EKIN·S·KOCH

VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

DENİZ KIZI AĞLADIĞINDA

EPHESUS

Deniz Kızı Ağladığında

Yazar: Ekin S. Koch

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Nurdan Başalan

Düzelti: Seda Sevinç

Kapak İllüstrasyon: Ekin Şiar Baloğlu

Kapak Uygulama: Ekin Şiar Baloğlu

Kitap İçi İllüstrasyonları: Ekin Şiar Baloğlu

Alfabe Tasarımı: Ekin Şiar Baloğlu

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

Basım Yılı: Ekim, 2021

ISBN: 978-625-7382-73-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Ekin Şiar Baloğlu

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1 Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

DENİZ KIZI AĞLADIĞINDA

EKIN·S·KOCH

EPHESUS®

Gözlerinin içindeki
hayranlık parıltısıyla
beni her şeyi
yapabileceğime
inandıran anneme,
Onunla birlikte dünyayı
evlatları için sırtlayan
diğer tüm annelere...

Tan yeri ışıdı ışıyacaktı.
Deniz sütlimandı, apaktı.
(...) Gün doğmadan önceleri,
Dünya dümdüzken,
Deniz işte böyle sonsuz bir aklığa keser.[1]

-Yaşar Kemal, Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana

[1] Yaşar Kemal, *Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana – Bir Ada Hikayesi 1*, Yapı Kredi Yayınları, Kasım 2020, İstanbul; s. 7. (1. baskı: Adam Yayınları. 1998)

GİRİŞ

Tethys

Dalgalanan suyun ardındaki görüntüye baktı. Güneş ışığı içeride binlerce tona kırılarak derinlere dağılırken net görmesi zordu. Yine de taze etin ve sıcak kanın kokusunu alabiliyordu. Kışkırtıcı bir esanstan çok mide bulandırıcı, çürükçül bir yaratık gibiydi O'nun için. İsraf, ilk andan beri böyle demişti.

Ne var ki o yaradılana şimdi hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Suyun içine daldırılan bir ayak, kabarcıklar ve köpükler saçarak suyu bulandırdı. Hiç önemi yoktu. Birkaç adım daha ve sonra O'nun olacaktı.

Genç bir kadına ait olduğunu anladığı beden, ürkekçe suyun derinlerine doğru yürümeye devam etti. Su, bedenini rahatlatsa da onu tedirgin eden bir şey olduğu kesindi. Belki tatlı bir melodi onu rahatlatır diye düşünürken en kuvvetli büyülerinden birini o küçük gölete saldı.

Hiçbir müzikte olmayacak kusursuzluktaki notalar kadının beynine işlediği gibi hareketlerine de yansıdı. Artık kontrolün onda olmadığını biliyordu. Şimdi gerçekten O'na aitti.

Kadının kalçalarına gelen su kabarıp şekillenmeye, tıpkı bir ağ gibi açılmaya başlamıştı. Ancak kadının bunun farkında dahi olmadığına emindi. Kendinden geçmiş bir şekilde kucağına koşuyordu çünkü.

Genç kurbanın elleri de suya kendini bırakınca daha fazla bekleyemedi ve parmak uçlarına asılıp onu kendine çekti. Sadece birkaç saniyelik bu sürede kadının bedeni suyun dibini boylamıştı. Sığ kıyı-

da yusyuvarlak taşların üstüne kapaklanmıştı, çırpınan bedeni kendini kurtarmaktan acizdi.

Sanki vücudundaki her hücre tonluk ağırlıklarla yer değiştirmiş gibi aşağı çekiliyordu. Kadının boğazından yükselen çaresiz bir çığlık boğuk bir ses yayıp hava baloncukları şeklinde yüzeye fışkırdı.

Kendisiyse bu çırpınışla öylesine keyiflenmişti ki kadının yüzüne yaklaştı. Çatık kaşları ve acıya bürünmüş yüzü her şeye rağmen güzel ve çekiciydi. Şanslıydı, düzeltecek çok şey yoktu. O'nu görüp göremediğinden emin değildi ama gözleri ani bir şokla açılmıştı.

Belki var olandan daha fazla olmazdı ama artan panikle kendinden geçmişçesine çırpınıyor, etini yırtmak ister gibi kıvranıyordu genç kadın boğulurken. Ciğerlerindeki havanın çoğunu çığlıklarıyla kaybetmişti zaten. Çoktan gözlerinin kararmakta olduğunu, başında neredeyse onu patlatacak bir basıncın varlığını hissediyordu.

Tam genç ve güzel kadın O'nun saldırısına teslim olup can verecek ve bedenini O'na bırakacakken, kuvvetli bir erkeğin kolları suya gömülüp kadının kollarını kavradı. Onu sertçe geri çekerken yalnızca bir anlığına kadın kafasını suyun altından çıkarabileceğini düşünmüş, yüzü ani bir umutla aydınlanmıştı.

Ama hayır, O'nun parmakları arasına girmiş kimse O'ndan kaçamazdı. Çok kısa bir süre önce olmuş bir istisna dışında tabii. Bu, O'nu şaşırtmamıştı. Zaten bekliyordu. Ama hazırlıksız yakalanmıştı işte...

Şimdi bunların sırası değildi. Gücünü toplamak için atılması gereken ilk adımı atıyordu. Sonrası olanca hızıyla gelirdi zaten. Sayılmayacak kadar fazla yılı bunu planlayarak geçmemiş miydi? Gideceği herkesi, atacağı her adımı biliyordu.

Şu ana döndü. Bu aptal adam, yanında olduğu ve belli ki sevdiği bu kadını kurtaracak değildi. Gözleri olsa kısmış olurdu.

Su aniden kaynayacak kadar ısındı ama ne genç kadın ne de O'nun için; elleriyle suyun altındaki boyunu aşan o güçle uğraşan adam için... Pes bir erkek çığlığı suyun üstünden varla yok arası duyuldu. Anında geri çekilmişti. Ama hayır, hâlâ pes etmemiş, onu ya-

kacağını bilse de tekrar suya sokmaya çalışmıştı ellerini. Ne yazık ki su, sanki etini kabul etmezmiş gibi dışarıda bırakmıştı. Dalgalanan suyun yüzeyi sert bir zemin kesilmişti bu çaresiz adam için.

Adam bilmediği bir dilde küfürler ederek suyun üstüne çıktı, çömelerek defalarca asla aşamayacağı engeli yumrukladı. Suyu, içine anında karışan kanıyla lekeledi. Kadın yukarıda olanları gittikçe tükenen bir enerjiyle izledi. Hücrelerini yenilemeyen oksijenle zaman, onu yavaş yavaş öldürüyordu.

"Merak etme insan evladı. Bedenin güzel ellerde kalacak."

Kadının kaşları sanki yalvarır gibi son bir kez çaresizce büküldü. Sonra gözlerinin feri söndü. Bedeni suya kapıldı. Efendisine teslim oldu.

Su dipten başlayıp tepesine kadar turkuaz bir ışıkla kaplanırken çekimi hissediyordu. Sanki dolu bir havuzun tıkacı açılmıştı ve su, bir girdaba dönüşerek içe çekiliyordu.

Varla yok arası serbest enerji, bir kabuğun içine dolarken tekrar somut bir forma bürünmenin rahatlığıyla kendinden geçti. Öncesi korkunçtu. Özgürlük için çekilir bedel değildi. Zaman yoktu. Algı yoktu. Hiçbir şey yoktu. O nedenle kurtuluşundan aylar sonra somutluğa kavuşuyordu ya. Neyse ki geride kalmıştı. Şimdi ellerinde istediği gibi oyup şekillendirebileceği bir heykel kalmıştı sanki.

Kabuğu, yeni evi, yuvası, dünyaya ayak basacak yeni bedeni...

Bağımsızlığını ilan etmiş aklı, bir dünyevi beynin kıvrımları arasına doluşurken daha anlaşılır bir hâl almıştı. Ama bir insanın ilkel zekâsı onun için yeterli değildi. Enerjisi elektronlara dönüşüp hücreler arasında akarken genç kadının beyni evirildi, değişti ve bir Titana yaraşır bir sistem kazandı.

Saniyeler, saatler, günler... Ne kadar geçtiğini anlamadı. Yeni edindiği varlığın her zerresinde dolaşıyordu. Kusurları ve hataları düzeltiyor; küçük rötuşlar, büyük yenilikler; canı ne isterse onu yapıyordu.

Dünya korkunç bir kaos bulutu iken onu yatıştıran, onu ehlileştirip ona bakan Ezelî Su'yun Tanrıçası, denizlerin ve nehirlerin, akarsuların, göllerin, sudan gelen her şeyin Titaniçesi, toprağın ve cennetin

evladı, eski Tanrıların en güçlülerinden Tethys; şimdi yaratılıştan belki de akıl almayacak bir zaman sonra, yepyeni ve hiç olmadığı kadar kudretli yükseliyordu. Kendine yaptığı ölümsüz bedeniyle, turkuaz ışıktan bir hareyle suyun üstüne çıkıyordu.

Damarları çağlayanlar gibi enerjiyle akıp özüne ışığını taşırken, bedeni bir mavi bir pembe ten rengi arasında gidip gelirken kendi yarattığı sudan yeniden doğuyordu.

İnsanüstü bir güzelliğe sahipti. Eskiden harlı ateş kadar kızıl saçları şimdi yosunlardan peyda olmuş gibi yeşilimsi bir laciverte dönüşmüş, kalçalarının altına kadar iniyordu. Gözlerinden suyunun türlü biçimi ve görüntüsü yansıyordu: Bir an için turunculu pembeli mercanlarla kaplı bir deniz, bir diğer an fosforlu pulları karanlık sulara ışık olan balık sürüleriyle bir okyanus, sonra kalkerli sularının üstünden buhar tüten uçuk mavi kaplıcalar...

Tethys artık tam anlamıyla özgürken eski formlarına taş çıkaracak kadar haşmetli bir görünüşe sahipti. Kaşlarının hemen üstünde, alnının bitişinde başının iki yanına genişleyerek açılan iki kar beyazı kanat vardı. Gökteki bulutlar gibi yumuşacık görünüyorlardı. O'nun cennetten yeryüzüne verildiğini temsil etmesi için doğumunda verilmişti bu kanatlar. Suya girerken geride kalmış, yuvasına dönerken de geri gelmişlerdi işte.

Çıplak bedeni beraberinde suyu da yükseltmiş, onunla örtünmüştü. İçindeki baloncuklar safir kadar mavi elbisesinin içinde mücevherleri andıran bir parıltıya sahipti. Öne doğru bir adım attı. Garipti, artık bir kuyruğu yoktu. Onun yerine en başta sahip olduğu insan bacaklarıyla hiç zorlanmadan yürüdü.

Dolgun dudakları keyifle yukarı doğru kıvrıldı. Öylesine özlemişti ki...

Neredeyse unutuyordu: Dünyanın varını yoğunu oluşturan kaynakların hemen hemen hepsinin ona ait, tepesinde kayıtsızca uçuşan bulutların bile onun eseri olduğunu; istese bir hareketle sel, bir diğeriyle kuraklık saçabileceğini etrafa...

Gücünün boyutunu neredeyse unutmuştu. Suyun altında kalmaktan yeryüzündeki hâkimiyetinden bihaber olmuştu.

Aşağıdan bir erkek sesi yükselirken onun orada olduğunu dahi unutmuştu. Şimdi dediklerini anlayabiliyordu. "Amandine, tatlı aşkım? Hâlâ orada olduğunu söyle, ne olur?" Adamın tereddütle sarf edilmiş sözleri daha cevabını almadan bunun âşık olduğu kadından bir başkası olduğunu bildiğini ele veriyordu.

Gözleri onu ilgiyle süzdü. Her zaman yaptığı gibi bakışlarıyla delip geçti insanı. Ama etrafta keşfedecek, yeniden görecek tonla şey varken bu vasıfsız adamdan kolay sıkılmıştı canı. "Merak etme. Ona kavuşmak üzeresin genç adam." Sözcükler ağzından kutsal bir ilahi gibi döküldü. "Özünü kabul et."

Adam daha tepki veremeyecek kadar şoka girmişken gözleri kan çanağına dönecek kadar kızardı, gözyaşları yanaklarını suladı. Yarı açık kalmış ağzından ve burnundansa oluk oluk su akmaya başlamıştı. Nefes almak için çabalayan gırtlağı inip kalkarken ağzı komik bir şekilde kasılıyor, öğürüyormuş gibi görünüyordu.

Az önce sevgilisini kurtaramadığı gibi kendini kurtarabilecekmişçesine boğazına giden elleri tenine çarpar çarpmaz suya dönüştü. Sanki yüzeye vuran bir dalga gibi etrafa saçıldı.

Başına gelenler anlayabileceğinin ötesinde olan adam, çırpındıkça daha çok suya dönüşüp bedeninin akıp gidişine şahit oldu.

Tethys ne demişti?

Özünü kabul et.

Onu bilemezdi ama özü onu kabul etmişti.

Kıyıdaki bembeyaz çakıl taşlarının üstüne ıslak kıyafetlerden bir kütle düştü. Adamın yerinde bir tek bunlar kalmıştı.

Tethys gücünün daha büyük bir gerçeklik kazandığını hissederken kahkaha attı. Zaten hep orada olan kudretiyle sarhoş oldu ve güldü.

Sesi ilk defa suyun altında olmadığı hâlde bu kadar melodik ve ipeksiydi.

O, sudan ayrıldığı hâlde daha önce hiç olmadığı kadar kuvvetliydi güçleri. Bu çok sürmeyecekti. Yeniden doğduğu için her şey bir

kibrit alevi kadar parlak ama bir o kadar da geçiciydi. O yüzden hızlı olmalıydı.

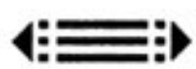
Bir an önce ebedî gücünün kaynağını, kendisinden yıllar önce çalınanı, hakkını geri almalıydı.

Tethys'in harlanan gücünün boyutlarını bilen kimse yoktu.

Şimdilik, diye düşündü. Ezelî Suyu için geliyordu. Gelirken... Anlayacaklardı.

Ve bu sefer O'nu kimse durduramayacaktı.

Yoluna çıkanlara ne olduğu belli değil miydi?

1. BÖLÜM
18. MUM

Zaman her şeyin ilacı denmez miydi? Peki, öyleyse neden hiçbir şeyi iyileştirmemişti? Ben; Erin Handerson, ateşle oynayan, yaktıklarını sırtlayan ve her gün o yükün ağırlığı altında ezilen genç bir cadı... *Yanlış oldu.* Bir cadıdan çok daha fazlası...

Geçen yıla kadar sıradan bir kız olduğuma emindim. Olmadığımı umarken bile bu gerçeği kabullenmiş ve sıradışı hayatları kitaplarda aramaya başlamıştım. Fakat kaderin benimle ilgili bambaşka planları vardı. Öyle planlar ki kehanetlerde yazılıp çizilmişti.

Ben ölüm kokandım; koktum. Ölülerden çaldım ve neredeyse ölecek kadar güçsüz düştüm. Yürüyen bir cesede dönüştüm ve beni kurtarması için korkunç bir ilaha muhtaç oldum. Ben kıyamet getirendim; getirdim. Bir Titaniçe'yi serbest bırakarak cadıları büyük bir savaşa sürükledim. Beni Hekate seçti. Yazgımı gerçekleştirmem için bana bu gücü verdi. Sonrasında kaderime terk etti. Ezelî Suyun Tanrıçasından çalan kendisiyken O'nun gazabını ilk bana yaşattı.

Bu içime sular serpiştiriyor. Bunu hak ettiler diyorum. Bunu Tanrıçaları seçtiyse cadılar da bu savaşa çekilmeye mecbur diyorum. Fakat yapamıyorum.

Sadece suçlu ilan edilmem yeterken cadılar beni affettiler. Aksine bana Kızıl Cadı dediler. Gücüm aynı zamanda değişkendi. Kırmızıdan laciverde dönünce bu sefer de Gece Cadısı ilan ettiler. Yetmedi önümde eğildiler.

Sadece suçlu ilan edilsem biterdi. Ama beni liderleri yaptılar ve haklı olarak *"Gel başımıza açtığın belalardan bizi kurtar,"* dediler. Onları nasıl geri çevirebilirdim ki? Çeviremedim.

Kimseyi geri çeviremedim. Esilya Yeraltı Loncasının kendi çıkarlarının peşindeki lideri Apokalips karşıma çıkıp onun için çalışmamı söyleyince hayır diyemedim. Fazladan destek cezbediciydi. Baş etmem gereken sorun ise işin içinden çıkılamayacak kadar büyüktü. Üstelik Yeraltı Leydisi kehaneti bilen tek kişi iken kim bilir bildiği başka neler vardı. Sadakatim konusunda yalan söyledimse de onlara sözümü verdim. İkili oynamaya karar verdim.

Kendi yolumu bulmak için yürüdüğüm yolların sayısını arttırdım.

Kadimler geçen yıl yaşananların üstüne bir perde çekmem, yaralarımı sarmam için beni evime gönderdi fakat ben bunu yapamadım. Vhartlox Cadı Akademisine adımımı attığım andan beri yaşadıklarım benim yerime kurgulanmışken sıradaki kurgunun ne olduğunu düşünmeden edemedim. Bir de yazılıp çizilenin hep dışında kalan, herkesten gözüm gibi sakındığım cesur savaşçım vardı. Gerçek olan tek şey o iken ben İan'ı da öyle bir hâlde bıraktım ki artık varlığından söz edilebilir mi, bilemiyorum.

Yaralarımı sarmakmış... *Hıh!* Yara falan yok. Titaniçe'nin şifasıyla iyileşmiş bedenim sapasağlam. Ama içim artık bomboş. İyileşecek bir şey olsa iyileşirdi. Zaman iyileştirirdi. Ancak günler, yok olanı yeni baştan yeşertmeye gelince kifayetsiz kaldı. Yaratmak saatlere değil yücelere mahsus çünkü.

Dolayısıyla ben de bekledim. İyileşmesem de yaptıklarımın bedelini ödemek için bekledim. Bu yalandan inzivanın sona ermesini ve okula dönüp bir savaşın başını çekmek için gün saydım.

Henüz var.

Birkaç haftam daha kaldı.

Zaman hiç işime yaramadan gelip geçiyor. Bense...

Ayak uyduruyorum.

"Biraz acele edemez misin, Critza?" dedim kanatlarıyla bir sokak kedisini sevmekle meşgul periye. "Carmen geç kalınmasından hiç hoşlanmıyor. Biliyorsun."

"Carmen'den pek hoşlandığım söylenemez," diye karşılık verdi Critza hiç istifini bozmadan. "O kızda bir şey var. Beni görebildiğine yemin edebilirim."

"Hadi ya, ne demezsin." Gözlerimi devirdim. Dünyanın en dramatik insanı yanımda uçuşan bir peri kızını görecek ve bu konuda tek kelime etmeyecekti, ha? "Onunla olan arkadaşlığınızı kıskanıyorum demiyorsun da..."

Sonunda Critza'nın ilgisini çekebilmiştim. "Seninle arkadaş olmak istemediğimi söylemiştim."

Evet, diye geçirdim içimden. *Söylemiştin. Olabilecek en rahatsız edici şekilde hem de.*

Bir gün duş alırken Critza içeri dalmıştı.

"Critza! Bu konu hakkında konuşmuştuk," diye haykırmıştım.

"Üzgünüm. Kafama takıldı da... Yani, artık söz konusu bir savaşçı genç olmayınca..." diye başlamıştı sırtı dönük şekilde. Kanatları istemsiz seğirmelerle arkasında dalgalanmıştı. *"Bu aramızda bir şeylerin ilerleyebileceği anlamına mı geliyor?"*

"Hayır, Critza. Biz sadece arkadaşız," demiştim çığlık atmamak için büyük bir mücadele verirken.

Critza'ysa, *"Seninle arkadaş olmak istemediğime karar verdim. Sen korkunç bir arkadaşsın,"* deyip üç günlüğüne ortadan kaybolmuştu. Gitmeden duşun suyunu donma derecesine düşürmüştü. Anneme neden duş borumuzun buz tuttuğunu anlatana kadar canım çıkmıştı.

Critza hakkındaki tedirginliklerimin haklı olduğu ortadaydı. Ama ona da kızamadığımı fark etmiştim. Gerçekten beni anlamaya çalışıyordu ve olası cüretkârlıklarını törpülüyordu. Zamanla hırçınlaşıp çekilmez davranması normaldi.

"Critza! Hadi dedim," diyerek koluna asıldım. Şu an beni artık her kim havayla boğuşurken görüyorsa umurumda değildi. Critza'yı en son başıboş bıraktığımda kadimlerden oluşan bir çete evimize çay içmeye gelmişti. Bu, annem için çok İngiliz ve aşırı *cadıvariydi.* Çayına attığı şekeri bile büyüyle karıştıran, sonuna kadar sihre bulanmış kadınlardan bahsediyoruz burada.

"Carmen'e geç kalmayı o kadar istemiyorsan kütüphane ziyaretini ertelemeyi deneyebilirsin."

"Tabii, sonra Saralondé'den bin tane laf işiteyim. Kitap teslim günleri konusunda çok hassas."

Sara için kitabın bir büyü kitabı olmasına gerek yoktu. Daha önce canavarlık yaptığı cadılardan ödeme olarak aldığı büyü kitaplarından fazlasıyla sıkılmıştı. Evdeki küçük kitaplığımla tanışınca o kadar sevinmişti ki bir süreliğine onları döne döne okuyarak ödeme talep etmemişti bile. Fakat bu, sonrasında daha talepkâr olmasına yol açmıştı ve Şikago Merkez Kütüphanesinden destek almam gerekmişti. Bu sayede şehrin göbeğinde, kütüphanenin içinde bir büyü arşivi olduğunu öğrenmiştik. O kadar çok akademisyen girip çıkıyordu ki... Kim bilir kaç kez çarpıp kuru bir *affedersiniz*le sıyrıldığım garip iblisler, cinler olmuştu burada.

"Hem ben neden senin sokak arasında boş boş oyalanmanı bekleyeceğim diye planlarımı aksatıyorum ki?" diye tısladım.

Bir anda rahatlamış gibi görünen Critza üstüme atıldı ve gözlerimi kapattı. Kanatlarının karşı konulamaz gücüyle beni caddeye iteklerken konuştu. "Çünkü beklediğin ben değilim." Ardından gözlerimi açtı.

"SÜRPRİZ!"

Bu şen şakrak ses ve mosmor bir karşılama... Tanrım, kalbim ne kadar özlediğimi hatırlayınca bile parçalanmıştı. "Fiona!"

Yüzünde otuz iki diş gülümsemesiyle eski danışmanım, sevgili arkadaşım, var gücüyle koşturup bana sarıldı. Kokusu hatırladığım gibi şekerli ve *mor*du. Sanki ikimiz de birbirimize ne kadar sıkı sarılabileceğimizi kanıtlamaya çalışıyor gibiydik. Sonunda pes eden Fiona oldu. Beni omuzlarımdan tutup görebileceği bir açıya itti.

"Bir bakayım sana..." *Ne kadar da büyümüşsün*, şeklindeki sıradan bir akraba repliği kullanamayacağını fark edip kaşlarını çattı. "Ee, hiç değişmemişsin sen. Şimdiye kızıla dönmüş olmanı beklerdim."

Mahcup bir ifadeyle gülümsedim. "Aslına bakarsan iyi bir değişiklik oldu. O kadar farklı hissettiriyor ki İluna... Geçen yılın üstüne

bir perde çekmeme yardımcı oluyor. O ben değilmişim gibi... Başka bir Erin'miş gibi..."

Fiona olanları hatırlayınca acıyla baktı. "Sana kötü haberi veren olmak istemem *liebchen*[2]. Ama bana kalırsa başka Erin olan bu," diyerek beni gösterdi. "Sen en başından beri ateştin. Bu, şimdi o kadar bariz ki."

İçten içe bunu ben de biliyordum. Sadece geciktiriyor, unutmaya çalışıyordum. "Ama sen değişmişsin," deyiverdim konuyu değiştirmek için.

Fiona tekrar neşesini buldu. "Eveeet," diye bağırarak etrafında döndü. Ona bir şeyler olmuştu. Eskiden daha çok çocuk işi görünen rastalı saçları şimdi bir kabile savaşçısınınki gibiydi. Duruşu, üstüne giydiklerinin rengi... Daha oturaklı, daha olgun bir hâle gelmişti. "Bak, artık nelerim var!" Bileklerini açıp gösterdi. Sarmallar çizerek dolanan tılsımları nerede görsem tanırdım.

"*Spreént*ler mi? Tanrım, nasıl?"

"Gwen'le çıktığımız macerada şans eseri bir görev gerçekleştirdim. 10 yıllıklar ama olsun. Er ya da geç başlamam gerekecekti."

"Tebrik ederim. Çok güzeller."

"Asıl seninkiler öyle," dedi parmaklarımı tutup yüzüne yaklaştırırken. "Şimdi rahatlıkla görebiliyorum. Büyükannemin bahsettiğinden daha karmaşıklarmış."

"Bir dakika, Luviera sana konseyde olanları anlatabildi mi?"

Fiona başını salladı. "Kolay olmadı ama o, soyadını hak eden isyankârlıkta bir cadı. Mühür büyüsü ne ki..."

Konseye doğruluk iksirinin antidotunu soktuktan sonra o yaşlı cadalozdan her şey beklenirdi. Luviera'nın, hakkında söylediği onca çirkin şeyden sonra bile Fiona'nın ondan hâlâ hayranlık ve saygıyla bahsedebilmesi sinirime dokunuyordu. Bu nedenle bir kez daha konuyu değiştirdim. "Bu güzel sürprizin şerefine planlarda ufak bir değişikliğe gidebiliriz sanırım. Sara anlayışla karşılayacaktır."

[2] (Alm.) Sevdiceğim.

"Hıh, benim hatırım o planları değiştirmeye yetmemişti," diye söylendi Critza.

"Sebebinin bu olduğunu bilsem... Ama beni çok mutlu ettin. Hiçbir şey de çaktırmadın. Bravo! Sonra gönlünü alacağım, söz," dedim yanağından bir makas alıp onu bir süreliğine afallamış bir hâlde bırakırken. Sonra Fiona'ya döndüm. "Ee, ne yapmak istersin? Bu sefer benim dünyamdasın ve seni maceradan maceraya sürükleme sırası bende!"

"Bilmem ki," dedi Fiona bariz bir heyecanla. "Gelirken bir kafede mor kahve gördüm sanırım. Onu denemeyi çok isterim. Mor şeyler hep lezzetlidir."

Gıda boyasının bir tadı olmadığını yakında öğreneceğini bilsem de dediği kafeye gidebileceğimizi söyledim. Oysa bunun da başka bir sürpriz için seçilmiş özel bir bahane olduğundan habersizdim.

Kafenin kalabalık terasında birbirine karışmış sesler arasında önce istemsiz bir şekilde kaşlarımı çatmama sebep olanı duydum. Üstü kapatılmamış bir olayın öfkesi, sesindeki muziplikle dağılır gibi oluyordu. "Bu kadar kusursuz oturmasana adamım. Millet, aralarına bir asilzade girmiş sanıyor."

"Nasıl?" dedi sonra onun ağırbaşlı sesi. "Böyle mi?"

"Hayır, yayıl biraz. Hah, biraz da kamburlaş. İşte böyle," diye direktif veriyordu Troy.

Onu da görebiliyordum. Gevşek oturuşundan sonuna kadar rahatsız bir şekilde arkadaşının gözünde onay arıyordu. Sonra bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi. Bir bir daha önce bunu yaşadığımız tüm anlar canlandı benimkilerinin önünde. Onu tavernada gördüm. Büyülü camlarımızın ardında talim yaparken... Düelloda havaya sıçramış hâlde ya da pencereme tutunmuş, bana göz kırparken. Boğazım düğümlendi.

"İan..." dedim neredeyse fısıldarcasına.

Beni görünce hemen dikleşmiş, Troy'un şaheserini bozuvermişti. Ama asıl şimdi şaheser gibi görünüyordu. Hep yüzünden rol çaldığını düşündüğüm kasları gri bir tişörtle örtünmüştü ve asıl giyinikken hiç

olmadığı kadar çekici görünüyordu. Şimdi onu günlük hayatımda, artık devam etmediğim lisemin koridorlarında, favori kitap kafemde hayal edebiliyordum. *Şimdi* benim dünyama da ait görünüyordu. Yanlış oldu. Benim dünyama da *fazla* görünüyordu.

Ağır ağır yerinden doğruldu. Sadece Fiona ve Troy değil, tüm kafe doğaçlama tiyatro oyunu dönüyormuş gibi bizi izliyordu. Aramızda uçuşan yoğun elektrik akımını herkes hissetmiş olmalıydı. İlan bunu fark etmemiş ya da umursamamış, doğrudan bana doğru yürüyordu. Ne yapacağını bilmediği her hâlinden belliydi. İşin aslı ben de bilmiyordum. Bu anı defalarca düşünmüştüm ama...

Ona dokunma düşüncesi tenimi karıncalandırsa da dolu dolu bir kucaklaşmadan kaçındım. Burada, herkesin içinde olmazdı. O, çekingenlikle önüme kadar gelirken ben bir şey demesine fırsat vermeden bileğine asıldım. "Benimle gel," dedim temasımızla büsbütün dağılmadan hemen önce. Teni elimin altında hep alışık olduğum sıcaklığındaydı. Huzurluydu. Yakındı. Onun dediği gibi, evdi...

Hiç karşı koymadan itaat ederken Troy arkadan bağırdı. "Hey, bana selam yok mu?" Sonra konseyde yaptıklarını hatırlamış olacak ki susup yerine gömüldü. Görüş açımdan çıkmadan en azından ben bu kadarını görebilmiştim.

Hızla yürüyorduk. Tek kelime etmeden, soluklarımız birbirine karışmış bir şekilde... Yeterince sakin olduğunu düşündüğüm bir sokak arasına gelince durduk.

Onu bırakıp biraz uzaklaştım ama yörüngesinden çıkmak bile en az girmek kadar sarsıcı olmuştu benim için. Hatırlamıştım, onun yokluğunu ve içimde canlandırdığı ateş gidince gelen buz soğuklarını...

Konseyle birlikte her şey o kadar önlenemez bir hızla ilerlemişti ki o geceyi, o öpücüğü düşünmeye fırsatım olmamıştı. Eve gelip anneme kavuştuktan bir süre sonrasına kadar hem de. Sonra... Sonra onu özlemiştim. Hem de çok. Fiona'yı özlediğimden çok daha çok.

Ona yazmayı düşünmüştüm. Ona Yansıma Yanılsama büyüsü ile ulaşmayı da... Fakat aramızda gerçekleşenler öyle açıklanamaz, öyle işin içinden çıkılamazdı ki böylesine doğrudan iletişim kuramamıştım onunla. Onun yerine Critza'yla bir kâbus ritüeli gerçekleş-

tirmiştim. Kâbuslarımı, kâbuslarımızı tetiklesin ve geri getirsin diye. Onunla bir kaçış yeri hâline gelmiş korkunç tünellerde yeniden buluşalım istemiştim. Orada bir açıklamaya gerek yoktu. Orada sözlere ya da özürlere gerek yoktu. Sadece biz vardık. İkimiz.

Şimdi aramızda katlanarak büyüyen, ağırlığıyla bizi ezen konuşulacaklar vardı. Ben başladım. "Nasılsın?"

"İyi... Sanırım." *Bensiz nasıl iyi olabilirsin*, dercesine baktım. Ama iyi olmadığını anladım. "Sen?" diye karşılık verdi.

"Üşüyorum," dedim. Ben dürüst olacaktım. Dolandırmayacak ya da saklamayacaktım.

Elini istemsiz bir şekilde kaldırdığını gördüm ama hızla geri indirdi. "Ben... Artık sana dokunmalı mıyım, emin değilim."

"Ben de emin değilim. Ama hâlâ istiyorum, İan."

İsmini ağzımdan duymuş olmak iç geçirmesine sebep oldu. "O gece neler yaşandı, ne gördün, bilmiyorum. Anlatırsan yardımcı olabilir miyim, onu da bilmiyorum. Ama ben de istiyorum, Erin. Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Adımı onun ağzından duymak beni daha çok etkilemişti. Duygularımı ele vermemesi için gözlerimi kaçırdım. Gerçekler, aramızda İan'ın kendine ördüğü duvarlardan daha aşılmaz bir şekilde yükseliyordu. Bunu görememek aptallık olurdu. Ama onun aşkı, onun vadettiği sıcaklık o an için bunları hiçe sayacak kadar güçlüymüş gibi geldi. Güçlü olmalıymış gibi... Bu düşünce kırıntısı tutunabileceğim bir şeydi.

Ona doğru yaklaştım. "Yanlış olan şeyler var. İkimiz de biliyoruz. Ancak ben seninle kendi doğrularımızı yaratmaya hazırım."

İan başını salladı. "Ben seninle yanlışı doğru yapmaya bile hazırım."

Artık ona sokulmama engel olan hiçbir şey kalmamıştı. Teslim olurcasına kucağına gittim ve beni kollarıyla sarmalamasına izin verdim. Bana gerçekten ilk dokunduğunda hissettiğim hüzün, yeniden fakat başka sebeplerle içime doldu. Farkında bile olmadan gözyaşla-

rım yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Hissettirmemeye çalışarak ürkekçe ona biraz daha dayadım bedenimi. Hıçkırıklarımı göğsüne gömdüm. Orada, kendime açtığım o kovukta hissettiğim huzura ve mutluluğa odaklandım. Kollarımı usulca beline doladım.

Fiona'ya sarıldığımdan daha sıkı sarılabilmem lazımdı ona. Oysa beni her an tutup geriye çeken soğuk bir el aramıza istemsiz bir mesafe koymuştu. Ona bir daha eskisi gibi sarılabilecek miydim? Aramızdaki çekim ve bağ ne kadar güçlü olursa olsun bu tereddüt hep benimle mi olacaktı bundan sonra?

İan'ın göğsünden eksilmeyen andız kokusu sorularımı ve kaygılarımı bir bir yatıştırdı. Ateş eski bir dostmuşçasına yeniden canlandı zihnimde. Üşüyorum, demenin ifade edemeyeceği şekilde buz kesen yerlerime hayat verdi. Eksik hissettiğim birkaç ayın sonunda tekrar bütündüm o an.

Doğru ya da yanlış, kaygılı ya da tasasız... Seninim İan. Sen de benimsin sevgilim...

Döndüğümüzde Troy hayran kızlarla çevrelenmiş bir hâlde fotoğraf çektiriyor, bir şeylere imza atıyordu. O hâliyle tam bir fenomen gibi görünüyordu. Ne demişti? *"Tüm bunlardan önce YouTube videolarım sayesinde bir albüm sözleşmesi imzalamak üzereydim."* Büyük bir şeyden bahsettiğini biliyordum ama bu kadar tanınır olmasını beklememiştim.

Kızlara veda ederken biz masada yerlerimizi almıştık. İan'la aramızda hâlâ engel olamadığımız bir mesafe vardı ama bir şeyleri çözdüğümüz kendini belli ediyordu. Fiona ikimize bakıp ellerini çırparak alkış tuttu. Critza'ysa hiç memnun görünmüyordu.

Troy masaya otururken tekrar mahcubiyetini hatırladı ama bu sefer susmadı. "Erin... Sanırım sana bir özür borcum var."

"Sanma bence... Var," dedim, gıcık göründüğümden emin olsam da önemsemeden.

Mâkul, dercesine başını salladı. "Anladığım kadarıyla başın sandığımdan daha büyük bir beladaymış ve bir de o gün benimle uğraş-

mak zorunda kaldın. Şimdi düşününce senin böyle bir şeyi bile isteye yapabileceğini nasıl düşündüm, ben de bilmiyorum. Beni affedebilir misin?"

"Bir düşüneyim," gibi bir şey söyleyecek oldum ama söylememe gerek olmadığını fark ettim. Ona kırılmıştım. Ama bazı konularda haksız da sayılmazdı. Geçen yıl boyunca yaptığım tüm histerik hareketlerimi biliyorken onu böyle bir şey için suçlayamazdım. "Affettim bile." Gülümsedim. "Ben de özür dilerim. Hayatını altüst ettim. İstemeden olsa da..."

"Senin özür dilemene gerek yok," diye durdurdu beni. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Büyüyü böyle hayal etmiyorum demiştim. Bir büyücü olmanın bana daha çok uyacağını düşünüyordum. Aynısı değil belki ama daha iyisini verdin bana. Cadı olmak, tam da hayal ettiğim gibi bir şeymiş. Bunun için sana sadece teşekkür edebilirim."

Hatırlıyordum. Böyle devam ederse savaşçılığa, hatta tüm büyülü dünyaya sırt çevireceğini de hatırlıyordum. Gülümsememi genişlettim. "Rica ederim."

"Evet, şimdi..." diye araya girdi Fiona. "Küsler de barıştığına göre artık günün anlam ve önemine dönebilir miyiz? İyi ki doğdun, Rynie!" Başta kullanmasını hadsiz bulduğum bu takma ismi zamanla sevmeye başlamıştım. Çünkü Fiona'nın beni ne kadar aileden gördüğünü ve zamanla nasıl da gördüğü kadar ailemden birine dönüştüğünü simgeliyordu böyle demesi. Fiona heyecanla sandalyesinden kalkıp beni kucakladı. Aramızda sert bir şişkinliğin olması bir hediyenin habercisiydi. Ayrıldığımızda Fiona mor simli hediye paketini elime tutuşturdu ve sabırsızca dizlerine vurup, "Açsana!" dedi.

Folyoyu yırtarak açtığım hediye yer yer eskimiş altın kaplama bir lambaydı. Elektrikli olanlardan değil. Şu meşhur Alaaddin'in Sihirli Lambası tipinde bir lambaydı. Sonra Fiona'nın bakışlarındaki deli ışıltıyı gördüm ve şüphelenmeye başladım. "Fiona... Bu düşündüğüm şey olamaz, değil mi?"

"Bilmem," diye omuz silkti. "Sen ne düşünüyorsun ki?"

"Şu dilediklerini gerçekleştiren sihirli lambayı. Cinli minli olandan..."

Fiona başıyla onayladı. "Ta kendisi! Tabii cini istifa etmiş. Onu bulamadım. Ama hâlâ dilek mekanizması çalışıyor."

"Fiona, sen ciddi misin?"

"Böyle konularda şaka yapmıyorum Erin, biliyorsun."

"Ama eğer öyleyse... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Üç dilek," diye yanıtladı hemen espriyle karışık. "Ama şimdi değil. Çok ihtiyacın olunca dilemelisin. Ve sakın çok büyük bir şey dileyeyim deme. Bedeli ağır olacak dileklerin ucu acı şeylere dokunuyor."

"Biliyor gibi konuşuyorsun," dedim şüpheyle.

"Elbette. Böyle büyük bir hediyeyi önce kendi dilek haklarımı kullanmadan sana vereceğimi düşünmedin herhâlde."

"Ben hâlâ düşünemiyorum, Fiona. Peki, para konusunda ne konuşmuştuk? Bu paha biçilemez olmalı..."

"Merak etme. Ona tek kuruş vermedim. Buldum."

"Nasıl?"

"Hatırlıyor musun? Geçen yıl beni, Müdire'yle görüşmenden sonra büyülü bir oyuktan bir kutu çıkarmaya çalışırken yakalamıştın. Sana, içinde *büyük* bir şey olacağını söylemiştim, değil mi?"

"Sana inanmıyorum Fiona. Çalmak hakkında da konuşmuştuk."

"Onu çalmadım. Buldum."

Tartışamayacağımı anlayınca gözlerimi devirmeyi tercih ettim. Fiona'nın sarsılmaz ve hiçbir etiğe uymayan yargıları vardı.

Ardından İan çekingenlikle bana yaklaştı. Onun bugünün doğum günüm olduğunu bilmesini bile beklememiştim. Elinde kabarık bir mektup destesi vardı. Üstünde de gümüş renginde bir kurdele...

"Bunlar bu yaz yazıp da sana gönderemediğim mektuplar," dedi utançla. "Eğer bugün iyi biterse sana vereceğim diye getirmiştim. Sanırım fena değildi..."

Tüm yaz özlemiyle yanıp tutuştuğum mektupları, gösterdiğim değeri belli etmemeye çalışarak ellerinden aldım, teşekkürümü ettim ve Fiona'nın hediyesinden daha değerliymiş gibi çantama istifledim.

Troy habersiz olduğunu, Critza ise perilerde doğum günü geleneği olmadığını söyledi. Sonra kahvelerimiz ve üstünde yanan on sekiz mumuyla doğum günü pastam geldi. Fiona'nın akıl ettiğini mor kreması ve üstünü süsleyen böğürtlenlerden anlayabiliyordum.

"Bir dilek tut, Erin," diye durdurdu beni Fiona mumları üflemeye yeltenirken. "Lambayla değil de... Anladın işte sen."

İç geçirdim. Benim derdim dileklere kalmaktan çok ötedeydi şimdi ya neyse... Lambadan dilesem bile acı ya da tatlı, gerçekleşeceğinden şüpheliydim. Yine de tüm kalbimle diledim. *"Eskisi gibi olalım. Ian'la, Fiona'yla, tüm arkadaşlarımla*, büyüyle ve dünyasıyla..."

Sıkıştıran şey her neyse azat etmesini istercesine göğsümü havayla doldurdum ve önümde duran on sekiz mumu var gücümle üfledim. İçten içe dileğimin olmayacağını zaten biliyordum fakat mumların da bunu dile getirme gibi niyetleri olmasını beklememiştim.

İlk on yedi mum kolayca söndü ama on sekizincisi, yeni bastığım yaşımı temsil eden mum inatla sönmüyordu. Diğerlerine neredeyse hiç harcanmamış nefesimle onu haddinden uzun bir süre söndürmeye çalıştım ama nafile. Nefesimi tekrar toplayıp daha şiddetli üflediğimde de sonuç değişmedi. Birkaç kez bariz bir şekilde söndü ama hemen sonrasında, saniyelerin bile bir araya gelmesine izin vermeden yeniden yandı. Doğum günü pastasını üflerken sinir krizine giren kız olmamak için öfkemi kendime sakladım ve omuz silktim.

"Olacağına ben de inanmamıştım zaten," dedim sadece.

Herkes gibi aklı karışmış görünen Fiona başını salladı. "Sanmıyorum. Bence bedenin yaşlanmadığı için mumlar senin on sekiz yaşına bastığını kabullenmek istemiyor olmalı."

İçim ani bir ferahlamayla doldu. Belki dediği gibi bu da lanetli şeylerden biri değil, sadece başka bir büyülü olaydı. "Gwen'in başına hiç gelmiş mi böyle bir şey?"

"Bilmem," diye omuz silkti Fiona. "Benim şahit olduğum doğum günleri, pastaya dikilebilecek mum sayısını çoktan aşmıştı. Temsili olarak bir mum koyardık, o kadar."

Critza mumu pastadan aldı ve masadaki küllüğe dikti. "O zaman dilediği gibi yanabilir. Gençliğini kutlamış oluruz doğumundansa."

Gülümsedim ama içimde hâlâ bir şeylerden huzursuz bir taraf vardı. Belki de bu, artık Carmen'le buluşmak için kafeden ayrıldığımızda o mumun hâlâ sönmemiş olacağındandı. Ya da baristanın masayı temizlerken çöpe attığı mumun yanmaya devam etmesi, hiçbir şeyi yakmasa da asla sönmeyecek olmasındandı.

Şikago'nun sokaklarında büyülü diyara ait arkadaşlarımla gezmek keyifliydi. Carmen'le olan buluşmamıza her an daha da geç kalıyor olmamız ise endişelendiriciydi. Ama asıl fenası, Carmen'den hâlâ ses seda çıkmamasıydı. Bu, fırtına öncesi sessizlik olmalıydı. Oysa şehir bugün hiç olmadığı kadar gürültülüydü. Yine de duydum. Tüm bu karmaşanın içinde cımbızla ayıklanıp kulağımın ucuna getirilmiş kadar net bir şekilde... İçimi titreten bir melodi duydum.

Yıldızların Yangını[3]'nın silikleşmiş notaları değildi bu. Hayır. Ama yine buram buram büyü kokan bir şarkıydı ve gitgide şiddetleniyordu.

"Siz de duyuyor musunuz?" diye sordum endişeyle.

Cevabın hep almaya alışık olduğum *hayır* olmaması, beni bir anlığına afallattı. Aniden tetiğe geçmiş olan İan beni arkasına aldı. "Evet, duyuyoruz."

Critza ise arkama geçti. "Onun gardiyanı benim, porselen çocuk. Sakın kahramanlık edeyim deme," dedi huysuzca.

"Didişmeyi bırakın. Erin tehlikede olabilir ve onu koruyabildiğimiz kadar koruyacağız," diye çıkıştı Fiona. Gerginliğini hissedebiliyordum. Geçen yıl bunu kendine görev edinip başarısızlığa uğrayınca şimdi korkuyor olması çok normaldi. Fakat benim korktuğum şey başkaydı. Kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu. Sahip olduğum şeyi artık tanıyordum. Titaniçe'yi bir kez alt etmişken yine edebilir-

[3] Vhartlox Cadı Akademisi serisinin birinci kitabı Hekate'nin Kızları'nda, Tethys'in sık sık seslendirdiği şarkının ismi. (Y.N.)

dim. Ama yanımda arkadaşlarım varken onların başına bir şey gelmemesi konusunda bir garanti veremiyordum.

Müzik her yerde gibiydi. Aynı zamanda hiçbir yerde. O nedenle kaçabileceğimiz bir yer de yoktu ortalıkta. Yönünü kaybetmiş kampçılar gibi kalakalmıştık caddenin kaldırımlarında ve tansiyon her geçen saniye artıyordu.

Yürümemiz ve bir şekilde yardım çağırmamız gerektiği düşüncesiyle ilerlemeye başladık. Şarkı midemi bulandırıp başımı döndürmeye başlamıştı. Büyüyü sistemimin dışında tutmaya çalışıyordum ama hâliyle yoruluyordum. İçimizde bu konuda benim kadar başarılı olmayanlar da vardı. İan ve Fiona kendinden geçmiş bir şekilde yürüyüp, farkında olmadan bizi de çekildikleri yöne yönlendirmeye çalışıyordu.

Birden yanı başımda bu kutsal nota kalabalığına tamamen ters bir şarkı inlemeye başladı. Şaşkınlıkla o yana baktım. Troy bağıra çağıra *We are the Champions*[4] şarkısını söylemeye başlamıştı. Notaların üstümdeki etkisinin azalmaya başladığını, bir de üstüne Fiona'yla İan'ın kendine geldiğini fark edince ona katıldım. Birlikte şarkı söyleyerek ve yanımızdaki insanlar deli olduğumuzu sanmasın diye kol kola girip sarhoş taklidi yaparak ilerlemeye devam ettik.

"Acil durum kapılarından birisi Erin'in evinde var. Diğerleri buraya daha yakın ama bulabileceğimden emin değilim," dedi Critza hoşnut olmasa da katlandığını belli ettiği şarkımızın arasından sesini duyurmaya çalışarak.

Şarkı söylemeye ara verdim. "Hangi acil durum kapıları?"

"Bunun gibi bir problemimiz olursa bizi güvenli bölgeye transfer edecek kapılar işte."

"Ve bundan, Şikago'yu avucunun içi gibi bilen benim şimdi haberim oluyor, öyle mi?" diye tısladım.

"Üzgünüm. Sana söylememem istendi," dedi Critza mahcup bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Bilip de ne yapmamdan çekinmiş olabilirler ki?"

---

[4] İngiliz rock grubu Queen'in 1977 albümü News of the World'de yayımladığı ve baş solistleri Freddie Mercury tarafından yazılan şarkıdır.

"Kaçmandan," diye tahmin yürüttü Fiona. "Kadim Luviera sonraki konseylerde senin Titaniçe'yle garip bir duygusal bağ kurmuş olabileceğinden bahsedildiğini söyledi. Ondan bahsederken hep saygılı, hatta biraz *hayran* görünüyormuşsun."

İan'ın alıngan bakışlarını üstümde yakalayıp çığlık atarcasına konuştum. "Saçmalama! Öyle bir şeyden bahseden yok herhâlde. Önümdeki bir Titaniçe'ydi, Tanrı aşkına. İnsanlar onlara zamanında tapıyordu. Beni elbette etkilemiş olabilir ama onun tarafına geçecek kadar değil. Hatırlatırım, en son o beni öldürmeye çalıştı."

Critza kıkırdadı. "Erin, tatlım. Eğer böyle şeyler seni tahrik ediyorsa söylemen yeterli. Belki de sana yanlış yaklaşıyorumdur."

Gözlerimi büyüttüm. "Critza!"

İan bakışlarını kaçırdı, Fiona ise gülmemek için kendini zor tutarken bir şeyin eksikliğini hissettim. 70'lerdeki klasik rock müziğinin nadide parçası artık duyulmuyordu. Yerinde mistik melodiler dalgalanıyordu. Tanrım, Troy şarkı söylemeyi bırakmıştı. Hatta... Bir dakika... Troy gitmişti!

Dehşetle etrafıma bakındım. "Troy yok! Nereye kayboldu?"

O sırada bir su birikintisine bastım ve bakışlarım yere çekildi. Üstünde Şikago'nun kızıla çalan gökyüzünden bambaşka bir yansıma vardı. Şiddetle yutkundum.

Asıl kendimize sormamız gereken soru başkaydı. Troy'un şarkısı zihnimizi arı tutmazken ayaklarımız bizi nereye getirmişti böyle?

Şimdi karanlık bir sokak arasındaydık. Önümüzde gölgeler dizilmişti. İçlerinden birisi parıl parıldı. Titaniçe kadar olmasa da ışık yayan teni pullarla kaplıydı ama bir deniz kızı gibi değildi.

Uzun pençeler, sipsivri dişler...

Bu bir sirendi.

Ve kolları arasında Troy'un kendinden geçmiş bedenini tutuyordu!

2. BÖLÜM
SİYAH KANATLAR

"Hoş geldin, Erin. Tam da sıkılmaya başlamıştık."

"Ne istiyorsun bizden?" dedim ama Critza, sanki beni görüş açısından çıkarırsa konuşmasına engel olacakmışım gibi önüme geçti.

"Ne istiyor olabilirim ki? Elbette seni."

"Bize onu korumamız emredildi. Bunun o kadar kolay olacağını hiç sanmıyorum," diye tersledi Critza.

"Titaniçe'miz de bunun kolay olmayacağını söylemişti," diyerek gülümsedi siren.

Bizi buraya çeken notalar, tamamen su yaratıklarıyla çevrili olmamızdan zaten belliydi ama doğrudan söylemesi her zaman fark yaratırdı. Kalp atışlarım hızlandı.

"Neden şimdi?" diye sordum Critza'nın arkasından çıkıp. "Onca zaman dururken neden şimdi?"

"Hissedemiyor musun?" diye sordu siren alınganlıkla. "Titaniçe'miz yeniden yükseliyor. Biz çocuklarını kendine çağırıyor ve... En büyük ödül sensin."

"Anlaşılan seni ilk bulan bizler olmuşuz," diyerek öne çıktı başka biri. Bu bir su nimfasıydı. Sırf O'nun için, O'na olan sadakati için bir canavarla iş birliği yapıyordu. "Tüm *su çocukları* köşe bucak seni arıyor."

Anlaşılan hiçbiri internete başvurmayı akıl etmemişti. Eminim ki adres bilgilerim internetin her köşesinde apaçık sergileniyordu. Bunu birkaç kadim cadıya ve en çok da Critza'ya söylemeye çalışmıştım ama internet konseptini bir türlü anlayamıyorlardı.

"Arkadaşımı verirseniz sizinle gelirim," deyiverdim.

Critza şoke olmuş bir hâlde arkasına döndü. "Öyle bir şey olmayacak."

Siren onayladı. "Olmayacak. Dövüşmek beni acıktırıyor, malum." Pençelerini Troy'un tıraşlı çenesinde dolaştırdı.

Endişeyle Troy'a baktım. Diğerlerine baktım. Korku, yeniden içimdeki kapıyı araladı. Geçen yıldan sonra asla olmayacağını düşündüğüm şeydi bu. Hislerim, duygularım sökülüp alınmış gibiydi. Onların yerini inanılmaz bir serinkanlılık almıştı. Tüm bunlara rağmen ben sevmeye devam etmiştim ve anlıyordum ki beni insan olarak tutan tek şey de bu olmuştu. Sevdiklerimi kaybetme korkusu, katılaşmış hislerimi geri getirmişti.

"Ne yapacağız?" diye sorarak baktım Fiona'nın gözlerine.

Fiona cevaben elini öne attı. Parmak uçları düşmanlarımıza uzandı ve sanki havada her birini tutan sicimler varmış ve yakalayabilirmiş gibi bir şeyi tutup çekti. Akabinde siren ve diğerleri öne düştü. Fiona onları hazırlıksız yakalamışken durmadı ve ellerini yumruk yapıp birbirine çarptı. Hepsi birbirine çekilip çarpıştılar. Fiona ellerini iki yana çekip açtı. Her biri ayrı bir yana savrulup çevre binaların sağır duvarlarına çarptı.

"Seni kimsenin almasına izin vermeyeceğiz. Unut bunu," dedi önce bana sonra Critza'ya konuştu. "Çabuk Troy'u al. Biz Erin'i koruruz."

"Erin'i korumak benim görevim!" dedi peri gardiyanım inatla.

"Tanrıça aşkına, Critza! Uçabilen bir tek sen varsın. Biz arkadaşlarımıza sahip çıkarız. Troy'a da Erin'e de. Hadi, uç şimdi."

Critza istemeye istemeye Troy'un tarafına süzüldü ve onu kucaklamaya çalıştı. O sırada siren ve arkadaşları kendine geldi ve aramıza girdiler. Tekrar onlar tarafından çevrelenirken Critza, Troy'u bir un çuvalı gibi yere bırakıp ellerini, *Bakın şimdi ne oldu?* dercesine beline dayadı.

"İan?" diye sordu Fiona. "İkimiz başımızın çaresine bakarız, değil mi?"

İan tişörtünü tek elle kafasından sıyırıp çıkarırken muhteşem kasları yine gözler önüne serildi ve beni anlık bir afallamayla baş başa bıraktı. *İan, bebeğim, şimdi sırası mı sence bunun?*

Oysa sırasıydı. Tişörtün formu hızla değişti. Uzadı, katılaştı ve ona soy ismini veren gümüşten tırpana dönüştü. "Erin'e bir şey olmasına asla izin vermem."

Fiona gülümsedi. "Güzel tişörtmüş."

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Bir anda üstümüze atıldılar. Aralarında birkaç bataklık insanı vardı. Bir kurbağanın nemli derisi, keskin pençeleri ve tehlikeli zehirleri olan doğaüstü yaratıklardan birisi... Birkaç tane başkalaşım canavar gördüm. Bedenleri hayvansal -bu durumda deniz canlıları- mutasyonlar geçirmiş eski büyücülerden bahsediyorum. Doğal taşlar ve ölü bir hayvan leşiyle birleşerek başkalaştırılıyorlardı. Bunu yapan hasta ruhlu simyacılar olduğunu duymuştum ama eserleriyle ilk defa karşılaşıyordum. Ve vampirler vardı. Gözleri kırmızı değil, okyanus mavisiydi çünkü kalplerinin yerine ekilen taş Aquamarin'di. Onlara *su vampiri* deniyordu. İnsan kanıyla beslenseler de suyun altında yaşarlardı. Tenleri hep ıslak görünürdü.

Fiona az önce yaptığı güçlü büyülere rağmen aynı performansla karşı koydu. Bir mora bir maviye dönüşen aurası hızla savurduğu elleri arasında dalgalanarak canavarları geri püskürtüyordu. Yengeç bacakları olan bir dişi mutant, bir çağırma büyüsü gerçekleştirmeye başladı. Sokak arasının her deliğinden yarım insan boyutunda yengeçler çıktı ve kendi aramızda kurduğumuz güvenli bölgeyi istila etmeye çalıştılar. İan bu yaratıklarla uğraşma işini tek başına sırtlanmıştı. Tırpanıyla kesiyor, biçiyor, yengeçleri gövdelerinden yakalayarak bizden uzağa fırlatıyordu.

Sonunda çarpılmış bir şekilde olayları izlemeyi bırakıp kendi büyümle destek olmaya başladım fakat bir sorun vardı. Hatta bir değil, birkaç... Öncelikle bir yılını tamamen Gorria olarak geçirmiş biri

olarak İluna büyülerine hiç hâkim değildim. İkincisi tatilimin boş zamanlarını değerlendirerek öğrendiğim su büyüleri, karşımdaki yaratıkların hepsi de su bazlı varlıklar olduğu için hiçbir işe yaramıyordu. Diğer tarafta kendi cephesini kaybetmek üzere olan Critza -onun turkuazı okyanustan gelirdi- da öyle. Son çare olarak ince büyüsünden vazgeçip camımsı forma büründürdüğü, eğilip bükülen kanatlarıyla savaşmaya başlamıştı. Tıpkı bir kılıç dövüşçüsü gibiydi.

En kötüsü de Gorria'yken olduğu gibi gücümün sınır tanımayan etkisinden ve doğal dışavurumundan yoksundum. Ateş varken her şey daha kolay, bazen içgüdüsel, bazen tesadüfiydi. Bir şeyin olmasını isterdim ve olurdu...

Fiona tüm o hengâmede bana döndü. "Erin... Sana ihtiyacımız var. Gerçek sana. Artık dönüşmen gerek. Artık kendin olman gerek!"

Haklıydı. Aksini ben de düşünemiyordum. Kendi kendime oynadığım bu saçma oyunu bırakmam gerekti. Bir şeyi yok sayarak, saklayarak varlığını inkâr edemezdim. Bunları aşmış olmalıydım. Artık bir kutu yoktu. Gerçeklerim, lanetlerim ve Karanlık Şeylerim her an benimleydi. Hayatım artık buydu...

Gözlerimi kapattım. Tüm mekân, kargaşa zihnimin girdabına yutulup gitti. Bir kapı açtım. İçine öfkemi ve korkumu koydum ve birbirlerine karışıp ihtiyacım olan şeyi bana vermelerini umdum. Kapıyı kapattım. Birkaç saniyenin sonrasında kilit döndü. İçi kırmızı enerji demetleriyle dolup taşan o camdan beden beni karşıladı. Anlayışla, içtenlikle ve her şeyden önce özlemle... Elimi tuttu ve saniyelik bir bakışmanın ardından sıvılaşıp tenime karıştı.

Bedenimdeki her zerrenin değişen güçle sızladığını hissettim. Deri değiştiriyormuş gibi üstümdeki maviye dair ne varsa toza, büyü tozuna ayrışıp üstümden dökülürken yerini kıpkırmızı Gorria renkleri aldı. Tekrar hayattaymışım gibi, yıllardır komadaymışım ve dudaklarımın arasından nefes üflenmiş gibi bir histi bu. Bedenimin duruşu, gözlerimin bakışı bile değişti. Ellerimi öne uzattım. Ateşler can yakıcı bir güzellikte önümden aktı ve bu sefer ona engel olabilecek hiçbir büyü yoktu.

İlk defa yaratıkların gözünde korkuyu gördüm. Şüphesiz üstünlüğün onlarda olduğunu sanırken taşların yer değiştirdiğini idrak ettiler. Ama durmadılar.

Şimdi sonsuz öz güvenle büyümü kullanırken bedenimin sol yanında farklı bir karıncalanma hissediyordum. O tarafa baktım. Çatık kaşları, odaklanınca her zamanki gibi kasılan çenesiyle yengeçlerden kurtulmuş, şimdi vampirlerle mücadele eden İan duruyordu. Sanki o da hissetmiş gibiydi. Dönüp bana baktı. Ancak bir dişli çark mekanizması kitlendiğindeki gibi bir tutulma hissettim. Gözlerimiz şaşkınlıkla açıldı ama ne olduğuna kafa yoramadan İan uyardı. "Erin! Arkanda!"

Benim yerime atılmasına izin verdim ve yakınlaşırken tenlerimiz arasında uçuşan enerjiyi hissettim. Yerimden sıçrayıp onun üstünde süzüldüm ve bir pençe gibi büktüğüm elimi ileriye savurdum. Hava bir kâğıt gibi yırtılırken açılan kesiklerden dışarıya alev püskürdü ve diğer yandan bana atılan vampirlerin üzerine aktı. Bu öncekinden daha güçlüydü, daha harlıydı. Bir şeyler değişmişti. İan'da da öyle. Tırpanını her savuruşunda etrafımızda rüzgârdan dalgalar oluşuyor, hırçın kırbaçlar gibi şaklıyordu.

Birbirimizden güç alıyorduk. Biz birlikte daha güçlüydük!

Bu gücü kullanmaktan çekinmedik. Sanki dans eder gibi birbirimizin etrafında dönerek bir bedenin iki ayrı uzvu gibi savaşıp durduk. Öyle uyumluyduk ki... Sanki yıllardır birlikte savaşlar vermiş gibi bir sonraki hareketi bakışmadan bile tahmin edebiliyor ve birbirimize ayak uyduruyorduk.

Ateş çok parlaktı. Rüzgâr her yerdeydi.

Biz... Sadece bir cadıdan ve savaşçıdan çok fazlasıydık.

Gücün her zaman sınırları vardı. Bunu erkenden öğrenmiştim. Ama her defasında yeniden ve yeniden şaşırmama engel olamıyordum.

Tıpkı cephanesi tükenen bir asker gibi, biz de büyüsüz kalmıştık. İan kalan son enerjisiyle bizi korumaya çalışıyordu ama başarısız olacağı şimdiden belli oluyordu. Etrafımız mutantların çağırdığı yara-

tıkların ve bataklık canavarlarının leşleriyle dolu olsa da vampirlere ya da nimfalara, en önemlisi de o baş belası sirene bir şey olduğu yoktu. Üstelik onlar gücünü kozmik evrenden kotayla çekmiyordu.

Parmaklarım zincirlerin üzerindeydi. Çekip koparmak, daha fazla gücü açığa çıkarmak istiyordum ama bunu yapmamamın, yapamamamın belli sebepleri vardı. En son bunu korkunç bir büyü gerçekleştirirken yapmıştım ve bedenim kaldırabileceğinden fazla güçle kasılıp kavrulmuştu. Kemiklerim içten çatırdamış, damarlarımda alevler akmıştı... Gücü ben kaldırabilecek olsam dahi -ki bundan şüpheliyim- bedenimin kaldıramayacağı belliydi. Üstelik serbest bıraktığım güçlerimin bir daha asla baskılanamayacak oluşu, böyle bir yükün altından nasıl kalkacağım sorusunu da beraberinde getiriyordu. Hâlâ son salıverdiğim gücün fazlalığıyla başa çıkabilmiş değildim.

Ama en kötüsü bunlar değildi. Yetmeyecekti. Çevremde sevdiklerim varken ne kadar güçlü olursam olayım onlara zarar verecek olma korkusu tüm amansızlığıma gölge düşürüyordu. Kontrolsüz gücüm sadece düşmana değil, onlara da zarar verebilirdi. Bunun yerine teslim olmayı yeğlerdim. Ama bir şeyi daha yeni idrak ediyordum. Ben ne kadar onlarla gitmeye razı olursam olayım, arkadaşlarım beni bırakmayacaktı. Bunun uğruna ölmeyi dahi göze alacak kadar kararlılardı.

O nedenle bunun durması gerekiyordu. Ama nasıl?

(...)

Zaman yavaşlamıştı. Sadece nefes alıp verişlerimi duyuyordum. Başım dönüyordu ve tutunacak hiçbir yer yoktu. Fiona aldığı bir darbeyle yere düştü ve çenesini sert bir şekilde çarptı. İniltisi göz kararticıydı. İstemsiz bir şekilde ona doğru sendeledim. İan'ın Shi'si bu seferkinin sonuncu olduğunu gösterircesine cılız bir ışıkla bir daha görünür oldu. Troy hâlâ baygındı ve...

Tanrım, o anı görünce kafamdan aşağı kaynar sular boşaldı.

Her zaman delikanlı, sert ya da cüretkâr ama kendinden emin Critza'dan savunmasız bir çocuk çığlığı yükseldi.

Bakışlarım çığlığın içine karışan çatırtının merkezini anında buldu.

Tanrım, Tanrım, Tanrım!

Bir vampir, ardından sinsice yaklaştığı peri arkadaşımın kanatlarından birini kavrayıp parçalamıştı. Koparıp attığı kanadın arkasında süzülen kan, Critza'nın sırtında kırmızı kanallar açtı.

Acıyla ağzı bükülmüş şekilde yere yıkılırken gözlerimden yaşların aktığını hissettim. O, beni korumak için kendini adamıştı ama ben ona sahip çıkamıyordum. Onun için hiçbir şey yapamıyordum. Şu aptal zinciri bile koparamıyordum. Üstelik... Hayır, o lanet olası, alçak vampir üstünlüğü elde etmişken durmuyor; savunmasız perinin diğer kanadını da sökmek için atakta bulunuyordu.

Zaman zaten yavaştı ama o an...

Durdu.

İçime buz soğukluğunda bir his aktı ve ben var gücümle, bu sefer Critza yerine, bir çığlık attım. Fakat bu herhangi bir çığlık değildi. İçinde çaresizlik, acı ama en çok da öfke vardı.

Haddini bil, diyordu bu çığlık. *Kiminle karşı karşıya olduğunu anla ya da hiddetimi tat!*

Sokak lambaları yanıp sönmeye başlarken kesik kesik görüntüler şeklinde gördüm.

Dar sokak arasının sağır duvarları üstünde karanlıktan girdaplar oluştu. Çığlığım, yönlendirdiğim düşmanlarımıza doğru kayarken; içinden havayı pençelerle eşeleyen simsiyah canavarımsı eller bir görünüp bir kayboldu.

Sanki bir şeyi yakalamak, bir şeyi kapıp almak istiyorlarmış gibiydi.

Sokak lambaları tek tek patlayıp üstümüze kıvılcımlar saçarak sokak arasını karanlığa boğduğunda, bu sefer onların çığlıkları aramızda yankılandı. Bir an sonraysa her şey bitmişti. Ne bir cıt çıkıyordu ne de karanlığa henüz alışmamış gözlerimiz bir şeyler görebiliyordu.

Yalnızca silik bir ışık kaynağı vardı. Benden yayılıyor gibiydi ama net seçemiyordum. Sanki kâbuslarımda nereden geldiğini anlamadığım o titrek ateş ışığı önümde dalgalanıyordu.

Sırtımda bir el hissedince iyice gerilen sinirlerim boşaldı ve ikinci çığlığımı bastım. Fakat bu, önceki gibi hiddetle kaynayan ve içinde karanlık bir büyünün karıştığı bir çığlık değildi. Ürkmüş bir genç kızın korku dolu nidasıydı.

İan beni sakinleştirmek için kollarımdan tuttu. "Korkma. Benim, benim..."

Yüzümü görünce ifadesi değişti ve sözcüklerini takiben bir cümle gelmedi. Ben de sessizliğine sessizlikle karşılık verdim. Karanlıkta bir yerlerde Critza'nın hıçkırıkları duyuluyordu. Hâlâ başka bir ses yoktu. Bitmiş miydi? Gitmişler miydi? Onları artık hissedemiyordum ama buna da güvenemeyecek kadar sarsılmıştım. Güvende miydik? Hâlâ ikna olamıyordum.

Fiona üstünü silkeleyerek bize yaklaştı. Critza'ya olanların hâlâ farkında olmamalı ki yüzünde korkunç bir keder ve panik değil, bitkinlik vardı. "Tanrıça aşkına Erin, ne yaptın az önce sen?"

Sonra yüzümü görenler arasında yerini aldı ve nefesini çekti. "Yüce Hekate aşkına! Erin... Gözlerin..."

Neyi kastettiğini anlamayarak elimi gözlerime götürdüm. Bir ıslaklık vardı. Parmaklarımı geri çekip baktım. Simsiyah, tanıdık bir sıvıya bulanmışlardı: Katran.

Siyah sıvının üzerindeki turuncu parıltılar sürekli yer değiştiriyordu.

Fiona görmeme yardımcı olmak için omuzlarımdan tutup beni arkaya çevirdi. Kirli duvarlarının üstünde paslanmış bir levha vardı ama iş yansıtmaya gelince bir aynadan farksız iş görüyordu. Yansımamda gördüklerimse... Şimdi yanaklarıma bulanmış katran daha anlamlı gelmişti.

Gözlerim artık orada değildi. Sorunsuzca görüyordum elbette ama...

Yerini ateş almıştı.

Odun alevi gibi dinginlikle yanan, göz kapaklarımdan dışarı süzülüp şakaklarımı yalayan ateşler...

Karanlığın insanda otomatik bir tetikte olma güdüsü yaratması normaldi. Özellikle de gözlerinden ateşler püskürten insan ötesi bir durumunuz varsa daha çok göz önündeydiniz. O nedenle tüm kalabalık canavar grubu dağılmış olsa bile onlardan arta kalmış bir vampir, hışımla üstümüze atıldığında şaşıramamıştım. Kendimizi buna karşı nasıl savunacağımızı bilmiyordum fakat bu tarz şeyleri artık tepkisiz karşılamak güzeldi.

Beni asıl şaşırtan sonrasında olanlardı. Yan taraftan bir servis kapısı açıldı. İçinden daha önce hiç tanık olmadığım bir büyü fışkırdı ve vampiri hâlâ havadayken kaptı. Bu yeşil ışık devasa bir peygamberdevesine aitti. Vampiri garip bacakları arasına almıştı. Ardından ikisi birlikte karanlıkta kayboldular.

Ateşten gözlerimi kısarak kapıya baktığımda orada asla bulmayı beklemediğim biri vardı. Bu, Carmen'di. Bir yandan kapıyı açık tutup diğer yandan endişeyle içeri girmemi işaret ediyordu.

Burada ne işi vardı?

Az önceki büyünün sahibi o muydu?

O yanındaki kocaman şey umarım yeni çıkmaya başladığı futbolcu çocuklardan biriydi. *Yoksa bir dev olduğunu düşünecektim!*

"Carmen! Bu kadar sakin olman beni korkutuyor," dedim fısıltıyla.

"Erin..." dedi Carmen kararsızlıkla. Açtığı kapı her ne kadar Şikago'nun alakasız bir bölgesinde olsak dahi bizi Çin Mahallesi'ne, amcasının mekânı İmparatorun Seçimi'ne götürmüştü. Çin kültürüne özgü ihtişamı ve pahalılığıyla bu restoran, hayatımdaki her şey tepetaklak olmadan önce nasılsa öyleydi. Carmen bakışlarını yerden kaldırdı ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi değil de nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi baktı.

"Biliyor muydun?" dedim sesim tiz bir ıslığa dönüşürken. "Biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Erin, o kadar basit değil," diye sızlandı Carmen, bir yandan şüphelerimi doğrularken.

İnanamıyordum. Bu bir şaka mıydı? Öyle olmalıydı. Critza, Carmen'in onu görebildiği teorisinde haksızdı. Hayır, Carmen az önce o korkunç peygamberdevesini gökten indirmemişti. Ve asla... Asla! En yakın arkadaşım bu duyduğum saçmalıkları söyleyen kişi değildi!

"Ben anlamıyorum. Anlayamıyorum! Onca zaman, başımdan tüm bunlar geçerken içimde beni yiyip bitiren 'Ben bunları Carmen'e nasıl anlatacağım?' sorusu beynimde yankılanırken... Yaşadığım her travmatik olaydan sonra Carmen'e anlatsam belki esprili birkaç sözü ile tüm duruma farklı bir bakış açısı katar ve beni bu yükten kurtarır derken... Bunun için umutsuz bir istek duyarken ve yeni arkadaşlarım arasında her gün yokluğunla daha yalnız hissederken... Bana bunları bildiğini mi söylüyorsun?" Başımı iki yana sallarken sanki az önce parçalara ayrılmış kalbimin, göğsümün içinde cam kırıkları gibi şıngırdadığını işittim.

"Erin, öyle değil! Ben de seninle aynı zamanda öğrendim. Hatta senden hemen sonra..." Parmaklarına baktı. "Amcam seni restorana getirdikten sonra bana bir garip bakıyordu ama bunun nedenini ertesi güne kadar öğrenemedim. *Bir cadı*, dedi. Senin için *bir cadı*, dedi Erin. O yüzden Çin Mahallesi'nde kaybolup durmuşuz da restoranı bir türlü bulamamışız. Çünkü..." dedi gözlerimin içine bakıp, "buranın sizden saklı kalması gerekiyormuş."

"Cadılardan saklanması gereken ne gibi işler çeviriyor olabilirsiniz, Carmen? Bana piramidin en üst halkası olduğumuz söylenmişti," dedim kulağa ne kadar bencil geldiğimi fark edip dikkate almazken. Bunlar bir zamanlar okulumuzun müdiresi, şimdi ise kaçak bir cadı olan Sisaundra'nın dudaklarından dökülmüş kelimelerdi. Ama benimkilere de yakışmıştı.

"Biz eminim ki o piramitte yer almıyoruz. Bizler taraf tutmuyoruz. Çünkü *bilgi tarafsızdır.*" Carmen'in sözleri de ondan başkasına aitmiş gibiydi.

"Tamam, o hâlde. Umurumda değil. Benimle bir kere bile mistik kimliğiyle yüzleşmemiş birinin büyülü hayatı da beni ilgilendirmez."

"Ama Erin... Böyle yapma lütfen. Sen de bana söylemedin. Sana da söylememen söylenmiş olmalı."

"Hayır, bana algılayamayacağın söylendi."

Carmen çaresizdi. "O zaman beni daha iyi anlamalısın. Sen söyleyebilecekken söylememişsin. Ama benimkisi yasaktı, anlasana. Bu bilgi gizli kalmalıydı."

"Bana sadece bir şeyi söyle," dedim ona doğru bir adım atıp. "Ertesi gün seninle görüntülü konuşurken çoktan biliyor muydun?"

Carmen bir kez daha bakışlarını kaçırdı. "O an benim için sindirmem gereken çok şey vardı."

"Ama görüşmeyi başlatıp hiçbir şey olmamış gibi benimle konuşmak ve Reality Show izlemek yeterince kolaydı anlaşılan."

"Beni yargılıyorsun," dedi kırgınlıkla. "Öfkeni bir an için olsun unutsan belki beni anlayacaksın ama içinden sadece bağırıp çağırmak geliyor."

"Sesimi bir an için bile yükseltmedim ben."

"Bunu yapmana gerek yok. Seni tanıyorum."

"Hıh..." Omuz silktim. "Bana artık birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi geldi."

Fiona, ahşap döşemelerden çıkan kulak tırmalayıcı seslerle yanıma yaklaştı. Yere oturmuştum. Gözlerim, sönmekte olan şömine alevi gibi kor parçalarına dönüşmüştü. Önceki harlı alevlerin kaşlarımın yarısını da yanında götürdüğünü anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu. Yanmışlardı. Şimdi pürüzsüz tıraşlanmış gibi hassas derinin üstünde iç gıdıklayan bir esinti hissediyordum. Fiona benim aksime yere çömelmeyi tercih etti. Her şeyin daha samimi bir yolunu bulmayı başarıyordu sanki. Bu hâli bile ona, yüzümü gülümseten bir sevimlilik katmıştı.

"Erin, tatlım. Arkadaşının üzerine biraz fazla gitmiyor musun sence de? O *Muhafızlar*'dan. Neredeyse görünmez olmaları beklenir. Bunlar kadim yasalara bağlıdır. Bizi almaya gelerek bile başını ne tür bir belaya soktuğunu Tanrıça bilir."

Sıkkınlıkla, belki de daha çok yorgunlukla bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Hayattaki tüm gerçeklerim bir bir elimden alınıyor, Fiona. Dünya beni hayal kırıklığına uğratıyor. En çok da içine bodoslama daldığım bu büyülü dünya. Ama o burun kıvırdığım, sıkıcı ve sıradan hayatım hiç yoktan gerçekti diyordum. On yedinci yılımı değil ama kalan on altı yılımı kendime ait bir biçimde yaşadım diyordum. Tüm Karanlık Şeyler'e rağmen, tüm ıssızlığına rağmen... Meğerse o bile... Carmen bile... Anlasana."

"Ama bunu o seçmedi."

Evet, diye düşündüm içimden. Gözlerim farkında olmadan öfkeyle yukarı çevrildi. *Tanrıça'mız seçti...*

Öfke mi duyuyordum O'na karşı? *Hekate...* Bana kendi biçtiği hayatı yaşattığı için nefret mi ediyordum O'ndan? Nefret belki büyük bir kelimeydi ama bana yerin bin kat altındaki sulara hapsedilmiş -ve kaçmış- bir varlığın nefretini anımsatmıştı. Bu bile ürpermeme yetti.

"Bilmiyorum, Fiona. Belki de öyledir. Dediğin gibidir. Ama ben senin gibi değilim, anlasana. Canım yanınca acısını başkalarından çıkarıyorum. Ben sadece yakmayı biliyorum."

"Bu doğru değil. Başkalarına hak vereyim derken kendine haksızlık etme."

Boynumu büktüm sadece. Ona bakıp gülümsedim ve sarılmak için kollarımı açtım. Fiona davetimi hemen kabul edip kollarımın arasına girdi ve biraz olsun üstüme çökmüş bu bir başına kalmışlık hissinden kurtulmaya çalıştım onun varlığıyla.

Fiona'nın, rengi artık mürdüme dönmüş mor rastalarının arasından Carmen'in gücenmiş surat ifadesini gördüm. Sanki ihanete uğramış gibiydi bu hareketimle. Ben de aynısını kendim için düşünmüşken nedenlerim gitgide azalıyor, tıpkı gözlerimdeki kor parçaları gibi yitip gidiyordu sakinleşmiş duygularım arasında. Carmen bu sarılmanın kendisiyle gerçekleşeceğine inanmış olmalıydı. Bana sonunda gerçekleri söyleyebildiğinde boynuna atılarak, "İşte şimdi her şeyi konuşabiliriz!" sevinciyle kahkahalara boğulmamı beklemişti muhtemelen.

Dünya sadece beni hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Arkamızdaki kapının açıldığını duyduğumda içinde bulunduğumuz garip duygusal an sona ermişti ve Fiona çekilip kendine çekidüzen vermişti. Kapıdan kimin çıkacağını bildiğim için ben de benzeri bir tedirginlikle arkama döndüm. Critza kapı pervazına tutunarak -hiçbirimizden destek ya da yardım istememişti- bizleri izliyordu. Her hâlinden bitkin düştüğü ve bizden tek isteğinin ona böyle acıyarak bakmamamız olduğu anlaşılıyordu. Her zaman arkasında asi bir salınımla asılı duran kanatları inikti. Belki de artık *kanadı* demeliydim...

Fiona hızla arkadaşının yanına gitti ve elinden tuttu.

"İyiyim," dedi Critza sert bir şekilde.

"Biliyorum. Buna ne kadar minnettarım,, bilemezsin," diye yanıtladı Fiona ve sırtına değmemeye özen göstererek bu sefer de ona sarıldı. Bu kucaklaşmanın bizimkinden daha eski, daha önemli bir anlamı vardı. Yıllanmış bir dostluğun sarmalanışıydı. İstemsiz bir şekilde yine Carmen'e baktım. O da bana bakıyordu.

Yerimden kalktım ve ağır adımlarla onun yanına gidip kollarımı birbirine doladım. Ona sarılmadım. Ama şöyle dedim;

"Ee, anlat bakalım."

Gözleri heyecanla benimkileri buldu.

"Hiçbir şeyi atlamadan," diye ekledim.

Biz de kelimelerle kucaklaştık bu sefer. Yalan dolan olmadan, büyünün tüm gerçekleriyle iki yakın arkadaş, devrimsel bir dönüşüm geçirmiş son yılımızı konuşmaya başladık.

Muhafızlar... Daha havalı bir olayları olmasını beklemiştim ama aslında tek yaptıkları Yer Altı Dünyası'na giden kapıları korumaktı. *Emperor's Choice*, bu geçitlerden birine sahipti ve büyük bilgi kütüphanesine, İndicinapolis'e açılıyordu. Yer altı cinlerinin oluşturduğu korkutucu büyüklükte bir bilgi ağıydı. Oraya fiziki olarak gidilebileceğini biliyordum ama nedense nasılını bu zamana kadar hiç düşünmemiştim.

Carmen benim gibi büyüler yapamıyordu. O daha çok... Çağırabiliyordu. Bir tür sekreter gibi de düşünülebilir. Tehlikeli bir şey gözlemlediğinde kadim atalarının koruyucu ruhlarını çağırıyordu. O peygamberdevesi yaratık onlardan biriydi. Yanındaki artık dev olduğuna ikna olduğum çocuk da yardımcısıydı. O ruhlardan birisi değildi. Kaba kuvvet her zaman işe yarardı. Tüm bu süreç boyunca uzak bir köşede oturmuş, hantal ve devasa elleri arasında minik bir oyuncak gibi kalan telefonunda bir şeyler karıştırıyordu. Anlaşılan bazılarımız büyü için teknolojiden feragat etmek zorunda kalmamıştı. *Haksızlık!*

Carmen benim hikâyemi duyunca her zamanki dramatik karakterini sonunda buldu. Tahminlerimde haklıydım; olaylar onun bakış açısından çok komik bir hâl almıştı. Hikâyede aşk meşk işleri başlığı altında bahsi geçen erkekler -ve bir de kız- bulunduğumuz odada olmasına rağmen Carmen bağıra çağıra "NE! Dans mı ettiniz? Hem de ÜÇÜNÜZ birden!", "Kız arkadaşı oradayken SENİ ÖPMEYE mi çalıştı?", "Tanrım! Aranızda gerçek anlamda ELEKTRİKLER UÇUŞAN birini buluyorsun ve sen hâlâ MEKTUP ARKADAŞINA takıksın, öyle mi?" gibi tepkiler vermese daha iyi olacaktı. Ama yine de tepkilerini filtresiz bir heyecanla duymak harikaydı. Tüm bu olan olaylarda varlığından şüpheli olduğum mizahı bana hatırlatmayı başarmıştı bir şekilde.

Kadimlere haber verilmişti. Bunu söyleyenin Critza değil de Carmen olması ilginçti ama hiç yoktan bulunduğumuz yerin gerçek bir güvenli nokta olduğunu hissetmemi sağlamıştı. Kadimler beni bu şehre saklarken ihtiyaçları olabilecek tüm büyü kurumlarına gerekli bilgilendirmeyi yapmıştı. Şimdi sadece gelmelerini beklemek kalıyordu. Bundan sonra neler olacağını tahmin etmek güçtü. Bu olay bir domino taşı etkisi gösterecek ve birtakım olayları tetikleyecekti.

Bana da sanırım her devrilen taşın üstünden geçerek kaçınılmaz sona gitmek düşüyordu.

İan temkinle yanıma yakınlaştı. Bir öneri gibi kolunu kendinden hafifçe uzaklaştırmıştı. Tekrar tişörte dönüştürdüğü tırpanını giymişti. Reddetmedim ve şişkin pazılarına sarılıp kafamı omzuna dayadım.

Burada güvendeydim. Arkadaşlarım yanımdaydı. İan yanımdaydı.

Critza'ya acıklı bir ifadeyle baktım.

Bu seferkini de söylersem daha çok ikna olacakmış gibi tekrarladım.

Güvendeydik.

Canavar

Dakikalar öncesinde...

Issız inşaat alanından, binlerce eklemli ayağın sert zemini döverkenki iç gıdıklayan gürültüsü ve cesetlerin eti parçalanıp mideye indirilirken çıkan boğuk gurultuları yükseliyordu. Çığlıklar tükenip, yaşam sahneyi terk edince geriye sadece bu kalıyordu. Çocuklar çığlıkları çok daha keyiflendirici buluyordu. Aç olmayı ve beslenmek zorunda olmalarını sevmiyorlardı. Korkutmak, oynamak, biraz da eğlenmek... Tek istedikleri buydu. Çocuklukları ve masumiyetleri hızla yitip giderken gençlikleri ve körpe bedenleri kendini gösteriyor, oyunsuz bir büyüme onları daha vahşi, daha hırpani yapıyordu.

Erkek olanı başını ani bir şekilde kaldırdı. O yemeyi bitireli baya olmuştu. Kız kardeşini bekliyordu ve o asla doymak bilmiyordu. Bir ses duymuştu. Yanlış... Bir çığlık duymuştu. Ama bu, onları eğlendiren çığlıklar gibi değildi. Ürperticiydi. Güçle doluydu. Bir savaş borusu gibiydi. Bir şeye çağırıyordu. Bir yere gelmelerini buyuruyordu.

Erkek olanın heyecanı damarlarında birikip tüm bedenine yayılırken ayakları zemini bu sefer sertçe eşeledi. O iç gıdıklayan ritmik sesi çirkin yutkunmaları ve şapırtıları bastırdı. Kız kardeşi ilgiyle ona baktı. Boynu bükük, ağzı açık, elinde yarısı yenmiş bir adamın kolu...

"Ne oldu?"

Daha o bile anlamadan kelimeler dudaklarından döküldü. "Anne..."

"Anne!" diyerek şenlendi kız kardeşi.

"Anne," diye onayladı o da bunun ne demek olduğunu anlayıp. Kimi bulduklarını idrak edip…

İki solgun çocuğun, uzun gövdeleri altından başlayıp birbirine dolanarak cesetlerin üzerinde kıvranan çıyan bedeni ileri atıldı ve gecenin altında korkunç bir canavar davete yanıt verdi. Daha çok, sonunda izini buldukları annelerine doğru yola çıktı.

O gece çelimsiz genç kızın teki karanlık sokak arasında bir çığlık attı. Daha karanlık bir yere seslendiğinden habersiz, ona karşılık veren karanlık yaratılışlardan sebepsiz…

Gece daha zifirî bir hâl almıştı.

Critza hâlâ kontrolsüz titremelerle sarsılıyordu ve bu da onu hıçkırarak ağlıyormuş gibi gösteriyordu. Aslında ağlayan Fiona'ydı. Critza'ya izin ister gibi bakmış, onun onaylamayan bakışlarına rağmen kendini arkadaşı için hüngür hüngür ağlarken bulmuştu.

"Ama nasıl bir tedavisi olamaz?" diye parladım bir anda. "Şifacılarınız, doktorlardan daha yetersizse büyü gibi bir şeye sahip olmanın ne anlamı var! Tıbbın basit kurallarından daha ötesi olmalı bizim dünyamızda…"

İan hüzünle başını iki yana salladı. Critza ona hep terslenmiş ve bulabildiği her fırsatta beni ondan uzaklaştırmaya çalışmışken İan peri kızının başına gelenlere üzülmeden edemiyordu. Fiona gibi ağlamıyor ya da Troy gibi köşeye çöküp neden başına böyle şeyler geldiğini sorgulamıyor oluşu en az onlar kadar etkilenmediği anlamına gelmezdi. O kırılgan olmayı, hasar almayı ve telafisi olmayan bu hasarla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hepimizden iyi biliyordu: Bir can almıştı. Bu, ondan çok daha fazlasını götürmüştü. Sesi her zamankinden puslu, çenesi bir kerpetenle bile açılamayacak kadar kasılmıştı. "Büyünün de sınırları vardır. Doğanın kendine has dengesi bizim onu bozma gücümüzden üstündür."

"Unuttuğun bir şey var. O bir peri. Onun yaratılışında doğal olan en ufak bir şey yok. O bir…"

Critza önüne eğdiği başını kaldırdı ve hınçla bana baktı. "...bir *hata*. Biliyorum. Bizi, hepinizi yaratan Tanrılar yaratmadı ama en az sizin kadar insani duygularımız var."

"Hayır, Critza. Ben ondan bahsetmiyordum. Sen bir *doğaüstü* varlıksın. Sınırların doğanın biçtiği kadar değil. Bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Otuz altı yıllık ömrümde..." diye başladı Critza beni başka bir şaşkınlıkla baş başa bırakırken. O kadar büyük olabilir miydi ki? Sonra peri yılının on dünya yılına eş değer olduğunu öğrenip daha beter afallayacaktım. "Bir kez bile olsun kanadı kopmuş bir perinin tekrar kanat çıkarabildiğini görmedim. Bizim yaratılışımızın da sınırları vardır. Kanadın yoksa artık uçamazsın. Bu kadar basit!"

Başka söyleyecek lafım kalmamıştı. Yüzündeki o ifade... Sokak arasında duyduğum o korkunç acı feryadı... Bu başına gelenlere ben sebep olmuştum. Bir daha uçamayacak oluşu benim yüzümdendi. Bunu kabullenmek, böyle olmasına izin vermek korkunç bir suçluluk hissini beraberinde getiriyordu. Ve kabullenmekten başka seçeneğim yoktu.

Sonra birden aklıma bir fikir geldi. Her zamanki gibi olmaması gereken bir şeyi oldurmaya çalışırken daha beter olmasından korksam da denemeye değer bir olasılıktı.

Hızla çantamı kurcalamaya başladım ve aradığım şeyi bulup çıkardım: *Lamba.*

Fiona daha ben ağzımı açıp konuşamadan niyetimi anladı ve başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, Erin! Aklından bile geçirme. Çok tehlikeli."

"Ne demek tehlikeli? Bir dilek isteyeceğim ve olacak, Fiona. Bunun nesi tehlikeli?"

Critza afallamış bir şekilde arkasını döndü. "Dilek mi? Sadece üç tane olan dilek haklarından birini benim için mi kullanacaksın?"

"Elbette. Benim için savaşırken böyle bir yara aldın, Critza. Öylece kaderini kabullenmeni izlemeyeceğim," dedim güven verircesine.

Critza'nın gözlerinden minnet benzeri bir ifade geçti ama tereddütlüydü de. Kopan kanadının geri gelmesi ona imkânsız gibi görünüyordu.

"Erin, anlamıyorsun!" diye itiraz etti Fiona. Yine bana tam olarak anlatmadığı şeyler olduğunu hissetsem de anlatmasını istemedim. Bu olasılığı elimden almasını istemedim.

"Bana bu hediyeyi sen verdin, Fiona. Madem kullanmamı istemiyordun, o zaman vermeseydin," diye tersledim onu.

"İstiyorum. Ama daha önemsiz, hatta komik şeyler için kullanmanı istiyorum *schatz*[5]." Yüzündeki şefkatli bakış tekrar aklında dönen korkularla puslandı. "Bu dilekler sandığın kadar masum dilekler değil. Hep bir bedeli oluyor. Hep... Buruk bir yanı oluyor."

Böyle deyince kendi hayatında neler yaşadığını, dileklerinin nasıl sonlandığını merak etmeye başlamıştım. Oysa Fiona anlatmıyordu. Sadece *yapma* diyordu.

Ben de "Yapacağım," dedim. Çünkü Critza'nın benim yüzümden engelli kalması isteyeceğim en son şeydi. Bunu düzeltmenin bir yolu varsa yapacaktım. Critza'ya baktım. "Bunu istiyor musun? Tüm riskine rağmen..."

Critza bana heyecanla baktı. Karamsarlığın pençesinde kaybolmuş umutları geri gelmişti. Üstelik bunu ona sunan kişi, hep böyle bir değer görmek istediği benim tarafımdan olunca daha çok seviniyordu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Ağır ağır başını sallayarak onayladı.

"Onun da rızası olduğuna göre sana söz hakkı düşmüyor Fiona. Yapacağım," dedim tekrar.

Fiona pes ettim dercesine ellerini kaldırdı ve ikimizden de uzaklaştı.

Derin bir nefes alarak lambayı kendime yaklaştırdım. Fiona'ya nasıl kullanacağımı sormasam da tahmin edebiliyordum. Alaaddin'in hikâyesini herkes en az bir kez duymuştu. Parmaklarımı birleştirdim

[5](Alm.) Canım.

ve lambayı ovaladım. Duman önce ince bir sızıntı şeklinde, sonra kabararak büyüyen dalgalar hâlinde dışarı süzüldü. *Dile benden ne dilersen*, diyen bir cin yoktu ama dilek hakkımın doğduğunu dumanlar içinde kaldığım ilk andan beri hissedebilmiştim.

Derin bir nefes aldım ve Critza'nın eksik kanatlarını, sırtını hayal ettim. Sonra eskiden, sağlıklıyken nasılsa o hâliyle düşünmeye başladım. "Yeni ve sağlıklı kanatlar," dedim. "Critza'nın eskisi gibi kanatlara sahip olmasını istiyorum."

Duman dışarı süzüldüğünden daha hızlı ve ani bir şekilde tekrar lambaya doldu ve üstümde bıraktığı o büyülü his yok oldu. Heyecan ve merakla Critza'ya bakarken o da en az benim kadar umutla kanatlarının geri gelmesini bekledi.

Ama bir şey olmadı.

Dakikalar geçti ve hâlâ bir değişim yoktu.

Hüsranla Fiona'ya baktım. "Artık olması gerekmez mi? Dileğin gerçekleşmesi için belli bir zaman mı geçmesi gerekiyor?"

"Hayır," diye yanıtladı Fiona hüzünle. "Genelde anında etkisini gösterirdi."

"Bir şeyler yanlış gitmiş olmalı," dedim hâlâ koyverip gitmekte zorluk çekerken. "Dileği yanlış dilemiş olamaz mıyım? Tekrar dilesem," diye lambaya yeltendim ama hızla yanıma kadar gelen Critza eliyle beni durdurdu.

"Daha fazla çabaya gerek yok Erin. Olmuyor işte. Olmayacak da," dedi hüzünle ve tıpkı kanatları gibi ondan sökülüp alınmış umuduyla. "Bazen bazı şeylerin sadece... *Sınırları vardır.*"

"Ama..." diyecek oldum ama Critza izin vermedi.

"Peşini bırak bu işin. Lütfen. Artık bunun gerçeklerim olduğunu anlayıp yeni hayatıma alışmaya çalışmam gerek. Buna izin vermelisin."

Critza'nın gözlerindeki o sönük ışıltıyı görmek içimde başka şeylerin de parçalanmasına yol açtı. Gözyaşlarımın ne zaman akmaya

başladığını fark etmeden yeniden ağlamaya başlamıştım. Çoktan başını öne eğen Critza hiç yoktan bunu görüp daha çok sinirlenmemişti. Parmaklarımla yanağımı sildim. İlk baştaki gibi koyu kıvamlı ve katran karası değildi ama hâlâ pis bir griydi parmağımdaki sıvı. İç geçirerek ona doğru yürüdüm. Kemikli sırtı ve omurlarının çevresinde yaprakları dökülmüş bir çiçek gibi yarım kalmış kanatlarına baktım. Critza her nefes alıp verirken arta kalan ikili kanadı dengesiz bir şekilde yana savruluyor ve gerisin geri kaburgalarının üstüne düşüyordu.

Ona bir şekilde yardım etmek istiyordum. Lamba olsa da olmasa da... Kafamdaki tek düşünce buydu. Gitgide ona yaklaşıyor ve gözlerimi hipnotize olmuşçasına sırtına bir girdap gibi bağlanan kanatlardan ayıramıyordum. Nabzımın atışı kulaklarıma sıçramış, onları kanımın uğultusuyla doldurmuşken yaklaşmayı sürdürdüm. Elim istemsiz bir şekilde kalktı ve tıpkı bir zamanlar yine olmamam gereken bir yerde yapmamam gereken bir şeyi yaptığım gibi; o yumurtaya dokunduğum gibi Critza'nın sırtına, kanatlarının fışkırdığı noktaya gitti.

Göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

Hemen elimi geri çektim. Hemen o anı hiç yaşanmamış gibi hafızamın gerilerine, varlığından bile haberdar olmayacağım yerlere sıkıştırdım. Ama bir şey yapmıştım. Yapmıştım işte. Yine...

Parmaklarımdaki siyah sıvı Critza'nın yarasına dolup artmaya, çoğalmaya başladı. Critza daha acı ve şaşkınlık dolu bir çığlıkla yerinden sıçrayamadan sağlam kanatlarına da sıçradı ve kılcallaşarak ince zarımsı katmanlar arasında dağılmaya başladı.

"Erin!" dedi Fiona çarpılmış bir hâlde. "Sen ne yaptın?"

Critza'nın çığlıkları yükselirken acı ona katlanılmaz gelmiş olmalı ki kendini yere attı. Sağlam kanatları içine dolan siyah sıvıyla kavrulup büzüldü ve cansız parçalara ayrılıp sırtından döküldü. Gözlerim dehşetle büyüdü.

Gerçekten de... *Ben ne yapmıştım böyle?*

Critza'nın yarasının içinden oluk oluk siyah sıvı akıyordu. Ne diyordum ona? Zift. Lanet. Karanlık Şey... Yerler bir kan göleti gibi

onunla dolarken kanat çizgilerinin içinden başka bir şey çıkmaya başladı. Bu seferkine bakmak az öncekilerden daha zordu. Bu şey sanki canlıydı. Yaşayan bir organizmaydı. Simsiyah ve inceciklerdi. Bu da neredeyse transparan görünmesine yol açıyordu. Ama üstüne o siyah sıvı bulanmışken ayırt etmesi zordu.

Critza inliyor, haykırıyor, hayvani sesler çıkararak kıvranıyordu.

Sonunda iki kolunun üstünde doğrulabildiğinde nefes nefeseydi. Sırtından yere tül perdeler dökülüyor gibiydi; kapkara, iç karartıcı perdeler... Sonra ayakları üstünde doğruldu. Hafifçe ileri geri sallanıyordu. Zorlu bir savaştan çıkmış gibi... Çıkmıştı da.

"O..." dedi Critza solukları arasından. "Bana sınırlarımın ötesini tattırdı."

Sonra bana döndü. Floresan mavisi gözleri şimdi kömür kadar siyahtı. Minnet ve hayranlıkla doluydu. Ve bir anda, nefes alırcasına göğsünü şişiren ve arkasında inanılmaz güzellikte bir manzaraya dönüşen yepyeni kanatları açıldı. Onlar da öyleydi. Simsiyahtı.

Siyah *kelebek*[6] kanatlarıydı.

[6] Perilerin kanatları normalde yusufçuk gibi ince uzun ve çift kat olur. (Y.N.)

3. BÖLÜM
RÜZGÂRIN İHANETİ

Bilgisayarın durdurma tuşuna bastım. *Vay canına!* Etkilenmiştim. Bu kadar iyi olmasını beklememiştim.

Son bir saatimi yatağımda yarı baygın vaziyette Troy'un YouTube kanalındaki videoları izleyerek, daha çok dinleyerek geçirmiştim. Takipçi sayısı fazlaydı ve evet *fan*ları da vardı ama bu işlerde sadece şanslı olmuş da olabilirdi. Gerçekte ise hepsini sonunda kadar hak ediyordu. Çocuk cidden yetenekliydi. Sesi pes, kuvvetli ve ipeksiydi. Notalar arasında inanılmaz bir kıvraklıkla geçişler yapıyor, müziğinin karşı tarafa işlemesine izin veriyordu. Tüm o muzip kişiliğine rağmen seçtiği şarkılar ağır ve duygusaldı. Videolarına başka zaman denk gelsem eminim ki erkek arkadaşımdan ayrıldığımda ya da kızların zorbalıklarından yıldığım bir günün akşamında şarkılarını açıp içimi puslu bir melankolinin kaplamasına izin verirdim.

Onu ilk gördüğümde bu övgüleri ona da yapacağıma dair kendime söz verdim. İan'la Troy çoktan başka bir ekiple okula gönderilmişti. Aslına bakılırsa kadimler yanımıza geldiklerinde onlarla birlikte olmamızdan hiç de hoşnut kalmamıştı. Emindim ki Critza akılalmaz bir değişimle karşılarında dikilmiyor olsaydı ona sıkı bir azar çekeceklerdi. Zaten ilk erkek cadılarının şatoda özel eğitimine devam ediyor olması gerekirken koca bir okyanusu aşıp seçilmiş cadılarının yanında olması yanlıştı. Ama ya İan?

Onun burada ne işi vardı? Bir savaşçı genç... Henüz herhangi bir koruma sağlayamayacak kadar eğitimsiz ve deneyimsiz... Kızıl ve Gece Cadıları ile ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki onun? Tabii, aramızda geçen sayısız büyülü andan ve kalbimin en derinlerinde hissettiğim o bağdan habersizlerdi. Fakat bunu söylemedim. Apokalips bir âşığım

olup olmadığını, varsa bu kehanetler silsilesinin içinde bir rolü olabileceğinden bahsetmişken en az milat kadar yaşlı bu kadim cadılar da aynı çıkarımda bulunabilirlerdi. Bulunmasalar bile Yeraltı Leydisi'nin benden başka kimleri satın almaya çalıştığını bilmiyordum. Bu bilginin en başında planladığım gibi sadece bana kalması en mantıklısıydı.

Critza'yı kadimler gelmeden bu konuda sıkıca tembihlemiştim. O da sanki uslu bir ev köpeği gibi başını sallamış ve gözündeki tapınma benzeri ışıltıyla söz vermişti. Bu ani değişimin sebebi ona verdiğim *hediye* olabilirdi belki. Ne kadar hediye denebilirse tabii... Nereden baksam lanetlenmiş gibi gözüküyordu. Oysa kendisi öyle minnettardı ki... Ona ne hissettirdiğini bilmeyi çok isterdim.

Kadimler onu da benden uzaklaştırmışlardı. Hizmetine artık gerek kalmadığını, buradan sonrasını kendilerinin devralacaklarını söyleyip göndermişlerdi. Fiona da öyle... Tanrım, kimse kalmamıştı yanımda. Kendimi yine konseye çıktığımda hissettiğim kadar bir başına hissediyordum. Annem tüm olanlardan habersiz, çaresizce evinde hararetle bir şeyler tartışan kadimlerin işine engel olmamaya çalışıyordu. Utanmasalar, kadını kendi evinde ayakaltında dolaşmasın diye benim odama süreceklerdi.

Sıkıntıyla odamda dolanmaya başladım. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Üstelik ne ara Critza'nın varlığına bu kadar alışmıştım? Bazen birbirimize sataşmaya zahmet etmediğimiz zamanlar olurdu ama o hep odamda bir yerlerdeydi...

Sataşmak deyince aklıma Figi geldi. O ne yapıyordu acaba? O duygusallaştığımız andan sonra ilişkimiz daha iyi bir yöne gitmemişti. Şimdilik ölmeyeceğimi anlayan şapka cinim eski huysuz hâllerine bürünmüştü. Bir yerden sonra kafamda öyle bir sese tahammül etmesi zorlaşmıştı ve şimdi gardırobumun üstünde tozlanarak başıma oturacağı günü bekliyordu. Buna muhtemelen birkaç hafta daha vardı. Okul bir ay kadar daha açılmayacaktı. Kadimlerin bu kadar uzayan konuşması bu konuda beni şüphelendiriyordu gerçi...

Bir an için içimden şapkamı laf olsun diye başıma geçirmek ve Figi'nin varlığını bir süreliğine de olsa hissetmek geçti. Bunu yaparsam bana söyleyeceği ilk sözün, onun koşulsuz şartsız bana adanmışlığına

karşın benim sadece ne zaman canım isterse ona başvurmamla ilgili olacağına şüphe yoktu. Haksız da sayılmazdı. Ona bencilce, bir oyuncak gibi davranıyordum. Belki daha kötü... Sanırım Figi'ye böyle, bir anda sırt çevirmemin sebebi bana bir şeyleri hatırlatma görevi olduğu içindi. Ben unutmak için o kadar uğraşırken onun hep hafızamı tazelemesini ve bunu iğneleyici bir şekilde dile getirmesini istememiştim.

Onun yerine eksikliğini tüm yaz boyunca hissettiğim ve şimdi ellerimin arasında onlardan bir deste olan mektup tomarını çıkardım. Bakalım yakışıklı savaşçım bu ızdıraplı yokluk sürecinde neler karalamıştı?

Sevgili Erin,

Seni özlüyorum. Kalbimdeki tüm duygularla hem de. Bana ruhen dokunduğun her yanım sızlıyor yokluğunda. Bu, yataklara düştüğüm zamanki gibi değil. Çünkü bu sefer senin uzakta ama hâlâ benim olduğundan emin değilim. Bize neler olduğunu bilmiyorum. Her gün bu düşünceyle daha çok parçalanıyorum.

İan...

Erin,

Bana sen yaz! Senden bir hamle gelmedikçe gönderemeyeceğim çünkü bunların hiçbirini. Çünkü ben biliyorum. Her şeyimle adanmış olduğum kişi sensin. O gece ne hissetmiş olursan ol benim için hiçbir şey değişmedi. Seninleyken içimdeki hırçın fırtınalarda savrulan kalbimi sanki şefkatli eller avuçluyor ve geri kalan kargaşadan koruyor beni, tüm benliğimi...

İan'ın

Sevgilim,

Beni ilk bulduğundan daha kötü hâldeyim şimdi. Beni ayağa kaldırdın, iyileştirdin, bana dayanak oldun. Ama gidişinle anlamış oldum ki sana bağımlı yetişmişim ben. Bu yüzden... Bu yüzden belki de-

Bundan sonrası yarım kalmış mektuplardı. İçinde can çekişen sözcüklerin kırıntıları ve birbirinden bağımsız haykırışlar, sitemle kalakalmış umutsuz mektuplar... Okuması bile kalbimin korkunç bir yükle batmasına sebep olmuştu. İan'a nasıl bunu yapabildiğimi sorgulatıyordu. Onu nasıl öylece bırakabildiğimi... Hem de bu sebepsiz, içgüdüsel bir yanlışlık hissiyle. Birlikte olsak belki çözebilirdik. Belki üstesinden gelebilirdik.

Ya şimdi? Hepsini geride bırakabilir miydik? Daha derinleşmiş bu uçurumu aşmak zorlaşmış mıydı tüm bu soğumuş ve canlılığını yitirmiş hislerle?

Onun da acı dolu mektupları birden haftalar sonrasına atlıyor ve günlük hayatını olanca yalınlığıyla anlattığı, asla göndermediği için bir monologa dönüşmeye başlayan günlük mektuplar hâlini alıyordu. Duygularını dâhil etmemişti bu mektuplara. Sadece... Sadece bana anlatmak istemişti. Benimle konuşmak istemişti.

Tanrı biliyor, benim de ondan çok konuşmak istediğim kişi yoktu.

Çok şeye sırt çevirmiştim bu zamanda. Kendi gücüme, Figi'ye, sevgilime...

Derin bir nefes aldım. *Sen yüzleşmekten korkmazdın, Erin. Bu ürkeklik senin değil.*

Kalkıp dolabın üstünden şapkamı çektim ve başıma geçirdim.

"Selam Figi. Beni özledin mi?"

Tatil bitmişti. Alelacele toparlanıp yolculuğa hazır olmamı istemişlerdi. Ne yolculuğu olduğu belliydi; Vhartlox'a gitmenin sınırlı yöntemlerinden biri olan süpürge yolculuğu... Artık bir süpürgem vardı ve çok iyi kullanmayı bilmesem de ona binebiliyordum. Hayal meyal hatırladığım ikinci dönemimde fidelerimiz büyümüş ve onları kendi ellerimizle budayıp kesmiş, sonrasında da topladığımız çalı çırpılarla bir araya getirmiştik. O kadar baştan savma yapmıştım ki süpürgeyi kıstırdığım tellerin uçlarını süslediğim kırmızı akikleri nereden bulduğumu hatırlamıyordum bile. Belki yan sıramda çalışan

inek cadı Maggie'den çalmıştım. Belki de Fiona benden habersiz onları oraya iliştirmişti. Kim bilir?

Biniş derslerimizin çoğuna gitmemiştim. Süpürgede büyü yapmak aşırı zordu ve üçüncü sınıfa kadar öğretilmiyordu. Benim o sıralar karada yapabileceğim güçlü büyüler ilgimi çekiyordu. Malum, o zamanki aklımla iki Tanrıça'nın dâhil olduğu bir felaketi önleyecektim. Daha çok felaketi onlara getirendim. Tüm bunlar benim yüzümdendi. Ama ne demişti Apokalips?

"O, seni bunları yapacağın için seçti. Hekate seçti!"

İçimi bu kelimelerle rahatlatıyordum. Hiç kimse aç aslanları içi gladyatörlerle dolu arenaya salarak, sonunda insanları öldürüp yediği için kızmamıştı herhâlde. Kendimi öylesine vahşi bir yaratıkla kıyaslamak istemiyordum. Ama bazen... Bir aslanın yanımda süs köpeği kaldığını düşünüyordum. Öyle düşünceler aklıma geldiğinde hep ürperirdim. Son zamanlarda en çok da ürperiyordum zaten.

Cecile kapıyı aralayıp sevecen suratını uzattı. "Kızıl Cadı'm. Hazırsanız gidelim."

Hüzünle hâlâ annemin gerçekten de boşalan yerime aldığı siyah pug cinsi köpeğe ve onunla oynamasa da hep birlikte dolanan Bianco'ya baktım. Annemle yeterince vakit geçirememiş gibi hissediyordum. Tıpkı adını Buffy koyduğu pugla Bianco gibiydik biz de ama pek bir şey paylaşamamıştık. Son olanlardan sonra içi boşaltılmış bir insana dönüşmüştüm. Çok durgundum, tepki vermiyordum, düşünmüyordum... Konuşmuyordum da. Sadece bekliyordum: *Bu*günü...

Başımı yukarı aşağı salladım ve elimde haddinden fazla beklemiş afroz tozunu eşyalarım üstüne serpiştirip mor alevlerin arasında yok olmasına izin verdim. Benden saatler önce yatakhanemdeki yerlerini almış olmalılardı.

Cecile beni omuzlarımdan tutup zaten dar olan ve şimdi iyice klostrofobik hissettiren salonumuza doğru yönlendirdi. Heyecanını dizginlemeye çalışan bir sesle kulağıma fısıldadı. "Sizi hep bu formunuzda görmek isterim. Kırmızı size daha çok yakışıyor."

İstemsiz bir şekilde gülümsedim. Cecile'in bana olan hayranlığını neredeyse unutmuştum.

İçeriye girince saygıyla eğilen cadıların kiminde benzeri bir saygı olsa da kimileri beni ilk fırsatta boğazlayacakmış gibi görünüyordu. Gerçekten de sevilmiyordum. Bunu tahmin etmiştim ama Konsey'in sonunda her şey tatlıya bağlanmış gibiydi. Son iki ayda neler olmuş olabilirdi ki...

"Tanrım! Gerçekten üç büyük kafile mi kayıp? Bu nasıl olabilir?" diye tısladım arkada bana dedikoduları çaktırmadan vermeye çalışan Cecile ve Arubara'ya. "Aralarında kadimler var mıydı peki?"

Doğu Asya cadılık eğitiminin en önde gelen okulunun müdiresi Rubara, başını kederle salladı. "Sekiz tane... Güçlerini ölümsüzleştirmek için lahitlere defnedilecek naaşları bile bulunamadı. Öyle zamanlarda yaşıyoruz ki... Korkunç. Gerçekten korkunç."

Kanım buz kesmişti. Titaniçe'nin dişli bir rakip olacağını, hatta dişliyi bırak ona karşı hiç şansımız olmadığını biliyordum bilmesine ama... Kadimleri bile böyle kolay alt edebilmişse ne yapacaktık? Kimse güvende değildi. Hiç kimse... Bu gerçeğin bir kez daha yüzüme çarpılması hoş değildi.

Annem bir tarikat toplantısı gerçekleşiyor gibi görünen evinde ne kadar rahat olabilirse o kadar rahattı. Olayın boyutunu ve bir ciddiyeti olması gerektiğini şu an idrak ediyor olmalıydı. Çünkü ortada bir tarikat varsa o tarikatın lideri de biricik kızı gibi görünüyordu. Şüpheyle bana yaklaştı. "Erin, tatlım. Bana sanırım bundan bahsetmemiştin. Neler oluyor?"

"Anne... Merak etme. Her şey kontrol altında. Sadece birtakım güvenlik önlemleri almak istedik," diye masumane bir yalan söylemek zorunda kaldım.

Annem her zamanki şüpheci tavrıyla yaklaştı. "Bu kadınlar neden senin hizmetinde gibi davranıyorlar peki? O bir yıllık süre içinde kraliçe mi ilan edildin? Ne oldu?"

Daha iyi bir nokta atışı yapılamazdı. Fakat onu onaylayamıyordum. Konseyde yapılan büyü Luviera'yı durdurmamış olabilirdi ama

olanları Carmen'e bile doğru dürüst anlatamamıştım. Konseyde konuşulanlarla ilgili en ufak bir cümleye başlasam dahi iki kelime sonra boğazım tıkanıyor, nefesim daralıyor, dilim heceleri bir araya getiremiyordu. Bir yerden sonra kafam bile öyle allak bullak olmuştu ki neden bahsettiğimi unutmuştum. Bu da olası bir zihin okuma durumuna karşı alınmış önlemden kaynaklıydı anlaşılan. Şimdi anneme de benzeri bir tutuklukla bir şeyler söylemeye çalışsam kadıncağızın aklından bin bir tür şey geçecekti muhtemelen.

"Bir tek beni almaya gelmediler ki. Okul servisi gibi düşünebilirsin. Bak şunlar, şunlar ve şunlar toplayarak geldikleri öğrenciler," dedim serinkanlılıkla yaşları genç görünen birkaç kadim cadıyı göstererek. Annemin onların asırlar yaşında olduklarını bilmesine gerek yoktu. "Bu sefer kafile şeklinde uçacağız."

Annemin kaşı kalktı. "Uçacağız."

"Ah bebeğim, ben de birkaç numara kaptım elbet," deyip göz kırptım ve süpürgemi elimde bir rock gitaristi edasıyla salladım.

Annem kahkahalar atıp başını iki yana sallarken tüm kadim cadılar bize baktı. Bunun gidiş vaktinin habercisi olduğunu fark edip anneme sıkı sıkı sarıldım. Sandığımdan daha sıkı...

Annem elleriyle beni kendinden uzaklaştırırken, "Sakin ol, bebeğim. Gelecek bahar yine burada olacaksın. Son görüşmemiz değil ya."

Yüzümdeki hüzünlü ifadenin annemin dikkatinden kaçmasını umdum. Bu yılın nasıl geçeceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. "Seni özlüyorum," dedim sadece.

Annem dudaklarını büküp bu sefer de kendisi sarıldı. "Ben de seni küçük meleğim. Ben de seni..."

Süpürgelerimizle konuşlanmak için apartmanımızın teras katına çıkmadan önce arkamızdan seslendi. "Başını belaya sokma sakın. Ve erkeklerden uzak dur!"

O ikisi için çok geç kaldın anne, diye geçirdim içimden.

Ayaklarım teras çatının döşemesine bastığında gecenin haşin esintileri kendini göstermişti. Rüzgâr, ceketimin içine dolup astarını şişiriyor, ayaklarımı yerden kesecek gibi çekiştirip duruyordu. Cecile bu çelimsiz hâllerimi görüp daha korumacı bir kimliğe bürünüyor, beni küçücük bir çocukmuşum gibi elimden tutuyor, tek seferde anlayabileceğim şeyleri en az iki kez daha tekrar edip duruyordu. Çatıya bir yay gibi dizilirken ve etrafım kadimlerden ikincil bir çemberle sarılırken Cecile hep oradaydı.

Böyle büyük bir kafile aynı anda yükselince her kalkış esnasında hareketlenen hava bu sefer çıldırmış gibiydi. Acaba ay ışığında yerle bağlantıları kopan bu cadılar haberlerde bir son dakika gelişmesine sebep olabilir miydi? *"Şikago'da beklenmeyen kasırga uyarısı! Lütfen önümüzdeki 24 saat evlerinizden çıkmayınız."*

Gece bizleri âdeta kucaklayıp içine alırken olanca hızımızla Akademiye doğru yol almaya başladık.

Şimdi düşünüyorum da...

Sorunsuzca okula ulaşabileceğimizi düşünmek ahmaklıkmış.

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Ben daha o karanlık sokak arasında başımıza gelenleri atlatamamışken yine, bu sefer havada saldırıya uğradık. Böyle mi olacaktı gerçekten? Bundan sonra hayatımın her anını tehlike içinde ve tetikte mi geçirecektim? Rahat bir nefes almayı unutana kadar tutacak mıydım ciğerlerimdeki havayı? Çevremdekilerin başına böyle korkunç şeyler mi gelecekti sona ben kalana dek?

İşte Cecile'in endişeli yüzünün yarısı devasa kartal pençeleri tarafından parçalandığında ve bir başkası cansız bedenini kapıp götürdüğünde kafamdan bu düşünceler geçmişti. Adrenalin damarlarıma tekrar dolmadan bu umutsuz sorular uçuşmuştu zihnimde. Sonra kalp atışlarım kreşendolarla yükselip göğsümü delecek kadar şiddetlendi.

"Saldırı altınayız!" diye haykırdı kadimlerden birisi. "Rüzgâr ve bulut nimfaları taraf değiştirmiş. Bizi avlıyorlar!"

O kadar aniydi ki... Ama kadimler çok hızlı adapte olmuşlardı.

Kadimliklerini gösterdiler.

Önce rengârenk enerji bulutları cadıların çehrelerinden süzülüp bizi içine aldı. Cadıların kimi koordine çalışıp toplu koruma büyülerini yapıyor, kimileri neyle ya da kiminle mücadele ettiğimizi bile anlamadığımız düşmanlara saldırıp geri püskürtmeye çalışıyordu. O salonda haddinden uzun süren toplantının niye olduğu anlaşılmıştı. Benim aksime onlar bunu bekliyordu.

Süpürgemi artık kendim kullandığımdan bile şüpheliydim. Anında bana sokulmuşlardı ve Cecile'in, ah zavallı Cecile'in, yerini derhâl bir yenisi doldurmuştu. Beni gideceğimiz yöne artık onlar yönlendiriyordu. Aniden sağa dönüp dalışa geçebiliyor, başımıza üşüşmüş ve nimfa oldukları söylenen mitolojik varlıkları atlatmaya çalışıyorduk.

Bir an için kendi yarattığımız buluttan farklı bir bulutun içinden geçtik. Fiona'yla şatoya ilk gidişimizde içinden geçtiğimiz bulutların aksine koyu kıvamlı, neredeyse katılaşmış bir buluttu bu. Etkisi de basit bir rutubet kokusu olmadı hâliyle.

Toprağı sulayan, çiftçi dostu ve su kaynaklarına hayat veren bulutlardan ne zarar gelebilir ki diye düşünürdünüz. Ancak havaya tutunmuş damlacıklar asitliydi; asit yağmuru bulutlarıydı. Belki daha beteri... Sanki suyun hep masum kalması gerekirdi ama insanoğlu doğayı öyle hunharca kullanmıştı ki ona acımasız olma hakkı tanımıştı. Bulutla ıslanan cadıların teninin yanıp erimesine şahit oldum. O asla alt edilemezmiş gibi görünen koruma kalkanları ve konuşlanmaları anında bozuldu. Ciyaklayarak çil yavrusu gibi dağıldı herkes. Acıdan gözü kör olmuş kimi cadılar süpürge hâkimiyetini kaybetti ve düştü. Diğerleri ise Cecile gibi keskin kuş pençelerine kurban gitti.

Sayımız gitgide azalıyordu ve kendimi asla güvende hissetmediğim havada olmak, durumu kötüleştiriyordu. Geride kalmış kadimler kararlı ve öfkeliydi. Büyüleri öyle yırtıcı ve akılalmaz büyüklükteydi ki "kadim" kavramının nereden geldiğini bana bir kez daha gösterdiler. Onlar türün en güçlü varlıklarıydı. En yaşlı ve en deneyimlileri... İhanet ettiğini söyledikleri rüzgâr onların kontrolüne giriyor, hava ana efendisinden kopuyor ve cadıların elinde yıkıcı bir silaha dönüşüyordu. Artık daha net görebildiğim rüzgâr nimfaları da saflarını kaybetmeye başlıyordu.

Belden yukarıları çıplak genç kadın bedenleriydi ama bacakları kartal pençeleriydi. Kolları da devasa kuş kanatlarındandı. Yüzleri tanrısal bir güzelliğe sahipken ifadeleri şeytaniydi. Bir de vücutları sürekli şekil değiştiren gaz bulutlarından ibaretmiş gibi olan diğerleri vardı: Bulut nimfaları. Bedenleri tamamen insaniydi ama bir o kadar adlarını hak edecek şekilde bulutlardı. Gövdeleri beyaz köpüklere dönüşüyor, ufacık boşluklardan diğer tarafa sızıyor ve yeniden formunu buluyordu. Ellerindeki üçlü yabalarla saldırıyor ve can alıyorlardı.

Bir an için bulut nimfalarından biriyle göz göze geldik. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve bir an için arkadaş olmak istediğini düşünecek kadar saflaştım. Onların mitolojik periler olduğunu unutmuştum. İnsanları büyülemeleriyle ünlülerdi. Sonra bakışları değişti ve dumanlaşıp su buharına dönüştü.

Fakat o kadarla kalmadı.

Bana, süpürgeme doğru aktı ve gaz formundaki bedeni süpürgemin sopasının içine doluştu. Bir an sonra kontrolümü tamamen yitirmiştim. Süpürge deli gibi sallanıyor, beni üstünden atmaya çalışan bir rodeo boğasıymış gibi sarsılıyordu. Bunu fark eden bir kadim derhâl onu defetmek için bir büyüye başvurdu ama geç kalmıştı.

Nimfa hızla kaçtı. Ama kaçarken süpürgenin içinden çektiği nem, ağaç dalının çatırdamasına ve korkunç bir çabuklukla parçalanmasına neden olmuştu. Bir an için ellerimin bir mengene gibi tutunduğu süpürge vardı. Kuruyup kartlaşıncaysa boşta kalan parmaklarımın çaresizce eşelediği talaş parçalarına dönüşmüştü.

Bedenim onu tutan hiçbir şey kalmayınca bir saliseliğine havada asılı kaldı. Nefesim kesilip dehşet tüm sinir uçlarıma kadar sıçrarken yer çekiminin kurallarının tekrar bana işlediğini duyumsadım.

Ardından...

Düştüm.

Tüm bunlar gözlerinin önünde yaşanırken hiçbir şey yapamamış kadimin eli, arkamdan amaçsızca ileri atılmıştı ama hayır, beni tutamamıştı ve tutacak bir büyü de yapamayacaktı. Çünkü savunmasız kaldığı o anda rüzgâr nimfasının pençeleri onu gafil avladı ve kafileden çok uzağa sürüklemeye başladı.

Kalbim artık göğsümü delecek gibi atmaktan farklı bir şey yapıyordu. Sanki onu çoktan delmeyi başarmıştı ve içimde ne varsa çalkalayıp açtığı o delikten dışarı atıyor gibiydi. Hava kıyafetlerimin her katından içeri sızıyor ve onları işe yaramaz paraşüt paçavraları gibi şişirip silkeliyordu. Ayaklarım aklımı yitirmek üzereymişim gibi aksi yönlerde çırpınıp duruyor ve korku her an katlanarak artıyordu.

Boşluk hissi sonsuz gibiydi.

Düşüş bitmek bilmiyordu ve ben her an, *lanet olsun, Erin! Bak, zamanın varmış, bir şey düşünsen belki şimdiye kurtulmuştun,* diye kendime söylenmekten başka bir şey yapmıyordum. Fakat her an az sonra yere çakılacağım düşüncesi beni esir alıyor, ölümün korkusu üstün geliyor ve bir şey yapılamayacağına dair umutsuz düşüncelerle kaçınılmaz sonu beklemeye başlıyordum.

Bu Titaniçe beni öldürmeye kalktığındaki gibi beklenmedik bir dönüşüm anıyla taçlansa ve havanın gücünü barındıran Beltza'yı açığa çıkarmamı sağlasa harika olurdu diye düşündüm. Sonra bunu çoktan düşündüğüm için beklenmedik bir yanının kalmadığını ve muhtemelen de artık olmasının mümkün olmadığını fark ettim. Ama belki buna da gerek yoktu. İluna gücünün ayaklarımı nasıl yerden kestiğini hatırladım. Belki uçmuyordum ama yüzüyordum. *Bu da pekâlâ iş görürdü.*

Panik korkunç bir güçle içimde gürülderken her şeyi etkisi altına alıyordu. Zihnimi boşaltıp dönüşüme odaklanmamı imkânsız hâle getiriyordu. Yine de çabaladım. Ama olmuyordu.

Olmuyordu!

İluna, Goria gibi değildi. Sonsuz bir sükûnet ve kabullenişle kendini gösteriyordu. Şimdi ben en amansız alevler kadar hararetli ve kararsızdım. Dönüşmem mümkün değildi. Yer her geçen saniyeyle daha çok yaklaşıyor ve seçeneklerim sıfırı buluyordu. Bir panik atak nöbeti geçirebilecek kadar bile boşluk yoktu.

Yakında her şey sonsuz bir karanlıktan ibaret olacaktı.

Sadece... Bir saniye daha...

Gökten bir un çuvalı gibi düşmeye devam ederken bir anda sağ yanımdan şiddetli bir çarpma hissettim ve dünyam karanlığa boğuldu.

Gelmişti.

Zemin gelmişti.

Her şey bitmişti.

(...)

Zeminin bana aşağıdan çarpmış olması gerekmez miydi, diye düşündüm şüpheyle.

"Sizi ikna edemedik Erin Hanım. İsterseniz düşüş açınızı değiştirip baştan alabiliriz," dedi Figi'nin tanıdık alaylı sesi.

"Figi? Ben öldüğümde senin de yer altı dünyasına dönmen gerekmiyor muydu? Hâlâ beraber miyiz?" diye karşılık verdim istemsiz bir şekilde sevinirken. Ölümün daha soğuk ve... Yalnız olmasını beklerdim.

"Ölmedin, aptal. Hâlâ yaşıyorsun. Maalesef."

"Ama nasıl olur? Ben... Ben düştüm."

Figi hayali gözlerini devirmişti muhtemelen. **"Ah, konak cadım yine sonu gelmeyen sorgularına başladığına göre ben gidebilirim. Sorularınla da kurtarıcın ilgilenir artık."**

Kurtarıcı mı, diye sordum yine ama bunu zihnimde işiten sadece ben olmuştum. Kafam olabilecek en fena şekilde karışmıştı. Anlamıyordum. Ölmemiştim. Ama nasıl? Kim kurtarmıştı beni? Öyleyse neden hâlâ karanlıktı? Düşüşün etkisiyle görme yetimi mi kaybetmiştim yoksa?

Sonra sımsıkı sarıldığım şeyin bir bedene ait olduğunu idrak edebildim. İlan'ın gövdesi kadar olmasa da bunlar da üstüne çaba sarf edilmiş kaslardı, değil mi?

Tanrım! Ne yapacaktım ben? Erkekler konusunda bu kadar bilgisiz miydim cidden? Bir tanesini duvarla ötekini de ölümle karıştırmıştım çünkü!

Rahat bir soluk vermeyi başardığımda onu sanki o kadar uzun süre ciğerlerimde tutmuştum ki sıcacık olan hava yüzümü yalamıştı. Buranın buzhane gibi soğuk olduğunu da öylelikle fark etmiştim. Keçiboynuzu gibi yoğun ve şekerli bir aroma burnuma doldu sıradaki nefesimle. Sonra başımı yalnızca geriye atarak yukarıya baktım. Gerilemek istesem de bu sıkışık ve karanlık yerde mümkün görünmüyordu.

Gözlerim loş ve mor bir ışıkla aydınlanmış tanıdık bir yüzle karşılaşınca iri iri açıldı.

Onu o sokak arasında görmeyi beklemiştim ama karşıdakilerin tarafında değil, bizim tarafımızda. Tıpkı ilk yaptığı gibi gelip beni kurtarmasını ummuştum.

Beni yine kurtarmıştı ama farklı bir zamanda.

"Constantine..." diye fısıldadım şaşkınlıkla.

"Erin," diyerek karşılık verdi ince dudakları yukarı kıvrılıp bir gülümsemeye dönüşürken.

"Ben..."

"Sen güvendesin. Telaş yapmana gerek yok."

"Neredeyiz biz? Ne yaptın az önce?"

O pes melodik kahkahasıyla güldü. "Burada uyuyorum. Nasıl? Rahat mı?"

Söylediklerinin her bakımdan saçma olmasını bilmeme rağmen panikle sağa sola bakındım. Sonra fark ettim. Üstümüzü bir perde gibi örten ve yapış yapış, mide bulandırıcı bir dokusu olacağını düşündüğüm yarasa kanatlarının arasındaydık. Gerçekte saten çarşaflar gibi kaygan ve yumuşak bir dokusu vardı. Böyle mi uyuyordu cidden? Tıpkı bir yarasa gibi kanatlarını etrafına sarıp...

Birden onun mahremine girmiş gibi hissedip kendimi geriye ittim. Bu sefer başarılı oldum. Kolları hâlâ beni sıkıca tutuyor olsa da kanatları yüz bin çarşaf aynı anda seriliyormuş gibi şaklayarak açıldı ve az önceki düşüşten tanıdık gelen hırçın rüzgârı tekrar tenimde hissettim. Hâlâ havadaydık. Ve uçuyorduk.

Kanatları arkasında birbiri ardına inip kalkarken hava bizi kucaklıyor, hızla daha ileriye ve daha yükseğe götürüyordu.

O beni tutmuştu.

O beni kurtarmıştı.

Ve...

O beni bir yere götürüyordu.

Sarp bir kayalığın üstündeki geniş düzlüğe iniş yapmıştık. Ayaklarım yere değer değmez ondan olabildiğince uzaklaşmıştım. Tenim dakikalarca onunkine yaslı durmaktan karıncalanmıştı. Bedeninden öyle insan ötesi bir titreşim yayılıyordu ki bunu açıklaması zordu... Arı kanatlarına benzer vampir dişlerinin hareketi ya da bir yaprağın rüzgârda sallanması gibi... Anlık seğirmeler birbiri ardına ekleniyor ve kalbinin olması gereken yerden dışarıya yayılıyordu. İşitmeye alışık olduğum o güm güm sesleri yoktu. Sadece bu titreşim vardı. Bir vampire dokunacak olsam garipseyeceğim özelliğinin soğukluğu olacağını düşünmüştüm ama onlar sandığımdan çok daha karmaşık varlıklardı.

"Buraya niçin geldik?" diye sordum artık. Sormam gerekti. O hatırlatılmadıkça kıpırdamayı bile önemsiz bulacak bir yapıya sahipken ağzından çıkacak kelimeler için başka kelimeler gerekiyordu.

"Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi gerekti? Beni kurtarman gereken anda yani?"

"Bu sadece güzel bir tesadüf oldu. Seninle okula ulaştığında konuşmayı planlıyordum."

Az önce yaşananlara *güzel bir tesadüf* diyebilecek tek kişi kendisiydi. "Tüm bahar tatili boyunca beni izlediğini biliyorum, Constantine. Başkalarının varlığını hissedebilen tek kişi sen değilsin."

Şaşırmıştı ama bozuntuya vermedi. "Böyle bir iddiam yoktu zaten."

"Benimle neden onca zaman değil de şimdi konuşmak istiyorsun?"

"Şimdi söyleyeceklerim var. Öncesindeki görevim sadece izlemek ve korumaktı. Muhabbet için camını tıklatmak değil."

Başımı iki yana salladım. "İşini eksik yaptın o hâlde. Geçen gece yaşananlar..."

Constantine sözümü kesip, "Geçen gece yaşananları Lonca ayarladı," deyiverdi sakince.

"Ne?" İnanamayarak başımı salladım. Şimdi neden gelmediği açığa çıkmıştı. "Bana saldırıldı. Bana ve arkadaşlarıma saldırıldı ve kimilerimiz ciddi yara aldı. Şimdi bana bunun sizin başınızın altından çıktığını mı söylüyorsun?"

"Kadimleri uyarmamız gerekliydi. Tehlikedeydin."

"Bunu bana doğrudan söyleyemediniz mi? Eğer arkamdan iş çevirecekseniz sizinle ortak olmamın ne anlamı var?"

İç geçirdi. "Anlamadığın şeyler var, Erin. Kadimler asla bir şeyden şüphelenmemeliydi. Önemli birtakım gelişmeler oldu ve senin güvenceye alınman gerekiyordu. Bunu onların kararıymış gibi göstermek zorundaydık."

"Arkadaşım az kalsın sakatlanıyordu. Şimdiki hâli de harika sayılmaz," dedim dişlerimin arasından. Critza'nın çığlığı hâlâ kulağımdan gitmiyordu.

"Sana hiçbir şey olmadı. Önemli olan tek şey sensin," diye karşılık verdi daha çok bunu söylemeye programlanmış gibi.

"Eğer benimle çalışacaksanız önemli olan sadece ben değilimdir, tüm çevremdir. Beni bir daha böyle bir duruma sürüklerseniz ilk işim kadimlere gerçeği anlatmak olur. Anlaşıldı mı?"

Restimden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Böyle bir şey yaparsan seni kaçıran kişi ben olurum. Asıl sen anladın mı?"

"Denersin," dedim çenemi kaldırıp.

Göz kırptı. "Bir rövanş sözüm vardı, değil mi?"

"Esprili olmaya çalışma, Constantine. Sana, size, gerçekten sinirliyim. Arkadaşlarım ölebilirdi. Ben, ben istemediğim şeyler yapabilirdim." Hatta belki yapmış bile olabilirdim. O çığlıktan sonra onlara ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Öylece çekip gitmişler miydi?

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Buna ihtiyacı var mıydı ki? Eskiden kalmış bir alışkanlıktı belki. "Üzgünüm. Arkandan iş çevirmemeliydik. Ama kadimleri bilmiyorsun. İnandırıcı olmak için ne kadar az şey bilirsen o kadar iyiydi."

Özrüne hazırlıksız yakalanmıştım. Yaptıklarından pişman bir hâli yoktu. İnandığımdan değil ama ukalalık etmediği için özrünü kabul ettim. "Peki, onlar iyiler mi?"

"Kimler?"

"Bize saldıranlar. Ben... Bir şey yaptım ve bir anda ortadan kayboldular."

Constantine'in leylak rengi gözlerinde bir saniyeliğine de olsa şüphe kırıntısı mı görmüştüm emin değilim ama buna kafa yoramayacağım bir hızla cevapladı. "Herkes gayet iyi. İşler kontrolden çıkmadan önce kaçmışlar. Yapmaları gereken tek şey sizi tehlikede olduğunuza inandırmaktı."

"Bunu çok iyi başardılar," dedim sinirden dümdüz kesilmiş dudaklarımı birbirine bastırırken. "Sahi, bir sireni anlarım da bir nimfayı nasıl ikna ettiniz?"

"İkna etmek mi? O nimfa Lonca'ya çalışıyor, Erin. Senin hâlâ bizim ne kadar güçlü bir yeraltı örgütü olduğumuza dair şüphelerin var sanırım."

"Tanrısal bir varlığı dahi cezbediyorsa bu Esilya Yeraltı Loncasında ne var, merak ettim doğrusu."

"Özgürlük. Yargılanmama özgürlüğü," diye yanıtladı kışkırtıcı bir gülümsemeyle. Yüzü bunu nasıl başarıyordu, bilmiyordum. Baktığımda görmemem gereken bir şeyi görmüşüm gibi derhâl gözlerimi kaçırma isteği uyandırıyordu ama görüntüsü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu."Ya kendini en çok yargılayan yine kendisiyse...

Ondan kaçmak için Lonca yetersiz kalır," dedim düşüncelerimden sıyrılıp.

"Loncada başkalarının sana olan hoşgörüsünü görünce kendine de daha iyi davranmaya başlıyorsun. Ama haklısın. Dışarıda kendine nazik olmayı kimse öğretmiyor."

"Neyse..." dedim silkinerek. "Tehlike dedin. Ne tehlikesi?"

"Ah, o mesele..." Constantine'in yüzü anında ciddileşti. Sözcükleri sanki o kadar soğuktu ki dudaklarından süzülürken hava buğulanmıştı. "Titaniçe... Yeni bir kabuk bulmuş."

Söylediklerinden hoşlanmayacağımı biliyordum. Geceki kurmaca saldırıda da suya odaklandıkları için mesajı almıştım ama...

O'nun. Geri. Döndüğünü. Kabullenemiyordum.

Üstelik şimdi özgürdü.

2011

4. BÖLÜM
EVİNE HOŞGELDİN

Constantine'in kucağında, her anından rahatsız olduğum okula dönüş yolculuğumuzun sonuna yaklaşıyorduk. Aklımdan o saldırıdan nasıl hayatta kaldığımı, buraya nasıl döndüğümü açıklayacak türlü yalanlar geçiriyordum. Fakat hiçbiri yeterince inandırıcı gelmiyordu. Bir Titaniçe'yi kandırmak imkânsızdı. Kadimler için aynısının geçerli olduğunu düşünmüyordum ama imkânsıza oldukça yakın olduğunun farkındaydım.

Constantine serin kollarını hafifçe gevşeterek ayaklarımın sarkmasına izin verdi, ardından da narince onları yere değdirip dengemi sağladıktan sonra okulun aşağı avlusuna konuverdi. Az önce önünü görebilmek için boynuna çektiğim başım şimdi yükselen cüssesiyle daha aşağıda kalmıştı. Boy farkımızın güzel yanı, ona bakmak istemediğimde göğsüne konuşabiliyordum ve o, bunu sorun etmiyordu.

Sakin sakin nefesler alıp verdim.

Akademi bana ev gibi gelmemişti. Gelmesini ummuştum ama *gelmemişti.* Buraya ilk vardığımda alışabileceğimi öngörmüştüm. Olanlar aksini kanıtlamıştı. Burada geçirdiğim koca bir yıl korkunç anılarla dolup taşıyordu. Her baktığım köşede beni tedirgin eden şeyler görecektim şimdi; bunalıma girip suskunlaşmış Erin'i de bulacaktım, bir kolona kafasını dayamış sessizce büyüler ezberleyen, ölümcül bir zehre yakalanıp ağır ağır çürüyen Erin'i de. Bir can almış Erin'i görecektim, canına kastedilmiş Erin'i... Önünde eğildikleri Erin olacaktım ama yakılmak üzere olan o cadı kızı da unutamayacaktım. Ben bu okula asla alışamayacaktım.

Yine de rahatlamıştım. Annemleyken huzurlu ama onu da bu işin içine bulaştıracağımdan korkar hâldeydim. En azından o, tüm bunların dışında kalmalıydı. Ben artık önemli değildim. Nerede olursam olayım bu gerçekler hep benimle olacaktı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim tişörtünü inceliyormuş gibi yaparak. "Yolculuk için de..." Saatlerdir orada olduğum için kokum üstüne sinmiş olmalıydı. İlk karşılaşmamızda dediklerini hatırladım: *Bu baş döndürücü kokunla seni kilometrelerce öteden tanıyabilirim...*

Bana başı dönüyor gibi gözükmemişti.

"Benim için bir zevkti, Erin Handerson," diye yanıtladı yine aynı asilzadelere benzeyen bir tavırla. Her zamanki gibi yok olup gitmesini, geceye karışmasını bekleyerek arkama döndüm. Birkaç adımdan sonra onunkilerin beni takip ettiğini fark edip duraksadım. O durmadan devam etti ve beni peşi sıra ilerlemeye zorladı.

Uzun adımlarına yetişmeye çalışırken şaşkınlıkla sordum. "Benimle mi geleceksin? Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Bir kahramanlık yaptıysam nişanesini de almalıyım, değil mi pek değerli Kızıl ve Gece Cadı'mız," dedi sözlerindeki resmiyete rağmen muzip bir tavırla.

"Saçmalama! Aramızdaki münasebeti öğrenirlerse ortaklığımızı da öğrenirler."

"Bunu dillendirmeyi kesersen kimsenin ruhu duymaz. Yalan söylemezsen de aynı şekilde."

"Yalan söylemeyi değil, detaylardan uzak durmayı düşünüyordum."

Başını onaylamaz şekilde iki yana salladı. "Titaniçe'yle koca bir yıl... Sana hiçbir şey öğretemedi mi? *Gerçekleri doğru kullandığında en iyi yalanı söylersin.*"

Bana bu konuda üstünlük taslamasına öfkelenerek dişlerimi sıktım. "Evet, ben geçirdim. Sen değil. Bunu unutma. Ve öğrendiklerimi uygulamamı istiyorsan en başta sen korkmalısın."

Constantine bir kaşını kaldırdı. "Hırçın bir kız çocuğu gibi davranmayı bırakabilirsen ben seni sadece hayranlıkla izlerim."

"Bu söylediklerini hatırlatırım," dedim samimiyetsiz bir gülümsemeyle.

Şato içinde yol alırken daha fazla konuşmadık. Konuşamadık. Koridorlar daralırken kalabalıklaşmaya da başladı. Okul sezonu daha başlamasa da bu kadar kalabalık olması normaldi. Çünkü Vhartlox şu sıralar cadıların savaş üssü konumundaydı. Birçok kadim ve maiyetlerindeki cadılar şatoya yerleşmişlerdi. Şatonun boş ve ıssız koridorları şimdi tam kapasite hizmet veriyordu. İşin ciddiyetini bu zamana kadar anlayamamış biri Vhartlox'un bu hâlini görse kesin anlardı.

Constantine'le yürüyor olmam birkaç cadının garip bakışlarını üstümüze çekse de kimse bizi durdurmaya kalkmadı.

Revire giden kanadın koridorları kanlı salgılar, kullanılıp atılmış bitki özütleri ve tütsülerle doluydu. Karnındaki yaraya tampon yapan acı dolu cadılardan birinin simasını evimdeki toplantıdan tanıdığımdan bunun benimle birlikte saldırıya uğrayan cadılar kafilesinin yaralıları olduğunu da anlayabildim. Telaşla yönümü değiştirip revire girdim. Geride bıraktığım Constantine benimle gelme konusunda tereddüt etti. Son birkaç dakikadır kasılmasını da başta anlamlandıramamıştım fakat...

"O bir vampir, Erin. Öyle göstermiyor olabilir ama kana karşı ayrı bir zaafı var," dedi Figi aylardır onunla konuşmayışım, saatler önceki günah çıkarma merasimim hiç yaşanmamış gibi. Aslına bakarsan bunu daha ağdalı bir dille söyleyebilirdi. Bu bile içinde bir yerde hâlâ kırgınlık olabileceğini düşünmeme yol açtı.

"Haklısın," diye geçirdim içimden bunu unutabildiğime şaşarken. **"Benim göremediklerini görmeni özlemişim, Figi."**

"Göremediğin her şeyi söylemeye kalksam kafanda bir radyo yayını sunucusu olarak görev alırdım, şapka cini olarak değil."

Peki, hâlâ huysuzdu. Yine de ne onunla ne de bir vampirin iradesiyle ilgilenecek durumda değildim. Bu insanlar benim yüzümden bu hâldeydi. Beni korumaya çalışırken saldırıya uğramışlardı. Gördü-

ğüm her damla kanla canım yanıyordu ve içine daldığım, bembeyaz olmasıyla hatırladığım revir kandan kıpkırmızıydı.

İçimi rahatlatan ilk şey içeride beklediğimden fazla beden bulunması ve çoğunun hâlâ yaşam mücadelesi veriyor olmasıydı. Ölmemişlerdi. Bu, hiç yoktan iyiydi. Ben herkesin gökten rastgele yönlere saçılırken toplanabilmesine ve sağ salim buraya getirilebilmesine bile mucize gözüyle bakıyordum. Ayrıca büyünün iyileştirici gücü sayesinde ölen sayısı çok azdı. Zaten ölümle bu kadar yıl savaşmış kadimler öyle kolay kolay gidebiliyorlarsa işimiz zor demekti.

Sebep olduğum yıkımı kabullenmek zor olsa da içim bir nebze rahatlamıştı. Sanırım artık böyle olacaktı. Kötünün iyisine bile sevinecektim.

"Kızıl Cadı'm..." dedi cılız bir ses ve gözlerim bu tanıdık seslenişin sahibini aradı. Onu gördüğümde âdeta yüzüm aydınlandı. Saldırıya uğrayanlar arasında ölmesine, öldüğü düşüncesine en çok kahrolduğum oydu çünkü.

"Cecile!" diye atıldım ona doğru. Korkunç bir hâldeydi. Her yanı sargılarla kaplı olsa da nefes alıp verişleri düzenli görünüyordu. Yataklardan birinde etrafına doğal taşlardan örülmüş bir *gridle*[7] yatıyordu. Taş, işlenen karmaşık büyüyle ışıl ışıl parlıyor, ona şifa aşılıyordu. "Tanrım... Hayatta olduğuna ne kadar çok sevindim, bilemezsin."

Cecile yaralı hâline rağmen saygılı bir duruş için boynunu eğmeye çalıştı. Bu sadece boynundaki bandajların gevşemesine yol açtı. "Tanrıçam sizin hizmetinizde olacağım fazladan bir süre bağışladılar. Bunun... Beni... Durduracağını sanmayın sakın. Sizin için... Daha nice yaralar almaya talibim."

Güç bela konuşan kadim cadıyı susturmak ve sakinleştirmek için elimi yara almamış koluna koydum. "Dinlen Cecile. Sağlığına kavuştuğun zaman konuşuruz bunları. Şimdilik emniyetteyiz. Önemli olan da bu."

Hep buna inanmaya çalışıyordum ve her seferinde yanılıyordum. Constantine belki de haklıydı. Hırçınlığı bırakmam gerekiyordu,

[7] (İng.) Bir tür ağ sistemi. Buradaki kullanımı; doğal taşların mandalaya benzer bir şekilde kombin edilmesiyle oluşturulan örüntü.

evet ama bırakmam gereken tek şey o değildi. İyimser olma uğruna göz önünde olan gerçeklere sırt çevirmekten de vazgeçmeliydim. Bu aptallıktı. Zayıflıktı.

Aldığım onca kararın arasına bir yenisini ekledim ve *bu son*, diye söz verdim kendime. *Hasta yatan bir kadına umut aşılamak içindi.*

Ama bitti.

Bu son!

"Kızıl Cadı'm, hayattasınız!" diye haykırdı revire şifa büyüleri ve tılsımlarıyla dolu bir kutuyla giren cadı, Shu Ling. Bir kadim değildi ama Arubara'nın en güvendiği ve yıllarca yanından ayırmadığı cadısıydı. Çekik Çinli gözleri ve hâlâ çok genç görünüşüyle bana Carmen'i hatırlatan bir yanı vardı. Bitkin görünüyordu ancak beni gördüğünde sesine can veren coşku tüm hastalara ilaç olmuştu. Cecile gibi kalkabilecek, kalkamayacak herkes hareketlenmişti. İşin ilginç yanı sevinmişlerdi. Onların aksine hasarsız bir şekilde burada duruyor olmama gücenmiş olmalarını beklemiştim. Oysa hepsi kaybolmuş evladını bulmuş bir anneye has mutluluğu tadıyordu şimdi.

En yakınımda o olduğu için Shu Ling'in boştaki elini tuttum ve hepsine hitaben konuştum.

"Hayattayım. Sevgili kadimlerim ve refakatçilerim! Bu bizim ilk savaşımızdı. Birlikte, omuz omuza verdiğimiz ilk mücadeleydi. Evet, hazırlıksız yakalandık ama bir dahaki sefere Gorrialarım, İlunalarım... Bir dahaki sefere düşmanlarımız karşımızda durduklarına pişman olacak."

İlk defa, küçücük bir kız çocuğu olmama rağmen gösterilen ilgiden utanarak değil, gururla ve anlayışla konuştum. Onlar için bir amaç, uğruna savaşılacak bir lider olduğumu hatırlayarak konuştum. Her kelimemle büyüdüm âdeta ve bir kraliçe oldum; Kızıl Cadı ve Gece Cadısı oldum.

"Şimdi yaralarımızı saralım. Gücümüzü kazanalım. Hazırlıklarımıza en kısa zamanda başlayacağız. Bir sonraki konseyde hepinizi ayakta görmek istiyorum. İyi istirahatler..."

Shu Ling'i elini bırakmadan revirin dışına doğru götürdüm. İçeride yeşeren umuttan ve saygılı bakışlardan yeterince uzaklaştığımıza inanınca göğsümü şişiren nefesi bıraktım ve sordum. "Durum nedir, Shu Ling? Kimleri kaybettik?"

Shu Ling az önceki güçlü duruşun yerini alan bu telaşlı genç kıza alışmakta zorlandı. Neyse ki bu, onun için daha tanıdıktı. "Kızıl Cadı'm..." Yüzü düştü. "Ne büyük bir kederdir ki Kadim Arubara'yı kaybettik. Doğu Baronluğunun iki tapınak rahibi kadim cadımız da aramızdan ayrıldı. Gece Elçilerinden de bir İluna'nın durumu ağır. Diğerleri iyileşecek gibi duruyor."

"Arubara..." dedim hüzünle. "Onu tanımak için yeterli fırsatım olmamıştı ama gerçekten engin bilgi birikiminden yararlanmak isterdim. Çok samimi söylüyorum Shu Ling, çok üzüldüm." Shu Ling'le tatile gönderilmeden önce sık sık bir araya gelmiştik. Arubara meşguldü ama gözünü üstümden ayırmak istemiyordu. Shu Ling'se ona sadık olduğu kadar hayrandı da. Hep övgülerle bahsederdi Doğu Asya'nın cadılık okulunun kadim müdiresinden.

"Onun için şanlı bir ölüm oldu. Sizin uğrunuza savaşırken ölmenin onun için yalnızca onur olabileceğinden sık sık bahsederdi."

Başımı hüzünle eğdim. *Benim için ölmenin* bir anlamı olduğundan bile şüpheliydim. Bu savaş... Bana nedense uydurulmuş gibi geliyordu. İki Titaniçe'nin arasındaki husumetten doğmuştu. Bizler bu kavganın arasında kaynayan önemsiz mahluklardık. Bir piyon için ölen vezirdi Arubara. Bu nedenle de daha değersizdi artık... Derin bir nefes alıp tekrar ona döndüm. "Peki, sen ne yapacaksın şimdi?"

"Naaşı burada kalacak. O da mozolede sonsuz uykusuna yatmak istediğini belirtmişti. Ama eve, okula dönmem gerek. Zorlu zamanlardan geçiyoruz, biliyorsunuz. Okulun başına geçecek yeni bir müdirenin seçilmesi gerekecek."

"Yaa... Sen de gidiyorsun," dedim hayal kırıklığıyla. Shu Ling, Gorrialar arasında Cecile'den sonra en yakın olduğumdu.

"Merak etmeyin. Arubara'nın seçkisi sekiz Asyalı cadıyla geri geleceğim. Kalan eğitimlerine burada devam etmeleri ve savaşa hazırlanmaları öngörülen birçok başarılı öğrenci daha olacak yanımda."

Mutlulukla gülümsedim ve Shu Ling'le kucaklaştım. "Seni bekliyorum Shu Ling. Cadılarınla..."

Shu Ling seçki cadılardan onunmuş gibi bahsetmemden utansa da heyecanlandı. "En kısa zamanda Kızıl Cadı'm." Kutusuyla birlikte tekrar revire döndü.

O kadar uzun süre dik durmak beni yormuş gibi omuzlarımı düşürdüm. Uzun süreliğine değil ama *o şekilde* dik durmak yorucuydu. Hatta eziciydi. Bunun ne zaman kolay gelmeye başlayacağını merak ederek daha sakinleşmiş duran Constantine'in yanına döndüm.

Konuşabilmesi için kandan ve hastalardan epeyce uzaklaşmamız gerekti. Constantine önümde durarak beni de durmaya zorladı ve bana baktı. "İçeride yaptığın şey..." dedi o güzel tok sesiyle. *"Müthişti."*

"Hayranlıkla izlemekle kastettiğin buydu herhâlde," diye takıldım ona. Az önceki yergi gibi bu övgüyü de kabul etmek istemiyordum. Ondan gelen hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum. Bana hepsi Ejderin Kalbi kadar zoraki ve tehditkâr geliyordu.

"Üstüne yüklenen tüm bu sorumlulukların altından kalkabileceğinin bir göstergesiydi," dedi Constantine. Sözlerinin tınısı bir süre gitmedi kulağımdan.

İsobel Tarbundle, geçen yıla kadar Sisaundra'ya devrettiği müdire odasında, gelişimizi bekler gibi karşıladı bizi. Yine de Constantine'i görünce bir kaşını kaldırarak onun denklemde olmayan bir misafir olduğunun altını çizmeyi es geçmedi. Bu, Titaniçe'nin en başından beri zihnimde dönenlerden haberdarken özellikle o konuları açması gibiydi. Bir bilgiyi elde etmek önemliydi. O bilgiyi elde ederken sende yaratacağı etkiyi karşıya göstermekse bazen bilgiden daha değerliydi. Bu sayede hem onun her şeyi biliyor olduğunu anlamamıştım hem de konuşmalarımız hep onun istediği yöne gitmişti.

İsobel bunu çoktan öğrenmişti. Tüm kadimler öğrenmişti. Constantine öğrenmişti. Hem de bir Titaniçe'nin huzuruna çıkmadan. Benden zamanca çok büyük bir üstünlükleri vardı. Peki, ben ne yaparak Titaniçe'yle olan zamanımı kendi çıkarlarıma kullanabilirdim? Onların önüne nasıl geçebilirdim?

Ağzımı açacak gibi oldum ama geri kapadım. *Oyunu onların açmasına izin ver Erin,* diye geçirdim içimden. *Onlar senden daha deneyimlilerse bırak seni onlar yönlendirsin.*

Geçen yıl kızlarla birkaç kez cadı pokeri oynamaya çalışmıştım. Onlarlayken iyiydim ama işin ehli oyuncuların önüne geçince ellerinde resmen oyuncak oluyordum. Fakat onlarla bir oyunu kazanmayı başarmıştım. Yine başarabilirdim.

"Bayan Handerson, sizin için endişelendik. Fakat bakıyorum ki sıhhatiniz yerinde."

"Teşekkür ederim, Müdire Tarbundle. Korkunç bir saldırıya uğradık fakat kurtulmayı başardım," diye yanıtladım çok detay vermeden.

"Yalnız başınıza kurtulmuş olsanız sanırım yanınızda bu beyefendiyi de getirmezdiniz," dedi İsobel kuşkuyla Constantine'e bakarken. Bakışlarında az önceki jestindeki gibi bir samimiyetsizlik hissettim. Sanki cevabını çoktan biliyordu ama benim cevabımı bekliyordu. İstediğini vermemek ise sandığımdan kolaydı.

"Ah, haklısınız. Constantine?" Ona *buraya gelmeye istekli olan sendin, o hâlde cevapları da sen vereceksin,* dercesine baktım ve oyuncu bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırdım. Amacım bu olmasa bile... Titaniçe'nin çocuksu tavırları gibi...

O'nun bir şeyler yaptığını ya da söylediğini sanırken asıl emelleri neydi acaba?

Constantine bozuntuya vermeden gülümsedi ve oturduğu yerde dikleşti. "Değerli kadim cadım, bilginiz ve ilginiz dâhilinde olmadan bu olaya karıştığımız için Lonca adına özür diliyorum. Fakat gerçekleştirilecek seyahatte kafilenize göz kulak olmam için beni Apokalips görevlendirdi. Nimfaların taraf değiştirmiş olabileceğine dair bir istihbarat almıştık."

İfadesizce onu dinledim. Beni korumanın onun her zamanki işi olduğunu böyle mi örtbas edecekti? Onu dahi hazırlıksız yakalayan bu ihaneti biliyormuş gibi yaparak...

Ya da...

Bu ihaneti gerçekten biliyor olabilir miydi? İlk vukuat için bana söylediği bahane buydu. Bu da Loncanın başının altından çıkmışsa çok ileri gitmişler demekti. Kadimler ölmüştü. Yüzyıllarca aramızda olan engin güçlü cadılar can vermişti.

Oysa içimden bir ses bunun mümkün olamayacağını söylüyordu. Titaniçe'nin bu iki olaydan birine karışmış olduğunu bilsem ben oyumu ikincisine verirdim. Bir nimfayı taraflarına çekmek belki mümkündü ama koskoca bir nimfa ordusunu etkileri altına alabilecek bir güç yoktu Loncada. Nimfalar tanrısal yaratıklardı. Onları bir ihanete ikna edebilecek tek şey yine tanrısal bir varlık olan Titaniçe'ydi.

İsobel'in kaşı kalktı. Bir süre sessizce ikimizi izleyip söyleyeceklerini tarttı.

Olasılıkları değerlendiriyor, dedim içimden. Bunu Titaniçe'nin yaptığının en ilkel hâliyle yapıyor ama yine de yapıyordu. Benim gibi sonuçlarını düşünmeden hareket etmiyordu.

Pürdikkat olaya odaklanmışken Figi'nin alaylı sesi tüm dikkatimi altüst etti. **"Tanrım, Erin! Son on yılda düşünmediğini tek bir günde düşünmeye çalışıyorsun. Dikkat et, bünyen kaldıramaz sonra."**

"Ne kadar da yüreklendiricisin, Figi!" dedim bariz bir sitemle.

"Ne yapayım... O kadar bekleyip bekleyip geçen yılın notlarını temize çekiyormuş gibi davranınca tutamadım kendimi."

"Varsay ki öyle yapıyorum. Sen de kazı bu notları bir yere. Ben unutsam da sen hatırlatacaksın bana bundan sonra."

"Ha şöyle! Benim beynim yetmeyecek, senden de medet umuyorum de, canımı ye."

Sakince nefes alıp vermeyi sürdürdüm. Şimdiden işe yarıyor olmalıydı. Beni çileden çıkaran şapka cinime rağmen dışarıya en ufak bir mimik kırıntısı vermemem ilk sınavımı başarıyla geçtiğimin bir göstergesiydi hiç şüphesiz.

Sonunda konuşmaya karar veren İsobel Tarbundle, "O hâlde bu konudaki öngörüsü için Calypso'ya[8] bir teşekkür borcumuz var," dedi kontrollü bir tonda. Yine konseyde yüzlerce cadıyı hâkimiyeti altına alan o ağırbaşlı kadın kesilmişti. İstemsiz bir şekilde ağzının içine bakıyor, sözlerini hayranlıkla dinliyordum. "Fakat biz kadimleri de olası bir saldırı için uyarmasını beklerdim doğrusu. Hazırlıksız oluşumuz bize büyük kayıplar verdi."

Constantine, İsobel'e cevaben konuştu. "Leydimi bilirsiniz. Her şeyi kendi yöntemiyle halletmek ister. Üstelik size bir uyarıda bulunsa, Büyük Konseyde olanlardan sonra ona karşı tutumunuzu bilemezdik."

"Haklısınız," diye onayladı İsobel. "Bilemezdiniz."

Kaşımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum. *Poker face* dedikleri bir şey vardı, değil mi? Ve hâlâ masadaydık. Oynuyorduk. Bahisler daha yatırılmamıştı bile.

Her nasılsa bildiklerini hissettim; İsobel'in takınacağı tutumunu bildiklerini. Aksi takdirde Constantine buraya gelmek konusunda bu kadar kayıtsız bir isteklilik gösteremezdi. Sanki zaten bu konuşmadan zararsız çıkacağını biliyor gibiydi. Bunun İsobel için hazırlanmış bir oyun olduğunu düşündürmeye çalışıyorlardı fakat kandırılmaya çalışılan bizzat bendim.

Aralarındaki bir iş birliği miydi? Yoksa birbirlerine göz mü yumuyorlardı?

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Kendi kartımı oynamak!

İsobel'in vereceği tepkiye karşılık paniklemiş gibi yaptım, *gibi yaptım* çünkü onlar öyle yapıyorlardı. "Constantine beni çaresizce düşerken kurtardı. Ona kuru bir teşekkürden fazlasını borçlusunuz, Müdire," diye araya girdim.

İsobel gözlerinde bariz bir şaşkınlıkla bana baktı. Gözlerim üzerinde olmasa şaşkınlığın çarçabuk yerini aldığı öfke ifadesini kaçırırdım. Ama görmüştüm. Bu hikâyeyi böyle yönlendirmek istemiyordu. Onları yalandan azarlamak ve karşımda farklı bir otorite kurmak istiyordu.

---

[8]Calypso, Apokalips lakabı ve Yeraltı Leydisi aynı kişidir. (Y.N.)

"Erin... Elbette. Sizin değerli hayatınızı bize vampir yoldaşımız bağışladı," dedi İsobel hep düzenleyip derleyerek sarf ettiği kelimeler için fırsatı olmazken. Konuşmanın doğal seyrinde gidebilmesi için doğaçlaması gerekiyordu ve doğaçlarken hatalar yapılırdı. Asla rengini belli etmezken tüm dengesi bozulurdu.

Cadı pokerini de böyle öğrenmiştim. Güçlü oyuncularla aynı masaya oturmuştum ve sayısız kez yenilmiştim. Ama bu sırada...

Oyunu izlemiştim. Oyunu anlamıştım.

Bir akış vardı. Bu akışı bozmuştum ve cevaplarımı almıştım.

İsobel afallarken bana sadece Constantine'i azarlamayı planladığını hissettirmemişti. *Ona bakmıştı.* Çaresiz anlarda yardım umuduyla nasıl bakıyorsan öyle bakmıştı. Yine kısa bir andı ama öyle dikkatliydim ki hiçbir şeyi kaçırmıyordum. "Onu mükâfatlandırmak gerektiğini düşünüyorsan sen söyle bakalım. Kurtarıcını neye layık görüyorsun?"

Geçen yıl Titaniçe ile ilgili gerçekleri öğrenmek için Müdire Sisaundra'nın odasına benzer bir arayışla girmiştim. Onu ölçecek ve tartacaktım. Ancak zihnimin şu anki açıklığıyla o zamanki kıyaslanamazdı bile. O zaman uyuyordum. Müdire'den istediğim hiçbir cevabı alamadığım gibi oyununa gelmiştim. Beni endişelendirmişti. Benim mantıklı düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmeme onun o konuşması neden olmuştu. Bu sayede yanlış kararlar almıştım. Felaketlere yol açmıştım.

Şimdi ise... İsobel, Constantine'e bakmıştı.

Bu işte birlikte miydiler?

İsobel aramızdaki ortaklığı biliyor muydu?

Beni neye inandırmaya çalışıyorlardı?

Onları daha çok bir arada görmem gerekiyordu. Constantine'i daha yakınımda tutmam gerekiyordu. Bu nedenle oynadığım kartın arkasında durdum. "Bir iş. Vhartlox'ta, Constantine'e uyacak bir iş ayarlayabilirsiniz Müdire."

Kışkırtıcı bakışlarımı Constantine'e döndürdüm. Umarım bundan pişman olmazdım.

"Hem bakarsınız, belki beni başka bir felaketten daha kurtarır."

Bir profesör mü? Lanet olsun! Kahrolası *bir profesör* mü olacaktı?

Beni temizlenmem ve daha uygun kıyafetler giyinmem için bir cadı süitine gönderirken kafamdan bu düşünceler geçiyordu. Tanrım, ne yapmıştım ben?

Constantine artık her işime burnunu sokabilecekti. İsobel ise sözüm ona bu emrivakiyi bana ödetecekti.

Kimi kandırıyorlardı ki? Her nasılsa ben daha bunu önermeden Cadı Tarihi kürsüsünün tüm derslerine giren eğitmeni Bayan Pherillon emekliye ayrılmıştı. İşin ilginç yanı yerine henüz biri bulunmamıştı. Ben sadece bu süreci hızlandırmıştım.

Öbür türlüsü Constantine en beklemediğim anlarda karşıma çıkacak, beni hazırlıksız yakalayacaktı. Bir de üstüne üstlük İsobel'le aralarında her ne varsa her seferinde bir şekilde sıyrılabilecekti. Akışı yeni ve daha can sıkıcı bir düzenle yenilemem benim adıma daha iyiydi. Bu sayede hep tetikte olacaktım. *Farkında olacaktım.*

Eldiven hizmetkârlarımın yardımıyla sıcak bir duş almıştım. Duş teknesinin buharı üstünde tüten suyuna bu yaz sıcağında nasıl katlanabildiğim meçhuldü. Yine de iyi gelmişti. Sıcak da ateşte olduğu gibi bana iyi gelmenin bir yolunu buluyordu.

Eldivenler bana kıyafetlerimi giymemde de yardımcı olmak isterken iki elbisemi yırttıkları için onları odadan kovalamıştım. O ayarsız robotik hareketleri bana kese yapmalarına bile izin vermezken hangi akla hizmet cadı tuvaletlerimi onlara emanet etmiştim, ben de bilmiyordum. Bunların en kısa zamanda Gwen'e gönderilmesi gerekecekti.

Havlulara sarınmış hâlde yeni bir elbise bakınırken kapım tıklatıldı. Bir süre sessiz bekleyince kapının ardındaki kimliğini belli etti. "Erin, benim Rezene."

Yüzümü aydınlatan bir sevinçle koşturup kapıyı açtım. Sönük yeşili ve yağ lekeleriyle tıpkı geçen yıl bıraktığım gibi karşımda beliren aşçı cadı doğrudan içeri daldı ve beni kucakladı. "Ah güzelim, seni ne kadar özlemişim." Sonra Fiona gibi beni kendinden biraz uzağa itti ve süzdü. Fiona'nın aksine o bir değişim fark etti. "Zayıfladın mı sen? Hem de ana ocağında!"

"Yıl sonunda olanlardan sonra iştahım asla eskisi gibi olmadı."

"Bu kabul edilecek bir şey değil," diye carladı Rezene başını onaylamazcasına öte yana çevirirken. "Güçlü bir cadı olmak için güçlü bir bedene de ihtiyacın var. Hem, sana kimse gücümüzün kaynağının midemiz olduğunu söylemedi mi?"

Söylemişlerdi. Hem de litrelerce büyü çökeltisi kusmamdan hemen önce. Lokman Hekim'i, bana kurtarılamaz gözüyle bakışını, ölüme karşı çaresiz duruşumu hatırladım. Yüzüm, tadı berbat olan kusmuğun ve o zamanın anısıyla buruştu.

Rezene fark etmişe benzemiyordu. "Sana sağlam bir diyet yazacağım. Kahvaltıların ve yemeklerinde sana her kim eşlik ediyorsa da tabağının bitmiş olmasını tembih edeceğim." Kolumu çekiştirdi. "Böyle olmaz hemşire, içindeki büyü seni yer bitirir yoksa!"

Rezene'nin antika konuşma tarzına istemsiz bir şekilde gülümsedim. "Tamam, söz yiyeceğim. Hem annem senin maharetli eline su dökemez."

Kendi aşçılığı, annelerin kutsal el lezzetini geçtiği için havalara uçan Rezene bana bir kez daha sarıldı ve hâlâ ıslak ve havlular içinde olduğumu o an fark etmiş gibi hazırlanmama yardım etmeye başladı. Bu esnada şatoda son zamanlarda dönen olayların dedikodusunu vermeye başladı.

Cadılar, Akademi tatile girdiği günden beri aralıksız bürokrasi görüşmeleri yapıyorlardı. Savaşçılardan büyücülere; orman ruhlarından canavarlara; türlü mistik varlık, konsey huzuruna çıkıyordu. Rezene hâlâ vampirler için verilen ziyafette insan kanı kaynatmış olmanın etkisinden çıkabilmiş değildi. "Korkunçtu çöreğim, korkunçtu. İki gün mutfağa giremedim."

"Peki," dedim bahsettiklerini hayal etmemeye çalışarak. "İşler iyi gidiyor mu? Saflarımız sıklaştı mı?"

"Maalesef," diye iç geçirdi Rezene. "Kimse böyle bir savaşta nasıl savaşılacağını kestiremiyor. Tanrıçalar ve Titaniçeler kimileri için çok yeni kelimeler. Gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyorlar. Bilenler de zaten tanrısal varlıklar ve Hekate'ye saygıları sonsuz olsa da ona bağlı değiller."

"Kötüymüş. Cadılar yalnız mı kaldı yani?"

"Tam olarak öyle değil. Okullar bölgesinin tüm okulları yanımızda. Sadece cadılarda olduğu gibi tam bir birlik bütünlük sağlanamadı diğer türlerle."

"Bunun için ne yapılması gerektiği belli mi peki? Bir kanıta mı ihtiyaçları var? Ya da kendi insanlarının ölümüne?" diye sordum son söylediklerimden kendim bile irkilsem de.

Rezene'nin bakışları yoğunlaştı. "Senin gelişin bekleniyordu Erin. Senden nasıl bahsettiklerini görmen gerek. Sana birçok isim verdiler görüşmeler esnasında: Hekate'nin Kılıcı, Tanrıça'nın Seçilmişi, Cadıların Şahı, Anne'nin *Gerçek* Kızı... Ama senden en çok şu şekilde bahsediliyor; İçe. Kraliçe'nin '-içe'si. Çünkü senin sadece cadıların lideri olduğuna inanmıyorlar. Senin büyünün ve büyülü güçlülerin yeryüzündeki efendisi olduğuna inanıyorlar."

Kaşlarımı kaldırıp üstümdeki ürpertiyi atmak için silkelendim. Demek ki beni sadece kendilerine saklayamamışlardı. Bunun ne gibi sonuçları olacağını merak etmeye başlamıştım. "Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"Cadılar seni ellerindeki koz olarak kullanabildikleri sürece iyi. Sen bizim tarafımızda olduğun sürece onlar da savaşımıza ortak olacaklar." Rezene'den bu kadar açık olmasını beklememiştim ama o böyle biriydi. Yemekleri gibi ilk ısırıkta içindeki lezzetleri tüm yalınlığıyla sana sunuyordu. Onda yalan yoktu. Acı ya da tatlı, olanları anlatıyordu.

"Benim de kullanılmakla bir sorunum olmadığı sürece yani?" dedim aniden.

Rezene tedirginlik ve korkuyla bana baktı. "Cadılar seni kullansa da Hekate kullanmıyor, Erin. Göğsündeki o izi hatırla. Sana bahşettiği gücü hatırla."

Gözlerimi Rezene'den kaçırdım ve son sözlerimi içimden sarf ettim.

Beni en başta Hekate kullanıyor, Rezene...

Bunalmış bir şekilde Troy'a baktım.

İsobel ikimizi toplantı öncesi bir masaya oturtmuş, dakikalardır azarlıyordu. Bunun sebebi günün öncesindeki *emrivaki olmayan* emrivaki miydi? Yoksa Akademinin müdiresi olarak ikimizin de onun sorumluluğunda olduğumuz düşüncesine kendini fazla mı kaptırmıştı? Troy belki ama ben... Hayır, İsobel Tarbundle, *ben sorunsam tüm cadıların sorunuydum.*

"Nasıl bu kadar sorumsuzca davranabilirsiniz?" dedi bir kez daha. "Troy, ilk erkek cadımız olarak senin örnek olman gerekirken Akademiden kaçıyorsun. Erin, ya sen? Sen..."

"Ben ne Müdire? Arkadaşlarım bana sürpriz yapmak istemiş, o kadar," dedim kayıtsızca. Sonra ben de hiddetlendim. "Burada bir sorumsuzluk aranacaksa o sizin yaptığınızdır. Bana hangi akla hizmet güvenli kapıların yerini söylemezsiniz? Orası benim doğma büyüme yaşadığım şehir. Eğer biliyor olsam garipliği ilk anladığımız anda kaçabilir, güvenli bir yere çıkabilirdik."

İsobel dudaklarını bir çizgi hâline getirerek bana baktı. Fiona'nın bana söylediğini dillendiremezdi. Benim Titaniçe'ye çekilip kaçmamdan korktuklarını söyleyemezdi. Derin bir nefes aldı. "Belli başlı prosedürlerimiz var. Bunlara uymayı denersen başın bu kadar sık belaya girmez."

"Bela anlayışınız ilginçmiş. Saldırıya ve ihanete uğramanın benim gözümde belayla bir ilgisi yok. Bunların hepsi sizin yetersizliğiniz nedeniyle başıma geldi," diye sataştım bıkkınlıkla. Bu kadın artık fazla oluyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam beni ilkinden kurtaran Muhafız arkadaşım, diğerinden çekip alan da bir Lonca üyesiydi. İkisi de tü-

rüne mensup olduğum cadılardan değil." Meydan okurcasına kaşımı kaldırdım.

Hâlâ onu izliyordum. Dünyanın en sıkıcı filmi olsa dahi izliyordum. Onu istemediği anlara sürüklüyor, ayıplarını yüzüne vuruyor ve histerikliğini eleştiriyordum. Sonra arkama yaslanıp izliyordum. *O anlarda neler görüyordum neler...*

Mesela konseyin bizimle görüşmek için toplandığı haberi verilirken İsobel'in aniden değiştirdiği tavırları gibi. Bana bir anda en az diğer cadılar gibi saygılı ve hayran bir tavır takınmaya başladı. Sanki az önce ayar vermeye çalıştığı ben değilmişim gibi... Toplantı odasına geçerken bir de omzuma dokunup bana güçlü durmamı söylemişti. Az önce bana annesinden azar yiyecek küçük bir kız çocuğu muamelesi yaparken bunu nasıl bekleyebilirdi?

En basitinden, beklemezdi. Çünkü amacı buydu. Beni baskılamaya, kendimi yetersiz hissetmem için tüm otoritesini yüzüme vurmaya çalışıyordu.

Bu toplantı kısıtlı sayıda kişiye açıktı; sadece kadimlere ve bana. Troy bile yoktu. Benim için her şeyi yapmaya gönüllü Gorrialar ve İlunalar saldırıdan sonra sağlıklarını geri kazanmaya çalıştıkları için azınlıktı. Yine de diğerleri günün birinde onların gücünün de yegâne cadısı olacağımı öngörüyor, ona göre saygılarını sunuyorlardı.

Sırf İsobel'e inat göğsümü havayla şişirdim. İfademi dinginleştirdim ve az önceki şovdan hiç etkilenmemiş gibi içeri geçtim. Masanın başında olan ve onun oturmak için can attığı sandalyeye doğru yürüdüm. Kimsenin beni durduramayacağını bildiğim için oraya kuruldum.

"Evet, değerli kadimlerim..." Bileklerimi nazik bir şekilde masanın kenarına dayadım ve konuştum. "Yokluğumda neler kaçırdığımdan başlayalım mı?"

Figi'nin sonsuz katkılarıyla oluşturulmuş - *benim küçük aklımın böyle basit bilgileri bile depolayacak kadar gelişmiş olmadığını öne sürdü* - toplantı raporu:

1.) Atlantis'in izini süren kadim kafileleri kayıp. En son Güney Akdeniz açıklarında görülmüşler.

2.) İttifak kurabilmek için zaten benim gelişim beklenmiş.

3.) Bu süreçte hiçbir hazırlığım olmamış. Bu nedenle en kısa zamanda İliza ile eğitimime başlanacak.

4.) Hizmetime üç eğitimli cadı verilecek. Bana refakat etmeleri ve yeri geldiğinde korumaları bekleniyor.

5.) Titaniçe bir kabuk bulmuş. ***Tanrı'ya şükür, bunu uğradığımız saldırılar sonucunda anlayabilmişler.***

6.) O'nun suyun üzerinde olduğu gibi bulutlar üzerinde de hâkimiyeti var. Başta bizzat O'nun kızları olan Nephelaeler [9]olmak üzere Auraeler[10] de taraf değiştirmiş. Daha korkuncu zaten 3000'in üzerinde olduğu bilinen Oceanidlerin[11] annesi olması. Onların da karşı tarafta olacağı çoktan belli. Artık bu perivari mitolojik yaratıkları tümden kaybettiğimiz inancıyla konseyde, onlarla yapılan tüm görüşmeleri kesme kararı alındı.

7.) Havada uğradığımız saldırı sonucu kesin olarak dört kadim cadı vefat etmiş.

8.) Cenazeleri bu gece Tarbundle Mozolesinde defnedilecek.

Cenazeye katılamadım. Benim için belki de en travmatik anlardan birisi orada, elçilerle yaptığımız o ritüeldi. Orada olmayı, o anları hatırlamayı göze alamadım. Fakat odamda olsam dahi defin esnasında söylenen ilahiler ve ritüel şarkılarının her birini duyabildim. Bir tabutun ya da lahidin önünde olmasındansa yatağım önünde diz çöküp hüngür hüngür ağladım.

Benim için ölen ruhlara ağladım. Benim için öleceklere de ağladım.

Her yer çok karanlık. Uykudayım. Yanılıyorum. Uyku içinde uykudayım. Etrafımda ateşin çıtırtılarını işitiyorum. Ayak sesleri var. Bir insana ait ayak sesleri. O korkunç canavarlardan birisi değil bu. Daha

[9] Bulut nimfası.

[10] Rüzgâr nimfası.

[11] Su ve su kaynağı nimfalarına verilen genel isim.

alçak ve ritmik bir sesi var insan yürüyüşünün. Rahatlıyorum. O dehşet dolu dakikalardan bir başkasını yaşamayacağım şimdi.

Adımların sahibinin durmasını, uyuduğumu görünce bana seslenmesini bekliyorum. Ama durmuyor. Metal şıngırtılarını ve nefes alıp verişlerini duyuyorum. Gözlerim son anda açılıyor. Onu görüyorum. O genç, yapılı adamı.

İlan değil. Tanıdığım bir yüz değil. Hatta benim zamanımdan bile değil. Teni güneşten kızarmış, üstünde kayışlardan bir ceket, altında kaynatılmış deriden bir etek... Bir gladyatör mü, diye düşünüyorum. Ayaklarındaki bağlı sandaletler teorimi güçlendiriyor. Başında bir miğfer var. Bir kolunda demir kalkan... Öbüründe kısa bir kılıç.

Gözlerimi açtığımı fark ediyor. Yüzü önce korku, sonra öfkeyle şekil değiştiriyor. "Öl," diye bağırıyor üstüme atılmadan önce. Bana zarar gelmeyeceğine inandığım katilim ölmeden önce böyle söylüyor ve kılıcını göğsüme saplıyor.

"ÖL, SENİ HABİS YARATIK!"

Gözlerimi dehşetle açtığımda, kâbuslarımın geri geldiğini çoktan biliyordum. Bunun için bile isteye ritüeller yaptığıma inanamadım o an. Bu korkunç his için... Bu korkunç anlar için... İlan için...

Sonra burnuma bir yanık kokusu geldi. Yanan şeyi ararken yatak başlığımın ahşap oymalarını tütsülenmiş bulmayı beklememiştim. Tam başımın üstünde kalan yerde, siyah bir yanık izi vardı. Tereddütle elimi oraya götürdüm ve hâlâ sıcak olan ahşap oymayı elimle kavradım.

Yanık gerçekten de tam bir el ayası büyüklüğündeydi. Uyanmak üzereyken burayı ben mi kavramıştım?

Ama nedense... Nedense gözümün önüne, oradan destek alıp üzerime eğilen, alevler içinde bir bedenin görüntüsü geldi.

Ürperdim.

Beni uykumda ziyaret edip bana bir şeyler fısıldıyormuş gibi.

5.0. Bölüm - Henüz Zaman Diye Bir Şey Yokken

Geçmişte, varlık yeni vücut bulurken bir hikâye anlatılır,
Yemyeşil ovalarında cennetin.
İki kardeşin, iki âşığın kattığı değer övülür durur
Evrene, Dünya'ya, saatlerin ve yücelerin düzenine.

Bir şarkı; duyanın zihnini dağıtan
Silik notaları arasında sonsuz bir acı barındıran.
Ne tatlı dilli Musaları dillendirir o dizeleri,
Gencecik kızları Tanrı kral Zeus'un,
Ne bronz liri ve ipek sesiyle şarkıcı Apollon.
O'nun boğazına bağlıdır melodilerin ahengi,
Sesiyle akılları baştan alır sevimli Tethys.

Yaklaş, kulak aç hikâyeme, bir şarkının hikâyesine...
Yıldızların Yangını denir ona, oysa yakar yıldızdan beter,
Acısı Titaniçe'nin. Kaybolan umutlarının...

Gaia, kökeni tüm tanrısal yaratılışların, Ana Toprak,
Buluştu cennetle, girdi kocası Uranüs'ün yıldızlı yatağına
Ve göklerden peydahladı Titanları ve Titaniçeleri,
Onlar ki hükmedecekti yeryüzüne ve cennete ve cehenneme!
Gaia ne yarattıysa şimdi, şekillendirecekti çocukları,
Böyle doğdu işte varlığın ezeli büyüsü;
İlk önce Tethys düştü toprağa, Pontus'un ekinsiz denizlerine,
Ateştendir o su, sulamaz da kavurur dururdu Yer'i,
Sevimli Tethys İlk Su oldu bu bakmak nedir bilmeyen Toprak'a,

∞Æ⃝ÆΘΩÆƒ∾Æ%ÆΘ

S≡ΔΘÆ\Ж≡•ƒΣЖ⃝ХÆ∾ƒХ≡ΘÆΣΠΩΠЖƒ
∞ΠХΠ⃝∾≡Θƒ∞Æ⃝ƒ///Æ∾КХ≡ƒКΘХКЖÆХÆ⃝•
Х≡ΘХ≡\ÆХƒ·ΣКХКЖ⃝ÆΘ◎КƒΩ≡ΘΘ≡ЖÆΘ•
Æ∾Æƒ∾КЖ⃝◎≡\ÆΘ•ƒÆ∾Æƒк\Æ$ÆΘƒ∾КЖЖÆ$Æƒ
◎≡$≡⃝ƒХΣΠХΠ⃝ƒ◎Π⃝Π⃝
≡Σ⃝≡ΘЗ•ƒ◎ΠΘХК'ΧК•ƒ%ККЖХ≡⃝ÆΘƒΣ≡ƒ
ХΠΩ≡Х≡⃝ÆΘƒ◎П·Θ≡ΘÆΘ≡•

∞Æ⃝ƒ\К⃝∾Æ↔ƒ◎ΠΧКΘÆΘƒ·ΘÆ///ΘÆΘÆƒ◎К$ЖЖΘ v
%ÆХÆ∾ƒΘ·ЖКХК⃝ÆƒК⃝К%ÆΘ◎КƒЖ⃝·Θ%П·Θƒ
∞Æ⃝ƒКΩÆƒ∞К⃝ÆΘ◎Æ⃝ЖΘ•
Θ≡ƒЖКХÆƒ◎ÆХХÆƒΘП%КХК⃝ÆƒÆ◎ÆХХ≡Θ◎Æ⃝Æ⃝ƒ
•ƒ◎ÆΘ·≡Х≡⃝Æ•
S≡ΘΩ≡ΩÆ∾ƒ∾Æ·ΘХК⃝ÆƒЖКΘ⃝ÆƒΘ∾⃝КХƒ·Θ≡П%'ΠΘ•
Θ≡ƒ∞⃝·Θ·ƒХÆ⃝ÆƒΧ≡ƒÆ□≡∾ƒ%≡%ÆΧХ≡ƒ
\К⃝∾ÆΩÆƒК□·ХХ·Θ•
•'ΘΠΘƒ∞·$К·ÆΘКƒ∞К$ХÆ◎Æ⃝ƒΘ≡Х·◎ÆХ≡⃝ÆΘƒ x
К///≡ΘSÆ•
%≡%ÆΧХ≡ƒК∾ÆΧХК⃝ÆƒΘ∞К\ЖКΘƒКХÆ⃝ƒ
%≡ΣÆΘХÆƒЖ≡Ж///Х%•
ΧК∾ХК\•ƒ∾ΠХК∾ƒКΔƒ///Æ∾КХ≡ΘЗ•ƒ∞Æ⃝ƒ
\К⃝∾ÆΘÆΘƒ///Æ∾КХ≡%ÆΘ≡•••
ΧÆХ◎Æ·ΘХК⃝ÆΘƒΧКΘSÆΘÆƒ◎≡ΘÆ⃝ƒ·ΘК•ƒ
·Х%КƒΧК∾К⃝ƒΧÆХ◎Æ·Θ◎КΘƒ∞≡ЖЗ⃝•
КΩÆ%ÆƒЖÆЖКΘÆΔ≡'ΘÆΘ•ƒ∾КΧ∞·ХКΘƒ
ΠΘΠΧХК⃝ÆΘÆΘ•••
SКÆК•ƒ∾Х∾≡ΘÆƒЖΠΘƒЖКΘ⃝ÆЗ%КХƒ xv
ΧК⃝ЖКÆХÆ\ХК⃝ÆΘ•ƒКΘКƒЖ·□⃝ЖК∾•
∞ΠХΠ\ЖΠƒΩ≡ΘΘ≡ЖХ≡•ƒSÆ⃝◎Æƒ∾·ΩК%Æƒ
Π⃝ЖΘΠ%'ΠΘƒΧÆХ◎Æ·Θ·ХÆƒΧКЖК$ÆΘКƒ
Х≡ƒSХ∾Х≡⃝◎≡Θƒ□≡Х◎К///ХК◎ÆƒЖÆЖКΘХК⃝Æƒ
Х≡ƒЖÆЖКΘÆΔ≡Х≡⃝ÆЗ•
·ΘХК⃝ƒ∾Æƒ///Π∾Θ≡◎≡Ω≡∾ЖÆƒХ≡⃝ХΠ·ΠΘ≡ƒХ≡ƒ
Ω≡ΘΘ≡Ж≡ƒХ≡ƒΩ≡///≡ΘΘ≡Θ≡Ψ
SКÆКƒΘ≡ƒХК⃝ЖЖÆХ%Кƒ\ÆΘ◎Æ•ƒ\≡∾ÆХХ≡Θ–
◎Æ⃝≡Ω≡∾ЖÆƒΩ·ΩΠ∾ХК⃝Æ•
∞ХΧХ≡ƒ◎·$◎Πƒ£\Ж≡ƒХК⃝ХÆ$ÆΘƒ≡·Θ≡ХÆƒ xx
∞ΠХΠ%Π••
ÆХ∾ƒΧΘΩ≡ƒЖ≡Ж///Х%ƒ◎Π\ЖΠƒЖ·□⃝ЖК$К•ƒ
□·ΘЖΠ%'ΠΘƒ≡∾ÆΘ%ÆΘ·ƒ◎≡ΘÆΘ·Х≡⃝ÆΘ≡•
КЖ≡\Ж≡Θ◎Æ⃝ƒ·ƒ%Π•ƒ%ΠХКΘКΘ·ƒ◎Кƒ∾КΧΠ⃝Π⃝ƒ
◎Π⃝Π⃝◎Πƒ≡Х≡⃝'Æ•
%≡ΣÆΘХÆƒЖ≡Ж///Х%ƒÆХ∾ƒ%Πƒ·Х◎Πƒ∞Πƒ
∞К∾ΘК∾ƒΘ≡◎Æ⃝ƒ∞ÆΧΘ≡Х≡Θƒ·Ж□⃝ЖК∾'К•

Suladı, söndürdü acısını, yeşertmek için yıkadı zehri,
Sonra doğdu kardeşi ve kocası Okeanos,
Engin bir adam ki bebeklikten yaşlıdır,
Doldurdu ateşten denizleri okyanuslarla,
Tuzludur bu su hâlâ, pek bir farkı yoktur Pontus'tan.

Bekledi diğer evlatlar doğmadan, bekledi Dünya,
Kutsal birlikteliğini okyanusların beyi ve hanımının.
Sevimli Tethys, bulutlara bezeli, Ezeli Su'yun Tanrıçası,
Gaia'dan olma ilk Titan evlat bilir yazgısını:
Annedir O, rahim değil, bakan eldir, akça pakça Tethys.
Cennetten kopmuş gibidir alnından fışkıran kar beyazı kanatlarla,
Ve körpe genç bedeniyle, gelini yaşlı kardeşinin.
Sularla dolu bir düğün kameriyesinde evlendi bereketli bakire.
Yalazlı bir birlikteliğe adım attı,
Serin kolları arasına aldı sıcak damadı.[12]

O'ndandır Yer'deki ve Gök'teki sular da,
O'nun şefkatli elleri ve bereketli analığındandır.
Her gece girdi koynuna kocasının, Okyanus'un sudan yatağına,
Bu öksüz Toprak'a bakmak için, sarmaşıp dolanıp,
Doğurdu her gün birer dere, nehir, ırmak.
3000 kız evlat verdi Tethys Okeanos'a.
Oceanid olarak anılır bu tanrısal oynak kızlar.

Bir çift ayağı vardı Tethys'in.
Kuyruğu binlerce pula bezenmiş Okeanos'un aksine,
Konaklardı, suyun altında değil yeryüzünde,
O'nun eviydi yukarıdaki bulutlar, devinen dere yatakları.
Ancak dayanamadı karısının hasretine Okeanos,
Yetmiyordu buluşmaları geceleri, suyun göğü öptüğü yerde.

[12] Nonnus - Dionysiaca, 38. 108

XXV

XXX

XXXV

XL

XLV

L

Tethys'e bir kuyruk teklif etti, pirinç tanelerinden,
Parlayan tüm tatlı suların maviliğiyle.
Açtı kollarını, çağırdı O'nu kucağına,
Ayırdı Tethys'i sevdiklerinden, O'nu ikna etmek için
Dünya'nın sonundaki konağında yaşamaya,
Yalvardı âdeta bu cennetsi kadına.
Ve Okeanos, gelini Tethys'in yanında
Boğazındaki tüm çeşmelerle dillendirdi şarkısını:

"Gecenin içinde kanayan bir yıldız kayıyor şafağa,
Tutun ona; iç arkasında bıraktığı kızıl izi.
Kapıl bana, birlikte kovalayalım ölümü.
Uzatma sevgilim; gir kollarıma.
Gömebilirsin kızarmış yüzünü göğsüme.
Seni nefesim yaparım, taze ot kokuları olursun bugün de."

5. BÖLÜM
DENİZ KIZI AĞLARSA

Tethys

Suyun üstündeydi. Altından çıkınca bir daha içine giresi gelmemişti. Ama denizlerden, göllerden ya da akarsulardan kopamamıştı. Bu mümkün değildi. Hem topraklarda göreceklerinden hâlâ ölesiye korkuyorken kendine biraz zaman tanıması iyiydi. Evet, bir an önce işe koyulmalıydı, zamanı kısıtlıydı; bunu biliyordu. Ne yazık ki yabancısı olduğu bir dünyada her ne kadar her adımını önceden düşünmüş olsa da yeterince cesur olamıyordu. Yapacağını yapmıştı hem, işler beklediği gibi gitmese de lehine gitmişti. O hâlde kendine biraz zaman tanıması en doğal hakkıydı.

Suyun üstünde bir eko gibi seke seke, varlığının ve yokluğunun arasındaki ince çizgi seçilmez bir şekilde ilerliyordu. Bir oradaydı, bir parmak uçlarının suya değdiği yüzeyden dalgalar yayılırken metrelerce ötesinde... Yanıp sönen bir ışık gibi zamanın algısını bozuyordu. Bunu da sırf insanların zayıf bedeniyle sınırlı olmadığını gösterip Titan egosunun tadını çıkarmak için yapıyordu. Her şeyden önce özgürlüğünü tüm benliğinde hissedebiliyordu bu gereksiz oyunuyla. Olasılıkların artık O'na açık olduğunu, varlığının ve doğrularının sınırlarının olmadığını net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Tethys sonunda nihai uyanışına erdiğinde, kabuğunu bulup yekpare bir bedene sahip olduğunda, dünyaya ve gerçeklerine bir göz atmış ve neler görmüştü neler. Ama yeterli değildi. Tamamen anladığı söylenemezdi. Doğayı anlamış, hissetmiş ve yaşamıştı. Ne acılar çektiğini, nasıl katledilip insan ırkına oyuncak olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Biliyordu, artık güzel çok az şey kalmıştı. Olanı çarçur etmiş, usanmadan tüketmişlerdi.

Ezeli Su'yun Tanrıçası, onlara ve dünyalarına ilk defa merhametle dokunan kişi, buna öylesine hınçlanmış, öylesine delirmişti ki denizler son birkaç gün huzursuzdu. Dalgaları kudurup köpürmemişti. Bahsettiği huzursuzluk öyle bir şey değildi. Tethys'in ne gücü ne de ruh hâli denizleri, okyanusları kontrol etmeye yeterdi. Bu kocasının yapabileceği bir şeydi. Tethys'in gücü bakımdı, ehlileştirmekti; güzelleştirmek, iyileştirmekti. O öfkeliyse, O huzursuzsa doğa da öyleydi. Öyle de olmalıydı. Bu ahmak insan evlatlarının dize getirilmesi için fena bir derse ihtiyacı vardı. Orası kesindi.

Sanki düşünceleriyle dalga geçmek ister gibi, nispeten yapar gibi...

Tethys birden irkildi. Suyun dinginliği iğrenç bir vuruşla darmadağın olmuştu. Çarşaf gibi olmuş denizin üstünde az önce atılan şişenin tam düştüğü yerden sitemkâr dalgalar genişliyordu. Şişenin içinde kalmış alkollü sıvı denize yayılıp suyun enginliğinde silinse de bir süre yüzeyde kalıp ağır ağır derinlere gömülen cam şişe doğayı kirletecekti.

Burnundan soluyan kızgın bir Tanrıça ikinci adımında sahilin kemik rengi, küçük çakıl taşları üstünde bitivermişti. Saçları hafifçe arkasında dalgalanırken şakaklarını okşayan kar beyazı kanatlar hiddetle geriye çekilmiş, gözleri kanayan bir ırmağa dönüşürken görüşünü kesmemek için saçlarının arasına akmıştı.

Sahilde dengelerini bulmakta güçlük çeken bir grup genç dolaşıyordu. Üstlerinde salaş kıyafetler, yarısı arkalarındaki sahile bırakılmış, ellerinde insanların bira dediği uyuşturucu sıvı, şarkıdan kırma bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ara ara birisi yanındakini dürtüyor, bağıra çağıra düşük bir espri yapıp rezil bir kahkahayla da buna eşlik ediyorlardı. Dakikalar öncesine kadar ne güzel ne sessiz ve sakin bir geceydi bu.

Tethys onlara doğru neredeyse kayarak ilerlerken içinden geçirdi. Prometheus[13] insanları yaratırken içlerinden böyle müsveddeler çıkabileceğini hayal etmemişti anlaşılan.

[13] İapetos'un Titan oğlu, öngörü ve hünerli öğütlerin tanrısıdır. İnsanları yaratma görevini üstlenmesiyle beraber onlara müthiş bir sempati besler. Bu sebeple Zeus'la sık sık zıt düşen Prometheus, tanrıların alıkoyduğu ateşi çalarak insanlığa hediye etmiş ve karşılığında sonsuz bir cezaya çarptırılmıştır.

Aralarında birkaç metre kalmışken konuştu. Sesi, dünyada gelmiş geçmiş en harika tınıya sahipti. "Uyuyanlara saygısızlık etmemeniz gerektiğini size söylemediler mi?"

Bu güzel kadın sesiyle hazırlıksız yakalanan dört adamdan ikisi donakalmış, diğer ikisiyse O'na dönerek kaşlarını havalandırmışlardı. İçlerinden irice olanı Tanrıçayı baştan aşağı süzdükten sonra konuştu. "Sen uyanacaksan dünyayı bile inletirim güzelim."

"Uyuyan ben değildim, doğaydı." İfadesiz bir şekilde onlara bakan Titaniçe O'na dönen diğer adamlar arasında da göz gezdirdi. Gözleri kızarmış, ağızları yarı açık, hayvanları andıran bir şekilde nefes alıp veriyorlardı.

Bu sözüyle dördü birden iğrenç ve yüksek kahkahalarından biraz daha geceye saçtı. Tethys tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Arkada O'nu görme şansına yeni erişmiş olanı konuştu. "Sen varken yemişim doğasını."

Ağır ağır O'na doğru yürüdüler. Konuşanın kim olduğuna dikkat etmedi. Onları aklında tutmaya da niyeti yoktu zaten.

"Söylesene, sen nereden çıktın be yavrum?"

"Deniz seni bize mi verdi yoksa?"

Omuz silkti Tethys. "Siz denize iyi bir şey mi verdiniz de beni size verecek?"

Kahkahaların arasında konuşmaya çalıştı biri. "Edepsiz bir fahişesin anlaşılan." Ağzı iştahla açıldı. "Yoksa bu saatte, bu kılıkla, sahilde, yalnız başına ne yapacaksın?" Her lafında bir adım atmıştı.

Tethys adamların iğrenç arzularını hissedebiliyordu. Tadının damağına yayıldığını, kokusunun burnunun direğini sızlattığını... "Yalnız olduğumu kim söyledi?"

Adamlar bir an için tedirginlikle etraflarına bakındılar. Alkolle puslanmış gözleri bu saatte ne görecekti, meçhuldü ama onlar kendi gözlerine inanmayı yeğlediler. "Ben kimseyi göremiyorum. Bence blöf yapıyorsun fahişe."

"Ağzını topla çünkü o dilini balıklara yem edecek bir *ilahla* konuşuyorsun."

Adamlardan bir başkası hırıltıyla güldü. "Bence sadece dili fazla uzamış bir orospusun. Onu meşgul edecek bir şeyim var."

Yine kahkahalar geceye yükselirken Tethys gözlerini devirdi. Anlayabiliyordu. Tek bir arzunun kölesi olmuş basit mahlukatlar alkolle de sulanınca başka bir şey düşünemiyordu. Ama niyeydi bu umursamazlık? Doğadan, Tanrılardan neden korkmuyordu bu inançsızlar? Yapı taşlarına ihanet ederken bu rahatlıkları neredendi?

O'nu düşüncelerinden koparan şey, tenine dokunmaya yeltenmiş bir eldi. Bu dokunuşun arkasında namusuna da dadanacağını belli eden kirli düşünceler vardı.

Şaşkınlıkla adamın hadsizliğine baktı. Bir *tanrıdoğana* dokunulmayacağını öğrenecek aptal adama sadece *baktı*.

Denizin serin suları arasında hızla kayan yaratılışı hissetti. Tanrıçasını korumak için âdeta zamanı kırarak yaklaşıyordu.

Adamın omzuna atmaya yeltendiği eli havadaydı. Bir an sonra yerinden kanlar fışkırtan dehşet verici büyüklükte bir yaraya dönüşmüştü.

Önünden silik bir şekil gibi geçen hizmetkârı kıyının üstünde çırpınıyordu. Siyah gri kaygan derisi üstünde süzülen kızıl kanla ay ışığında parlıyordu. Hizmetinin bedeli olan lokmasını ölümle savaşırken bile ağzından bırakmayan köpek balığına başıyla selam verdi Titaniçe. Kıyıya çarpan dalga uzadı ve taşların arasında küçük bir gölete dönüşürken denizinden uzakta kalmış balığa uzandı. Dalgalar onu çekip yuvasına götürürken Tethys donup kalmış adamlara ve çığlıkları birkaç saniyeden fazla sürmemiş ölüye baktı.

Köpek balığı büyük ağzını kontrol edememiş ve kolunu koparayım derken adamın göğsünün yarısını da yemişti. Kılçıklar gibi etrafa saçılmış kaburgalar arasında fazla ileri gitmiş adamın akciğerleri sönüp kalmıştı.

Tethys üstüne saçılan ama tenine değdiğinde suya dönüşmüş kanı dudaklarının üstünden emdi. "Size yalnız olmadığımı söylemiştim."

Korkuyla yerlerinde dört dönen adamların dudakları arasından küfürler canhıraş bir şekilde dökülüyordu.

"Siktir, siktir, siktir..."

"Ah evet," dedi Tethys son anda hatırlamış gibi. "Bir de *o* vardı."

Adamlar anlamayarak ona bakarken devam etti. "Varlığınızın tek gayesiymiş gibi gelen eşey organlarınız." Ağzına o kadar eğreti durmuştu ki. "Size varlığınızı devam ettirmek için verilen bir güdüydü üremek. Bana kalırsa sizin sürdürülmeye değer bir varlığınız yok. Bir Titaniçe'ye dokundurmayı düşündüğünüz o uzva veda etme zamanınız geldi. Bakalım şimdi gelişmemiş akıllarınız neyin peşinden koşacak?"

Adamlar daha ne olduğunu anlamadan pantolonları sanki altlarına yapmış gibi ıslandı. Elleri dehşetle bacak aralarına giderken boşluğu yokladı.

Suyla yaratılan suya geri dönerdi.

"Hayır, hayır, hayır! Ne yaptın kaltak? Bana ne yaptın..." Son sözleri boğulurmuş gibi dökülmüştü. Diline hâkim olamamış adam ona da veda etmiş, şimdi taşlara su tükürüyordu.

Gözleri büyüyen adamlardan diğer ikisi korkunun iliklerine kadar yayılmasını beklemeden koşmaya başladı. Tethys ise kaçanların arkasından bakmaya yeltenmedi. Durdurmayacaktı, gerek yoktu. O'na bir tanesi yeterdi ne de olsa.

Aslında plansızdı. Boş boş zaman öldürürken ve düşünürken bu gece bu adamlarla karşılaşması aklına yeni sorular düşürmüştü. İnsan evladı anlaşılması güç bir varlıktı. Peki ya ne yapıyorlardı? Amaçları neydi, ne uğruna yaşıyor, ne uğruna nefes alıyorlardı?

Tethys'in merakı kabarmıştı ve cevapları karşısındaki aciz varlıktaydı. Dilini ve eşeyini kaybetmiş olabilirdi ama O'na istediklerini anlatması için ikisine de gerek yoktu.

Tethys çaresizlikle dizlerinin üstüne çökmüş adama yaklaştı ve onu bir kediymiş gibi ensesinden çekip kaldırdı. Adam ona yaklaşırken bir anlığına kaçmayı düşünmüş, tehlikeyi sezmişti. Kaybettiklerinin yasını başka bir yerde tutabileceğini, henüz canından da olmak zorunda olmadığının ayrımına varabilmişti. Tek sorun geç kalmasıydı. Tethys artık onu pençeleri arasında kavramış, tutuyordu.

Önünde yükselttiği insanın kızarmış gözlerine baktı. Koyu yeşil tondaki irisi ona karşısına çıkmış o meraklı *sözüm ona cadıyı* hatırlatmıştı. Karşılaştıkları o günden beri aklından çıkmamıştı o kandırılmış küçük kız. Hekate, ruhu Tartarus'a sürülesi habis cadı; ne haltlar karıştırıyordu? Parçaları tam anlamıyla birleştirebilmiş değildi ama anladıkları O'nu öfkelendirmeye yetiyordu. Büyünün oyuncu Tanrıçası artık fazla ileri gitmeyi geçmişti. Sınırlar ortadan kalkınca yaptıkları yalnızca pervasızlıkla açıklanabilirdi.

Kafasını huysuzca salladı. Bu, bugünün konusu değildi. Şimdi yapacakları vardı.

Adamın gözlerini boş verip arkasına yürüdü. Tırnakları kurbanının şakağını buldu ve kayarak saçlarının arasına girdi. "Evet, insancık. Nasıl çalıştığınızı görmek istiyorum. Hadi, anlamama yardımcı ol."

Adamın ensesine getirdiği parmaklarını içeri itti. Sert kafatası, elmastan sert tırnakları karşısında hiç zorlamadan açıldı. Kurbanın dudakları arasından çaresiz bir inilti sıyrılabilmişti. Tethys kolunu daha sert itti. Parmakları içeri girdi. Bedeni bir et çuvalı gibi salınan adamın gözleri, yuvasında eriyip camımsı kabuğunun içinde döne döne bir su küresi hâline geldi.

Empatinin başka bir türünü yapıyordu şimdi. Anlamaya çalışıyordu ama yapılabilecek en vahşi, en tüketici şekilde. Tüm insanlar birbirine görünmez ağlarla bağlıydı. Birinin içine girmek, tüm ağa erişebilmesi demekti. Adamın yarı canlı bedenini silahı olarak kullanıyordu. Tethys, açlıkla bilgilere saldırıyordu.

Sanki ameliyat yapan bir doktor edasıyla insanlığın doğasına ve yaratılışına ait tüm verileri topladı. Yetinmedi, onların dünyasını işleyişini irdeledi. Öfkelerin, hınçlarının kaynağını keşfetti. Düşünceler arasında dolanıp arzuları kovaladı.

Bilgi zihnine oluk oluk akarken boğazının gerisinden bir zevk nidası yükseldi. Gözleri geri yatmış, yuvasının içinde fırıl fırıl dönüyor, hayatı yeni baştan görüyordu.

Dişlerini göstererek gülümserken sözcükler dudakları arasından dökülmüştü. "Siz insan evlatları, nasıl bir gizeme yelken açmış ve nasıl daha da kaybolabilmişsiniz?"

Çıkanlar beklemeyeceği kadar korkunçtu. İnsan evladının çıkış noktası başka bir kirli oyundan kaynaklıydı ve bunun sorumlusuyla da en yakın zamanda karşılaşacak gibiydi.

O hâlde bu süreci hızlandırmasında hiçbir sakınca yok demekti.

Parmaklarını çektiği anda ucu ucuna tutunduğu hayatını kaybeden adamdan uzaklaştı.

Ayakları arasında yuvarlanan taşları ve kıyıya vuran dalgaların çıkardığı dingin sesi dinledi. Sessizlik yeniden bu terkedilmiş olması beklenen kıyıya çökmüştü. Tethys derin bir nefes çekti.

Dünya... Rezil bir yer hâline gelmişti. İçindeki çürükçül yaratıklarla tüketilmiş, kirlenmiş, pisliğe boğulmuştu. Ve buna müdahale etmesinin zamanı çoktan gelmiş de geçiyordu.

Dizleri üstüne çöküp ellerini denizin suyuna daldırdı. Avuçladığı tuz ve yosun kokan suya konuştu. "Yokluğumda çektikleriniz için özür dilerim. Ama dengeleri eski hâline getireceğim. Bu dünyayı gücümün yettiği müddetçe arındıracağım."

İçinde yükselen gücü hissetti. Boğazından yukarı taşmaya çalışıyor, özgürlüğüne kavuşmak için can atıyordu. Tethys, o güce engel olmadı. Hışımla yukarı kalkarken avuçladığı suyu gökyüzüne çarptı. Havaya sıçrayan su bulutlara seslendi, gökyüzü ona cevap verdi.

Karanlık gece aniden çakan şimşeklerle aydınlandı. Gök gürültüsü bir savaş ayini gibi geceye karışıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura kollarını açan Ezeli Su'yun Tanrıçası doğaya seslendi.

"Gözyaşlarım yerine aksın sular bir sonu yokmuş gibi.
Temizlesin kirleri, zehri ve zehirleyeni.
Öyle yağsın ki insan evladının üstüne dualar yön değiştirsin.
Tabiata olan inanç önde gelsin.
Doğadan alıp vermeyen açgözlü yaratıklar bu sefer yokluk nedir bilsin.
Onsuz çıplak olduğunu anlasın."

Yağmur sesini bastırmak yerine âdeta O'na eşlik ediyordu. Bir kilise orgunun sert akortları gibi her hecesiyle yankı yapıyordu.

"Bulutlar üstlerine temizlemek için değil temizlenmek için yağsın.
İnsan evladını yeryüzünden sürebilmek için kendinden de feda etsin.
Hasatlar çöp olsun, Âdem'den olmaların evleri dere;
Doğaları yok, yurtları denizler olsun. Ateşten beter yakıp geçsin su, bir canı dahi bağışlamadan.
Yeniden doğmak için öldürmekten korkmasın."

Sesi geceye bir felaket ilahisi gibi yayılırken susmadı. Hatta daha kuvvetli bağırdı.

"İlk önce yağacağız üstlerine güzellerim, Doğa Ana'nın *ah*ı gibi silecek ve süpüreceğiz. Sonra çekileceğiz köşemize, bu sefer de onları Güneş'in kasıp kavurmasına izin vereceğiz. Kuraklıkla kırılmalarını ve yok oluşlarına gitmelerini izleyeceğiz."

"Onlara gerçek Tanrıların kimler olduğunu göstereceğiz!"

Artık bütün yeryüzüne yıldırımlar fırlatacaktı
Ama korktu, kutsal eterin onca ateşle kazara alev almasından.
(...)
Farklı bir ceza galip gelir: Ölümlü soyu sular altında
Yok etmek, bütün semadan yağmurlu bulutlar göndererek.[14]

Ovidius - Dönüşümler

[14] Ovidius, *Dönüşümler,* Yapı Kredi Yayınları, Ekim 2019; s. 31. 253 ff. (Türkçe Çeviri: Asuman Coşkun Abuagla, 2019)

6. BÖLÜM
İÇKİLER BENDEN!

İliza'nın odasına öksüz bir bebek gibi bırakıldığımda ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bu okulda daha önce de ders almıştım ama şimdi herkesin üstünde bir ciddiyet ve bir görev bilinci vardı. Profesör İliza beni göz ucuyla süzdü ve beklememi söylemek için bile zahmet etmedi. Karanlık odasının arkasındaki naçizane kütüphanesine gitti ve bir kitap çekti. Her filmde ya da dizide göreceğiniz türden bir gizli geçit olduğunu böylelikle anlamış oldum. Kitaplığın ardından silindirik bir kütüphaneye geçti. Yerimden kıpırdamadığımı görünce de kafasını dışarı uzatıp *neyi bekliyorsun,* dercesine baktı.

İçimden sözleri kullanmaya karar versen talimatlarına uyardım zaten ruhsuz kadın, diye geçirdim ve onu takip ettim.

Kitapları sanki yeniden düzenlemeye karar vermişçesine patır patır kucağıma bırakmaya başladı ama bir yerden sonra önümü göremez hâle gelmiştim. Neyse ki ağır kitapların altında ezilmiyordum. Fiona'dan öğrendiğim hafifletme büyüsünü yapmıştım: *Elini düz bir şekilde yana koy ve hafifçe yukarı kaldır, büyünün yükünü taşımasına izin ver.*

Artık ikimizden birinin konuşması gerektiğine karar verince boğazımı temizledim. İliza'yı görebilsem bir kaşını şüpheci bir şekilde kaldırdığını da görürdüm mutlaka. "Şey, bunların hepsini okumamı mı bekliyorsunuz?"

Ağırlıksız olduğunu bildiği kitapları sinirle yukarı, başımın üstüne kaldırıp bana baktı. "Bir kitabı okumak değil, öğrenmek esastır." Kitapları geri bıraktı. "Ve bunu benim sana söylememe gerek olmamalı."

"Bir kitap nasıl okunur biliyorum, Profesör."

"Öyle mi? Geçen yıl kütüphaneden çıkmayıp çalıştığın onca büyüye şimdi ne oldu peki?"

"Hepsi hâlâ ezberimde," diye meydan okudum.

"Çünkü okudun," dedi kestirip atarcasına.

"Başka bir şekilde onları öğrenmem nasıl mümkün olabilirdi?"

"Erin," dedi uyarıcı bir sesle. "Eğer ki o büyüleri gerçekten öğrenmiş olsan, hangisini hangi durumda, neye karşı kullanacağını bilirdin." İç geçirdi. "Oysa sen bilinçsizce tükettin ama hiçbir şekilde meyve vermedin."

"Haksızlık ediyorsunuz," diye itiraz edecek oldum ama beni susturdu.

"Ben senin eğitmeninim. Öğrenci olarak öğrenmekle kendi kendine denemenin arasında fark var. Sözümden çıkmazsan aradaki farkı göreceksin."

Haklı olduğunu fark edince başımı salladım. Bana *işi bilene bırak,* demeye çalışıyordu. Yine doğrudan söylemiyordu. Gözlerimi devirdim. Bu, İsobel'in oyuncu tavırlarından daha egoist bir yaklaşımdı. Fakat ikisi de Titaniçe'den belli başlı parçalar barındırıyordu. O ne engin, ne kutsal bir varlıktı ki yeryüzündeki tüm insanlardan bir parça taşıyordu.

Acaba ben onun hangi yanıyım, diye meraklandım bir an. Kitaplıkların arasında duran aynadaki yansımama baktım. Gözlerimi gördüm. Alev alevdi. Tüm o hıncımın, cüretkârlığımın, asiliğimin yanında başka bir anlam vardı artık orada.

O'nun gibi bakıyordu.

Okulun aşağılarındaki zindanlara doğru yürüyüşe geçince İliza'ya soran gözlerle baktım tekrar. "Nereye gidiyoruz?" Tamam, eğitmen o diye itaatkâr olabilirdim ama kimseye de güvenimin kalmadığı bir zamandaydım artık.

Profesör İliza hoşnutsuz bir şekilde yanıtladı. "Konsey kararıyla yapılacak bazı karşılaşmalar gizli gerçekleştirilir. Bu nedenle Akade-

minin derinliklerinde eskiden kalma düello arenaları var. Orası ses geçirmez, darbelerden etkilenmez ve büyü geçirmez."

Bu içimi daha çok rahatlatmış değildi. İliza sürdürdü. "Senin böyle bir eğitim aldığını kimsenin bilmemesi gerekiyor. Okul başlayıp öğrenciler şatoya doluştuğunda şüphe çekmek istemeyiz, değil mi?"

"Pisst, Figi. Sence de biraz şaibeli bir durum değil mi?" diye sordum şapka cinime.

Figi homurdandı. **"Ne akıllanmaz kızsın sen? Senin içgüdülerinden pek de farklı değil benim sana verebileceklerim."**

"Ben sana da danışmak istiyorum. Aramızdaki yoldaşlık ilişkisini pekiştirmek için bir fırsat bu."

"Oldu olacak dedikodu da yapalım," dedi alayla.

"Mutlaka yapalım!" Gerginliğimi atmak için şakalaşmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

Büyükçe bir kapıya gelince beni durdurup taş kapıyı büyüyle açtı ve beni içeri buyur etti. İçim içimi yese de arenaya girdim. Genişçe ve yüksek tavanlı bir odaydı. Konferans salonlarını anımsatan panellerle kaplanmıştı. Büyü akustiğinin de mimaride önemi olduğunu duymuştum. Yerde tanıdığım semboller vardı. Yalan söylemiyordu. Burası bir arenaydı.

"Tabii ki söylemiyordu. Onlarca büyü kitabını yalayıp yutacağına iki dakikanı ayırıp okul tüzüğünüzü okusaydın bilirdin," dedi Figi çokbilmiş bir sesle.

"İnanamıyorum sana. Bunu biliyordun ve şimdi mi söylüyorsun." Bir de utanmadan ahkâm kesiyordu.

"Mizacıma alışsan iyi edersin, *yoldaş!*"

Kitapları yere bırakıp rahatlama umuduyla derin derin nefesler aldım. Figi de söylüyordu işte. Bir tehlike yoktu.

Çabalarım boşa olmalı ki İliza pelerinimi çıkarmak için yeltenince ürküp geriledim.

"Gevşe biraz. Üstüne çok yüklenmeyeceğim. Söz," diye teskin etmeye çalışınca istemsiz bir şekilde güldüm.

Ne yapıyordum ben? Her şeyden huy kaparak yaşayamazdım. Pelerinimi çıkarıp İliza'ya verdim ve omuz silktim.

"Biraz ısınma büyüleriyle başlayalım," dedi İliza ve kitaplardan birinin orta sayfalarını açtı.

Her hâlinden sıradan bir öğrenci kitabına benzemeyen büyü kitabının zorluk derecesi yüksekti. Ortadan başlamaksa ısınma olarak tabir edemeyeceğim bir şeydi. Yine de alıştım ve İliza'nın sert ritmini yakaladım. Sonrası su gibi aktı gitti.

"Bu zamana kadar her seferinde gücünü çok harlı ama tutarsız harcadığın konusunda hemfikiriz sanırım," dedi İliza onay beklercesine. "Kalbin apayrı bir ateşle atıyor, Erin. Onun istedikleri bu bedenin verebileceklerinden çok daha fazlası. Parmaklarımız arasındaki güçlerden fazlası. Ama..." dedi parmağını kaldırıp. "Evrenin kendisinden fazla değil. O nedenle sana çok az cadının bildiği bir tekniği öğreteceğim: Evrenin kendisini bükebilmeyi."

İstemsiz bir şekilde nefesimi tuttum. Tekin olmayan sulara girdiğimizi hissetmiştim ve artık inkâr edemediğim bir şekilde bundan heyecan duyuyordum. "Nasıl? Gösterin bana."

"Bildiğin gibi kozmik evrenle bizimki arasında bir katman var, bir kılıf. Ama bu kılıf her yerde o kadar da kusursuz çalışmıyor. Ufacık bir delikten bile kozmik güç usul usul dışarı çıkmayı başarabiliyor. İğne deliğinden geçirilmiş ipin ucu gibi; incecik. Ama ipin diğer ucu sınırsız bir yumağa çıkıyor. Eğer o sızıntılardan birinin ucunu yakalarsan gerisi de senin olmuş olur."

"O küçücük delikten koca bir yumağı akıtmam nasıl mümkün?"

"Diğer ucu çıkarman gerektiğini sana kim söyledi? Büyü, her yerde büyüdür. Ateş, her yerde ateş..." Dikleşti. "Şimdi izle."

Parmakları boşlukta sanki bir anne maymunun bit arayan elleri gibi gitti geldi. Acele etmeden, pürdikkat o bahsettiği uçlardan birini bulmaya çalıştı. Sonunda da buldu. Parmağı ona sürtününce gülümsedi ve kıvrak bir hareketle parmağını döndürdü. Anında parıldamaya başlayan incecik ve ona ait olmadığı bariz olan enerji demetini

parmağına dolamıştı. Kontrolle bana baktı. "Arkanda olacak. Biraz bana doğru gel."

Ona doğru ilerlerken gözümü parmağından ayıramıyordum. "Ateş demiştik, değil mi?" Gülümsedi.

"Ambusto!"

Büyülü söz dudaklarından dökülür dökülmez parmaklarının arasında bir kıvılcım çaktı. Parıldayan enerji demeti anında tutuştu. Ateş, hava benzine bulanmış gibi her yere yayıldı. Gözlerim onu takip etti ve arkamı döndüm. Devasa bir ateş bulutu arkamda gürlüyordu. Bu nereden baksan dudaklarımdan püsküren ateşten farksızdı. Ya da göğü yırtan pençelerimin ardından özgürlüğünü ilan edenlerle... İşin ilginç yanı İliza her ne kadar inanılmaz başarıları olan bir cadı olsa da gücü benimkiyle kıyaslanamaz vaziyetteydi. Gel gör ki önümdeki bu manzarayı yaratabiliyordu. Hem de bunu kendi enerjisinden gram harcamadan yapıyordu. Tüm bunları, şu an sahip olduğum güçle yaptığımda olacakları görmek için sabırsızlanıyordum Parmaklarımı ovuşturdum ve iki yana açtım. "Başlayalım o hâlde."

"Deneyelim," diye düzeltti İliza kendinden büyük konuşma diyen bir jestle.

Gülümsedim ve aranmaya başladım.

Dersler tüm hızıyla devam ediyordu. İliza'nın büyük beklentileri ve her biri bittiğinde önüme yenilerini dizdiği kitaplarla başımı kaldıramayacak bir hâldeydim. İki gün önce hizmetime verilen cadılarla tanışmıştım. Kadim değillerdi ama gençliklerini bu kadar yıl muhafaza edebildiklerine göre geleceğin kadimlerinden olacaklardı. Benim yaşlarımda görünüyor olmalarına gizlilik sebebiyle özen göstermişlerdi. Akademi eğitime başladığında ve ben sıradan bir öğrenci gibi davranmaya başlayınca onlar etrafımda arkadaşlarım gibi dolanacaklardı. Tekrar derslere girecekleri bile konuşulmuştu.

Üçü de tatlı kızlardı ama garip bir şekilde hiçbiri benim hâkimiyetimdeki cadı gruplarından değildi: Berdea, Beltza ve Movea... Bahaneleri eksik olduğum disiplinlerde destek olabilmeleriydi. Bunun

bilinçli bir tercih olduğunu fark etsem de sesimi çıkarmadım. Bu otorite savaşlarının nerede son bulacağını merak ettim sadece. Fakat bu, benim meselem değildi. Güç arzusuyla hiçbir zaman yanıp tutuşmamıştım ve o sivri uçlu şapkalar bana eğilirken de bir şey değişmemişti. Hesapta olmayan bir olay yüzünden havalara girmek ancak kendini bilmezlikle açıklanabilirdi.

Benim tek motivasyonum yaklaşmakta olan savaştı. Cadılar beni başlarına geçirmek istese de istemese de o savaş benim savaşımdı. Çünkü onların beni kullanma çabalarının dışında en başta Tanrıçaları Hekate beni bu denkleme dâhil etmişti. Titaniçe de aynı şekilde benim önemimin farkındaydı. Ben her ne yaparsam yapayım bu savaşın içine çekilecektim. Bir piyon ya da bir vezir olarak...

Küçük hesaplarla uğraşıp dikkatimin dağıtılmasına izin veremezdim.

O nedenle sık sık maiyetimdeki cadıları da atlatıp yalnız kalmaya ve çalışmaya çabalıyordum. Geçen yıl Freya'nın düşük çenesinden kurtulmak için keşfettiğim çoğu gizli nokta artık tıklım tıklımdı. Şatoya konuşlanmış cadılarla doluydu. Kendime yeni yerler bulmam gerekmişti. Bulmuştum da.

Batı kanadında tam da muazzam su kemerimize bakan bir koridor vardı. Açık bir koridordu. Devasa yükseklikte cepheyi taşımak için kalınlaşmış kolonlar ve tırabzanları kapatan bir cam yoktu. Aksine temiz orman havası içeri doluyor, rüzgârlı gecelerde âdeta tüm koridoru kamçılıyor ve korkutucu uğultularla dolduruyordu. Kısacası kimse bu tarafa gelmiyor ya da burada konaklamıyordu.

Kitapların uçuşan sayfa sorununu da basit bir mıhlama büyüsüyle çözdükten sonra her şey harika gidiyordu. O gün kahvaltıdan hemen sonra yanıma verilmiş cadılardan kurtuldum ve çalışmak üzere buraya geldim. Başta İan'a yazmayı düşünmüştüm. Onu çok özlüyordum. Aramızdaki sorunları da çözmüş olmamıza rağmen bir şeyler hâlâ eksik gibiydi. Kâbuslarım geri gelmişti ama İan gelmemişti. Bunun sebebi zihnimi kurcalıyordu. Gelmesini istediğim için mi gelmiyordu? Ya da zaten tüm gün boyunca aklımı kurcaladığı için uykularım beni korumaya mı çalışıyordu ondan?

Onu korumaya çalışan bendim. Kadimler saldırıya uğradığımız gün kimlerle olduğumu biliyorlardı. Şimdi gözler bu kadar üzerimdeyken onunla fiziki yollarla görüşmem ilişkimizi afişe edebilirdi. İan'ı en az Constantine kadar kadimlerden de saklamam gerekiyordu. Bu nedenle bir süre görüşmemeliydik.

Ancak içimdeki özlem büyüdükçe odaklanmam da güçleşiyordu. Ona daha çok yazmak istiyordum ama sırt çevirdiğimiz bu mektuplara nasıl dönebilirdik, bilmiyordum artık. Hem yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Sözleri artık yetmiyordu. Araya koyduğumuz onca zaman son karşılaşmamızda kendini göstermişti. O genç adam... Burnumda tütüyordu.

Belki Yansıma Yanılsama büyüsü, diye düşündüm dalgınlıkla. Sonra başımı iki yana salladım. *Önce ders!*

Çalışma seansım başlarda çok da iyi gidiyordu aslında. Sonra bir anda burada kimsenin yaşamadığıyla ilgili teorilerimde yanıldığımı öğrendim. Fakat o kişi de burada yapayalnız olduğuna inanıyor ve yanılıyordu.

Odalardan birinin kapısı bir hışımla açıldı ve dışarıya üstünde penye şortu ve ayaklarındaki desenli çorapları dışında çıplak olan Troy fırladı. Bir de sabahlık olarak kullanmayı tercih ettiği bir cadı kimonosu vardı. Kumral saçları karman çorman, gözleri hâlâ uyku mahmurluğundan kapalı olsa da aşırı enerjikti. Çorapları üzerinde kayarak dramatik bir şekilde dans ediyordu. Bir de bağıra çağıra bir şarkı söylüyordu. Kendi uydurduğu bir şarkı gibiydi. Uyanmanın ne güzel olduğuna, bu yakışıklı çocuğu herkesin görmesi gerektiğine ve *küçük poposuna* övgü niteliğinde bir şarkıydı ağzındaki.

Gözleri yarı kapalı olmasına rağmen kolonlardan birini kadın bedeniymiş gibi kavrayıp biraz da onunla dans etti. Onu döndürüp kucağına yatırdı ve *hooop* geri kaldırdı. Kolonların hemen ardına düştüğünde, zemine çakılmadan ölebileceğin kadar yüksek bir uçurum olması onu korkutmuşa benzemiyordu. Bunun belli bir sabah rutini olduğu her hâlinden anlaşılıyordu.

Sonunda şarkısının sonuna gelen Troy tırabzana tırmandı ve ben, aşağıya atlayacak diye dehşete düşerken şortunu indirmeye yeltendi.

Kocaman açılmış gözlerimi başka bir tarafa çekerken, alçalıp yok olmaya başlamış sesi işemeye de övgüler yağdırmaya başladı ve...

Şarkısının yerini alan şırıltı da kesilince bağdaş kurup oturduğum yerden kalkabildim. Troy'un hayatına dair zaten istediğimden fazla detay öğrenmiştim. Dahasına hazır değildim.

Artık uykusu açılmış bir şekilde koridora atlayan Troy beni gördü ve küfürler savurarak dengesini kaybetti. Yerde yuvarlansa da zeminin bittiği yere gelmeden kendini durdurabildi. Bu ana kadar zorla tuttuğum kahkakalarımı serbest bıraktım. "Uçurumdan aşağı işemek mi? Ciddi olamazsın."

Afallamış olmasına rağmen komik mizacı olduğu gibi duruyordu. "Cadı olduysan hakkını vereceksin! Günün birinde çok sıkışsam ve saatler sürecek bir süpürge yolculuğunun ortasındaysam mesela..."

Başımı iki yana salladım gülmeye devam ederken. "Senden adam olmuş mu ki cadı olsun!"

O sırada kahkahalarımın bir yan etkisi olan pug polaroidleri boş odalardan birinin kapısını patlatarak dışarıya püskürdü ve rüzgârla birlikte helezonlar çizerek uçurumdan aşağı doğru uçuştu.

"Sen kendine bak istersen!" diye dalga geçti Troy neye uğradığını şaşırırken.

Haklısın, dercesine başımı sallarken odasını işaret ettim. "Demek burada kalıyorsun."

"Sen zaten beni ziyarete gelmemiş miydin?"

Yere saçılmış koca koca kitapları gösterdim. "Çalışacak sessiz bir yer arıyordum."

"Bu rüzgâr uğultusuna sessiz mi diyorsun gerçekten? Geceleri uyuyamıyorum bile."

Her ne kadar esprisine söylediğini bilsem de yakınabileceği bir konuydu bu. Sırf erkek olduğu için ve diğerleriyle kaldığı takdirde onları rahatsız eder diye bu konforsuz kanada onu yerleştirmek acımasızlıktı. Kendi seçmediği bir şey için dışlanıyor olması ise haksızlık...

Tony gülümsedi. "Ooh, bunu duymak ikna da benim olmakla ilgilidir. Kaçmak yer konusunda bu kadar umursamaz görünüyorsun olmasını herhâlde."

"Dışlama büyüsü diye bir şey var çünkü. Bir dakikada sana ele değmiş gibi yapıverim ben onu," kaşı çatılmasın gülümsemesine karşılık verdim. "Teklif için sağ ol."

O günden beri Tony'le yakın görünmeye başlamıştık. Kardeşim okulda öğrenci olarak sadece ikimiz vardık. Yüzünü de bembeyazdı, bir eğitimden muaftı ve bir arkadaşa ciddi anlamda ihtiyacımız vardı. Boğuluşun aklımın İan'a yönelmesinden daha iyi bir sebebi yoktu. Odama döndüğümde peşimden ayrılmayan meleğimdeki ilk, cadı yüzünden onunla konuşmuyordum bile. Ona yardım Tony'nin neşesi, esprileri ve kayıtsızlığı kalbimi çok güzel doldurmuştu. Cadılara kütüphaneye gidiyorum diyerek birkaç erkek cadımın sandığından daha büyük sürüne gidiyordum ve çalışıyorduk, kalıyorduk, oyun oynuyorduk. Dışarıdan nasıl göründüğü umurumda değildi, Yanımda onu bulmasaydım akıl sağlığımı iyiden iyiye yitirecektim.

Üstüme yüklenen bu sorumluluk farkıydı. Tony da aynı şekilde üstüne titrenilmesinden hoşlanmıştı. Bu, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı oldu. Fakat kendimi ve ihtiyacını artık umursaya çalıştığım İan'a daha fazla direnemedim. Onu artık görmem gerekiyordu. Çünkü sün sıkışması gibiydi yokluğu. Benim kendi kendime söylediğim tüm teskin edici sözlerin ya da derin derin nefeslerin yetersiz kaldığı ama onun bir ışıltılı bakışı ya da gülümseyişinin giderebileceği bir boşluktu hissiydi.

Kendime günler öncesinden söz verdiğim Yanıma Yanlışıma bü yüsünü yaptım. Aklımdan İan'ın görüntüsünü geçirip adını sessiz söylerken bile özlemimden boğazım düğümlenmiş, kalbim hızlı at maya başlamıştı.

Aynanın karşısında çarçabuk saçlarımı düzeltirken bu büyüyü ilk yaptığımda olduğu gibi bir an görüntüsü duymaya başladım. "İan!" diye seslensem de dalgalanan yansımada onu seçebilmem zaman al mıştı. Annem gibi bulaşık yıkayamayacağını biliyordum. Ama yıkanın kendisini olabileceğini tahmin etmemiştim.

Onu hamamdayken aramıştım... *Tanrı aşkına,* neden bu büyünün meşgule atma gibi bir seçeneği yoktu?

Hem, bu oğlanların sorunu neydi? Önce Troy, şimdi İan... Boş zamanlarında çıplak olmak zorundalar mıydı?

Beni görmesiyle kıpkırmızı kesilen İan utançla hamam tasını önce göğsüne sonra peştamalla örtülü olsa da bacaklarına kaydırdı. "Erin? Sen misin?"

"Evet, benim. Kusura bakma. Yanlış bir zamanlama oldu sanırım," dedim gözlerimi kapatmaya çalışsam da kaçamak bakışlarla ıslak bedenini süzme güdüsüne karşı koyamayarak. Gövdesini savaşçıların giysi kodundan dolayı görmeye alışıktım. Bunun nedenini de öğrenmiştim sonrasında. Onları darbelerden koruyan kalkanları *Shi,* en iyi tenleri çıplakken işliyor, açık göğüsleri bir nevi zırh görevi görüyordu. Şimdi sert derilerden ya da kalın yünlerden dikilmiş pantolonu olmadan onu görünce gerçekten mahremine girmiş gibi hissetmiştim.

"Bu büyüyü on dakika sonra tekrar yapabilir misin?" diye rica etti gözlerime bakmakta zorlanarak.

Bunu en başta kendim teklif edemediğim için başıma vurdum. "Tabii, tabii..." Tırnağımı aynaya değdirerek bağlantıyı kestim ve aniden basan hararetten kurtulmak için ellerimle kendimi yelledim. Artık ikna olmuştum. Onu sadece görmekle yetinemeyecektim. Buluşmamız şarttı.

"Gece iki gibi nasıl? Cadılar için gece yarısı en zinde oldukları saat maalesef," diye sordum şimdi giyinmiş ve saçları önümde ağır ağır kuruyan sevgilime.

"Tamamdır. Direkt orada mı buluşuruz?" diye sordu İan.

"Maalesef. Süpürgem buraya gelirken kullanılamaz bir hâle geldi," dedim talaşa dönüşüşünü hatırlayıp iç geçirirken. O daha saldırıya uğradığımızı bile bilmiyordu. "İki pegasusla gelip bizi alamaz mısın?"

"Siz?" Bir kaşını kaldırdı.

"Ben ve Troy," dedim çarçabuk. Bizim ne ara yakınlaştığımızı bilmediği için garipsemesi normaldi. Omuz silktim. "Şatoda bana arkadaşlık edecek başka kimse yoktu."

Bunun ikimize özel bir gece olduğunu düşündüğünü belli edercesine başını aşağı yukarı salladı.

"Critza'ya da haber vereceğim," diye ekledim. Aynı masada kendisi dışında benimle ilgilenen kişilerin oturmasından rahatsızlık duyacaktı, biliyorum. Fakat bu gerekliydi. Constantine'in meraklı gözlerini ve olası bir basılma durumumuzu hesaba katmalıydım.

Derin bir nefes alan İan onayladı. "Pekâlâ. Seni çok özledim." Bir çırpıda ağzından çıkan sözlerle mahcup bir çocuk gibi ellerine baktı.

Ben de tüm o zaman boyunca bundan farklısını yapmamıştım ki. "Ben de İan, ben de..."

Saatler sonrasında birbirimize deliler gibi sarılıyorduk. O hissettiğim soğuk el hâlâ oradaydı. Beni geri çekiyordu. Ama ben omzumu ondan kurtarıyordum. Daha çok sokuluyordum sevdiğim adama. Özlediğim şeylere odaklanıyordum. Özlemediklerim olduğunu, tedirginlik tenime nüfuz ederken fark ediyordum.

Bu romantik anda güçlü yelleme sesleri çıkaran pegasus kanatları sanki yolculuğa başlamanın sabırsızlığıyla havayı dövüyordu. Kırdıkları dizleri ve gümüşi nallarıyla geçen yıl ahırda gördüklerimden daha özel bir cins oldukları her hâlinden belliydi. Birisi beyaz, diğeri açık gri renkliydi. Çok güzellerdi.

İan beni kucaklayıp kendi süreceği pegasusun arkasına oturturken kendisi de normal bir bedenin sıçrayamayacağı yüksekliklere sıçrayıp atına bindi. Troy artık olmayan savaşçı güçleriyle zorlansa da sık sık bindiği belli olan pegasusa çıkmayı ve hâkimiyet kurmayı becerdi.

Sonrasında Gün Batımı Tavernasının yolunu tuttuk. Şatodan yeterince uzaklaştığımıza ikna olunca sanki cebimde tek altın sikke varmış gibi bağırdım. O kadar mutluydum ki... "İçkiler benden!"

Gece çığlıklarımı yuttu ama yandan yüzünü izlediğim İan gülümsedi. Göğsüm âdeta hafifledi o an.

Kanatlanıp pegasuslarla uçtu.

Taverna hatırladığım gibiydi. Fiona beni ilk gelişimizden sonra bir iki kez daha getirmişti ama depresyonumda bana ayıkken bile ula-

şamayan arkadaşım, alkolün dilimi açmaya yetmediğini fark etmişti. Fiona, onu hedeflediği şeye ulaştırmayan bir seçeneği süresiz şekilde unutabiliyordu. O nedenle aklının çalışma şekli bazen saplantılı bir insanınki gibiydi. Bana ise Küçük Prens'in[15] sorduğu soruların peşini bırakmadığı zamanki inadıymış gibi gelirdi bu hâlleri. Fiona'yı bu yüzden çok seviyordum. En kötü huyları bile en masum yerlerden geliyordu onun.

Sedir ağacının kokusu burnuma akın ederken şarapların sert esansını da hatırladım ve dudaklarım hüzünle büküldü. Buraya daha sık gelmeliydim. Bir şeyleri yakalayamamış ya da kaçırmış hissediyordum.

Titaniçe'yle yaşananlardan sonra burada asla kayıtsızca içkisini içen ve arkadaşlarıyla sohbet eden bir genç kız olamayacaktım. *Hep diken üstünde,* diye anımsattım kendime ve fazla yakın durduğum İan'dan uzaklaşıp Troy'la şakalaştım. Bu esnada şüpheli gözlerle içeriyi ve dışarıyı tarayarak Constantine'in ya da İsobel'in adamlarından biri var mı diye kontrol ettim. Şimdilik yok gibiydi.

Özellikle Constantine'i hissetmek için yazın algımda ufak değişikliklere gitmiştim. Onun geldiğini o bana görünmüyorsa da bilebiliyordum artık. Fakat İan'ın yakınlığı o kadar keskin titreşimler yaratıyordu ki aklımda... Allak bullak oluyordum. Kapasitemin en azıyla hareket edebiliyordum sevgiyle çarpılmışken.

Masaları tararken Critza'nın çoktan geldiğini ve bir misafiri olduğunu gördüm. Dikkatli bakınca bunun Fiona'dan başkası olmadığını fark ettim. Son adımlarımı koşturarak ona gittim ve omuzlarından tutup sıkıca sarıldım. "Fiona... Sen buradasın! Gelmişsin!"

Artık yalnız hissetmeyeceğime, İan'ın yokluğunun canımı acıtmasının Fiona'yla azalacağına inanmaya başlamıştım. Oysa Fiona'nın sözleri beni şoke etti.

"Erin. Ben de seninle şatoya geldim zaten. Ama seninle görüşmeme izin vermediler," dedi bariz bir kederle.

[15] Küçük Prens, Fransız yazar ve pilot Antoine de Saint-Exupéry tarafından yazılan ve 1943'te yayımlanan masal.

"Nasıl? Kim izin vermedi?" dedim öfkeyle. Onlar kim oluyorlardı da benim kiminle görüşüp görüşmeyeceğime karışabiliyorlardı? "Baştan anlat, Fiona."

Fiona başını iki yana salladı. "Bir başı yok, Erin. Şatoda kalabileceğimi ama seni görmemin dikkatini dağıtacağını söylediler. Sıkı bir çalışma sürecindeymişsin."

Eğitimimin ağırlaştığı kesindi ama fazlasıyla boş zamanım vardı. Bunun bilinçli bir kısıtlama olduğunu ben biliyordum ama söyleyerek Fiona'yı daha fazla üzmek istemedim.

"Yarın gidip Müdire'yle konuşacağım. Senin için zaman bulurum ben!" Dişlerimi göstererek gülümsemem Fiona'yı da neşelendirdi. "Ama sen neden okuldasın ki? Cadılıkta yüksek lisans gibi bir şey mi var?" Fiona geçen yıl son sınıf öğrencisi olduğu için danışmanım olarak görevlendirilmişti. Bunun cadıların gözünde zalim bir amacı da vardı: Cadıların bağımlı olmasını, sürekli danışmanının eteklerine sığınmasını istemiyorlardı. Mezun olacak bir öğrenciyi görevlendirmek bu açıdan mantıklıydı. Belki de bizi bu nedenle görüştürmemişlerdi. Ama her nedense bunun da arkasında art niyet seziyordum. Sebebini öğrenecektim de... *Yarın,* diye geçiriyordum içimden, sinirle sıkılı dişlerimin arasından.

Fiona utançla başını eğdi. "Yani... Şey... Erin, ben mezun olamadım."

Kaşlarım kalktı. İnanamıyordum. Fiona kendisiyle ilgili problemleri paylaşma konusunda ketumdu. Zorladığım zamanlar bile söylemediği olurdu. O yardım etmek istiyordu; yardım edilmesini değil. Belki de korkuyordu. Umduğu yardımı bulamamaktan ve hayal kırıklığına uğramaktan korkup paylaşmaya çekiniyordu. Ettiği yardımlara değer kalmamızı istiyordu.

Yine de ona sorabilirdim. Daha fazla sorabilirdim. Kendi yaşantısını, geçirdiği fırtınaları öğrenmeye çalışabilirdim. Ancak ben hayatım kaosa dönüşürken başkalarını girdabıma çekmekten başka hiçbir şey yapmamıştım. "Tanrım, Fiona... Ben korkunç bir arkadaşım! Ne ara oldu bu?"

Kollarıyla beni durdurup itiraz etti. "Hayır, hayır. Seninle hiçbir alakası yok, Rynie. Ben sadece altından kalabileceğimden fazla dersler almıştım."

İkna olmuyordum. "Başıma gelenler seni de etkiledi. Tabii ya, her gün her an yanımdaydın Fiona. Sen benim için derslerini astın, projelerini boşladın..."

"Bu senin tercihin değildi, benim tercihimdi. Bedelini ödeyecek olan da senin değil, benim," diye diretti. "Bak, bu konuda kendini üzmeni istemiyorum. Lütfen."

"Ama Fiona... Sorgulamadım bile," dedim elimi alnıma bastırarak. "Beni mezuniyetine çağırmamanı bile sorgulamadım. Mezun olduğunu düşünürken dahi 'Şimdi ne yapacaksın?' diye hiç sormadım ben."

"Bence seni yargılamaya kimsenin hakkı yok bunca şeyle baş ederken. Kendinin bile Erin... Senin bile..."

Derin bir nefes aldım ve onun içimi ısıtan kahve gözlerine baktım. Beni kendi kendimden bile koruyan bir arkadaşımla görüştürülmediğime hâlâ inanmıyordum. Ama onunla yine el ele tutuşup birbirimize bakabilmenin verdiği huzurla biraz gevşedim. Sonra Troy saçma bir espri yaptı. İçkiler geldi ve meze siparişlerimiz alındı derken asla olmayacağımı düşündüğüm o kayıtsız genç kız oluverdim. Oturup arkadaşlarımla sohbet etmeye başladım.

Bana takılmış adları ve yüklenen anlamları konuşup dalga geçtik, maiyetimdeki sinsi cadıları çekiştirdik ve Troy'un uyanma şarkısına kahkahalarla güldük.

Böyle de yaşanabilirdi hayat. Belki böyle de yakalanabilirdi kaçırdığımı sandığım tren. Ama kaçan bir tren değildi. Benden giden ve götürülenlerdi. İçimde insani olmayan bir taraf uyanmış, kendine yer açarken insan olan yanlarımı sindirmişti.

Kimse bunu bilmiyor ya da anlayamıyordu. Ben anlıyordum.

Bu bir illüzyondu.

Bir daha eskisi gibi olamayacaktım!

7. BÖLÜM
GÜNÜ YAKALAMAK

İan köşede kollarından birini masaya dayamış diğerini bana dolarcasına bankın arkasına uzatmış oturuyordu. Ben de onun göğsüne varla yok arası yaslanıyor, her seferinde beni aynı derecede etkileyen ev yapımı şarabın tadını çıkarıyordum. Yabancı gözlerden ırak olduğumuza ikna olunca aramıza koyduğum bu mesafeden kurtulmuştum. Ona dokunmak, onu hissetmek gitgide daha hayati bir şeye dönüşüyordu benim için.

Göğsündeki yerimde kimsenin duyamayacağı iç çekişlerle mest oluyordum. O kadar güvenliydi ki orası, bu his o kadar güzeldi ki...

Artık İan'la böylesine rahat davranabiliyor olmak bir lütuf gibi geliyordu.

İnanılmaz çekimler, inanılmaz acıları beraberinde getirirdi.

Herhangi bir ilişki dinamiğinin başları gergin, kasıntı ve emin olmamalarla geçerdi. Karşındaki bu henüz tanımadığın yabancı maddeye karşı inanılmaz bir çekim hissediyorken kendini dizginlemek için birçok sebep olurdu. Flörtleşmenin kuralları vardı. Hoşlandığını anlamak bir süreçti. Birlikteliği kabullenmekse ömür alıyordu.

Bu için çekildiği, kanın kaynadığı ve nefesin kontrolsüzleştiği zamanlar en ızdıraplısıydı. Sonra dokunuşlar gelirdi. Belli belirsizden sıkı sıkı kucaklaşmalar... İan'la benimkisi gibi olmasa da yakardı o dokunuşlar, eritirdi seni. Yok olmak hiç bu kadar güzel olamazdı o anlarda. Her yok oluştan sonra bir daha doğardın. Yeni bir benliğin olurdu. Yeni bir *sen* olurdun ve eğer şanslıysan yeni bir *siz*...

Bunların yüzlerce kez gerçekleştiği bir döngünün sonucundaysa alışırdın. Rahatlardın ve sonunda derin bir nefes verirdin.

Bulmuş olurdun.

Aşkı bulduktan sonra gerçekten de İan'ın söylediği gibi bir "ev" hissi oluşuyordu işte. O sana nefes oluyordu. Hayat pompalıyordu damarlarına. Birlikteykenki eforsuzluğunuz ilaç gibi geliyordu.

Şu sıralar İan benim için iyi olan her şeydi. Aramızdaki şeyin bu safhasına geldiğimizi biliyordum. Hâlâ cevaplanmamış sorularımız vardı. Belki de çok zordu. Bu endişe, bu korkuyla yaşamak tüketiyordu.

Ama yine de... Onunla olmanın bana kattığı değerler, bana akın akın verdiği sevgi ile büyürken tüketecek çok şeyim oluyordu. Tükenenlerden çok kazandıklarım oluyordu. Her halükârda artıyordum onunla.

Buna değerdi.

Şimdi kucağındaydım. Kokusu burnumdaydı. Beni rahatlatan bir şömine ateşi gibi his vardı yanı başımda; sanki battaniyeyi üstüme çekmiş, şarap yerine marşmelovlu sıcak çikolatamı yudumluyordum soğuk bir Noel akşamında. Onun varlığı böyle tesir ediyordu işte aklıma. En mutlu anılar bozuk bir plak gibi başa sarıyordu.

Ancak ben her şeye rağmen hâlâ kötü hissedebiliyordum. Büyük sorunlar olunca aşk tek başına beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Çaresizdim, kayıptım, eziliyordum! Bu külçe külçe yük ölümsüzlerin boyunu aşarken beni ayakta tutabilecek tek bir şey var mıydı ki? Sadece kendi içimdeki güç... Ne olduğunu, nerden geldiğini hâlâ bilmediğim *o güç*.

Bana benden başka dayanak yoktu.

Başa çıkmam gereken problemler yalnızca benim üstesinden gelebileceğim boyuttaydı. Ben başa çıkamayacak kadar güçsüz olsam benim başıma açılmazdı. O nedenle o sorunları mucizevi bir şekilde ortadan kaldırması için başkalarına sığınmak anlamsızdı. Bunu çözebilecek tek kişi bendim.

Yine de... Her an güçlü olmak zorunda mıydık? Her an kendi ayaklarımızın üzerinde durmamız şart mıydı? Bir eksik parçamın olması ve onu yalnızca İan'da bulabilmem hakkımdı. Dizlerimin üs-

tüne çökmek hatta iyice küçülüp yok olana kadar bir cenin hâline geçmek benim hakkımdı. Yorulmak benim de hakkımdı! Ve ben çok uzun süredir yorgundum.

Kadimler bunu öngörüp beni yaralarımı sarmam için evime gönderdikten sonra hâlâ bunu dile getirdiğimi duysalar çıldırırlardı herhâlde. Oysa onlar da bilmiyordu. Bu yorgunluğu dindirecek tek şey ya sorunun temelli çözümü ya da bir kaçıştı. Bu sorunların seni bulamayacağı kadar uzakta olmak ve geri döndüğünde de onların seni beklediğini unutacak kadar kendinle baş başa kalmak...

Şu penceredeki muazzam sahil kenarı mesela, diye düşündüm.

İç geçirdim. Sanki kalbimdeki tüm sorunları, acıları, hayal kırıklıklarını ve takatsizliğimi kattım nefesime ve öyle iç geçirdim.

İlan kolunu bana tamamen dolarken beni rahatça görebilmek için açısını değiştirdi. "Ne oldu Erin? Canını sıkan bir şey mi var?"

Omuz silktim. Dikkat çekmek, istediğim son şeydi ama olan olmuştu. "Hiç. Sadece şu manzaraya bakıp orada olamadığıma hüzünlendim. Her şeyden uzakta..." Son kısmı, kafaları karışmış bir şekilde ağzımdan çıkacak lafları dinleyen diğerleri için derlemem gerekti. "Hep birlikte."

Fiona yine alkolü fazla kaçırmıştı. Ellerini masaya çarptı ve ayağa fırladı. "Ben biliyorum ne yapacağımızı: Tatile gideceğiz!" Pelerinin ceplerinde aranıp birkaç altın para çıkardı. "Söyleyin, nereye istersek gidebiliriz." *Porta* büyüsüyle portal açmaktan bahsediyordu.

Critza onu sırtından tutup geri oturturken tersledi. "Saçmalama Fiona. Tatilden yeni döndük."

"Senin yaptığın pek tatil yapmak sayılmazdı ya neyse," diye dalga geçti Troy. Critza'nın koruma olarak başıma dikilmesi durumunu öğrenince bu fikre bayılmıştı. Critza'nın bana olan ilgisini her nasılsa o da biliyordu.

Benim yüzümdeki yapmacık gülümsemeyi yakalayan İlan yanağıma dokundu ve benim aksime içtenlikle gülümsedi. "Ben anladım seni."

"Anladın mı? Neyi anladın?"

"Kalk, hadi gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" dedim şaşkınlıkla. Gözüne camı kestirdiğini fark edince kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, hayır, oraya olmaz. Oraya gidemeyiz ki..."

İan kendisi kalkarken beni de kaldırdı ve kollarımdan tuttu. "Gidebiliriz. Bana güven." Arkamdan bana sarılırken başını kulağıma yaklaştırdı ve boynumu okşayan nefesi sözlerine odaklanmamı zorlaştırdı. "Sadece birkaç dakikalığına... Senin de istediğin bu değil mi? Ufak bir kaçamak."

Daha net bir duruş sergileyebilmek için kolları arasında dönüp ona baktım. Gözündeki aşka, sevgiye, anlayışa acıyarak baktım. Anlamıştı anlamasına ama bunun benim istediğimin yüzde biri olduğunun farkında değildi. Benim içinde olduğum belanın boyutunu görememesinden mi kaynaklıydı bu? Yoksa benim kalıp savaşacak kadar güçlü olduğuma inandığından mı? Benim dönecek kadar güzel bir kalbe sahip olduğumu düşündüğünden... Her nasılsa ikincisini anladım o gri bakışlarda. O nedenle elini tuttum ve kendimi ona bıraktım.

Şevkle beni camın olduğu tarafa yürütürken biraz daha sağa gitti ve orada olduğunun farkına bile varmadığım bir kapıyı açtı. Kapı da tıpkı cam gibi o manzaranın sergilendiği plaja açılıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Hadisene, yalnızca gün batana kadar süremiz var!" dedi heyecanla ve beni önünden iteleyerek kapıdan geçirdi.

Burnuma anında vuran tuz kokusuyla anladım ki bu bir illüzyon değildi. Gerçekten de o sahildeydik. İncecik kumlar önümüzde tek bir kırışıklık bile bırakmadan serilmiş çarşaf gibi uzanıyordu. Denizin dalgalarının yaladığı kumlar sanki suyun bir parçasına dönüşmüştü, gökyüzünü olduğu gibi yansıtıyordu.

"İan..." Ona baktım. İnanamayarak. Tekrar âşık olarak. Tekrar tüm o ızdıraplı süreçlerden geçerek. "Bu harika bir şey!

"Hadi, biraz yürüyelim," dedi uysalca.

Bir çırpıda ayakkabılarımı çıkarıp elime alırken heyecanımı görüp sevindi. Sonra ona belinden sarıldım ve sahile, denize doğru yürümeye başladık. Tavernanın penceresindeki manzaraya katıldık ikimiz de.

"Ben... Ben öyle bir kapının varlığından haberdar değildim," dedim neredeyse fısıldarcasına.

Dişlerini göstererek gülümsedi. Teni de dişleri de yüzüne vuran güneşle turuncu kesilmişti. Bu sefer gamzesini de açığa çıkarmıştı gülmek. Gülümsemesi gibi sevgisi de katlanarak büyüyordu sanki. *Zamanla...*

"Ben daha çok küçükken, büyünün ve gerçekliğin arasındaki farkı öğrenememişken annemi hep bir kapının arkasında kaybolurken görürdüm. Havayı kesip açan ve rengârenk bir yere açılan bir kapı..." diye anlatmaya başladı İlan. *Dolap*lardan bahsettiğini anlamıştım. O da biliyordu dolaplardan bahsettiğini. Ama anlattığı o çocuk bilmiyordu belli ki. "Annemin benim yanımda değil de o kapının arkasında olmak istemesini hep enfes diyarlara gittiğine yorardım. Orası o kadar güzeldi, oradaki işleri öyle önemliydi ki oğluna ayıracak zamanı kalmıyordu annemin. Öyle olmalıydı."

Hikâyenin gidişatını anlayıp yüzümü düşürdüm. İlan'ın sevgisiz ve hayal kırıklıklarıyla dolu hayatı... Dinlemesi acı veriyordu. Fakat tek tük paylaştığı bu anıları kana kana içmemek elde değildi.

"Bir gün annem kapıyı açık unuttu ve arkasından giriverdim. Meraklı, afacan ve oyun aramak için yeterli sebebi olan bir çocuktum." Derin bir nefes aldı. "Annemin karman çorman, nefes kesiciliğin yakınına yaklaşmayacak dolabını ve oradaki toz içinde kalmış, tekrar kullanmayacağı her hâlinden belli eski mobilyalarını yerleştirmeye çalıştığını gördüm. Önceki günlerde de büyü arşivini yeniden düzenlemiş ve kıyafetlerini renk sırasından mevsim sırasına göre dizmişti." Dudaklarımı birbirine bastırırken o güldü. "Ama ben hiç vazgeçmedim Erin. En karanlık anlarda en güzel yerlere açılan bir kapının varlığına hep inandım. Annemin gittiğini hayal ettiğim o yeri hep düşledim. Ve buraya açılan, çoğunluğun hep göz ardı ettiği o kapıyı keşfettim."

Elimde olmadan duygulanmıştım. Annesine bir kez da öfkeyle doldum ve ona döndüm. "Yanılıyorsun. O kapı zaten hep seninleydi. Seni tüm karanlıklardan, kendi karanlığından bile koruyan o kapı kalbindeydi İan. Ve evine, *bana açıldı.*"

Gözleri şaşkınlıkla ve tutkuyla büyüdü. Kendisinin buna inandığını ama benden de duymaya ihtiyacı olduğunu sezdim bu hazırlıksız yakalanmış hâllerinden. "Daha güzel ifade edilemezdi," dedi puslu bir sesle.

Seven bir adamın ifadesi onun yüzüne öyle yakışmıştı ki bana gitgide yaklaşırken ve bir dudaklarıma bir gözlerime bakarak tepkimi ölçmeye çalışırken niyetini anladım ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Yaklaştı. Yaklaştı... Ve...

Dudaklarıma milim kala durdu ve geri çekildi. Kaşlarını çattı ama öfkeden değil, anlamaya çalıştığı ve anlayamadığı için. "Korkuyorsun Erin. Seni öpmemden hâlâ ürküyorsun."

Silkinerek kendime geldim. Yüzüne değil, denizdeki kızıllaşmış manzaraya baktım. İndiğimiz sahile vuran dalgalar ayaklarımı ıslattı ve körelmiş hislerim de geri geldi. "Ben... Henüz hazır değilim. Henüz bizi orada bekleyen gerçeklerle yüzleşecek kadar güçlü değilim."

"Anlıyorum. Seni asla senin rızan olmadan o güne götürmeyeceğim o hâlde. Bunun ne olduğunu birlikte çözeceğiz ve birlikte üstesinden geleceğiz." Destek olmak istercesine elimi sıktı.

"Sadece, aramızdaki bu güzel şeyi tekrar bozmaya kalbim dayanmaz. Şu an buna ihtiyacım var. Bize ihtiyacım var, İan."

"Seni öpmenin ve sana olan sevgimi göstermenin binlerce yolu var. Ne yazık ki o yolların bir tanesi bile seni gerçekten öpmeye çıkmıyor." Öne eğdiği başıyla bana bakarken tam da dudaklarını izliyordum. Manzaraya olan ilgim onun sesini duyduğumda fazla sürmüyordu.

"Çok zor bir bedel olmamalı," dedim espriyle.

O da ukala bir gülüşle karşılık verdi. "Dudaklarının şeklinin ne kadar ilgi çekici olduğuna hiç dikkat etmedin herhâlde."

"Garip bir dudak yapım olduğunu biliyorum ama..."

"Garip değil, baştan çıkarıcı." Sonra anlatmaya başladı. Birinin sana ait bir parçayı böyle detaylı anlatmasının kendine has bir büyüsü vardı. Sanki Titanik[16] filminde Jake'e poz veren Rose gibi hissetmemi sağlamıştı. Beni karşısına alıp kelimelerle resmediyordu âdeta. "Üst dudağın bir akordeon gibi bükülmüş; narin, ince. Altı ise öyle dolgun, öyle dışa kıvrık ki düşmek üzere olan bir tomurcuk gibi... Eğilip onu ağzından almak istiyorum."

Aniden basan sıcaklıkla dudaklardan bu kadar konuşmak isteyip istemediğimi sorguladım. "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim utançla.

İan da gergince güldü. "Biliyorum. Kendime de pek yardımı olmadı bunun."

Ellerimle yüzümü kapadım. Ah, işte bu anlayışlı hâlleri, tatlı tavırları... *Seni seviyorum*, diye geçirdim içimden. Bunu çoktan biliyordum ama içimden de olsa dile getirememiştim bir türlü. İan'ın da beni sevdiğine adım kadar emindim. Fakat henüz kendime yeni itiraf etmişken söylemeli miyim, önce onu mu beklemeliyim, emin olmadım.

İan'ın şaşkınlıkla açılmış gözleri ise sanki beni duyabilmiş gibi bakıyordu. Sanki ona ilk defa "Seni seviyorum," dediğimde suratının alacağı mutluluk ifadesi vardı hazırlıksız yakalanmış yüzünde.

"Ben de seni seviyorum," dedi zihnimde yankılanan sesi. Şimdi de şaşkınlığın yerçekimsiz boşluğuna düşme sırası bendeydi. Beni duyabilmiş miydi? Şapka cinim sayesinde zihinden konuşmanın neye benzediğini biliyordum artık. Öyleydi. Kesinlikle! Ve İan sözlerime karşılık vermişti. Aynı sevgiyle, aynı aşkla...

İlk seni seviyorum anının yaşanmasıyla öyle mutlu olmuştum ki az öncekinin bir telepatik iletişim olduğuna takılamıyordum. Rüyalardan sonra bir de bu... Apokalips şüphelerinde haklı olmalıydı. İan'la aramızdaki bağ aşkın yalnız başına var edebileceği şeylerden üstündü.

---

[16]Titanik, James Cameron'ın yönetmenliğini yaptığı, 1997 yılı Amerikan yapımı gerçek olaylarlara dayalı, epik, felaket, ve romantizm temalı sinema filmi.

Büyülüydü.

Ve büyünün tüm illüzyonlarına rağmen böyle daha gerçek hissettiriyordu.

Daha birkaç dakika geçmemişti ki güneş, ufuk çizgisinin ardına gömülmeye başladı. Kıpkırmızı bir kor parçasına benzemiş güneş, sanki canhıraş çabalarla göğe tutunmaya çalışıyor; onu, bu kıyıyı, bizi bırakamıyordu. Biz de İan'la birbirimizi bırakamıyorduk. Manzaraya bir de az önce yaşananlar eklenince öylesine huzur bulmuş, bu kıyıyı öyle çok sevmiştik ki kalkıp o kapıya dönmek çok zor geliyordu. Tanrı aşkına, öylesine bir kapıdan geçip gelmiştik buraya. Neresi, hangi ülke, hangi kasaba; hatta bu baktığımız deniz ya da okyanusun hangisi olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Bilsek belki yıllar sonra buraya gerçekten gelir ve aşkımızın ilk melodilerini hatırlardık günün battığı bu saatte.

Fakat bu büyülü ana büyüyle ulaşmıştık ve büyü sona ermek üzereydi.

Bacaklarının arasından göğsüne uzandığım İan dizlerine dayadığım kollarımdan birini nazikçe sıktı. "Artık kalkmamız gerek bebeğim. Gitme zamanı geldi."

Göğüs geçirerek ona biraz daha sokuldum ve bu mahmur kedi hâllerime aldanması olmayan İan kendisiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. İncecik kumlar her yerimize girmişti ve kalkınca aşağıya bir kum sağanağı gibi yağdılar. Hâlâ gerçeküstü gelen bu yer, somut olduğunu bir kez daha hatırlattı böylelikle. Geldiğimiz yöne bakmayı akıl edebildim ve küçük bir şaşkınlık nidası kaçırdım dudaklarımdan. "İan! Kapı!"

Kapı kapanmak üzereydi.

Çoktan kırk beş derecelik bir açıya gelmişti bile ve son ışıltıları da denize gömülen güneşin seyrinde ağır ağır kayıyordu kasasına doğru. İan bundan korkmaktansa iyice keyiflenmişti. Sanki burada mahsur kalmaktan daha çok mutlu olurdu. Tanrı biliyor ya ben de olurdum. Ufak bir kaçamağın bana yetemeyeceğini daha net anlamıştım bu-

raya gelince. Ama yalnız kaçmak istemediğimi de anlamıştım. İan'la gidecektik gidersek. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere kaçacaktık. Belki bir B, C ya da D planı bile olamayacak kadar son bir ihtimaldi bu aptalca fikir. Ama düşüncesinin varlığı bile içime huzur serpiştirmişti.

"Hadi Erin, hadi!" diye çekiştirdi İan beni. Oyuncu kahkahaları kulağımda çınladı. "Hadi koş!"

Can havliyle kapıya koşarken o da arkamdan takip ediyordu. Soluk soluğa bir süre sadece koştuk. Batıp çıktığımız kum hiç yardımcı olmuyordu.

Kapı ve zamanın hiç acıması yoktu tüm bu çabalarımıza. Düzenlerini hiç bozmadan işliyorlardı. Kapının kapanmasına ramak kalmıştı. Aramızdaki mesafe kısalıyordu ama ilginç bir şekilde kapı kapandıkça bizden uzağa sıçrıyordu. Bu kıyıdan ve içindeki bizden âdeta uzaklaşıyordu.

Artık burada kalakaldığımıza ikna olmuştum. Acıyan kaslarım ve kesilmiş nefesimle kendimi kumlara bıraktım ve ellerimin üzerinde doğrulmuş, gitgide aramızı açan kapıya bakıyordum.

İan tüm bu koşuya rağmen ne enerjisini ne de gülüşünü kaybetmişti. Kıkırdayarak bana doğru eğildi ve koltuk altlarımdan beni kavrayarak tekrar ayağa kaldırdı. Kucağındaki güvenli o yere çekti. "Korkma güzelim. Sadece kendini bana bırak," dedi usulca.

Ne yapmak üzere olduğunu anlayamasam da aurasında ani bir değişim oldu. Göğsünden başlayarak her yerinden dışarı akın eden enerji çevremizdeki rüzgârı da şekillendirdi. Hava akıntısı kumları hareketlendirdi. Bir yerden sonra etrafımızda kırbaç gibi şaklayan bir kasırga vardı. Onunla birlikte uçuşan kum tanecikleri tenimi âdeta çiziyordu.

Bunu en son düellolarda görmüştüm. Savaşçıların insanüstü hızlarına ulaşmadan önce güçlerini topladığı o anda geçirdikleri kısa dönüşümdü bu.

Kulağıma doğru eğildi. "Şimdi dizlerini karnına doğru çek ve benimle birlikte öne doğru uzan."

Dediklerini henüz yapmıştım ki rüzgâr kulağımızda ateşlenmiş bir merminin sağır ediciliğiyle şakladı ve dünya âdeta sıvılaştı. Öyle bir hızda ilerliyorduk ki görüntüleri birleştirmek mümkün değildi. Zaten ortada bir görüntü yoktu. Hepsi iç içe geçmiş, uzayıp çizgilere dönüşmüştü. Göğsümde öyle bir rüzgâr vardı ki derimi üstümden söküp atacakmış gibiydi. Gözlerimi bile kapatmam, nefesimi tutmam gerekmişti bu saniyeler arasına sıkışmış gibi geçen anda.

Sonra içinde bulunduğumuz ortamın değiştiğini anladım burnuma dolan keskin alkol kokusundan ve ağırlaşan havadan. İan beni ağır ağır bırakırken ayaklarımı geri indirdim ve ahşap zemini buldum. Gıcırtılar eşliğinde İan'dan ayrılırken aynı zamanda gözlerimi açmıştım. İan gülüyordu. Mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi. İşin ilginç yanı ben de kahkahalarla gülüyordum. Vücudumun her yerine adrenalin pompalanıyordu az önce yaptıklarımızdan sonra.

İfade etmesi ya da anlatması zordu. Ama resmen uçmuştuk. Zamanının ve bedenin sınırlarını esnetmiştik sanki. İan kendi gücünden bir parçayı bana da vermişti. Bir olmuştuk o kısacık sürede. Aynı gücü kullanmıştık.

Gözlerimi âşık olduğum adamdan ayırıp tavernaya çevirmeyi akıl ettiğimde bu anı kimlerin izlediğini de görebildim sonunda.

O esnada nasıl Constantine'le saatlerce uçup İan'la anlık süren bu hızlı koşudan daha çok keyif aldığımı sorguluyordum.

Kendisinin bizzat karşımda dikiliyor olmasını ise hiç beklememiştim.

Dondum kaldım.

Vampir gözcüm tam önümdeydi. Ağzı öfkeden kaskatı kesilmiş, gözleri ölümcül ışıltılar çıkarıyordu.

Diğerleri kalkık kaşlarla ve bizim suratlarımızda gülüşe benzer gülümsemelerle her şeyden bihaber görünüyorlardı. Ben ise adrenalin vücudumu terk ederken düşüp bayılacakmış gibi hissediyordum. Constantine'in sinirli bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Tanrım...

O bizi görmüştü!

Kısa bir tutukluluğun ardından benden hiç beklenmeyecek bir serinkanlılıkla hareket ettim. Constantine bana bakmaya devam ederken yüzümdeki ifadeyi bozmadan Troy'a gittim ve saçını karıştırdım. "Keşke sen de gelseydin! Çok güzeldi," diye sızlandım onunla normalde olduğumdan daha samimi bir şekilde ilgilenirken.

İan'ın üstümdeki bakışlarını Constantine'inkilerden daha somut hissediyorum. Dalga geçip geçmediğimi kestirmeye çalışıyordu. Oysa bilmiyordu ki tek yapmaya çalıştığım durumu kurtarmaktı. Troy'u siyah gömleğinden tutup yerinden kaldırırken gözlerine bakış şeklim bile öyle işveliydi ki gören bizim yıllarca çıktığımızı düşünürdü. Benim o anki amacım ise denklemi daha karmaşık bir hâle getirmekti.

Troy'u karşıya oturması için kışkışladıktan sonra, az önce olduğu yere, Critza'nın yanına oturdum. Ona biraz daha farklı davranacaktım. O da başka bir bilinmeyen olmalıydı. Sanki gizli ilişkim varsa da onunlaymış gibi... Constantine görüştüğüm kişiyi saklayacağımı biliyordu. Troy'la yaptığım şovun bir şov olduğunu anlaması kolaydı. Ona benden akıllı olma şansı verip yine de ondan birkaç adım ileride olabilirdim.

Critza'ya kaçamak bakışlar atsam da istifimi bozmadan Troy ve Fiona'yla konuşmayı sürdürdüm. "İan bana savaşçıların şu müthiş hızlı sıçramalarından birini denetti. Tanrım, bu hissi daha sık yaşayabilmek isterdim." Yana bakıp afallamış görünen İan'ı da çağırdım masaya. O zamana kadar kıpırdamayan Constantine ağır ağır yürüyüp ilerideki masalardan birine oturdu ve bizi izlemeye koyuldu.

"Oldu olacak bir de savaşçı kesil başımıza," diye söylendi Fiona. O hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Critza da neler olduğunu anlayamamış olsa da anlamlandırmaya çalışmıyordu. Sadece yanında olmamın, yakınlığımın tadını çıkarıyordu. Bana olan ilgisi kanatlarına yaptığım şeyle büyümüş ama değişmişti de. O artık bana cinsel bir obje olarak değil, asla o şekilde dokunmayı düşünmeyeceği bir seviyedeki kutsal bir varlıkmışım gibi davranıyordu. Bu hayran bakışları, revirde benim için savaşmış ka-

dimlerden hatırlıyordum. Onlar için bir mucizenin alametiydim ama Critza için mucizenin ta kendisini gerçekleştirmiştim. O yüzden onu anlayabiliyordum. Hatta ilk defa onun ilgisinden rahatsızlık duymuyordum.

Sohbetimiz bir şekilde tekrar normale dönerken kaçamak kaçamak Critza'ya bakıyordum. Ama sanki hâlâ Troy'la sahte bir ilişkim varmış gibi göstermeye de devam ediyordum. İan'a artık bakabileceğim kadar zaman geçtiğini düşününce ona baktım. Ah Tanrım... O kırgın bakışları görmemek için bile Constantine'i hayatımın en uzak köşesine itebilirdim. Ancak artık o bana hiç olamayacağı kadar yakındı.

İan'a bir şekilde tüm bunların numaradan olduğunu anlatabilmem gerekiyordu. O Critza'yla denediğim şeyi fark etmiş miydi, bilmiyorum ama Constantine kadar şüpheci yaklaşmadığı için Troy'a olan bariz flörtöz tavırlarımı görüyor ve inanamıyordu.

Onun içini bir şekilde rahatlatmam gerekiyordu ama sadece gözlerimle bir bakışla ya da mimiklerimle kendimin bile içinden çıkamayacağı kadar karmaşık bu durumu ona nasıl açıklayabilirdim? Sonra bir anda aklıma geldi. İan'la yeni keşfettiğimiz telepatik bağı hatırladım ve ona odaklanıp içimden geçirdim. *"Sakin ol, sevgilim... Ve hiçbir şeyi çaktırma. İzleniyoruz."*

Gözlerimi onunkilere dikip yoğun bir bakışma geçirmesem de normal bir seyirde ona bakıyordum. Kaşlarını çattığını gördüm ama ben Fiona'nın anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya çalıştım.

"İzlenmek mi? Kim tarafından?" diye karşılık verdi garipse de talimatlarıma uyarak.

"Sana daha sonra her şeyi anlatacağım, İan. Ama şimdi sakin kalmak zorundasın," dedim sözleri sarf etmiyor olsam dahi ağırlığı yüzünden derin bir nefese ihtiyaç duyarken. *"Seninle olan ilişkimizi saklı tutmalıyız. Yoksa sen de tüm bu olanların içine çekilirsin. Senin bunlarla baş etmeni istemiyorum."*

"Bunun kararı bana ait olsa daha iyi değil mi? Ben senin yanında olup sana destek olabileceksem her türlü belaya bulaşmaya hazırım."

"Hayır, sevgilim. Sandığın gibi bir şey değil. Onların akıl oyunları, kendi çıkarları ve büyülü hesapları bizi aşar. O'nun kadar olmasa da bu Titaniçe'yle mücadele etmek gibi. Çok tehlikeli." Şarabımdan büyükçe bir yudum alırken göz göze geldik. *"Birlikte olmak mı? Aksine, bizi kontrol altına almak için ayırırlar. Daha kötüsü seni bana karşı kullanırlar."*

"Tamam. Ne yapmam gerekiyor? Söyle, sana uyarım."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece benim yaptıklarımı ciddiye alma. Hedef şaşırtmaya çalışıyorum."

Kaşları bir kez daha çatıldı. *"Troy'la mı?"*

"Ve Critza'yla," diye doğruladım başımı onaylarcasına sallamamak için kendimle mücadele verirken.

"Bu çok saçma."

"Titaniçe'yle geçirdiğim zamanda onda yüzlerce farklı karakter gördüm. İşin korkutucu yanı hepsine de inandım, İan. Bana güvenmelisin. Nasıl yapılacağını biliyorum. Artık kendi çıkarlarımı gözetme zamanı." Çaktırmadan Critza'nın elini tuttum. İan elini alnına koyup başını iki yana sallarken Critza çarpılmış gibi bana döndü. Ona bakıp gülümserken zihnimde hâlâ İan'ın ağır başlı sesi vardı.

"Bu oyunu sen ya da ben biliyor olabiliriz ama onlar bilmiyor, Erin. İnanabilirler. Oyununa onlar da kanabilirler."

"Biraz acımasızca gelebilir ama böylesi daha iyi." Mahcup bakışlarla ona baktım ve hızla Critza'ya döndüm. Bu sefer gerçekten gırtlağımı kullanarak ona fısıldadım. "İyi misin?"

Critza daha da şaşırdı ama içi içine sığmaz bir sevinçle gülümsedi. Onunla ilgili bu kadar basit bir sorunun benden gelmesi bile böyle bir etki bırakabiliyordu. O da benim gibi fısıldarken Constantine'in vampir duyularının keskinliğinin bizi dinlemeye yetecek kadar iyi olduğunu umdum. "İyiyim," diye yanıtladı Critza. "Sorduğun için teşekkür ederim. Bazen hiç merak ediyor musun diye düşünüyordum da..."

"Saçmalama! Her zaman aklımdasın. Bunu belli edemediğim için üzgünüm."

Critza'nın kanatları titredi. "Önemli değil. Şimdi biliyorum."

"Biliyorsun," diyerek gülümsedim. Arkasına baktım. "Yeni kanatlarına alışabildin mi?"

"Alıştım," dedi heyecanla. "Ah, Erin, tahmin edemezsin. Öyle güçlüler ki bir kanat çırpışımla fırtınalar yaratabilirim."

Kelebek etkisi de buna benzer bir şeyle açıklanıyordu ama Critza'nın bahsettiği hava akımları hemen yanı başında çıkıyor olmalıydı. "Buna çok sevindim."

"Dahası var... Gücüm yavaş yavaş artıyor. *Karanlık bir şeyleri* de beraberinde getiriyor ama yeni gelen her şeye kucak açıyorum. Bu bir lütuf."

Benim kullandığım tabiri kullanmasıyla ürperdim. "Artıyor derken?"

"Sanki bir şeylerin kilidi açılmış gibi. Evreni daha başka hissediyorum artık. Daha çok enerji çekebiliyorum, büyülerimi daha etkili kullanabiliyorum."

Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım. Geçen yıl perilerle ilgili okuduklarıma göre güçleri bizimkinin aksine sınırsızdı. Bir keresinde fazla güç çeken bir perinin sebep olduğu bir patlamayla perilere güç kotası getirilmişti. Bu sınırlandırmayı da bizzat cadılar kontrol ediyordu. "Sence," dedim şüpheyle. "Üstündeki güç bariyerini kaldırmış olabilir miyim?"

Critza çoktan bunu tahmin etmiş gibi hâlâ birbirine temasa eden ellerimize baktı. "Sanırım. Sen beni özgürleştirdin, Erin."

"Critza, bu hissi bilirim." Aynısı benim de başıma gelmişti. "Kontrolsüz güç güç değildir, sözü çok doğru. Seni tüketmesine ya da benliğini elinden almasına sakın izin verme."

Critza başını iki yana salladı. "Yaşadıklarını biliyorum, Erin. Gardiyanın olarak verilirken senin hakkında her türlü bilgiyi verdiler bana. Bu öyle bir şey değil. Korkmana gerek yok."

"Gardiyanım..." dedim hüzünle. Şimdiki maiyetime verilmiş cadılardan çok daha iyi iş çıkardığı kesindi. Garip huyları olsa da bana inanıyor ve beni korumaya çalışıyordu. Yanımdaki cadıların tam olarak neyi korumaya çalıştığını anlayamıyordum bile. "Keşke hâlâ öyle olsan."

Critza iç geçirdi. "Artık imkânsız. Uğradığımız saldırıdan beni sorumlu tutuyorlar."

Gözlerimi öfkeyle devirdim. Bir sorumlu varsa... Gözlerim onu buldu. O da Constantine'di. Ve şimdi onun derdini öğrenme vaktiydi.

"Senin bir suçun olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedim sonra sırada yana kaydım. Kalkmaya yeltenirken Fiona atıldı. "Nereye?"

"Lavaboya. Sanırım şarabı fazla kaçırdım."

Critza tamamen kalkarken aniden kolumu tuttu. İrkilsem de ona döndüm. Constantine'in gözünde onun dokunuşlarına yabancı olmadığıma dair bir imaj çizsem daha iyiydi. "Seninle bir daha ne zaman görüşebiliriz, bilmiyorum. Fiona gibi beni de senden uzak tutacaklardır."

Bu bilgiyle dişlerimi sıksam da bir şey demedim. Critza devam etti. "Ama bana ihtiyacın olursa ortak avlunuzdaki Unutulmuş Çığlıklar Kuyusu'nda turkuaz renkte bir ışık yak. Elimden gelen en hızlı şekilde yanında olmaya çalışacağım."

Bu sefer içten bir gülümseme bahşettim ona. "Teşekkür ederim, Critza. Aklımda bulunduracağım."

Kalkıp tavernanın arkasına giderken Constantine'in gözlerine beni takip etmesini anlayacağı kadar sert bir şekilde baktım ve dışarıya, ahırlara giden kuytu bahçeye doğru yürüdüm.

Karanlığa sinmişken bile beni takip ettiğinin farkındaydım. O yüzden her zamanki sessiz ve ani ortaya çıkışıyla hiç şaşırmadım. Ama hâlâ üstümde böyle etkisi olduğunu sanması için *mış gibi* yaptım. Bundan hoşlandığını biliyordum. İnsanlar hoşlandığı şeyler olunca bazen detaylara daha az dikkat edebiliyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Constantine? Tüm arkadaşlarımın aramızdaki ortaklıktan haberdar olmasını mı istiyorsun?"

Constantine hâlâ çok sinirliydi. "Arkadaşlarının *canı cehenneme!* Asıl sen ne yapıyorsun? Bir anda radarımdan çıktın. Seni hissedemedim."

Endişelendiğini fark etsem de yumuşayacak değildim. "Ve kaçtığımı mı düşündün?" diye sordum kaşımı havalandırarak.

"Lanet olsun, evet. Bilmiyorum!" Kafası karışmış görünüyordu.

"Sizinle ilişkimi kesecek olsam emin ol, bunu sessiz sedasız yapmam," diye diklendim.

"Seni yeterince tanımıyorum, Erin. Bunu bilemem."

Ona doğru yürüdüm. "Beni yeterince tanıyamayacaksın zaten, Constantine. Böyle bir şeye gerek yok."

Bir an için duraksadı. Alınmış mıydı? Sinirlenmiş miydi? "Haklısın. *Gerek yok.*"

"Şimdi daha fazla dikkat çekmeden çek git buradan," diye kestirip attım.

Soğukluğum karşısında ne tepki vereceğini bilemedi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yine de tehditkâr bir şekilde gülümsedi ve ikiletmeden kayboldu.

8. BÖLÜM
DÖNÜŞÜMLER

Ertesi sabah İsobel'in odasına öyle bir hışımla girdim ki kapıyı arkamdan çarpmamla tüm oda âdeta sarsıldı. Öfkem kontrolümü ele geçiriyor, gücüm daha beterini yapıyordu. Büyü benim bir parçam, bir yansımam olmuştu artık. Eski odanın Gotik kemerlerinin birleşme yerlerinde tozlar dışarı püskürdü ve ben aldırmadan ilerleyip masanın karşısına dikildim. Müdiremiz İsobel Tarbundle bir kaşını şaşkınlıkla kaldırmış, bana bakıyordu.

"Bu hadsizliğinin bir sebebi olmasını bekliyorum, Erin," dedi uysal bir sesle.

"Ben de aynısını sizin için söylemeyi düşünüyordum, Müdire Tarbundle," diye yanıtladım öfkemi gizlemekte onun kadar başarılı olamasam da. "Ne demek oluyor bu? Artık kiminle görüşüp görüşemeyeceğime de mi siz karışıyorsunuz?"

"Neden bahsettiğini anlamam için bu söylediklerini daha da açman gerekli."

"Fiona'dan bahsediyorum tabii ki. Onu benden nasıl saklarsınız? Öyle bir süreçte hep yanımda olmuştu ve annemden sonra bana en çok aile gibi gelen kişi o. Bunu nasıl yapabilirsiniz?"

İsobel şimdi anlamış gibi gülümsedi ve sandalyesinin ahşap işlemeli kol başlıklarından destek alarak doğruldu. "Arkadaşının sana kötü örnek olduğu ortada. Onunlayken hep yanlış kararlar alıyorsun. Bu nedenle böyle bir konumda, böyle bir sorunun içindeyiz. Yanılıyor muyum?"

"Suçlu olarak Sisaundra'nın ilan edildiğini sanıyordum."

İsobel bana doğru yürümeye başladı. "Ah, o, Konsey'in zalim hıncını senin üzerinden almak içindi. Her şeye rağmen sorumsuzca hareket eden, başına belalar açan ve bir belayı daha kötüsüyle takas eden hep sendin. Ve sana akıl veren o uçarı arkadaşın."

"Bana kimse akıl vermedi. Beni birisi manipüle etti. Titaniçe ve Müdire. Ayrıca bu çoktan..." *Bir kehanette yazılıp çizilmişti.*

Bunu diyemedim elbette. Konsey kehanetin varlığından haberdar olsaydı da benim orada ne sıfatla ve ne şekilde yazıldığımı bilmiyordu. Anlaşılırsa da nasıl öğrendiğim, yani Apokalips'le olan gizli ilişkim de ortaya çıkardı. Başımı salladım ve şimdi tam karşımda oturan İsobel'e yıldırıcı bakışlarla bakmayı tercih ettim.

"Fark etmez. Gizlemek için öyle yoğun çabalar harcadığımız evini ziyaret etmeye cüret ederek seni savunmasız bırakan da Fiona Rebelleiche'ydi, kuralları çiğneme konusunda seni yoldan çıkaran da... Biz burada sana kraliyet adabını öğretmeye çalışıyoruz, Erin; iyi, erdemli bir cadı olmanın kurallarını ve *Cadı Elitin*e yaraşır davranmayı."

"Ah, öyle mi? Eski müdirenizin hiç unutamayacağım bir lafı vardı Bayan Tarbundle: Cadı olmak iyi olmayı zorunlu kılmıyor!"

"Yerinde bir söz söylemiş," diye onayladı geri adam atmamakta ısrarcı olsa da. "Fakat o muhtemelen tüm gözlerin üzerinde olduğu ve ufukta görünen büyük savaşın kaderini belirleyecek bir cadı olmadığın süreç için geçerliydi."

"Fiona şato adabını layıkıyla bilen sayılı öğrencilerinizden birisi. Ailesinin saygınlığının farkınasınızdır."

"Bu kararımı bizzat destekleyenler de onlar zaten." Dudaklarında oluşmuş gülümseme *"Ne sandın?"* der gibiydi.

"Luviera mı?" *Ah, yaşlı bunak!* Anlaşılan Konsey'den uzakta tutmaya çalıştığı Fiona'nın tüm bunlarla bağlantısı açığa çıkmıştı. Bu durumda muhtemelen onu ilk satan da kendisi olurdu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben sizin bir kuklanız değilim. Beni kısıtlamanıza izin vermem!"

İsobel sakince beni izlemeyi sürdürürken gözlerinden geçen güçsüzlük ışıltısını görebildim. Eli kolu bağlıydı. *"Kısıtlarsak ne yapar-*

sın?" diyemiyordu. Diyemezdi. Benim vaktinde Titaniçe'ye *"Ne hâlin varsa gör,"* diyemediğim gibi. Çünkü bana ihtiyaçları vardı. Bu savaşta ben yoksam hiç şansları yoktu ve hiç kimseyi zorla savaştıramazdın.

Gönlümü hoş etmek zorundalardı. Dediklerimi yapmak zorundalardı.

Çenemi dikleştirdim. "Bir daha beni baskılamaya çalıştığınıza denk gelirsem okulu terk ederim. Siz de kendinize savaşacak başka bir *Seçilmiş* bulursunuz," dedim katı bir sesle. Constantine'e çektiğim restin aynısını şimdi belki ondan daha tehlikeli bir kadim cadıya çekiyordum. Ancak her şey ortadaydı. İki taraf birbirinin hemen hemen aynısıydı. Kadimlere karşı başlarına açılan sorunun sorumlusu olarak mahcup hissetsem de buna hakları yoktu. Ben ehlileştirebilecekleri biri değildim.

Critza bana bir gün *Yırtıcı* adını yakıştırmıştı. Haklıydı. Ben bir yırtıcıydım.

Bana tasma takmaya çalışan eli ısırırdım.

Dün gece olanlar sadece bir şeyi ifade ediyordu. İkisine de bir sadakat borcum olmadığını. Bunu en başından beri biliyordum fakat sarsılmaya başlamış irademi yeniden güçlenmişti. Bir yırtıcıysam ona göre hareket edecektim.

Kendi avımın peşinden, yalnız koşacaktım.

Haftalar su gibi gelir geçerken ben kendimle ilgilenebilecek kadar yalnız kalamadım bile. Erin şunu yap, Erin şunu öğren, Erin şunu anla, Erin buna göre böyle tavır al... Kadimlerin Erin'e yaptırmak istediği birçok şey vardı. Onların beklentileri de üstüme yükledikleri sorumluluklar da her an artıyordu. Bu yetmezmiş gibi Lonca ve pek değerli leydisi Apokalips her an üstümdeydi. Maşası Constantine cadılardan kurtulmayı başardığım her an yanımdaydı. Ansızın gölgelerin içinden çıkıyor, bana günüm ve kadimlerin cephesinde olanlar hakkında sorular soruyordu. Ona genelde önemsiz detayları veriyor ve hayati hiçbir bilgiyi onunla paylaşmıyordum. Kadimlerin tara-

fında da olmayabilirdim ama ikili oynamayacağımın sözünü baştan kendime vermiştim. Eğer bir tarafı önemsemeyip diğer tarafa fazla şey verirsem bu beni yine taraf tutuyor konumuna düşürürdü.

Kendime sürekli kendi davamın peşinden koştuğumu hatırlatmak zorunda hissediyordum. Başım öyle doluydu ki bunun için ne yapabileceğimi bile bilmiyordum. Sadece bazen yatağa giriyor ve saatlerce düşünüyordum. İan'ın geleceği kâbuslara -artık tekrar uykularımda beliriyordu- dalmayı bile erteliyordum sırf bu yüzden. Düşünmekle bir yere varamıyordum fakat bu nasıl bir yolculuktu ve bu yolculuğa ne ile çıkmalıydım? BİLMİYORDUM!

Bilmemek canımı sıkıyordu. Bu sefer cevapları kimsenin bilmemesi daha fenaydı. Önceleri Titaniçe her şeyi bildiğini belli ederdi. Bilirdi de. Ve bildikleriyle beni kullanırdı. Yönlendirirdi. Şimdi kadimler O'nun kadar engin görünmeye çabalayıp tüm bilgisizlikleriyle beni kontrol altında tutacak hikâyeler uyduruyorlardı. İşin kötüsü, bu hikâyelere kendileri de inanıyordu.

Onların gözünde cadıların yeryüzüne gelmiş elçisiydim. Kimilerine göre de bu, tüm büyülü varlıklar için geçerliydi. Sadece Kızıl Cadı değil, Gece Cadısı değil; bir kraliçe; hatta İçe... Cadılar bunun da farkındaydı. Bu gerçek, zamanla taraflarca yaratılmıştı ve şimdi ondan sakınılıyordu. Beni korumaya, kendi ellerinde tutmaya çalışıyorlardı. Tedirginliklerini iliklerime kadar hissediyordum.

Okulların açılışı yaklaştığında beni eski yatakhaneye geçirirken gözlerinde gördüğüm şeyi tanıyordum: Korku. Anaç bir korku olmadığını annemin beni Akademiye gönderdiği zamanki kucaklaşmasından biliyordum. Daha çok zararlı bir ilişkideki terkedilme korkusuydu bu. Ağzımdan bir şeyler kaçırmamdan, aklımın çelinmesinden ya da en kötüsü tüm bu yükün altından ezilmemden gelen derin bir korku. İçesiz kalma korkusu...

Oysa ben sonunda onlardan ve bu rahatsız edici raddeye ulaşmış korkularından uzaklaşacağım için mutluydum. Bana kendi korkularımı unutturuyor, vicdanen onların istediği kişi olmak için çabalamaya itiyordu. Arkadaşlarımı görmek beni kesinlikle eski kafa yapıma

getirirdi. Fiona son haftalarda yanımdaydı ve bu çok iyi geliyordu ama daha fazla arkadaş canlısı yüz görmeye hasrettim. Onların tanıdığı Erin'i hatırlamaya ihtiyacım vardı. Çünkü son günlerde sadece olmamı istedikleri kişiyi görüyordum aynada. Kendimi yitiriyordum. Böyle devam ederse aklımı da yitirecektim.

Fiona'yla yine eğitimine başlamak üzere gelen cadıları bekliyorduk. Tek fark bu sefer ortak alanda durmaktansa yatak odamdaydık. Artık doğrudan buraya çıkacak ve koşa koşa boynuma sarılacak tanıdıklarım vardı. Geçen yılki cadı görme heyecanım bu sefer aylardır göremediğim cadı arkadaşlarımı görmek için özleme dönüşüyordu.

Sözüm ona Serenelerin yeni oda arkadaşı olarak oda kompleksimize verilmiş cadı kız, odamın en uzak köşesindeki koltukta oturup saçını tarıyor ve bizi izliyordu. Bu maiyetimde olan cadılardan birisi olan Clementine'dı. Fiona gibi bir Movea cadısıydı ama asla onun kadar içten değildi. Büyünün ruh elementinden gelen gücüyle spiritüel olarak bağ kurmuş ve bu onu sakinleştirmektense aşırı cingöz birine döndürmüştü. En ufak bir tıkırtı sesinde bile irkilip meraklı bakışlarını oraya dikebiliyordu. Benim dibimdeki odada kalabilecek yegâne kişi seçilmesi, bu üstün ajanlık yetilerinden kaynaklı olmalıydı.

Fiona onu sevmiyordu. Emindim ki kızlar da sevmeyecekti. Ben dahi sevip sevmediğimden emin değildim. Bana *yardım etmek* için orada olduklarından dolayı kendimi sevmeye zorluyordum. Orası kesindi.

Odanın dışından korkunç bir gümleme sesi gelirken bu gelenin kim olabileceğine dair birkaç fikrim vardı. "Teşekkür ederim, Simone!" diye bağırıp daha sessiz bir şekilde küfreden, benim her an dağınık ve muzip oda arkadaşım Pitsy'di. Yani eski oda arkadaşım... Freya'yla odaları değiştirmesine hâlâ içerliyordum. Neyse ki son durumda bu daha iyiydi. Boşboğazlık edebilen Freya sürekli ailesine bir şeyler anlatıyordu ve Clementine'ın yanında bahsedebilecekleri bana fenalık getiriyordu.

Pitsy'nin önce kendi odasına girdiğini belli eden kapı açılma sesini dinledik, sonra da az önce küfrettiği Simone'u aratmayacak şekilde fırlattığı sandığının gürültüsünü. Tanrıya şükürler olsun ki eşyalarını

yerleştirme gibi bir derdi olmadığından kapısını geri kapatıp benim odama geldi.

İçeri girip beni görünce çığlıklar atıp bana koştururken ben de kahkahalarla ona eşlik ettim ve sıkı sıkı sarıldık. Dakikalarca süren sarılmamızı Clementine'ın yargılayıcı bakışları yüzünden kesmek zorunda kaldım ve Pitsy'e hâl hatır sordum.

"Tanrıçam! Erin! Seni görmeyeli yıllar olmuş gibi," dedi saçlarını uzatmaya başlamış Pitsy. Henüz kulaklarına kadar geliyordu.

"Ah evet, okulun son yarısı varla yok arasıydım zaten. Biliyorsun," diye onayladım hüzünle.

"Öyleydi hakikaten." Sonra omuz silkti. "Neyse, artık bizimlesin işte."

İçimden geçirsem de başımla onayladım. *Umarım Pitsy. Beni biraz olsun rahat bırakabilirlerse.* Göz ucuyla kendi işine dönmüş Clementine'a baktım. Pek mümkün görünmüyordu.

"O kim?" yaptı Pitsy aklımı okumuş gibi arkamızda oturan samimiyetsiz cadıyı işaret ederken.

"Yeni oda arkadaşınız," dedim kısaca.

Pitsy heyecanla ona doğru gidip el uzattı. "Hoş geldin. Odayı paylaşacaklarından biri ben oluyorum. Diğeri de..." dedi ama devamını getiremeden koridordan yaklaşan iki farklı adım sesi duyulmaya başladı. Birisi dört ayaklı bir canlının patilerine, diğeri de yürümüyor da sürünüyor gibi ilerleyen bir zombininkine benziyordu. Kapıda görünen Serene ve *evcil* panteri Isırık, daha bize bakmadan küçük bir tartışmaya girdi. Isırık korkunç hırıltılar ve tıslamalar eşliğinde keskin dişlerle dolu ağzını açıp bir şeyi kusmaya çalışırken Serene söyleniyordu. Yani o duygusuz sesiyle söylenmeye en yakın şeyi yapıyordu. "Sana uzun yolculuk öncesinde sadece beyaz et yemen gerektiğini kaç kez söyledim, Isırık!"

Isırık anlamış gibi ona acıyla baktı. Serene dudağını o kadar hafif büktü ki bunu bir mimikten çok seğirme olarak adlandırabilirdim. "Biliyorum. Mezarlığa yeni gömülmüş o adamın eti hâlâ taze ve iştah açıcıydı ama yapmaman gerekirdi."

Duyduklarımı gözümün önünde canlandırınca midem burkuldu ve kafamı başka yöne çevirdim. Pitsy bu muhabbetlere alışmış olacak ki neşeli sesiyle devam etti. "Adının üstüne geldi. Bu Serene, diğer oda arkadaşımız."

Tepkilerini genelde sadece küçümseyeceği ya da muhalefet edeceği zamanlara saklayan Clementine irkildi. "O yaratıkla aynı odada mı kalacağız?"

Pitsy yüreklendirmek istercesine Isırık'ın yanına gitti ve Serene'in almaya zahmet etmediği kemik parçasını korkusuzca panterin boğazından çıkardı. Evet, bunun için elini o tehlikeli ağza sokması gerekmişti... "Korkma. Göründüğü kadar vahşi değildir."

Clementine öfkesine hâkim olmaya çalışarak ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden odayı terk etti. Ben söylemese de içinden geçenleri biliyordum. İsobel'in yanına gidiyordu. Muhtemelen ona bu küçük ayrıntıdan bahsedilmemişti ve yırtıcı hayvanla kalacak cadının diğer ikisi arasından seçilmesi için yalvaracaktı.

Serene de içeri gelip bizimle gönülsüz bir selamlaşmanın ardından odasına çekildi. Birkaç saat sonra gelen Freya ile ekip tamamlanmıştı. Yatağında ölü uykusuna yatmış Serene'yi yine bunlardan bizim kadar etkilenmeyen Pitsy uyandırdı. Öyle hareketsiz yatarken ve tüm sargıları beyaz geceliğinin altından kendini gösterirken bir mumyaya benzemişti.

Sonra gülüp eğlenmeye ve geçmişi yâd etmeye, yeni yılımızı ve derslerimizi konuşmaya başladık. Muhabbetin bu kızlarla nasıl akıp gittiğini tamamen unutmuştum.

O gece sabaha kadar uyuyamadık; ertesi gece ve bir sonraki de dâhil olmak üzere.

Tüm sıkı çalışma programıma rağmen bundan şikâyetçi değildim tabii. Onlarla olmak beni tekrar hayatta hissettirmişti. İçimden o kaçan treni bir daha görmüş ve yasını tutmuştum, evet ama yine de hep beraber olmak, tekrar o trenin içinde olmak gibiydi.

Peşimde intikam aşkıyla yanıp tutuşan bir Titaniçe yoktu orada. Beklentileriyle beni daraltan cadılar gitmişti. Bir kehanetin varlığını hiç duymamış gibiydim.

Tabii, o uykusuz sabahlar normalden daha bile yoğun bir çalışma programına sahip olunca beni bitirmişti. Bazı günler o kadar enerjim olmuyordu ki auram fazla seyrek kaldığı için yaptığım hiçbir büyü tutmuyordu. Bugün özellikle uykumu tam alarak gelmiştim çünkü İliza'nın bir tersleyen bakışını daha kaldıramazdım. Bir de bana iyi beslenmemi tembihlemişti. Belki de güçsüzlüğümün uykusuzluktan değil, açlıktan kaynaklı olduğunu düşünmüştü.

İliza'yla antrenmanlarımız ilerledikçe gerçekten yıllarca göstere-meyeceğim bir gelişme göstermeye başlamıştım. Onun zalim ama bir o kadar da bilinçli yöntemleri gücümü parlatmamı ve en etkili şekil-de kullanmamı kolaylaştırıyordu. Bazı günler İliza bile hayranlığına engel olamıyordu. "Bu zamana kadar bu kadar hızlı kavrayan bir öğ-rencim olmamıştı," dediğinde kalbim kuş olup uçmuştu âdeta. Onu ilk gördüğümde asla tatmin edemeyeceğime inanmıştım ama gel gör ki ağzından çıkanlar bunu başardığımı kanıtlıyordu.

Fakat bilmediğim bir şey vardı. O da İliza'nın beklentilerini karşı-ladığımda yeni beklentilere yer açılmasıydı.

O gün her zamankinden daha çok yükleniyordu üstüme. Konu-muz savunma büyüleriydi ve İliza değişken cadılığını sonuna kadar kullanıyordu. Hem Movea güçlerinin mistik esansıyla her yanımı kaplıyor hem bir Gorria ateşinin yıkıcı ve ısrarcı saldırılarını kulla-nıyordu.

Bir Gorria olarak ona yetişmekte zorlanıyordum. Ateş yakmakta iyi olduğu gibi iyi bir kalkan olmuyordu. Alanımın dışına çıkmam, auramı eğip bükmem gerekiyordu ve idmanlı olmadığım bu alanda tökezliyordum.

Yön şaşırtarak kaçtığım mor çarpılma büyülerinin ardından gelen ateş dalgasını engellemek için ateş kalkanıma başvurmaktan başka şansım yoktu. Ancak İliza'nın büyüsü benim ateş perdemi de etkisi altına alarak üstüme nüfuz etti ve ayaklarımı yerden keserek takla-lar atıp düşmeme neden oldu. Tütsülenmiş kıyafetlerimden yayılan dumanla doğrulurken bu kadının değişken olan tek şeyinin güçleri değil, karakteri olduğunu da düşünmeye başlamıştım. Bugün belli ki katil ruh hâlindeydi.

"Ateşe karşı ateş, savunmasızdır. Birçok şeye karşı ateş, kalkan olarak kullanılamaz, sevgili Erin. Ateşi seçiyorsan yakmayı göze almışsın demektir. O hâlde ya yak ya da kaç!"

"Ateşi yakamam profesör!" dedim tekrar üstüme ateş topları akın ederken.

"Çok doğru. O zaman dönüşmekten başka çaren yok." Ve ardı ardına ateş dalgaları savurmaya başladı.

Ateşi yakamadığımı kendisi söylemişti. Ben de çareyi kaçmakta bulmuştum. Bir yandan da haykırıyordum. "O kadar kolay değil. Düşerken dönüşmeyi denedim. İluna bana dinginken ve ölümle yüzleşmiyorken gelebiliyor."

"İşte burada yanılıyorsun. Başta İluna sana Titaniçe tarafından öldürülmek üzereyken gelmedi mi? Dinginliği kendin yaratırsın. Beden ve zihin birbirinden iki ayrı uzuvdur." Bunu kanıtlamak istercesine saldırısını sürdürüp bedenimi meşgul etmeye devam etti. "Sana çılgınlar gibi saldırırken iki gücümü de rahatlıkla kuşanabiliyorum, değil mi?"

"Sizin pratiğiniz var!" diye ciyakladım Gorria'dan umudumu kesip yerdeki taş karoyu kaldırıp ardına sığınırken.

"Senin de olması lazım. Ne zaman dönüşeceğini düşünüyorsun, Erin?" Kırmızı bir enerji demetiyle taştan kalkanımı paramparça edip arkama atlarken, "Değişken gücüne savaş anında ihtiyacın olacak!" dedi.

Amaçladığı şeyi yeni anlamıştım. Bunun bir infaz değil de eğitimlerimizden bir başkası olduğuna ikna olunca da bana yaptırmaya çalıştığı dönüşümü denemeye başlayabildim. Bu huyu Fiona'dan kapmış olmalıydım. O da hiçbir şeyi sorgusuz sualsiz yapmaya yeltenmezdi. Önce onu gerekliliğine inandırmalıydın.

İliza'dan kıvraklıkla kaçarken içimdeki o gizemli ve bana gücümün enginliğini gösteren yere odaklandım. Küçücük bir yarık bulup içeriye sızmaya ve orada ihtiyacım olan İluna'yı çekip almaya hazırlandım. Bir an sonra simsiyah bir hiçliğin içerisinde süzülüyordum. Öte yandan İliza'nın saldırılarını karşılık veriyor ve savuşturmaya

çalışıyordum. Ama artık dediğini uygulayabiliyordum. Zihnimi ve bedenimi birbirinden ayırmış ve ikisini birden yönetmeye çalışmıştım. Gözüme çalınan İluna mavisini yakalayınca ve bedenime akan serinliği hissedince başardığımı anladım.

Geçen seferki gibi uzun bir dönüşüm olmamıştı bu. Herhangi bir seremoni değeri ya da büyülü bir anı yoktu. Sadece saniyeler arasında bambaşka birisi oluvermiştim. Renklerim tamamen değişmişti, başka bir Erin gibi durmaya başlamıştım. O sırada İliza'nın seçtiği Gorria büyüsüne karşılık olarak elimi dur dercesine kaldırdım. Arkamdan başlayarak ateşlere siper olan bir su dalgası hareketlendi. Kozmik katmandan sızan enerjiler hâkimiyetime girdikleri gibi suya dönüşmüş ve ateşleri söndürdüğü gibi İliza'ya çarparak sürüklemişti.

Su çekilen bir dalga gibi yere yayıldı ve İliza sırtüstü yattığı yerden hızla doğruldu. "İşte tam da bundan bahsediyordum." Ancak yüzündeki sinsi ifade, daha hiçbir şeyin bitmediği anlamına geliyordu.

Benden bile daha hızlı bir şekilde Movea'ya dönüşürken önünde macunumsu ahtapot kolları oluşturdu ve yine atağa geçti. Suyla karşılık versem de Movea ve İluna uyumlu büyü tipleriydi. Ona engel olmak yerine su büyüleri akıp formunu bozarak boşa gitti. Bense bu esnada bir kırbaç gibi bedenime yapışan saldırılardan nasibimi almıştım.

"Bakıyorum da İluna'n da bu konuda sınıfta kaldı," dedi İliza dudaklarını büzerek. Bundan keyif mi alıyordu? Tanrım, Figi'yle birbirlerine ne kadar benzediklerini yeni fark ediyordum.

"Duydum," diye tersledi beni Figi.

"İyi." Ateşten ve onca koşturmadan sonra ter içinde kalmış kollarımı esnettim. **"Belki artık o da varken üstüme çok yüklenmeyebilirsin."**

"Rüyanda görürsün," dedi Figi keyiflendiğini belli eden bir ses tonuyla. Sonra da beni eğitmenimle yalnız bıraktı.

Hazırlıksızlığımı fark eden İliza tekrar büyü kırbacını üstümde şaklatırken acımasız bir büyücüden çok, avuçlarıma cetvelini çarpmış

bir öğretmene benzedi. "O hâlde yapman gereken belli. Yine dönüşeceksin."

"Yine mi?" dedim acıyla dokunacın kızarttığı omzumu ovuştururken. "Daha yeni dönüştüm. Enerjim şimdiden tükenmiş gibi hissediyorum."

"Sana güçlü bir kahvaltı yapmanı söylemiştim."

Yapmıştım da. Ancak dönüşmenin tüketişi başkaydı. İlk dönüştüğümde dizlerim tutmamıştı ve neredeyse platformdan yere düşmüştüm. Yine de İliza saldırganlığında ısrarcıydı ve tek çarem istediğini yapıp tekrar dönüşmem oldu.

İkinci ve üçüncü dönüşmem ilkine kıyasla daha kolaydı ama takatimin zamanla azaldığını hissedebiliyordum. Dördüncü seferimden sonra öne doğru sendeleyip düşmek üzereydim. Oysa İliza benim dönüşümümden saniyeler sonra tekrar dönüşerek büyükçe bir alev topu oluşturmaya başladı. "Bir daha," dedi hoşnutsuzlukla.

Çaresizlikle nefesimi verdim. Bu eğitim haddinden uzun ve zorlayıcı geçiyordu. "Bir daha dönüşecek gücüm kalmadı."

"Vah vah," diye alay etti benimle. "Gücünün benimkinden katbekat fazla olduğunu bilmesem inanabilirdim."

"Belki öyle profesör ama sizin gibi kontrollü kullanamadığımı biliyorsunuz. Başka bir dönüşümü kaldıramam. Lütfen, burada bitirelim."

"Yalvarışlarının düşmanını eğlendirmekten başka bir işe yaramayacağını bilmelisin Erin," diyen İliza elindeki ateş topunu üstüme gönderdi.

Başımı eğerek güç bela kurtulduğum saldırıdan sonra konuşmaya çalıştım. "Siz benim düşmanım değilsiniz. Bugün de savaş günü değil. Ne olur, bırakın artık, gideyim."

"Ben ne zaman bitti dersem o zaman bitecek," dedi İliza tam da onu sevmeye başladığımı düşünürken bunun mümkün olmayacağını kanıtlayarak. "Şimdi, dönüş ya da hırpalan."

Tanrı biliyor ya, denedim. Dönüşmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama başarılı olamadım. Profesör İliza'nın zulmünden kaçmak için son çareyi arenayı terk etmek olarak görerek kapıya yöneldim. Ama rakibime arkamı dönmüş olmamı fırsat bilen İliza beni fırlatıp kapıya yapıştırdı. Bu sarsıntıyla açılan kapıyı ikimiz de fark etmezken devam ettik.

Artık kaçamayacak kadar yorgundum ve büyüm tükenmek üzereydi. O nedenle İliza'nın darbelerini almaktan başka çarem kalmamıştı. İlk kızıl enerji hüzmesini ellerimle dağıtmayı başardım. İkincisinde yine dengemi kaybedip yere kapaklandım. Üçüncüsü ise her zamankinden büyük ve ölümcül görünüyordu. Bu kadın beni gerçekten öldürecekti ve nasıl oldu diye sorduklarında da *ufak bir kaza* diyeceğine hiç şüphem yoktu.

Bu anlara odaklanınca yine her zaman yaptığım şey oldu. Öfkem birikti, birikti ve patladı. Her zamanki gibi kontrolü ele aldı ve bana yapabileceğimi bile bilmediğim bir şey yaptırdı.

Tek dizim üstünde doğrulup ateşten bulutun tam karşısına geçtim ve kollarımı bir çarpı gibi birleştirip saldırıyı göğüsledim. Ateşim belki bir kalkan olmuyordu ama gücümün her bir hücresini tenime odaklayıp kendimi kalkan hâline getirdim.

İşe yarayacağından bile emin değilken ateş büyüsü dağılmıştı ve hâlâ hayattaydım. Ben bunun şaşkınlığını yaşarken İliza da başka bir yönden sarsılmışa benziyordu. Ağzı açık bir şekilde gözlerini ayırmadan bana bakmaktan vazgeçip konuştu. "Erin sen..."

Gözlerimi üstüme çevirip bedenimden yayılan altın rengindeki ışığa baktım. Bana bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştım.

"Sen bir savaşçısın," diye tanımladı isimlendiremediğim şeyi. "Senin Shi'n var. Ama bu nasıl olur? Cadı güçlerin hâlâ dururken nasıl savaşçı kalkanına sahip olabilirsin?"

Ellerimde hâlâ dönmekte olan kızıl enerji demetlerine ve ona baktım. Fakat yine hiçbir şey bilmememle ilgili methiyeler dizemeden arenada üçüncü bir gözün varlığını hissettim. Kapı tarafına dönmemle sarışın bir cadı kızın koluna aldığı büyü kitaplarını düşürmesi bir oldu.

Kız boşta kalan elini ağzına götürdü ve gözlerini anlamak için bana değil, İliza'ya çevirdi. "Profesör?" dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

İliza bir küfür savurdu.

"Kahretsin! Bir bu eksikti."

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi Saralondé kütüphaneden aldığım kitapları merakla kurcalamaya devam ederken. "Bir cadı mısın? Savaşçı mısın?"

"Sanırım her ikisiyim," diye yanıtladım. "Korktukları her şeyim."

"Bu nedenle mi Konseyin diğer toplumlarla olan toplantısını erkene çektiler? Yani dedikodusu yayılmadan anlaşmaları halletmek için." Saralondé okuma alışkanlığı sayesinde canavarlığından çok, mantıklı bakış açısıyla yardımıma koşuyordu.

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Çekindikleri savaşçılar değil. Onlarla olan bağımızın asırlar öncesine dayandığı biliniyor. Kışlanın sadakati şüphesiz. Fakat diğer türler zaten hepsiyle bir bağlantım olabileceğinden şüpheleniyorlar. Artık ellerinde daha güçlü bir kanıt var."

"İşin aslını bilseler senin bir cadı kabul edildiğin anlaşmaya imzalarını atmayacaklar," diyerek tahmin yürüttü.

Ekledim. "Belki de beni kaçırmaya kalkışacaklar."

"Vay be Sahip. Şu hâline bak. Bir de başına savaşçı güçlerin çıktı. Cidden hangi birini kullanacağını şaşırırsın..." dedi Sara düşünceli bir hâlde. Onunla çıkmaz sokaktaki saldırıdan sonra konuştuğumuzda yine öfkeliydi. Onu çağırmamıştım, *tekrar.*

Ancak sakinleşince ve ona anlatınca anlamıştı. Seçeneklerin fazlalığı bazen avantaj olmaktan çıkıp dezavantaja dönüşüyordu. Bu sefer seçim devreye giriyordu; tercihler. Bense öyle bir karmaşa anında seçeneklerimin ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Üstelik Saralondé gibi daha önce hiç kullanmadığım bir gücü akıl edip hamlemi yapmak imkânsız geliyordu. Sara'yı savaşlarıma çağıracak kadar

kendi güçlerim üzerinde bir hâkimiyetim olacak mıydı ya da onun kendini bana adamış bir varlık olduğunu kabullenebilecek miydim, emin değildim.

"Belki bir dahaki sefere," demiştim.

Sara gülümsemiş ve kitaplarını sevmişti. *"Belki bir dahaki sefere,"* diye tekrar etmişti. O zaman onun hayatı boyunca bu göz ardı edilmişlik hissiyle mücadele ettiğini fark edebildim. Bu, içimde çok nadir görülen acıma hislerinden birini uyandırmıştı.

Sonuç olarak onun arkadaşlığını ve hizmetini daha ön planda tutmak için onunla daha sık görüşmeye karar vermiştim. Yaşananlardan sonra da yanına geldiğim ilk kişi elbette o olmuştu.

Zaten kızlara nasıl anlatırdım, bilemiyordum. Mühürler yüzünden hâlâ bana tam olarak ne olduğumu bile bilmiyorlardı. Birkaç tahminleri vardı ve onlar da bir hayli yeterliydi. Yine de onlarla açık açık konuşabilmek isterdim. Etrafımdaki küçük cadı ajanlar varken bu iyice imkânsızlaşmıştı. Konseyin mühür büyüsünden kurtulmak bir şeydi. Bir de bu anlattıklarımı maiyetimdeki cadılara görünmeden anlatabilmeliydim.

Sırf bu yüzden geçen yıl onlarla aramıza istemeden de olsa giren mesafe gittikçe daha da çok açılıyordu. Bir şey olduğunda anlatabileceğim kişiler ya Fiona ve Rezene ya da Sara ve Troy gibileri oluyordu. Diğerlerinin bakış açılarının eksikliğini çekiyordum. Sonra kendimi avutuyordum. Belki de bilmemeleri onların güvenliği için daha iyiydi.

Ellerimdeki kitap tozlarını silkeleyip Sara'nın okuma sandalyesinden doğruldum. Gariptir ki koltuk yerine oldukça rahatsız görünen bir sandalye istemişti. "Ben gitsem iyi olur. Maiyetimdeki cadılar son zamanlardaki ortadan kaybolmalarımı şüpheli buluyorlar. Daha çok göz önünde durmalıyım."

"Hep gölgelerde saklanan birisi olarak..." Sara hüzünle daha çok saçı yüzünün önüne düşürdü. "Aksinin de hiç kolay olmadığını bilmelisin, Sahip."

9. BÖLÜM
GİZ KUMAŞLARI

Göz açıp kapayıncaya kadar karma konsey günü geldi çattı. Cadı türüne mensup olmayan birçok büyülü varlıkla yapacağımız diplomasi görüşmeleriydi bunlar. Kimse yine ne yapacağını bilmiyordu ama ne yapmayacaklarını biliyorlardı. Kimliğimin öğrenilmesinden gerçek anlamda korkuyorlardı. Korkunun duyular tarafından somut olarak hissedilmesi normal değildi ama kadimlerle girdiğim odada korkudan nefes alınacak hava kalmamıştı.

Biraz pudra odasında zaman öldürüp o gerginlik dolu odadan uzak durmaya çalışıyordum ki kadimlerin maiyetindeki genç cadılardan biri beni çağırdı. "Kızıl Cadı'm, kıyafetleriniz geldi."

Derin bir nefes alıp saklandığım yerden çıkmaya hazırlandım. Moda beni biraz olsun sakinleştirebilirdi. Kapıyı açtım ve açmamla üstüme bir şey sıçradı. Bunun bir insan bedeni olduğunu çevikliği ve kıvraklığı yüzünden anlayamamıştım. Ancak bana uzun uzun sarıldıktan sonra gerileyen ve görüş açıma giren Gwendoline Rebelleiche'yi tanıyınca her şey mantıklı gelmeye başladı. O garip büyülü hiperaktivitesiyle içerideki onlarca kadime rağmen şovunu yapmaktan kaçınmamıştı.

"Erin! Güzelim! Kaç zamandır görüşemiyoruz," dedi sevinçle.

"Tam bir yıl oldu aslında."

"Fiona'ya kaç defa söyledim. Getir şu kızı, iki lafın belini kıralım, diye. Ah, ama neler olmuş *mon amour*[17]? Ben anlamıştım zaten. Daha başı böyleyse..." Sanki yalnızmışız ve yetişmemiz gereken bir konsey yokmuş gibi sakin davranıyordu.

[17] (Fr.) Aşkım.

"Evet, demiştin. Ben de hak vermiştim ve o daha buz dağının görünen kısmıymış, Gwen," dedim ben de umursamama kararı alırken. Kendimi konsere çıkmak üzere olan bir mega star gibi hissetmiştim. Onu bekleyen binlerce insanı kulisinden lak lak ederek bekletebilecek kadar kaprisli biriymişim gibi...

"Feci şeyler... Feci. Ama iyi yanından bak güzelim. O asil duruşunun hakkını verecek bir pozisyondasın artık."

Biz lafa kendimizi kaptırmış konuşurken kadimlerden birisi boğazını temizledi ve ikimizin de ona dönmesini bekledi. "Yalnız, Bayan Rebelleiche, Kızıl Cadı'mızı çok tutmasak... Az vaktimiz kaldı."

Gwen gözlerini devirdi. "Aman yemedik cadınızı. Getirdim istediğiniz şeyi işte. Daha ne konuşuyorsunuz? Bulabiliyorsanız bulun bakalım başka giz kumaşçısı daha." Kaşını tehditkâr bir edayla kaldırıp birkaç kadime baktı. Sonra tekrar bana dönüp onları yok saymaya devam etti. "Bak, görüyor musun? Bana alışverişe bile gelmeyen burnu havada cadalozlar nasıl da kapımda bitti istedikleri simya kumaşları başka hiçbir tasarımcıda olmayınca."

"Terzi," diye düzeltti arkadan birisi.

Gwen iki kaşını birden kaldırıp büzdüğü dudaklarıyla arkasına döndü. "Tabii... Sizin gibi en son Orta Çağ'da bir pazar alanından alışveriş yapmış fosiller için moda ve tasarım çok yabancı geliyor olabilir. Normal. Fakat pek değerli hanımefendi, ben bu işin mektebini okudum. Yetmedi büyüyle sentez bilimine giriştim. Teoride olan pek çok şeyi de hayata geçirdim. Yani, o zevksiz giyimini de sarkmış gıdığını da benden uzak tut ve git başka yerde homurdan."

Gözlerim şaşkınla açılmışken diğer kadimlere ve yüzlerindeki ekşimiş ifadelere göz gezdirdim. Ona mecbur oldukları için normalde tüm gazaplarını üstüne salacak kadimler, bu saygısız cadıyla daha fazla uğraşmak istemeyip teker teker odadan ayrıldılar. Yalnızca bir tane, Avrupai giyimli rüküş bir cadı içeride kaldı.

Gwen şüpheyle kadını ve uzun ağızlıkla içtiği sigarasını süzdü ve sordu. "Siz niye kaldınız?"

"Ah, şekerim. Benim modaya saygım sonsuz. Çok deli dolu, marjinal birisiniz. Keyfim yerinde. Kalabilir miyim?"

E yani, ifadesiyle bir kadına bir bana bakan Gwen onu da odadan kışkışladı. "Modaya olan saygınız, benim kendime olan saygımı yitirmeme neden olacak gibi. Lütfen çıkın ve odadan çaldığınız renkleri de giderken bırakmayı unutmayın."

Kadın hoşnutsuzlukla kapıya ilerlerken çıktığında cidden odadaki renkler canlanıverdi. Kendini ışıltılı ve renkli göstermek için böyle bir büyünün yapılabildiğinden bile o zamana kadar haberim yoktu.

Bir bomboş odaya bir de Gwen'e baktım. Benim saatlerce yapamadığım şeyi o bir çırpıda yapıvermişti. Ona başta neden hayran olduğumu bir kez daha hatırlayarak gülümsememi genişlettim.

Gwen ellerini bir sahibe edasıyla birbirine çarptı. Emrine itaat eden yardımcı kızlar hızla içeri girdi. Kollarında koca koca kutular taşıyorlardı. Bir an için Gwen'in yine elinin ayarını kaçırıp bana yeni parçalar getirdiğini düşünecek oldum fakat hepsi aynı kıyafetin parçalarıydı. Kutuları açıp içindekileri çıkartırken şaşkınlıkla bakakaldım. "Çok fazla kumaş..."

"Biliyorsun, iyi bir dekolteyi benden çok seven yoktur. Ancak cadıların talimatları kesindi. Seni boydan boya *giz kumaşları*na sarmak istiyorlar," dedi Gwen, iç eteği kutusundan çıkarıp silkelerken.

"Nedir bu giz kumaşları? Bu kadar önemli olan özelliği ne?"

"Geçen yıl balo için gönderdiğim elbiseyi hatırlıyorsundur," dedi giyinmeye başlayabilmem için beni soyarken. "Duydum ki hakkını verip ortalığı kasıp kavurmuşsunuz."

Gülümsedim. Sonunda olanları saymazsak rüya gibi bir geceydi Savaşçıların Yaz Balosu. İlan'la aramızda ne engel kaldıysa yıkıp geçmiş, birbirimize daha da yakınlaşmamızı sağlamıştı.

"O elbise, bir kumaş simyası eseri olan alev dokumasından yapılmıştı. Bu gördüğün kumaşları da onunla neredeyse eş zamanlı keşfettim." Tül gibi transparan kumaşlardan birini alıp yüzünün önüne getirdi. Kumaşın arkasında kalan teni âdeta bir karaltıya dönüştü ve en ufak bir hattını bile okunamaz hâle getirdi. "Giz kumaşları, adı üstünde örttüğü yüzeyleri gizlemeye yarıyor. Aslında cadılar, kumaşı problemli buldukları vücut bölgelerini gizlemek için istiyorlardı.

Bunu herhangi bir kumaşla da yapabilirler diyeceksin ama yapamazlar. Cadıları az buz tanıyorsun, Tanrıçamız gibi onlar da illüzyonları seviyorlar. Boylarını uzatmak, omuzlarını genişletmek, vücutlarına olmayan hatlar katmak... Bunlar büyü sayesinde çok kolay şeyler. Fakat açığa çıkınca rezil olmamak elde değil. Giz kumaşları sadece ardındakini gizlemiyor, aynı zamanda hiçbir açığa vurma büyüsünden etkilenmiyor."

"Bu kadar abartıldıklarını duyunca görünmezlik pelerini gibi bir şey beklemiştim," dedim ve en yakınımdaki kumaşa uzanıp dokusunu hissettim. "Ama şimdi anlıyorum. Kimliğimi gizli tutmak için bunlara ihtiyaçları var."

"Sadece bunlara mı?" Gwen güldü. "Aynı zamanda tüm kıyafetlerine giz kumaşlarından astar dikmemi istediler. Bu sayede alışılagelmişin ötesindeki auranı da meraklı gözlerden saklayabileceksin." Sonra yüzünü ekşitti. "*Ah,* beni gerçekten tadilat yaptırabilecekleri bir terzi sanıyorlar. Benim eskilerle işim olmaz. Onun yerine sana yepyeni bir gardırop dizdim. Paketlerin odanda. Güle güle giy, kıskançlıktan çatlat herkesi." İşveyle göz kırptı.

Söz konusu Gwen'se birtakım aşırılıklar beklenebilirdi. Önceki seferler gibi mahcubiyet ya da müsriflikten bahsetmek yerine teşekkür ettim ve minnetle sarıldım. Eski kıyafetlerimi de afroz tozuyla bir yere bağışlardım, olur biterdi. Üstelik hiç de kolay geçmeyecek gibi görünen bu konseyden sonra paket açmak bana iyi gelebilirdi.

Derin bir nefes aldım ve bunu fırsat bilen Gwen korsemin iplerini çekti.

Korse anında duruşumu düzeltti. Başımın üstünde geçirilen iç etek belimde yerine oturdu ve onun da ipleri sıkılarak üstüme bağlandı. Üç çırak ve Gwen etrafımda döne döne çalışırken kumaşlar yavaş yavaş bedenimi sarmaya başladı. Açıkta kalan hiçbir yerim yoktu. Boynuma bir boyunluk ve yaka... Kollarımı yanlara açtım ve iki eldiven hızla kaydırılarak yerine oturdu. Omuzlarıma iğnelerle tutturulan giz kumaşından bir pelerin... Saçlarım sıkı bir topuz şeklinde toplandı. Üstüne bir bone. Yanaklarımı narince kavrayan Gwen tülle tüm yüzümü ve başımı sardı. Tokalar ve saç iğneleriyle tutturulduğunda bile hâlâ rahatlıkla nefes alabiliyordum. Sonra şapka. Figi bile

gizlenebilsin diye tüm şapka siyah tüllere sarılmıştı. Tıpkı kadimlerdeki gibi şapkamın uçlarından aşağı bir duvak gibi ince kumaşlar dökülüyordu.

Gwen beni elimden tutarak aynanın karşısına götürdüğünde tüm bu çabanın ne için olduğunu anlayabildim. Simsiyah kumaşlar baştan aşağıya transparan tüllerdendi. Katmanların arkasında çıplaklığımla gözlere ifşa olacağım beklenirken tüm bedenim siyah bir karaltıdan ibaretti. Sanki bir gölgeye dönüşmüştüm.

Cadıların örtünme şeklinde bir kast sistemi vardı. En yaşlılar alabildiğine kumaşlara boğulurken genç ve toy olanların saçlarını bağlamalarına bile izin verilmezdi. Oysa ben şimdi, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüşken bir sır gibi saklanmanın yanı sıra kendimi güçlü hissediyordum. Daha önce hiçbir kadimin böyle giyindiğini görmemiştim. Bunun tek bir anlamı vardı. Ben o kast sisteminin en başındaydım. Cadıların yegâne lideriydim. Sanki kraliçeleriydim.

Aklımdan geçeni okumuş gibi önüme bordo ve lacivert iki broşu iğneleyen Gwen gururla bana baktı. "Seni ilk gördüğümde biliyordum, *Chérie*[18]. Çok güçlü bir cadının butiğime adım attığına emindim. Nereden bilebilirdim ki... Geleceğin Kızıl ve Gece Cadısını giydirdiğimi."

Gwen'e bir yanıt veremeden kapı tıklatıldı ve içeriye birkaç kadim cadı girdi. "Hazırsanız, sizi bekliyoruz."

Tekrar aynaya döndüm ve kumaşlar içinde yüzen gölgeye baktım. Tıpkı ilk konseyimde olduğu gibi... Çene yukarı, karın içeri.

Hadi, başlayalım o zaman!

İlk konseyimde sandalye kavgası yapılmışken şimdi benim için özel hazırlanmış bir tahtımın olması... Hâlâ gerçek dışı geliyordu. Cadılarla önceki konseyimde bu jesti görememiştim çünkü kendi içlerinde Kızıl Cadı ve Gece Cadısı gerçek bir kraliçe değildi. Fakat bu karma konseyde şüpheci yaklaşımlarından ötürü diğer türlere gösterişinin yapılması gerekiyordu.

[18] (Fr.) Bir tanem.

Bununla birlikte taht ahşaptan bir sandalyeden farksızdı ve aşırı konforsuzdu. Başucuna iliştirilmiş ayın üç fazı oyması ve iki yanımda türümü temsilen bulundurulan Gorria ve İluna cadıları ile konsey başlamadan önceki ritüeli izliyordum. Hiç bana ait olmayan tavırlar olsa da ellerimi tahtın kabzalarına oturtup bundan keyif alıyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum. Kimse böyle yapmamı söylememişti ama izlediğim dönem filmlerine göre kraliyeti böyle gereksiz merasimlerde mest eden bir şey var gibiydi.

Bir yandan da fazla meraklı görünmemeye çalışarak diğer türleri incelemeye çalışıyordum. Bu sefer bulunduğumuz oda bir tür taht odasıydı. Cadılarda kraliçe yokken taht odasının işi neydi diye düşünmüştüm ki odadan buram buram yayılan taze büyü enerjisiyle aslında mimar cadı olan İsobel'in yepyeni bir eseri olduğunu anlamıştım. Büyükçe salon, bütünüyle dairesel olmaktansa yelpaze şeklinde arkaya doğru uzayarak gidiyordu. Bulunduğum yüksek platformdan her şey görüş açımdaydı. Her bir türün durduğu alanların önünde benimki kadar ihtişamlı olmasa da naçizane tahtlar vardı. Onların kralları ve kraliçeleri bu tahta oturmuş, ritüeli izliyor ve benim taklidini yaptığıma benzer bir şevkle ritüeli, ateşin önünde dans eden cadı kızları izliyorlardı. Satirlerin hükümdarı yaşlı olmasına rağmen çapkın gözleriyle kızları yiyip bitiriyordu âdeta. Arkasında tüylü keçi bacakları ve toynaklarıyla ayakta duran maiyeti vardı.

Hemen yanlarında orman ruhları, simsiyah saçlarını sarmaşıklar kaplayan kadının ayağının dibinde dizilmiş, şarkıyla belli belirsiz sallanıyorlardı. Vampirler sayıca en azı ve en korkutucu görünenleriydi. Saçları altın, gümüş ya da bronz renkteydi. Belli bir asrın üstünde yaşayınca saçları bu metalik renge evirilirdi. Odada onlardan olabilecek en uzak köşede durmak için gerilere gitmiş kurt adamların lideri göğsünü kapatan bir kurt postunun altında yok olacak kadar küçüktü. Ancak yanındaki sürü, genç ve güçlü görünüyordu. Odadaki güçlü testosteron enerjisi onlardan değil, hemen yanlarında çıplak göğüslerini sergileyen savaşçılardandı. Orta yaşlı liderleri kaslı ve kıllı kolunu sıvazlıyor ve gösteriden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Okçular, periler, hayaletler, sentorlar, ifritler, elfler, cüceler, feyler... Büyülü varlıklar listesi uzuyordu da uzuyordu. Yanımda du-

racak Gorria cadısı olma fırsatı için ilk öne atılan Cecile, hangi türe mensup olduklarını çıkaramadığım türleri anlıyor ve çaktırmadan bilgi veriyordu.

Ritüel bitti, dansçı kızlar hızla koşturarak dışarı çıktılar. Satirlerin efendisi bu duruma içerlediğini belirten bir ses çıkardı ama bizi temsilen konuşacak İsobel aldırmadan oturduğu yerden kalktı ve platformun altındaki yerine geçti. Konuşmasına başladığında sesi, beni demoralize etmeye çalıştığındaki gibi sinsi değil de ilk konseydeki kendinden emin ve hayranlık uyandırıcı tınısındaydı.

"Değerli konuklarımız, bizlerle bu önemli gecede büyülü dünyamızın akıbetini konuşmak üzere bir araya geldiğiniz için hepinize teşekkürlerimizi sunuyoruz. Ufukta görünen bu savaşta hiçbirimizin şahsi husumetlerini ön planda tutma lüksü olmamalı. Bu, hepimizin savaşı. Hepimizin mücadelesi!"

İsobeli destekleyenler sandığımdan da az oldu. Diğer türler hoşnutsuz bakışlarıyla onu izlemekten başka bir şey yapmadı. Biri dışında... Kurt adamların Sürüler Lideri -tüm sürülerin lideri olduğu için böyle deniyordu- postunu üstünden çekti ve dişsiz ağzını kemirerek konuştu. "Yanılıyorsun İsobel Tarbundle, bu cadıların savaşı; bizim değil."

İsobel kontrollü sesini bulmakta zorluk çekerek karşılık verdi. "Tanrıçamız Hekate'nin savaşı. Bizler, hepimiz onun büyülü kullarıyız. Bu, *bizim* savaşımız."

"Ama o bir tek sizin *Anne'niz*," dedi okçuların başındaki ak saçları omuzlarına uzun şelaleler gibi dökülen adam. "Savaş gelip kapısını çaldığında tüm evlatlarını kendi safında görmek istiyorsa *kızlarını* kayırmayacaktı."

İsobel bir şey diyemeden burada olacağını tahmin etmem gereken Luviera atıldı. "Bu ne küstahlık beyefendi? Anneniz olmasa da andığınız zatıalileri Tanrıçanızdır. Çirkin ithamlarınızı kendinize yakıştırıyorsanız bile türünüzün diğer üyelerini Hekate'nin kutsamasından mahrum bırakmak istediğinize emin misiniz?"

"Aslına bakarsan, umurunda olduğumuzu bile düşünmüyorum. Savaşına katılmadığımız için bizi gücünden menedecek kadar bile önemsemiyor."

Luviera küçümserliğini her yerine işlediği hınzır kahkahasıyla güldü. Buruşuk parmağını adama doğrulttu. "Bu öz güveniniz sanıyorum Tanrıların gölgelerden çıktığına dair inancınızdan geliyor. Oysa yanılıyorsunuz, uyanan Tanrılar en eskileri; Titanlar. Yüce okçunuz Apollon yıllardır doğurup batırması gereken güneşten bile köşe bucak kaçıyorken bir anda çıkıp gelecek mi sanıyorsunuz? Ya da kendinizi öyle avutuyorsunuz. Belki de yitip gitti çoktan. Sizse olmayan Tanrılara tapınıyorsunuz."

Adam aniden öfkelendi. "Yiğit okçumuz Apollon ölmedi! Bizler onun evlatlarıyız ve entrikalarıyla kendi sonunu getirmiş Tanrıçanızın mücadelesinde yer almayacağız." Bu sözlerle birlikte kendisi ve tüm maiyeti hışımla odayı terk etti. Şaşkınlık nidaları salonda inlerken satirlerin efendisi durumdan epey eğlenmiş gibi duruyordu.

"Ya biz ne yapacağız? Bizim annemiz ya da babamız değil, birlikte yiyip içtiklerimizdi Tanrılar. Biz taraf tutmak için kimin gelmesini bekleyeceğiz?"

Yanındaki orman ruhu kraliçe daha fazla dayanamayıp alayla konuşmaya dâhil oldu. Sanırım egolar çarpışması demeliydim. "Kinayelerin de en az senin kadar yaşlanmış, Asmius. Buradasın, değil mi? Bu, bir taraf tuttuğun anlamına geliyor."

"Tutuyorum elbette. Bizler büyünün tarafındayız. Hekate birçok şeyin olduğu gibi büyünün Tanrıçası olsa da birinin tarafında olacaksak, yeryüzüne gönderilen elçisinin tarafında oluruz." Sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü. "Biz İçe'mize saygılarımızı sunmak ve sadakat yemini etmek için buraya geldik!"

Benden bahsettiğini anlamam için bir süre gözlerimin içine bakması ve elini göğsüne koyarak reverans yapması gerekmişti. Onu takiben takırdayan toynaklarının zeminde çıkardığı gürültüyle diğer satirler de aynısını tekrar etti. Bu zincirleme bir reaksiyonu başlatmıştı. Her türün lideri aynı sadakat yeminini yapmak istediğini belirtip oturduğu yerden kalkıp başıyla eğiliyordu.

Tanrı aşkına! Bu filmi defalarca kez izlemiştim. Artık kimsenin beni kraliçe ilan etmesini ve sadakatini göstermesini görmek falan istemiyordum. Anlaşılan o ki İsobel de bana katılıyordu. Arkasına

dönüp sanki bir şey yapmışım gibi bana hınçla baktı. Diğer cadılar en korktukları şey başlarına geldiğinden telaşa kapılmasalar İsobel'in bu tavırlarını saygısızlık olarak adlandırabilirlerdi.

Bu konuda ne yapmamı bekliyordu ki? Bunun olmasını engellemek onun göreviydi. Ortalığın bir anda alevlenmesine engel olamadığı gibi kalabalığın hararetini dindirmekte de inanılmaz bir başarısızlık sergiliyordu.

Bana konseyden önce defalarca sessiz kalmam tembih edilmesine rağmen bir şeyler yapmam gerektiği hissine kapıldım. Cadı Elitlerini temsilen İluna cadısı altın bir kazan, Cecile de altın bir asa taşıyordu. Elimi buyurgan bir tavırla ona uzattım ve sevgili kadim cadım hiç sorgulamadan asayı elime tutuşturdu. Kabzadan güç alarak doğruldum ve eteğimin katlarının el verdiği bir hızla platformun önüne doğru ilerledim. Sımsıkı tuttuğum asayı dikkatleri çekmesi için güçlü bir şekilde zemine vurdum.

Tak, tak tak!

Tüm auramı içine hapseden giz kumaşları, eteğimin altındaki tek açıklık için bir şey yapamıyordu. Ayaklarımın etrafına yoğunlaşmış enerjim derhâl asaya kulak verip vuruş etkisini güçlendirdi. Enerji dalgaları zeminden odaya halkalar şeklinde yayılırken herkes sus pus oluvermiş, dikkatle beni izlemeye başlamıştı.

"Sessizlik!" diyen sesim bile dudaklarımdan çıkıp kumaşlarının ağına yakalanarak dışarı bambaşka bir şekilde çıkıyordu. Sanki bambaşka bir kadına ait gibiydi. "Bu toplantıya niçin katıldığınızı tekrar hatırlatırım pek değerli büyü dünyası sakinleri! Ne ben buraya bir taç töreni için oturdum ne de siz buraya bana saygınızı sunmak için geldiniz. Yaklaşmakta olan bir savaş var ve tarafları destekleseniz ya da desteklemeseniz de hepiniz bunun içine çekileceksiniz. Bu güçler bana öylesine verilmedi. Öfkesi esaretiyle büyümüş ve gözünü bürümüş olan Teth-Tethys'le..." Sesim adını telaffuz ederken titredi. O'nun adını o kadar uzun süreler başka unvanların arkasına gizlemeye alışmıştım ki Konseyin güçlü ritüeliyle sarf edebilecek olmak garip gelmişti. Ancak hatırlamak için bu iyi bir fırsattı. Tekrar kendimden emin duruşumu kuşandım ve sürdürdüm. "...Tethys'le olan savaşımın sonrasında elime geçti. O'nunla hiçbiriniz karşılaşmadınız.

Neler yapabileceği hakkında en ufak bir fikriniz bile yok. Özellikle şimdiki kadar acımasızken O hepimiz için birer tehlike. Cadılar düştükten sonra ne olacağını sanıyorsunuz? Sizin için gelecek. Duasına Hekate'yi de katan herkese gelecek. Hekate'yi güçsüz düşürmek için, içinde büyü olan her şey için gelecek. Birlik ve beraberlik göstermezsek bizi teker teker alt edeceğini göremiyor musunuz gerçekten? Türlerinizin yegâne efendisi olarak bu işin ciddiyetini anlayamıyor musunuz?"

Önce uzun bir sessizlik oldu. Kadimler tüm bu gerçekliğin içinde olsalar dahi sanki ilk defa olayın ciddiyetini anlıyorlardı. Onca zaman öyle saçma sapan şeylerden korkmuşlardı ki asıl korkmaları gereken savaşı ya unutmuş ya da unutmaya çalışmışlardı. Ama bir savaş geliyordu.

"İçe'miz haklı," diye başladı orman ruhlarının kraliçesi. "Dünya'nın dört bir yanı sellerle çalkalanıyor. Gök yırtılmışçasına yağıyor yağmur. Bizden önce insan evlatlarına savaş açtı Tethys. En son sırada gelecek olanlara bile diş bilediyse hiçbirimiz güvende değiliz. *Hiçbirimiz.*"

Ve işte bu sözlerden sonra herkes yerli yerine oturdu ve toplantımız, olması gerektiği gibi bir savaş konseyi toplantısına dönüştü. O gece çok şey konuşuldu. Kimilerini dinledim, kimilerini bana sonra hatırlatırlar umuduyla dikkate bile almadım. Hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi geliyordu bana. Sanki ne yaparsak yapalım onun gücü karşısında hiç şansımız yokmuş gibi...

Bu umutsuzluk bambaşka bir şeye dönüştü sonra. Elimi istemeden dudaklarıma götürdüm. Nefesimle ısınmış kumaşlar ağzımı kapattı.

O'nun adını söylemeyeli uzun bir zaman olmuştu ama bana hissettirdiği heyecan ilk günkü kadar canlıydı. Zihnime o tüm üstatları gölgede bırakacak şarkısı sızarken hüzünlendim. Tethys'le olmak gerçekten, *bambaşkaydı.*

Ani bir ürpertiyle kendime gelirken silkinip başımı iki yana salladım. Fiona'nın sözleri aklıma geldi: *"O'ndan bahsederken hep saygılı hatta biraz hayran duyuluyormuşsun."*

Konsey şüpheleri benim şüphelerim oluverdi.

Adını içimden geçirebildiğim ilk anda Tethys'i hatırlamıştım ve itiraf etmesi güç olsa da... Hissettiğim bu garip his özlemle büyük benzerlikler gösteriyordu.

"Sana konuşmamanı söylemiştim!" diye tüm hiddetiyle gürüldedi İsobel, beni hazırlandığım odada sıkıştırdığı esnada. Elbette bana kızabileceği en ufak bir fırsatı bile kaçırmayacaktı. Bu durumda bile beni suçlamasının hiçbir mantıklı açıklaması olmazdı. Yine de kendimi savunmak için ağzımı açtığım sırada odanın kapısı tekrar açıldı ve içeriye diğer kadimler akın etti. Her biri başarılı geçen konseyin sevinciyle memnun olmuş, biricik seçilmişlerini kutlama heyecanıyla yanıma gelmişlerdi. İsobel hızlı davranıp yüzündeki ifadeyi yapmacık bir gülümsemeye dönüştürüp beni övme furyasında yerini almak zorunda kaldı.

"Tanrıça aşkına Bayan Handerson, çok iyiydiniz."

"Kızıl Cadı'mız olmasa sonumuz nasıl olurdu, kim bilir?"

"Koskoca oda dolusu büyülü varlığı nasıl da dize getirdi, gördünüz mü?"

"Bugünkü metanetiyle daha nice zorluklara göğüs gerebileceğini gösterdi kendisi."

Güzel dileklerini ve teşekkürlerini kabul ederken gitgide genişleyen gülümsemem, sonlara doğru yüzümü acıtır olmuştu. Onları yalnızca, beni giydirdikleri gibi çıkarma işini de yapacak olan Gwen gönderebildi. Üstümden kumaş ağırlıkları da kalktıktan sonra rahatlamanın aksine tükenmişlikle kendimi yere bıraktım. Asıl kıyafetlerimi getiren kızlardan, bunları da üstüme geçirmeleri için yardım istemeye yüzüm yoktu. Kıyafetleri alıp kucağıma bastırdım ve iç çamaşırlarımla yattığım yerde cenin oldum. "Bu nasıl bir gündü Gwen? Konuş konuş bitiremedikleri o konseyde beş günlük yorgunluk hakkımı tükettim sanırım."

Gwen kumaşları kutulayan kızları izlemeye ara verip beni sihirbazlarınkine benzer asasıyla dürtükledi. "Hadi canım, yapma böyle. Üşüteceksin. Git yatağına, deliksiz bir uyku çek kendine." Sonra kendi kendini yalanladı. "Tabii, şu an yatağını kıyafet kutuları kaplıyor

olmalı. İstersen onları gardırobuna yerleştirecek bir büyü biliyorum, sana öğretebilirim."

Homurdanmam esnemeye dönüşürken kalkıp tişörtümü üstüme geçirdim. "Gerek yok. Oda arkadaşlarımdan biri iflah olmaz bir üşengeç. Büyüyü ondan öğrenmiştim."

Giyinip silkindiğimde beni hiç bekletmeden sarılan Gwen sırtımı sıvazladı. "Tamam güzelim, en kısa zamanda tekrar görüşmek dileğiyle o zaman. Şimdi git, dinlen." Odayı terk etmeden önce uzun uzun baktığım gözlerindeki sıcak çikolata kahvesi içimi ısıttı.

Küçük ama sık adımlarla odamın yolunu tutarken yeterince beklediğimi, tüm davetlilerin şatodan uzaklaştırıldığını çoktan bilsem de sürekli izleniyor olma hissiyle sağıma soluma bakınıyordum. Sonra anladım ki izleniyordum izlenmesine ama davetliler tarafında değil, bir çift leylak rengi tarafından. Constantine...

Bir bitmediniz, dercesine gözlerimi devirdim ve iç geçirdim.

Onun varlığını hissettiğimi anlayınca gölgelere sinerek silik bir figür gibi hareket etmeyi kesti ve insan ötesi hızıyla karşıdaki cam pervazında bitiverdi. Havalı bir oturuşla sanki beni bekliyormuş gibi bir tavır takınıyordu.

"Neden bu kadar geciktin?" dedi ağzını her benim için açtığında olduğu gibi keyiflenmiş bir sesle. Tavernada olanlardan sonra sinirinin geçmemiş olacağını beklemiştim. Geçmemiş olması ihtimaller arasındaydı. Belki de o da tıpkı Titaniçe gibi -evet tekrar Titaniçe olmuştu- dikkatleri başka yöne çekmek için flörtöz davranıyordu. Bunun önlenemez bir heyecan yarattığı gerçekti.

"Bir randevumuz vardı da ben mi hatırlamıyorum?" dedim sitemle.

"Ah, bunu usulünce yapmayı çok isterdim. Ancak mum ışığı eşliğinde yiyeceğimiz akşam yemeği beklemek zorunda." Dudaklarının kenarı hafifçe yukarıya kalktı. Sonra ciddileşti. "Leydimle bir anlaşmanız var, Erin Handerson..." Durdu. "Ya da İçe mi demeliydim?"

Sesindeki bariz kinayeyi görmezden geldim ve ben de en az onun kadar ciddi cevap vermeye çabaladım. "Yeraltı Leydisi'nin tarafında

olmam ona karşı cephede olan her şeyin anlık raporunu vereceğim anlamına gelmiyor."

Constantine haklısın dercesine başını salladı. "Raporları ben veriyorum. Senin görevin bana olanları anlatmak."

"Hiç sanmıyorum," deyip omuz silktim ve onu geçerek yoluma devam ettim.

Constantine, vampir yetileriyle süzülerek tekrar önümde belirdi. "Üzgünüm Erin ama cevap almadan gitmene izin veremem."

Sıkkınla derin bir nefes verdim. "İznine ihtiyacım olmadığı gibi senden rica ediyorum, Constantine. Yorucu bir konseydi. Şimdi odama gidip uyumak istiyorum. Sonra tekrar sorarsın. Hatırladıklarımı anlatırım."

Tekrar gitmek için hamle yaparken işaret parmağını bana doğrulttuğu eliyle önüme kaydı ve yolumu kesti. "Son zamanlarda beni çok sık atlatıyorsun. Kibarlığımın sınırını zorlama. Yoksa ilk karşılaşmamızdaki gibi zor kullanmaktan başka çarem kalmayacak."

Vahşi bir hayvan çevikliğinde üstüme atılıp güçlü parmaklarıyla yine çenemi kavradı. İlk seferki havaya kaldırışının aksine beni belli belirsiz tutuyor bile denebilirdi. Bu bir gözdağı verme şekliydi. Aşağılık hareketiyle o günkü çaresizliğimi hatırlatmak, sandığının aksine beni korkutmamıştı. Öfkelendirmişti.

Gözlerim çakmak çakmak bakarken konuştum. "Uzun bir süredir o geceki aciz kız çocuğu olmadığımı sen de biliyorsun, Constantine. O nedenle içi boş tehditlerini kendine sakla." Sonra kışkırtıcı bir şekilde başımı yana eğdim ve bağrıma dökülen saçlarımı geriye çektim. "Ya da bir ısırık al ve ağzına dolduğu anda kızgın ateş parçalarına dönüşecek kanımla kendine bir ziyafet çek."

Constantine'in çenesi gerilirken gözlerindeki susuzluğu görebildim. Yoğunlaşmış bakışlarını boynumdan ayıramıyordu. Onu içten dışa yakacak şekilde kanımı lanetlediğimi bilmesine rağmen sanki cidden tadına bakmak istiyor gibi duruyordu. Bakışları yoğunlaşırken gitgide yaklaşan Constantine'in bir an için bunu yapacağını, kendine engel olamayacağını düşündüm. Oysa pırıl pırıl parlayan dişleriyle boynumun birleşmesine santimler kala puslu bir sesle konuştu.

"Üzgünüm Erin. Seni geri çevirmek zorundayım." Buz gibi nefesi boynumu ve patlayacakmış gibi atan nabzımı okşadı. "Çünkü sen uzun zamandan sonra karşıma çıkan ısırmak değil, *öpmek istediğim tek kadınsın.*"

Ve o renksiz dudakları kalan mesafeyi de kapatırken keskin kısmıyla değil, etli kısmıyla boynuma bastırıldı.

Tanrım, bu gerçekten oluyor muydu?

Constantine eğilmiş, tam şah damarımın üstünden, *beni öpüyordu!*

Büyük bir şaşkınlıkla kaskatı kesilmiştim. Bir eli çenemi kavradığı yerde duruyor, diğerini sırtımdan ensemi destekliyordu. Sanırım yaptığının aksine beni ısırsa ve kanımdan beslense, ancak bu kadar sarsılabilirdim. Nabzım boynumdan onun dudaklarına, oradan da zihnime sıçramıştı; kalbim kulaklarımda atıyordu. Bedenim buz gibi ama yumuşacık dudakların arasında alev almış gibiydi. Ateş her yerden geçiyor ve zaten yorgun bedenim tüm takatini yitiriyordu. Kolları arasında kelimenin tam anlamıyla erimiştim ve ağırlaşmış başımla düşüp bayılacak gibi hissediyordum.

Beynim durmuştu. Yaptığı şeyi idrak etmem zamanımı aldı. Önce keçiboynuzu kokusu, sonra dokunuşu, sonra bir öpücüğün tüm baştan çıkarıcılığı... Tutku ağır ağır ruhumu aralarken gözlerimin önünde İan'ın saf, tertemiz yüzü göründü. Sonra âdeta buz tuttu o görüntü ve parçalara ayrılıp etrafa saçıldı. Constantine'in uyandırdığı bu hisler bana ait değildi. Kendisi onları çekip çıkarmıştı. Bu henüz bir ihanet sayılmazdı ama o sınıra tehlikeli bir boyutta yaklaştığımız düşünülürse derhâl durması gerekiyordu.

Konseyin yıpranmışlığı olmasa belki daha önce ona karşı koyabilirdim ama kuvvetimi toplayıp onun soğuk vücudunu itmem için birkaç bulanık saniye daha geçmesi gerekmişti. Bununla birlikte kalan son gücümü de kullanmıştım. Ona ne vurabildim ne de az önce beni soktuğu durum yüzünden intikamımı alacak bir büyü savurabildim. Sadece zangır zangır titrerken elimi uzak durması içine önüme siper ettim. Ötekiyle de dudaklarının az önce ayrıldığı yeri, soğumuş ve üşümüş boynumu tutuyordum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi durunca, "Sakın!" dedim soluklarımın arasından. "Sakın bir daha böyle hadsiz bir şey yapayım deme! Yoksa bedelini en ağır şekilde ödersin."

Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve yolumu uzatacağını bilmeme rağmen koşturarak ondan uzaklaştım. Bedenim hâlâ onun öpücüğünün tesiri altında olduğundan kontrolünü yitirmiş gibiydi. Eklemlerim yorgunluktan ve adrenalinden sarsılıyor, hareketlerim savurganlaşıyordu. Hayal meyal yatakhaneme girdiğimi, merdivenleri düşe kalka tırmandığımı hatırlıyordum. Elime geçen ilk geceliği üstüme geçirip yatağa yöneldiğimi de... Gwen'in hediyelerini büyüye başvurmadan iki kolumla yataktan aşağı yuvarlamıştım. Tüm kutular düşmese de içine girebileceğim kadar alan açılınca örtünün altına kıvrılıp saniyesinde uykuya dalmıştım.

...

Daha önce benzerini hiç görmediğim türde bir rüya görüyorum. Leylak rengi, devasa bir kristale bakıyorum rüyamda. Kristalin yansımalarında farklı farklı anılarım film gibi oynuyor. Bu karmaşanın ve hengâmenin içinde kristal çevresine sürgünler veriyor, etrafa yayılıyor ve her şeyi kırıklı kesikli yapısının içerisine alıyor. Anılarım bölünüyor, parçalanıyor, sürekli başka yansımalara sıçrıyor.

Zihnimin kaosuna hapsolmuş gibiyken onu görüyorum. Ne yazık ki kâbuslarımda görmeye alışık olduğum İan değil bu. Kristalle aynı renkte gözleriyle Constantine beni izliyor. Yüzünde ukala bir gülümsemeyle ona yaklaşmamı işaret ediyor. Farkında olmadan ona çekiliyor, bana uzattığı ele doğru atılıyorum.

Büyülü rüyaları artık tanıyorum. Bu hiç aşina olmadığım bir tanesi olsa da büyüyle bezeli bir rüya. Hiç güvenli hissetmiyorum. Aniden bir üşüme geliyor. O zaman fark ediyorum. Kristalin içindeyim. Constantine artık dışarıda, bense yansımalardan bir tanesiyim. Her yanım buz tutarken kristalize oluyorum. Soğuk bir buğulu nefes dudaklarımdan kurtuluyor.

Son nefesim...

Aniden gözlerimi açtım. Gerçekten de buz kesmiş gibiydim. Ama hareket edebiliyordum. Sadece inanılmaz derece üşüyordum. Artık

yatağımda olmadığımı şiddetli rüzgârla savrulan geceliğimle fark ettim. Gözlerim uyku mahmurluğuyla batsa da elimden geldiğince etrafa bakmaya ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Kesinlikle yatak odamda değildim.

Vhartlox Cadı Akademisinin sadece dışarıdan güzel görünen ama aslında terk edilmiş kulelerinden birindeydim. Anlamsız sayıda kule inşa edince kimilerini haşin rüzgârlara ve kuşlara bırakmak kaçınılmazdı. Çer çöpün içinde yalın ayak yürüyerek kollarımı sıvazladım. Hâlâ şokumu üstümden atabilmiş değildim. Hislerim ve kontrolüm yavaş yavaş geri gelirken panik de geliyordu. Fakat böyle bir durumda kontrolümü bir daha kaybetmek hiç akıllıca değildi. Kendimi sakin kalma konusunda teskin ederken mantığım da geri gelmişti. Hızla bir ısınma büyüsü gerçekleştirerek morarmaya başlamış kollarımın göğsümde oluşturduğu yumağı çözebildim.

Neden buradaydım?

O gördüğüm rüyanın tüm bunlarla bir bağlantısı olduğunu içten içe biliyordum zaten. Oysa gölgelerden uzun süre görmemeyi umduğum o kişi çıkınca... Yine...

"Constantine!" dedim bu sefer gerçek bir hiddetle. "Ne tüm bunlar? Ne yaptın bana?"

Öfkemden korkmak yerine eğlendi. *Her zamanki gibi.* Değişmeyen tavırları sinirlerimi bozuyordu. "Sana özel bir hediye verdim: *Sahibin Mührü.* Güçlü vampirler bu mührü avlarını ona geri dönsünler diye bırakır."

Dediklerinden bir anlam çıkarmak için bir süre düşünmem gerekti. Sonunda gerçeği anlayınca gözlerim irileşti. *"Öpücük..."* dedim şaşkınlıkla. İçten içe bunun şehvetli bir öpücük olmamasının ferahlamasını yaşıyordum. Ancak her şeye rağmen beni ayağına gelmem için büyülediği gerçeği midemi bulandırıyordu. Kendi hür irademi kaybetmek, kâbuslarımdan tanıdık gelen korkunç bir kapana kısılmışlık hissiydi. Onun benimle bu şekilde oynamaya hakkı yoktu. Varlığıma, bu zamana kadar olduğum kişiye karşı büyük bir saygısızlıktı bu yaptığı. Üstelik bu kadar gereksiz bir sebepten ötürü...

"Cevaplar mı almak istiyorsun, Constantine?" dedim dişlerimin arasından. Cümlenin her bir hecesini, acele etmeden, üstüne basa basa söyledim.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Senden sadece gerçekleri istiyorum."

Beni uyurgezer yapıp burada onunla buluşmaya zorladı. Bana bunu o yaptı. Beni bir kez daha aciz hissettirdi. Peki ya ne için? *Gerçekler için.* Ondan sakladığım ve sakladığıma emin olduğu şeyler için. Sinirimden ağlamak üzereydim ama ona başka bir güçsüzlük anı daha tattırmayacaktım. Aksine, *ona bunu ödetecektim.*

Derin derin nefesler göğsüme dolarken adrenalin ve temiz hava bedenimin her hücresine doldu. İçgüdüsel olarak gerçekleşen bu reaksiyonun neye meylettiğini başta anlamamıştım. Daha çok vücudum; kendine ait bir beyni varmış gibi, yapması gereken her şeyi çoktan biliyordu ve o bildiklerini hayata geçirdi.

Altından bir ışıkla dolarken bedenimi öne doğru eğdim ve kırık dizlerim öne atılmak için zemini ittiğinde inanılmaz bir hızla sıçradım. Rüzgârın şaklayan sesini defalarca kez duymuştum fakat bu sesi çıkaracak kişilerden birisi olacağımı hiç düşünmemiştim. Gel gör ki savaşçı hızıyla Constantine'e atılırken elimi dur dercesine dümdüz bir hâlde önüme siper eden ve ona karışlar kala duran yine bendim. Sıçramamın oluşturduğu enerji akımı elimin doğrultusunda akmış, o akışı aniden kestiğim için dümdüz bir yüzey oluşturup katılaşmıştı. Bu savaşçıların silahlarının arkasında bıraktığı macunumsu izdi. Onlar gibi büyülü metale ihtiyacım olmadan çıplak ellerimle bile oluşturabiliyordum.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

Constantine daha ne olduğunu anlayamadan kulenin diğer ucuna sıçradım ve dosdoğrusu Constantine'in üzerine... Ellerimle onu içine alacak bir kutu varmışçasına pandomim yapıyordum sanki. Fakat bir sokak sanatçısı gibi bol alkış ve birkaç bozukluk yerine önümde gerçekten de enerjiden bir kutu oluşuyordu; altın rengi parıltılarla, yarı saydam, cam benzeri bir kutu.

"Al sana benimle ilgili yeni bir gerçek," diye devam ettim az önce yaptıklarım neredeyse hiç nefesimi tüketmemişken. Kutuyu tamamlayacak son boşluk tepedeydi. Kulenin taştan duvarına doğru atladım

ve oradan destek alıp daha yükseğe zıpladım. Constantine'in üzerinden ters takla eşliğinde geçerken elimle son büyülü yüzeyi de tamamlayıp onu kutunun içinde mahsur bıraktım.

"Artık bir savaşçıyım da. Ve seni buraya hapsettim." Ayaklarım tekrar zemine kondu. Constantine afallamış bir şekilde bana bakakalmıştı. Tiksintiyle yüzümü başka yöne çevirip sürdürdüm. "Korkarım bu haberi *leydine* yetiştirmek için biraz beklemek zorunda kalacaksın." Constantine elini yüzeylerden birine koyarak fark ettirmeden güç uygulamaya ve direncini test etmeye çalışıyordu. "Bu bariyerler ben güç kaybetmediğim sürece aşamayacağın kadar kuvvetli birer kapan görevi görecektir. Boş yere uğraşma, savaşçı metali olmadan parçalanamayacağını sen de biliyorsun."

Uyarımla ikna olmadan bu sefer birkaç yumrukla şansını denedi. Bense kulenin ucuna doğru yürüyüp esneyerek yeni doğan günü selamladım. Gökyüzü inanılmaz bir kızıllığa vurmuştu. Geceden kalma lacivert morlara ve pembelere teslim oluyordu. Kuşlar cıvıldamaya başlamıştı. Bu korkunç olaydan sonra bile hâlâ yorgundum. Dolayısıyla bu güzel ve yeni güne biraz geç başlayacaktım.

Yatağa dönmeden önce Constantine'e son bir kez göz attım. "Beni getirmek için çok güzel bir yer seçmişsin. Sanıyorum, şatonun en yüksek kulelerinden biri. Rüzgârı bu kadar iyi aldığına göre güneş ışığını da her yönden alacaktır. Seni yakıp öldürmüyor ama oldukça rahatsız edici olduğunu duydum. Tüh, hem yazın günler iyice uzamışken," dedim yüzümü buruşturup.

Constantine bu sefer tüm vampir gücüyle, oluşturduğum yüzeylere atılırken kutu en ufak bir sarsıntı bile geçirmedi. Umutsuzluk da bu kapan gibi onu esir alırken haykırdı. "Bunu yapamazsın, Erin. Bana bunu yapamazsın!"

Yaptım bile, diye geçirdim içimden. Ama bunun yerine bir kez de ben ona, o çok sevdiği keyif dolu gülümsemelerden birini bahşettim.

"Sana güzel bir 16 saat diliyorum, Constantine. Ya da... İşte artık kaç gün sürerse."

10. BÖLÜM
GEÇMİŞİN HAYALETLERİ

Profesör İliza Bloodstone her zamanki kendinden emin adımlarıyla bana doğru gelirken yüzünde önceki vazifeşinas tavırdan başka hafif bir gerginlik de vardı. Çünkü yalnız değildi. Arkasında genç bir cadı onu takip ediyordu. Her nasılsa daha konusu geçmeden bu kızın kadimlerin yanında çömez denebilecek bir yerde olduğu anlayabilmiştim. Havalı, ilgi uyandıran bir görünüşü vardı ama kesinlikle yıllanmış bir cadılığın mistik ışıltısından yoksundu.

Kız belli belirsiz bir heyecanla beni süzüyordu. Gözüm onu bir yerden ısırıyordu ama birkaç saniyelik anlamsız bakışma süresince anlayamadım. Sonra bir anda dank etti. Bu, bizi İliza ile olan dersimde basan öğrenciydi. Ne kadarını görmüş ve ne kadarını anlamıştı, bilmiyordum. Heyecanına bakılacak olursa yeterince görmüştü. İliza'nın onu susturmak için ne yaptığını bilmediğimden stresle bakışlarımı tekrar profesöre çevirdim.

"Evet, Erin, bu derste bir yardımcımız da olacak. Remedy, yeni asistanım," diye yanındaki sarışın kızı tanıttı eğitmen cadım. Planı bu muydu? Onu da bütünüyle bu işin içine çekip susmaktan başka bir çare bırakmamak mı? "Kendisi bu yıl yüksek lisans tezine başlıyor."

Bu sözleriyle İliza, kızdaki bu gençliğin ölümsüzlük tılsımlarında değil, gerçekten de benden birkaç yaş büyük olmasından kaynaklı olduğunu doğrulamış oldu. Remedy'i ilgiyle süzmeye koyuldum. Sarı, kıvır kıvır saçlarını diğer cadılar gibi baştan aşağıya boyatmayı geçtim, minicik bir tutamını bile gücünü temsil eden renge çevirmemişti. Bu nedenle gözlerini çepeçevre saran siyah farlarıyla bir rakunu andıran yüzünden hangi cadılık sınıfında olduğunu çıkarmaya çalışı-

yordum ki kendisi dillendirdi: "Merhaba. Ben Remedy Serpentine[19]. Bir Beltza'yım ve uzmanlaştığım alan zaman, mekân ve boyut."

İliza akademik üslupta kalmaya çalışan asistanını muziplikten eseri olmayan bir gülüşle yalanladı. "Remedy bir Bıçaklar Cadısı. Gücü, boyutlar ve olasılıklar arası kapıları açabiliyor ve herhangi bir zamanda, evrende bulunmuş bıçakları çekip kullanabiliyor."

Kaşımı kaldırdım. İlginç bir deneyim olmalıydı. Ama hâlâ İliza'nın ben ve eğitimim bir sır gibi saklanırken onu buraya hangi amaçla getirdiğini anlamlandırabilmiş değildim. Bunu, kimliğimi afişe etmeden de çözebileceği yollar olmalıydı.

Oysa profesörün konunun üzerinde durduğu yoktu. Çoktan bu konuyu kapatmış, dersine dönmüştü. Derin bir nefes aldı ve beni arenanın merkezine doğru götürdü. "Sana büyüyü ve tüm inceliklerini öğretmemiz elbette çok önemli. Fakat en az bu kadar önemli olan bir şey var ki o da *hedef*. Büyün, bir bıçak kadar sivri uçlu olduğu zaman hedefi tam on ikiden vurmadığında fayda etmez. Bu ders seninle atış talimi yapacağız." Sonra Remedy'e döndü. "Erin'i bu konuda eğitmeni istiyorum. Ayrıca bu özel derslerden kimseye bahsedemeyeceğini unutma. En ufak bir hatanda kadimleri karşında bulursun."

Remedy hangi beklentilerle bugün buraya gelmişti, bilmiyorum ama bunu beklemediği kesindi. Şaşkınlıkla ve her şeyden çok da ilgiyle bana bakmaya başladı. Bende ne gibi bir bit yeniği olduğunu ve bunun neden cadı meclisinin en önemli üyelerini bu kadar ilgilendirdiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra gülümsedi. İştahlı bir gülümsemeydi bu. Sanki hazine bulmuş bir korsan gibi sevinmişti.

Bunun sebebini İliza bizi yalnız bırakana kadar öğrenemeyecek gibiydim. O nedenle, başladığımızda tüm odağımı derse verip kızın garip bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. İliza köşesine çekilmiş, bizi izliyordu. Sadece beni değil, Remedy'i de bu esnada tarttığına adım kadar emindim.

Remedy nefesini topladı ve ellerini yukarı kaldırıp çevresinde dairesel bir tur tamamlayarak aşağı indirdi. Sanki meditasyon yapıyor gibiydi. Zihnini başka bir ana götürmüş, enerjisini belli bir şeye ka-

[19] (İng.) Yılankavi.

nalize etmişti. Birden gözlerini açtığında etrafında bir hare gibi dağılmış bıçaklar beliriverdi. Altın kabzası işlemelerle dolu hançerler, ucunda kan kurumuş savaş kılıçları, her biri tarihi ve değerli görülen türlü bıçaklar... Gözlerini kısmasıyla bıçaklar fırladı ve arenaya yerleştirilmiş hedef tahtasına arka arkaya saplandı. İliza haklıydı. Süslü sözlere gerek yoktu. Onu ve olduğu şeyi bundan daha iyi ifade eden bir söz düşünülemezdi: Bıçaklar Cadısı.

"Şimdi..." dedi Remedy bana dönüp, "bu kez de seninle deneyelim."

Açtığı avucunun üstünde aniden beliren bıçaklar Remedy'nin büyülü kontrolünden çıkıyor ve anında benimkine giriyordu. Büyülü alan içinde bir cisim bulundurmak zaten zorken en ufak bir hatanda seni kesebilecek nesneleri tutmak imkânsızdı. Benim bu konudaki titizliğim ve Remedy'nin sonsuz rahatlığı yan yana sırıtıyor olabilirdi ancak mantıklı olanı benim yaptığımdı. Hem ben onun gibi yıllardır böyle bir gücün varlığına alışarak yaşamamıştım. Sonra düşündüm; yıllar sonra her zaman benimle olan alevleri kontrol etmenin kolaylaşıp kolaylaşmayacağını... Kolaylaşsa da beni yakıp yakmayacağını... Ben de ateşle kendini yakmaktan korkan bir öğrencim olsa tıpkı Remedy gibi gözlerimle alay eder miydim onunla?

Bıçağı güç akıntılarının arasında çekiştirdim. Ellerimden birer karış uzakta olan bıçak sanki rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi kavisler çizerek döndü, sonra bir pençe gibi kapattığım elimi ileri savurdum ve parmaklarımı da bir yere saplanmak üzere yola çıkmış oklar gibi ileri doğru uzattım. Bıçak, hareketimi takip ederek silikleşti ve saniyelerden daha kısa bir sürede karşıdaki hedef tahtasına saplandı.

"Yine ıskaladın," diye başın iki yana salladı Remedy, içinde hayal kırıklığı okunan sesiyle.

Sızlandım. "Daha yeni alışıyorum. Bana zaman ver."

"Evet, alışıyorsun. Bu atışlardan sadece doğuştan yetenekli olmadığın anlamını çıkarabiliriz. Senden öyle olmanı beklemiştim."

Sıkıcı bir eğitmenlik işi istememiştin yani, diye geçirdim içimden. İliza'nın teklifini ve beraberinde gelen tehditlerini kabul ettiğine değer bir şey *bulamadın.*

"Hayır canım. En basitinden sadece salaksın," dedi Figi hemen ardından. Bir an için hazırlıksız yakalanıp bunu Remedy'nin söylediğini sanarak alınacak oldum. Fakat Figi devam etti. **"O da bunu gördü."** Pekâlâ, hakaret Figi'den geldiyse önemsemeyecektim. Onunla ve şevk kırıcı sözleriyle başa çıkmanın tek yolu buydu.

"Neyse ki onun benimle sadece birkaç saatlik işi var," diyerek karşılık verdim ona. **"Ya seni ne yapacağız? Sen bu salak zihne mahkûmsun, Figi!"**

"İlk defa seni haklı buluyorum ve bundan hiç mutlu değilim..." Homurtusu silinerek yok oldu ve tekrar Remedy, ben ve bıçaklar baş başa kalmıştık. Ve ben ancak saatler sonrasında hedefin sınırlarında kalan bir yeri vurabilmiştim.

İliza haklıydı. Büyü, ıskaladığın sürece anlamsızdı. Bunu bana ilk defa o sorgulatmıştı.

Ders bitmeye yakın İliza bize veda edip yanımızdan ayrıldı. Onun kapıdan çıkması için saniyeleri sayan Remedy, gittiğine emin olduğu anda çektiği bıçakları geri gönderdi ve alıştırmamızı yarım bıraktı.

Sanırım şimdi, tam beklediğim gibi gerçek rengini belli edecekti.

"Tanrıça aşkına! Sonunda dişime denk bir rakip buldum," diye ellerini çırptı Remedy.

"Rakip mi? Beni sadece eğiteceğini sanıyordum." Derdinin bu olmasına inanmakta güçlük çektim.

"Eğiteceğim tabii ki," diye yanıtladı. Sonra yaklaştı. "Ama öğrendikten sonra benimle talim yapmanı çok isterim, Erin. Herkese karşı kendini kısmaya çalışmak nasıldır, bilemezsin. Gücüm yaşıtlarıma karşın o kadar hızlı büyüdü ki kimseyle ağız tadıyla düello yapamaz oldum."

Onu muhtemelen en çok da ben anlıyordum. Bu yıl ilk düellolarına çıkacak ikinci sınıf cadılar arasında yer almıyordum bile.

Alamıyordum. Gücümün beni ele vereceğinden ölesiye korkan kadimler şimdiden raporlu olacağımı ve sınavımı teorik tamamlayacağımı bildirmişlerdi. Kendimi sürekli kısmaya çalışıyordum. Bileğime zincirler takıp gücümü kısıtlamaya çalışıyordum. Fakat hiçbir zaman karşımdaki Remedy gibi bunu üzücü bir deneyim olarak görmemiştim. Aksine ben gücümün tüm potansiyelinden ve yapabileceklerinden korkuyordum. Çünkü biliyordum. Tüm zincirler kırıldığında, öğrenilebilecek her şeyi öğrendiğimde benim karşıma dengim olarak verilebilecek bir cadı yoktu; *bir Titaniçe vardı.*

Bu yolun sonunda O'nunla savaşacaktım.

Bundan korkuyordum. Korkmamak aptallık olurdu.

Hazırlanın! 2. sınıf cadılarının en önemli etkinliklerinden birine davetlisiniz! Sınırsız atıştırmalık, alkol ve eğlence sizi bekliyor. Üç gün üç gece sürecek bir pijama partisi bu. Akademinin en geniş balo odalarından birisi sırf bu etkinlik için ayrıldı. En prestij sahibi kız kardeşliklerimizin temsilcileri de bu süreçte sizlerle olacak. Etkinlik sürecinde girmek istediğiniz kardeşliklerle mülakatlarınız olacak ve gece boyunca gerçekleştirilecek tüm oyunlar dikkatle izlenecek. Bu üç gece şüphesiz akademideki en önemli geceleriniz olacak. Burada okul hayatınızın devamında ait olacağınız ve kendilerini öz kardeşlerinizden çok seveceğiniz bir aileye dâhil olmak söz konusu. O nedenle eşyalarınızı afroz tozuyla 13. salona gönderin ve gece yarısı küçük avluda siyah pelerinleriniz ve maskelerinizle bizi bekleyin. Şapka takmak kesinlikle yasaktır. Yakalanıldığı takdirde diskalifiye edilirsiniz. Bol şans cadılar: Kız kardeşlerimiz.

Vhartlox Kız Kardeşlikler Birliği Başkanı:

Stephanie Farewell

"Vay canına!" dedim bir kaşımı kaldırıp. "Anlaşılan bu işi ciddiye alıyorlar."

Freya dalga mı geçiyorum, ciddi miyim diye yüzüme baktı. "Tanrıça aşkına, Erin. Kız kardeşliklerin ününü duymadıysan bence zaten seçmelere gelmemelisin."

Serene homurdandı. "Neden? Seni geri planda bırakacağından korkuyor olmayasın."

Freya'nın yine tizleşen sesiyle yüzümü buruşturdum. "Hiç de bile! Ailem yıllarca kız kardeşliklerin en saygınında, Sigma Fi'de yer aldı. Benim yerim çoktan rezerve edilmiş sayılır. Endişe edecek birisi varsa o da sensin!"

"Hmm, hâlâ tedirginlikten elin ayağın titriyor. Söylediklerine o kadar inanıyorsan başka şekilde davranırdın," diye omuz silkti Serene ve bu hareketinin anlamı buymuş gibi gelip parmaklarını yalamaya başlayan Isırık'la ilgilenmeye başladı.

"Ününü duymayan kalmadı, Freya," diye yanıtladım Freya'yı. "Masa Oyunları'ndan beri her yerde bahsi geçiyor. Ama onlarla ilgili bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Bu kadar çaba niye?"

Evet, anlamıyorsun dercesine başını iki yana salladı. "Ah, Erin. Akademi harika bir yer. Bunu biliyoruz. Çok kısa sürede kurup pekiştirdiğimiz arkadaşlığımız da öyle. Ama kız kardeşlikler... Orası çok farklı bir dünya... Arkanı her daim kollayan, tüm sırlarını paylaşabileceğin ve tek kelimesinin dahi dışarıya çıkmayacağına emin olduğun cadılarla dolu orası. Orada bir amacın varmış, daha büyük bir şeyin parçasıymışsın gibi hissediyorsun."

Bazen Freya anlıyor mu, diye düşünüyordum: *Aslında ne kadar büyük bir şeyin parçası olduğumu.*

Pitsy bize katılmadı. Kız kardeşliklerin ona göre olmadığına kanaat getirmişti. Bunun sebebi daha çok erkek arkadaşların ona göre olmasından kaynaklıydı. Bugün sevgilisi Stan ile buluşmaları vardı. Anlaşılan ertesi gün ve diğer gün de... Bir kadının kendine ait standartları olması harika şeydi doğrusu(!)

Gece, normal gecelerden daha serindi. Pelerinim omzumdan kayıp duruyordu ve maskemi doğru bağlamayı başaramamıştım. Tamamen isteğim dışında gerçekleştiğinden midir nedir, her şey aksi ilerliyordu.

Avlu sandığımdan daha kalabalıktı. Anlaşılan tüm ikinci sınıflar ve geçen senelerde seçilmemiş cadılar heyecanla bu anı bekliyordu. Kimsenin ne yapacağımıza dair bir fikri yoktu. Kız kardeşliklerin kendini büyütüp şişirmesinin ve böyle gizemli bir hava katarak yaptıkları şeyi olduğundan önemliymiş göstermesinin sadece Amerikan üniversitelerinde görüldüğünü sanıyordum.

Yine de buradayım. Carmen duysa gururdan gözleri dolardı. Aslında Freya'nın tüm abartılı yorumlarına rağmen gelmeyi düşünmemiştim. Zaten baş ettiğim onca şey varken kız kardeşlikler eksik kalabilirdi. Ancak İliza'yla yaptığımız küçük konuşmada kız kardeşliklerin iyi bir fikir olduğunu öğrenmiştim. Gündemdeki savaşçı olma durumu da göz önünde bulundurunca fazladan kamuflaja ihtiyacımız olabilirdi. Olabildiğince sıradan bir öğrenci gibi görünmek zorundaydım.

O kadar çok kişiden o kadar farklı şey saklıyordum ki zihnim allak bullaktı. Bir de bana söylenenlere karşı çıkarak işleri karıştırmak istemiyordum. Hem belki kafa dağıtmam için iyi bir fırsat olacaktı.

Stephanie Farewell aramıza katılınca tüm hava birden değişiverdi. Herkes sus pus oldu ve onu takip etmeye başladı. Onun üstünde, rengi olan Gorria kırmızısından bir pelerin vardı. Her hâlinden daha olgun, daha havalı görünüyordu. Arkasından diğer kız kardeşlikler birliği üyeleri dışarı çıktı.

Ufak bir ritüel eşliğinde gece başlatıldı. Çömez cadıların gözünü boyamaya yetecek kadar mistik olsa da konseydekilerin eline su dökemezdi. Sonra Stephanie öne çıktı ve ellerini dua eder gibi gökyüzüne açtı. "Dünyanın yeni yeşeren dişileri, büyünün karanlık çocukları, annemiz Hekate'nin kızları... Hoş geldiniz. Geleceğinizin ilk kovanları olacak nitelikteki kız kardeşliklerimize katılmak istemeniz bizleri epey bir gururlandırdı. Gece enerjinizle şenlendi." Gülümsedi. Bu tavırları ve seçtiği sözleri nedeniyle sanki geleceğin müdiresine bakıyor gibi hissettim. "Fakat çok istenen her şeyi yalnızca çok azı elde edebilir. Bu nedenle bu, sizler için bir yarış. Her hareketinizin izleneceği ve değerlendirileceği bir etkinlik. Dikkatli olun fakat olmadığınız birisi gibi olmayın. Bize gerçek sizi tanıma ve seçme şansı verin."

Yanındaki birlik kızlarından birisi de öne çıktı. "Toplantımıza geçmişe ufak bir yolculuk yaparak başlayacağız. Her cadı önüne bakmadan önce tarihini tanımalı, ondan önce gelmiş kız kardeşlerinin bastığı adımlardan geçmelidir. Bu nedenle bugün Vhartlox tarihinin kahramanları hâline gelmiş *merhum* cadıları ziyaret edeceğiz."

Daha diğer kız açıklamalarına geçemeden nefes alıp verişim hızlanmaya başlamıştı. Nereye götürülmek üzere olduğumuzu fark etmiş ve gidişattan hiç hoşlanmamıştım. Maskeler ve pelerinler bu yüzdendi. Olmamamız gereken bir yere gidiyorduk. Geçen yıl aynı şekilde gittiğim gibi...

Orası olamazdı. Oraya girmek bile bana korkunç anılardan başkasını vermezdi. Hem daha kısa zaman öncesinde benim için can vermiş kadimlere saygılarımı sunamamışken bu aptal kız kardeşlik etkinliği yüzünden oraya geri dönemezdim.

Belki de kader hâlâ tamamlanmamış bir işim olduğu için yolumu orayla kesiştiriyordu, bilmiyordum. Stephanie, sözü, açıklamayı sürdürmüş kızdan devraldı.

"Sessiz olun, yeni cadılar. Sonsuz uykularına yatmış cadıları rahatsız etmek istemezsiniz. Şimdi bizi takip edin. Tarbundle Mozolesine gidiyoruz."

"Hayır, yapamam... Oraya tekrar inemem." Sesim neredeyse yakarırcasına çıkıyordu. Ellerim Freya'nın cübbesinin katlarını sımsıkı kavramış, bırakmıyordu. Eğimli tapınak benzeri kapısından geçip çökmüş ve üstü açılmış iç bahçeye geçene kadar bir sıkıntı olmamıştı. Ama ne zamanki mozolenin derinlerine inen rampayı ve bizi yutmak üzere açılmış gibi duran karanlık kapı ağzını gördüm, işte o zaman geri çekilmiştim.

"Tatlım, ama neden? Biliyorum, korkunç şeyler yaşadın ama bunun yaşamının önüne geçmesine izin vermek istediğine emin misin?" diye teskin etmeye çalıştı Freya. Neden böyle bir durumda ilk ona sığındığımı Serene'nin sözleri netleştirdi.

"Biz de o ritüel esnasında seninle aşağıdaydık. Korkunç şeylerin bir tek senin başına geldiğini sanıyorsun ama çevrendekileri unutuyorsun. Bu şekilde davranmanın bize, orada olması gereken ve hiçbir değeri olmayan birkaç varlıkmışız hissi verdiğinin farkında mısın?" Serene, sonunda duygusallık konseptini anlamaya başlamıştı ama bunu içselleştirmek yerine bununla dalga geçmek ve fırsatını bulduğunda manipüle etmek için kullanmayı tercih ediyordu.

"Ben öyle bir şey mi söyledim, Serene?"

"Kastettin. Yetmez mi?"

"Kast falan da etmedim. Ben sadece etkilendiğimi söyledim. Bu durumda sizden daha zayıf ve daha sarsılmış olduğumu da ima ediyor olabilirim."

Serene her zamanki gibi zalimdi. "Bu ilk seferin değil, Erin. Dünya senin etrafında dönüyor sanıyorsun."

Freya araya girdi. "Yeter artık, Serene! Kes şunu. Erin'e gönül koyabilecek konumda değiliz. Onun yaşadıklarının çeyreğini yaşasak hâlimiz ne olurdu, tahmin bile edemiyorum."

Serene'nin sesi buz kesti. "Benim yaşadıklarım hakkında da en ufak bir fikrin yok, Orleans cadısı. Kendinden büyük laflar etme sakın." Onun sözleri zaten ürpertici olabiliyorken bariz bir tehditkârlıkla korku salmıştı.

Freya titreyerek gözlerini kaçırdı ve Serene'yi yok saymaya çalışarak bana döndü. "Bak Erin. Seninle bu konuşmayı sadece bir defa yapacağım. Gerisi senin kararına kalmış. Bunu bize kendin de söyledin: Artık eski hatalarını yapmak istemiyordun. Kendini avuttuğun yalanlara sırt çevirmiştin hani." Beni omuzlarımdan tuttu ve karşısına aldı. "Geçen yılın gölgelerinden kaçarak bu dediklerinin hiçbirini yapamazsın. Hepsiyle yüzleş demiyorum ama yoluna çıktığı zaman yönünü değiştirme diyorum."

Ona sevgiyle ve minnetle baktım. En çok da böyle savunmasız ve histerik anlarda anlaşılmış hissetmeye ihtiyacın oluyordu. Freya beni anlamıştı ve bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Çenemin titremesine engel olamasam da konuştum. "Şu aptal kız kardeşliklerin benim yolum olup olmadığı tartışmaya açık"

"Geçiştirmeye çalışma, Erin. Şimdi buradasın. Önemli olan da bu. Başladığın şeyi bitir." Elini bana uzattı ve içtenlikle baktı. "Hadi. Bizim için her ne hazırladılarsa girip öğrenelim."

Gülümseyip başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Bunu yapacaktık. Aylar önce güç çalmak için girdiğimiz mozoleye şimdi kim bilir ne için tekrar girecektik.

Sürüdüğüm ayaklarımın yerde çıkardığı garip hışırtı seslerini Serene'ninkilere kattım ve çökmüş mozolenin gerçek girişine dalıp karanlığın bizi sarmalamasına izin verdik.

Zeminin o tuhaf eğimi, içeriyi loş bir ışığa mahkûm bırakan hayaletvari beyaz alevler ve sıcak yaz havasına rağmen hızla düşen derece, anıları âdeta zihnimden çekip çıkararak tüm gerçekliğiyle yüzüme çarpıyordu. Soğuğu ve çıplaklığımı hatırlıyordum. Fiona'nın yönettiği ritüeli, elçilerin gelişini, beni elimden tuttukları o an, ayaklarımın yerden kopuşu, Büyü Öpücük, o organsız yüze yerleşmiş dudaklar; gülümseme için bükülüşü ve arasından dökülen sözler... *Etin istediği, eti çürütür.*

Derin bir nefes aldım. Hepsi geçmişte kalmıştı. O an benim kararımmış gibi görünen ritüel, Titaniçe'nin istediğini almak için beni içine çektiği bir tuzaktı. Yeni planları her neyse benim ona muhtaç olmamı gerektirmiyor olmalıydı. Kendimi zehirlememi, enerji çalmamı, ölümle burun buruna gelmemi gerektirmiyor olmalıydı... Belki beni tekrar öldürmeye çalışabilirdi ama tarih tekerrürden ibaretse de o kadar değildi. Titaniçe başka yollar bulacak kadar yaratıcıydı.

Benim gibi Freya da ürpermiş görünüyordu. Serene zalim olduğu kadar haklıydı da. O gece yaşananlar hepimizin başından geçmişti. Burada olmak her birimiz için aynı derece zordu.

Bir anlığına içimi ürperten, tüylerimi diken diken eden bir his geçti içimden. Ne olduğunu bile anlayamamıştım ama kaynayan çaydanlığın çıkaracağı türden bir ıslık sesi kulağıma yaklaşıp gitmiş, tenim temas eden serinlikle karıncalanmıştı. Ben henüz tepki dahi veremeden Serene bir iç çekişle yürümeyi kesti.

Merakla ona döndüm ve olanlardan bihaber Freya, biraz daha ilerledikten sonra bir gariplik olduğunu sezdi ve yanımıza geldi. "Az öncekini sen de hissettin mi?" diye sordum Serene'ye.

Serene ağır ağır başını sallarken solgun teni daha da beyazlaşmış, sargıları da eklenince mezardan fırlamış bir mumyaya benzemesine yol açmıştı. "Sadece hissetmekle kalmadım. Anladım."

Kaşımı kaldırırken Freya fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Ruhlar..." dedi Serene ağır ağır. "Erin'le iletişime geçmeye çalışıyorlar."

Bir kez daha, bu sefer kendi korkularımın tesiriyle titredim. Fiona geçen gelişimizde hayaletlerin öldükten sonra en son gelecekleri yerin mezarları olduğunu söylemişti. Ya yanılmıştı ya da ruhları, olmaktan en haz etmedikleri yere getirecek büyüklükte bir şey yapmıştım.

"Onları geri çevirme hakkım var mı?" dedim ve endişeyle kollarımı sıvazlamaya başladım. Sıcaklık gitgide düşüyordu ve gözden kaybolmuş cadılar gibi mozolenin alt tabakalarına ilerlemiyorduk bile.

Serene ciddiyetle başını iki yana salladı. "Bir ruhun başına musallat olmasını istemezsin. Biliyorum *kulağa hoş geliyor* ancak sandığının aksine fazlasıyla buhranlı bir deneyim."

Kaşlarımı istemeden çattım. Bu kızın "keyif" kavramı da en az burası, bu yaşananlar kadar korkutucuydu. "O hâlde söyleyecekleri neyse dinleyelim."

Serene anlayışla başını salladı. "Bu taraftan," diyerek içinde bulunduğumuz büyük açıklığın ortasındaki sivri piramidi gösterdi. Belli soylu ailelerin bunun gibi ayrı alanları olduğunu Fiona geçen yıl anlatmıştı. Neden oraya gitmemiz gerektiğini anlamasam da Serene'yle ilerledim. Beti benzi atmış Freya, çoktan beni buraya gelmeye ikna ettiğine pişman olmuş gibi görünüyordu. Geride kaldığını fark edince koşturdu. "Beni bekleyin!"

İçerisi rutubet kokuyordu. Renksiz ışık burada mavileşiyor, yıkık dökük lahitleri kaplamış yosunlar yer altından çok suyun altında-

mışız gibi bir görüntü yaratıyordu. Sanki içinde olduğumuz durum yeterince korkutucu değilmiş gibi Titaniçe yüzünden ortaya çıkan su altı fobim de kendini göstermişti. Maskemi çıkarıp boğuluyormuş gibi içime derin derin nefesler alırken Serene ya da Freya'nın fark etmemesini umuyordum. Travma sonrası stres bozukluğu sayılacak bir tepkimle daha yeni uğraşmışken onları daha fazla endişelendirmek istemedim.

Mavi ışığın kaynağını sonunda gördüğümde neden burada olabileceğimizi tahmin etmeye başlamıştım. Lahitlerden birinin ucuna yerleştirilmiş kapsülün içini döne döne ışığını yayan bir İluna enerji demeti dolduruyordu. Diğer kapsüllerden daha güçlü bir ışık yaymasının sebebi, bir şeyin onu kurcalamasıydı. Ya da bir ruh mu demeliyim?

Kapsül ağır ağır renk değiştirdi ve içindeki İluna, gerçekte Movea olduğunu açığa çıkardı. Bu bir illüzyon büyüsüydü. Birisi kapsüldeki enerjiyi değiştirmiş ve anlaşılmasın diye büyülemişti.

"Bu Fiona'nın büyüsü..." diye iç geçirdi Freya. "Seni odana taşıdıktan sonra Fiona beni de yanına alıp mozoleye geri gelmişti. Yaptığımızın fark edilmemesi için her şeyi yerli yerine koyduk."

"Ama bu Fiona'nın gücünden bir parça," dedim yüzümü buruşturarak. "O hâlde eskiden yerinde duran, çaldığımız ve bana bağladığımız güçlerden biriydi."

Freya başıyla onaylarken ona katılan birisi daha vardı. Şeffaf teniyle aynı anda hem bir gölgeye hem de holograma benzemeyi başaran ince, uzun, zarif bir kadın, kapsülün hemen yanında beliriverm işti. Konuştuğunda sesi bozuk bir plaktan çıkıyormuş gibi cızırtılı ve uzaktan geliyordu. "Evet, benim gücümdü."

Gözlerim anında irileşti. Buraya gelmek istememin en büyük sebebi geçmişimle yüzleşmek istememdi ve gel gör ki içeri adım attığım anda bununla karşılaşmıştım. Şimdi de bunun için onlara hesap mı vermem gerekiyordu yani?

"Üzgünüm," diyerek başladım. "Bu kararı verirken başka güçlerin etkisindeydim ve sonuçlarını düşünmediğim hareketlerim yüzünden ölümle burun buruna geldim. En başta böyle bir şeyi yapmamalıydım."

"Özür dilemene gerek yok. Sen en doğal, en ölümlü şeyi yaptın. Sen sadece istedin. Gücü istedin. Yenilmez olmak istedin."

"*Etin istediğini istedim.* Ve öğrendim ki bu *eti çürütürmüş.*" Şimdi elçilerin bilge sözü daha bir anlamlı gelmişti.

"Bu başka bir zamanın mücadelesiydi. Şimdi önünde yeni karşılaşmalar var. O yüzden geçmişi ardında bırak. Unutma ama olanları kabullen. Kendini ve hatalarını affet. Eğer ki gerçekten güçlü olmak istiyorsan yaşananları ders almak için kullanırsın, kendini saplantılı bir şekilde geçmişe hapsetmek için değil." Geçmişle birçok hesaplaşma yaşamış olmasını beklediğim bir ölmüşün ruhundan gelince sözlerinin doğruluk payı olmalıydı. Belki elçilerin sözüne kulak asmamıştım ama onu dinleyecektim.

Başımı hafifçe eğerek öğüdünü dinleyeceğimi gösterdim ve gözlerimi yeni bir pırıltıyla açtım: Merak. "Neden buradasın? Benimle iletişime geçmek istemenin bir sebebi olmalı."

"Buradayız," dedi tek olmadığını göstermek için ve piramidin diğer köşelerinde de diğer disiplinlerin ruhları boy gösterdi. Freya daha fazla hayaletin geldiğini fark edince dehşetle iç çekti ama kolunu tutan Serene'nin soğuk bakışları onu kendine getirdi.

Dört tanelerdi; bende olmayan güçler için seçtiğim dört enerji sınıfına mensup ölü cadılar... Hepsi kendi enerjisinin renginden belli belirsiz aydınlanmıştı. Yer altına mahkûm kısımları çoğunlukta olup bir karaltıdan farksızdı.

"Çünkü..." dedi bir başkası. "Sana söyleyeceklerimiz var."

"Bir uyarımız var."

"Seninle ilgili yepyeni bir gerçek..."

"Sana yol gösterecek bir önerimiz var."

Dördü arasında dönerken hangi cümle hangisinden çıktı, anlayamıyordum bile. Ben de onları elçiler gibi tek bir kavram gibi görüp sözlerine tek bir vücuttan çıkıyormuş gibi kulak vermeye başladım. Figi olsa *yetersiz zekânla* her şeyi basitleştiriyorsun derdi ancak işe yaramıştı. Dikkatimi hızlıca toparladım.

Ruhlar konuşmaya devam ettiler. "Güçlerimiz senin auranda akarken hakkında pek çok gizli gerçeği öğrenme şansımız oldu. Öncelikle uyarımızı yapalım: Ruhun bir anlaşmanın ağırlığıyla eziliyor."

"Anlaşma mı?" dedim dehşetle. Titaniçe'yle yaptığımız Akordiov büyüsünü hatırladım. Fakat bu, mümkün değildi. O'nu öldürmeye çalıştığım hâlde ruhunu Tartarus'a süremediğim için hâlâ boyunduruğu altında olabilir miydim? Kapandığını düşündüğüm bu davanın yeniden peşine düşmeli ve Titaniçe'yi öldürmeli miydim? "O anlaşma sona ermişti. Gerekliliklerini iki taraf da yerine getirdi. Sonunda kalbimi saran o bağlanma hissinin geçtiğini hissettim. Gitmişti. Bitmişti."

Ruhlar başlarını iki yana salladı. "O anlaşmadan bahsetmiyoruz. Gücümüzü aldığında mevzubahis anlaşma yoktu bile."

"Bu başka."

"Başka biriyle."

"Çok daha güçlü..."

Göğsüm aniden geçtiğini sandığım o sıkışma hissinin bir başkasıyla ağırlaştı. Bu çok farklıydı. Kendimi bildim bileli hep orada olmalı ki aradaki farkı asla anlamamıştım ve belki de anlayamayacaktım. Ruhun hiçbir anlaşmanın kısıtlamaları olmadan hür bir şekilde nasıl hissettirdiğini hiç bilmesem de Akordiov'un klostrofobik hissini hatırlıyordum. Şimdi kalbimin tanıdık olduğum o iplerin ağıyla sarılı olduğunu fark etmiştim. Nefesimi yine kontrol edememeye başladım. O sıkışma hissi geri gelmişti.

"Bunun tüm bu olanlarla ilgisi ne? Kim benimle asla hatırlamayacağım bir anlaşma yapmış olabilir ki?"

"Orasını bilmiyoruz. Fakat her ne yapıyorsan anlaşmanın ihlal sınırlarına yaklaşıyorsun. O sınırı aştığın takdirde olacakları da zaten biliyorsun."

Biliyordum. Kalbim bağların sıkışmasıyla patlayacak, ruhum huzursuzlukla dolu bir Araf'a hapsolacaktı.

"Dikkatli olmalısın," dedi ruhlardan ilk konuştuğumuz hüzünle. "Şu anda durduğun yerden çok uzaklaşma. Bahsi geçen anlaşmanın ne olduğunu öğrenmeden yapacağın her hareket çok riskli."

Üstüme çökmüş karamsarlıkla başımı salladım. Sınırlarını görmediğim bir labirentin içine sıkışıp kalmıştım. Şu ana kadar hep başkalarının yönlendirmeleriyle bir noktadan bir diğerine giderken ilk defa kendim için bir şey yapmak, kendimi keşfetmek istiyordum. Oysa tam bunu yapacakken görünmez engellerle yine olduğum yerde saymaya zorlanıyordum.

Ruhlar, duymuş gibi devam etti. "Endişelenme. Gerçeklerin, bu anlaşmanın içerisinde gizli. Onu keşfedersen aslında ne olduğunu da öğrenmiş olacaksın."

Çaresizlikle başımı iki yana salladım. "Bana temkinli olmamı söylüyorsunuz. Fakat gerçeklerimi bulmaya çalışmak bilinmezlerle dolu bir boşluğa atlamak gibi..." Geçen sefer o boşluğa atladığımda olanları hatırladım. O gün Kızıl Cadı olmuştum.

"Bilinmezliklerle dolu başka bir diyar var ki orada ruhun daha güvenli sayılır. Gelelim sana önerimize..." Ruhlar yaklaşırken hep bir ağızdan konuştular. "Rüyalar âleminde gerçeklik saydamdır. Kâbuslarına odaklanmalısın. Onları görmenin bir sebebi var."

Kâbuslarım... Onları neden gördüğümü çok sorgulamıştım. Sonra Titaniçe'nin beni rüyamda kendine çektiğini görmüştüm, ona giden tünellerin kâbuslarımdakinin aynısı olduğunu... Her şey anlam kazanmıştı o zaman. Kâbuslarımın Titaniçe'yle bir bağlantısı olmalıydı. Son olanlardan sonra birden kesilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Peki ya neden tekrar başlamışlardı? İlan neden benimle aynı kâbuslara çekiliyordu? Bu bir bilmeceydi ve tam çözdüğümü sandığım anda daha da derinlerine batmıştım. "Bunu nasıl yapacağım? Bir yılı aşkın süredir aynı kâbusları görüyorum. Bahsettiğiniz gerçekliği henüz bulamadım."

"Yansımalara bak. Rüyalar âleminde gerçeklik saydamlaşır," dedi yine. "Yansımalar seni yanıltmaz..." Sesleri uzaklaştığı gibi kendileri de geri çekiliyordu.

"Nereye gidiyorsunuz? Bu kadar mıydı?"

"Söyleyeceklerimizi söyledik, Erin Handerson. Geçmişin gölgesinden çık artık. Yeni sınavların seni bekliyor." Ardından silikleşip tamamen kayboldular.

Arkalarından bakakaldım. Hayır, şimdi gidemezlerdi. Beni böylesine allak bullak edip ortalıktan kaybolamazlardı. *Yeni sınavlar mı?* Ben henüz başımıza açtığım belanın faturasını ödememişken daha çok problemle mi uğraşacaktım?

Hırıltılı bir sesle gülünce donup kalan Freya ve Serene şaşkınlıkla bana baktı. "Umarım, kız kardeşliklerin bahsettiği açık bar, söyledikleri kadar iyidir." Üstüme çekidüzen verip piramidin dışına doğru yürümeye başladım. "Bu gece sarhoş olmam gerek."

II. BÖLÜM
AY CADILARI

Boşalan sandalyeye oturdum. Tüm başlar olduğu gibi bana çevrildi.

Sarışın kız kaşını kaldırdı ve uzun listede adımı bulmaya çalıştı. "Hım, Erin Handerson... Bir *newborn*sun demek."

"Evet, ailem cadı değil. Bunun görüşmeyle ne alakası var?" diye yanıtladım hırçınca. İç geçirerek etrafıma bakındım. Anlaşılan üç gece sürecek mülakatların ilkini bitirene kadar içki falan yoktu. İlk mülakat *hızlı randevu* etkinliği gibi üç dakikalık kısa oturumların ardından yer değiştirme ve herkesin birbiriyle eşleşmesi mantığıyla işliyordu. Bu sayede tek tek tüm kız kardeşliklerle birbirimizi tanımış olacaktık. Yani, *sözde*...

Aynı kız dudak büzdü. "Biz alımlarımızda safkan cadı istediğimizin altını çizmiştik."

Başka bir sandalyede patronluk taslayan kızlara aynı konuda kendimi savunmaya çalışıyordum. "Newborn olunduğunda kanıma insan kanı karışmış demek olmuyor, biliyorsunuz, değil mi? Yeni bir soy bende başlıyor. Kanım, son litresine kadar taze cadı kanı!"

"Kastettiğimiz bu değildi," diye beni sakinleştirmeye çalışan kıza korkunç bir büyü savurmamak için kendimi zor tuttum.

"Kastettiğiniz ayrımcılıktı!"

Anlaşılan buradaki kız kardeşlik algısı üniversitedekilerden pek de farklı değildi.

Fakat ben bu kızların yüzeysel dertleriyle uğraşacak havamda değildim. Bu yapılan resmen Amerika'daki *beyaz ayrıcalığı* durumunun

cadı versiyonuydu. Prestijli bir ailede, ekonomik olarak şanslı doğan insanların doğuştan elde ettikleri bu statünün bir halta yaradığını sanması meselesiydi. Onun yerine insanların gerçekten tırnaklarıyla kazanarak elde ettikleri başarılar göz önünde bulundurulsa dünya daha güzel bir yer hâline gelirdi.

Ama hayır, hayat kadersize daha çok zorluk çıkarır, şanslılara daha çok kapı açardı.

Hani, neredeydi cadıların çok boyutlu görme yeteneği? Eski dünyanın değer yargıları eski dünyada kalacaksa neden aralarından en can sıkıcı olanı cadılar arasında süregeliyordu?

İç geçirdim. Değişim her yerde gerekiyordu. Hiçbir yerin birbirinden farkı yoktu, işin içine Titaniçe'nin israf olarak nitelendirdiği insanlar karıştığı müddetçe.

İçinde bulunduğum stresli durumun üzerine bir de sosyolojik olayları yük etmek istemedim omuzlarıma. Sadece iç geçirmekle yetindim.

Görüşmelerin devamı da başladığı kadar kötü ilerliyordu. Zamanla tüm bunlara karşı ciddiyetim azalmıştı. Bir yerden sonra yalan yanlış hikâyeler anlatarak görüşmeleri eğlenceli hâle getirmeye çalıştım. Sohbetlere ben tahammül edemiyor olabilirdim ama yarattığım personalara gelen hiçbir hakaret, iğneliyici söz, bana değemiyordu.

Sandalyeler ve kızlar ardı ardına değişiyordu ve ben kime ne yalan uydurduğumu hatırlamıyordum bile. Sadece son görüşmelere gelmiş olmayı umuyordum. Yerime yerleştiğimde karşımda oturan kızları tanıdığımı fark ettim.

Küçümser bakışları ve artık inkâr edilemez bir şekilde belirginleşmiş bir nefretiyle Morgana... O teslimat gecesi olanları Uzuri'yle çözüp geride bırakmış değildik. Ama Morgana'yla hiç yüzleşmemiştik. Onun için ne anlam ifade ettiğimi bilmiyordum ama olumlu hisler uyandırmadığım da barizdi.

Hemen yanında oturan sarışın kızın kısa zaman önceki derste tanıştığım Remedy olması işleri gitgide kötüleştiriyordu. Bu kızda

delice bir şeyler vardı. İliza onu ufak tehditlerle baskılayabileceğini düşünüyordu. Ancak bana göre o kesinlikle güvenilmez ve tahmin edilemez biriydi. Üstümde dolaştırdığı şevkli bakışlarından bir an önce kurtulmak için en uçta oturan ve en yetkili görünen kıza döndüm.

Onu tanımıyordum. Neyse ki kendini tanıtarak başladı. "Merhaba... Erin," dedi adımı listede arayıp bulmaya çalışmadan. Anlaşılan, o beni tanıyordu. "Ben Hazal. Hazal Akbulut. Sigma Fi'nin başkanıyım."

"Merhaba," diye karşılık verdim Morgana ve sarışın kızın varlığıyla kaskatı kesilerek. İkisi de apayrı duygular gütse de bakışlarını üstümde hissetmek rahatsız ediciydi.

"Bizi tercih etmendeki en büyük sebep nedir?" diye sordu ancak bu da başka bir formaliteye benziyordu. Tavırlarında sanki tüm gün boyunca gelmesini beklediği kişi benmişim gibi bir hava vardı. Direkt elimi sıkıp beni kucaklasa şaşırmazdım.

Her şeyden habersiz Morgana *bu soruyu sormaya gerek var mı,* dercesine aşağılayıcı bir gülme sesi çıkardı.

"Ününüz değil," diye yanıtladım kastettiği şeyi yalanlayarak. "Aslında birbirine sahip çıkan kızlar arasında olmak güven verici gelmişti. Ama bazı üyeleriniz beni bu konuda endişelendiriyor."

Hazal, bakışlarımı bir an olsun ayırmadan sözlerimi söylediğim Morgana'ya baktı ve bir kaşını kaldırdı.

Morgana tiksintiyle konuştu. "Neden bahsettiğinden haberim bile yok!"

"Ah, öyle mi? Bence küçük arkadaşın, avınızın okula adım attığını öğrendiği anda sana haberi yetiştirmiştir."

"Morgana, Erin neden bahsediyor?" diye üsteledi Hazal.

"Hadi canım!" Remedy araya girdi. "Bu, kaçırmaya kalkıştığınız o kız mı?"

"Ne? Kim kimi kaçırıyor?" dedi Hazal dehşetle. Bu görüşme hiç de beklediği gibi gitmiyordu.

"Bahsettiğim buydu. Saygıdeğer üyeniz, kollamak şöyle dursun, her şeyden habersiz bir cadıyı staj yaptığı yeraltı örgütüne kaçırmaya kalkıştı. Bundan yola çıkarak aradığım kriterlere sahip olmadığınızı söyleyebilirim," diye kestirip attım.

Remedy kıvırcık sarı saçlarıyla oynamayı bırakıp heyecanla elini kaldırdı. "Evet, o yeraltı örgütünde ben de staj yapıyordum. Övünmek gibi olmasın, bir tek bana iş teklifinde bulundular."

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne kadar umursamaz, ne kadar saygısızdı... Düşününce öyle bir yerde çalışma daveti almak için kötünün kötüsü olmak gerekiyor olmalıydı. Morgana ve Uzuri'den beterse bu kıza hiç bulaşmamalıydım. İlk fırsatta İliza'yı da uyarmayı aklıma not ettim.

Hazal'ın meselesi benimle değildi o an. Gerçekten öfkelenmişti. "*Rem*. Sen biliyor muydun?"

Bir isimden çok kısaltmaya benzese de Remedy omuz silkti. "Komik bir staj hikâyesi olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle olarak da kalmalıydı," diyerek gözlerini devirdi Morgana. "Bunun konumuzla ne alakası var şimdi?"

"Yeni üyelerimizi güvende hissettirmemiz gerekir. Ama her şeyden önce Kız Kardeşliğimizin yemininde 'Cadı cadıya kötülük edemez.' kuralı da vardı. Bu duyduklarıma istinaden sana bir uzaklaştırma vermek zorundayım, Morgana."

Morgana şokla ona baktı. "Şaka yapıyor olmalısın, Haze!"

"Hayır, çok ciddiyim. Hatta bu şu andan itibaren geçerli. Bu etkinlikte bulunmamalısın bence."

"Bu aptal kız için beni karşına almak istediğine emin misin?"

"Kardeşliğimizin kurallarını çiğnediğin için böyle. Peki, sen başkanını tehdit ederek işleri kötüleştirmek istediğine emin misin?" Hazal'ın kaşları Morgana'nınkileri takiben kalktı. Birbirini bakışlarla sindirmek üzerine bir andı bu. Remedy'nin Morgana'yı dışarı sürüklemesiyle sonuçlanmasa sadece bakışmakla kalmayacaktı da.

Silkinip bana dönen Hazal'a ne diyeceğimi bilemedim. Belli bir otorite problemi vardı anlaşılan. Söz konusu Morgana'yken olmasa şaşardım ama yine de şahit olmak...

"Görüşmeyi burada sonlandıralım mı?" dedi sevimli olmaya çabasıyla.

"Ben söyleyeceklerimi çoktan söyledim."

Hayal kırıklığı her hareketinden okunuyordu. "O zaman seni listeden siliyorum. Seni bunun için zorlayamam."

Anlık bir kararla onu durdurdum. "Aslına bakarsan, bırak kalsın. Sana destek olacak yeni üyelere ihtiyacın var gibi."

Sanırım Hazal'ın gözlerinde o an oluşan minnet ifadesini asla unutamayacaktım.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Pitsy şaşkınlıkla. Sevgilisiyle görüşmesi *neredeyse* basılmalarıyla yarıda kesilmişti. Hemen yatağa gitmek istemeyen deli dolu arkadaşımız da içeriye sızıp kız kardeşlikler partisinde bize katılmıştı. Mozolede olan ürpertici olayı yeni yeni değerlendirmeye başlamıştık. Bu konuda Pitsy'nin dışarıda kalmamasına içten içe sevinmiştim.

Sarhoş olma konusundaki kararlılığım devam ediyordu. Kadehimdeki şarabı dudaklarımdan aşağıya yuvarladım ve "Bilmiyorum. Neden kimse yeterince açıklayıcı konuşmuyor, gerçekten anlamıyorum. İnsanların yaşlanınca sıkıcı bulmacalara ilgi duyması gibi ruhani etkileşimden geçenler de bilmece gibi konuşmaya başlıyor sanki," diye sitem ettim. Bahsi geçen konular bu kadar önemli ve hayatiyken lafı dolandırmanın sırası mıydı bu?

"Aslında bayağı bir net konuştular," dedi Serene her zamanki sükûnetiyle. "Parçalara bölerek açıkladılar üstelik: *Bir uyarı, bir gerçek, bir de öneri...*" Sonra gözleri salonun orta yerinde bizim gibi yere yayılmış sohbet ya da dans eden kızlara kaydı ve donuklaşıp oraya kitlendi.

"Ama söylenilenlerin hiçbir mantığı yok, Serene. Nasıl mümkün olabilir bu? Nasıl hatırlamadığım bir anlaşma yapmış olabilirim?" Sıkkınlıkla ellerimi başımın arasına aldım.

Pitsy atıştırmalıkları boğazına tıkmaktan fırsat bulabildiği ilk anda fikir yürüttü. "Belki de anlaşma sen çocukken başkasının refakat etmesiyle yapılmıştı. O yüzden hatırlamıyor olabilirsin."

"Ya da anlaşmayı yapıp hafızanı sildiler," diye ekledi Freya.

Normalde olsa içi içine sığmadan hareket eden Fiona hiç fark ettirmeden yanımıza gelmişti ve elini omzuma koyup yanıma çömelirken iki teoriyi de çürütmüştü. "Anlaşmaların belli başlı kuralları var: Bir anlaşmayı başkası senin adına yapamaz. Anlaşmayı aklın erdiğinde sadece kendin yapabilirsin. En önemlisi de eğer bir anlaşma mührü varsa o anılar asla tam anlamıyla silinemez. Anlaşma büyüsü, hafıza silme büyüsünden çok çok daha güçlüdür."

"Geldiğin gibi yardımcı olmaya başladın Fiona," diyerek omzumdaki elini sıktım minnetle.

"Mesajını alır almaz geldim. Ufak bir araştırma da yaptım, anlamışsınızdır." Çantasından cildi yıpranmış bir kitap çıkardı. Herkes suskunlaşıp başlığını okumaya çalıştı: *Büyülü Anlaşmalar ve Tüm İncelikleri.*

Fiona kitabı kucağında açıp bir bölümü işaret etti. "Burada, Akordiov büyüsünün geliştirilmesinden önce de sonra da aynı esasların yer aldığı yazıyor. Bu anlaşmayı sen yaptın, erginlik durumun düşünülürse muhtemelen de yakın bir zaman içerisinde. Düşünmeye çalış, yakın zamanda anlaşmaya yakın neler yapmış olabilirsin?"

İç geçirdim. Saymaya nereden başlasaydım? Saralondé'yi sahiplenmem olabilirdi, onun gücü daha kadim yerlerden geliyordu. Ya da Yeraltı Leydisi Calypso'yla yaptığım ufak anlaşma, sandığım kadar ufak değildi. Ancak içime sinmeyen bir şeyler vardı. Ruhlar oldukça netti. Titaniçe'yle yaptığım anlaşmadan bile güçlüyse bu öyle sıradan biriyle yapmış olabileceğim türde bir anlaşma değildi. Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum Fiona... Gerçekten bilmiyorum."

Fiona uzun uzun gözlerime bakıp nefesini topladı ve pozitif enerjisiyle durumu olduğundan daha az kötü göstermeye çalıştı. "Neyse, devam edelim. Belki ruhların diğer söylediklerine odaklanırsan bunun da gizemini çözmüş oluruz."

Başımla onayladım. "Gerçeğin üstünde çok durmamıza gerek yok sanırım. Bu anlaşma gizemini çözersem onun da açığa çıkması bekleniyor."

"Evet, doğru," dedi Freya. "Gerçekte ne olduğunu anlamıyorum, bu bir cadı değilsin demek mi? Eğer öyleyse neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü hâlâ ne olduğunu bilmiyor," dedi Serene kıvrak zekâsıyla olayı anlayıp.

"Ama sadece bu değil. Erin cadıları yüzüstü bırakmak istemediği için burada," diyerek beni savunmaya çalıştı Fiona.

Serene her zamanki gibi fazla gerçekçiydi. "Başlarına bu işi açan kendisi olduğu için olabilir mi?"

Fiona sinirlendi. "Konsey Erin'i affetmiş ve önüne bakmışken bunu sorgulamak sana düşmez."

Pitsy dudağının kenarındaki dolgu kremasını parmağıyla sildi ve hızla araya girdi. "Sahi, ne oldu Konseyde? Bu işten nasıl sıyrıldığını hiç anlatmadın."

Şimdi ben ona nasıl bir cevap verebilirim diye düşünürken Fiona yine yardımıma koştu. "Anlatamaz. Konsey konuşulanları mühürlemiş. Orada olmayan kimseye tek kelime edemez."

"Sana bir şekilde anlatmış anlaşılan," dedi Serene şüpheci bir tavırla.

"Benim başka kaynaklarım vardı," diyen Fiona, Freya gibi Serene'nin yıldırıcı tavırlarıyla uğraşmakla vakit kaybedecek biri değildi. Onun kilitlediği gözlerinden kurtulup tekrar ortaya konuşmaya başladı. "Konumuzdan çok sapıyoruz. Bırakın Konseyi. Konumuz Erin ve mozolede yaşananlar."

Freya kaşlarını kaldırıp mırıltıyla karışık konuştu. *"Konumuz en başta kız kardeşliklerdi."*

"Efendim?" dedi Fiona sert bir şekilde. Muhtemelen öyle duyulmasını istememişti. Mor düşkünü arkadaşım kafasına koyduğu şeyi yapana kadar garip bir şekilde kendinden geçiyordu ve böyle zamanlarda yoluna çıkan her şeyi yok edecek bir zebaniye benziyordu.

Freya anında geri adım atıp dizlerini kendine çekti. "Hiçbir şey."

Fiona gergince rastalarıyla oynamayı bırakıp çantasından başka bir kitap çıkardı. "Bu, Rüyalar Kitabı," diye bizden önce kendisi okudu. "Ruhlar, Erin'in rüyalarına odaklanmamızı öneriyorsa onları dinleyeceğiz. Şanslıyız ki içimizde rüyalar konusunda uzmanlaşan bir cadı var."

"Kim?" dedi her şeyden habersiz Pitsy.

Fiona her zamanki bakışıyla ona baksa da bir şey söylemedi.

"Bu noktada seni biraz durdurmam gerek, Fiona," dedim bana da çatmasından çekinsem de. Bunu söylemek zorundaydım. "Rüyalarım -ya da kâbuslarım- hâlihazırda yeterince karmaşık ve ben onları çözmeye hiç çalışmadım. Yani, gerçek anlamda. Hep bir şekilde geçiştirdim." Orada bana katılan İan sayesinde bu, hiç de zor olmamıştı. Derin bir nefes aldım. "Radikal bir karar almadan önce kâbuslarımı biraz araştırmama izin ver."

Fiona teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve herkesin bu hareketiyle olması gerekenden fazla rahatladığını görünce az önceki davranışlarının histerikliğinin farkına varmış oldu. Utançla dudaklarını büktü. "Tabii tatlım, sen ne zaman hazır hissedersen."

Gülümsedim ve teşekkür ettim.

"Sonuç olarak yapılacak başka bir şey yoksa artık kız kardeşlerle kaynaşmaya başlayabilir miyiz?" diye yakındı Freya.

"Kesinlikle." Boş kadehimi sallayarak ona destek verdim. "Bu gece sarhoş olmak istiyorum dememiş miydim?"

Kızlar ayaklanıp salonun daha kalabalık ve eğlenceli kısımlarına ilerlerken Fiona beni kolumdan tutup geri çekti. "Erin, sence bu olanlardan Konseye bahsetmeli miyiz?" diye sordu fısıltıyla.

Tüm bu zaman boyunca yakınlarda duran Clementine'a göz ucuyla bakıp Fiona'ya onu işaret ettim. "Sanırım bu konuda pek bir seçeneğimiz kalmadı. Ama merak etme," dedim sinsi bir gülümsemeyle. "Bunun için de bir planım var."

Gözlerime dolan güneş ışığıyla uyandırma büyüsü olmadan kendi kendime kalkmıştım. Dün akşamki onca alkole rağmen dinlenmiş ve tazelenmiş hissediyordum. Hiç, akşamdan kalmalığım yoktu.

Doğrulduğum yerde uzun uzun gerinirken yüzüme bir gülümseme yerleşti. Bugün güzel bir gün olacaktı.

Daha fazla yanılamazdım.

Koridorun ilerisinden gelen korkunç bir çığlık sesiyle kapalı gözlerim ardına kadar açıldı. Göğsüm devam eden çığlıklarla deli gibi inip kalkıyordu.

Freya da korkuyla yatağından fırlamıştı. O, benim aksime bıraksan saatlerce uyuyacak hâldeydi. Telaşla bir şeyler söyledi ama ağzında yuvarlanan kelimelerin bir anlamı olmadığına yemin edebilirdim. Serene zaten hiç uyumamıştı. Şimdi de sabah çayını demleyip bitkilerini sulamaya gidecekmiş gibi sakin bir şekilde yatağından iniyordu.

Kız kardeşlik seçmelerine ayrılan bu kattaki misafirhanelerde kalıyorduk. Fiona ve Pitsy yatma saati gelince odalarına dönmek zorunda kalmıştı. Her ne oluyorsa onların da yakınımda, güvende olmalarını isterdim.

Hızla yatağımdan kayıp ayaklarıma terliklerimi geçirdim ve sabahlığımı yolda giyinirken sesin geldiği yere doğru yürümeye başlamıştım.

Tek değildim. Tüm koridor da ya merakla dışarı bakan ya da benimle koşuşturup çığlıkların kaynağını arayan cadı kızlarla doluydu. O sırada başka bir çığlık sesi daha duyuldu ve telaşlı adımların bir kısmı yön değiştirip o tarafa gitti. Endişeyle Serene ve Freya'ya bakıp baştaki hedefime odaklı bir şekilde ilerlemeyi sürdürdüm.

Sonunda koca bir kalabalığın önünde toparlandığı kapısı açık odayı görünce insan kitlesini âdeta yararak öne sıyrıldım ve şoke edici manzarayı diğerleri gibi izleme başladım.

Bir kız yatağında dizlerini kendine çekip oturmuş, çığlıklar atıyordu. Acı dolu çığlıklardan çok şok çığlıklarıydı bunlar. İnanamıyordu... Uyumuştu, uyanmıştı ve bir şeyler değişmişti. Teni âdeta kemik kadar beyazlaşmış kızın ince parmakları kaldırdığı saç tutamlarının arasındaydı.

Saçları teninden farksızdı, hatta tamamen beyazdı.

Kızın daha önce böyle olmadığını gösteren renkleri sanki kan gibi çarşaflarına ve yorganların akmış, kızı akça pakça bir şekilde bırakmıştı.

Kirpiklerine, hatta tırnaklarına kadar beyazlaşan kız albino gibi değildi. Teninin altından damarları falan görünmüyordu, kan kırmızısına dönmesini bekleyeceğim bir göz rengi de yoktu. Aksine çığlıklar yüzünden kısılmış gözlerinin irisi, göz akından daha beyaz bir şekilde parlıyordu.

Sanki beyazla kutsanmış gibi, sanki ay tarafından dokunulmuş gibi...

Koca Kar

Geçen gece olanlar

Yaşlı kadın, bedenini neredeyse içinde boğacak bu kumaşlar yumağının arasında süzülerek ilerledi. Renkleri sürekli değişen ve birbiri içinde devinen yıldızlarla kaplı cübbesi ardında dalgalanıyordu. Aralarına tek tük ak düşmüş gri saçları başının üstünde düğümlenerek gümüşten işlemelerle süslenmiş bir taca dönüşüyordu.

Adımlarının bir sesi yoktu, hareketleri değildi onun varlığını ele veren. Aksine, etrafını kaplayan haresiydi. Ateşin harlı nefesi, gecenin usul şarkısı, kemik ve kandan gelen can, karanlıkla dokunan rüzgâr, hepsine mahkûm ve her birinden bağımsız ruh karışıyordu teninin üstündeki sırlanmış dövmelere. İnananların isimleri bilinmeyen bir

dilde kazınıyordu işlemelerin arasına, gücüne güç katılırken canından can kopuyordu.

Her şeye rağmen yaşlı bir kadındı bugün sessizce ve usulca gecenin en aydınlık ağına doğru ilerleyen. Alıp vermesine gerek olmayan nefesi dudaklarının üstündeki tüycükleri okşuyor, tuhaf bir insani ürpertiyle kaplıyordu içini.

Son zamanlarda bu, O'nun gibi biri için fazlasıyla sık olmaya başlamıştı. Korkuyu hissetmez, O kayıp ruhlara saçardı. Tersine dönen çarklara lanet okudu yolun kesildiği yerde bir süreliğine duraksarken.

Bembeyaz ışıktan bir kapı aralandı önünde ve ağır ağır, acele etmek şöyle dursun, nispeten bekletir gibi ardına kadar açıldı. Yaşlı kadının kırışıklıkları ardında küçülmüş gri gözleri huysuzca kıpırdandı. Normal biri olsa derhâl gözlerini kıstıracak ışıktan değildi bu. Küstahlığın silik varlığını hissedebiliyordu ve öfkelenmemeyi diliyordu. Bu ağırbaşlı olması gereken zamanlarda hiddeti değil, hoşgörüsü kurtaracaktı O'nu.

Bembeyaz mermerlerden oluşmuş sonsuz gibi görünen hole geçti yaşlı kadın. Gençliğini yitirmiş bir beden böylesi bir yolda harap olurdu ama gençlik ölümsüzler için bir anlam ifade etmezdi.

Cübbesi, ardında açılıp bayrak gibi şaklayarak uçuşurken çıplak ayakları yerden hafifçe yükselip sürüklenmiş ve holün ardındaki odanın kapısına saniyeler içinde gelmişti. Bu sefer onu bekletmeyip pat diye açılan kapıyı da aşıp beyaz ve altınla süslenmiş sade odaya geçti. Holdekiyle aynı devam eden mermerlerin altın damarları odadaki ince işlemlerle daha bir anlam kazanmıştı.

Mütevazı olduğu kadar gösterişli ve hepsinden fazla ezici, diye düşündü yaşlı kadın kemikli parmaklarını katlanmış kumaşlar arasına sokup çekiştirirken.

O'nu fazla boşlamıştı. Güçsüz ve silinip gitmek üzere olan birinin elinden tutmuş ama nasıl yürüdüğüne, bu yardımla neler başardığına hiç dikkat etmişti. Ve kabul etmesi zor olsa da O'nu tepesine çıkarmıştı.

Yaşlı kadın dudak büzdü. Şimdi ihmalkârlığıyla yüzleşme zamanıydı.

Ve işte oradaydı.

Dairenin odadan dışarı açılan küçük balkonun beyaz taş korkuluklarına neredeyse aynı beyazlıktaki ellerini dayamış, kafasını geriye atmış, uçsuz bucaksız karanlığı izliyordu. Tellerin gölgelerini dahi seçemeyecek kadar beyazlıkta saçları ışıl ışıl parlıyordu.

Bunun nedeni bizzat ışıktan yapılmış olmalarıydı. Kaymak kadar yoğun bir kıvama bürünen ışık somutlaşmış ve önündeki genç kadının başında peydah olmuştu. Tutamlar başının gerisinde yer yer örülmüş, yer yer saç iğneleriyle birbirlerine tutturulmuş bir şekilde oyuk beline doğru iniyordu.

Üstünde vücudunu kapatmaktan çok örten beyaz dantellerden bir elbise vardı ziyaretine geldiği eski dostunun. Danteller üzerindeki altın işlemeler sayesinde kadının süt kadar beyaz bedeni ayırt edilebiliyor, çıplaklığından çok temizliği dikkat çekiyordu.

O'na dönmeden konuştu kadın. "Bazen gök kubbe nerede diye düşünüyorum. Tüm varlığın sonu, bitişiyse o yukarıda olmalı. Peki, yukarısı neresi?"

"En dibi görmüş olsan bu konuda sıkıntı yaşamazdın." Yaşlı kadının sesi pürüzlüydü.

"Ah, Titanların Savaşı'nda yanlış tarafta olmadığım için üzülecek değilim." O'nunkinin aksine ipek gibi sesi kibirle bezenmişti.

Yaşlı kadın alayla güldü. "Ona Titanların Savaşı diyorsak bu yaklaşana ne diyeceğiz?"

Yüzündeki keskin bakışı sert bir dönüşle açığa çıkaran genç kadın, O'na doğru birkaç hızlı adım attı. "Sana sormalı. Tüm bunlar senin başının altından çıkıyorken..."

Bedenindeki tüm beyaza isyan edercesine gözlerinin akı zifirî bir siyaha boyanmıştı. Belki de parıl parıl parlayan irisiyle yarışmak istememişti, kim bilir ama öfkeli bakışlar O'nun yüzüne uygun değildi.

Çatılan kaşları alnını kırıştırmış, hemen üstündeki beyaz ay taşından hilal düşecekmiş gibi yerinde oynamıştı. Genç kadın elinin bir hareketiyle kusursuz zeminde iki tahtvari sandalyenin yükselmesini sağladı.

Birine kendi oturdu. Diğerine oturması için ziyaretçisine eliyle işaret etti.

Yaşlı kadın gereksiz yere bir iç çekişte bulundu yerine kurulurken. Sanki yorgun bedeni sonunda dinlenecek bir yer bulmuş gibiydi.

Karşısındaki kadın gözlerini devirdi. "Yüzlerin arasından bu koca karıyı seçmiş olman bende en ufak bir sempati dahi uyandırmıyor, Hekate."

Hekate'nin gözleri keyifle parladı. İstediği sempati değil ama evet, bunu söyletmekti. Aciz bir çaba belki de bu kibirli kadının burnunu biraz daha kaldırır ve görmesi gerekenleri fark etmesine engel olurdu.

Hekate'nin yaşlı kafası neredeyse kırılacak bir açıyla yana kayarken öbür yanında silik bir yüz belirmiş, göz açıp kapayıncaya kadar da teni tiftik tiftik açılıp yeni bir form kazanmıştı. "Yoksa bunu mu tercih ederdin?" dedi Hekate'nin şimdi otuzlu yaşlarındaki hâli.

Karşısındaki kadının dudakları büküldü. "Görüyorum da birinci yüzünü kullanmıyorsun. Sanıyorum, bu genç kızlar gibi diz dize dedikodu yapacağımız günlerden değil."

"Ne zaman öyle olmuştuk ki?"

Omuz silkti. "Belli ki olmamışız." Hayal kırıklığına uğrayan yüzü çabuk toparlandı. Ah, öylesine iyimser ve saftı ki bir hayatta görebileceğinden fazlasını gördüğü hâlde hâlâ kötülükle kirlenmemişti.

Hekate parmağındaki yüzüklerden biriyle oynadı. "Senin de solup gitmene izin vermediğimde kendini buraya, Ay'ın soğuk bir köşesine kapatacağını beklememiştim. Belki de gücü senden daha çok hak eden birine bahşetmeliydim."

İfadesiz kaldı. "Dünya çoktan bir Tanrıça'ya sahipti. Ya da *Anne* mi demeliydim?" Anneyi dalga geçer gibi söylemişti.

"Anneye muhtaç bir kız çocuğundan farksız davranıyorken bence bir sakıncası yok."

"Saçmalamayı bırak da sadede gel. Seninle uğraşacak değilim." Aniden parlaması o kadar komikti ki Hekate bir elini kaldırıp dudaklarına bastırmak zorundaydı.

"Ya neyle uğraşacaksın? Gök kubbenin nerede olduğunu sorgulamakla mı? İzole sarayında günleri ve yıldızları saymakla mı? Yoksa seni yanlış bir anında mı yakaladım? Edepsiz kıyafetinle az sonra kendini becerecekmiş gibi duruyorsun." Hekate çok ileri gittiğini biliyordu ama kapıdan girerken yanlış düşünmüştü.

Karşısındaki kadın öylesine dingindi ki hoşgörüyle yaklaşırsa içine gömülür ve boğulurdu. Tepkisini çekmek için hiddetini en parlak hâliyle göstermeli, dingin suyu bulandırıp O'nu rahatından etmeliydi.

"Bakire bir Tanrıça'ya göre fazla bozuk bir ağzın ve sahip olman gerekenden fazla çocuğun yok mu Hekate?"

"Seninki gibi ölümsüz bir sevgilim olsa insan ırkının yarısı benden olurdu. Ama görüyorum ki tatlı oyuncağından da sıkılmışsın. Ya da dur bir dakika," dedi Hekate oynarcasına. "Yoksa o mu senden sıkıldı? Ah, haksız sayılmaz. Sen sıkıcı birisin *Selene*.[20]"

Ayın Tanrıçası Selene gözlerini ardına kadar açtı. Çakmak çakmak yanan irisleri öylesine fazla parladı ki Hekate dahi gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Beyaz ışık görüşünü kapatırken çenesiyle damarı arasına bastırılan tırnakları hissetti.

O'na saldırmış mıydı?

Dişlerini gösterip gülerken gözlerini kapattı ve küçük bir çığlık duydu. Selene şaşkınlıkla karışık bir korku nidasıyla geri çekilmişti.

"Haddini bil, Selene!" dedi Hekate görüşü gitmiş kadına. "Sen Işık'sın ama benim Gece'mde."

"Gece senin değil," diye tısladı Selene.

"Evet, Gece annemin. Ama sen; sen bana aitsin!"

[20] Yunan Mitolojisinde Hyperion ve Theia'dan olma Ay Tanrıçası; kardeşleri Helios (Güneş) ve Eos (Şafak) ile ikinci Titan soyu Tanrılarındandır.

Hekate doğruyu söylüyordu. Selene, Ay'ın Tanrıçası, küçük Titanlardan bir başkası olabilirdi ama mitoloji düşerken içindeki herkes onunla birlikte düşmüştü. Selene'in ayakta kalmasının tek sebebi Hekate'ydi ve artık Hekate düşerse Selene de O'nunla yitip giderdi.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden ve yapmadan öylece durdular. Hekate kapadığı gözlerini açmadı. Selene'in ışıktan kör olmuş gözlerinin biraz karanlığa ihtiyacı vardı; Hekate'ninse O'nun adım adım boyun eğişini hissetmeye.

Buraya bir nedenden ötürü gelmişti ve istediğini almadan gideceği yoktu.

Hekate gözünü açtığında yüzünü avuçlarına gömmüş, yerde cansız bir bebek gibi oturan Selene'e baktı. Gerçekten de küçük bir kız çocuğundan farksızdı. Neyse ki tek ihtiyacı olan gücüydü. O'nun Hekate'yle savaşması gerekse cadılarından dahi önce düşebilirdi çünkü.

"Kalk. Artık konuşabiliriz." Hekate'nin sesi sertti.

Selene uyandırılmış gibi irkildi ve kıpırdandı. Yalnızlığı O'nu, haddini ve gücünü bilmekten uzaklaştırmıştı. Şimdi taşlar yerli yerine oturmuş olmalıydı.

"Benden ne istiyorsun?" dedi Selene. Sesindeki hırçınlık azalmamıştı. Yine de artık gardı inikti. "Bana verdiğini geri alacak kadar çaresiz misin şimdi?"

"Verdiğimi almayacağım, hatta senden hiçbir şey almayacağım. Benim ihtiyacım olan bir ittifak."

Selene gerildi. "Demek doğru. Tethys gerçekten kaçtı. Lanet olsun, Hekate, seni en başında uyarmıştım. Bir eski Titan'la uğraşmak... *Aptallıktı.* Planın ne kadar kusursuz olursa olsun biz ölümsüzler için hiçbir plan kusursuz, hiçbir karşılaşma kaçınılmaz değildir."

"Şimdi de başıma bilge mi kesildin? Söylediklerini zaten biliyordum, Selene. Eğer zamanında bu kararı verip Ezelî Su'yun kutsal gücünü almasaydım şimdi burada ne sen ne ben ne de bahsini ettiğimiz bir savaş olurdu. Ben hayatta ve zamanda kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Ve şimdi yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorundasın."

"Yüzleşeceğim de. Senden tek istediğim bu mücadelede Ay'ın kutsal gücünü tarafımızda tutman." Hekate sandalyede öne kayıp Selene'in gözlerine baktı. "Teklifimi kabul ediyor musun?"

"Neden ben? Sen de Ay'ın gücüne sahipsin."

"Ay'ın gücüne bir tek ben sahip değilim. Artemis, Pasiphae, Eileithyia... Ay'dan güç çeken birçok ölümsüz var. Ama hiçbiri bizzat Ay'ın vücut bulmuş hâli değiller. Sen Ay'ın en saf gücüne sahipsin. Ve bugünden sonra cadılarım da öyle olacak." Hekate avucunu önünde açtı. "Bu ittifakı onurlandır."

"Sanırım başka çarem de yok," dedi Selene parmaklarını Hekate'nin işlemeli avucuna bastırırken. Damarları aniden ışıkla parlayıp içinden akan gücü görünür hâle getirdi.

Parmak uçlarından Hekate'nin eline akan Ay ışığı, tenini kaplayan dövmelerinin içine karıştı ve saniyeler içinde büyünün, cadılığın Tanrıçası'nın bedeni onu kaplayan her dövmeyle bembeyaz bir ışıkla parlıyordu.

Hekate bedeninde bu sefer de Ay'ın kutsal gücünü taşıyordu.

Yine zamanın çok eskisinde yaptığını yaptı. Bu gücü kendinde tutmak yerine çocuklarına bahşetti.

Ay ışığı o gün iki ölümsüzün bedeninden üç cadı kızın ruhuna düştü.

Yepyeni bir türün başlangıcı olan üç cadıya:

Ay Cadılarına.

"Ay, fazlarından birini bir diğerinden ayırmıyor. Her seferinde aynı göz alıcılıkla parlıyor. Neden biz de öyle olmayalım?"

- Christen Rodgers

12. BÖLÜM
OTORİTE SAVAŞLARI

Acil durum konseyi yapılacağı için sabahı, kız kardeşlik etkinliklerinden sıvışarak kadim cadıların arasında geçirmem gerekti. Bunun bir kriz olmasını beklemiştim ama aksine, bir kutlama havasıyla geçmişti toplantımız. Onlara bir isim verilerek başlandı. Ay Cadıları deniyordu bu bembeyaz kesilmiş cadılara. İsobel Tarbundle duruma açıklık getiren kişi olmuştu. Mimar cadı olmasının yanı sıra onun gücü zaten Ay'dan geliyordu. Saçının bir yarısının siyah bir yanının beyaz olması bu yüzdendi. O bir yarım Ay cadısıydı. Bu zamana kadar geceyle ilişkilendirilen İluna'dansa dengeyi temsil eden Beltza'nın bir parçası olarak geçiyordu. Fakat dönüşüm geçiren kızlarla birlikte İsobel'in gücü güçlenmiş, yeni bir boyut kazanmıştı. Onun aurası da diğer kızlar gibi tamamen olmasa da kısmen beyaz enerji demetlerine sahipti artık. Gücünün bir gecede kıvılcım çakılmış kadar güçlenmiş olmasının nedeni yepyeni bir enerji kaynağından enerji çekiyor olmasıydı.

Hekate, Ay'ın somutlaşmış hâli olan Titaniçe, Selene'yle cadılar için bir anlaşma yapmış olmalıydı. Kızlarına yepyeni bir güç bahşetmişti. Troy türünün tek örneği olduğu için onun elektrik mavisi gücüne özgü bir sınıf oluşturulmamıştı. Ancak Ay Cadıları artık beş cadı sınıfını da terk etmişti. Altıncı cadı sınıfımızın adı *Zuria* olmuştu; beyazın, saflığın ve ışığın cadıları.

Kadimlerin böyle bir gelişmeye ihtiyacı vardı. Karma konseyde konuşulanlardan sonra savaşı kazanma şanslarının düşük olduğunu anlamışlardı ve Hekate'den bir atılım bekliyorlardı. Beklenen ittifak gelip çatmıştı.

İsobel ve beni sürekli sindirmeye çalışmasına sebep olan egosu, bu önemli gelişmenin bizzat içinde olmasıyla arşa çıkmamıştı. Çıkamamıştı. Çünkü hâlâ benimle derdi olan kadim cadıya benim de bir sürprizim olmuştu. Hâlâ düşüncesiyle bile içimin yağları eriyordu...

Tüm bu olaylar konuşulurken sinsi bakışlarıyla ara ara beni süzmesinden ne yapacağını biliyordum. Hatta beni toplantıya getiren hizmetime atanmış cadılardan birinin, özellikle de Clementine'ın ortalarda görünmeyişinden çoktan anlamıştım. Tepkisiz bir şekilde ondan gelecek saldırıyı beklemeye koyulmuştum.

İsobel toplantımızın sonuna gelirken sesini temizledi ve bana döndü. "Erin, unuttuğun bir şey olmadığına emin misin?"

Ona onun gibi cevap verdim. "Neden bahsettiğinizi anlamam için daha açık konuşmanız gerekli Müdire Tarbundle."

Hay hay, dercesine ellerini birleştirdi ve beni ağına düşürmenin heyecanıyla konuştu. "Mozolede ruhların seninle iletişime geçtiğini Konseyle neden paylaşmıyorsun? Bunu bizden saklaman için iyi bir sebebin olmalı."

Bu konuşmayı tüm yetkili kadimlerin karşısında gerçekleştirerek beni küçük düşürebileceğini düşünüyordu. Oysa zaten beklediğim bir şey olunca hızlı davranan ben olmuştum. Yanımda oturan Cecile kaşlarını çattı. "Kızıl Cadı'mızı ne ile itham ediyorsun, İsobel? Erin olanlardan bize çoktan bahsetti. Eğer konsey toplantısına geç kalmasaydın anlattığında sen de burada olurdun."

İsobel işlemeyen planının şokuyla ve kaçamak bakışlarla bana baktı ve onu oyuna getirdiğimi anlayınca daha da bozuldu. Hep dinginlik ve ağırbaşlılıkla konuşan kadim cadı ilk defa kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

Masanın diğer tarafında oturan kadim Berdea cadısı başka bir noktaya takılmıştı. "Ayrıca Erin'in bunu anlatmayacağını varsayıyorsan sen nereden biliyorsun? Yoksa bizden habersiz muhbirliğe de mi başvurdun, İsobel? Bayan Handerson'ın yardımcılarını sana seçtirmekte hata mı ettik?"

Tam da öyle olmuştu. Clementine'ın aralarına katıldığı cadı maiyetim bu sözlerle kaçacak delik aradılar. İsobel de onlardan farksız değildi. Ava giderken avlandığı bu tuzağa hiç girişmemiş olmayı diliyor gibiydi. Ama ben vicdanlıydım. *Kendi çıkarlarım olduğu sürece elbette.*

Elime geçen güç ve statü yüzünden içine çekildiğim akıl oyunlarında nasıl hayatta kalınacağını artık daha iyi anlıyordum. İnsanlar tarafından kullanılmak yerine insanları kullanmak, eline geçen her fırsatta üstünlük kurmak gerekiyordu.

"Ah, sevgili kadim cadılarım. Lütfen aşırı tepkiler vermeyin," diyerek gerginliği dağıtmaya çalıştım. "Müdire, sanıyorum hâlâ geçirdiği bu beklenmedik dönüşümün etkisinde. Kelimelerini yanlış seçti. Biliyor elbette çünkü size gelmeden önce bizzat kendisine gidip durumu izah eden bendim. Henüz sizinle de paylaşmadığımı düşünmüş olmalı ki toplantı sona ermeden panikle böyle bir uyarıda bulundu."

İsobel daha büyük bir şaşkınlık ve minnetle gözlerime baktı. Derin bir nefes aldı ve duruma ayak uydurdu. "Aksini düşünebilmiş olmanız çok kırıcı dostlarım. Benden önce önemli konuları açtığınıza ihtimal vermemiştim."

Berdea cadı hâlâ şüpheciydi. "Yine de tavrından aksi okunuyordu. Bayan Handerson seçilmişimiz ve Cadı Elitimizin bir parçası. Onunla konuşurken dikkat edeceksin!" Kadimlere bayılıyordum. Başka insanların göremeyeceği detaylar onlardan hiç kaçmıyordu. İsobel'e meydan okurken bile birbirilerine olan önlenemez nefretleri sayesinde asla yalnız kalmıyordum.

Cecile de yüzünü buruşturdu. "İsobel eski mevkisi olan müdireliğe kendini fazlasıyla kaptırmış olsa gerek. Ancak Kızıl Cadı'mızla konuşma şeklinden ben de rahatsız oldum. İnkâr edemeyeceğim."

İsobel başını hafifçe eğdi. "Bağışlayın. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

Zafer edasıyla gülümsedim. Gardını indirdiyse şimdi olayları kendi lehime döndürebilirdim. "Yalnız konusu açılmışken araya girmek isterim," diye başladım. İsobel dehşetle çarpılmış şekilde beni izlemeye koyuldu. Şimdi ne istersem bana vermek zorunda olduğunun farkındaydı. "Maiyetimdeki birbirinden güçlü cadılara asla sizinki gibi

güvensizlik beslemedim, Agula." İsmi Agula olan Berdea cadısı *pekâlâ* dercesine başını salladı. "Fakat temsil ettikleri cadı sınıfları benimkilerden bağımsız olduğu için desteklerinden yüzde yüz yararlanamıyorum. Eminim, böyle bir görevlendirmenin sebebi okula geldiğimde yaralanan ve iyileşme sürecindeki Gorria ve İluna kadimlerin uygun olmamasıydı. Artık iyileştiklerine göre maiyetimi kendi seçtiğim cadılardan oluşturmak isterim."

Cecile onlardan birisi olma heyecanıyla teklifimi şevkle karşılarken İsobel kusacak gibi görünüyordu. Bana karşı kozunu, olabilecek en kötü şekilde değerlendirmişti ve şimdi hepten kaybediyordu. Cecile'e dönüp ellerini tuttum. "Öğrenciler arasına kaynaşabilecek genç görünümde olsanız inanın ilk sizi seçerdim, Cecile. Ancak size sonsuz bilgeliğiniz ve danışmanlığınızla burada ihtiyaç duyuyorum." Gözlerinin içine uzun uzun bakarken bir kadimi yanıltmayacak kadar ustaca öğrendiğim akıl büyülerinden birisini yaptım: Aklındaki bir fikri başkasının aklına gelmiş gibi gösteren bir tür zihne düşünce ekme büyüsü.

Cecile anlayışla başını sallarken gözleri *bulduğu* muazzam fikirle ışıldadı. "O hâlde maiyetinize şatoya varmak üzere yola çıktıklarının haberini aldığım Shu Ling ve yanında getirdiği Asyalı cadılardan almayı düşünün."

"Bu harika bir fikir!" dedim sahte bir heyecanla. Konuyu açmak için iyileşen cadılardan bahsetmem gerekmişti. Eğer bunun üstüne zaten okulda olmayan cadıları istesem dediklerimde tutarsızlık olurdu. Neyse ki hayatımızda büyü denen bir şey vardı. Mutlulukla gülümsedim. "O hâlde kararlaştırıldı."

Konseydekilerden onaylayıcı mırıltılar yükselirken önce İsobel'i sonra da hoşnutsuz bir şekilde başka yönlere bakan yanıma verilmiş üç cadıyı süzdüm. Onlardan kurtulduğum için üstümden inanılmaz bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Şimdi arkadaşlarımın yanında biraz olsun rahatlayabilecektim.

Merhum Arubara'nın sadık yardımcısı ve bir Gorria cadısı olan Shu Ling değerli bir de arkadaştı benim için. Onun sıcaklığına ve samimiyetine inanıyordum. Kendi seçeceği güvenilir kızlarıyla başta almam gereken yardımı şimdi alabilecekmişim gibi hissediyordum.

Ayrıca henüz şatoda olmadıkları için İsobel'in satın alamayacağı tek cadılar onlardı.

Kazançlı bir günün mutluluğuyla gerindim ve kadimlere tek tek teşekkür ederek toplantı odasından ayrıldım. Kadimler dikkatliydi ama yeterince değil...

Çünkü görebilseler her birine samimi bir teşekkürü bahşetmişken İsobel'e kışkırtıcı bir gülücük savurduğumu da fark edebilirlerdi.

Dönerken yanımda İsobel'in küçük ajan cadıları olmadığından kendimi savunmasız hissettim. Gözleri sürekli üzerimde olsa da beni olası tehlikelerden koruyabileceklerini biliyordum. Şimdi Shu Ling gelene kadar bir başımaydım. Başa çıkamayacağımdan değildi ama daha uyanık olmalıydım.

Bir an için şaşırıp yatakhanemin yoluna sapmıştım. Sonradan sanki sırasıymış gibi kız kardeşliklerin seçmesine katıldığımızı hatırladım ve omuzlarımı düşürerek etkinlik alanını buldum.

İkinci tur görüşmelerini ucu ucuna yakalamıştım. Herkeste ufak bir telaş vardı. Çünkü bu turda cadılardan hünerlerini gösteren ufak bir şov yapmaları isteniyordu. Öyle sahnede, herkesin önünde yapılacak bir gösteri değildi ama alınmak için can attığın kız kardeşliğin temsilcilerinin önünde, kapalı bir odada olmak da en az sahne korkusu kadar kötüydü.

İlk turda her iki taraf da birbirini kısa süreliğine de olsa görmüştü. İkinci tur, yani sıradaki turdaysa her katılımcı oluşturduğu onluk listelerini gezecekti. 15 dakikalık bu görüşmeler kız kardeşlikleri etkilemek için son şansımızdı. Sonra katılımcılar listelerini 3 seçime daraltmak zorunda kalacaktı. Kız kardeşlikler de aynı şekilde kendi listelerini ayıklıyorlardı. Sonuçta listelerindeki uyuşan seçimlerle son bir kez, bu sefer bir saatliğine görüşülecekti.

Şov olarak Fiona'dan öğrendiğim bir parti büyüsünü İliza'nın dersleriyle harmanlamayı ve daha etkileyici bir hâle getirmeyi düşünüyordum. Büyü basit bir *ateşten kelebek yaratma* büyüsüydü. Kozmik katmanın ufak bir açığını bularak bu büyüyü gerçekleştirirsem

birkaç kelebekten fazlasını, koca bir kelebek sürüsünü odaya salabilirdim. Yaptım da. İlk üç görüşmemdeki kızlar daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi beni övgülere boğmuşlardı. Fakat dördüncü görüşmemde küçük gösterimi paylaşmak isteyeceğim bir izleyici yoktu.

Üç sandalyenin ikisi dolu biri boştu. Yanlış sandalye boştu. Karşımda Sigma Fi'nin başkanı yerine uzaklaştırdığı Morgana ile Remedy oturuyordu. Morgana'nın yüzündeki zafer edasına bakılırsa Hazal'ın ayağını bir şekilde kaydırmayı başarmışlardı. Ancak Hazal resimden çıkınca benim burada olmamı gerektirecek bir neden de kalmıyordu.

"Sanırım karşında başka birini görmeyi bekliyordun," diye konuşmaya başladı Remedy. İlgimi kaybettiğimi anında fark etmişti ama bir şekilde beni kalmaya ikna etmek istiyor gibiydi. Bana olan garip ilgisinden, yapacağım gösteriyi görmeye fazla hevesliydi. "Hazal bugün ufak bir *rahatsızlık* atlattığı için aramızda olamadı. Ama merak etme, kabul edildiğinde kız kardeşliğimizin başında yine o olacak."

"Sence de fazla şüpheli bir durum değil mi?" diyerek kaşımı kaldırdım. "Her nasılsa aralarındaki çekişme sonrasında Hazal rahatsızlanıyor ve uzaklaştırdığı üyesi seçim görevine hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor."

Remedy başını telaşla iki yana salladı. "Nasıl göründüğünün farkındayım ama Hazal'ın yaşadıkları tamamen bizden bağımsız ve alışılagelmişin ötesinde bir olay. Morgana da olmasa seçim görevinde yalnız kalacaktım."

Beni ilgilendirmiyor dercesine omzumu silkip kapıya yöneldim. Tam çıkacakken Morgana'nın alaylı sesi beni durdurdu. "Ne o? Korktun mu *küçük kız*?"

"Ben mücadeleden korktuğum için kaçmam," dedim ona dönerek. "Karşımdakini mücadele etmeye değer görmüyorsam muhatap olmam, o kadar."

Güldü. "Öyleyse neden hâlâ o arka sokaktaki korkak kız çocuğunu karşımda görür gibiyim?"

Gözlerinde yine o yerici, küçümser ifadesi vardı. Sanki beni ufacık bir değerim bile yokmuş gibi hissettirecek, kendi bedenimde öz

güvensiz hissettirecek bir bakıştı bu. Fakat bu sefer moralimi bozmak yerine o gözlere nefretle karşılık verdim. O küçümsedi, bense diklendim.

Ona karşı asla dışa vurulamamış ve içimde kaldıkça birikmiş öyle bir öfke vardı ki... Şimdi gücünü fark ediyordum. Belki de Uzuri'yle olduğu gibi bir tür yüzleşmeye ihtiyacımız vardı. Oysa bu uzun bakışma esnasında ne yumruklar ne de büyülü parmaklara yer vardı. Durum böyle olunca ona bakışlarla saldırmanın bir yolunu buldum.

Gözlerimi kıstım ve bir anda çakan kıvılcımlarla *gözlerim alev aldı*. Tıpkı sokak arasındaki çığlığımdan sonra olduğu gibi şakaklarımı, oradan da kaşlarımı hafif bir ısıyla yalamaya başladı. Morgana bana öylesine kitlenmişken böyle bir şey beklemiyor olmalı ki irkilip yerinde sıçradı. Kendini ne kadar hızlı toplasa da onu kendi bakışma oyununda alt ettiğimi biliyordu.

Bu nedenle beni küçümsemek için sözlerini kullandı. Geçen sene, parmaklarının arasına kıstırdığı enerjimi inceleyip *"Hım, sadece bir cadıymış,"* dediğindeki gibi bir hayal kırıklığıyla dudak büzdü. "Gözlerinden ateş saçabiliyor. Aman ne marifet!"

Remedy ise yapabileceklerimi derslerden bildiğinden bu küçük oyunuma büyülenmiş gibi bakıyordu. Yanında Morgana olmasa ellerini çırpıp zıplayacak gibiydi. Bir şey söylemeye yeltenecek gibiyken onu durdurdum.

"Zahmet etme." Gözlerinin önünde dosyamı kaldırıp Sigma Fi'nin isminin üstünü çizerek listemden çıkardım. "Hazal'a üzgün olduğumu söylersin. Sizinle bir işim yok benim."

Odadan çıkarken ateşi yok etmek için gözlerimi sımsıkı yumdum ve ellerimle yanık kaşlarımı kapattım. *Lanet olası Morgana,* diye geçirdim içimden. *Daha yeni uzamışlardı.*

Son listelerin açıklandığı panonun karşısında kendimize yol açmış, sonuçları öğrenmiş ve kalabalığın açıklığı yutmasına izin vererek geri çekilmiştik. Bağırışlarının artık duyulmayacağına ikna olan Freya sızlanıyordu.

"Ama bu nasıl olur? Biz Orleans cadıları Sigma Fi'de nesillerdir bulunuyoruz," dedi sonuçları kabullenmeye zorlandığı için. Hiçbir seçimi karşı taraftan onay alan kardeşliklerden değildi ve bu nedenle liste dışı kalmıştı. Bu onun için bu etkinliğin ve bir kız kardeşliğe girme şansının sonu gibi görünüyordu. Onun için korkunç bir hayal kırıklığı olmalıydı. "Annemler beni öldürecek. Bunu onlara nasıl açıklayacağım?" Anlaşılan hayal kırıklığı dahi ona ait değildi.

"Bu senin hayatın Freya. Kontrolünde olmayan şeyler için hesap vermeyi düşünmek yerine basitçe kaderini yaşaman gerek," dedim omzunu sıvazlayarak.

Freya öfkeyle silkinip benden uzaklaştı. "Sen ne anlarsın ki? Daha az öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığın kardeşliklerin üçünün de son listesine kaldın. Ama neden önemli olduklarını bile bilmiyorsun. Ayrıca bu işi dalgaya alıp yalan yanlış hikâyeler anlatıyorsun. Şimdi kalkıp bana ahkâm kesmene ihtiyacım yok."

"Freya. Ben... Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Olma." Derin bir nefes verdi. "Senin için bir dalga konusu olan görüşmelerinde iyi şanslar." Ardından hışımla uzaklaştı.

Serene sessizce yanıma yaklaştı. "Son listesine sadece Sigma Fi'yi yazmıştı."

Dönüp ona baktım. "Ama neden böyle bir şey yapar ki? Diğer kardeşliklerden de oldukça iyi olanlar var."

"Olsun. Yine de onun yerini aldın."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Saçmalama Serene. Ben onları kendi listemden çıkardım ve bunu fazlasıyla da belli ettim."

"Anlaşılan onlar seni her halükârda istiyorlar. Kendi adımı kontrol ederken seninkini de gördüm."

Listelerine kalmayı o kadar beklememiştim ki kontrol bile etmemiştim. Sonra Serene'nin söylediklerinde bir gariplik sezdim.

"Bir dakika..." Uzanıp Serene'nin listesini aldım ve en üstteki ismi gözüne sokarcasına önüne sürdüm. "Sen de Sigma Fi'yi yazmışsın."

Freya'yı yerinden eden birisi varsa Serene de onlardan biriydi ama tüm riyakârlığıyla karşı tarafı suçluyordu. Omuz silkti.

"Biliyorum. Özellikle yazmıştım. Sanırım pişman olmam gerekirdi. Ama nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum."

Serene'nin bu garip hâllerine daha fazla katlanamadığımdan ondan uzaklaştım.

Beni başta sürükleyerek bu etkinliğe getiren zaten Freya iken, o da gidince beni tutan hiçbir kuvvet kalmamıştı. Daha fazla kız kardeşlikleri önemsiyor numarası yapamazdım. Son listemdeki hiçbir kardeşlikle görüşmek istemiyordum. Özellikle de Sigma Fi'yle.

Etkinliği yarıda bırakıp Freya'yla ikinci yüzleşmemizden çekinsem de odama gittim. İlginç bir şekilde görüşmelere devam etmemem onu rahatlatmıştı. O akşam Pitsy, Freya ve ben kendi kız kardeşlikler gecemizi yaptık ve Vhartlox'taki en güzel pijama partilerinden birini gerçekleştirdik.

Ertesi günün sabahı erkenden kalkıp biraz büyü çalışmak, biraz da İan'a yazmak için kütüphaneye gidiyordum ki... Yalnız yürüdüğüm koridorda başıma bir çuval geçirildi. Daha çırpınamadan birisi bedenimi kavramış ve bilincim kayıp giderken her şey görüşümü engelleyen karanlığa karışıp yok olmuştu.

Gözlerimi tekrar açtığımda karanlık bir mahzendeydim.

Benimle birlikte sızlanarak kendine gelen birkaç cadı kızın sesiyle irkildim. Yüzleri tanıdık olunca istemsiz bir rahatlamayla bunun sandığım kadar ciddi olmadığını fark ettim. Dışarıdan gelen güçlü sesten bir anons yapıldığı anlaşılıyordu. "Kız kardeşlik seçmelerimizin son perdesine, dövüş çukuruna hoş geldiniz sevgili cadılar!"

Şaka yapıyor olmalısınız!

Kaçırılmış mıydım? Hem de beni kendine isteyen onca büyülü tür varken kız kardeşlikler tarafından? Cadıların her şeye hakları varmış gibi yaşamasına lanet okudum. Bu kardeşlikleri bu kadar ciddiye almalarına da...

"Şimdi çömez cadılarımız birbiriyle karşılaşıp son elemeye kaldıkları kardeşlikteki yerleri için düellolar yapacak. Hepinizi iyi seyirler dilerim," diyerek kısa kesti Stephanie'nin tanıdık sesi.

"Hayır," dedim sert bir şekilde. "Bu saçmalık. Ben üçüncü tura katılmadım bile. Öyle kafalarına göre beni düelloya zorlayamazlar."

"O zaman kendini şanslı saymalısın. Çünkü burası Sigma Fi finalistlerinin bekleme alanı," dedi üstündeki tozu silkeledikten sonra tam da bahsettiği Sigma Fi'ye yakışacak dik duruşunu almış bir dönem arkadaşım.

Şimdi bir şeyler yerli yerine oturmaya başlamıştı. Bu besbelli Morgana ve Remedy'nin başının altından çıkıyordu. Hazal da aradan çıkınca benimle uğraşmaları için bir engel kalmamıştı. Titaniçe'yle, güçlü kadimlerle ya da ruhlarla başa çıkabiliyordum ama sıra yaşıtlarıma gelince en acımasız ve tehlikelileri onlardı. Toyluğun ve bilgisizliğin cesareti belki de en korkutucusuydu.

"Anlamıyorsun," dedim sinirle. "Bu saçma sapan kız kardeşlikler umurumda bile değil. Burada olmayı ben seçmedim. Gitmek istiyorum." Ardından arkamızdan kapattıkları dökme demirden kapıyı yumrukladım.

Kadimler beni düellolara çıkarmıyorlardı. Bir bildikleri var ki çıkarmıyorlardı. Mutlaka bir hata yapacak ve kendimi ifşa edecektim. O kadar insanın karşısına çıkıp da arenada büyük bir dönüşüm geçireceğime gücümü daha hiçbir şey başlamadan bu odadan kurtulmak için harcamalıydım.

Yumruklarım yetersiz gelince sakinleştim ve bu sefer büyü gücüyle kapıyı açmaya çalıştım. Olmadıkça çileden çıkıp kontrolümü kaybetmek yerine amacıma odaklanıp gücümü kademe kademe arttırdım. Tepkilerimi kontrol edişimi görse İliza benimle gurur duyardı. Avuçlarımdan hayat bulan alevler metal kapıya akıyor, onu ısıtıp kor kırmızısına dönüştürmesi gerekirken en ufak bir ısınma belirtisi bile göstermiyordu.

"Çabaların nafile," dedi aynı kız. "Bu hücreler büyüye karşı korumalı. Burada yüzyıllardır cadı mahkemelerinin dövüşle yargılanma-

ları gerçekleşti ve tutukluların kimileri büyü dünyasının en güçlüleriydi. Ona rağmen bu korumayı aşan olmadı."

Derin derin nefesler aldım. "Her şeyin bir ilki vardır." Büyü gücüm kimi zaman sınır tanımıyorken bu büyü korumasını da alt edebilirdi. Sanki bu odadan çıkmak ölüm kalım meselemmişçesine gücümü tekrar topladım ve bu sefer daha haşince kapıya, duvarlara, tavana, her yere yüklendim. Elimden gelse burayı başımıza yıkacak ama bir şekilde çıkacaktım işte.

Kan ter içinde kalmışken bir ses büyümü yarıda kesmeme yol açtı.

"Ah, Erin..." dedi tüm odağımı darmadağın etmeye yetecek o alaylı ses. Yeni dönemde hiç duymadığımdan mıdır nedir şu ana dek huzurum yerindeydi. Fakat az önce kendim demiştim; *her şeyin bir ilki olmalıydı.* "...bu kadar abartmaya gerek var mı? Ölümüne bir dövüşten bahseden yok."

Derin bir nefes aldım ve o tarafa döndüm. "Uzuri," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Bir rövanş istiyorsan beni ilk seferki gibi tuzağa düşürebilirdin. İnsanlara kanma gibi can sıkıcı bir huyum var. Bu kadar zahmete hiç gerek yoktu."

"Aslına bakarsan karşılaşacak olsak aynı hücreye koyulmazdık. Bu demek oluyor ki rakibin bir başkası." Yeşil tutamlarını parmaklarının arasına alıp çevirirken göz kırptı. "Korkma. Seni pataklayacak kişi ben değilim."

"Hatırlatırım, en son korkan sendin."

Dudak büzdü. "Ağabeyim seni kurtarmaya gelmeseydi şovunun bedelini en ağır şekilde ödeyecektin." O gece geçirdiğim dönüşümü bu şekilde nitelendirebilmesi bile iğrençti. Ancak Uzuri'nin ne kadar alçalabileceği, olanların dedikodusunu yayabilmesinden belliydi. Dediklerimi doğrularcasına sürdürdü. "Ne ilginç... O gün ikiniz arasında bir yakıştırma yapmıştım. Sonra İan'a gönderdiğin vıcık vıcık sevgi mektuplarını okudum. Bir Movea cadısı olsam kariyerime kâhinlikten devam edebilirmişim."

Az önce söylediği hiçbir şey beni kışkırtamamıştı. Oysa şimdi üstüne atlayıp saçlarını başından yolmak istiyordum. "O mektuplar o

yüzden asla İan'a ulaşmadı. Sen aldın." İnanılmazdı. Ölüm döşeğindeki kardeşi için eve çağrılıp hâlâ arkasından böyle işler döndürebilmesi cidden inanılmazdı.

Uzuri yüzünü ekşitti. "Tanrıçam, sen ve İan... İkinizi aynı cümlede geçirmek bile bir komedi. Sizden ancak bu olur: Alay konusu."

Sıktığım dişlerimin arasından tahmin yürüttüm. "Ne o? Çok saygıdeğer aileniz için yeni yetme bir newborn cadıdan sevgili olamaz mı?"

"Tam olarak da öyle. İan seninle sadece oyalanıyor, *Erin*. İkinizin bir geleceği yok."

Dedikleri ağrıma gitse de aldırmamaya çalıştım. "Sanki evlilik gibi bir derdimiz varmış gibi... Şunun şurasında kaç yaşındayız?"

"Vah zavallı," diye güldü. "Sizin dünyanızda belki öyle ama burada kurallar farklı. Bir savaşçının evliliği çok öncesinden planlanır. Çünkü onlar için eğitimlerinin bitmesi bütün olmaları için yeterli değildir. Kendilerini adayacak bir eşe ihtiyaçları olur."

Dediklerinin doğruluğu karşısında sarsıldım. Bunu daha önceden de duymuştum. Haklı olabilir miydi? İan'ın gelecek planlarını hiç sorgulamamıştım.

Uzuri ekledi. "Ben sadece seni uyarmak istedim. Mektuplarında kendini çok kaptırmış gibi görünüyordun. Gerçeklerle yüzleşince yere çakılmandansa şimdiden bilmen çok daha iyi."

Uzuri'nin büyüleri kadar sözlerinin de zehirli olduğu bir gerçekti. Ona kulak vermem aptallık olurdu. Çünkü İan'ın bana nasıl baktığını biliyordum. Birbirimizi nasıl sevdiğimizi biliyordum. Onu tanıyordum. İan'ın ailesini tatmin etmek gibi bir derdi yoktu artık. Defalarca çabalarının sonuç vermediğini görüp boş vermişti. Hiçbir zaman kabul görmemenin acısını kendi anlatmamış mıydı?

Peki, ya bu acı onun en büyük zaaflarından biri olduysa? Ailesinin gözüne iyi görünmek için Uzuri'nin bahsettiği yoldan ilerleyecek kadar zayıfsa?

Kalbim hem bildiği, tanıdık olduğu ihtimallere tutunup umutla silkelenmek istiyor hem de yeni korkularla karanlığa gömülmeye meylediyor gibiydi.

Yaşattığı bu ikilemle keyiflenen Uzuri elini kalçalarına koyup şimdi ne söyleyeceğimi merakla beklemeye başladı. Ona arkamı dönüp kapıyı zorlamaya devam etmem bile bir çeşit cevap olurdu. Neyse ki buna fırsat vermeden arkasındaki demir ızgaralar açıldı ve sıradaki karşılaşmanın taraflarından biri olarak arenaya çağrıldı. Bana dudak büzüp hiç endişesiz bir şekilde hücreden dışarı çıktı.

Hedefim beni allak bullak etmesine izin vermeden şu anda içinde bulunduğum durumu çözmeye çalışmaktı. Fakat bir yandan da arenada kiminle karşılaşacağını ya da nasıl performans sergileyeceğini görmek için yanıp tutuşuyordum. Hücremizdeki diğer cadılar gibi mazgallara giderek demir parmaklıklara ellerimi dolayıp ışıklandırılmış arenaya baktım. Geçen yıl savaşçıların Adalet Arenasını gladyatör arenasına benzetmiştim fakat farkı şimdi görüyordum. Savaşçıların ya da cadıların düellosunda onurlu bir taraf vardı. Asıl gladyatör dövüşü buna denirdi: Bir köle gibi hapsedildiğin kafeslerin içinde eğlendireceğin kalabalık için sıra beklemek.

İzleyiciler de çok değildi üstelik. Özel bir etkinlik olduğu her hâlinden belliydi. Tanrı bilir, kaç cadı burada böyle bir olayın döndüğünden habersiz bir şekilde okuyor ve mezun oluyordu.

Uzuri kollarını esnetip şapkasız başını havalandırıyordu. Rakibi, ilginç bir şekilde karanlıktan ayaklarını sürüye sürüye çıkan Serene'ydi. Bir saatlik uzun görüşmede üçüncü turu da geçecek kadar ne yapmış olabilirdi ki? Pek konuşkan sayılmazdı sonuçta.

Onu gören Uzuri gülüp ciddiye bile almadığını belli eden bir hareket yaptı.

Yanımdaki kızlar fısıldaşıyordu. "Uzuri'yi geçen sene aldıramadılar, bu yıl girsin diye şu ölgün kızla eşleştirmişler. Resmen haksızlık!"

"Baksana şuna, kız çoktan mağlup olmuş gibi duruyor. Bunun daha nesini paralayıp galip çıkacak ki?"

Arkadaşımdan bahsedildiği için istemsiz bir savunma ihtiyacıyla araya girdim. "Serene'den korkmamak aptallık olur. Nasıl dövüştüğünü hiç görmedim ama onu asla hafife almazdım."

Sonra arenayı aydınlatan alevlerin rengi değişti. Anons tamamlandı ve başlamaları için işaret verildi. Uzuri derhâl duruşunu değiştirirken Serene hâlâ hülyalı hülyalı alanı turluyor ve mırıldanıyordu. "Burası ne çok ölüm görmüş... Hâlâ ne çok huzursuz ruh geziniyor aramızda..."

Uzuri, Serene'nin ürpertici sözlerinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Buraya geçmişi yâd etmeye gelmedik. Savaşacaksan savaş ya da yenil." Yumruk hâline getirdiği ellerini arka arkaya savurup rakibinin üzerine yeşil ateş gülleleri gönderdi.

"Savaşmak için bazen ordu toplamak gerekir," dedi hızlı reflekslerin insanı olmayan Serene. Saldırılarından sıyrılmak için kaçmadı, bir anda Uzuri'nin arkasında bitiverdi. Neye uğradığını şaşıran kızın kulağına eğilip son derece duygusuz bir şekilde klasik bir korkutma ünlemi söyledi. "*Bö!*"

Uzuri dehşetle ondan uzaklaşıp kendine çekidüzen verirken olanlar oldu. Pat diye alevler sönüverdi. Zifirî karanlık her yeri kaplarken herkesten bir şaşkınlık nidası yükseldi. Uzuri ve Serene'nin savaşması beklenen alandan grimtırak ışıklar bir görünüp bir kayboluyordu. Orada hiçbirimizin göremediği bir şeyler oluyordu. Dehşet verici çığlıklar ve hırıltılardan başka bir ipucumuz yoktu. Saniyeler içinde Uzuri canhıraş çığlıklarla pes ettiğini söylemese onun adına endişelenecektim.

Pes, sözüyle birlikte alevler tekrar yandı ve arenanın ortasında dizlerinin üstüne çökmüş, başını kollarının arasına alıp hafifçe sallanan Uzuri göründü. Birkaç metre ilerisinde dikilen Serene az önce olanlar için bir damla bile ter akıtmamış gibiydi.

Uzuri girdiği şokun hâlâ etkisinde olmalı ki kendi başına kalkacak dermanı yoktu. Onu arenadan çıkarmak için iki cadı kız geldi ve Serene galip ilan edildi. Yanımdaki kızlar az önce olanların şaşkınlığıyla bana bakarken onlardan farksızdım. Serene'nin boş tehditler savurmadığını biliyor, korkunç olmak istese olabileceğine içten içe

inanıyordum ama bu... Benim baş edemediğim Uzuri'yi saniyeler içinde dize getirmesi akıl alır gibi değildi.

O kızda daha önce hiç görmediğim türde bir karanlığın izleri vardı.

Diğer dövüşler sıkıcı denebilecek bir yavaşlıkta gerçekleşti. Uzuri'nin dediği gibi ölümüne bir dövüş değildi. Bırakın ölümü, rakipler birbirine öğrendikleri sayılı büyüyü savururken bile ders pratiği yapıyor gibi yaklaşıyorlardı. Beni her kiminle karşı karşıya getireceklerse getirsinler kolay geçeceği belliydi.

Hücrede yalnız kaldığım için beni içeride tutan mazgallar kalkar kalkmaz dışarı çıktım. Adımı duymama gerek yoktu. Bir an önce karşılarına çıkıp Morgana ve Remedy'e küfredecek ve beni buradan çıkarmaları için tehditler savuracaktım. Onları kız kardeşlikler için ayrılmış özel bölmelerin birinde konuşurken buldum. Ancak ağzımı açıp bir şey söyleyemeden diğer mazgalın kalktığını işittim. Karanlık kapı ağzına baktığımda bir eklem bacak dizisinin gölgelerden çıkıp geri girdiğini gördüm ve şaşkınlıkla donakaldım. Bir göz yanılması olması umuduyla daha dikkatli baktım. Maalesef birbirinin üstüne devrilerek ilerleyen o korkunç çıyan bedeni hayal etmemiştim. Gerçekten de buradaydı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Geçen yıl Cadı Köprüsünde serbest bıraktığım o korkunç yaratık, tam karşımdaydı!

13. BÖLÜM
DÖVÜŞ ÇUKURU

"Tanrıça aşkına," dedi Morgana. O bile hazırlıksız yakalanmış olmalıydı. "Böyle bir şeyi nereden buldun, Rem?"

Bunun Remedy'nin başının altından çıkmış olması daha sinir bozucuydu. Güya Profesör İliza'nın kontrolündeydi her şey... O tarafa bakmasam da Remedy'nin sesinden heyecanı okunuyordu. "Okulun çevresinde amaçsızca dolaşırken buldum. Güzel denk geldi."

Buradan bir çıkayım, ona bu yaptıklarını ödetecektim elbette. Öfkeyle dişlerimi sıkıp çıyan yaratığa baktım. Ağır ağır ilerleyen insan bedenleri büyümüştü. Benim yaşlarımda görünüyor olmaları daha ürperticiydi. Öncesinde masum çocuk suratlarıyla daha zararsız görünmüşlerdi. Nitekim aynı gün köprüde bir cadı neredeyse canından oluyordu. Şimdi, gözlerindeki delilik ışıltısı çok daha tehlikeli olduklarına bir işaretti.

Bana yeterince yaklaştıklarında solgun ağızları açıldı ve ikisi aynı anda aynı kelimeyi sarf etti. "Anne."

Aramızda görünürde bir yaş farkı kalmayınca bu, olduğundan daha garip duyulmuştu. Mücadeleyi izlemek için sıralara dizilen herkesin kaşları çatıldı. Onlar tanışıklığımızı bilmeyince normaldi. Belki de bana *anne* demeleri bile o yumurtayı çatlatan kişi olduğum içindi. Hiçbir akademik temeli olmayan çizgi film dağarcığıma göre yumurtadan çıktığında ilk gördüğü kişiyi annesi sanan hayvanlar vardı.

Bu ne bir çizgi film ne de onlar birer hayvan, diye geçirdim içimden sitemle. Sırtımdan soğuk terler akıtıyor, korkudan bayılmamak için büyük bir mücadele veriyordum. Ruhlar geçmişimin hayaletlerinden kurtulmamı önerirken o hayaletlerin kandan candan karşıma çıkıp durmasını beklemiyorlardı herhâlde.

Bir şey demeden onlara bakmayı sürdürünce tekrar ettiler. "Anne?"

Titrek bir nefes verdim. Sesimi alçak tutarak konuştum. "Ne istiyorsunuz benden?" Cevaplarının *evet* olmasında iliklerime kadar korksam da sormam gerekti. "Size annelik etmemi mi?"

"Bunun için artık çok geç," dedi kız olanı.

"O zaman neden buradasınız?" Remedy'nin yaratığı yakalayıp buraya tıktığını biliyordum ama okulun etrafında *amaçsızca* dolandıkları konusunda ikna olmuş değildim. Aynı zamanda bana saldırmamalarına bakılırsa düşmanları da değildim. "Beni neden takip ediyorsunuz?"

"Bizi sen çağırdın," dedi bu sefer genç oğlan. "Bizi hizmetine çağırdın ve biz de geldik, *anne.*"

Neden bahsettiklerini bilmiyordum. Daha Saralondé'yi bile yardıma çağıramazken onları çağırmışsam bu, kazara olmuş demekti. "Bir yanlışlık olmalı," dedim elimden geldiğince sakin ve otoriter konuşarak. "Gidin şimdi. Burayı terk edin."

Canavar ergenler kafaları karışmış bir şekilde bana baktılar. İçinde bulunduğumuz çukurun kaçılamaz bir yer olduğunu düşündüklerinden değildi bu. Açık alanda olsa da böyle bakarlardı. Ortada bir çağrı varsa onlar kulak verip gelmişlerdi. Burada olmak istiyorlardı, buradan gitmek değil.

Ama onlara ne verebilirdim ki?

Remedy görmeyi beklediği şovu bulamayınca öfkelendi. "Ee, ne duruyorsunuz? Dövüşsenize!"

Yaratıklar kafalarını şaşkınlıkla ondan yana döndürse de bir tepki vermedi. Sonra tekrar bana döndü ve erkek olanı konuştu. "Burada güvende değilsin, anne. Bizimle gel."

"Bu insanların niyeti iyi değil," diye doğruladı kız olanı. "İyi olmayan insanları *cezalandırabiliyorduk*, değil mi kardeşim?"

Gözlerindeki tehlikeli parıltıyı görünce onları aksine ikna etmeye çalıştım. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Yalnızca gidin. Siz giderseniz her şey yoluna girecek."

Kız isteksiz olsa da oğlan başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Gitmek için geriye doğru sürünmeye başlamışlardı. İçimi büyük bir rahatlama kapladı. Kendimi gizleyebilirdim. Ancak karanlık şeylerim için aynısını söylemezdim. Bu yaratığı içine alabilecek büyüklükte bir kutu yoktu. Aynı zamanda bana olan bu masumane bağlılıkları, tüm canavarsı özelliklerine rağmen onlara sempati beslememi sağlamıştı. Zarar görmelerini istememiştim.

O sırada iç gıdıklayan ritmik ayak sesleri kesintiye uğradı. Silik metalik bir ışıltı görür gibi olmuştum. Sonra saplanan bıçağın yerini çıyan bedenin eklem yerleri arasında gördüm. İki gencin acı dolu çığlıkları arenayı doldurdu. İzleyiciler en başından beri tedirgin olsalar da yaratıktan gelen ilk saldırgan tepkiyle dehşete kapıldılar.

Saldırganlık olarak algıladıkları şey acıydı. Saldırıya uğrayan onlardı. Gözüm bir mıknatıs gibi bıçağın geldiği yöne çekildi. Remedy ellerini etrafına çektiği üç bıçağı döndürürken ukala bir gülümseme takındı. "Eğer savaşmak istemiyorlarsa biz de onu kışkırtırız!"

Sanki keskin bıçakları birer kamçı, karşısındaki yaratık da bir sirk hayvanıydı. Acımasızlığı karşısında kanım dondu. Remedy ardından elindeki diğer bıçakları da yaratığın simsiyah çıyan bedenine savurdu. Zırhlı boğumlara gelenler sekse de eklem yerlerine saplanan bir bıçak daha oldu. Kıvrılarak içe büzülen yaratıktan iç acıtan başka çığlıklar yükseldi.

Annelik hissine kendimi fazla kaptırmış olmalıyım ki bu görüntü karşısında içim ezildi. "Durdur şunu!" diye bağırdım ona doğru. "Kendine gel! Ne yaptığının farkında mısın sen?"

Remedy hevesle başını salladı. "Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, Erin." Sonra oturduğu yerin tırabzanından arenaya sıçradı. "Bunun için seni savaşırken görmem gerek."

Bunda sana kolaylıklar dilerim, diye geçirdim içimden. "Bu uğurda başka canlılara zarar vermene izin verecek değilim."

Remedy şaşırdı. "Canlı mı?" dedi alayla. "Bu bir canavar. Ne zamandan beri korkunç yaratıkları canlı yerine koyuyorsun?"

"Seni, beni, ondan üstün yapan bir şey olduğuna inanmadığımdan beri," dedim karşımdaki küstah cadıya.

Remedy güldü. "Geçen sene yayılan dedikodunu duydum. Geçirdiğin o canavarca dönüşümü... Sandığımdan daha doğruymuş anlaşılan. Canavarlarla arkadaşlık kuruyorsun çünkü sen de bir canavarsın!"

Söylediklerinin doğruluk payı olabileceğini anlayınca duraksadım. Gözümün önünde bir bir karanlık etkileşimler geçirdiğim anlar canlandı. Onlardan korkmuştum, onlardan utanmıştım... Belki de öyleydim ama bununla kendi içimde bir türlü barışamıyordum.

Arenaya güçlü bir ses eşliğinde Morgana da atladı. "Boşa uğraşma, Remedy. Canavarı dövüştüremiyorsak biz dövüşürüz. Bakalım, küçük kız neler öğrenmiş." Ardından hınçla savurduğu büyünün hedefi çıyan yaratık değil, ben oldum.

Buz soğukluğuyla gelen enerji hüzmelerini pervane gibi dönen bir ateş büyüsüyle savuşturdum. Remedy de Morgana'ya katılıp bana atılırken onun bıçaklarına karşı ateş iyi bir kalkan değildi. O nedenle Remedy'den kaçmam, Morgana'yla savaşmam gerekiyordu. İliza'dan öğrendiklerime göreyse dönüşmeliydim. Ancak burada kimse benim değişken cadı olduğumu bilmezken elim kolum bağlıydı. Gorria'yla yetinmek zorundaydım.

Bir süre zorlanmadan dövüşebildim. Fakat ikisi de benden bilgili ve geleceğin güçlü cadılarından oldukları için işim hiç kolay değildi. Üstelik Remedy'nin saldırıları daha öylesine, savurgandı. Oysa Morgana derin bir nefretle savaşıyordu. Hazal'a onu ispiyonlamamın öcü müydü bu? Sadece bunun için olamayacak kadar gözünü karartmıştı. Benimle başka bir meselesi vardı.

Morgana'yla tüm o ağır büyülerine rağmen başa çıkabilsem de Remedy'nin bıçakları sınırlarımı zorluyordu. Deli gibi sıçrıyor, havada parendeler atıyor, aynı anda çağırdığı sayısız bıçağı bana fırlatıyordu. Kimilerinden kaçamazken Shi'm yardımıma koşuyor, isabet eden bıçakları üstümden sektiriyordu. Ama bu öyle bir seyirde oluyordu ki izleyicilerin fark etmesi olanaksızdı.

Remedy'le tekrar yüzleşmek zorunda kaldım ve İliza'dan öğrendiğim en yıkıcı büyülerden birini ona savurdum. Zeminde artakalan tüm enerjileri kontrolüm altına alıp yerden göğe akan bir ateş şelalesi oluşturmuştum. Korkup ciyaklamak yerine tatmin olmuş bir ifadeyle saldırımdan sıyrıldı. Güçlüydüm ama kendimi ele vermemeye çalışırken yeterince güçlü olamıyordum. Aynı zamanda bir türlü uzaklaştıramadığım çıyan yaratık yüzünden sürekli dikkatim dağılıyordu.

İkiye karşı birdim. Morgana'ya karşı koyabildiğim için Remedy'yi olması gerekenden fazla boşluyordum. Başta Shi'me güvenmiştim ama bu bir hataydı. Shiler de kırılabiliyordu.

Remedy devasa bir uzun kılıç çağırıp sırtıma sapladığında metal bana değil Shi'de açtığı çatlağa saplanmıştı. Ani bir acıyla ileriye sendelerken dudağımdan kopan çığlıkla çıyan yaratığın tüm ilgisi üstüme çekildi. "Ardına sığınabileceğin bir zırhın kalmayınca gerçekten savaşmak zorunda kalacaksın," dedi Remedy ve iki hançeri daha sırtıma savurdu. Shi'm son bir kez altın parıltı çıkardı ve bu sefer çatlakların büyüyüp parçalara ayrılmasına yol açtı. Bedenim ani bir hafiflemeyle öne devrilirken sırtımdaki bıçaklar da ışık tozuna dönüşüp yok olmuştu.

Bu esnada bedenine saplanan bıçakları söküp atan yaratık telaşla beni izlemiş ve gördüğü şeyi basit bir Shi kırılmasındansa ölümüm sanmıştı. "ANNE!" dediler kederle.

Kendi aldığı darbelerden sonra bile cadılara aldırış etmemişlerken benim tehlikede olmam yaratıkta bir şeyleri tetiklemişti. Hırpalanmış çıyan bedenini harekete geçirip atağa geçtiler. Ama başta planladıkları gibi bana değil, Morgana ve Remedy'e saldırmaya başladılar.

En az Remedy'nin bıçakları kadar keskin bacakları, hızla hareket ediyor, beni arkasına alıp bana siper olurken cadılara atılıyordu. Ayaklardan kaçan Morgana, eşelediği yerde taş zemini deldiğini görünce dehşetle bana baktı. Sanki yaratık cidden benim sorumluluğumdaymış ve aradığı cevaplar bendeymiş gibi... *Bunu beni lanet olası çukurda onunla karşı karşıya getirmeden önce düşünecektiniz!*

Bacakların yerde açtıkları çatlaklardan ve deliklerden dışarıya daha gerçekçi boyutta çıyanlar çıkıyordu. Daha küçük ve daha hızlı-

lardı. Ama o kadar fazlalardı ki yine de büyük bir tehdit oluşturacak gibilerdi. Remedy'nin bıçakları üstüne tırmanan minik çıyanlar için faydasızdı. Yer yer ısırılıncaysa haykırışlarla kaçmaya başladı. Çıyan zehrinin ölümcül olmasa da akılalmaz bir acı verdiğini ya da felce sebep olduğunu duymuştum.

Sadece Morgana ve Remedy için başlayan bu olay, hızla izleyicilerin tarafına da yayıldı böylelikle. Arena çıyan istilasıyla çalkalanırken beni kıvrak bedeninin içine alan yaratık iki başını da eğmiş, hâlâ hayatta olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Ben iyiyim," dedim soluklarımın arasından. Kalkanım da olmadan şimdi ne olacağını bilmiyordum ama onların burada olması bir şeyleri daha iyi yapmıyordu. Hatta şu anda asıl sorun onlardan kaynaklıydı. Benden gelecek yeni bir emir bekleyen bakışlarına istinaden konuştum.

"Gidin," dedim son bir kez yalvarırcasına. "Bununla baş edebilirim. Siz bu işin dışında kalmak zorundasınız."

"Bizi sen çağırdın," dedi oğlan yine.

"Açım," diye mırıldandı daha habis bir arzuyla dolu görünen kız kardeşi.

"Sizi sonra gelip bulacağım." Doğruluğuna kendim bile inanmasam dahi onları ikna etmek için tek yol buydu. "Gidin şimdi."

Başlarını salladılar ve gitmeye yeltendiler. Ancak Morgana saçma bir cesaretle çıyana kafa tutma kararı almış ve zemini buzla kaplamıştı. Ayakları kaydığı için yaratık dengesini sağlayamıyor, faydasız çırpınışlarıyla ilerleyemiyordu. *Kahretsin!*

Morgana bu boşluk anını fırsat bilip ona bir de dondurma büyüsü göndermişti ki bu, yaratığı sadece daha çok sinirlendirmeye yaradı. Keskin ayakları buza saplandı ve Morgana'nın yarattığı tabakayı tuzla buz etti. Pist gibi alanın üstünde kayarak ilerleyen Morgana'ysa ileriye savruldu.

Hızla ona atılan çıyanın ayakları tam Morgana'nın bedenine saplanacakken hızlı düşünüp onu dövüş çukurunun uzaklarına itecek bir büyü yapmam gerekmişti. Ayakları zemini delip geçerken iki yüz de şaşkınlıkla bana baktı. Tüm yaptıklarına rağmen kendisini kurtardığıma inanamayan Morgana'nın ifadesi de bunun bir benzeriydi.

"Kimseye zarar vermeyin," dedim sert duruşumu korumaya çalışarak. "Onları rahat bırakın."

"Onlar bize saldırdılar," dedi erkek olan. Kız kardeşi takip etti. "Onlar bunu hak etti." Sonra kıvrak bir hareketle seyircilerin arasına atılıp cadılardan birini gövdesiyle kavrayarak arenaya çekti. Bacaklarının sivri uçlarını bastırdığı yerden kanlar süzülürken yakaladığı cadı kız canhıraş çığlıklarla çırpınıyordu. Yaratık kız ağzını iyice açtı ve yutağının gerisinden iki büyük kıskaç tipi dişlerini çıkardı. Gözlerim, önümdeki bu korkunç manzarayla ardına kadar açıldı. Onu gerçekten yemeyi düşünüyordu.

Buraya benim için geldiklerini bildiğim için tüm ön yargılarımı geride bırakıp yaratığı savunmacı bir şekilde uzaklaştırmaya çalışmıştım. Benim yüzümden canından olmasını istememiştim. Oysa eğer o bu cadı kızın canını alırsa ortada yine bir ölüm olacaktı. Ve sorumlusu yine ben olacaktım.

Ellerimin arasında çabucak oluşturduğum bir alev bulutunu yaratığa doğru savurdum. Avını düşüren çıyan yaratık büzülerek geriye doğru sürüklendi. Bu seferki bakışlarında bir ihanete uğramışlık ifadesi vardı.

"Anne," dedi oğlan başı. "Bize sen de saldırdın. Sen de bizi buna layık gördün."

"O artık annemiz değil," diye karşı çıktı dişleri çenesinin içine gömülmüş kız. "Bizi ilk seferki gibi reddetti."

"Evet, değilim," dedim her kelimeyle acı çeksem de. Onları, beni anneleri gibi gördükleri için yüzüstü bırakmak istemiyordum. Ancak başka çarem yoktu. Evcil köpekleri küstürmek için taş atmaları gibi bir alev topu daha attım üzerlerine. "Şimdi gidin buradan. Defolun!"

Kardeşler gözlerinde yaşlarla birbirlerine baktılar. *"Bizi annemiz değil, yalnızlık büyüttü. Bizi merhamet değil, vahşet korudu,"* dediler yine tek bir ağızdan. Bedenleri simsiyah bir enerjiyle sarmalanırken eklem yerlerinden yeni bacaklar ve bombeler çıkmaya başladı. Gövdeleri uzadı, boyları değişti. Yüzleri olgunlaştı.

Bir genç olarak karşıma çıkan yaratık şimdi ergin bir kadın ve erkeğe dönüşmüştü. Dedikleri gibi daha fazla yalnızlaşmak onları daha da büyütmüştü. Daha tehlikeli, gözlerini kan bürümüş bir şekilde... Kararmış dudakları yeni kelimeler için açıldı. "O nedenle gitmeyeceğiz. Aksine bu odada nefes alan her varlık gazabımızdan nasibini alacak!"

Şimdi görüyordum. Bugün burada kendini tutmaya çalışan tek kişi ben değildim. Yaratık çocuklar çocuktu ve bir çocuğun yapacağı gibi bana kendilerini sevdirmeye çalışıyorlardı. Onlar da içlerindeki karanlığı tutuyorlardı. Onları en karanlık yerlerine iten ve içindeki canavarı özgür bıraktıran son darbeyi ben vurmuştum. Bunun vicdan azabıyla sonra yüzleşeceğimden emindim ama şimdiden içimi yakmaya başlamıştı.

Yaratıkların kendileri gibi güçleri de büyümüştü. Çoğu cadı arenayı çoktan terk etmiş olsa da içerisi hâlâ çıyanların arasında mahsur kalmış ya da zehirli olanları tarafından ısırılıp felç geçirmiş cadılarla doluydu. Yaratığın kadın tarafı hareket edemeyen bedenlere açlıkla atılırken erkek olanı cadı kızlara saldırdı ve ayaklarını pençe gibi kullanıp göğüslerinde derin kesikler açarak etrafa kan saçtı.

Onlara defalarca saldırsam da zırhlı gövdeleri güçlenmiş, büyülerimden etkilenmez hâle gelmişti. Kadın tekrar başını geriye yatırmış ve yutağından çıkan korkunç dişleri cansızmış gibi salınan kızlara doğrultmuştu.

Çok geç olmadan bir şey yapmalı ve onu durdurmalıydım.

Bu sefer karşımda bir canavar olması, içimde de bir canavarın saklı olduğunu hatırlamamı kolaylaştırdı. Dudaklarımı araladım ve ismini söyledim. *"Saralondé; koruyucu,* sahibine gel!" İçimden dışarıya sarsıntılar şeklinde gelen gücü hisseden yaratık bana baktı.

"Saralondé, onlara hiddettinden tattır."

Göğsümden gelen bir kükremeyle son sözlerimin duyulması güçleşmişti.

"Saralondé, götür bu habis yaratığı buradan."

İkinci bir canavar arenaya adımı attı. İçimden fışkırdı ve özgür kaldı. Zemini ağırlığıyla parçalara ayrılıp ardında ayak izleri bıraktı. Onun parça parça hayvanları andıran devasa bedeni neredeyse dövüş çukuru dedikleri bu yere sığmayacaktı. Tenini galaksiyi oluşturan yıldızlar kaplıyor, yüzünün yarısını Sara'yı anımsatacak şekilde kapatan aslan yelesi hafif bir esintiyle dalgalanıyordu.

Sara'nın canavar hâli bir savaş narası attı ve ardından çıyan yaratığı ağzıyla tutup havaya kaldırdı. Sivri ayakları onu çenesinden yer yer soksa da aldırış etmeden canavarı silkeledi. Kadın tarafı elinde tuttuğu cadıları düşürdü. Ardından bir kez daha bana bakan Saralondé, canavar başıyla bir selam gönderdi ve zemine kafa üstü atılarak karanlık bir boşluğun içinde yok oluverdi.

Bu kadardı. Bitmişti. Neredeyse saniyeler sürmüştü sürekli bu *eğlencelerden* mahrum kalmamak için dil döken canavarımın işi.

Enkaz hâlindeki arenaya son bir kez göz gezdirdim. Aradığımı; tüm bu olanların iki sorumlusunu buldum. Remedy hâlâ ısırıkların acısıyla kıvranıyor, Morgana olanların şokuyla onu ittiğim yerde titriyordu.

O ikisinin bu yaptıklarını ödemesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"O hâlde kararımız kesin," dedi İsobel. "Geçen gece yaşananları orada olan tüm kızların aklından sileceğiz."

Kuruldakiler başıyla onaylarken Profesör İliza Bloodstone karşı çıktı. "Erin hiçbir dönüşüm geçirmediğini söylüyor. Kimliğini ele verecek bir şey yaşanmamış olabilir. Bence fevri karar veriyorsunuz."

"Canavarla oturmuş, sohbet etmiş neredeyse. Kızlardan kimileri onun kontrolünde olduğuna bile inanmış durumda. Erin'in üstüne herhangi bir şüphe çekmemesi gerekiyor derken bu diğer tüm garipliker için de geçerliydi." Bana karşı üslubu her zamanki gibi iğneleyici ve sertti İsobel'in. Önceki gün yaşananlardan sonra benden intikam almak isteyeceğini biliyordum ama önüne altın tepside gelen ilk fırsatı da kullanmasını beklememiştim. "Bu olay kadimlerin kulağına

gitmeden önce çözülmeli. Yaşananların faturası bize ve okulumuzun itibarına kesilir."

"Biliyorum ama hafıza silme büyüsü her seferinde kusursuzca işlemeyebiliyor. Kızlarımızı bu şekilde riske atmak istediğine emin misin?" diye üsteledi İliza.

İsobel ise geri adım atmadı. "Birkaç saatin silinmesi sorun teşkil etmez. Ayrıca revirde yaralı olan ya da olmayan tüm bağlantılı kızları saatlerdir tutuyoruz. Onlara gerekli açıklamayı yapamayacağımıza göre açıklama yapmamıza gerek kalmayan seçeneği tercih etmek zorundayız." Asistanına döndü. "Hafıza büyülerinde en iyi olan hocalarımızı toplayın. İşleme derhâl başlansın."

Asistanı başıyla onayladı ve kurulun diğer üyeleriyle birlikte odayı terk ettiler.

İsobel keyifle beni izliyordu. Tanrım... Benimle alakasız gerçekleşse dahi tüm bu yaşananlar eline çok güzel koz vermişti. "Görüyorsun, değil mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Maiyetindeki cadıların korumasını kabul etmediğin ilk anda başına gelenleri."

Bir an için *ilk anda* tabirinin fazla yerinde olduğunu düşündüm. Bunu kendisi planlamış olabilir miydi? *Hadi canım,* o kadar ileri gitmiş olamazdı. Olmamalıydı.

"Yeni cadıların şatoya varmasına çok az kaldı Müdire. Endişeniz için teşekkürler. Ancak bu konuda endişelenmeniz gereken kendi okulunuz ve okulunuzun cadıları. Ellerine geçen ilk fırsatta böyle işlere kalkışabiliyorlarsa, disiplin yetersizliğiniz benim güvenliğimden daha büyük bir sorun."

İliza *iyi bir noktaya parmak bastın* dercesine araya girdi. "Bu hiçbir koşulda kabul edilemez bir kabahat. İlgili öğrencilerin derhâl cezalandırılması gerekiyor."

"Ne kabahati?" diye sordu İsobel bilmezlikten gelerek. "Hafızaları silinen cadılar suçlarını hatırlamayacaksa gerçekten işlemiş sayılırlar mı? Ya ceza... Onların gözünde sebepsiz olan bu cezayı nasıl açıklayacaksınız?" Bilmiş gülümsemesi yüzünde tekrar yeşerirken kalkıp

onu parçalamamak için kendimi zor tuttum. Çıyan yaratık mideye indirmek üzere onu tutuyor olsa hiç şüphesiz *"Afiyet olsun,"* derdim.

Profesör Bloodstone aramızdaki husumetten habersiz, durumun adaletsizliğine takılmıştı. "Bu öğrencilerden biri Remedy, onca tehdidime ve uyarıma rağmen böyle başkaldırı niteliğinde bir işe karışıyorsa üzgünüm Müdire ama onu tehdit ettiğim şeylerle cezalandırmak benim şahsi meselemdir."

"Bir eğitmen olarak da şahsi meselelerinizi öğrencilerinize yansıtamazsınız Profesör. Kendi sözlerinizle kendinizi alaşağı ettiniz." Tartışmadan galip çıkmanın sevinciyle derin bir nefes aldı. "Şimdi izninizle, yapmam gereken işlerim var."

Herhangi bir karşılık vermeden odayı terk ederken neredeyse sinirimden ağlayacak vaziyetteydim. O çukurda başıma gelenler cezasız bırakılamayacak kadar acımasızcaydı. Bana anne diyen, neredeyse tapınan bir yaratığı elinden tutup aydınlık bir yere götürmektense karanlığa itmek zorunda kalmıştım; bir an olsun yaşanana saygı duymayan ve kavgayı körüklemek isteyen Morgana ve Remedy yüzünden. Sara kartını kullanmasaydım cadılardan ölenler olacaktı. Belki de şimdi yaratığın kendisi ölmüştü. Hayatta olsa bile onu kaybettiğim aşikârdı. Bu gece yaşananlardan sonra onu karanlığına ve herkesin layık gördüğü canavarlığa hapsetmiştim.

İliza elimi tuttu. "Erin," dedi içtenlikle. "Bunun yanlarına kalmasına izin vermeyeceğim. Buna emin olabilirsin."

"Tabii, Profesör," dedim çoktan pes etmiş bir ses tonunda. Ona geçen yıl tuzağa düşürülüp dayak yediğimde olanları hatırlatmayı düşünsem de vazgeçtim. Bir anlamı yoktu.

İnsanlar yapardı, bedelini öderdi.

Melek ruhlular yapmasa bile vicdanları onlara ödetirdi.

Cadılar yapardı, *yanlarına kalırdı.*

Akşam olanları kızlara anlattığımda onlar da öfkeden küplere binmişti haklı olarak. Hatta Fiona ve Freya birbirinden güç alıp Remedy

ve Morgana'yı ciddi ciddi bir köşeye kıstırmayı ve kendi yöntemleriyle adaletin yerini bulmasını sağlamayı düşünmüşlerdi. Onları vazgeçiren ben olmuştum. Kurallar onlara işlediği gibi arkadaşlarıma da işlemeyecekti. Onlar hatırlayacaklardı ve bunun bir cezası olacaktı. Benim için başka birinin daha başına iş açılmasını istemiyordum. Bunu önlemeye çalışmak, bazen o kişiyi kurtarmaktan bile daha zordu.

O gece orada olan kızlardan biri de Serene olduğu için revirde hafızası silinmek üzere tutuluyordu. Bu bilgiyi alınca hiç yoktan onun nerede olduğu konusunda endişelenmeyi bırakabilmişlerdi. Onlara Serene'nin Uzuri'ye yaptıklarını anlattığımda şaşkınlıklarına engel olamadılar. Freya, Sigma Fi'ye asil olarak kabul edildiğini fark edince kıskançlığına engel olamasa da gülümsedi.

Pitsy'nin ise Serene hayranlığı daha bir pekişmişti. "Geçen senenin öcünü almış Erin, anlasana," demişti. "Senin için. Sana yaptıkları için."

Serene belli etmese de arkadaşlığımızı fazlasıyla içselleştirmişti. Bizden habersiz kaç kez arkamızı kollamıştı, kim bilir...

Uyku saati yaklaşırken olanlardan sonra uyuyabileceğimi düşünmüyordum bile. Ancak sonra aklıma geldi. Bu gece yaşananlar kesinlikle dolu dolu bir kâbusu tetikleyecekti. Komik bir tezat olsa da bu gece rüyamda *gözlerimi açık tutmak* zorundaydım. Her türlü gariplik ve anlaşmayla ilgili herhangi bir ipucu için her zamankinden daha dikkatli olacaktım.

Yastıklarımı özellikle rahatsız bir pozisyonda durması için düzenlerken -kâbus ritüelleri insana ne ilginç şeyler öğretiyordu- Freya bana seslendi. Vitiligosu için yatmadan önce kremlerini sürüyordu. "Ben öncesinde... Hırsımın beni kör etmesine izin verdim, kusura bakma. Morgana ve Remedy'nin seninle uğraştığını bilmiyordum." Derin bir nefes alıp verdi. "Kız kardeşliklerdeki aşırı tepkim için özür dilerim. Bencil olduğunu düşünmüyorum. Sen her yaptığın pervasız hareket-te kendinden önce bizi düşünüyorsun." Kıkırdadı. "İlla yapıyorsun ama. Yine de başının dikine olabilecek en nazik şekilde gidiyorsun."

Kandili söndürmek için uzanırken gözlerimin içine baktı ve sıcacık bir gülümseme gönderdi.

"Haklısın. Kız kardeşliklere ihtiyacımız yok. Bizler çoktan kardeş kadar yakınız, Erin. İyi ki de öyleyiz."

Ateşlerin çıtırtısı kulağıma gelince bir şeylerin farklı olduğunu hissediyorum. Yaşasın! Bu bir rüya değil. Kâbus. Buna ilk defa seviniyorum. Aynı korkunç mağaralardan birindeyim. Karanlık ve içimi ürperten kızıllıkta kayaçların arasında ilerliyorum. Bu parlak görüntü bana her seferinde kana bulanmış oldukları hissini veriyor. Ürperiyorum.

Bir açıklık beni karşılıyor. Göğü bulmayı beklerken ileride daha büyük bir mağara açıklığından başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Vay canına, burası ne büyük bir yer, diye geçiriyorum içimden. Burada ilginç bir şekilde hayat var. Normalde her seferinde ateşlerden nehirlerin içerisinde patlamalar ve ateş çıtırtılarıyla baş başaydım. Şimdi... Garip ziyaretçilerim olmasa da yalnız hissetmiyorum. Burada bir şeyler işliyor. Sanki bir maden ocağı gibi... Ancak yine de her şey fazla kırmızı. Kanla bezeli. Ateşin kanla olan bu inanılmaz çekimi burayı bir madenden çok cehenneme benzetiyor. Kim bilir, bekli de öyle.

Bedenim yine benim kontrolümde değil. Zaten kâbuslarımda hiçbir zaman benim kontrolümde olmamıştı da. Ama şimdi bunu bir fırsat olarak görüyorum. Göz yuvasının el verdiği ölçüde etrafı kolaçan ederek inceliyorum. Daha öncesinde baktığımı ama asla görmediğimin farkındayım şimdi. Bu görüntülerde tonla detay gizli.

Ateşin sürekli kaynağı olan benden geldiğini zaten biliyordum. Fakat aşağıya baktığımda elimde tuttuğum bir meşale yok. Yanan gözlerim gibi yanan şey yine benim. Ayrıca hareketlerim insani yürüyüş ritminin aksine çok kıvrak. Bedenimin altının sürekli kavisler çizerek ilerlediğini bel omurlarımın yaptığı manevra hareketinden hissedebiliyorum.

Duvarlarda işlemeler var. Dışarısı daha kabataslak dururken burası sanki özellikle işlenmiş ve süslenmiş. Bir şekilde bunun bir tapınma alanı ya da yüksek makam yeri olduğunu düşünüyorum. Her yerde metalik zırhlar ve kalkanlar var. Bir savaşa hazırlanılıyormuş gibi. Ancak zırhların tütsülendiğini ve yer yer kesildiğini, parçalandığını fark ediyorum. Sonra burada insani bir bedene sahip kimsenin bana görünmediğini hatırlıyorum. Bunlar hazırlanmıyor. Bunlar buraya gelenlerin cesetlerinden sökülüp çıkarılmış olmalı. Ve savaş nişanesi gibi çıktığım yerin

kapısına bırakılmış... Beni uykumda öldüren gladyatör kılıklı savaşçıyı hatırlıyorum. Biri başarılı olmuştu. Bunlar öncesindendi. Mağlup olanların eseriydi...

Bir yansıma arıyorum çaresizce. Ruhların dediği gibi, gerçeğin saydamlaştığı o yansımaları arıyorum. Bu bedenin baktığı tarafta bir yansıma görmeye çalışıyorum. Zırhların yüzeyi o kadar isle kaplanmış ki sadece turuncu ışıltılarla kaplı silik bir silüet görüyorum orada. Neyse ki bedenim daha çok ilerliyor ve bir yer altı kaynağına doğru gidiyor. Su içmek için başını eğiyor. Ve o zaman görecek gibi oluyorum içinde bulunduğum şeyin ne olduğunu.

Birden görüntü kararmaya başlıyor. Sanki gözlerimi kapatmışım gibi. Buna izin vermek istemiyorum. Kendimi sonuna kadar zorluyorum. Her hücremle bilincimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Kapanan gözlerimi aralamak için savaşıyorum.

Görüntü daha da bulanıklaşıyor. Bambaşka bir ışıkla lekeleniyor. Sudaki yansımayı göremeden...

Uyandım.

Gözlerim öyle bir şekilde sancıyordu ki kâbusumda gözlerimi açmaya yeltenirken aslında fiziki bedenimi buna zorladığımın ayırdına vardım. Bozulmuş bir plak gibi göz yuvasının içinde dönmeye çalışan gözlerim tüm bağ dokularımı mahvetmişti.

Ama bu çok saçmaydı. İçinde olduğum, kontrolüne sahip olmadığım o beden bayılmamıştı. Ani bir gelişme olmamıştı beni rüyamdan koparacak. Sadece yansımayı görecekken bir şey buna engel olmuştu.

Bir anlaşma, beni sınırlarını ihlal etmemden alıkoyuyordu. Bir başka büyü ise bu anlaşmanın gizemini çözememem için rüyalarıma engel oluyordu.

Sanırım Fiona'nın bahsettiği yöntemlere geçmekten başka çarem yoktu.

Hâlâ aklımı kurcalayan düşüncelerle kendimi yastığa bıraktım ve sabaha kadar da gözüme bir gram uyku girmeden öylece durdum.

14. BÖLÜM
CANAVARLAR

Sonrasında ne mi oldu? Devam ettik. Hayatımıza, içinde olduğumuz bu yoğun tempoya boyun eğerek gün gün ilerledik. Oryantasyon haftası demek, ikinci sınıf cadılar için kardeşlikler demekti. Ancak seçilmeyen bunca öğrenci varken bir kayıp değildi. Hiçbir şey değişmemişti. Sabahları arkadaşlarımla zaman geçiriyor, İan'la ilişkimize kaldığımız yerden devam ediyor, yeni ders haftasını sağ salim atlatmaya çalışıyor ve bir yandan da Kızıl Cadı ve Gece Cadısı olarak görevlerimi yerine getiriyordum.

Dövüş çukurunda olanları düşünecek zaman bırakmamıştım bile kendime. Geçen yıl buna benzer bir olayı yaşadığımda adalete olan inancımı yitirmiş, depresyonun karanlık dehlizlerine çekilip uzun bir süre gün yüzü görememiştim. Bu sefer o kadar sarsılmamıştım. Artık adaletin kendin yaratmadığın sürece asla var olmayacağını biliyordum. Bunun için doğru anı kollasam da kendimi yiyip bitirecek değildim.

Okulun ilk haftası biz ikinci sınıf cadılar için beş temel cadı gücüne ait dersleri seçebilmek için test edilme zamanıydı. Zaten belli olan sınıflarımızı iyice netleştiren formaliteden bir sınavla birlikte derslerimizin hatrı sayılır bir yüzdesini ayrılarak almaya başlamıştık. Her cadı türünün odaklanması gereken farklı büyü disiplinleri ve teorik eğitimler vardı. Ben hâlâ değişken cadı olduğum saklandığı için Gorria dersleri almak zorunda kalmıştım. Fakat tüm eğitimimi sırtlanamayacağını düşünen Profesör İliza Bloodstone ikinci öğrenimde İluna seçmeli derslerini almamı da sağladı.

Vhartlox Cadı Akademisi ilginç bir şekilde ikinci öğrenimi olan bir okuldu. Geceleri, ritüel dersleri hariç tüm sınıflar boşken öğren-

cilerin arasına katılması mümkün olmayan büyülü varlıklar gelip ders alıyordu. Dersliklerde sabahları anlatılan dersler sanki videoya kaydedilmiş gibi tekrar oynatılıyordu. Silikleşip holograma benzemiş sınıfın öğrencileri ve hocasıyla birlikte oturulup ders işleniyordu. Tabii, kalkıp sorunu sorma gibi bir şans yoktu, sonuçta geçmişteki bir anı yeniden yaşıyorduk. Ama dinleyerek ve izleyerek de çoğu ders yeterince iyi anlaşılıyordu.

Fiona bana aldığım İluna derslerinin çoğunda eşlik ediyordu. *"Bilgilerimi taze tutmak için bundan iyi fırsat olamaz,"* dese de asıl derdinin beni yalnız bırakmamak olduğunu biliyordum. Morgana ve Remedy ile yaşananlardan haberi olduktan sonra kendince böyle asli bir görev üstlenmişti. Ancak böyle yaparak yine kendi eğitimini ve önceliklerini aksatmasından çekiniyordum. Neyse ki Shu Ling yakında okula varmış olacak ve buna gerek kalmayacaktı.

Derste Fiona'nın ve benim dışımda bir ikinci öğretim öğrencisi daha vardı. Hayatımda gördüğüm en garip varlıklardan birisiydi. Sınıfa girdiğimde asma tavandaki kirişlere bacaklarıyla tutunup kendini aşağı sarkıtmıştı, kocaman bir çubuklu şekerlemeyi kemiriyordu. Bizi görünce sevinmiş ve âdeta camsı şekerlerin dokusuna benzeyen teni ışıldamıştı. Ağzını açtığında otuz iki diş gülümsemesiyle dişlerindeki tüm çürükler gözler önüne serilmişti.

Ona Şeker Cadısı Penpe diyorlardı. Oysa Fiona'nın anlattığına göre cadıyla alakası yoktu. Penelope 1982 yılında Vhartlox'ta okuyan bir cadı kızdı. Şeker Cadısı olması için, gerçekleştirdiği hatalı bir ritüel sonucunda şapka ciniyle aynı vücudu paylaşmaya başlaması gerekmişti. Bu birleşim aynı zamanda zihinlerinde ve güçlerinde de gerçekleşmişti. Penelope hece düşmesine uğrayarak Penpe olmuştu. Ancak büyüsü o kadar kontrolden çıkmıştı ki bir türlü mezun olamıyordu. Cadılardan hiç kimse de ne olduğunu bile anlayamadıkları bu varlığa diploma vermeye istekli değildi. Onun yerine okutuyorlardı. Asla bitmeyecek bir eğitim veriyorlardı.

Garip bir şekilde Şeker Cadısı Penpe hiçbir dersi kaçırmıyordu.

Ertesi sabah yine kızlarla kahvaltı yaparken bir yandan da o günkü derslerimizi masaya yatırıp ortak dersimiz var mı diye bakıyorduk. Pitsy reçelli parmağını heyecanla haftalık programımın üstüne bas-

tırdı. "İşte bu! *Cadılar ve Diğer Türler Arası Bürokrasi,* ortak dersimiz var. Hem de şimdi."

"Bu nasıl bir ders?" diye homurdandım. "İsminden bile sıkıcı görünüyor."

Freya onayladı. "Tam üstüne bastın. Tarih dersi."

Tarihi duymamla donakalmam bir oldu. Pitsy son olmasını umduğum kızarmış ekmeğini ağzına tıkarken mızmızlandı. "Bayan Pherillon'un dersi mi? Ah hayır, bahar tatili o pörsümüş suratını hafızamdan silmişken tekrar hatırlamak istemiyorum."

Serene soğumuş çayından minicik bir yudum daha alıp ayağa kalktı. "Duyduğuma göre emekliye ayrılmış. Yerine başka bir öğretmen geldiğini söylediler."

Freya ellerini heyecanla masaya çarptı. "Erkek bir öğretmen! Tanrıçam, umarım yakışıklıdır."

Yakışıklılık konusunda kızlardan tam not almıştı. Tüm sınıf kapıdan içeriye uzun, kasvetli ama bir o kadar da karizmatik bir vampirin girdiğini görünce ağızlarının suyunu akıtarak ona bakmıştı. Constantine'se o kadar insanın arasında hızla beni bulup delici gözlerini üzerime sabitlemişti.

Onu en son bıraktığım hâline göre fena görünmüyordu. O kafesten acaba ne kadar süre sonra çıkabilmişti? O gece yaptıkları beni öylesine sinirlendirmişti ki aklıma bile gelemeyecek kadar gerilere itmiş olmalıydım yaşananların hatırasını. Sonra göz altlarındaki morlukları ve kemiksi dokuyu fark ettim. Vampirlerin uykusunu kanatları arasında geçirdiğim kısa yolculuğun ardından araştırmıştım. Okuduklarıma göre bir yarasa gibi baş aşağı kanatlarına sarılı bir şekilde uyuyamadıkları zaman oldukça zayıf düşüyorlar ve bu, görünümlerine hemen yansıyordu. Henüz rahat bir uyku çekemediğine göre ucu ucuna özgürlüğüne kavuşmuş olmalıydı.

Belki de bu yüzden çukur dövüşlerinde başıma gelenleri önceden fark edip beni kurtarmaya gelememişti. Şimdi düşününce o kadar gülünçtü ki... Çevremde bir şekilde de olsa çıkar sağlayabileceğim herkese savaş açıp, onların yardım ellerini kesip sonrasında da ihti-

yacım olduğunda yalnız kalışıma sitem ediyordum. Oysa her şey benim geçimsizliğimden ve kendi kurallarıma göre yaşama isteğimden kaynaklıydı.

Titaniçe'nin oyununa geldikten sonra tahammül edemediğim tek bir şey vardı: Manipülasyon. O şekilde kullanıldıktan sonra ben yalnızca manipüle eden taraf olabilirdim, edilen değil.

Dolayısıyla onları itmiştim. İtmem gerekmişti çünkü beni aptal oyunlarıyla kontrol etmeye çalışıyorlardı. Bunu beni hor görerek yapıyorlardı üstelik. Omuzlarımı silktim. Gerek yoktu. Onların yardımları olmadan kurtulabilmiş olmak benim için daha değerliydi. Yaptıklarımın sonuna kadar arkasındaydım. Çünkü hak etmişlerdi.

Özellikle de Constantine...

Benim ona aldırış etmeyen hâl ve tavırlarımı görünce kendini hızla toparlamış ve derse giriş yapmıştı. Tarihle yıldızları Bayan Pherillon yüzünden asla barışmayan kızlar, anlaşılan doğru eğitmenin gelmesini bekliyordu. Hayranlıkla karışık bir dikkatle Constantine'i dinliyor, hatta derse katılım gösteriyorlardı. İsobel Tarbundle tarih derslerindeki not artışı için bana istediği zaman teşekkür edebilirdi.

Dersimizin konusu tam olarak da adından anlaşılabileceği gibiydi. Cadılık tarihinin orta ve yeni çağını başka türlerle yaptıkları bürokratik ve politik ilişkileri üzerinden işleyecektik. O kadar uzun ve kabarık bir dersti ki iki dönem devam edecekti. Bu ilişkilerden tamamen bihaber bir şekilde belki de geleceğin tarih kitaplarında yer alacak bir görüşmenin İçe'si olmuştum. Utanılası bir durumdu.

Constantine öğretmen ses tonuyla konuştuğunda kışkırtıcı ya da zihin bulandırıcı olmanın aksine inanılmaz entelektüel duyuluyordu. Anlattıklarıysa ilgi çekiciydi.

Cadılar güçlerini kavrayıp birbiriyle çatışmayı bıraktıktan sonra hızla yükselmişlerdi. Tüm cadı mahkemelerine ve yakılmalarına rağmen en ihtişamlı dönemlerini yaşamışlardı. Bu yükseliş daha kısa sürede bir otoriteyle ve türler arası bir kast sistemiyle sonuçlanmıştı. Bu dersimizin konusu kast sisteminin, başka bir deyişle piramidin en alt tabakasıydı.

"Canavarlar..." dedi Constantine. "Latincesi *monstrum*. Kelime kökeni *moneo*dan, yani *'uyarı, kötü alamet'*ten gelmektedir. Oysa Farsçada *'diri olan, canlı mahlûk'* anlamındadır. Yani düşünüldüğünde bu varlıkları daha genel ele alan *'yaratık'* sözcüğünden pek bir farkı yok." Ellerinin arkasından destek alarak masasının önüne dayandı ve öğrencilerine döndü. "Sizce bir yaratığı canavara dönüştüren ne olmuş olabilir? Neden Batı onları bir an önce ikincilleştirirken oryantal kültürler bunu dilden başlayarak değil, toplumdan öğrenerek kültürlerine katmıştır?"

"İnanç olabilir mi?" diye sordu önlerdeki bir cadı. Sonra söz almadan konuştuğunu fark edince suskunlaştı. Constantine *devam et* dercesine bir işaret yapınca sürdürdü. "Batı kültürleri şimdi daha özgür görünüyor olsa da tarihin başlarından beri dogmatik inançların hâkimiyetindeydi. Önce mitoloji, tapınaklar; sonra semavi dinler, kilise."

"Güzel bir noktaya değindin. Peki, inanç neden toplumu bu şekilde bir bakışa sürüklemiş olabilir?"

Başka bir kız söz istedi. "Dini bazen basitleştirilmiş bir hikâye anlatısı olarak gördüğünü söylerdi büyükannem. Daha açıklayıcı ve anlaşılır olmak için karmaşık olguları, standartları indirger ve kimi varlıkları çatısı dışında bırakırmış."

"Büyükannen çok bilge bir kadınmış," dedi Constantine gururlu bir gülümsemeyle. "Canavarlar eski insanlar için tanımlı değildi. Bu nedenle onları gördüklerinde sıradan bir yaratılış olarak görmektense yabancılar olarak gördüler. Aralarında yeri olamayacağına inandılar."

"Belki de yoktu," diye fikir yürüttü başka bir öğrenci. "Canavarların yırtıcı ve tehlikeli bir yaratılışı olması insanları onları dışlamaya iten en büyük sebepti."

"Gerçekten öyle miydi?" dedi Constantine leylak rengi bakışlarını yoğunlaştırarak. "Mitolojide ilk canavarlardan biri Gaia ve bizzat cennetle ilişkilendirilen Uranüs'ün çocuklarıydı: Elli baş ve yüz kolu olan devler... Fakat dünyaya daha gözünü yeni açmış bu yaratıktan utanan Uranüs onu yerin bin kat altına gömdü. Henüz yırtıcı mı tehlikeli mi olduğunu anlayacak bir zaman geçmeden."

Bu hikâyeyi hatırlıyordum. Bu olaydan sonra öfkelenen Gaia bir daha çocuklarını taşımamak için Uranüs'ü, oğlu Kronos'un yardımıyla hadım etmişti. Konu anneliğe gelince bu, Toprak Ana'nın hassas noktasıydı.

Constantine sürdürdü. "Monstrum kelimesinin bir diğer anlamı da utançtır. Canavarların deforme olmuş bedenleri insanlardan ilk bu tepkiyi çeker çünkü. Bakamama, tiksinme, onun varlığından utanma..."

"Ancak canavarları canavar yapan bir diğer özellikleri de karanlık doğaları değil mi? Bence utanmaktan çok korktukları içindi," diye bir soru yöneltti az önceki tartışmayı başlatan cadı.

"Sizler de biliyorsunuz ki ateş en güçlü karanlıkta parıldar," diye yanıtladı öğretmenliği yakıştırdığıma tamamen ikna olduğum vampir ortağım. "İnsanlık ilk önce o ateşi söndürerek başladı. Bir yaratığı içlerine almayarak karanlığa itti. Korku, daha çok ardına sığınılan bir tür bahanedir. Hisler arasında belki de en zayıf olanıdır."

Çukurda yaşadıklarımdan sonra bu dersin konusu kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Ben de söylediklerinin aksini yapmamıştım. O çıyan yaratığı karanlığa kendi ellerimle teslim etmiştim. Tıpkı Uranüs gibi kendini evlatlarım yerine koyan o gencecik çocuklardan kurtulmak istemiş ve kurtulmuştum. Korkmuştum ama korkumdan değil, varlıklarını istemediğimdendi tüm bu olanlar.

Constantine'in pes sesi kapanış cümlesini söyledi. Önceki söylediklerine nazaran bu sözler bana bir yerden tanıdık geliyordu. "Kısacası onlara canavar dedik ve onları canavar yaptık."

Zihnimde geçen yılın balo anısı canlandı. Yabancılara ait bir felaket duyurusu kulaklarıma doldu. *"Kıyameti getireceğiz onlara aşkım. Bize kıyamet adını verdiler diye!"*

Ders çıkışı kızlara önden ilerlemelerini söyleyip sınıfta kaldım. Öğrenciler Constantine'in çekici görünüşüne hemen veda etmemek için oyalanarak hazırlanıyorlardı. Yine de sabırla en sonuncusuna kadar herkesin sınıftan çıkmasını bekledim. Constantine'in yüzünü bile

görmek istemediğimi düşünürken yanılmıştım. İçim ona karşı hâlâ yeterince soğumamıştı. Bana yaptıklarının hıncını yeterince alamamıştım.

Onu sözlü olarak biraz daha taciz etmeye ve hırpalamaya ihtiyacım vardı. Çünkü o öyle yapmıştı. Beni taciz etmişti. Öpücüğüyle değil, irademe yaptıklarıyla. O hâlde ona onun silahıyla yaklaşacaktım: Yapmacık bir flörtle. Bir daha beni asla eski ciddiyetimle bulamayacaktı karşısında. Ona koyduğum mesafeyi her alaylı işve oyunumda hissedecekti.

Son öğrenci çıktıktan sonra ağır ağır Constantin'e doğru yürüdüm. Masasına saçılmış kitapları ve föyleri toparlarken benden tarafa bakmıyordu ama daha en başından beri sınıfta bu anı yakalamak için kaldığımın farkındaydı. Elimi hafifçe kaldırdım ve sınıfın açık kapısı büyümle cereyanda kalmış gibi kapanıverdi. Gürültüyle ilgisi bana çekilen Constantine'in gözlerinde hem utanç hem de korku vardı.

"Ee, aldığın istihbarat kulede geçirdiğin günlere değer miymiş?" dedim sesimdeki bariz küçümsemeyle.

"Apokalips umursamadı bile." Sesi normalde olduğundan çok daha zayıf çıkıyordu ama bu güçsüz düşmesinden değil, mahcubiyetindendi. "Kadimler gibi gözlerini ve kulaklarını yummadığı için buna hazırlıklıymış."

"Akıllı kadın şu leydin. Ama bu sadakatini hak etmiyor." Dudak büzdüm.

Kaşları çatıldı. "Onunla aramızdaki maziyi bilmiyorsun. Onun için ölürüm bile."

Onun için önemli konulara girmiştik. Bu nedenle normalde yapacağım gibi ilgilenmek yerine üstünü çiğneyerek bambaşka bir konuya geçtim. Bu meseleyi değersizleştirdim onun gözünde. "Öğretmenlik sana çok yakıştı. Şimdiden birçok hayranın varmış gibi görünüyor." Kapıya bakıp camın önüne dizilmiş birkaç kızı işaret ettim. Onları fark ettiğimizi anlayınca çil yavrusu gibi dağıldılar.

"Bu mesleği bana uygun gören sendin," derken yüzü artık refleks hâline gelmiş ukala gülümsemesiyle büküldü. Sonra mahcubiyetini hatırladı ve ifadesini toparladı.

"Söyleyin o zaman Profesör..." Kırıtarak ve saçımla oynayarak masasına olan kısa yolu katettim. Klişeleşmiş türde bir hafifmeşrep öğrenci profili çizerek durumu olduğundan daha aşağılayıcı bir hâle getirmeyi umuyordum. "Peki ya bizim aramızdaki bürokrasi?"

Yakınlaşmamla sık sık kaçırdığı bakışlarını çevirecek başka yönü kalmamıştı. "Bir ittifakımız var ancak sizinle aynı masaya bile oturamıyoruz," dedim hemen akabinde ellerimi masaya dayayıp ona doğru eğilirken. Göğüslerim, birkaç düğmesini özellikle iliklemediğim bluzumun içinde kabardı, yarattığı manzara Constantine'i panikle karışık bir heyecanın pençesine aldı.

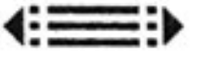
Yapmaya çalıştığım oyunun farkındaydı ancak gözlerini benden alamayacak kadar da çaresizdi. En sinir bozucu anlarda takındığı flörtöz tavırlarıyla beni de her seferinde etkilemenin bir yolunu bulmuştu. Sadece kelimeleri düzgün seçmek ve fiziksel avantajlarını kullanmak yetiyordu anlaşılan.

Kasılı çenesini serbest bırakıp cümle kurmakta zorlandı. "Bizim aramızda bir bürokrasi olamaz, Erin. Çünkü biz bir savaştayız." Derin bir nefes aldı ve pişmanlıkla bana baktı. "Ve ben seni o gece işgal ettim." Yüzüne düşen gri perçemlerini ince, uzun parmaklarıyla geriye attı ama saçlar orada saniyelik bir süre durduktan sonra geri düştü. "Bunun için ne kadar özür dilesem az."

"Özür dilemene gerek yok, Constantine," dedim geri çekilip yeni fark etmiş gibi açık düğmelerimi iliklerken. "Ben de aynı gece seni ablukaya aldım. Etrafını saran duvarların kalkmış olmasına güvenme. Artık bana asla ulaşamayacağın bir yerdeyim."

Çoktan derleyip toplama işini bitirdiği kitaplarını kucağına alan Constantine hüzünle gülümsedi. "Bunu görebiliyorum. Belki de en iyisi böyle olması." Kapıya doğru ilerledi ve eli kapının tokmağında bekledi. "O gece *Sahibin Mührü*'nü[21] gerçekleştirmeme gerek yoktu. Biliyorum. Sanırım sadece..." dedi ve kapıyı açtı. Çıkmadan önce neredeyse mırıldanırcasına konuştu.

"Sadece seni öpmek için geçerli bir sebebe ihtiyacım vardı."

[21] Sahibin Mührü'nün işe yaraması için vampirin karşısındakini kandan daha çok arzulaması şarttır. (Y.N.)

O akşam için Troy'la sözleşmiştik. Kızlar da gelince onun arkadaşlığını yabana atmıştım ve biraz bunu telafi etmek biraz da gülebilmek istiyordum. Muzip tavırlarıyla Troy bunu başarabilecek sayılı kişilerdendi.

Kimi kandırıyorum ki? İç geçirdim. Onunla İan'ı konuşmak için buluşuyordum. Uzuri çukurda söylediklerleriyle kafamı bulandırmayı başarmıştı. İan'ın gelecek planlarını bilebilecek ve tarafsız bir yorumda bulunabilecek birisi varsa o da Troy'du. Aramızda elektriklerin uçuştuğu son konuşmamızda İan'ın o gizli buluşma noktasına daha önceden de geldiğini ağzından kaçırmıştı. Unutup gittiğim bu konuyu da tekrar açmak için sabırsızlanıyordum.

Ancak yol üzerinde İliza ile karşılaştım. Gelecek dersimiz için verdiği kitaplara bakma fırsatım olmamıştı. Bu nedenle çaktırmadan yolumu değiştirmeye çalışsam da yakalandım.

"Bayan Handerson," dedi resmiyetle, koridorda tek tük de olsa başka öğrenciler olduğundan. "Ben de tam sizi arıyordum."

"Ne oldu Profesör? Önemli bir şey mi var?"

Bana yaklaştı ve sesin alçaltarak konuştu. "Sana Morgana ve Remedy konusunun peşini bırakmayacağımı söylemiştim."

Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım ve anlatmasını bekledim.

"İsobel'e istifa mektubumla giderken ona aynı zamanda olanları kadimlere açıklayacağımı söyledim. O kızların hafızaları silinmiş olsa da sana karşı art niyetlerini koruyacaklarını ve başka bir zaman başka bir şekilde yine zarar vermeye çalışacaklarını söyledim. Böyle bir duruma göz yumamazdım."

Bir anda panikledim. "Ne? Hayır, okuldan ayrılıyor olamazsınız? Siz bu okulun en değerli eğitmenlerinden birisiniz. Sizden çok şey öğreniyorum. Lütfen bu dava yüzünden beni kendinizden mahrum bırakmayın Profesör. Ciddi bir ilerleme kaydetmiştik." Morgana ve Remedy'nin benden daha fazla şey alıp götürmesine izin veremezdim.

İliza güldü. "Merak etme. Sadece bir blöftü. İsobel kadrosundaki tek değişken cadıyı kaybetmeyi de Konsey'e konuşmamı da göze alamazdı. Bana bir şeyler düşüneceğini söyledi."

"Yani şimdi ceza alabilecekler, öyle mi?" diye sordum merakla. Anlaşılan kendi adaletimi yerine getirmeme gerek kalmayacaktı.

"Ne yapacağını bilmiyorum fakat en etkili şekilde hareket edeceğine hiç şüphem yok," diyerek beni onayladı.

Onlara karşı beslediğim kinin tam olarak farkında olmasam da içime sular serpiştirmişti bu haber. Hiç yoktan hak yerini bulacaktı.

Ertesi gün İsobel'in planının ne olduğu ortaya çıktı. Öğlen yemeği saatinde Müdire Tarbundle söz almak üzere salonun kürsüsüne çıktı ve sesini temizledi. "Sevgili cadılarım, çok kısa bir süre öncesinde gerçekleşen şok edici bir olay eminim hepinizin dikkatini çekmiştir. Renklerini kaybetmiş cadı öğrencilerimizden bahsediyorum. Onlar sandığımızın aksine renklerini kaybetmedi. Değiştiler. Tanrıça'mız Hekate önümüzdeki savaş için ilk ittifakını yaptı ve Ay Tanrıçası Selene'nin ilahi ışığını biz cadılara armağan etti. Yanımda görmüş olduğunuz bu üç ay cadısı, yeni cadılık sınıfımızın ilk üyeleri, Zuria cadıları!"

Yemek salonunu eski dolu günlerinde göremesek de herkes heyecanla ve coşkuyla bu haberi kutladı. Bahsedilen savaşla erkenden evlerine çağırılan cadılar yeni döneme başlamak üzere okula gelmemişlerdi bile. Sayımız hiç olmadığı kadar azdı ama aramızda olanlar cadılar için son nefesine kadar savaşmayı göze almış gözü kara cadılardı.

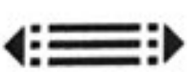
Sonra İsobel arkasındaki üç beyaz cadıyla dikilen ikiliyi işaret etti; Morgana ve Remedy'i. Bu cezalandırmayı herkesin önünde yapacak olması aklımı karıştırmıştı. Ortada tam anlamıyla bir ceza olmadığını anlamam çok sürmedi.

İsobel tekrar güçlü sesiyle konuşmaya başlamıştı. "Zor zamanlardan geçtiğimizi herkes biliyor. Bu süreçte eğitilirken gelişecek ve savaşa hazır hâle geleceğiz benim ateşi parlak öğrencilerim. Bu misyonla, yıllar öncesinde yürürlükten kaldırmış olduğumuz Gemini Programı'nı yeniden başlatıyorum. Bilmeyenleriniz için bir tür sahada bitirilen diploma programı gibi düşünebilirsiniz. Vhartlox'taki öğrenimine devam eden cadılar mezun olmak için gerekli ders kredisini Spreént görevlerine çıkarak tamamlayabilecek. Bu zorlu görev-

lerin üstesinden geldiklerinde okullarını bitirdikleri gibi kendilerine ölümsüzlük tılsımları toplayarak hayata erken bir başlangıç yapmış olacaklar. Programa katılması için okulumuzun en başarılı ve güçlü cadılarından Morgana ve Remedy'i uygun gördük. Kendilerine şanlı görevlerinde başarılar dileriz."

Kalabalık onları alkışlamakta tereddüt etmişti. Freya fısıldayarak bizi bilgilendirdi. "Tanrıça aşkına, bu kadın aklını mı kaçırmış? Gemini Programı'nın kapatılmasının sebebi çok tehlikeli olmasıydı. O kadar öğrenci bu uğurda hayatını kaybetti ki Akademi etiklerine uygun görülmeyip kaldırıldı. Böyle bir zamanda bu programı canlandırarak onları ölüme göndermekten başka bir şey yapmıyor."

Şimdi bu duyurunun neresinde ceza saklı olduğunu bulmuştum. Onları atmak için bir nedeni yokken okulu bırakmaya teşvik edecek kadar canice bir öneriyle gelmişti. İliza yanılmamıştı. İsobel yapmak isterse en etkili hamleyi yapabilecek bir cadıydı. Bunu yaparken bile ölüme gitmeyi göz alacak cadıların vebalini benim boynuma veriyordu. Beni de cezalandırıyordu.

"İleri düzey iksir" dersinde kendimi tarife ve malzemelere kaptırmış bir şekilde çalışıyordum. Aşçılık konusunda asla ilerlemeyi düşünmesem de benzerlikler gösterdiği iksir yapmanın terapi niteliğinde bir etkisi vardı üzerimde. Öğütürken parmaklarıma bulanmış karpuz çekirdeği tozunu suya tutmuştum. O esnada masanın üzerinde, az önce orada olmayan bir mektup çarptı gözüme. Bu İan'ın bana gönderdiği mektuplardan biri olamazdı. Onları teslim eden postacı cinler imza atana kadar teslimatı tamamlamayacak kadar inatçı varlıklardı. Ayrıca bu mektup simsiyahtı. İan daha klasik parşömen kâğıdını tercih ederdi.

Ellerimi kurulayıp mektubu masadan alırken köşedeki masada oturan Serene'ye de aynı mektuptan geldiğini gördüm. Hatta sınıfın neredeyse yarısına benzer mektuplardan gelmişti. Cadıların heyecanlı tepkilerinden bunun kız kardeşliklere girmeye hak kazananlara gelen davet mektupları olduğunu anlamalıydım. Ancak bunun peşinin bırakmış olacaklarını düşündüğümden ihtimal verememiştim.

Okurken kaşlarımı çatmama sebep olan mektup şöyleydi;

Sigma Fi;

Vhartlox'un tarihte ortaya koyduğu en güçlü ve ünlü cadıların ikinci evine seçildin, Erin Handerson. Kız kardeşliğimizin asil çemberinde yerin hazır. Kuracağımız bu bağla büyümüz dudaklarında can bulsun. Birliğimizle gücünün ve kudretinin sınırları olmayacak, işte bunun garantisini verebiliriz.

Bizler gücünü geceye ve büyümüzün Tanrıçası Hekate'ye adayan bağımsız, kuvvetli cadılarız. En iyilerin arasından seçilmiş bir sınıfın yegâne temsilcileriyiz. Bu nedendendir ki seni aramızda görmekten büyük bir onur duyacağız.

Büyün daimi olsun.

Sigma Fi Baş Cadısı Hazal Akbulut

Arada işlemelerle dolu uzun bir boşluktan sonra bir de söyle yazıyordu;

Işıklar solup gittiğinde harla yanan bir meşale aydınlatır geceyi.

Bunun kötü bir şaka olmasını diledim. Morgana ve Remedy bana yaptıklarını unutup tekrar başıma bela açmak için hamlede mi bulunuyorlardı? Giderayak böyle bir şey yapmaları saçmalık olurdu. Duyduğum kadarıyla Remedy Gemini Programı'nı duyunca geri adım atan kişi olmuştu. O zaten bir kere mezun olmuştu. Yüksek lisansını yarıda bırakmaması için bir sebebi yoktu. Üstelik bahsettiği gibi Esilya Yeraltı Loncasından iş teklifi almıştı. Okulu bırakıp o teklifi kabul etmeye karar vermişti.

Onun aksine diplomasız hayatın korkunç bir statü farkı olduğuna inanan Morgana'nın böyle bir lüksü yoktu. O, gözünü karartmıştı ve sarp kayalıklardan oluşan ve tipisi hiç eksik olmayan bir dağa tırmanması gerekecek görevinin hazırlıklarına başlamıştı.

Bu mektup belki de benim emrivaki de olsa düellolara çıktığım için ve karşılaşmamın sonucu belirsiz olduğu için bana gönderilmişti. Dikkate almayacaktım ve kapanıp gidecekti.

Oysa ders çıkışında kapıda beni bembeyaz bir cadı kız bekliyordu. Ay cadılarından biriydi. Yakınlaşınca onu tanıdığımı fark ettim. Bu

Hazal'dı. Az önce gelen mektubun altında imzası bulunan baş cadı. Demek görüşmelere devam edememesi bu yüzdendi.

"Erin," dedi utana sıkıla. "Rica etsem biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

Yatakhaneye birlikte gitmek için hazırlanmamı bekleyen Freyalar şimdi bir de bununla mı uğraşacağız, dercesine baktılar.

"Sizden biriyle hiçbir işim olamaz artık." Defterimin arasına sıkıştırdığım mektubu çıkarıp ona uzattım. Bir yanlış olmadığı kesindi. "Bir daha beni rahatsız etmeyin."

"Olanlardan haberdarım. Böyle davranmanı anlıyorum. Morgana ve Remedy'nin sana böyle bir şey yapmış olması gerçekten korkunç. O kızlardan daha önce kurtulmalıydım. Eğer başıma bu dönüşüm gelmeseydi, onlara engel olmak için elimden geleni yapardım."

Nasıl haberdar olabilirdi ki? Aniden ortaya atılan Gemini Programı'nın hesabını sormak istediyse belki ufak bir açıklama yapılmış olabilirdi, ona özel. Hazal'da peşine düştüğü bir işi kolay kolay bırakmayacak bir insan tipi vardı.

"Gerçekten Hazal... Bu kadar ısrar edecek kadar neyin bu kadar önemli olduğunu anlayamıyorum. Yaşananlardan sonra bırak Sigma Fi'yi, tüm kardeşliklerden soğudum. Bırak şu işin peşini," dedim bıkkınlıkla.

"Demek ki cidden önemli bir şey var, Erin. Açıklamama izin ver. Arkadaşların varken konuşamam."

"O hâlde açıklayamayacaksın, Hazal," dedim arkamı dönerken.

Uzanıp kolumu tuttu ve *beni buna sen zorladın*, dercesine başını iki yana salladı. Elini kulağına götürüp çenesine kadar çekti ve ileride duran arkadaşlarımdan bir şaşkınlık nidası duyuldu.

Kaşlarımı çattım. "Ne yaptın onlara?"

"Duyma yetilerini bir süreliğine kısıtladım. Anlasana Erin, onlar varken konuşamazdım. Ya da duyuyorken..."

Şüpheyle hareketlerini süzdüm. "Konsey mühründen mi bahsediyorsun?"

"Tam üstüne bastın! Kız kardeşliklerin baş cadıları temsilci olarak büyük konseylere çağırılır. Geçen yıl bu sebeple oradaydım. Hakkındaki her şeyi; *ne olduğunu* biliyorum Erin."

Söyledikleri karşısında afalladım. Konseyde olanlar arasında öğrenciler de olacağını hiç düşünmemiştim. "İşte şimdi dikkatimi çekebildin. Anlat."

"Geçen yıldan beri seninle iletişime geçmeye çalışıyordum, Erin. Çünkü Konseyde konuşulanlara farklı yön katabilecek bilgilere sahibim. Ne yazık ki bu mühür büyüsü gibi kız kardeşlik cadılarının, kardeşlik sırlarını dışarıya taşımasını engelleyen bir büyü var. Bu nedenle seni kardeşliğimde istiyorum. Bulduklarımı seninle paylaşabilmek için."

"Ne bulmuş olabilirsin ki?" diye sordum hâlâ tam anlamıyla ikna olmayarak.

"Her kardeşlik cadısı mezun olurken okul dönemindeki özel not defterlerini, büyü günlüklerini kardeşliğin kitaplığına bağışlar. Müdire Sisaundra da öğrenciyken bir Sigma Fi üyesiydi. Onun günlükleri bu kitaplar arasında. Titaniçe ile ilk karşılaşmalarından son görüşmelerine kadar her şeyi anbean kaydetmiş, Erin. Sana sadece şunu söyleyebilirim. Günlükleri okuduktan sonra Sisaundra'ya karşı bakışın tümüyle değişecek. Ayrıca Titaniçe'yle ilgili hiçbir kaynakta bulamayacağın gerçekler orada saklı."

Sisaundra Créatrice du Feu hakkındaki gizem hâlâ aklımı kurcalıyordu. Onu buna ne zorlamıştı, neden gözlerinde bana karşı bir acıma görmüştüm konuşmalarımızda? Titaniçe'yle aralarında gerçekte neler yaşanmıştı?

Uzun bir duraksamanın ardından başka çaremin olmadığına kanaat getirdim.

Merakla Hazal'a baktım. "Pazar günleri mi toplanıyordunuz?"

"Biliyordum!" Bir sevinç çığlığıyla zıplayıp beni kucakladı. "Aramıza hoş geldin, Erin!"

15. BÖLÜM
SİGMA Fi

Işıklar solup gittiğinde harla yanan bir meşale aydınlatır geceyi.

Mektubun arkasındaki yazıyı yine okudum.
Tekrar ve tekrar...

Hâlâ Sigma Fi ile ilgili şüphelerim vardı. Bana her yanıyla entrikaları ve dramalarından kaçtığım amigo kızları hatırlatıyor olmalarının yanı sıra Morgana ve Remedy'nin yaptıkları orada iyi bir geleceğim olmadığını garanti ediyordu. Ancak Hazal'ın son anda açığa çıkardığı gerçek niyeti her şeyi değiştirirdi. Müdire Sisaundra Créatrice du Feu bana Titaniçe ile olan ilk temasının üçüncü sınıfta olduğunu söylemişti. O günlüklerde nereden baksan iki yıl anlatılıyor olmalıydı. Üstelik aralarındaki anlaşmanın ne gibi detayları olduğunu henüz öğrenememiştik. Yazılanları okumak birçok gizemi aydınlatabilecek gibiydi.

İki aptal cadının beni davamdan uzaklaştırmasına izin veremeyeceğimi anladığımda ayaklandım. Oraya gidecektim. O kız kardeşliğe girecek ve Hazal'ın bahsettiği günlükleri okuyacaktım. Peki, neredeydi Sigma Fi? Kız kardeşliklerin toplanma yerlerinin de bir sır gibi saklandığından haberdardım. Mektupta bununla ilgili bir bilgi yoktu ya da ben yeterince dikkatli bakmıyordum.

Derin bir nefes aldım ve tekrar arkadaki yazıyı okudum.

Bir bilmeceye benzediği apaçık ortadaydı. Belki de karanlıkta kendini belli eden bir büyüsü vardı. Oysa toplanmak için güneşli bir pazar sabahını tercih ediyorlarsa böyle bir şeyi beklemeleri mantıksızdı. Karanlığı yaratabilecek bir büyü hatırlamaya çalıştım fakat fazla karmaşık düşünüyordum. Karanlık sadece gözler önünde olan bir şey değildi. Gözlerini kapattığında da sana gelen bir olguydu.

Masa Oyunları'nda bize oynatılan oyunlardan biri de buydu. Görme yetimizi elimizden almaları fiziki bir karanlıktan çok bir iç karanlığa yönlendirmekti. Gözlerimi kapatıp beklediğimde görebildim. Güneşin dar ve derin pencerelerden içeriye sızıp kapalı gözlerimin ardında yarattığı sarımtırak ışık kaynağından ayrı tam da zihnimin içinde yanan bir meşale gördüm. Kapının önünde duruyordu. Gözlerim kapalıyken bunu söyleyebilmiş olmamın sebebi, bu hayali meşalenin geceyi gerçekten aydınlatmasındandı.

İnik göz kapaklarıma rağmen her şeyi tüm ayrıntısıyla görebiliyordum. Sonra ışık kaynağı olan meşale imajı kapının arkasına doğru ilerlemeye başladı. Beni mutlak karanlıkla baş başa bırakmadan önce kapıyı açıp ona yetişebildim. Havada süzülerek beni bir yere götürüyordu. Neresi olduğu belliydi: Sigma Fi'nin sır gibi saklanan kulüp odasına.

Kapalı gözlerimi her an kaybedecekmişim kadar hızlı hareket eden meşaleden ayırmadan basamakları ineceğim diye neredeyse düşüp kaşımı yaracaktım. Yine de onu kaybetme korkusu düşme korkusundan üstün geliyordu. Kelebek kovalayan köpeklerden farksız bir şekilde peşine takılmış, gidiyordum.

Koridorda koşar adımlarla yürürken meşalenin beni özellikle dolandırıp kimsenin olmadığı yerlerden geçirdiğini fark ettim. Gözü kapalı ilerleyen bir cadının peşine takılan olur da gizlilikleri bozulur diye böyle bir önlem aldıklarını düşündüm. *Ya da birileri yine beni korkunç bir tuzağa çekiyor ve ben de kendi rızamla oraya gidecek kadar saf davranıyordum.*

Üstüne düşünmek için pek bir zamanım kalmamıştı. Görkemli, simsiyah bir kapıya varmam için tek bir dönüş daha kalmıştı ve oradaydım. Meşale yok olurken gözlerimi geri açtım ve normal şekilde görmeye alışmak için sonsuz kez göz kırpıştırmam gerekti.

Başımı geriye atıp uzun kapıyı inceledim. Kapının üzerinde altından iki Yunan harfi yan yana duruyordu. Yunanca bilmesem de ne olduklarını anlamak çok zor değildi.

Σ Φ

Sigma Fi.

Göğsümü şişirdim ve kapının en az kafam kadar büyük olan halkasını tutup iki kez, gücüm bu kadarına yetmişti, kapıya vurdum. Ardından birkaç telaşlı ses geldi ve saniyeler sonra benim durduğum yerin hemen yanında, karşıdakinin sadece gözlerini görmeme yetecek bir bölme kaydırılıp açıldı.

Karşıdaki koyu göz makyajlı kız bana dik dik bakarken ciddi bir sesle konuştu.

"Işıklar solup gittiğinde..."

Bunu söyleyip durdu. Başka bir şey demedi. Uzunca bir süre ona soran gözlerle baktım ama tek yaptığı aynı şeyi söylemek oldu. *"Işıklar solup gittiğinde..."*

Sonunda benden cümlelerini tamamlamamı istediklerini fark ettim. Tam olarak hatırlamadığımı düşünsem de cümle olduğu gibi aklımdaydı.

Işıklar solup gittiğinde... *"...harla yanan bir meşale aydınlatır geceyi."*

Karşımdaki ciddi gözlerin içi güldüğünde kapının oynayan mekanizmasından sert çark sesleri duyuldu.

"Sigma Fi'ye hoş geldin, kız kardeşim," dedi içerideki kız. Kapı ağır ağır açılmaya başladı ve daha gündüz olmasına rağmen yakılmış şamdan ve mum ışıkları turuncu demetler hâlinde aralıktan koridora aktı. Kapı ardına kadar açılmaya devam ederken içeri yürüdüm ve şaşkınlıktan gözlerimin ardına kadar açılmasına engel olamadım.

Hayatımda böylesine görkemli bir yer gördüğümü hatırlamıyordum. Şatoya ilk geldiğim zaman her şeyin gösterişli olduğunu düşünmüştüm ama sözümü geri alıyordum, ben daha hiçbir şey görmemişim. Bu nasıl bir lüks, nasıl bir zenginlikti? Konseyin yapıldığı oda ya da Müdire'nin odası bile bununla boy ölçüşemezdi.

İçeride ne ararsan vardı. Upuzun bir kuleydi ve yukarıya çıkan basamaklar başka katlara açılıyordu. Her şey siyah ve altın işlemeler ya da koyu ahşap oymalarla kaplıydı. Cadıların renkleriyle tasarlanmış olsa da kumaşlardan, duvar halılarından bile kalite akıyordu. Sonrasında öğrenecektim ki buradan çıkan eski cadılar bağışlarıyla kız kardeşliği ve kulüp evlerini zenginliğe boğuyordu.

Bu ihtişamlı manzarayı büyüye boğan bir de mobilyalar vardı. Kulenin holünde rastgele saçılmış ve havada donup asılı kalmış koltuklar, sehpalar, kitaplar vardı. Birkaç siyah kedinin bu alışılagelmişin dışındaki oturma düzenine çoktan adapte olmuş, koltukların yastıklarına gömülü bir şekilde uyukladığını görebiliyordum.

İçeride beni bekliyormuş gibi ayakta duran, ellerini önlerinde kavuşturmuş, gözleriyle beni süzen bir karşılama komitesi vardı. Bembeyaz, kesilmiş saçları ve açılmış teniyle Hazal en önde duruyordu. Ardındaki her biri birbirinden farklı kızlar içeri adım atışımı izliyorlardı.

Hepsi için genellenebilecek tek bir şey vardı; odadaki tüm cadılar kendine has bir şekilde aşırı havalı ve öz güvenli duruyordu.

Hazal resmiyeti bozmak ister gibi kollarını açtı ve bana doğru gelip sarıldı. "Erin, seni burada gördüğüme ne kadar sevindim, anlatamam. Sigma Fi'ye hoş geldin." Kendini çektiğinde yüzünde çoktan içten bir gülümseme oluşmuştu.

Diğer kızlar da bir şeyler geveledi ama akıllarına takılan bir şey var gibiydi. Sanki onları yanlış bir anlarında yakalamışım gibi...

Gözlerini benim üstümde tutmakta zorlanıyorlar, hatta kimileri bariz bir şekilde sağ yanıma kaçamak bakışlar atıp yeniden beni izlemeye koyuluyorlardı.

Bakışların kayıp durduğu yerden küçümseyici bir kahkaha yükselirken oraya döndüm.

"Hayatın işleyişi cidden böyleymiş." Sesin sahibi Morgana'dan başkası değil. "Biri gelir, diğeri gider."

Hazal belli ki sinirlenmemi istemediği için anında gerilmişti. Bir şekilde Morgana'nın çenesini kapatıp defetmek istiyor gibiydi.

"Yeni cadımızı son bir kez göremeyeceksin diye gözün yollarda kalmıştı, değil mi?" dedi birisi.

Arkadan başka bir alaylı ses yükseldi. "Merak etme, *kardeşine*[22] kavuştun."

---

[22](İng.) Sister wife. Doğrudan çevirisi "kız kardeş karısı" olarak geçen söz öbeğiyle bir kelime oyunu yapılıyor. Asıl anlamı, çok eşli ilişkilerde aynı kocaya kuma olarak alınmış kadınlar demektir. (Y.N.)

Gözlerim bir merdivenden inmek üzere olan Morgana'nın bir de karşımdaki cadıların arasında gidip gelirken bağlantıyı kurabilmiştim. Önümdeki mesafeli karşılama komitesi belli ki bana değildi, aksine bir veda grubuydu; Gemini Programı'na katılan Morgana için toplanmış bir veda grubu.

Daha kötü bir zamanlamam olamazdı herhâlde. Dikkatli bakınca davet mektubunda çağrının gelecek hafta için olduğunu görecektim. Gözlerim istemsizce devrilirken omuz silktim.

Morgana aşağıya inerken ilgisini benden çekip diğerlerine döndü. "Hepinizle tek tek vedalaşmıyorum çünkü geri döneceğim."

Kulenin karşısındaki dar bir kapı görünümündeki cam ardına kadar açılıp güneşli pazar havasını gözler önüne serdi. Herkes açılıp camın önünü boşalttı. Morgana bir anda elinde biten süpürgesini öne doğru fırlatırken arkasından hızlı adımlarla koşup camdan dışarı süpürgesinin üstüne atladı. Havada tutunduğu süpürgesiyle bir takla atıp bize döndü. Bir kaşım havalanmıştı.

"Kardeşlerim," dedi ona yönelmiş cadılara. "Baş cadım." Hazal el salladı. *"Küçük kız."* Sadece dudaklarını kıpırdatarak doğrudan bana söylemişti son sözlerini.

Arkasını dönüp süratle süpürgesini sürerken bağırarak söylediği son sözlerinin bir kısmı rüzgâra tutulsa da hepimiz yeteri kadarını duymuştuk. "ÖZLEYİN BENİ SÜRTÜKLER."

Küçük kız, beni kaçırmaya yeltendikleri o geceye bir göndermeydi. Ne kız kardeşlikteki cadıları ne de o dövüş çukurunu hatırlıyordu. Morgana, artık her ne içinse, çoktan benden öcünü aldığını bilmiyordu. Gidişinin sebebinin bu olduğundan bile habersizdi.

Bu şekilde doğru gelmiyordu. Ne ceza verilirse verilsin yeterli gelmiyordu. Suç ortağıyla yaptıkları olay yanlarına kalmamıştı. *Ancak vicdanları rahattı.*

16. BÖLÜM
ASİ KIZLAR ÇETESİ

Morgana'nın gitmesinin kızlar üstünde daha kalıcı bir etki bırakmasını beklemiştim. En azından benim için öyleydi. Ama diğerleri gündemin hızla değişmesine rahatça ayak uydurmuş, şimdi az önce veremedikleri ilgilerini pürdikkat bana çevirmişlerdi.

"Tanışamadık kız kardeşim," dedi bir Gorria cadısı. Küt kesilmiş, dalgalı, siyah saçları ve esmer teniyle İtalyan kadınlarını andırıyordu. Gerçekten de öyleydi. Ağzını açınca belirgin aksanı onu ele vermişti.

Kırmızı rujlu dudakları keyifle yukarı doğru kıvrıldı. "Ben Giulia. Gerçekten hoş geldin! Morgana ve Remedy'nin sonunda aramızdan ayrıldığı o şanlı günde geldin!"

"Hemen onu kirli ego savaşlarınıza çekmesen mi kardeşim?" Bu sözle Giulia'nın omzuna konan el, pamuksu bir beyazlığa sahip olmasa gerçekten kardeş olduklarını sanabilirdim. Bu tuhaf hitap şekline alışmam zaman alacaktı anlaşılan. "Boşalan saltanatı devralacağı için çok heyecanlanmış olmalı," deyip bana göz kırptı.

Giulia doğrularcasına başını sallıyordu. İnkâr etmeyişinde bile bir muziplik vardı.

Az önce konuşan kız göz alıcı güzellikteki yüzünü tekrar bana döndürdü ve kendini tanıttı. "Ben Kirsten. Merak etme. Giulia gibi güçte hiç gözüm yoktur."

Ağzını açmışken Giulia onun yerine konuştu. "Çünkü ona ipeksi saçları ve Afrodit'i[23] aratmayan güzelliği yetiyor." Söyleyişindeki dal-

[23] Afrodit, Yunan mitolojisinde güzelliğin ve aşkın Tanrıçası olarak bilinir. Doğmamıştır. Uranüs'ün koparılan hayalarının suya düşünce oluşturduğu deniz köpüklerinden vücut bulduğuna inanılır.

gaya vurma ve tam kıvamında gelen dobralıkla bu olması gerekenden daha komik duyulmuştu. Diğerleri ona kahkahayla gülerken ben dahi dişlerimi göstererek gülümsememe engel olamamıştım.

Ama doğru söylüyordu. Hiç alınmayıp bir eliyle saçını havaya atan Kirsten, hayatımda gördüğüm en güzel kızlarda biriydi. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin yüz hatlarıyla her kızın sahip olmak isteyeceği bir güzelliğe sahipti. Platin sarısı saçlarına kâkül kesilmiş, masum olmaya yatkın güzelliğini daha kışkırtıcı bir yöne çekmişti. Üstündeki kıyafetlerin şıklığına gelmeden burada kendimi eğreti hissetmeme neden olacak bir diğer şey de hiçbir cadının cübbesini ya da şapkasını takmadığıydı. Herkes umursamaz ifadeleriyle rahat ve gevşekti. Alışık olduğum havalı kızların kasıntı ve diken üstü hâllerinden eser yoktu. Bu da benim onlara farkında olmadan ısınmamı sağlamıştı.

Arkadan başka bir kız çıkıp çapraz bir yürüyüşle önüme gelirken konuştu. "Kirsten hepinizin sandığından daha akıllı. Bilmiyormuş gibi konuşmayın; aşk en güçlü büyülerden biri." Uzun topuklularına fazla akrobatik gelen bu yürüyüşüyle biraz yalpalamış ama kaslı ve şekilli bacakları onu idare etmişti. Öyle kıvrımlı ve kusursuz bir fiziği vardı ki karşıma gelip elini uzatana kadar yüzüne bakmayı akıl dahi edememiştim. Vücuduna kıyasla biraz daha orantısız bir yüzü olmasına rağmen hâlâ kendisine has bir çekiciliği vardı. Saçları başının iki yanından balıksırtı örülmüş, bir atın dizgini gibi sarkıyordu.

Elini elimden geldiğince bekletmeden sıkmaya çalışmıştım ama onu süzüşüm birkaç saniye geç kalmama neden olmuştu.

"Ben Esmé," dedi parmaklarının arasında oynadığı mor bilyelere benzeyen taşlara bakarken. Gözüm oraya kayınca bilyelerden birisi saniyelik bir süreyle yok oldu ve tepesinden düşüverdi. Benim elimi sıkan elini hızlıca çekip düşen bilyeyi yakaladı ve bana verdi. "Senden tatlı bir Movea ışığı alıyorum. Acaba o methini çok duyduğumuz değişken cadılardan biri olabilir misin?"

Farkında olmadan yaptığı nokta atışı karşısında gerildim. Kaçamak bakışlarla Hazal'ın ifadesini yakalayıp Konsey'de sandığımdan fazla cadı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Hazal'dan bir dönüt alamayınca espriyle sorusunu savuşturdum. "En yakın arkadaşım bir

Movea cadısı. Belki onunla sık sık zaman geçirdiğimden sana öyle gelmiştir."

Esmé gülümsedi. "Belki de." Göz kırptı ve avucumdaki bilye kaybolup parmaklarının arasında fırıl fırıl dönen diğerlerine katıldı. Hazırlıksız yakalandığım için gözlerim hafifçe büyümüştü.

Giulia kıkırdayarak yanımıza geldi. "Esmé, her yeni gelene Teleportasyon yeteneklerini göstermek zorunda değilsin."

"Değilim. Sadece hava atıyorum," dedi Esmé espriyle. "Teleportasyon çok nadir bir yetenektir."

Aklıma Fiona'nın açtığı portallar geldi. "Biraz Porta büyüsüne benziyor sanki."

Giulia *bunu demeyecektin*, der gibi baktıktan sonra geri geri yürüyerek uzaklaştı. Esmé ise küçümseyici bir kahkaha atarak konuşmaya başlamıştı.

"Bak tatlım. Şimdi, nasıl desem? Porta büyüsü, diğer cadıların Portalit cadıları..." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "...yani Teleportasyon yetisine sahip cadıları, kıskanması sebebiyle ortaya çıkmış bir büyü. Ama Tanrı vergisi yetiler doğayla doğrudan bağ kurabilirken Porta büyüsü yalnızca bir portal açabiliyor ve onu da bir altın parayla, ödeme karşılığında yapabiliyor. Üstelik açılan portallar saniyelik bir sürede açık kalıyor. Bizler istersek evrenler arasında geçitler bile yaratabiliriz. Anladın mı?"

"Anlatabildiysen anlamıştır," dedi Hazal arkadan.

Esmé gözlerini devirdi. "Ah Hazel, sen ve şu 'Anlatabildim mi' takıntın..."

"Doğrudan 'Anladın mı?' diye sorarsan 'Ben gayet iyi anladım, anlamadıysa ondandır,' demiş ve karşıdakinin zekâsını küçük görmüş olursun. Biraz nezaket öğrenmenden hiç zarar gelmez."

Esmé ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Tamam tamam. Kız sizindir, ben çekiliyorum."

Kirsten melodik bir kahkaha attı. "Esmé... Fazla dramatiksin ama seni seviyoruz."

"Ben de sizi tatlım. Hazel[24] hariç," diye dalga geçti.

Hazal omuz silkti. "Bana ısrarla Hazel dediğin sürece radarımdan çıkamazsın."

"Bunu isteyen kim?" diyen Esmé odanın karşısına geçmiş, camın hemen önündeki cumbaya dizlerini kendine çekerek oturmuştu. Aralık bıraktığı kitabı kucağına çekerken kendi kendine ama yine de duyabileceğimiz kadar yüksek sesle konuştu. "Herkes Reina kadar anlayışlı olamıyor."

Sanki tanışacaklar sırasında hazırda bekliyormuş gibi önüme gelen dingin bakışlı genç kız, bu yaz sıcağında içinde nasıl durduğuna akıl sır erdiremediğim, tüm hatlarını kapatan ince kumaştan kıyafetler giyinmişti. Yüzükler, kınalar ve renkli lekeler yüzünden teni neredeyse tamamen kapanmış, kavrulmuş kahverengi elini bana doğru uzattı.

Sürmeli gözleri ve koyu teniyle Mısır firavunlarını andırıyordu ama bu sefer yanılmıştım. Başını kapattığı gevşek tülbent bana başka çağrışımlar yapmıştı ama kesin bir yorumda bulunamamıştım. "Ben Ayna ama Farsça deyişi zor geliyorsa herkes gibi Reina da diyebilirsin."

"Farsça?" diye sordum. Birden fazla yerin ana dili diye biliyordum.

Tanrım... Bu gitgide uzuyordu. Hiç yoktan bir koltuğa buyur edilebilir ve otururak buna devam edebilirdik. Şu havada uçanı çoktan gözüme kestirmiştim zaten.

Reina'nın sözüyle bu düşüncelerden sıyrılıp tekrar ona döndüm.

"Hah, İran'dan geliyorum; eğer sorduğun bu ise."

"Evet, dolaylı olsa da onu sormuştum," dedim gülümseyerek.

"Dur, sen bunu da sormadan söyleyeyim," dedi Kirsten yanımıza gelip. "Reina tesettürlü ve belki anlamışsındır; Müslüman."

"Ama neden büyücülük yapıp Hekate'yi de sayarken hâlâ aynı dine inanıyorum?" diye soruyu tamamladı Reina. Bana hak verirce-

[24] (İng.) Fındık ağacı anlamına gelen ismin okunuşu *[h ˈeɪzəl]*, yani Türkçede "Heyzıl" şeklindedir.

sine başını salladı. "Öncelikle Allah'ım hâlâ tek. Hekate, O'nun meleklerinden birisi bana göre. İnsanlar gördükleri bu nurdan varlıklara başka isimler takmış olabilirler. Zor olmasa gerek." İç geçirdi. "Bana gelecek olursak... Benim için olduğum şeyle barışmak ve cadılığımı kabullenmek çok zor oldu. Ancak büyü kontrol altına alınmadığında çok tehlikeli. Yönlendirilmeye ihtiyacım olduğu için buraya geldim."

"Bir Hristiyan olarak söylüyorum ki şanslısın. İslam, büyüyü diğer tek tanrılı dinler gibi tümüyle lanetlemiyor. Varlığını inkâr edip sahte buluyor." Sıkça araya giren Kirsten Ayna'nın düştüğü bu ikilemle fazlasıyla ilgileniyor gibiydi.

"Öyle. Doğru ve yanlış arasındaki seçim her zaman vardır. Büyü, inancıma göre hâlâ günah. Dolayısıyla ben buraya diğerleri gibi büyü yapmayı değil, büyü yapmamayı öğrenmek için geldim." Ayna derin bir nefes aldı. "Bunlardan arta kalan zamanımı da teorik çalışmalara ayırıyorum ve bol bol boyuyorum. Çevremdeki aurayı görüp onları tablolara döküyorum." Koyu yeşil tülbendinin zarif kumaşını hafifçe çekiştirdi ve katmanları arasında parmaklarını gezdirdi. Ellerindeki boya lekelerinin sebebi şimdi belli olmuştu.

Ayna'nın iç huzuru resmen yüzüne yansımıştı. Bahsettiği barışıklık, her hâlinden okunuyordu. İçimden bir parça onda var olup bende olmayan gücü kıskandı. Kendi dini ve toplumu tarafından dışlanan biri olmasına rağmen cadı olduğunu kabullenebilmiş ve kendi yolunu çizmişti. Bense içimdeki karanlık ve çevremde dolanan canavarlarla hâlâ bir savaş hâlindeydim. Bir kere olsun bu gerçekliğe kucak açtığımda sorumluluklarımın ve vicdanımın ağırlığı altında ezilmekten korkuyordum.

Hazal konuyu dağıtmak istercesine araya girdi. Derin konulara girmek üzere olduğumuzu fark etmiş ve şu an için daha acil olan işlerimizi hatırlamıştı. Mesela hâlâ bakma fırsatı bulamadığımız eski Müdire Sisaundra'nın gençlik günlüklerini sonunda okumak gibi. "Eh, bunlar bugünün konusu değil. Daha sonra tekrar dalarsınız bu derin meselelere. Şimdi Erin'in kalanımızla tanışmasına izin verelim. Sonra da önemli işlerimiz var zaten."

Önümde yeni cadılar bitip el sıkışmaya, iki arada bir derede kendileriyle ilgili bir şeyler anlatmaya çalışırken, ki bu sanırım hepsinin

ortak alışkanlığıydı, Hazal kitapları almakla ilgili bir şey mırıldanıp gözden kaybolmuştu.

Tanışma faslı sona erdiğinde sonunda bana oturacak yer önerme nezaketini gösterdiler. Hemencecik bana yanaşıp koluma giren Giulia espriler yaparak beni salonun ortasına doğru çekiştirdi. Benim gözüm hâlâ havada yüzüyor gibi görünen mobilyalardaydı.

Giulia zımbalı siyah süet bir koltuğa kendini bırakırken ben de onunla birlikte koltuğa oturmuştum. Diğerleri de etrafa çöreklenirken sakin bir konuşma dönmeye başladı. Hatta tüm odak üstümde olunca tuhaf bir şekilde gerildiğim için bir süre sonra beni sık sık muhabbete çekmekten vazgeçtiler ve kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Her ne kadar benimle doğrudan konuşmuyor olsalar da herkesin gözlerinin belirli aralıklarda üstümde dolaştığını, bu kaçamak bakışları el verdiğince beni izlediklerini görüyor ya da hissediyordum. Onlara hak vermeliydim. Hakkımda epey bir dedikodu dolaştıracak şeyler yapmış ya da belli olayların içine dâhil olmuştum. Hafızaları silinenlerin sadece birkaç saati ellerinden alınmıştı. Geri kalanı olduğu gibi akıllardaydı. Dile getirip açık açık sormak isteyecekleri çok şey vardı, belliydi. Ama bekliyorlardı, doğru zamanı gelince soru bombardımanına başlayacaklardı.

Onları ilk gördüğümde rahatlık ve umursamazlıkları hoşuma gitmişti. Değişen bir şey de yoktu ama beklenti dolu ifadeler ve ortamda gitgide artan gerilimle huysuzca kıpırdanmaya başlamıştım bile. Havalı insanların üstlerine yapışmış olan o küçültücü baskı ve hafif riyakâr tavırları yavaş yavaş seçebiliyordum. Onları kötülediğim yoktu. Kadimlere hayran olmamı sağlayan o esansın türevleri her birinden etkileyici bir şekilde yayılıyordu zaten. Ama yine Fiona'da ya da Pitsylerde bulduğum o tatlı sıcaklık, sevimli içtenlik burada o kadar güçlü değildi.

Hazal sonunda kucağındaki kitaplardan oluşan bir tepecikle odaya girdiğinde neredeyse sesli bir şekilde nefes verecektim. Neyse ki kendimi tuttum ve Hazal günlükleri gürültülü bir şekilde girişin sonundaki masaya bırakırken iç geçirdi. "Eh, hadi o zaman. İş bekler."

Rahat rahat konuşuyor olması beni yeniden tereddüde düşürdü. Onlara olanları söylemiş olabilir miydi? Başkaları da o konseyde bulunmuş muydu? En iyi yöntem denemekti.

"Kon..." *-seyde olanları biliyorlar mı?*

Elbette hayır. Şaşırmamış bir şekilde az önce boğazıma takılmış küçük heceyi bir öksürükle örtbas etmeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Giulia kendimi çok kaptırıp biraz fazla kızardığım için ya endişelenmişti ya da yalakalık yapıyordu. Samimiyetsiz biri değildi ama güç meselelerini ne kadar ciddiye aldığını biliyorken kesin konuşmak biraz güçtü. "Bir kadeh meyve şarabı versenize. Erin'e ikramda bile bulunmadık."

"Bu saatte mi?" dedik ben ve Ayna aynı anda.

Kirsten kıkırdadı ve ayağa fırladı. "Ay, evet! *Happy Hour*!"[25]

"Hadi ama," dedi Hazal bıkkınlıkla. "Ciddi meseleler dönüyor burada. İşimiz var."

"Çok sıkıcısın, Hazal. Bu ciddiyetle yaşamaktansa eğlenerek ölmeyi yeğlerim," dedi Esmé dudaklarına muzip bir gülümseme yayılırken. Şu kısa sürede anladığım bir şey varsa o da Esmé'nin Hazal'la uğraşmaya bayıldığıydı. Bana tuhaf bir şekilde Serene ve Freya'nın çekişmeli ilişkisini hatırlatmıştı.

"Siz de duydunuz. Savaş yaklaşıyor." Hazal hafiften öfkelenmeye başlamıştı.

Umursamadan şarap kadehini önümde sallayan Kirsten kendininkinden büyük bir yudum aldı. "Evet ama bu savaşı kazandıracak olan biz değiliz. Daha özel biri hep öne çıkar, daha güçlü ve daha olayların içinden biri."

Midemdeki kasılmalar yüzünden kadehten büyük bir yudum alıp ekşi sıvının boğazımdan kaymasına izin verdim. *Bahsettiği o kişi ben oluyordum.*

Hazal sakinleşmek için gözlerini kapattı. "Benim çemberimdeki insanlardan bu kadar sorumsuz ve duyarsız şeyler duymak gerçekten üzücü."

---

[25] (İng.) Mutlu saat. Happy hour, bir mekânın alkollü içeceklerde indirim sunduğu saatlik periyotlar için bir pazarlama terimidir.

Giulia dalgayla konuştu. "Hazal, Tanrıça aşkına! Biraz mola ver. Daha geçen günkü haberi hazmedememişken bırak rahatlayalım." Ayağa kalktı. "Yeni üyemize hoş bir karşılama vermemiz daha usturuplu olmaz mı? İlk gününde onu yormayalım. Kitaplar kaçmıyor ya."

Hazal da en az benim kadar stresliydi ama dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Teslim olurcasına oturma gruplarına gelip Kirsten'ın elindeki kadehi aldı ve koltuğa çöktü. Kirsten daha doğru düzgün itiraz edemeden Hazal tek dikişte fazlasıyla dolu kadehi bitirmişti bile.

"O benimdi ama! Bu kadar susadıysan sana da bir kadeh koyardık."

Tüm bu olanlar yüzünden oldukça gerilmiş ve tahammül sınırları aşılmış olacak ki Hazal umursamadan kadehi geri uzattı. "Öyleyse bana ikincisini getirebilirsin."

İkinci yudumu alırken gözlerim ikisi arasında gidip gelmişti. Hiç dikkat etmemiştim ama Hazal aslında tüm bu süreç içinde en az benim kadar mağdurdu. O da benim gibi büyük bir değişimden geçmiş ve türünün ilk örneği bir Ay Cadısı'na dönüşmüş ve en az benim kadar konseye girmişti. Aynı zamanda o kadar sorumluydu ki tüm bunları boş vermek yerine Müdire Sisaundra'nın günlüklerini okuyarak uykusuz günler geçirmiş, belki de sırf bu yüzden Remedy ve Morgana'yı göz önünde tutamamıştı. Hem buraya gelip diğer kızların ne kadar isyankâr davrandığını görünce onları kontrol altında tutmanın da aynı derecede zor olabileceğini öngörebiliyordum. Üstünde inanılmaz bir baskı vardı ve Hazal'ın zorunlu dahi olsa bir nefes almaya ihtiyacı vardı.

O nedenle bu seferlik günlük konusunu rafa kaldırıp kız kardeşliğin cadılarına uyma kararı almıştım. Kendimi onlara yeterince kaptırırsam belki ben de bir an olsun kafamı dağıtabilirdim.

Giulia dışarıya yakın kızlardan ikisini ayaklandırdı. "Kalkın ve kapıları kilitleyin. Yalıtım büyüsünün de çalışıp çalışmadığına bakın. Bu sefer de yakalanırsak başımız cidden belaya girecek."

"Ne belası? Neler oluyor?" Neye uğradığımı şaşırmış bir şekilde etrafıma bakındım. Rahatlıklarından hiçbir şey kaybetmemiş cadı kızlarsa sadece kahkaha attı.

"Şöyle söyleyelim, güzelim," dedi Esmé ayaklarını aşağıya sallandırıp oturduğu yerde doğrulurken. "Dünyanın her yerinde olduğu gibi Vhartlox da gelenekselliği sayesinde geride kalan eski kafalı kurallara sahip."

Giulia yanımdan kalkıp ortadaki büyük sehpaya doğru ilerledi. "Ve biz daha yeniyi görmüş kimseler olarak bu kurallara yüzde yüz uymaktan pek hazzetmiyoruz."

Kirsten eline yenisini aldığı kadehi göğsüne bastırıp hafifçe salındı. "Biz öyle sıradan kızlardan değiliz."

"Biraz asi..." dedi Esmé ellerini pençe yapıp alayla üstüme savurken.

"...az da olsa uçarı..." diyen Giulia sehpanın üstünde Gorria'sının kırmızı ışığıyla parlayan bir tılsım çiziyordu.

"...ve eğlenmesini bilenlerdeniz," diyen Kirsten şarabın dudağında bıraktığı tatlı aromayı yaladı.

"Sadece güçlü bir kız kardeşlik değiliz. Aynı zamanda da bir çeteyiz," dedi yüzüne tatlı bir gülümseme yayılan Hazal onlara katılarak.

Giulia önünde yükselen sehpanın içinden çıkan gramofona sevinçle baktı. "Biz Asi Kızlar Çetesi'yiz!"

Bu, şatoda gördüğüm ilk teknolojik aletti. Oldukça eski bir teknolojiydi ama yine de kesinkes yasak olan şeydi.

Kirsten sehpanın altından açılmış bölmeyi çekip içindeki sayısız plaktan birini seçti ve kendi etrafında dönerken plağı bilirkişi olduğu belli Giulia'ya uzattı. Plağı dikkatlice gramofona yerleştiren Giulia'nın dudakları cızırtılı başlayan melodiyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sense tatlım, artık bizden birisin."

Esmé de açılan gizli bölmeyle ilgilenenlere katıldı ve üstü işlemeli şık, kadife bir kutu çıkardı. Yanımdan geçerken hâlâ üstümden atamadığım diken üstündeki duruşumla dalga geçti. "O nedenle rahatla. Artık arkan sağlam."

Beni elimden tutup yukarı çeken Kirsten de şarkıdan duyulması için sesini yükseltti. "Haydi, dans et! Müziği özlemişsindir."

Haklıydı. Vhartlox'a gelince kulağımdan eksik etmediğim müziğe veda etmem gerekiyordu. Şarkının ritmi içimde uzun zamandır varlığını hissetmediğim şeyleri hareketlendirmişti sanki. Müziğe kapılıp benden katlarca iyi dans eden kızlara katılmama engel olamıyordum. Esmé elindeki kutunun kapağını kaydırarak açınca içinde olanların ne olduğunu görmüş oldum: Süngerleri mürdüm rengi olup yan yana inci gibi dizilmiş sigaralar. Esmé önce kendine bir tane çekip sigarasını dudaklarını arasına koydu. Parmaklarını önüne getirip şıklattı ve yükselen alevler sigarasının ucunu yaladı. Birkaç çekişle yakmayı başardığı sigarasından seyrek bir duman süzülmeye başladı. Gözlerini kapatıp içine çektiği dumanı daha ince bir şekilde geri bıraktı. Dumanı görenler direkt adını seslenip kendilerine birer tane almaya girişti. Zaten Esmé parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla ve kutuyla tüm odayı dönüp ikramda bulunuyordu.

Bana geldiğinde başımı *hayır,* dercesine salladım. "Hayır, teşekkürler. Ben içmiyorum."

"Utanma tatlım. Buradan başka yerde bunlardan bulamazsın. Okulun özellikle sigara konusunda katı bir yasağı var."

"Belki de yerli bir yasaktır. Ciğerlerimizi zehirlememizi istiyor olabilirler," dedim odayı doldurmayı başlayan duman yüzünden yüzümü buruşturarak. İlk kadeh doldurulduğunda odadan tüymenin yolunu bulan Ayna'ya özenmeye başlamıştım.

Esmé kaşını kaldırdı. "Aynı okul, ritüel derslerinde ot kullanmamıza izin veriyor. Hatta geçen yıl senin de kafanın epey bir *iyi* olduğunu duydum. Masum rolü yapmana gerek yok. Aramızda sır olmaz, o sırlar da buradan dışarı çıkmaz."

Oturmak için astral seyahat yapan kızların önünü seçtiğim o günü hatırladım. Yaktıkları otun dumanıyla öyle pelteleşmiştim ki ritüel dersinin hocası ayılmam için beni revire götürmek zorunda kalmıştı. Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapıp başımı iki yana salladım.

Esmé omuz silkti ve sigarasının ucunda birikmiş külü silkeledi. "Peki. Teklif var ısrar yok." Kül havada süzülüp mor ışıltılara dönüşerek kayboldu.

Müzik hafifti ama alkol etkisini gösterdikçe kızlar daha enerjik bir hâle geliyordu. Kimileri sevinç nidaları, kimileri keyifli çığlıklar atıyordu. Dans ettikçe oradan oraya savurdukları bedenlerinden enerji demetleri salınıyordu. Sanki suyun içine bırakılan mürekkep gibi ağır ağır odanın içine yayılıyor, çeşitli ışık oyunlarına mahal veriyordu.

Ter atmak gibiydi. Ama biz cadılar onu bile kendimizce yapıyor ve insan bedenimizin terlemesine rağmen bir de fazla enerjimizi üstümüzden atıyorduk. Gelince askıya bıraktığım şapkam ve cübbem olmadığı için şanslıydım çünkü adrenalinin fır döndüğü bedenim alev almak üzereydi.

Müzik yavaş yavaş durulurken ve gizli zulaların bulunduğu sehpa tekrar eski hâline getirilirken cadılar yorgunluklarına yenik düşüp buldukları yere yığılmışlardı. Bu sefer ilk oturduğumuz zamanki gibi oturamıyorduk çünkü herkes yarı baygın hâliyle tek kişinin kaplayacağından fazla alan kaplıyordu

Dolaylı da olsa bu şekilde girer girmez aklımdaki o havada asılı duran büyük koltuğa oturma şerefine nail oldum. Gariptir ki hiç uçan bir cisimden beklenecek dengesizlik ve kararsızlık hissi yoktu. Aksine sanki sadece eğik bir yüzeye monte edilmiş gibi sapasağlam bir şekilde asılı kaldığı yerde duruyordu. Tabii koltuğa çıkmak için ona doğru basamak gibi sıralanmış diğer mobilyaların hatta birkaç tane kitabın bile üstünden geçmek gerekiyordu.

Cisimlerin havada kaskatı kesildiği bu mekânın büyülü özelliğini öğrenince nutkum tutulmuştu. Bu kule kız kardeşliğin en güçlü cadıları tarafından efsunlanmıştı. Bir tür zaman dondurma büyüsü yapılmıştı. Dışarıda zaman olduğu gibi işlerken burada akmıyordu. Amaçladıkları, Sigma Fi cadıları eğitim görüp ölümsüzlük tılsımı olan Spreéntleri toplayamadıkları için onların yaşlanmalarını biraz olsun durdurmaktı. Cadıların gençliğe olan hastalıklı takıntısı bu akılalmaz büyüyle sonuçlanmıştı.

Uzun koltuğun eğimine göre aşağısına kayan aynı koltuğa oturan Giulia'ysa biraz bana basarak biraz koltuğun yanındaki oymalara tutunarak yanıma oturmuştu. Berjerlerden birine Kirsten, onun da kol tarafına neredeyse düşecek gibi görünen Esmé geçmişti. Hazal tüm dans boyunca kalkmayıp olduğu yerde oturmaya devam ediyor, yanına oturmuş iki kızla sessizce konuşuyordu.

Önce kuru bir muhabbet alevlendi aramızda. Sonraysa tüm gün boyunca beklediğim ama son birkaç eğlenceli saatte aklımdan çıkan o sorular patlak verdi. İşte bunu yapmayı amaçlamışlardı ve ben fark etmeden bunun içine çekilmiştim. Doğru zaman buydu. İyice kıvama gelmiş bir çömez işte şimdi konuşurdu. Ama konuşamayacağı bir gerçeğin varlığını hiç hesaba katmamışlardı. Cevap vermeyeceğim sorular soruyorlardı çünkü.

Kimdim? Neyin nesiydim? Mozolede olan gizemli bir ritüelden bahsediliyordu, yoksa oradaki ben miydim? Kolumdaki zincirler nereden çıkmıştı? Şu yeni gelen erkek cadıyı tanıyor muydum? Tanıyor olmalıydım, kütüphanede bizi birkaç kez görmüşlerdi. Geçen yıl giyinip kuşanıp Bayan Pherillon'la nereye gitmiştim? Hem de konsey gecesi... Yoksa dur bir dakika, acaba konseyde miydim? Ama öyle olsam da konuşamazdım. Evet, evet, kesin ben de konseydeydim. Peki, bir birinci sınıf cadı nasıl oluyor da Büyük Konseye giriyordu? Olanları biliyor muydum? Daha önemlisi, olanlarla bir alakam var mıydı? Hazal'la ne haltlar karıştırıyorduk? O kitaplar niçin bu kadar önemliydi? Tanrıçam, bu kız da dut yemiş bülbüle dönmüştü.

"Neyse," dedi Kirsten ayaklarını kendine çekerken. "Belli ki konuşamıyor. Daha kolay sorulara geçelim öyleyse." Ellerini acıkmış gibi birbirine sürttü. "Aşk meşk, var mı bir erkek draması?"

Belki onlara biraz olsun cevap verip elleri boş göndermemek için belki de kanıma karışmış alkol yüzünden fütursuzlaştığım için bir anda anlatmaya başladım. "Aslında biri var." Hem ismini saklı tutmayı düşünüyordum.

Giulia bir çığlık attı. "İşte bu! Doğru, değil mi? Silverscythe'la aranızda bir şey var."

Şaşkınlıkla donakaldım. Tam da ismini vermemeyi düşünürken... Hangi cehennemden biliyorlardı ki bunu?

"Baksana şuna. Tutuldu kaldı," diye gülmeye başladı Esmé.

"Siz..." dedim doğrulamak istediğim son şey olsa da. "Nereden biliyorsunuz?"

"Kimsenin bir şeyi bildiği yoktu," diye cevapladı Kirsten. "Morgana küplere binene kadar bilen yoktu; bir de sen doğrulayana kadar."

"Morgana mı?" Onun bununla ne alakası vardı ki? Sonra kardeşliğe adımımı attığımda ona takılmak için söyledikleri söz aklıma geldi. "*Sister wife*... Böyle demiştiniz. Ama neden?"

Giulia yüzünü acımayla buruşturdu. "Anlasana işte, Erin. Morgana ve İan... Nişanlılar."

Bir an için nefes alamadım. Kaburgalarıma, tam kalbimin üstüne korkunç şiddette bir yumruk yemişim gibi ciğerlerim sıkıştı ve hava veremeden öylece kaldı. Troy'un gizli buluşma noktasındaki kırdığı potu hatırladım. Uzuri'nin alaylı sözlerini... Ve şimdi duyduklarım... Yanlış duymuş olmayı diledim. Çoktan sızmış olmayı ve bunların koca bir kâbus olmasını umdum.

Ancak gerçekti ve nefes alamadıkça boğulmaya başlıyordum. Nefes alınca da boğulma hissi geçmedi.

Kirsten onu düzeltti. "Düzgün kelimeler seç, Giulia. *Nişanlılardı.* Bir buçuk yıldır ayrılar."

"Ne yalan söyleyeyim, geçen yıl yüz kez barışmış olmalarını beklerdim. Demek bu yüzdenmiş. Erin yüzünden," diyen Esmé bilyelerini düşünceli bir tavırla döndürüyordu.

"Normalde hep öylelerdi," dedi Giulia bileğime elini koyup. "Bir ayrılır bir barışırlardı. Tabii, aileler de tanışınca zor."

"Bu sefer kesin bittiğini anlamıştım. Müstakbel nişanlısı da gidince belki bir ihtimal gümüş çocuğu ben ayartırım diyordum." Kirsten hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Morgana onu sana kaptırdığına göre hiç şansım yok demektir."

Giulia onu azarladı. "Düzgün kelimeler seçme konusunda vaaz verene de bak. Ağzının bir ayarı olsun, Kirsten."

Birbiriyle atışıp kıkırdamalarını duymuyordum bile. Morgana... Onun derdi buydu. Benimle şahsi meselesi buydu. Bu yüzden bana yapacağını yapmıştı. Erkeğini elinden aldığım için.

Uzuri yalan söylemiyordu. İan'ın evlilik planları vardı. Ayrılıkları bunu bozmuş muydu, bilmiyordum. Artık hiçbir şeyi bilmiyormuşum gibi geliyordu.

Aileler tanışıyordu. Bu yüzden Morgana, Uzuri'ye staj ayarlamıştı. Kız kardeşliğine aldırmaya çalışmıştı.

Ayrılalı bir buçuk yıl olmuştu. Troy oraya geldiklerini söylemişti. Oraya Morgana'yla buluşmak için gelmişlerdi. Ben ortaya çıkmasam belki de oraya yine Morgana için gelecekti.

Tüm bu uyarı işaretleri öncesinde de karşıma çıkmıştı zaten. Ama ben görmezden gelmiştim. Şimdi her şey tam yüzümde patlarken tek yapabildiğim kusmamaya çalışmaktı.

İyice yayılırken bacaklarını üstüme atmış Giulia'nın rahatını bozup ayaklarından kurtuldum ve dengesiz bir şekilde aşağıya doğru indim. En çok da kendime olan öfkeyle kararan gözlerim ve tamamen çökmüş denge merkezimle aşağıya sağ salim indiğim için şanslı sayılırdım.

Hışımla odadan çıkarken doğrulan kızlar arkamdan seslendi. "Erin! Nereye gidiyorsun?"

Cevap verecek hâlim yoktu ama peşimden gelmelerini de istemiyordum. "Halledecek işlerim var. Sonra görüşürüz."

Koridorlardan fırtına gibi esip geçerken çok düşünüp kafamı yormuyordum. Kendimi sadece tek bir işe, aradığım kişiyi bulmaya odaklamıştım.

Sonunda onu kollarından tutup iri, kahverengi gözlerinin içine baktığımda şu sözleri söyleyebildim. "Fiona! Savaşçılar Birliğine girmem gerek. Hem de bu gece."

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Fiona'ya ekledim. "Bir de bana şu doğruluk iksirlerinden lazım."

İan yalan söylemiş miydi, bilmiyorum ama gerçekleri benden saklamıştı. Bu, ona olan güvenimi sarsmıştı. Bilmem gerekiyordu. Her şeyi en doğru şekliyle öğrenmem gerekiyordu.

Dizlerime doğru bükülüp soluklanmak için kendime izin verdim. Derin derin alıp verdiğim nefeslerimin arasından fısıldadım. "Artık daha fazla yalan yok."

17. BÖLÜM
PARILTILI DUDAKLAR KİTİ

Fiona sonunda iksir laboratuvarına geldiğinde sinirle çırptığım lapa, kıvamını bulalı çok olmuştu ama içimdeki öfke bir yere gitmediği için ben çırpmaya devam etmiştim. Fiona'yı görünce karıştırma çubuğunu gürültüyle tezgâha bıraktım ve yorgunluk, sancıyarak kendini gösterdi.

"Evet," dedi Fiona beklentiyle bakan gözlerime karşılık konuşmaya başlarken. "Haberi uçurdum. İan yarım saate bizim gideceğimiz yerde olacak."

"Haber verebiliyorsan direkt şatoya gelmelerini söyleseydin ya," dedim elime bulaşmış malzemeleri lavaboda yıkarken.

"O sandığın kadar kolay değil, Erin. Savaşçılar bizimki gibi gerçekleri bükebilen bir büyüye sahip değiller. Bizim için duvarlar duvar olarak kalmaz ama onlar üstünden atlamak zorundadır."

"Güneş hâlâ tepedeyken buluştuğumuzda da duvardan mı atlamışlardı yani? O sur gibi duvardan, kimse görmeden..."

"Aslında onu kastetmemiştim ama evet, muhtemelen." Sonra sıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Geceler daha gizli kapaklı işlere uygun, Erin. Yakalanırsak durum olduğundan kötü görünecek. Senin için önemli bir şey, biliyorum. Ama sabahı bekleyemez mi?"

"Bekleyemez Fiona. İçim içimi yerken bekleyemez. Artık gerçekleri olduğu gibi öğrenmem şart; İan'ın gerçeklerini. Onun bakış açısından olanları görmezsem kendi aklımda kuracağım. Kurduklarımsa bana acı çektirecek." Yüzümü avuçlarıma gömdüm.

Beni üzen ya da yaralayan İan'ın benden başka birisiyle ilişkisinin olmuş olması değildi. Bir erkeğin ilk ilişkisi olma gibi fantezim yoktu

ki benim. Böyle bir şey mümkün olmadığı gibi komikti de. Ayrıca kendime dönüp baktığımda benim geçmişim de pek parlak değildi. Sadece İan'la artık öyle bir yakınlığa erişmiştik ki aramızda gizlinin saklının olmaması gerekirdi. Anlatılmamış şeylerin varlığı benim bu düşünceme gölge düşürüyordu. Böyle bir zamanda bahsi geçmeyen şeyler bile yalan gibi geliyordu.

Fiona ellerimi tutup suratımdan çekti ve bana baktı. "Hâlâ biraz zamanımız var. Bana anlatmak ister misin?"

Işıl ışıl bakan kahverengi gözlere baktım. Hayatımda bu kadar masum ve içtenlikle bakan insan görmemiştim ben. Annem bana kimsenin duyamayacağı kadar büyük bir sevgi besliyor olsa bile onun gözlerinden dahi kimi zaman şüphe geçiyor, ister istemez yargılamaya başlıyordu. Fiona'da o yoktu. Büyük bir kabulleniş vardı. Seni yargılamıyor, sana kızmıyordu. Sadece anlamak ve yardım etmek istiyordu.

Ellerini tuttum ve anlatmaya başladım.

Dakikalar sonrasında anlatacaklarımı bitirmiştim. Şimdi yan yana yere çökmüş oturuyorduk.

Fiona söyleyeceklerini tarttı ve konuşmaya başladı. "Öfkelenmekte haklısın. Geleceğine dair çok önemli bir karardan bahsediyoruz. Seninle paylaşması daha doğru olurdu. Ama Erin, ben İan'ın dürüstlüğünden bir an bile şüphe etmem. O gün gizli buluşmada ikinizi gördüm. Sen kontrollü duruyordun. İan ise seni âşık âşık izliyordu. Gözlerinde saf bir hayranlık vardı." Fiona'nın sesi o kadar tatlıydı ki bunu söylerken o anın gözlerinin önüne iliştiğini hissetmiştim. Onda bile böyle bir etki bırakması aslında çoğu şeyin cevabı olmalıydı. "Uzuri ve Sigma Fi kızları... Onlar cadı, Erin. Bir savaşçının aşkını sivri eleştirileri ve çirkin sözleriyle gözünde batırabilirler de yüceltebilirler de. Her şey çıkarlarına bakar. İtimat etmemen gerek."

"O nedenle bu aşkı savaşçımın ağzından dinlemek zorundayım," diyerek onayladım.

"Haklısın," dedi ama içine sinmeyen şeyler vardı. "Yine de doğruyu ondan söküp alırsan onun sana olan güvenini boşa çıkarmış olmaz mısın? Bir ilişki karşılıklı güvene dayalıdır. Başka kızların sözüyle sar-

sılan güven yüzünden İan'ı yalancılıkla itham etmen ne kadar doğru sence?"

Hiç değil. Bunun sonuna kadar farkındaydım. Özellikle de Apokalips'in doğruluk iksirini kullanarak beni sorguya çektiği o gece bunun mağduriyetini yaşamıştım. Yalan söylemeyi engellemek, hür iradeye yapılan bir saldırıydı. Constantine'in bahşettiği *sahibin mührü* kadar çirkindi. Ancak şüphe her şeyden üstün geliyordu. Bana dayanak olan tek güvenli kıyının da tekinsizleşmesine katlanamazdım. Bir kere olsun görüp sarsılmış inancımı geri kazanmam gerekiyordu. Yoksa beni üstümdeki bunca sorumluluğa rağmen koruyacak kimse kalmazdı. Dağılırdım.

Lapayı küçük bir kaba aktarmak üzere kalktım ve üstümü silkeledim. "Yeterince zaman geçmiştir, değil mi?"

Fiona hüsranla omuzlarını düşürse de başını yukarı aşağı salladı. Lapaya bakınca takdir eden nidalar çıkardı. "Doğrusunu söylemeliyim, bu kadar iyi bir iş çıkaracağını düşünmemiştim."

Gururla göğsüm yükselmişti. Hıncımı ondan çıkardığım için bu kadar iyi bir kıvamı olduğunu kendime saklayabilirdim.

Fiona lapayı parmaklarının arasına alıp hafifçe yaydı. Ondan istediğim tam olarak bu değildi ama Fiona doğruluk iksiri yapmanın çok meşakkatli ve zaman alan bir iş olduğunu söylemişti. İlle de istiyorsam satın alabilirdim ama çok pahalıydı. Fiona ödemeyi kabul etmişti fakat ben itiraz etmiştim. Onu ve parasını sömürmek istemiyordum.

Öyle böyle bu lapaya çıkmıştı yolumuz. Adı *Parıltılı Dudaklar Kiti*'ydi. Asıl amacı dudaklara ışıltı ve dolgunluk katmasıydı. Bir tür cildiye merhemiydi yani. Ancak bir yan etkisi vardı ki tam ihtiyacımız olan şeydi. Merhem üstünüzde olduğu sürece bir tür yalan makinesi işlevi görüyordu. Doğruyu söylediğinde fosforlu bir yeşil, yalan söylediğinde neon bir kırmızı renk parlıyordu.

"Hadi, işe yarıyor mu bir deneyelim öyleyse," dedi Fiona parmaklarını dudaklarına götürürken. Kış aylarında dudak çatlakları için sürülen kremler gibi dudaklarına iyice yaydığı lapanın mum gibi dokusu tenle bütünleştikçe yavaş yavaş eriyor ve emiliyordu. "Bana bir şeyler sor şimdi."

Basit düşündüm. "Adın ne?"

"Fiona Luviera Rebelleiche," diye tüm ismini söyleyen Fiona'nın dudakları, saniyesinde radyoaktif yeşillikte bir ışık vermeye başladı.

"Bu sefer de yalanı deneyelim," diye uyardım ikinci soruya geçmeden. "Hangi okulda okuyorsun?"

"Strovéss Özel Yetenek Okulunda." Vhartlox olmayan herhangi bir cevabı yetecek olsa da bu enteresan ve yanlış cevap karşısında lapanın rengi kırmızıya dönüştü.

"Gerçekten öyle bir okul var mı ki?"

"Evet, bir Rus büyü okulu. Hatta komünist amcama kalsa orada okuyacaktım. Ama annem benim yüzde yüz cadılık eğitimi veren bir okulda okumamın daha iyi olacağını söyledi." Kırmızı parıltı çekilip yerine yeşil geldi.

İşte bu kadardı. İşe yarıyordu.

Fiona lapayı iyice dudaklarına yedirirken kendi kendine mırıldanıyordu. "Şunu da şöyle bir yayalım ki ziyan olmasın. O kadar emek verdik."

Şu kız ve doğallığı... En ciddi anı bile yumuşatmayı başarıyordu.

Okulun içindeki dolambaçlı yollar bir yerden sonra tanıdık gelince nereye gittiğimizi anladım; Rezene'nin buharı hiç eksik olmayan mutfağı.

Titaniçe'yle olan o korkunç karşılaşmanın sonunda da yolum beni buraya getirmişti. O zaman Rezene'nin yüzünde oluşan manidar gülümseme ve imalı lafların ne anlama geldiğini şimdi öğrenmiş oldum.

Spiral merdivenler sadece Yeraltı Kaplıcalarındaki o tuhaf ejder kuyusuna inmiyordu. Aynı zamanda labirentimsi koridorlarıyla okullar bölgesinin altını bir ağ gibi saran lağım ve tesisat hattına gidiyordu. Fiona, Esilya Yeraltı Loncasının temellerinin bu üstünde durduğumuz kaygan ve yosunlu zeminde atıldığını söyledi. Esilya, İngiliz asıllı bir göçmen devrimciydi ve karanlığın sadece baştan çıkarıcı bir unsur olmadığını, aynı zamanda kontrol altına alınabilecek

büyük bir güç olduğunu savunuyordu. Karanlık sanatlara karşı koyan onlarca yasağı çiğnemiş ve kendi kurallarını burada kendince topladığı yandaşlarla koymuştu. Bu gizli buluşmalar kısa zamanda örgütlenmelerine ve okullarını terk ederek Loncayı kurmalarına öncülük etmişti.

Bunlar o kadar eski zamanlara dayanıyordu ki artık kimse buranın varlığından haberdar değildi. Tabii, haddinden fazla kişiyi tanıyan ve umutsuz bir maceraperest olan Fiona'dan kaçmamıştı. Yolu zamanında yeterince aşındırmış olacak ki Fiona beni hiç tereddüt etmeden savaşçıların kalesine giden geçide soktu.

Fareler, örümcek ağları ve Tanrı'ya şükür karanlıkla ne olduklarını seçemediğim haşerelerle geçen kısa bir yolculuktan sonra meşalelerin aydınlattığı taş bir koridora çıktık. İçerideki hava çok taze ve serindi. Dakikalar sonrasında yere doğru zifirî bir dehliz gibi uzayan havalandırma boşluğunu görünce havanın kaynağını görmüş olduk. Fiona birkaç kere karar vermekle zaman harcasa da sonunda refakatçimizi bulabildik. Bize birinin eşlik edeceğini, özellikle eşlik eden kişinin o olacağını hiç bilmiyordum.

Deri kayışlardan oluşan büstiyeri ve kaynatılmış deri botlarını gerginlikle yere çarpan kişi İmogen adında savaşçı bir kızdı; Critza'nın baloda uzun uzun öptüğü sevgilisi İmogen.

Bizi görünce sitemkâr bir şekilde kollarını açtı. "Nerede kaldınız? Bekleye bekleye ağaç oldum şurada!"

"Yolu karıştırdım. Üzgünüm."

İmogen, konuşan Fiona olmasına rağmen bana baktı, düşmanca bir bakışla. "Benim için sorun yok. Nöbetçi değişim saati neredeyse geldi. Arkadaşın için kötü oldu sadece. Görüşmesini kısa kesmek zorunda kalacak."

"Selam İmogen," dedim onu tanıdığımı onun da beni tanıdığını hatırlatmak için. Critza benim gardiyanlığımı yaparken ara sıra onunla yansıma yanılsama büyüsü aracılığıyla konuşurdu. Tüm günü aynı ortamda geçiriyor oluşumuz kız arkadaşını çileden çıkarsa da hiçbir yorum yapmamıştı.

"Kışlamıza hoş geldin, Erin."

"Hoş buldum."

Fiona gerginliği sezmiş gibi konuştu. "Zamanımız zaten azsa savaşçımızı daha fazla bekletmeyelim. Yürürken konuşuruz."

Yürümeye başladık ama konuşkanlığımız üstümüzde değildi. Birkaç dakika süren o rahatsız edici sessizlikten sonra Fiona bir soruyla bu tuhaf havayı dağıtmaya çalıştı. Ama bunu olabilecek en kötü şekilde yapmıştı. "Ee İmogen, Critza ne yapıyor? Hiç ses soluğu çıkmıyor son zamanlarda."

"Şu sıralar çok huzursuz. Okyanuslarla daha önce varlığından bihaber olduğu karanlık güçlerle ilgili bir şeyler geveliyor, başka hiçbir şeye odaklanamıyor. Kafası hep başka yerde gibi." Son sözlerini bana bakarak söylemişti.

Suçluluk hissiyle göz göze gelmemeye çalıştım. Nedenini biliyordum. Tavernada Constantine'i kandırmak için ona gerekenden fazla ilgili davranmıştım. Critza'nın yanlış düşüncelere kapılması olasıydı.

Fiona dudak büzdü. "Zorlu bir dönüşüm geçirdi. Ayrıca kadimler olanlardan onu sorumlu tutunca çok yıprandı. Ona biraz zaman vermelisin."

İmogen cevap vermeden yürümeye devam etti. Çok geçmeden bir açıklığa çıktık. Binanın içinde olduğum için nerede olduğumuzu anlayamamıştım ama şimdi görebiliyordum. Yerden metrelerce yükselen bir surdaydık. Zaten yerin altındayken kendimizi burada bulmamız garipti. Çok merdiven çıktığımızı hatırlamıyordum.

İmogen elini omuzuma koydu ve bana yaklaşıp ilerideki gözcü kulesini işaret etti. "Dosdoğru karşıya yürü. Kimse seni görmeyecek ya da durdurmayacak. İan seni kulenin önünde bekliyor olacak."

Bahsettiği yer iki tarafı kale surlarıyla çevrili ince, uzun bir yolun sonunda yükseliyordu. Ayın yoğun ışığı surun çıplak taşlarının üstüne akıyor, neredeyse bir spot ışığı gibi tüm yolu aydınlatıyordu. Nasıl oluyor da her şey kabak gibi ortadayken beni göremeyeceklerini anlamadım. Sorgulamadım da. *Biz cadılar duvarın üstünden atlamıyorduk, bizim için duvar dahi kalmıyordu.* Fiona öyle söylemişti, değil mi?

İkisine dönüp başımla onayladım. Fiona çocuğunu okuldaki ilk gününe uğurlayan bir anne gibi bana bakıyordu. "İan ayrılmanız gereken zamanı biliyor. Biz seni burada bekliyoruz."

Ayaklarımın üstünde geri dönerken uzun adımlarla yürümeye başladım. Çenem her adımımda daha da yükselirken parmaklarım cebimdeki tüpteki lapadan bir parça alıyordu. Kızgınlığımı hatırlamaya çalıştım. Morgana'yı öğrendiğimdeki öfkeyi, şüphe içimi yiyip bitirirken onu sevmeme engel olamayışımı kendime hatırlatmaya çabaladım.

Yol ayaklarım altında bittiğinde kavislenen taşların gözlem kulesi etrafına döndüğü o uca gelmiştim. İan duvara dayanmış, beni bekliyordu. O da geldiğimi fark etmemişti. Yüzünde bir sükûnet vardı, üstündeyse normalde olduğundan fazla kıyafet yoktu. Ay ışığı pürüzsüz teninde âdeta dans ederken kalp atışlarımın hızlandığını hissetmiştim. Karşında böyle bir manzara varken kim kızgın kalabilirdi ki? O öyle hülyalı hülyalı uzakları seyrederken her hattını ezberlemek varken kim konuşmak isterdi?

Derin bir nefesle göğsümü dikleştirdim. Bunu yapacaktım. Emin olmam gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu.

Belki çok yanlıştı. Fazlasıyla lüks bir ihtiyaçtı. Tereddütlerden arındırılmış bir hayat mümkün müydü? Hele de bunu aşk gibi başlı başına risk olan bir şey için yapıyorsan...

Sert bir şekilde yutkundum ve belki de istediğimden daha yüksek sesle adını seslendim.

"İan!"

Beni görünce yüzü ayın yaratabileceği etkiden bambaşka bir ışıkla aydınlandı. Sanki ruhu hafiflemiş ve onu da beraberinde havaya uçurmuştu. Böyle bir mutluluğu gerçek sevginin dışında verebilecek hiçbir şey yoktu. Tüm kalbiyle bana bağlı olmasa ne zihinlerimiz ne de rüyalarımızı paylaşacak bir yakınlık kurabilirdik. Bu bariz bir gerçekti.

Ben bugün buraya onun aşkından değil, aşkı için sakladıklarından şüphe ettiğimden gelmiştim.

"Erin. Çok iyi yaptın. Ben de yüz yüze görüşmek, sana dokunmak, sıcaklığını hissedebilmek istiyordum." Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp bana sarıldı. Buraya ne yapmak üzere geldiğimden bile bihaberdi. O bunu küçük bir sürpriz sanıyor, küçük bir çocuk gibi seviniyordu. "Özlemişim."

Bedeninin benimkine yaslı hissetmek bana da çok iyi gelmişti. Varlığıyla âdeta huzurla doldum. Kırgınlığımı, korkularımı bile unuttum gitti o anda. İlişkimizle ilgili gerçek çekingenliğim temasımızda saklıydı. O bahsettiğim soğuk el yine oradaydı. Kapılıp gitmeme mani oluyordu. Öpücüğümüzü hatırlatıyordu. Gördüklerimi. İçimde yükselen paniği ve yanlışlık hissini...

Ondan uysalca uzaklaşırken hiddetimi, öfkemi geride bıraktım. Beni böyle seven bir adamı oyuna getirip sorguya çekmek istemiyordum. Duyduklarımı, şüphelerimi onunla konuşacak fakat bunu içimdeki sonsuz güvenle yapacaktım. Lapayı kullanmaktan o an vazgeçmiştim.

"Ben de özledim," diye başladım. *"Ama,"* diyemeden İan kendi sorularını dillendirdi.

"Neden böyle geç bir saatte, aniden haber uçurarak..."

Elimi onu susturmak için dudaklarına bastırdım. "Açıklamama izin ver. Bir şeyler oldu," dedim hızla. Bir çırpıda söyleyeceklerimi söyleyip yükümden kurtulamazsam bir da söyleyemeyecek gibiydim. "Bir şeyler duydum."

İan anlayışla başını sallarken ellerimi çektim ve gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. Onu durdurmak için kullandığım elim hazırlıklı olmak için dudak kitine buladığım elimdi. Şimdi parmaklarımın bastığı yer, belli belirsiz bir tabaka ile kaplıydı.

Az önce lapayı kullanmama konusunda ne demiştim ben?

İçten içe hâlâ onu kullanmak isteyen bir yanım vardı ve kazara olmuş olsa dahi bundan memnundu. Kendi seçimimde olmayan bir şey için pişman olamazdım. Yine de konuşurken bakışlarımı kaçırmayı ve dudaklarını görmemeyi denedim. Ancak o parıltı öyle dikkat çekiciydi ki göz direkt oraya kayıyordu.

Paniklediğimi fark edince, "Duyduğun şey her neyse konuşarak halledebiliriz," dedi İan anlayışla.

Yeşilimsi bir ton... Ortada somut bir gerçek olmasa da bunu inanarak söylediğinin bir kanıtıydı.

Derin bir nefes aldım. *O hâlde ilk başta planlandığı gibi,* diye geçirdim içimden ve aklımda kurcalayan düşünceleri dökmeye başladım. "Sen ve Morgana... Birlikte miydiniz?"

İan bu kadar ani ve büyük bir soru yönlendirilmesini beklemiyordu. Bir an için şaşkınlıkla kalakaldı. Fakat kendini hızlı toparladı. "Evet," dedi iç geçirerek. *Yeşil.*

"Sana beni kaçırmaya kalkan kardeşinin ve Morgana'nın hikâyesini anlattığımda neden bir şey söylemedin? Aynı kişi olduğunu biliyordun. Aramızda büyüyen şeyin de farkındaydın." Boğazım düğümlenmiş, sesim katılaşmıştı. *Neden,* diye geçiriyordum içimden çaresizce. *Neden söylemedin ki İan?*

"Çünkü..." dedi uzun bir beklemenin ardından. "Önemsiz olduğunu düşünmüştüm." *Kırmızı.* Kalbim tam sıkışmaya başlıyordu ki anında kendini yalanladı. "Hayır, korktum." *Yeşil.* "Senin bu olayı kafanda büyütmenden ve onunla yüzleşmenden korktum. Morgana'nın sana bilenmesinden ve sana zarar vermeye çalışmasından korktum." *Yeşil* ama ilki kadar değil. Sorumun cevabı bu değildi. "Seni korumaya çalışıyordum, Erin."

"Asıl beni bu konuda bilgilendirmeyerek savunmasız bıraktın, İan. Morgana çoktan öğrendi ve vereceği zararı verdi," dedim öfkelenerek.

İan kaşlarını kaldırdı. "Ne, ne yaptı? Nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

Anlaşılan onu saklamaya çalışan bir ben değildim. İkimiz de birbirimizi birilerinden sakınıyorduk. Korumak için de olsa gizliyorduk.

Ne yaptığını söylememeyi tercih edip nefesimi tıslar gibi geri bıraktım. "Uzuri sayesinde elbette. Sana gönderdiğim mektupları okumuş."

İan kardeşinin ismini duyunca çenesi kasıldı. Dışarıdan bir göz olarak ben dahi buna inanamamışken yatalak hâldeyken arkasından iş döndürülmesine gücenmesi normaldi. "Hiç vakit kaybetmeden de çok sevdiği arkadaşına ötmüş, belli."

"Uzuri bana başka şeyler de söyledi, İan. Boş hayaller kurduğumu, seninle bir geleceğimiz olamayacağını söyledi."

Sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Ona mı kalmış geleceğimiz?"

"Yalan mı yani? Evlilik planları yaptığın konusunda haksız mı?" Gözlerim gözlerinin ve ne ışık vereceğini merak ettiğim dudaklarının arasında gidip geliyordu.

"Haksız değil," dedi neyi kastettiğimi anlayarak. "Fakat bunun seninle ne alakası var?"

"Bana ailenizin beni asla kabul etmeyeceğinden de bahsetti." Gözlerimi kuşkuyla kıstım. "Bu nedenle mi onu benden sakladın? Ben sevgilin, Morgana nişanlın olarak mı kalacaktı?"

İan şaşkınlıkla geriledi. "Erin, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Aklına bile getirmen saçma. Sen sadece sevgilim değilsin, aşkımsın." *Yeşil.* "Morgana'ysa hiç kimsem." *Yine yeşil.*

"O zaman neden herkes sizi hâlâ nişanlı biliyor, İan?" Az önce bana aşkım demesi ve bunun doğru olması içime sular serpse de anlayamadığım şeyler vardı.

"Çünkü ailelerimiz çok yakın, Erin. Uzuri bu yüzden Morgana'yla arkadaş. Çocukluğumuzdan bu yana benim aracılığımla onunla kardeş olacaklarına inanarak büyüdüler." Hüsranla iç geçirdi. "Bizim haneler arasında yüzyıllardır oğlanlar verilip alındı. Yine aynısının olacağı düşünüyorlar. Öyle olmasını istiyorlar. Kimse benim ne istediğimi sorgulamadı. Ben de üstümdeki baskıya yenilip yerime biçilen geleceğe ayak uydurdum. Morgana'yla olmayı denedim. Aramızdaki şeyi romantize etmeye çalıştım. Ama onu sevmiyorum. Hiçbir zaman sevmedim." Dudaklarındaki yeşil ışık bir an için bile olsa eksilmezken daha da güçlendi. "Ben sevginin gerçekte ne olduğunu seninle öğrendim. Bunu kaybetmek gibi de bir düşüncem yok."

"İan..." dedim içimdeki ferahlama dışarıya bir fısıltı gibi süzülürken. "Ben sandım ki..."

"Senin bir suçun yok. Sana bundan daha önce bahsetmesi gereken bendim. Ama başında onca problem varken benim gereksiz izdivaç meselelerimi anlatamadım işte. İçinde bulunduğun büyük resimde küçücük göründü gözüme."

Başımı iki yana salladım. "Hayır İan. Seninle ilgili konular her şeyden daha büyük benim için. Her detayın çok değerli. Ben buna üzüldüm. Benimle paylaşmamana üzüldüm."

"Üzgünüm. Ben de çok üzgünüm," dedi elimi tutup. "Fakat bana Morgana'nın yaptıklarını anlatınca dilimin ucuna gelse de söyleyemedim. Çünkü utandım. Onun kadar hırslarına yenik düşmüş, kötü kalpli biriyle birlikte olmam demek senin gözünde benim de kalbimi kötü yapar diye korktum." Dudakları o anda ilk soruyu yönelttiğimde parlaması gerektiği gibi parladı. İçimdeki tüm şüphe kırıntılarını da sildi süpürdü bu.

"Başkalarının kötülüğüyle kirlenen biri olarak senin durumunun böyle olmadığını görebiliyorum, İan. Senin kalbin tertemiz. Sevgin ateş kadar saf ve gerçek." Artık biliyordum. Artık emindim. İan için bir iksire ihtiyaç yoktu. Sorularımın her birine doğru yanıt vermişti. Benimleyken yalan söylemiyordu.

Onun doğruluk iksiri bendim.

Sonra dudaklarındaki yeşil ışıltıya bakıp onu zan altında bırakan bu çirkin oyundan azat etmek istedim. Ne yazık ki bunu belli etmeden yapabileceğim başka bir yol yoktu. Yüzünü avuçladım ve ayak uçlarımda yükselirken dudaklarına dudaklarımı kapattım.

Kalp krizi gibi gelecek kısa bir anın sonunda ilk öpücüğümüz eriyip ağzımın içinde dağıldı. Lapanın acı tadı da ona karıştı. Ama ne ateşten damarlar ne de korkunç bir yaratığın çığlıkları bu anı takip etti. Beni korkutan, yanıltan o yanlışlık hissi yoktu. Sadece sevdiğim adam ve ben vardık.

Bu anı şimdiye kadar yaşayamamış olmanın açlığıyla başka öpücükleri ardı ardına sıralamaya başladık. Kan, damarlarıma hiçbir savaşımda olmadığı kadar güçlü pompalanıyordu. Ellerimiz, bedenlerimiz birbirine keşfe çıkarken ateşin harareti her yanımı sarmalıyordu. Yakmayan alevlerle yıkanıyordum ve bırakamıyordum onu. Dudaklarına, tıraşlı çenesinin tenimi çizip kızartmasına, kokusuna, nefesinin tadına alışana kadar da bırakamayacakmış gibi hissediyordum.

Nefes nefese ayrıldığımızda öpmeyi bırakan dudakların dişleri öne seren bir gülüşe dönüştüğünü görmek o kadar güzeldi ki. Tarifi olmayan bir mutluluğun sarhoşu olmuştuk ikimiz de. Aşkımız sanki tamamlanmış, anlam kazanmıştı artık. İlan çenesindeki ellerimi tutup bırakmadan alnını alnıma dayadı ve hafiften salınmaya başladı.

"Evlilik konusuna gelecek olursak..." dedi mahcup bir tavırla. "Bir savaşçı olarak kendimi adamak istediğim kadının sen olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bu bir evlilik teklifi olmasa da ona oldukça yakın bir şeydi. Midemde uçuşan kelebekler havai fişeklere dönüşerek patladı. Her yana saçıldı bu sözlerle. Bir geleceğim olursa ben de onunla geçirmek isterdim.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken başımı aşağı yukarı salladım. "Biliyorum, İlan," dedim. "Biliyorum sevgilim."

18. BÖLÜM
AY IŞIĞINDAKİ ÂŞIKLAR

Tanrı biliyor ya, zamanı takip etmek aklımızdan uçup gitmişti. Onun yakan dokunuşlarına alışmam bu kadar uzun sürmüşken şimdi öpebilmek hayal gibi geliyordu. Birbirimizden kopamıyorduk. Kopmak istemiyorduk. Bıraksalar sabaha kadar da ayrılmadan durabilirdik. Oysa arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi ve ikimiz de irkilerek ayrı yönlere kaçıştık.

Kahretsin! Basılmış mıydık?

"Bay Silverscythe? Bu gece gözcü olduğunuzu hatırlamıyorum," dedi pes ve kırçıl bir erkek sesi.

Yaşadığım utanç yetmezmiş gibi tanıdık bir ses de beni karşıladı. "Erin. Bu rezilliği açıkla hemen!"

Müdire İsobel Tarbundle'ın önce şaşkınlık ifadesi için açılan ağzı şimdi keyifli bir gülümseme için bükülüyordu. Tanrım, olamaz! Bu basılmış olmaktan bin kat daha kötüydü. Eline koz vermek istediğim son insana herkesten gizlemeye çalıştığım aşkımla basılmıştım.

Başım ciddi bir beladaydı.

Bizi ensesinden tutulup terbiye vermek için sürüklenen iki yavru kedi gibi bir yere götürürlerken aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Upuzun sur yolları sayesinde bir plan yapmak için fazlasıyla zamanım vardı. Ancak öyle işin içinden çıkılamaz bir şekilde yakalanmıştık ki bunu toparlamak hiç de kolay olmayacaktı.

Öncelikle içinde olduğumuz durumdan çok onların içinde olduğu durumu da değerlendirmeye aldım. Bizim bu saate gizli gizli buluşmamız ne kadar garipse iki okulun müdürünün de bu saate yalnız

olması o kadar garipti. Uzamış bir toplantı olsa bile aralarından bir tanışıklık enerjisi alıyordum. Aynı zamanda Constantine için hassaslaştırdığım hisler sayesinde Savaşçılar Birliğinin müdürünün kıllı göğsüne sinmiş parfüm kokusunun İsobel'den yayıldığının da bilincindeydim. Belki de basılırken basmıştık. Eğer öyleyse bu şahane bir avantajdı. Olmasa bile benim için kullanılabilir bir malzemeydi.

Zihnim derhâl yeni bir "-miş gibi" oyunu üretmeye başladı. Senaryo basitti. İan'la iki azgın ergen gibi görüşüyorduk. Basit, tutkuya dayalı bir ilişki... Bundan utanmamız gerekirdi. Özellikle de İsobel'le yaşadığım onca gerilime ve içinde bulunduğum hassas duruma karşın benim... Ecel terleri akıtıyor olmam gerekirdi. Ancak Erin yaşadığı bu önemsiz yaz aşkıyla öyle kendinden geçmişti ki dünya yansa umurunda değildi. Üstelik kıt aklıyla İsobel ve müdürü birbirine yakıştırmış ve İsobel'in de onunla aynı durumda olduğuna inanmıştı. Bu ona müthiş bir rahatlama, hatta dalga geçecek bir gevşeklik vermişti.

Harika! Takınacağım tavır bu olmalıydı.

Sonuçları her ne olursa olsun en az zararla bu şekilde atlatabilirim. Hiç yoktan İan'ı, İsobel'in radarından çıkarabilirdim böylelikle. Umarım Apokalips gibi benim hayatımda olacak aşk ilişkilerine başka anlamlar yükleyemeyecek kadar güç sarhoşu olurdu eline geçen kozlarla.

Müdürün odası olduğunu tahmin ettiğim yere giderken İan'a telepatik bağımızla seslenerek durumun bir açıklamasını yapmam gerekti. Hazırlıklı olmasını istedim. Diğer türlü söyleyeceklerim ya da hareketlerim onu yaralayabilirdi.

Sonunda önümüzde hangar kapısına benzer devasa bir kapı belirdi ve içeri buyur edildik. Girdiğimiz oda devasa yükseklikte bir tavana sahipti ve tepede kalan basık camlardan içeri ışık şeritleri süzülüyordu.

Sade odanın duvarlarına monte edilmiş demir iskeletli bir merdiven odanın tepesine kadar çıkıyordu ama oradan sonra gidilecek bir yer olduğundan şüpheliydim.

Masif, gri taşlardan oluşmuş zemini kırmızı renkli halı kaplıyordu. Ortada duran masa ve koltuklar dışında odanın kalanını sıra sıra

dizilmiş antik silahlar kaplıyordu. İlk girdiğimde bir cephaneye geldiğimi düşünmeme sebep olmuştu bu görüntü.

İan ve ben sorgulanmak üzere ahşaptan banka yan yan oturtulduk. Savaşçılar Müdürü masanın arkasında, ihtişamdan yoksun sandalyesine kurulmuş; İsobel Tarbundle dominant bir tavırla ayakta durmayı tercih etmişti.

Bir süre aramızda uzun ve yorucu bir sessizlik asılı kaldı. Gözler birbirleri arasında gidip geliyordu ama kimse sözcükleri kullanmaya zahmet etmiyordu. İan'ın gergin bir şekilde titrettiği dizi benimkine sürtünüyor, bu utanç verici ve can sıkıcı durumda dahi içime hoş bir sıcaklık yayılmasını sağlıyordu. Öpücükten sonra ona olan ihtiyacım daha da artmış, ufacık bir temas bile benim için paha biçilemez hâle gelmişti.

Yüzümde oluşan ve bana üç yaşında bir çocuk görünümü veren gülümsemeyi dağıtmak ister gibi İsobel Tarbundle konuştu. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin Erin?"

Ağzım yarı açık bir şekilde parmaklarımla oynamaya başladım. "Geç mi?" dedim yakalandığında hiç de pişman olmayan hadsiz öğrencileri aratmayan bir ses tonuyla.

"Saat sabahın beşi küçük hanım. Gecenin en tehlikeli saatleri." Bunu söyleyen savaşçıların müdürüydü.

"Sen bu işe karışma, Gregor," diye kestirip attı İsobel. Onu durdurmak için yanına yaklaşıp elini omzuna koymuştu. Siyah tırnakları obsidyen taşlarını andırıyordu.

Şaşkınlıkla ikisinin arasında yükselen gerilime baktım. Niyeydi ki bu şimdi? İlişkileri afişe olduğu için ona öfkelenmiş miydi?

"Bu işe pek tabii karışacağım. Burası benim kışlam ve benim otoritem altında, hatırlatırım. Kendi şatonuza geçtiğinizde istediğin gibi davranabilirsin. Ama burada benim kurallarım geçer." Gregor resti çekiyor olsa dahi tuhaf bir şekilde de saygılıydı.

İsobel gözlerini devirdi. "Bunu bir tür güç yarışına dönüştürme. Bu cadının bu hassas zamanlarda bu denli pervasız davranması affedilemez. Şimdiye kadar karıştırdığı haltlar yetmiyormuş gibi hâlâ ku-

ralları tereddüt etmeden çiğneyebiliyor." Son sözlerini bana bakarak söyledi. Gözdağı verircesine kaşını kaldırdı. "Söz dinlemiyor."

Sanki önceki yaptıklarınla birleşince bu seni kadimlerin gözünden düşürecek ve onların desteği olmadan bana nasıl kafa tutacaksın, der gibiydi.

"Evet, farkındayım ama bırak önce durumu kendi yöntemlerimle halledeyim," diyen Gregor omzunu silkerek İsobel'in elinden kurtuldu.

İsobel hışımla ondan uzaklaştı ve put gibi durup duvara asılı silahları incelemeye başladı. Durduk yerde araları limoni olmuştu. Bu İsobel'i bana karşı daha çok kışkırtmaktan başka işe yaramayacaktı.

Gregor bir süre omzunun üstünden Müdire Tarbundle'a bakıp tekrar bize döndü. "Evet, bir açıklama bekliyorum."

İan göğsünü şişirip konuşmaya hazırlandı ama o daha bir şey söyleyemeden ben konuştum. "Kusura bakmayın, efendim. Gerçekten önemli bir mesele olmasa böyle kuralları ihlal etmezdik."

Müdür eliyle devam et işareti yaptı. "Neymiş bu önemli mesele?"

"İan'ın kız kardeşi; Uzuri..." dedim aklıma gelen ilk bahaneyi kullanarak. Ne kadar saçma duyulduğunun bilincindeymiş gibi kıkırdamayı unutmadım. "Onu okulda hep üzgün görünce bir tür problemi olduğunu düşünmeye başladım. Ama kendisiyle iletişim kuramadım ve gelip ağabeyine danışmak istedim. Ciddi bir sorun olmasından endişelendim."

İan yapacaklarımı çoktan açıkladığım için bozuntuya vermedi.

Müdür tam da istediğim gibi ikna olmamış duruyordu. "Ne tür bir problemden bahsediyoruz?"

Zihinsel, fiziksel, ruhsal... Uzuri için sayabileceğim onlarca sorun varken üstü kapalı konuştum. "Canını sıkan bir şey var gibi; belki birileri."

İçimden İan'a seslendim. *Sevgilim, tam olarak burada bana destek çıksan güzel olur doğrusu.*

İan sesini temizledi ve derhâl itaat etti. "Evet, evet. Bana daha geçen gün bir mektup gönderdi. Ailemizin maddi çöküşünden sonra

okula alışamadığıyla, eve gitmek istediğiyle ilgili bir sürü şey. Erin de kendi şüpheleriyle bana ulaşınca derhâl yüz yüze görüşüp olayı çözme kararı aldık."

Tüm bunları söylerken kaçamak bakışlarla İan'ın dudaklarını inceleyip arta kalmış bir lapa katmanının kırmızı kırmızı parlamadığından emin oldum. Sorun yoktu. Nasıl olabilirdi ki? O şeyin yüzde sekseni midemdeydi. Ama yine de İan bugünkü tüm sorularıma neden doğru cevap verdiğini belli etmiş oldu. Çünkü berbat bir yalancıydı.

Müdür inanmadığını gösterircesine çenesini sıvazladı. "Bunun için daha yetkili ve bilgili birinden yardım alman daha mantıklı olmaz mıydı? Okulunuzda bir psikolog da olmalı."

Evet, vardı. Geçen yılki depresyonumda benimle uzun bir süre cebelleşmişti. Ne kadar etkili olduğu ruh hâlimin gitgide kötüleşmesinden anlaşılabilirdi. Dudaklarımı yapmacık bir gülümseme için büzdüm. "Onu geri kazanmak için yardımın yaşıtlarından gelmesi gerektiğini düşünmüştüm."

Savaşçıların müdürü hâlâ olayı anlamlandırmaya çalışırken İsobel'in tahammülü tükenmişti. Erkeklerin ilkel zekâsı karşısında acıma dolu bir nida çıkarıp bana döndü. *Bırakın oyunu oynayabilenler oynasın,* dercesine omuz silkip işleri kızıştırmaya kalkıştı. "Sormadan edemeyeceğim Erin. Bu dudaklarındaki parıltı da neyin nesi?" Çakmak çakmak bakışları gizemi çoktan çözdüğünü işaret ediyordu. Ne kadar Fiona'nın derme çatma tarifi olursa olsun, bir kadim cadının bilmediği iksir ya da büyü olamazdı.

Elim dudaklarıma gitti. "Son zamanlarda çok stresli günler geçirdiğim için dudaklarım çatlıyordu. Bakım için kullandığım bir merhemden parlıyor herhâlde."

Müdire pis bir gülümsemeyle bu sefer daha vurucu bir soruyla çıkageldi. "Ah, öyle mi? Savaşçı gencin dudaklarında da aynı parıltıdan var da, o yüzden sordum."

Bir şekilde başka taraflara bakmasını sağlamam lazımdı. Yapmam gereken yalanlamak değil, önemsizleştirmekti. Ciddiye almamalı, edepsizce üstüne gitmeliydim. *Hah, o önemsiz şey mi?* demeliydim her hareketimle. Titaniçe bunu öyle güzel yapmıştı ki dalga geçmelerinin ötesini hiç görememiştim.

Dudaklarımı kahkaha atmamak için birbirine bastırıyormuş gibi yaptım. Rol yapmama gerek yoktu. Zaten durum oldukça gülünçtü. Benim aksime kasılmış İan'ın bembeyaz teni bu durumda kıpkırmızı kesiliyordu.

Konuşabilen yine ben oldum ama her şey bariz olduğu için boşa kürek çekiyordum. "İan'ın da dudakları çatlamıştı, ona da aynı merhemden verdim."

İsobel bu formalitelerle daha fazla zaman kaybetmek istemediğini belli edecek şekilde konuya girdi. "Eh, iyi niyetinize ve cildiyeye olan aşırı hassas tutumunuza karşın Gregor eminim bir şey yapmayacaktır. Ancak müdiren olarak ben, dışına çıktığın kurallar için uyarıda bulunmalıyım, Erin."

"Sana şatonda bu işi görmeni söylemiştim," diye tersledi Gregor.

"Bunu aradan çıkarmazsak asıl konuya gelemeyeceğiz. O yüzden, lütfen izin ver." Gregor'la aralarında geçen kısa bakışmanın ardından bana döndü. "Madem Bayan Azafràn Medula hakkında bu kadar endişeleniyorsun, onunla Akademideki kitaplığımı düzenlerken uzun uzun sohbet edebilirsin."

Kaşlarım kalktı. Beni sadece tehdit ederek serbest bırakacağını zaten düşünmemiştim. İsobel'den ağır bir ceza gelmesini bekliyordum ama bilinçli ya da bilinçsiz verdiği bu görev ceza değil, işkenceydi. O kitaplık yeniden düzenlenene kadar Uzuri ile birbirimizi yer bitirirdik.

Teslim olurcasına iç geçirirken başımı salladım ve cezasıyla da dalga geçtim. "Aslına bakarsanız bu harika bir fikir, Müdire Tarbundle. Müdür Bey haklıymış. En başta size gelmeliymişiz."

İsobel "Öyle olsun bakalım," dedi. Tahmin ettiğim gibi İan'ın üzerinde pek durulmamıştı. Nitekim bu konuda o kadar emin olamıyordum. Constantine'le oynadığım kumar boşa gitmişti. Hâlâ Müdire ile aralarındaki ilişkiyi çözebilmiş değildim. Eğer ki şüphelendiğim gibi Apokalips'le bir iş birliği içindeyse ve bu bilgiyi paylaşmaya karar verirse olacakları düşünemiyordum.

İan bana acımış gibi yerinde kıpırdandı. "Ama böylesi çok acımasızca. İkimiz de kuralları ihlal ettik. İkimize de eşit ceza verilmeli."

Gregor yerinde silkindi. "Dur bakalım genç savaşçı. Oraya gelecek olursak... İsobel'in sebebi ziyareti de sırf bu yüzdendi; cadının esrarengiz bir şekilde sahip olduğu Shi'si ve eğitimi."

Öncelikle hadi oradan, bu saatte bu konuyu konuşmak için buluştuklarına inanmamı bekleyemezlerdi. Aralarındaki bariz etkileşimi görebilecek sağduyuya sahiptim.

Sonralıkla, ne? Bir eğitim daha mı? Oradan birilerine öğrenme makinası falan gibi mi görünüyordum ben? Bu sıkışık programımda başka bir şey öğrenmeye ne vaktim ne de mecalim vardı.

Bu bilgiyi paylaşmayı unuttuğum İan şaşkınlıkla bana baktı. "Senin Shi'n mi var? Ne zamandan beri?"

"Değişken cadı profesörüm canıma kastedip beni kızartmaya çalıştığından beri," dedim sitemle İsobel'e bakarken. Bu konuda hiçbir şey yapmayıp şimdi bu konuyu öne sürmesi canımı sıkmıştı. Gerçekten onca gün arasında benim İan'a öfkelenip bir buluşma ayarlayacağım günü mü seçmişti?

İan kaşlarını kaldırdı. Gülümsedi. "İyiymiş."

Ben de istemsizce karşılık verirken hâlâ gülebildiğime şaşırıyordum. Kuşandığım role öyle bir bürünmüştüm ki içimde apayrı fırtınalar dönerken dışarıdan apayrı birini yansıtıyordum. Şu anki senaryoda aptal bir âşık gibi... Korkutucu olanı bunu olması gerekenden kolay idare edebilmemdi. Böyle giderse patolojik bir yalancıya dönüşecektim.

"İyi..." dedi İsobel Tarbundle. "...ve bir o kadar da tehlikeli. Erin'in bu gücünü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Yani bu konuşulacaklar aramızda kalacak."

İan başıyla onaylarken müdürü sözü devraldı. "Cadımız aynı anda savaşçılık eğilimi gösteriyorsa bu eğitilmeli ve yetiştirilmelidir. Bu aşamada devreye sen giriyorsun Silverscythe."

Oysa ben anbean İsobel'in ifadesini izlerken bu fikrin müdürün aklından çıkmadığını anlamıştım. İsobel meydan okurcasına kaşını kaldırmıştı. Buraya kadar olan kısa yolda fısır fısır konuşulan konunun ne olduğu şimdi açığa çıkmıştı. Benim Constantine'le yapmaya çalıştığımı, İan ve benimle yapmaya çalışıyordu. Onu kandırmam mümkün olmamıştı. İsobel son ana kadar aramızdaki şeyi irdeleyecekti. Bulduklarını Apokalips'le ya da kirli ortaklıkları kimlere dayanıyorsa onlarla paylaşacak ve işleri olduğundan daha zor hâle getirecekti.

Şaşkınlıkla onlara baktı İan. "Ben mi?" Sevinmek istiyor ama sevinse mi bilemiyordu.

"Evet, senin cezan da bu. Cadının savaşçılık eğitimini sen üstleneceksin. Her cumartesi, güneş battıktan sonra Erin Handerson'u kalemizde ağırlayacak ve elimizden gelen en iyi şekilde eğiteceğiz."

Buna ceza demek zordu. Ancak benim için de bir ödül sayılırdı. Müdire'nin gözleri üstümüzde olsa da olmasa da zaman geçirmekten en keyif aldığım insanla düzenli olarak yüz yüze gelebilmemiz için bir fırsattı bu. Şikâyetçi değildim.

Müdür yerinden hiçbir şey söylemeden kalkıp arkasındaki dolaplarda bir şeyler ararken Müdire'ye sordum. "Şatodan ayrılmam güvenli değil demiştiniz. Her hafta buraya gelmem nasıl güvenli oluyor?"

"Hıh, sanki bu seni durdurmuş gibi," diye cıkcıkladı İsobel. "Savaşçılar şimdilik güvenli. Merak etme."

Belli ki kışlanın müdürüyle ilişki yaşıyor olmak bunun garantisini veriyordu.

Müdür elinde bir ahşap kutuyla döndü. "İşte sana bahsettiğim silah buydu İsobel. Cadın için biçilmiş kaftan, ne dersin?"

Kutunun kapağını açıp içindeki metal çalısına benzer şeyi açığa çıkardı. Daha net görebilmek için uzanırken Müdire onaylayan nidalar çıkarıyordu.

Neden bahsettiklerini şimdi anlayabiliyordum. Kutunun içinde on adet yüzük benzeri parmak başlığı vardı. Eskitilmiş bronzdan iş-

lemelerle uzayıp ucundaki jilet keskinliğindeki pençeleri tutuyordu. Parmaklara takıldığında tırnak olması gereken yere damla şeklinde kırmızı yakutlar yerleştirilmişti. Ay ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Bu kutunun içindeki pençeler benim için önerilen silah olmalıydı. İronikti. Titaniçe'yi öldürmeye çalıştığım büyü de bir pençe büyüsüydü.

"Seninle silahın seni seçmesi ritüeli gerçekleştirilemeyecekmiş gibi görünüyor genç cadı. Bunu elimizden geldiğince saklı tutmaya çalıştığımız için varsaymak zorundayız," dedi müdür babacan bir tavırla.

İsobel sürdürdü. "Bu pençeler zamanında Shi'sini cadı disiplinine çok yakın bir şekilde kullanan bir cadıdan dönme savaşçı kadının silahlarıydı. Sana uyacağını düşünüyoruz. Çünkü cadı olmayı sürdürürken savaşçılığın gerektirdiği fiziksel güce seni hazırlamamız mümkün değil."

Sessiz bir şekilde pençelere baktım. Benim için pek bir sakıncası yoktu. Hatta onları bayağı bir sevmiştim. Görünüşünün dişi ve tehlikeli bir tarafı vardı. Gerçekten işime yarayabilirlerdi.

İsobel bir anda ayaklanıp kutunun kapağını kapattı ve gerindi. Kutuyu bana uzatmak için masanın etrafında dolandı. "Kalk Erin. Gidiyoruz. Geç oldu. Yarın derslerin olmalı."

Haklıydı. Şansım varsa az da olsun uyuyacak zamanım kalmıştı. Omuzlarımı düşürerek elindeki kutuyu aldım. Kutunun pençelerden daha ağır olduğu bir gerçekti. Ya da pençeler göründüğü kadar zarif değildi.

Müdür de ayağa kalkarken İsobel'e uzanıp elini tuttu. "Beni bir daha bu kadar boşlama, üstelik artık bu kadar yakınımdayken."

Kaşlarım kalkarken gözlerimi kaçırdım. Hiç yoktan biz bu kadar ulu orta yapmamıştık her ne yapıyorsak. Oysa müdür İsobel'e öyle bir şekilde hitap etti ki utancımdan neredeyse yerin dibine girecektim.

"İyi geceler *anne.*"

Ne? Ne? Ne?

Bırakın Müdür İsobel'in yaşında göstermeyi, gözlerinin çevresinde ve alnında boy göstermiş kırışıklıklarla ondan daha yaşlı gösteriyordu. Hayır, bunun böyle olması imkânsızdı. Tabii, bu hâlâ olaylara sıradan bir insan gözüyle bakan Erin'e göre öyleydi. İşin aslı, Müdire asırlardır yaşlanmayan bir kadim cadıydı. Ama savaşçılar için aynısı söylenemezdi. Kendi ölümsüz bin yılımı hatırlarken acıyla İan'a baktım.

Yeni hatırlamış gibi İsobel Savaşçılar Birliği müdürünü takdim etti. "Ah doğru... Tanıştırayım. Oğlum; Gregor Ogresword[26] Tarbundle."

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Oynadığım oyun ikisinin de çift olduğunu düşündüğüm takdirde o kadar utanç verici değildi. Ama şimdi... Bir anne oğulun karşısında rezil olmuştuk. Üstelik başarmaya çalıştığım hiçbir şeyi başaramamıştım.

Bu eli İsobel'e olabilecek en kötü şekilde kaybetmiştim.

Selene

İrisi beyaz, akı siyah gözlerini bir an olsun kırpmamıştı. Beyaz akan kanı damarlarına hücum edip onları kızıllaştırmamış, aksine içinden çatlayarak açılmak üzere olan siyah kristallere benzetmişti.

Ziyaretçisi Hekate gittiğinden beri yerinden milim kıpırdamamıştı Selene. Ay Tanrıçası, ellerini iki yana dayadığı çıplak mermer yüzeylerin üstünden aşağıya bakmıştı. Ay ışığının üstünde dolaştığı neresi varsa, orada öylece, düşmüş bir heykel gibi durup Dünya'yı izlemişti.

Sonuçta görmüştü. Hekate'nin seçilmişinin, ışığıyla yıkanmış taşlar üstünde yürüyüp yazılmış aşkına ulaşışına şahit olmuştu. Ağzının gerisinde acı, buruk bir tat vardı. Kemirerek kanattığı etinin tadı mıydı bu, bilmiyordu? Midesi bulanıyor ama ne öğürüyor ne de duruşunu değiştiriyordu.

[26] (İng.) Devkılıcı.

Seçilmiş kız...

Cadı değildi. Bu o kadar barizdi ki. Bir Titan bunu rahatlıkla görebilirdi. Hekate'nin illüzyonları onlara sökmezdi. Bu sadece aşağıdakileri kandırmaya yeterdi.

Kızın üstünden saçılan o muazzam enerji Ay ışığını neredeyse lekeliyordu. Harlı alevler gibi yanan, güneş gibi parlayan turuncu bir hare kızın çehresini sarıyordu. Çekilip durduğu, bir kaçışının olmadığı o savaşçı gence gidiyordu. Kıza ne kadar cadı denebilirse genç adama da o kadar savaşçı denebilirdi. Bunu görebiliyordu, görebilmek O'nu sinirlendiriyordu.

Hekate! Habis cadı. Herkesi piyonu gibi kullanıyor, sözsüz kuralları ezip geçmekten çekinmiyordu. Tanrıları bile oyununa dâhil etmiş, kimse de ağzını açıp bir şey diyememişti. Sahi, kendi söyleyebilmiş miydi ki? Azıcık cesareti olsa hiç çekinmeden, "Git, kendi pisliğini kendin temizle," diyebilirdi. Diyebilmeliydi.

Selene bembeyaz kesilmiş parmak eklemleri arasından aşağıya baktı. İki genç, sandıklarından daha eski âşıklar gibi birbirine sokuldu. Güçleri etraflarında bir girdap gibi dönerken dudakları birbirini buldu. Tanrıça iç geçirdi. Gözünde biriken bir damla gözyaşı özgürlüğünü ilan edip mermer zemine, onun da içinden geçip Dünya'nın kirli yüzeyine doğru yol aldı.

Selene gözlerini kaçırmak istedi ama kaçıramadı. Aşkları o kadar taze, o kadar canlıydı ki neredeyse canını yakıyordu. Bu birlikteliğin sonuçlarını bilmeden, belki de umursamadan bedenlerinin oyuntularında geziniyor, kendilerinde ihtirası arıyorlardı. Dünya'nın çok daha karanlık çukurlarında uyanan güçlerden bihaber, doğalarında olanı yapıyor; seviyorlardı.

Selene gençlerin kesilen öpüşmesine kadar nefes aldığını hatırlamıyordu. Gözyaşlarının kimi damla damla Dünya'ya yağarken kimi yanaklarını nemlendiriyordu. Acıyla bükülmüş ağzından iniltiye benzer bir ses çıktı ve Hekate gittiğinden beri ilk kez kendini geri çekip oturur pozisyona geldi. Dizlerine sarılmış bir şekilde, ışığını kaybetmiş elbisesini parmaklarının arasında toplamıştı.

Titrek bir nefes verdi.

Aşk...

Ne olursa olsun O'nu sadece ama sadece kıskandırmıştı. İliklerine kadar karışmış bir öfke ve hınca dönüşmüştü. Nefret etmişti. O'na hiç zararı olmamış o kızdan, hayatın acımasızlığından, eski ve yeni Tanrılardan...

Burun delikleri genişlerken anıların gözlerine dolmasına izin verdi. Görüntüler her gözünü kırpışında önünde sanki flaş gibi patlıyor, sesler kulağındaki bir uğultu gibi geliyordu.

Hekate.

Genç kızlar gibi diz dize oturup kahkahalarla konuşuyor, dedikodu yapıyor, Tanrıçaları çekiştiriyorlardı. Gözlerinde saf bir parıltı vardı, dürüstlükleri henüz kirlenmemişti.

Tesalya Cadıları.

O'nu Ay'ından düşürüp geceye kurban verdikleri gün... Kalbi duracak, acı asla bitmeyecek sanıyordu. En yakın arkadaşının kızları büyüleriyle O'nu Dünya'ya çekiyor ve kanını akıtıyorlardı. Yeni ayın ilk seferiydi bu. Dünya'nın karanlıkla cezalandırılacağı günlerden ilkiydi ve hepsi cadıların güç arzusundan sebepliydi.

Düşüş.

Tanrıların hükmü bitiyor, Olimpos dağılıyordu. Ay ayaklarının altında O'ndan kayıp gidiyordu ve Selene engel olamıyordu. Annesine gidiyordu. Theia. Altın gözleri içine bakıyor, bir şeyler yapmasını istiyordu. O ise omuz silkiyor ve rüzgâra kapılıp kızını terk ediyordu. Tek bir sözü vardı gitmeden. "Kabullen, kaybettik."

Sevgilisi.

Zeus tarafından ölümsüzlüğü ve sonsuz gençliği bahşedilmiş aşkı... Tüm bunlar olurken Lidyalıların Latmus Dağı'nın içinde huzursuzca bekliyordu. Günler, haftalar, aylar; kesin söylemesi güçtü ama belki yıllar... Selene düşmemek için öylesine çabalıyordu ki daha en başından yukarıya yerleştirilmemiş aşkının yanına inemiyordu bile. Endymion O'nu seviyordu. Asla umudunu kesmiyor, terk etmiyordu. Etmezdi.

Gurur.

Gururunu ayaklar altına alıyor ve Hekate O'nu kurtarmayı teklif ettiğinde neredeyse dizlerine kapanıyordu. Cadılarının yaptığı şey için bir kez dahi özür dilemeyen bu kadına boyun eğiyor ve sadece O'nu ayakta tutması için yalvarıyordu.

Hekate'nin yüzündeki mide bulandırıcı üstünlük ifadesiyle yüzünü buruşturdu.

Endymion.

Sevgilisine kavuşuyordu. Zeus yoktu, Tanrılar yoktu. Onu Ay'a yanına alıyordu. Aşkları sonu yokmuş gibiydi. Her gece birbirlerinde yeniden keşfediyorlardı bunu. Ama Selene bozulmuştu. Eskisi gibi olamıyordu. Endymion O'nu omuzlarından tutup sarsıyordu. "Sen bu değilsin. Sen korkak değilsin," diyordu.

Selene'in içi acıdan kan ağlıyordu ama başını iki yana sallıyordu. "Aşağısı güvenli değil. Artık orası bize göre değil."

Endymion kaşlarını çatıyordu. "Sıkıldım Selene. Evi özledim."

Selene ona uzanıp elini tutuyordu. "Ben buradayım. Aşkımız burada. Nasıl sıkılırsın?"

"Çünkü..." diyordu Endymion sanki söylemek bile acı verircesine. "...sen sıkıcı birisin Selene."

Endymion hiçbir yere gitmemişti.

Son sözleri içine karışan başka bir kadın sesiyle kulağında yankılanmaya devam ediyordu. *"Sen sıkıcı birisin, Selene."*

Hekate! Nasıl bilebilirdi? Ne haddineydi?

O'nu kurtardıktan sonra, asırlar sonra yanına ilk gelişinde sözleri...

"... Ama görüyorum ki tatlı oyuncağından da sıkılmışsın. Ya da dur bir dakika," diyordu Hekate oynarcasına. "Yoksa o mu senden sıkıldı? Ah, haksız sayılmaz. Sen sıkıcı birisin Selene."

Sözlerinin her biri bıçak yarası gibi ruhuna saplanmıştı. O kadar doğruydu ki en ölümcül hâlini almıştı o gün sözler.

O'nu aciz bırakışını, gözlerine doldurduğu karanlığı hatırladı.

"Haddini bil, Selene!" diyordu az önce O'na saldırmış Ay Tanrıçasına. "Sen Işık'sın ama benim Gece'mde."

O'nu sözleriyle sindiriyordu Hekate. "...sen, sen benimsin."

Selene dişlerini öylesine bir öfkeyle birbirine bastırdı ki kırılan dişleri yeniden birleşip üst üste aynı döngüye girdi. Dişlerinin arasından neredeyse fısıldarcasına konuşuyordu. Ama eğer birisi orada olsa o cılız sesin her bir hecesinden ölümüne korkardı.

"BEN KİMSEYE. AMA KİMSEYE. ASLA VE HİÇBİR KOŞULDA. AİT DEĞİLİM!"

Yorgun bedenini ayağa kaldırırken gözleri deli deli bakıyordu. Dingin Tanrıça sonunda sınırına sürüklenmişti ve uçurumdan atlamaya çekinmiyordu. Hekate istediği şeyi uyandırmıştı, kendi düşündüğünden çok daha tehlikeli bir şeyi.

Her ne kadar bedeni öfkeyle gelen adrenalinle patlıyor olsa da Selene gözlerinin önüne yıllardır her gün, her an düşen görüntülerin bir kez daha kendini göstermesine engel olamıyordu.

Endymion, sevgilisi gözlerini O'nunkilere dikiyordu. Hayatında hiçbir erkek o kadar güzel olamazdı. Seçilmişi ayartabilmesi için Afrodit'in tüm hünerini gösterdiği o genç adam bile aşkına yaklaşamazdı. Endymion O'nun gözlerine çaresizlikle bakmış ve eskiden görebildiği o şeyi aramış durmuştu.

"Sevgilim, lütfen... Ya uyan o düştüğün karanlıktan ya da bırak gideyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Gidemezsin!"

"Seni kaybettim. Ne ara, nasıl bilmiyorum ama sen yoksun. Bu nedenle gidebilirim. Gideceğim."

Selene sadece yinelemişti.

"Gidemezsin."

"Bunu olduğundan daha zor hâle getirme ay ışığım..."

Selene deli gözlerle ona bakmıştı. "Yanlışın var. Ben ay ışığı değilim." Eli Endymion'un tam kalbine gitmişti. "Ben Ay'ın ta kendisiyim!"

Bu sözüyle parmaklarının değdiği yerden itibaren sevgilisi, ölümsüz aşkı; Ay'ın kireçli taşlarına dönüşmüştü. Yüzünde şaşkın ama her şeye rağmen dingin bir ifade vardı. O'na olan sevgisi azalmamıştı, sadece inancı yitip gitmişti.

Selene bunun için asla kendini affetmemişti. Onu da affetmediği gibi...

Çıplak ayak uçlarının üstünde yükselirken yüzeye çıkmaya çalışan bir dalgıç gibi kendini yukarı itti. Ayakları yerden koptu ve Tanrıça yuvarlak odanın tam kubbesinin olduğu yere kadar çıktı.

Mermerler ve yüzlerce altın işlemeyle süslenmiş kubbenin tam ortasında içe doğru dönen bir platform vardı. Tepetaklak platformun üstündeyse aşağıya bakan Endymion'un taştan heykeli vardı. Tıpkı bu yapının üstüne kurulu olduğu Ay gibi parıl parıl parlıyordu.

Selene, yüzü beyaz Ay ışığıyla yıkanırken gözlerini kısmaya gerek duymadan heykele yaklaştı. Eli tersten de olsa sevgilisinin yanağına kondu ve taş adamın pürüzlü yüzeyinde oyalandı. Gözlerinden akan yaşlar siyaha dönen Selene dudaklarını, öpüşüne asla karşılık veremeyecek büstün dudaklarına bastırdı.

"Endymion, bunu bize neden yaptın aşkım?"

Sorusu cevapsız kaldı. "Bunu bize sen yapmadın sevgilim, doğru. Bunu bize onlar yaptı."

Tırnakları taşın derinliklerine gömülürken bu sefer haykırdı. "BUNU BİZE ONLAR YAPTI!" Elini öfkeyle savururken heykel parçalara ayrıldı ve bir moloz yığını gibi yere yağdı.

Selene kontrolünü tamamen kaybederken başını parçalamak istercesine ellerini şakalarına bastırdı. Belki de dünyanın en içli çığlığı, Ay'ın derinliklerinde kimse duyamasın diye inledi.

Yer yerinden oynarken bir an için her şey patlayıp yok olacak gibi oldu. Ama yok olmadı. Sadece altın damarlı mermerlerin her biri içe

doğru göçüp parçalara ayrıldı. Mermerlerinin damarlarında hapsolmuş altın tozları serbest kaldı ve yıkılmak üzere olan odanın içine püskürdü.

Selene annesinin lütfu olan altın tozuna bulanmış bir hâlde kafasını geriye itti. Gözlerinin irisi o kadar küçülmüştü ki siyahın içinde bir nokta gibi duruyordu.

"Bunu O yaptı; Hekate!" Sesi fısıltılara dönüşüp yankı yaptı.

Hekate, Hekate, Hekate...

"Dahasını da yapacak. Bunlarla yetinmeyecek."

Yetinmeyecek, yetinmeyecek, bunlarla, yetinmeyecek, bunlar...

Tapınağı ağırlığına dayanamayıp parça parça dökülürken sözleri gümbürtülere karıştı. "Ama ant içerim ki bu sefer kendini kurtaramayacak. Bu sefer tüm bu olanlardan sıyrılamayacak. Düşmüş Tanrılar ve Olimpos Dağı üstüne yemin ederim ki bunun böyle olacağından emin olacağım."

Nefes nefese inip kalkan göğsü durdu. Nefesi, ifadesi, ışığı ve parlaklığı durdu. Ay o anda durdu kaldı. Dev kubbe parçalara ayrılarak ve altın tozundan bir bulut kaldırarak çöktü.

"O sürtüğü düşürmek uğruna kendim de düşmeyi göze alacağım. Hatta gerekirse, bunun için cehennemde O'nunla birlikte yanacağım!"

Ay'ın tepesindeki ihtişamlı yapı dikili tek bir taş kalmadan yıkılırken Selene o yıkıntıların arasında değildi. Aksine ayakları asırlardan sonra Dünya'nın soğuk zeminine basıyordu. Uzun zamandan sonra ilk defa, toprak bu akça pakça Tanrıça'nın ayaklarına bulanıyordu.

İntikam uğruna gözü dönmüş bir kadın, o bozuk kafasının içinde çok tehlikeli planlar kurmaya başlarken terk ettiği Ay'da hâlâ aynı kelimeler süzülüyordu.

Hekate, Hekate, Hekate, Hekate, Hekate, Hekate, Hekate!

19. BÖLÜM
ATEŞ SAÇLI KIZ

Mila

2 yıl önce

Mila oldu olası yaşıtlarına göre fazla olgun davranırdı. Onun çocukluğunda derin bir anlam yatar, oynamaya çalıştığı oyunlarda hep bir mesaj olurdu. Küçücük bir kız kalkar koca koca insanlara ders verirdi.

Annesi onun ruhani yönü gelişmiş bir kız olduğunu düşünürdü. Ona kalırsa İsa'nın ayak izlerini takip etmeli ve kasabanın biraz dışındaki kilisede bir rahibe olmalıydı. Buna inancı o kadar kuvvetliydi ki Mila'yı bin bir ısrarla Katolik Kızlar Lisesine yazdırmıştı. Yine yaşadıkları yerin dışında yer alan bir okuldu bu.

Zaten o taşra kasabasında olan ne vardı ki başak tarlaları, ahırlar, yel değirmenleri dışında... Ailesi çiftçi değildi. Fakat çoğu aile öyleydi. Okumayı bırakıp babalarının izinden giden delikanlılar o ailelerden çıkardı. Terle rengi açılmış ekose gömlekler ve kovboy çizmeleri giyinir, hurdaya dönmüş pikaplarındaki tezek kokusuna aldırmaksızın genç kızlara kur yaparlardı. Onlardan en çapkın ve en işe yaramaz olanı her ne hikmetse Mila'nın kuzeniydi ve onu okula götürüp getirme görevini olması gerekenden fazla istekli kabul etmişti.

Mila kendini çekici bulmuyordu. Burnunun iri kemeri ve güneşten gitgide artan çilleriyle toplumun ideal güzellik standartlarına çok uzaktı. Saçları cansız ve silik sayılabilecek bir kahverengi tonundaydı. Olgun ve dingin bakan gözleri de eklenince yüzünde ürpertici bir ifade oluşuyordu.

Mila'nın bununla bir problemi yoktu. Ta ki kasabanın diğerleri gibi görünmeyen tek delikanlısıyla karşılaşana dek: Chester. Dalgalı

ve sarı saçları, yemyeşil gözleriyle hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. İşte o zaman Mila olduğundan başka birisi olmak istedi. Chester'ın ilgisini çeken; konuşmayı, hatta flört etmeyi isteyeceği birisi olabilmek istedi.

Bunun için önce Chester'ın konuştuğu kızlara baktı. İnce, uzun, sarışın, süt beyazı tenli kızlar... Meleklerinki gibi bir güzelliği vardı bu kızların. Boyu ve saç rengi için yapabileceği bir şey yoktu ama gözlükleriyle gizlemeye çalıştığı burnu pekâlâ düzeltilebilirdi. Teyzesi geçen yaz burun estetiği yaptırmıştı ve burnundan hiç olmadığı kadar memnundu. "Güzel olsa da olmasa da beğeniyorsun zaten. Bu seferki senin kararın olduğu için onu sevmenin bir yolunu buluyorsun," diyordu. "Bu sana müthiş bir öz güven kazandırıyor ve erkekler bunun farkına varıyor, Mills."

Mila ailesiyle bunu konuştuğunda şiddetle karşı çıkmışlardı. Başta onun kararından rahatsızlık duyduklarını sanmıştı, oysa durum başkaydı. Ameliyat parası karşılayabileceklerinin çok üstündeydi ve zaten boğazlarından kısarak geçinirken böyle fuzuli bir harcama mümkün değildi.

Durum para olunca Mila'nın aklına sağlık sigortaları geldi. Burnunu kırarsa sigortası bunu karşılamak zorundaydı. Estetik olup olmayacağına yanına gelen doktor ile o karar verecekti. Fakat burnuna tampon yaparak doktoru beklediğinde beyaz önlüklü ve klipsli dosyasından başını kaldırmayan adam ona istediği soruyu sormadı bile. Burnunu alçıya aldı ve kızı geri gönderdi.

Bu hüsran Mila'yı yatıştırmazken burnunu bir kez daha kırdı. Bu seferki ilki kadar istekli olmamıştı. *Bu seferki...*

Mila bir şeyler görüyordu. Bu dünyaya ait olmayan şeyler.

Çocukluğundan beri gözü apayrı bir gizeme açıktı onun. Karanlıkta daha karanlık gölgeler çevresini sarmalıyordu. Parıl parıl yanan ışıklar görüyordu. Kalabalığın içinde yaratıklar ve garip insanlar fark ediyordu. Bunu çevresindekilere sorduğunda her seferinde de deli muamelesi görmesi cabasıydı: Ondan başka gören yoktu.

O gece otoparkta yürürken Mila yine *bir şeyler* görüyordu. Gotik görünümlü genç kızlar el ele tutuşmuştu ve satanist ayinine benzer

bir ritüel gerçekleştiriyorlardı. Mila o zamanlar bilmese de bir cadı grubuna denk gelmişti. Büyüyü anlaması imkânsızken gözlerinin ona gösterdikleri dehşete kapılmasına yol açmıştı. Aklını bulandıran ve görüşünü kısıtlayan renk cümbüşü eşliğinde kendini kaybetmişçesine koştururken bir tabelaya çarparak burnunu ikinci kez kırmıştı. Ailesi bunun da estetik hevesinden olduğuna inanmaya dünden razıydı. Mila ise açıklayamadığı hikâyeleri anlatmaktan yorulmuştu.

Mila iyileşme sürecinde iyice içine kapanmıştı. Gördüğü şeyler gitgide kandan candan bir hâl alıyor ve onu korkutmaya başlıyordu. Öncesinde inkâr etmesi daha kolayken şimdi daha aşina olduğu psikoloji literatürü önüne şu kelimeyi sürüyordu: Şizofreni. Öyle olmalıydı. Artık gördüklerinin hangisinin gerçek hangisinin sahte olduğunu anlayamıyordu. İnsanların yanındayken bunu saklaması güçleşiyordu. O nedenle kendiyle baş başa kalmaya çalışıyordu.

Fakat bu mümkün değildi. Kuzeni Joey onu her gün aynı saatte kapısından alıyor ve okula giderken onu konuşturmak için bin bir takla atıyordu. Konuşmadığı zamanlar daha kötüydü. Mila'ya uzun, anlamsız bakışlar atıyordu ve Mila sadece bir sürücü olarak gözünü yoldan ayırmasından değil, gözlerinde gördüğü aşk kırıntılarından rahatsız oluyordu.

"Mila, bugün okuldan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Joey okul bahçesinde park ettiğinde. Çapkın sesini kaybetmişti. Ona karşı tavırları çok farklıydı. Mila bunu da sevmiyordu.

"Her zamanki şeyler," diye kestirip attı. "Eve gideceğim. Ödevler ve biliyorsun işte..." Tekrar etti. *"Her zamanki şeyler..."*

Joey ona sanki satırlarca bir şiir yazmış gibi hülyalı hülyalı bakıyordu. "O hâlde seni sinemaya götürmeme ne dersin? Klasikleri oynatıyorlar diye biliyorum. Eğlenceli olur diye düşündüm."

"Pek keyfim yok, Joey. Belki başka zaman," dedi Mila gerildiğini hissederken.

"Seni beğeniyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Mila'nın yüzü bile kızarmadı ilk defa beğenildiğini duymasına rağmen. Joey tarafından beğenilmenin onun için hiçbir önemi yoktu.

Aslına bakarsan Chester dışında onu kimsenin beğenmesini istemiyordu. İltifatla utanmanın aksine sinirlendi. "Ne dediğinin farkında mısın sen? Biz kuzeniz!"

"Ne olmuş? Kardeş gibi yetiştirilmedik ki."

"Hayır, Joey. Anlamıyorsun. Ben *o kız* olmak istemiyorum."

Joey afallamış bir şekilde ona baktı. "Hangi kız?"

"Bu kuzeni bile olsa ona ilgi duyan ilk erkekle sevgili olacak, hatta bir gün belki evlenecek; tüm hayatını bu sefil kasabada geçirecek ve mutsuz ölecek o taşra kızı," dedi Mila bir çırpıda. "Ayrıca senden hoşlanmıyorum."

Joey normalde dikkati dağınık birisiydi. Ancak bu konuya değer verdiği için odaklanarak dinlemişti ve ikiletmeden anlamıştı. Şimdi ise bunun pişmanlığını yaşıyordu. Mila'nın ağzından çıkan zalim sözleri anlamamış olmayı tercih ederdi. Sadece başını salladı ve Mila inene kadar yüzüne bakmadı. Okul çıkışında Mila'yı alması için ahbaplarından birisini göndermişti.

Mila acımasız olduğunu bilse dahi yaptığından pişmanlık duymuyordu. Joey'e karşı dürüst olmak yapabileceği en doğru hareketti. Daha kibar olabilirdi ama bu sadece açık bir kapı bırakırdı. O söylediklerinin ne kadarında ciddiydi, söylerken bilmiyordu. Ancak artık emindi. Kelimesi kelimesine inanıyordu.

Mila kendini hiçbir zaman buraya ait hissetmemişti. Bunun belki de sadece ona görünen esrarengiz varlıklarla bir alakası vardı. Oysa içten içe öyle olmadığını biliyordu. Hep daha fazlasını istiyordu. Çünkü yetersiz buluyordu. Kasabasını, annesinin onun için planlarını, paralarını, güzelliğini, insanları, hayatı ve sıradanlığını...

Haftalar böylece geçti. Artık şoförlüğünü amcası yapıyordu. Joey'nin bu görevden cayması hakkında en ufak bir yorum dahi duymamıştı ondan. Ancak bildiğini hissedebiliyor ve utanıyordu.

Teyzesi Sally'nin ziyareti başına gelen en güzel şeydi. Çok daha genç olduğu için bazen annesinden çok onun kardeşi gibi davranıyordu. Sally ne zaman gelse Mila'yı kısır döngüsünden çıkarırdı. Ona yapmayacağı şeyleri yapmak için hep meydan okurdu. O sefer de süs-

lenip püslenip iki genç kadının bir başına asla gitmeyeceği bir yere, erkeklerle dolup taşan dökküntü bovling salonuna oyun oynamaya gitmeyi kafasına sokmuştu. Mila bu fikri başta çok saçma bulsa da oraya gittiklerinde fikri değişti. Chester da salondaydı!

Sally yine tam skor yaparken onun sevinç gösterisini Mila ile birlikte izleyen kasaba erkekleri tezahürat yaptı. Teyzesinin şekilli kalçaları ve onları saran kıyafetleri göz boyuyordu. Bu muameleye şehir erkekleri sayesinde alışan Sally oralı olmuyordu.

Yanına gelip buzlu kolasından kocamam bir yudum alırken skor tablosunu gösterip yeğeniyle alay etti. "Aman Tanrım! Bilgilerimi tazelemeye çalışırken bile seni yerin dibine gömüyorum."

"Bilmiyorum, Sally. Bunca adamın arasında odaklanması zor."

Bardağının üstünden ona bakıp kıkırdadı. "Hadi oradan, Mills. Senin gözün birinden başka hiçbirini görmüyor. Neydi adı?" diye sorup Mila'nın gözlerini alamadığı pırıl pırıl delikanlıyı işaret etti.

"Chester," diye yanıtladı kızcağız mahcubiyetle yüzünü *milkshake*ine gömmeden.

"Ah, tam bir centilmen ismi," diyerek göz kırptı. Ellerini birbirine çarparak doğruldu. "Benim lavaboya gitmem gerek. Hemen dönerim."

Mila normalde çok dikkatliyken o gece gözü labutların arasında oynayan büyülü bir yaratığa takılmıştı. Diğer türlüsü teyzesinin arkasından bakar ve genç delikanlıyla onun için konuştuğunu fark ederdi. Oysa Chester elleri ceplerinde yanına geldiğinde bunun kendiliğinden gerçekleştiği düşüncesiyle ne de çok sevinmişti.

"Bu oyunu pek bilmiyorsun anlaşılan," dedi Chester karizmatik bir gülüşle.

Mila hâlâ onunla konuşuyor olmasına inanamıyordu. "Evet... Tam bir beceriksizim."

Chester omuz silkti. "Telaş etme, iyi bir eğitmenin olmamış sadece." Sonra ona öğretmeyi teklif etti. O da kabul etti.

Ağır bovling topunu birlikte seçtiler ve Chester tutuşunu ve duruşunu düzeltmek için Mila'nın elini kavradı. Dokunuşuyla çarpılmıştı. Nefesi kesilmiş, dünyası dönüyordu.

Sonra teyzesi koluna başka bir adamı takıp geldi ve oyuna dört kişi devam ettiler. Kahkahalar onların alanından yükselip duruyorken kısa sürede teyzesinin içeceğinin yerini bira aldı. Her şey o andan sonra tatsızlaştı. Teyzesinin aşırı hareketleri genç kızı utandırırken onu toplama işi kendisine düşmüştü. O, bu kasabada yaşayan kişi değildi. Fakat bu gece bunca adamın arasında olanlar sözün hızla yayıldığı kasabada ailesinin yüzünü eğerdi.

Mila'nın içinde tipik bir genç kız olmak ve Chester'ın bariz ilgisinin tadını çıkarmak isteyen bir taraf olsa da sorumluluk sahibi olmalı ve ailesine haber vermeliydi. Daha sessiz bir alan bulup annesini ararken peşinden Chester'ın da geldiğini fark etmedi. Yakışıklı yüzünü ele geçirmiş şapşal gülümsemeden onun da alkolü fazla kaçırdığı belliydi.

Tuvaletlerin dar, terk edilmiş gibi görünen koridorunda genç adam kıza sırnaştı ve elindeki telefonu ondan uzaklaştırmaya çalıştı. "Nereye kaçıyorsun? Tam da eğlenmeye başlamıştık."

"Bir dakika Chester. Şu konuşmayı yapmam gerek."

"Benimle de bu konuşmayı yapman gerek," diye sızlanan Chester'ın bir dakika vermek gibi bir niyeti yoktu. "Aslında konuşmaktan daha fazlasını yapmaktan bahsediyordum." Aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Mila kısa bir an için belki de bu öpücüğe ihtiyacı olduğuna, bu sayede ondan gerçek anlamda hoşlandığını anlayacağına inanmıştı. Ancak mevzubahis öpücük Mila'nın izlediği filmlerdeki gibi çarpıcı ve baştan çıkarıcı değildi. Beceriksizceydi. Islak ve iğrenç bir tada sahipti.

Mila onu sertçe itti. "Chester! Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

"Ne yapıyorum?" diye tekrar etti ukala bir tavırla. "Benimle ilgilendiğini biliyorum. Teyzen söyledi." Korkunç neon ışıklarla aydınlatılmış salona baktı. Sally'nin hafifmeşrep kahkahaları buradan bile duyuluyordu. "Hadi, onun yeğeni olduğunu göster bana."

"Sen alkolü fazla kaçırmışsın. Saçmalıyorsun." Mila'nın duyduklarıyla midesi bulanırken hâlâ ona rahatsız edici yakınlıkta dikilen delikanlıdan uzaklaşmak umuduyla koridorun çıkışına yöneldi. Ancak onu engelleyen bir kol duvara dayanmıştı bile.

Panik Mila'nın kontrolünü ele geçirmeye başlarken Chester tiksindirici dudaklarını koynuna gömmek için eğmişti. Çırpınarak kaçmaya çalışırken kelepçe gibi eller bileklerine kapandı ve onu yerine mıhladı. "Fazla naz âşık usandırır," diyordu Chester bedenini üstüne bastırırken. "Beni istediğini biliyorum."

Başta Mila'nın sesi boğazına sıkışmıştı. Şimdi dişlediği elin avucu ağzını kapatıyordu ve çığlık atsa bile ucuz müziğin gürültüsüyle duyulmayacağını biliyordu. Umutsuzluk beraberinde teslimiyeti getiriyordu. Asla hayal edemeyeceği korkunçlukta bir olayın ortasında kalırken ruhunun bedeninden ayrıldığını hissediyor ve bunu yaşayanın kendisi olmadığına inanmaya çalışıyordu.

Ama hissediyordu. Her şeyi hissediyordu.

"..."

Mila sarsılmış bir şekilde gerilerken elindeki bovling topu parmaklarından kayıp yere, ona nasıl atış yapmasını öğretmeye çalışan Chester'ın ayağının üstüne düştü. Sesler zihninde uğultuya dönüşüp ışıklar az önceki karanlık koridora kıyasla fazla parlak gelirken başı dönüyordu.

Chester'ın küfürlerini duymuyor, ayağını tutarak iki büklüm oluşunu izlese dahi algılayamıyordu. Küçük adımlarla geri geri gidip çarptığı koltuğa düşercesine kendini bırakırken teyzesi tuvaletten gelmişti. Önce yaralanan genç delikanlıyla, sonra bariz bir şokun pençesindeki yeğeniyle ilgilenmeye başladı. "Mills, Mills... Tatlım, ne oldu sana? Kendini iyi hissetmiyor musun? İstersen gidebiliriz. Hadi, kalk tatlım. Seni eve götürelim."

Sally sarhoş değildi. Yanında getirdiği bir erkek falan da yoktu. Mila tek kelime edemeyip kendi hayatını bir seyirci gibi izlerken anlamaya çalışıyordu. Az önce olanlar... Gerçekten olmuş muydu ki?

O hâlde neden hepsi aklındaydı. Neden bedeni bu kadar kirlenmiş, ruhu parçalanmış gibi hissediyordu?

Sanki cevap vermek ister gibi görüsü ona odada yine gerçek olmayan ışıklı canlılar, enerji akıntıları gösterirken Mila dayanamadı. Bunu kendisine kendi aklı yapmış olamazdı. Kimsenin inanmadığı hayallerinden birisi kâbus çıkamazdı. Gözleri yaşlarla dolarken ağlamaya başladı. Teyzesi onun başına gelenler hakkında en ufak bir fikri olmasa dahi onu teselli ederken hüngür hüngür ağladı.

Tuttukları taksinin koltuğunda, aldığı duşun kaynayan suyunun altında ve yorganlara kendini sıkı sıkı doladığında bile... Ağlayarak uykuya daldı.

Mila o gün yaşananları kimseye anlatamadı.

1 yıl önce

Bir olay... Asla gerçekleşmemişse hâlâ yaşanmış sayılır mı? Bir şeyi deneyimlemenin tanımı aslında nedir? Başkaları tarafından kabul görmedikçe, ortada bir kanıt yoksa acı, acı olmaktan çıkar mı?

Mila'nın aklı son bir yıl bu sorularla doluydu. Hâlâ başına gelenlerle barışamamıştı. Barışamadığı için de yardıma başvuramamıştı. Kendini inandıramayacağını düşündüğü için kimseyle konuşmamış, sadece kendi karanlığına çekilmiş ve bunlarla bir başına mücadele etmeye çalışmıştı.

Tekrar gülümseyebilmesi bile aylarını almışken onu gönderdikleri Katolik liseye devam etmesi imkânsızlaşmıştı. O kasvetli okulda, Tanrı'yla kafalarını bozmuş rahibelerin ve birer ot gibi yaşayan kız öğrencilerin yanına oturup dua edememişti. Şükret diyorlardı. Neye şükredecekti?

Başına gelen tecavüze bu şekilde bile hitap edememesine mi?

Doğaüstü bir güç ona geleceği göstermiş ve gerçekleşmesini engellemek için bir şans tanımıştı. Bu bir lütuf muydu? O hayalin anıları onu asla terk etmemişti. Her günün her dakikası tekrar tekrar yaşa-

mıştı aynı şeyleri. Bunun için en ufak bir şey yapamamak, uğradığı saldırı için hakkını arayamamak mıydı teşekküre layık olan.

Hayır! Bu bir lanetti. Mila lanetlenmiş bir çocuk olarak yüzünü bir daha göğe döndürmemeye ant içmişti.

Dolayısıyla sorunlu kızlarını nazikçe devlet okuluna yazdırmaları istenmişti ailesinden. Annesi ne çok ağlamıştı bu sorun demeye bin şahit isteyen olaya. Kızına ne olduğundan çok onun hayallerine ne olduğu önemliydi çünkü. Mila annesine tek kelime etmediği için bir kez daha sevinmişti o gün.

Yeni okuluna eski Mila olarak gitmemişti. Bir gün aynanın karşısında artık ona yabancı gelen somurtkan kıza bakıp cinnet geçirmişti. Saçlarını çenesinin üstüne kadar kesip biçmişti. Bunun nedenini sorgulamayan annesi kızı kuaföründen Fransız kadınları gibi bir görünümle gelince rahatlamıştı. *"Ucuz atlattık,"* demişti. Sonra gülüp kızın kâkülleriyle oynamıştı. *"Hem baksana şuna. Tarzını bulmuş olduk."*

Tarzını gerçekten de bulmuştu. Annesinin eski kıyafet sandığını karıştırıp hippi kıyafetlerine denk gelmiş ve yeni stilini bu olarak belirlemişti. Kendinden o kadar kaçmıştı ki... Bambaşka biri olup çıkmıştı Mila.

Görüsüyle ilgili keşfettiği bir şey vardı. Ne kadar uzun süre teknolojik aletlere bakarsa o kadar az görüyordu gerçeklik dışı gariplikleri. Bloglardan başlayıp türlü sosyal medya hesaplarının ağına düşerken kendini tam anlamıyla Instagram'da buldu. Fotoğraflara kamufle edilmiş hayatlar Mila'ya inanılmaz iyi geldi. Kimse olduğu kişi değildi orada. Herkes olmak istediği ya da göstermek istediği kişiydi. Mila da kendi kurgusunu yarattı.

Annesinin şallarını sarınıp vintage gözlüklerini taktı ve uçsuz bucaksız tarlalarda pozlar verdi yeni edindiği arkadaşlarına. Mila *@celestial_gal* hesabında doğayı, Dünya'yı ve evrenin üstüne gönderdiği her şeyi olduğu gibi kucaklayan bir pozitivistti. Görüsüyle gelişmiş ruhani bağları zamanla öne çıksa da başta her şey böyle başladı. Takipçileri arttıkça, ona inananlar çoğaldıkça Mila da inandı. Gerçekten inandı.

İyileşmek böyle bir şey olmalıydı.

Oysa tedavi edilmemiş bir anomali varsa iyileşme söz konusu olabilir miydi? Mila göz ardı ettiği gerçeklerle fotoğraf çekmek üzere girdikleri bir barda karşı karşıya geldi. Önlüğüyle bardakları parlatan barmen yüzünü silmek için zihninde üstünü karaladığı ve boşluklara dönüştürdüğü Chester'dı.

Genç kız tüm travmalarını tekrardan yaşarken Chester onu tanımadı bile. Hatta kısa eteği ve derin dekolteli büstiyerine pişkin bir gülümsemeyle bakıp ona göz kıptı. Sonuçta Mila onun için sadece ayağına kiloluk top düşürüp sakatlayan silik görünümlü bir kızdan başkası olmamıştı. *Teyzesinin yeğeni...*

Mila fotoğraf çekmeden mekânı terk ederken arkadaşları hiçbir şey anlayamamıştı. Anksiyete atağı benzeri tepkisi ise daha büyük bir muammaydı.

Mila o gün eve döndüğünde başka eyaletlerdeki okullara bakmaya başladı. Teyzesinin ya da büyükannesinin yanında yaşamaya gidebilirdi. Kabarık takipçileri sayesinde ortaya çıkmış sponsorlarından gelen bütçeyle ek bir işte çalışmadan geçimini sağlayacak güçteydi. Sonuna kadar nefret ettiği bu kasabayı bu şekilde terk edebilirdi.

Ancak öyle olmadı. Ertesi gün Mila okulda, beden eğitimi antrenmanının bitiminde soyunma odasından kızların kıkırdamalarına kulak misafiri oldu. Bir partiden bahsediliyordu. Ormanda gizli gizli gerçekleştirilecek ve içkiler gırla gidecek falan filan... Mila başta güzel, gönderilik bir fotoğraf çekebilir mi diye aklında tartsa da vazgeçti. Onu sadece bir kare çekmek için hiçliğin ortasına getirip götürecek bir arkadaşı yoktu. Olsa da kalmak isteyeceklerdi ve Mila partiler ve alkollü erkekler konusunda ne düşündüğünü henüz bilmiyordu.

Sonra duştan çıkmış bir kızla çarpıştılar ve Mila'yla aynı anda yere düşmüş şampuan şişesine atılırken ellerini birbirine değdi. Mila'nın gözlerinin önünden yine henüz yaşanmamış bir olayın çarpıcı görüntüleri geçti. Geçmişin ve geleceğin bu şekilde örtüşebilmesi ürpertiydi ve Mila'nın korkularını tetiklemişti.

Hiç konuşmaya fırsat bulamadıkları bu suskun kızın partiye gitmiş hâlini gördü Mila. Arkadaşlarından uzakta bir delikanlıyla yakın-

laşıyorlardı: Chester. Başta kendisi de istekli olan kız o kadar ileriye gitmek istemediğinde Chester durmuyordu. Kızla olan itiş kakışları, arbede sesleri arasında kesik çığlıklar şeklinde duyulan "hayır" kelimesi, kızın elini bıraktığında hâlâ Mila'nın kulaklarındaydı. Göğsü deli gibi inip kalkıyordu. Öyle ki başta kıza en ufak bir şey bile söyleyemeden tutuldu kaldı. Ama bekledi. Üstünü giyinip soyunma odasından çıkana kadar kapının önünde kızı bekledi.

"Merhaba, çok garip gelecek biliyorum ama... Bu akşam benim için çok önemli bir etkinlik var," diye başladı Mila.

Kız hazırlıksız yakalansa da kaba davranmadı. "Biliyorum. Partiyi diyorsun."

Mila dehşetle başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Alakası yok. Instagram için gerçekleştirilen bir *influencer* etkinliği. Bir kıyafet tanıtımı yapmam gerekiyor ama tek bir fotoğraf karesi hakkım var." Kızın kafasını gereksiz sosyal medya detaylarıyla doldururken bile onu sıktığını görebiliyordu. "İki marka da onların ürünlerini tanıtmam için üstümde baskı kuruyor. Ben de çözümü ikisini de giymekte buldum. Bedenlerimiz hemen hemen aynı. Benimle çekim yapmaya gelir misin? Hayatımı kurtarırsın. Kıyafetler sende kalabilir. Lütfen..."

Kızın aklı hafiften çelinmiş gibi görünse de kendi planlarını bozmak istemiyordu. "Neden olmasın? Ormandaki partiye kıyafetlerle gel. Çekimi orada yaparız."

"Hayır, o partide olmaz!" dedi Mila yine göz korkutan türde bir panikle. "Temaya uymuyor," diyerek daha mantıklı bir gerekçe bulmaya çabaladı.

Tuhaf hareketlerinden gözü korkan kız, gülümseyip tüymeden önce dudaklarını büktü. "O zaman yardımcı olamayacağım. Üzgünüm."

Arkasından bakakalan Mila içinden bir küfür savurdu. Ancak biliyordu. Ne yapıp edecek, o kızı kendi başına gelen şeyi yaşamaktan kurtaracaktı.

Evde aynanın karşısında hazırlanırken aklından geçen planlar tüyler ürperticiydi. Chester'ı, kendi şeytanını ayartmak için hazırlanı-

yordu. Kızın oraya gitmesini önleyemiyorsa Chester'la karşılaşmasına mani olabilirdi. Bunun için kendini tehlikeye atsa bile... Bu yüzleşmeye henüz hazır olmasa bile...

Makyaj malzemelerini yüzüne âdeta bir savaş boyası gibi sürüyordu. Yalan da sayılmazdı. Mila geleceğe savaş açıyordu. Geleceği değiştirmek için silahlarını kuşanıyordu.

Parti alanına arkadaşlarıyla gitti. Mila güvende hissedebilmek için kendi kalabalığına ihtiyaç duymuştu. Psikolojisinin bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmese dahi yapmak zorundaydı. Vicdanı başka bir ruhun da solup gitmesine izin vermiyordu. Davasının Chester'dan intikam almak değil, bu kızı kurtarmak olduğunu defalarca kez kendine hatırlatması gerekiyordu.

Parti yerine ulaştıklarında görüsündeki kızı bulmak için etrafı kolaçan etti. Neyse ki çoktan gelmişti ve gözünün önünde arkadaşlarıyla fıçıdan bira içiyordu. Öbür türlü geç kalmış olabileceği düşüncesiyle panikleyeceğine emindi.

Kız onu görünce gülümsedi ama yanına gelmedi. Mila'nın problemli birisi olduğuna inanmasına yetecek kadar şey görmüştü. Mila merakına yenik düşmüştü. Acaba ona gitmesine mani olmak için doğrudan görüsünden bahsetse ne olurdu? Muhtemelen aklını kaçırdığı teorisini güçlendirmekten başka işe yaramazdı. Kimse böyle şeylere inanmazdı.

Mila derin bir nefes aldı ve beklemeye başladı. Görüsüne göre partide olması gereken Chester'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Bir yanı da onun asla ortaya çıkmamasını, görüsünün gerçek olmadığını, sadece bir hayal ürünü olduğunu ispat etmesini diliyordu. Ancak Chester geldi. Koca bir pikabın arkasında üç yeni fıçı siparişini teslim etmek için buradaydı. Çekici görünüşüne tav olmuş kızlar birkaç içecek için kalmasını istedi. Israra gerek olmadan teklifleri kabul edildi. Chester çoktan önüne gelenle flörtleşmeye başlamıştı.

Mila'nın gözleri Chester'ı uzaktan seyreden genç kızı buldu ve duruşunu sanki bir fotoğraf için poz veriyormuşçasına düzeltip oğlana doğru yürümeye başladı. İşini o kadar iyi yapmış olmalı ki ona varmadan başka erkeklerden ıslık sesleri yükseldi. Bu Mila'nın guru-

runu okşamıyordu. Bir erkeğin iltifatından da en az dokunuşu kadar tiksiniyordu. Oysa bu gecelik böyle olmalıydı.

Chester'ın bardağını yanlışlıkla devirirken sakarlığını seksiliğinin örtmesini umdu. "Ah, ne sakarım..." dedi yalancı bir evhamla. "Affedersin."

İşvesiyle bezenmiş bir özür Chester'ın öfkesini silip attı. Bardağını ters çevirip içinde kalan damlaları silkelerken oğlanın üstünde bıraktığı etki başarılı olduğunun bir kanıtıydı.

Yarım gülümsemesi büyüyen Chester derin sesiyle ona asıldı. "Hiç sorun değil. Sana da bir tane doldurmama ne dersin?"

Mila hevesle başını sallarken iki yeni içecekle yanına gelmesini seyretti. Hayal kırıklığının yüzüne yansımasından korkuyordu. Onun gibi centilmen ve daha narin görünümlü bir erkeğin içindeki canavara inanamıyordu. Üstelik kendisi gibi görünenin ardındakileri de seçebilen birisi olarak dış görünüşüne kanmış olmak ona acı veriyordu.

Geri geldiğinde Chester'ın tüm kur oyunlarına tav olmuş gibi davrandı. Böylelikle kısa sürede daha sakin bir yere geçmeleri teklifi karşı taraftan gelmişti. Mila gölete doğru yürürken olası bir saldırının korkusuyla öyle gerilmişti ki neredeyse bununla baş edemeyip ağlamaya başlayacaktı. Fakat içindeki güç sandığından daha büyüktü.

Çalıların arasından geçip gölün kıyısına geldiklerinde Ay'ın nefes kesen yansımasına bakmadı bile. Chester'a döndü ve yapmacık bir heyecanla omuzlarını saran şalı düşürdü. Ayak bilekleri ipeksi kumaşın dokunuşuyla ürperdi. "Çok sıcak oldu. Biraz serinlemek ister misin?" Omzunun üstünden yaramaz bir çocuk gibi göle baktı.

Geri döndüğünde Chester sabırsızca üstündeki kıyafetlerden kurtuluyordu. "Harika fikir," derken suya atladı ve birkaç kulaçla açıldı.

Tam da istediği gibi! Mila sevinçle Chester'ın kıyafetlerine atılırken aklında onu gölde çıplak bir şekilde mahsur bırakmak ve gecesini burada bitirmesini sağlamak vardı. Oysa elleri hâlâ delikanlının ısısını ve kokusunu taşıyan kumaşlara değdiğinde Mila gördü. Kendini, onu burada bırakışını, merakla bu kıyıya gelen genç kızı, mahsur de-

likanlıya kıkırdayışını ve ona giyecek bir şey bularak kurulanmasına yardım edişini...

Mila'nın kalbi sıkıştı. Yapamamıştı. Geleceğin seyrini değiştirememiş, aksine ona bir adım daha yaklaştırmıştı.

Kıyafetleri bırakırken parti alanına geri dönüp o kızı kollarından tutup zorla evine götürmeyi düşünüyordu. Ama Chester'ın sesi onu durdurdu. "Hey, nereye?"

Diyecek kelimeleri tükenen Mila cevap veremeden ona öylece baktı.

"Hadi ama! Bu senin fikrindi." Sonra kıyıya yanaşıp dirseklerinin üstünde doğrularak ona yaklaştı. Şişen kaslarının onu etkileyip kendini kucağına bırakmasını umuyor olmalıydı. "Fazla naz âşık usandırır. *Senin de istediğini biliyorum.*"

Mila'nın ensesinden soğuk bir ürperti geçti. Bu sözleri tanıyordu. Bu sözleri daha önce duymuştu. Hatta aylarca aklından çıkaramamıştı.

Mila gitmek istemedi. Ona olan öfkesini hissetti ve içinde alevlenen nefretin farkına vardı. Kalmak istedi çünkü bitmesini istedi. O ağızdan başka bir kızın aklını çelecek sözler çıkamasın istedi. Kendi zihnindeki sesin de susmasını diledi...

Dizlerinin üstüne çöküp yüzünde yanıltıcı bir gülümsenin yeşermesine izin verdi. Ellerini ona uzatıp omuzlarından tuttu. "Chester," dedi tatlı bir sesle. Delikanlı birkaç saniye sonrasının zaferiyle mest olmuş bir şekilde gözlerini kapatırken Mila'nın sözleriyle kaşlarını çattı. "Kimin ne isteyip istemediğine sen karar veremezsin!"

Elleri onu aşağıya iterken sığ suya gömüldü. Mila onu zaten o şekilde boğamayacağının farkındaydı. Onu öldürmek de istemiyordu. Yapabileceği bir şeyin olduğunu anlamış ve bu hisse güvenmişti. İşte o zaman varlığından bihaber olduğu gücü kendini göstermişti.

Göl mor bir ışıkla dolarken hava kabarcıkları su yüzeyini fokurdatmaya başladı. Işık göz kamaştırıcı bir hâl alırken Mila bastırdığı omuzların artık karşı koymadığını fark etti. Aslına bakılırsa ellerinin arasında artık bir insan teni yoktu.

Işık hafifleyip tamamen sönerken avuçlarının arasında tuttuğu büyükçe balığı görebildi. Altın rengi benekleri tıpkı Chester'ın sırma saçlarının rengindeydi. Balık kıvrılarak ellerinden kurtulurken gölün derinliklerine doğru yüzdü ve gözden kayboldu.

Mila hâlâ yaptığı şeyin etkisinden çıkamamıştı. Bunu o yapmıştı. Chester'ı bir göl alabalığına dönüştürmüştü.

Buna da imkân vermeyip inkâr ettiği diğer şeyler gibi yok saymayı aklından geçirdi. Fakat bunu sahiplenmek istemişti. İlk defa istemeden yaptığı bu şey lanetten çok, özel hissettirmişti. İçini soğutmuştu. Bunu kabullenmek istedi. Çünkü Chester'ın artık var olmadığı düşüncesi ona tekrar umut verdi.

Mila göle bir kez daha bakıp kıyıya saçılmış kıyafetleri topladı ve gerinip suyun içine fırlattı.

Peki neden? Her şey tam da bitmiş sayılırken neden başına bunlar gelmişti? Mila ertesi sabah gözünü Dünya'ya değil, sonsuz bir karanlığa açtı. Hiçliğin ortasındaymış gibi uzayıp giden zifirî bir karanlık... Mila görme yetisini kaybetmişti.

Doktorlara gidildi. Onlarca test yapıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Bu ani görme kaybının bilimsel hiçbir açıklaması yoktu. Doktor psikolojik olabileceğini söylemişti.

Mila'nın ise bambaşka bir teorisi vardı. Bu bir cezaydı. Yaptıklarının cezası...

Ceza olma konusunda haklıydı ama neyin cezası olduğunu doğru tahmin edememişti. Bunun sebebini haftalar sonrasında öğrendi. Karanlığa hapsolduğu ve gerçeğin de ötesini görebilmenin değerini anladığı acılı günlerin sonunda, uykusunda ziyaret edildi. Mila o zamana değin rüya da görememişti. Sanki görüler yalnızca fiziken değil ruhen de onu terk etmişti. Düşleri ve evrenle olan kozmik bağı kaybolmuştu.

Üç kadın dikiliyordu rüyasında. Simsiyah karaltılardan ibaretlerdi. Bedenlerinin içi yıldızlarla bezeliydi. Onlara bakmak gökyüzüne

bakmak gibiydi. Yoğun bir özlem hissetti bu yüzden. Başını yukarı çevirmeyi kör olmaktan da önce bırakmıştı.

Karaltılara karaltı diyebilmesinin sebebinin rüyasının turuncu bir ışıkla parlıyor olmasıydı. Sanki gözlerinin ardı alev almıştı. Görüsü giderken onu terk etmeyen gaipten seslerin arasında bir odun alevi çatırtısı da vardı.

Kadınlar konuşmaya başladı. Her biri farklı bir cümleye ses veriyordu.

"Sen ne işlere kalkıştın çocuk?"

"Sen nasıl çiğnedin kadim kuralları?"

"Haddini aştın ve bedelini ödedin."

Yine en başından beri uysal ve ağırbaşlı o çocuk kesilmişti Mila. Karanlık ona her zamanki kendini bulması ve engin sükûnetini geri kazanması konusunda yardım etmişti. O nedenle korkmadı. Bulamadığı kelimelerin tutukluğunu yaşamadı. Olduğu yerde yattı ve sakince sordu. "Chester'a yaptıklarım için mi tüm bunlar?"

"Hem evet hem hayır."

"Bir insana ne yapacağını söylemek bize düşmez."

"Ancak hangi insana, neyi, ne sebeple yaptığını sorgularız."

"Salt kuralları ihlal ettin, küçük çocuk."

"Kaderin kesin yasalarını hiçe saydın."

Ellerini önlerine açtılar ve asla gerçekleşmemiş bir gelecek gösterdiler: Chester'a yakınlaşmasına engel olduğu genç kıza dokunduğunda gördüğü saldırıyı. Mila'nınkini göstermediler. Onunkine engel olmasının hiçbir şeyi değiştirmediğinin bilinciyle göstermemeyi tercih ettiler.

"Biz kâhinler geleceği görürüz ama değiştirmeyiz."

"Yazılan gerçekleşir. Gerçekleşmezse diğer yazılanları yerle bir eder."

"Sen bir aracı olman gerektiğini kabullenmedin."

"Müdahale ettin."

"Biz de Tanrı vergini geri aldık."

Mila şaşırmıştı. Ama ne kaşları kalktı ne de bir şey söyledi. Bir adamın hayatını elinden alması değildi suçu. Başka genç kızların hayatlarını mahvedecekse belki adaletli olan buydu ama Mila bu yargıyı yapabilecek birisi değildi. Geleceği değiştirmek de ona düşmezdi. Gördüklerinin değişmeden kalması gereken bir uyarı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Hazırlıklı olmak içindi. Bilmek ve önlemleri almaktan başka bir şey yapılmamalıydı.

"Ama senin de bir kaderin var."

"O kaderi değiştiremeyiz."

"Senin bir görevin var."

"O göreve mani olamayız."

"Dersini ilk seferinde iyi al."

"Bir dahakine görünü değil, canını alırız."

"Şimdi aç gözlerini, küçük çocuk."

"Ve bu sefer tüm kalbinle gör gerçekleri."

Mila öyle yaptı. Gözünün önündeki turuncu, katlanılamaz bir parlaklıkla ışırken gözlerini açtı. Karşısındaki tavanı gördü. Tavanın üstünde süzülen enerji akıntılarının rengârenk ışıltılarını gördü. Mila şükretti. Görebildiği her şey için şükretti o günden sonra. Kendini ve dönüştüğü genç kadını sevdi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı tekrar. Göğü de sevdi. Yıldızlara âşık oldu hatta.

Mila o yaz onu cadılık akademisine davet eden bir mektup aldı.

Günümüz

Uyuyamıyordu. Mila huysuzlukla başını yastığa geri koyarken nefesini sesli bir şekilde bıraktı. Başını kat kat yastıkların arasına sıkıştırsa da bir türlü uyuyamıyordu. Gözü açıkken de kapalıyken de önüne gelen bu rahatsız edici turuncu ışık yüzünden haftalardır doğru düzgün bir uyku çekemiyordu.

Bazen ders aralarında ya da akşam güneşi hâlâ tepedeyken uyuyabiliyordu. O turuncu ışık herkesin uyuduğu saatlerde ortaya çıkıyordu sadece. Ama dağılmıştı. Aklını toparlayamıyor, hiçbir şeye odaklanamıyordu şu ara.

O gece tak etti genç cadının canına. Bu ışığın kaynağını bulmadan huzur yoktu ona. Hışımla kalktı yatağından ve hep aynı yönde kalan ışığı takip etmeye karar verdi. Ayaklarında terlikleri ve üstünde sabahlığıyla şatonun koridorlarına daldı. Yanına bir ışık almamıştı. Başta zaten cayır cayır yanan bu turuncu aydınlığa güvenmişti. Oysa bu ışık karanlıktaki hiçbir şeyi aydınlatmadığı gibi çoğu görüntüyü silikleştirerek aklını yanıltıyordu.

Mila zamanında görme engelli yaşamış biri olarak gördükleriyle değil, hissettikleriyle ilerlemeye çalıştı. Ayaklarının onu götürdüğü bu yerin tanıdık olduğunu fark edince bir an için duraksadı. Nabzı anında hızlanmıştı.

Burası eski yatakhanesiydi.

Kızların ihanetini hâlâ atlatabilmiş değildi. Ona inanmadıkları zaman henüz büyü ve sıra dışı güçler hakkında hiçbir bilgisi yokken görülerine inanmayan çevresini anımsatmıştı ona. Mila kendini çaresiz hissetmişti. Masa Oyunları'nda başına gelen feci felaketi de asla olmamış tecavüzü gibi içine gömmüş, kimselere anlatmamıştı bir daha.

Şimdi bu ışık, onu buraya getirerek ne anlatmaya çalışıyor olabilirdi?

Öğrenmek üzere büyüyle kendini içeri buyur etti ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Şüphelerinde haklı çıkıyordu. Işığın kaynağı eski dairesinden geliyordu. Bir an için kendi odasında, ona ait bir objeden ya da enerji yumağından geliyor olduğuna inanmıştı. Fakat ışık Erin denen o kızın odasından geliyordu.

Mila nefesini tuttu ve sessiz olmasını umarak kapı kulpuna yüklendi. Kapı aralandığı gibi o ışığın gerçek kaynağını görmeye başladı ve gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Erin yatağında uyuyordu. Ama o şey Erin değildi. Olamazdı.

Saçları alevdendi ve başına bir kamp ateşinin oduna tutunduğu gibi tutunmuş, üstünde çıtırtılarla dalgalanıyordu. Ancak ne kızı ne de dokunduğu bir şeyi ateşe veriyordu. Sadece yanıyor ve ışıldıyordu.

Mila bu ışığın yıllar öncesindeki rüyasındaki ışık olduğunu anladı. İdrak edişiyle birlikte her şey önlenemez bir çabuklukta gerçekleşti. Mila krize giriyormuş gibi titremeye ve çarpa çarpa odadaki eşyaları devirmeye başladı. Sonra bedeninde derin bir çekilme hissetti. Bedeni geriye doğru, yay gibi gerildi. Ayakları yerden yükseldi ve gözleri yuvasında döndü. İrisi mor bir ışıltıyla parlarken Mila her şeyin birbiriyle olan derin bağlantısını çözdü. Geçmişinin ve geleceğinin bugün için adandığını hissetti.

Dudaklarını araladığında sesine onunla konuşan üç yıldızdan kadının sesi de karışmıştı.

Bir ilahi koroya dönüşmüş sözlerini söyledi Mila. Kehanetini söyledi.

"Klotho, ve Lakhesis, ve Aisa'nın adıyla,
Kader Tanrıçaları konuştu
Zaman miğferin ve mızrağın zamanıdır.
Duyun sesimizi, kâinatın size biçtiklerini!"

"Cennet için cehennem ayağa kaldırıldı.
Lakin sakının kendinizi,
Birbirleriyle savaşmazlarsa eğer,
Karşılarında kalacak olan sizlersiniz."

"Ve bununla birlikte;
Ah, orte, karte,
Mira, more, Moirai!"

"Duru su hep dingin kalamaz.
Yeşilin her tonu hayat demek değildir.
Herkesin geçmişi tekrar eden olmaz.
Ve hiçbir ant sadakat garantisi vermez."

"Işık, karanlığa terk edecek geceyi.
Âşıkların mürüvveti, bir ordu serecek önlerine.
Sağ kol ölecek, korumak için mabedi;
Yerinden bir an bile ayrılmadı,
Buydu hep olması gerekeni."

Klotho, Lakhesis, Atropos tanrıçalar
Ki bilge büyük üstünlük vermiştir onlara,
Ki onlar verir yalnız insanlara
Mutlu ya da mutsuz yaşama paylarını.[27]

Hesiodos - Thegonia

[27] Hesiodos, *Thegonia & İşler ve Günler,* Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 39. 905 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

20. BÖLÜM
RÜYALAR OTELİ

Hayatımda daha önce böyle dehşet verici bir ana uyandığımı hatırlamıyordum. Dün gece neler olmuştu öyle? Düşüncesi hâlâ tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Mila'nın odanın içine dalıp bir şeylere çarpmaya başladığında çıkardığı sese kalkmıştım. Daha onun sorununun ne olduğunu anlayıp yardım etmeye yeltenemeden ağzından çıkan mistik sesin etkisinde kalmıştım. Öyle derinden gelen karanlık bir sesti ki her hecesini iliklerime kadar hissediyordum hâlâ.

Bir kehanet... Yeni, lanet olası bir kehanet gelmişti.

Mila bilincini tamamen kaybederek yere yığılıp kaldığında derhâl yanına koşmuş ve onunla ilgilenmiştim. Bu esnada hâlâ arada gizli gizli görüştüklerini bildiğim ve kendini arkadaşı olarak gören Freya kızla ilgilenmek yerine kalem kâğıt bulup kehaneti not almıştı. Sonradan öğrenecektim ki bu bir tür acil durum talimatıydı. Nasıl ki yangın çıktığında camı kırıp alarma basmamız bekleniyorsa bir kehanet geldiğinde de unutmadan yazıya geçirmek önemliydi. Uzun süredir cadı olduğunu bilen herkes bunu bilirdi.

Mila'yı revire kaldırmıştık ve durumu artık gayet iyiydi. Uyandığında beni görmüş ve bir an için paniğe kapılmıştı.

Beni gördüğü için olduğunu söyledi. Kehaneti tetikleyen şey beni uyurken görmesiydi. Ateşten saçlarımı ve o ateşi nasıl yıllardır tanıdığını anlattı. Sınırlarına sürüklenmiş ve bitkin düşmüş bedeni daha fazlasını anlatamadan tekrar uykuya yenilmişti.

Şimdi yatağımda oturup Mila'nın sözlerini düşünüyordum. Elim, kâbuslarım başladığı günden beri tütsülenen yatak başlığına gitti. Bu

is tabakasının bir avuç büyüklüğünde olması gözümün önünde hep ateşten bir elin oraya dayandığı imgesini canlandırmıştı. Oysa şimdi fark ediyordum ki ateşten bir el yoktu, kâbuslarımda bana gelip kulağıma bir şeyler fısıldayan kimse yoktu. Onu yakan benim ateşten saçlarımdı.

Hâlâ nasıl göründüğüne dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Böyle bir tanımlama hayal gücümün çok ötesindeydi.

Günün ilerleyen saatlerinde bir acil durum konseyine daha katılmam gerekti. Kehaneti konuşmak için diğer büyülü türlerle toplanılacaktı. En resmî ve en can sıkıcı olan toplantılardandı yani. Neyse ki bu sefer tüm hanelerini yanlarında getirmek yerine yalnızca liderlerin katıldığı bir masa toplantısı olacaktı. Bu da kat kat giz kumaşlarına sarınacağım anlamına geliyordu.

Toplantıda, türlerinin en engin bilgi birikimine ve sağduyusuna sahip onca varlık kehaneti duyunca ağızlarını açıp bir yorum bile yapamadı. Herkes bir şeyler geveledi. Bir bilmeceye benzer sözlerden anlam çıkarmaya çalışıp sadece kıtaları tekrar ve tekrar okudular.

Benim için de ifade eden hiçbir şey, çağrışım yapan bir söz yoktu. Şimdi Apokalips'e azminden dolayı saygı duymaya başlamıştım. Ona gelen kehanet daha çetrefilli olmasına rağmen beni aramış, vazgeçmemiş ve sonunda bulmuştu.

Bu kehanetin anladığım tek noktası savaş vaktinin geldiği kısımdı ve o da apaçık söylenmişti zaten. En bariz bilginin zaten bilinen olmasından dolayı çözmesi en zor bilmecelerin, geleceğin kaderinde asli rol oynayacak gerçeklere ışık tuttuğu çıkarımını yapabiliyordum. O kadar...

Anlayamadığım gibi kafa yormak da istemiyordum. Geçmişe saplantılı kaldığım yerden yeni çıkmıştım. Bu, ruhların tavsiyesi sayesinde olmuştu. Dolayısıyla onların sözüne uyarak devam ediyor ve şimdiye odaklanıyordum. Gelecek gibi içinde bulunduğumuz zamanın da birçok gizemi vardı.

Ruhlar bana rüyalarıma daha yakından bakmam gerektiğini söylemişti. Ben bakamamıştım ama Mila beni rüyamdayken görmüş ve bir kehanet dillendirmişti. Bunun bir işaret olması gerekiyordu. Er-

telemeyi bırakıp gerçekleri aramaya çalışmalıydım. Fiona'nın yardımı olmadan başarısızlığa uğradıysam bu sefer onunla şansımı deneyecektim. Kız kardeşliklerin ve kendi dramamın içinde kalarak fazlasıyla zaman kaybetmiştim.

Bu kehanet bir uyanış çağrısıydı benim için.

Toplantının sonlarına doğru artık ayaklanan Mila içeri davet edildi ve gördüklerini isim vermeyerek tekrar anlatması istendi. Sonuç olarak onun özelliğinin *duru görü* olduğu anlaşıldı. Duru görüye sahip kimseler hiçbir illüzyona aldanmadan hem fiziksel hem de ruhani dünyanın gerçekliklerini görebilirlerdi. Bu, kâhinlik özelliğini de açıklardı.

Mila'nın görüsü o kadar güçlüydü ki Titaniçe'nin planlarını önceden sezmiş, oyuna karışan büyüsünü görmüştü. Bunun karşılığında ona teşekkür etmemiz gerekirken onu cezalandırmıştık. Bunun en büyük sebebi Titaniçe'yle iş birliği içinde olan Sisaundra ve yalanlarıydı. Fakat biz de olmamız gerekenden fazla anlayışsızdık. Uzun süredir pişmandım. Şimdi o pişmanlık hat safhaya ulaşmıştı.

Mila toplantı esnasında siyahlar içindeki bu yüceltilen şahsa, yani bana baktı. Başta ilgisini bu ihtişamlı ve bir o kadar da karanlık görüntü çekmiş olmalıydı. Ancak gözleri yüzümü bulduğunda Mila'nın ifadesi şokla değişti. Birini tanımış olan birinde görülecek bir ifadeydi bu. Giz kumaşları duru görüsüne sökmemişti. Mila beni görebilmişti.

Konsey toplantısından sonra odamda beni ziyarete geldi. Aramızda garip bir mazi varmış gibi yaklaşıyordu bana: *Arkadaşlık, yüzüstü bırakılma, sonrasında bir kehanet ve sıradan bir cadı sandığın kızın kraliçe değeri görmesi...* Evet, aramızda garip bir mazi vardı.

Elini çok kaldırmadan el sallayarak *ben geldim* demek istedi.

"Mila," dedim ve sandalyemi gerileterek yerimden kalktım. "İyi ki geldin. Benim de konuşmak istediklerim vardı."

Gözüm yatağın baş ucuna gidip gidip gelse de konuşmak istediklerim bu değil, mazimizdi. "Senden geçen yılki tavrımız için özür dilemek istiyorum."

Dur işareti yaptı. "Dileme. Artık hiçbir anlamı yok. Ama sana kızmıyorum. Bugün gördüklerimle anladım ki bana tahammül edememen için yeterli sebebin varmış." Hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "O koltuğa öyle bir sıfatla geçebilmek için kim bilir başına neler geldi."

Dudağımı büküp iç geçirdim. "Beni görebildiysen sana anlatabilirim demektir. Tabii, dinlemek istersen."

Mila derin bir nefes aldı ve omuz silkti. "Ne yalan söyleyeyim... İstemiyorum. Ben geçmişle değil, gelecekle ilgileniyorum. Sanki önceden yaşananları kumdaki ayak izi gibi geride bırakıyorum. Hepsi ağır ağır siliniyor. Benliğimi kaybederken kendim olmaya daha da yakınlaşıyorum." Huzurla gülümsedi. "Ben de bugünlere gelebilmek için çok şey yaşadım. Benim sınavım daha önce başladı. Hâlâ da sürüyor."

"Gerçekten Mila... İkimiz de özeliz. Belki birbirimize iyi gelebiliriz." Bunu içten söylediğimi belli etmek için uzanıp kolunu sıvazladım. "Birbirimize anlatabiliriz."

"Anlatamayız," dedi Mila gülümsemesine hüznün izleri karışırken. "Yarın şatodan ayrılıyorum. İsimsizler Tapınağına giderek ruhani yolculuğuma başlamam gerekiyor. Yollarımız burada ayrılıyor, Erin."

İsimsizler Tapınağı, isimlerinin çakralarından ibaret olduğunu düşünen sessizlik yemini etmiş rahibelerin eviydi. Karanlık ve depresif zamanlarımda bana ulaşamayan okul yetkilileri beni oraya göndermeyi düşünüyorlardı. Onları vazgeçirense sürekli arkamı kollayan Fiona ve ailesi olmuştu. Ben gitmekten kurtarıldım diye orayı gidilmeyecek bir yer olarak hayal ediyordum. Ama orası Mila için doğru yerdi. İhtiyacı olan eğitim oradaydı.

"Yeniden görüşeceğimizi hissetmek beni kâhin yapar mı?" dedim espriyle.

Mila gülümsemesin genişleterek karşılık verdi. "Kırmızı, lacivert, biraz da savaşçılık... Benimkine de göz dikmiş olamazsınız, Bayan Handerson!"

Kıkırdayıp ona yaklaştım. "Veda etmek için sarılabilir miyim?" Utançla itiraf ettim. "Odamızdan giderken vedalaşamadığım için hâlâ pişmanım."

Mila kollarını açıp sarılırken sırtımı sıvazlayan bu sefer oydu. "Merak etme, Erin. Hislerinde haklısın. Tekrar görüşeceğiz."

Odadan çıkıp giderken dudaklarımdaki buruk tebessümle arkasından el salladım.

Bu sefer yalnızca odamızdan değil, Vhartlox Cadı Akademisinden gidiyordu.

Fiona'nın odasında bahsettiği rüya ritüelini gerçekleştirmek için buluşmuştuk. Fiona yine ne işi gücü varsa bırakıp tonla hazırlık yapmıştı. Beni bu kadar önemsemesi içimi ısıttı.

Fiona gözlerinin ucuyla bana baktı. Başımı narince ellerine yatırırken içirdiği şurubun puslu etkisi üstüme çökmeye başladı. Müzik adeta kıvam almıştı. Sanki içine batmaya başladığım bir okyanustu. Fiona'nın elleri gitti. Şimdi o okyanusta sırt üstü uzanıyordum. Fiona'nın kucağı usulca kulaklarımı okşayan elleri tuzlu suydu. Baktığım gökyüzü uçsuz bucaksız bir mavilikti. İleride bir yerlerde martıların gaklamasını duydum. Bedenim ağırlaştı. Suyun içine doğru külçe gibi batmaya başladım. Başım suya gömülürken gözlerimi kapatmadım. Suyun ardında Fiona'nın yüzünü gördüm. Sonra dalgalanan görüntü değişti. Genç bir delikanlının yakışıklı yüzüydü bu.

"İan?" dedim ağzımdan boşalan hava kabarcıklarıyla.

İan aşağıya, bana baktı. Şaşkındı. Ama şaşkınlığı hemen geçti. Tüm beklenmedikliğine rağmen beni görmek ona iyi gelmiş gibi gülümsedi.

İçtenliği bana güven verdi ve gözlerimi yumdum.

Dünya karanlığa boğuldu.

Uykunun esiriydim artık.

İan Silverscythe

İan kan ter içinde kalmış bir şekilde idman yapıyordu. Karşısına rakip almaya başlamış, zor da olsa bu fikre alışmıştı. Arkadaşları, onları öldürmekten çekindiğini biliyorlar fakat bu ürkekliği yüzünden İan'la alay etmeye devam ediyorlardı. Ölüm korkularını ölümle alay ederek unutuyorlardı.

İan son birkaç atağında vahşileşmişti ve rakibini zorlamaya başlamıştı. Ancak içindeki o karanlık yandan eser yoktu. Rakibini öldürecek bir gücün içinde, o anlığına da olsa, olmadığını biliyordu. Üstünlüğünün düşüncesi onu mest ediyordu. Bu idmandaki kısmi zaferinin sonunda bile kimsenin ağzına dalga geçecek malzeme vermeyecekti. Sonra onu gördü.

Kalbi o ilk anki gibi durdu. Nefes alamadı.

Ona koşan ve önüne bile bakmayan korkulu bir genç kızdı başta.

Sonra kalbini durdurmakla kalmayıp ona bir şeyler yapan kadın.

Ardından hep aradığı ama anne kucağında dahi bulamadığı o ev hissi...

İan orada her karşısına çıkışında nefesini tekleten o kızı gördü. Nefesi tekliyordu çünkü ona her bakışında artan sevgisi içine dolmak için göğsünü duraksatıyor olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı, büyümekten geriye kendisini bile bırakmamış aşkının.

İan, Erin'i gördü: Erin'ini.

Ve sonra bayıldı.

Oracıkta yere yığıldı ve arkadaşlarının tüm sarsıntılarına rağmen uyanmadı.

Rüyanın ne zaman başladığını bilmeyeceğin gibi belirsiz bir şekilde kendimi orada buluvermiştim. Morun tüm tonları göğe sıçramıştı. Çiğ maviler ve kırmızılara kadar dağılmış bir ton yelpazesinde sazlıkların arasındaydım. Bir yerden karanlık gölgeler gibi ağaçlar peyda

oluyor, öbür taraftan birbirine kovalayan ve aksine tamamen ışıktan hayvanların koşuşturuşunu izleyebiliyordun. Her neredeysem, burayı *hayali*den başka bir kelime açıklayamazdı. Ah, doğru ya! Oradaydım işte. Bir hayal dünyasında. Uykuda. Rüyaların diyarında...

Sonra yalnız olmadığımı fark ettim. Bu hisse kâbuslarımdan aşinaydım. Bu hisse kâbuslarım yüzünden bağımlıydım. Onun hep beni orada karşılamasından ve varlığıyla beni sarıp sarmalamasındandı tüm bunlar. Bana eksik olan şeyin kendisi olduğunu çok güzel bir şekilde belli etmiş ve eksik yanımı tamamlamıştı İan. "Sevgilim!" dedim sevinçle ve ona doğru koşup boynuna atladım.

Rüyalarımda İan hep daha uzundu. Daha büyüktü cüssece. Ama ona sarılmak istediğimde gerçekliğin sınırları da bükülürdü benim için. Uçardım onun kucağına. Gri gözlerini nereye baksam görebilirdim ama yine de doğrudan bakardım ona. Bazı geceler, en korkunç ve en karanlık olanlarında, avuçladığımız yüzlerimizi birbirine olabildiğince yaklaştırır ve burun buruna sadece birbirimize bakardık. Ne biz söz ne bir göz kırpış... Nefeslerimiz bile aynı seyre girene kadar bütünleşirdik o anda. Çevremizdeki her şey yok olurdu. Bir kâbusu kâbus yapan her şey çekilir giderdi zihnimizden. Bunu yapan ne ben ne de ikimizin bu bağıydı. İan'dı. İan korkularımı çekip alan tek insandı.

"Erin," diyerek karşıladı beni. Hiç yadırgamadı. "Buradayım bebeğim."

"Buradasın..." diye tekrar ettim düşünceli düşünceli. Şimdi karanlık bir mağarada ya da alev alev yanan çukurların birinde olmadığımız için görünüşü farklı gelmişti bana. Yalın teninin üzerinde tüm bu rüyalar diyarının renk cümbüşü serpiştirilmiş, onu da bu dünyanın bir parçası hâline getirmişti âdeta. Kâbuslarımda hep turuncu ya da kızıl bir ışıkla aydınlanırdı oysa. "Ama..." dedim tereddütle. "Bu bir kâbus değil, İan."

"Fark edebiliyorum," dedi çevreye bakınarak. "Ne öyleyse?"

"Bir yolculuk." Öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Kâbuslarımla ilgili gerçekleri öğrenmek üzerine bir yolculuk..."

Bembeyaz dişlerini açığa çıkararak gülümsedi. Constantine'inkiler gibi ölümcül hiçbir yanı yoktu o dişlerin. Aksine onun donuk kanını bile eritecek kadar sıcaktı. Kendimi ona bırakmak isteyeceğim kadar güven veriyordu. "Böyle olması daha doğru değil mi?"

"Anlayamadım," dedim naiflikle.

"En başından beri beraberdik. Bunun sebepleri her neyse birlikte öğrenmeliydik."

"Haklısın." Gözlerimdeki parıltıyla ona karşılık verdim. Bana Fiona'nın refakat etmesini beklemiştim. Fakat böylesi daha rahat hissettiriyordu. En doğrusu buymuş gibi geliyordu.

İan derin bir nefes aldı ve verdi. "Eee, peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Kalkıp inen göğsünün peşinden ben de havada aynı hareketi yaptım. Hâlâ onun kucağında ve hâlâ uçar vaziyette olduğumu unutmuştum bir an. Onunlayken böyleydik işte. Bizi rüyalarımızda kimse görmemişti. Burada kendimizi geride tutmamızı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Kişisel alanlar, huysuzluklar ya da sırlar yoktu. Burada iç içeydik. Biz burada rüya gibiydik.

Yine de boynunu bıraktım ve süzülerek yere indim. "Geçenlerde ölmüşlerin ruhuyla kısa bir temasım oldu." İan'ın kaşı *neden anlatmadın* dercesine kalksa da bir şey demedi. Ben yine de yanıtladım. "Bir süre kendi kendime çözmeye çalıştım. Belki de bu yüzden son kâbuslarımda tümüyle yalnızdım. Ama tek başıma bir cevap alamadım sevgilim." Onu rahatlatacaksa tüm gereksiz detayları vermeye hazırdım. Onun için yaptığım her şeyi kendim için de yapıyormuş gibi hissediyor, asla gocunmuyordum. "Dün bir şeyler oldu... Mila, *geçen yıldan bir arkadaşımız*, beni uykumdayken farklı bir şekilde gördüğünü söyledi. Ve..." O anı hatırlamanın da ruhlarla konuşmamızdan arta kalır yanı olmadığını fark ettim. "Bir kehanette bulundu." Silkindim. "Korkunçtu İan, gerçekten her yanımın ürperdiği bir andı."

"Vay canına, bir kehanet demek. Ve sen bunu, seni uykunda görmüş olmasına bağlıyorsun."

Başımı onaylarcasına salladım. İan çoğunlukla benden daha akıllı ve sağduyulu davranabiliyordu. Üstelik bunun için bir Titaniçe'nin

akıl oyunlarına maruz kalması gerekmemişti. "İçimdeki şey her neyse onu kendine çekti ve bende gördüğünü söylediği şey yeni bir kehanet getirdi."

"Ne gördüğünü söyledi mi?" diye sordu ilgiyle.

"Tam olarak ifade edemedi. Ama başımın alevler içinde olduğunu söyledi. Saçlarım bir meşale alevi gibi yanıyormuş."

İlan yatıştırmak istercesine parmaklarını saçlarım arasına daldırdı. "Seni öyle de sevebileceğime eminim."

Gereksiz yere kızarmıştım. Bakışlarımı saçlarıma uzanmış koluna doğrulttum ve hemen başımın yanında kalmış bileğinin içine bir öpücük kondurdum. "Buna hiç şüphem yok."

Beni kendine çekip tekrar sarmalarken iç geçirdi. "Konudan koptuk hemen." Ona kalsa kopuk kalıp burada tüm zamanını geçirmek istiyor gibiydi. Fakat her zamanki gibi kontrollüydü işte. Aşkımızı çok önemsiyor ama önceliklerimizi de biliyordu. "Kehanet diyordun."

"İşte... Bununla birlikte ruhların söylediklerini ertelememeye karar verdim. Kâbuslarımın gizemini çözeceğim. Bu da bizi gerçeğe bir adım daha yaklaştıracak."

"O zaman ilk sorumu tekrar soruyorum: Ne yapıyoruz?"

"Burası rüyalar âleminin en alt tabakası. Rüyaların oluşturulup insan zihinlerine gönderildikleri yermiş. Buraya normal şartlarda giremiyoruz. Fiona bizi özel bir ritüelle gönderdi bu katmana. Yani beni gönderdi, ben de seni peşim sıra sürükledim. Aynı zamanda bir ruhsal rehber bulmam gerektiğini söyledi. Kalabalığın olduğu yerlere bakmalıymışım."

"Burası bana fazla izbe göründü," dedi İlan dönümlerce uzayan ve hiçlikten başka hiçbir şey yokmuş gibi görünen sazlık tarlasına bakıp. "O zaman yürümeye başlasak mı?"

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Burada neyi istersek yapabiliriz İlan, unuttun mu?" Beline sardığım kollarımı yukarı çekip onu yukarı kaldırdım. Kollarım onu kaldıracak güçte olmasa da

İan'ın yerle bağlantısı koptu. Ardından ben de havalandım ve İan'la birbirine dolanmış bedenlerimizle sazlıkların üzerinde uçmaya başladık.

Burada her şey akışkandı. Biz uçtukça sazlıklar boyalar gibi birbirine karıştı ve bir renk denizine dönüştü. Yol büyüdü, uzadı da uzadı. Ancak bu büyüleyici manzara sayesinde ve sevdiğim adamın kollarında olduğum için şikâyetçi olmadım. Aklıma yine Constantine'le uçtuğum o gün geldi. Onunlayken asla böyle hissetmemiştim. Gerçek sevginin farkı olmalıydı bu.

İan ileride yeşil bir adaya dönüşen bahçeleri işaret etti. "Burası olabilir mi?"

Bahçelerin içerisinde yükselen camdan bir yapı ve çevresinde kümelenmiş insanlarla doluydu burası. "Bana yeterince kalabalık göründü," diye onayladım.

Birbirimizi bırakmadan oraya doğru alçaldık ve sanki her gün en az birkaç saat uçan birinde görülecek rahatlıkla yürüyerek yere iniş yaptık.

Oradaki insan grubunda çoğunluk bizi fark etmese de genç ve güzel bir kadın etkilenmişçesine bizi izledi. Canlı bir ışıltıya sahip sarı saçları, üstündeki uçuşan beyaz elbisesiyle okullar bölgesinde sık sık karşılaştığım peri kızı gibi görünüyordu. Yanındaki insanlara nazikçe veda edip ayrıldı ve bize doğru yürümeye başladı. "Uzun zamandır buraya rüyada olduğunun bilinciyle gelen olmamıştı," dedi sakinleştiren sesiyle. Bir yandan da İan'ın başta teklif ettiği gibi buraya yürüyerek gelen birkaç insanı göstermişti. Şimdi tekrar sazlıklara dönüşmüş öbeklerin arasından büyülenmişçesine çıkıp bahçelere akın ediyorlardı.

"Siz de uzun zamanı bilecek kadar buradaysanız artık bir rüyada değilsiniz demektir," diye tahmin yürüttüm. "Acaba bir ruhsal rehber olabilir misiniz?"

Kadın yüzünü düşürdü. "Burada kalabilmem için bana bu işi teklif ettiler, evet. Fakat ben kendime öyle söylemeyi tercih etmiyorum. O ruhani varlıklardan biri olmadım ben hiç. Sizler gibi birer insan

evladıydım. Doğdum, büyüdüm ve..." Öldüm demesini beklerken başka bir şey söyledi. "Uyudum."

"Ruhsal rehber olabilmek için ölmeniz gerekmez miydi?" diye sordum merakla. Bana bir hafta sonu kaçamağı olarak yapılabilecek bir iş gibi gelmemişti. Dünya ile bağı tamamen kopmalıydı.

"Uyanmamak da gayet yeterli, canım."

Dinginlikle bakan gözlerini süzdüm. "Basit bir uyku komasından bahsetmediğinizi sezer gibiyim..."

"Biraz yürüyelim mi?" diye önerdi kadın. Bahçelerden daha sakin birine götürdü bizi. "Hakkımda pek çok hikâye yazıldı çizildi. Belki birkaçını duymuş olabilirsiniz."

İan'la sessizce birbirimize baktık. Bir mitolojik varlığa denk gelmiş olabileceğimizi düşünüyorduk ikimiz de. Ama mit değildi, hayır. Bir masaldan bahsediyordu. Hepimizin büyürken dinlediği masallardan bir tanesi...

Bahçenin ortasında eski tipte bir yatak vardı. Üstünde şifondan cibinliği tatlı bir meltemle salınıyordu. Kuşların cıvıltısı içerideki sessizlik algısını bozmaktansa huzurlu bir his yaratıyordu. Yatakta uyuyan birisi vardı. Yaklaştıkça yanımızdaki kadının tıpkısının aynısı olduğunu fark ettik. Genç kadın ağır ağır yatağa oturdu ve bir minderin üzerindeki çıkrık iğnesini yarattığı küçük göçükten çekip aldı. Neden bahsettiğini daha konuşmadan biliyorum.

"Ben Aurora. Beni 'Uyuyan Güzel' olarak da biliyor olabilirsiniz. Babam bana hep öyle seslendiği için öyle denmesini istedim hikâyeme." Gözlerim irileşirken kendimi o çıkrık iğnesine bakmaktan alamıyordum. "Yüzyıllar öncesinde sonsuz bir uykuyla lanetlendim ve bir daha asla uyanmadım."

"Ama bu nasıl olur?" dedim şaşkınlıkla. "Masalın sonunda prensin seni öperek laneti bozduğu yazıyordu."

Aurora güldü. "Bu bir çocuğun inanması için bile çok saçma *ve sapıkça,* yanılıyor muyum?" İan'la tekrar birbirimize baktık. Bir öpücüğün büyülü olmanın tam tersi olabileceğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Ama bir şey söylemedik. Aurora'nın devam etmesine izin

verdik. "Cadılar olaydan kısa bir süre sonra beni ziyarete geldiler. Malefiz'in habis ve geri dönüşü olmayan büyüsü cadıların itibarını ciddi anlamda zedeliyordu. Bu nedenle benim için mutlu bir sonun gerçekleştiği dedikodusunu yaydılar. Ben de karşı çıkmadım. Bir prenses olmanın en önemli yanı kendinden önce insanları düşünmeyi öğrenmektir. Benimki gibi kan donduran bir korku hikâyedense bir masal olmayı tercih ettim."

"Bu gerçekten de..." dedim bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissederek. "Çok olgun bir davranış."

Ağırbaşlılıkla övgümü kabul ederken gülümsedi. "Sonuçta ben kazanmamış olsam daha hırçın olabilirdim. Ama baksana şuna," diyerek etrafı gösterdi. "Sonsuzluğu bulduğum yer cennetten bile güzel bir yer oldu. Öte yandan Malefiz'in cehennemlerde yanacağına eminim." Gözlerinden şeytani bir zevk parıltısı geçti.

"Peki, nasıl ölmüyorsun? Dünyada da buradaki gibi uyuyan bir bedenin yok mu artık? Onun da insani ihtiyaçları olmalı ve insan bedeni ölümlüdür."

"Dünyadaki bedenim muhtemelen bir tabutun içinde çürümeden yatıyordur. Çünkü büyülü bir uykuya yatırılınca ölüm, maddi dünyanın kurallarına göre işlemeyi bırakıyor. Benim ölebilmemin tek yolu burada, rüyalar âleminde uykuya dalmam. O zaman varlığım iki boyuttan da silinecek. Birilerinin rüyalarına dönüşecek ve en nihayetinde unutulacağım."

"Bu çok zor olmalı," diye konuştu tüm bu süre boyunca suskunluğunu korumuş İan.

"Öyle, genç delikanlı, öyle..." diye iç geçirdi ama sonra ani bir pozitiflikle gülümsedi. "Ancak sizin gibi ziyaretçilerim beni meşgul ediyor. Uyumayı aklıma getirmiyorum bile."

"Neresi burası? Neden bu kadar kişi ziyaretine geliyor?" diye sordum her zamanki sabırsızlığımla.

"Ah, burası uzun rüyalar yeri. Genelde o bahsettiğin uyku komalarına giren hastalar geliyor. Burada bir süre kalıyorlar." Yataktan doğruldu ve hayranlıkla önünde yükselen cam yapıya baktı. Sanki burasıyla gerçekten gurur duyuyordu.

"Burası Rüyalar Oteli!"

Bu hâlimizle bir gizemin peşinden giden ikiliden çok, tatilci çiftlere benzemiştik, biliyordum ama bu kadar da denk gelemezdi. Rüyalar Oteli çok özel bir yerdi. Buranın bir ruhu vardı. Aurora ruhsal rehber değildi çünkü buradaki ruhani yaratık otelin ta kendisiydi. Müşterilerinin aklına sızabiliyordu otelin ruhu. Onun anılarını, bilinçaltını tıpkı bir rüya gibi kullanabiliyordu. Ama burası göründüğü kadar masum değildi.

Buraya gelen çoğu ziyaretçi otelde tatlı tatlı zaman geçiriyor, en güzel hayalleri yaşıyor, bir şeyleri unutuyordu. Fakat otelin derinlerine inmek, kalbine yaklaşmak için onun oyunlarına göğüs germek gerekiyordu. Rüyaların kâbuslarla dost olduğunu herkesten önce ben biliyordum zaten. Buraya gelirken de onlara maruz kalabileceğimi tahmin etmiştim. O yüzden sıkıntı yoktu. Sadece daha fazla zaman kaybetmeden başlamak istiyordum.

İan'la el ele tutuşarak cam yapının giriş kapısına geldik ve ağır kapıyı iterek içeriye girdik. Burası bir tür lobi gibiydi. Yanlarda koltuklar ve kitaplıklar vardı. Merakla onlara çekilirken bunların sıradan bir kitap olmadığını görmüş oldum. Zaten kim buraya gelip kitap okurdu ki?

Kitapların içinde burada görülen rüyalar yazıyordu. İnsanların en gizli tutkuları, en içten anıları ve salt mutlulukları yazılmıştı bu sayfalara. Bu kitaplar Sara'nın eline geçse sevinçten havalara uçacağına adım kadar emindim. Eğer gelebiliyorsa burayı mutlaka ziyaret etmesini tavsiye edecektim.

Giriş içeri doğru açılan bir fuayeye dönüşüyordu. İçeride büyük bir çeşme, yanlarına atılmış demir işleme masalar ve sandalyeler vardı. Kimi ziyaretçiler burada çay kahve içip birbirleriyle sohbet ediyordu. Herkes çok sakindi, her şey çok dingindi. Burası bir hastane ya da rehabilitasyon merkezi gibi görünüyordu. Sonra genç yaşlı fark etmeksizin herkesin suratındaki gülümseme dikkatimi çekti. Haksız sayılmazdım. Buradaki insanlar hastaydı. Kimileri ölüm uykusuna yatmıştı, kimilerinin tedavisi artık yanıt vermiyordu ve hayatlarına

son verilecek o anı bekliyorlardı. Hâlâ yaşama şansı olanlar, komadan çıkabilecekler bile ölümü kabullenmişti artık. Sözsüz bir anlaşma yapılmıştı hepsinin arasında. Bugün son günümmüş gibi huzurla yaşayacağım diyorlardı sanki.

Orada olduğunu, bunları benim gördüğüm gibi gördüğünü, benim hissettiklerimi hissettiğini teyit etmek isteyerek İan'a baktım. O da bana dönmüştü. Rüyalar âleminde sık sık böyleydik biz. Bir bakış yetiyordu yüzlerce kelimenin anlatacağını anlatmaya. Geri kalanı sarılarak uyumak gibiydi zaten. Birbirimize temas edip birlikte deneyimliyorduk kâbusu da rüyaları da...

Bu holün açıldığı odalarda kapılar yoktu. Camdan duvarlar vardı. Arkalarında neler olduğunu seçmek güçtü. Metal işçilikle bezenmiş köşe yerlerinden diğer camlara tutunuyorlardı. Üst katta dar bir açık koridor vardı. Diğer yanları yine camdan odalar ve kapısız geçitleriyle çevriliydi.

Aurora bize ne yapacağımızı söylemişti: *"Derin bir nefes alın, birbirinize temas hâlinde olduğunuza dikkat edin ve aynı anda içeri yürüyün."*

Biz de dediğini yaptık. Yürüdüğümüzde cam bize karşı hiçbir direnç göstermedi. Portallardan geçerken hissettiğim gibi somut bir his de bırakmadı. Sadece içerideki ışık kör edici raddeye gelene kadar da büyüdü ve bizi içine aldı. Gittiğinde ikimiz de ellerimizi gözlerimize siper ettiğimiz yerden çekip ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Turuncu bir ışık doğrudan bir kâbusa girdiğimizi bana düşündürdü, oysa daha en dış rüyalardaydık. Bunun olmasına imkân yoktu. Fakat burası tanıdıktı.

İan'la tavernada yaptığımız o ufak kaçamak yeriydi. Gün batımını izlediğimiz sahildi. İan mutlu anıları hatırlarken arkamdan yaklaşıp bana sarıldı. "Sanırım bu sefer burada istediğimiz kadar kalabiliriz. Rüyalarda zaman ağır işliyordu, değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladıktan hemen sonra omuzlarımı düşürdüm. "Ama kalmamalıyız. Rüyalar Otelinin bizi ne kadar zorlayacağını bilmiyoruz. Üstelik Aurora bize, buraya ne için geldiğimizi unutursak çıkmamız gerektiğini de hatırlamayacağımızı söyledi. Bu riske değer mi?"

"Haklısın," dedi İan umutsuzlukla. "Sadece... Burası birbirimize ilk seni seviyorum dediğimiz yerdi."

Gülümsedim. "İşte bu yüzden kalmamalıyız. Bizi nasıl kandıracağını iyi biliyor."

İan benim de en az onun kadar kalmaya istekli olduğumu anlayınca güldü. "O zaman diğer odaya kadar yarışalım mı?"

Nerede dercesine etrafıma bakınırken beni bakmam için yönlendirdi. İleride kum tepeciklerin üstünde bir camdan çok aynaya benzer düz bir yüzey duruyordu. Meydan okumasını kabul ettim ve koşmaya başladım. Hiç yoktan biraz eğlenebilirdik. Kumları etrafa saça saça ilerlerken en baştan beri çıplak olan ayaklarım sıcak kumla kavruluyor, İan'ın bilerek beni geçmediğini bilsem de onun da yorulduğunu görebiliyordum. Sanki rüya ikimizi de yorgunluktan bitap düşürmeye ve burada biraz uzanmaya davet ediyordu. Ama İan bu nostaljiyi tamamına erdirdi ve aniden hızlandı. Beni göğsüne bastırdı ve bir savaşçı sıçrayışıyla cama doğru atıldı. Kızıl görüntü kayarak bir şeride dönüştü. Cam bizi karşıladı ve kızıl ışığın yerini yeşillikler aldı.

"Bir bahçe daha mı?" dedim huzursuzlukla bu yeni huzur mekânını geçmeye çalışırken. "Bahçe görmek isteyenler dışarıdaki onlarcasında oturamaz mı?"

"Bahçe anlayışın bayağı bir genişmiş, Erin," diye dalga geçti İan. "Az önceki bir ormandı, bu upuzun bir vadi ve diğeri de bir kır ovasıydı."

Gözlerimi devirdim. "Anlaşılan size sadece edebiyat değil, coğrafya da öğretiyorlar."

İan güldü. "Botanik, hayvan bilimi ve bakımı, spiritüalizm... Ne ararsan var."

"Saray adabını da öğretiyorlar mı? O pörsümüş yaşlı kadınlardan öğreneceğime senden dinlemeyi bin kez tercih ederdim," diye sızlandım.

"Evet, öğretiyorlar," diyen İan esprisine söylediğim bir şeyin doğru çıkmasından utanmış gibiydi. "Lakin size bu kapsamlı eğitimi verecek ne yeterli bilgiye ne de kalifikasyona sahibim, hanımefendimiz."

"Neyse, hiç yoktan günün birinde resmî yemeklere çağrılırsan kavalyem olmakta zorlanmayacağını biliyorum."

İlan heyecanla bana baktı. "Yapar mısın bunu gerçekten? Beni kavalyen olarak tanıtır mısın insanlara?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Aslında onu herkesten saklamaya çalışıyordum ve bunu Constantine'le olan rahatsız edici karşılaşmamızdan sonra biliyordu. Aynısının kadimler için de geçerli olduğunu düşünememişti belli ki. Ona bunun mümkün olmadığını söylemek, onu boşa umutlandırmamak istedim ama sıradaki odanın girişine gelmiştik. Bu sefer kopuk bir yüzey olmaktansa vadiyi tamamen kesip kapatan bir cam duvardı bu. "İçime bundan sonrasının daha heyecanlı devam edeceği doğuyor," dedim heyecanla.

İlan ise reverans yapıp önümde eğildi ve elini bana uzattı. Sanki cidden bir davete kavalyem olarak gelmiş gibi rol yapıyordu. "O zaman bu dansı bana lütfeder miydiniz?"

"Zevkle!" Gülerek elini tuttum ve beni silkeleyerek uzağına itip hemen ardından kollarına çekerek döndürdü. Sonra vals adımları ve tangoya benzer bir dansla sıradaki rüyaya geçiş yaptık.

Haklıydım. Bunlar anılardı. Bize ait olmayan anılar hem de. Gelecek kehanetleri olarak da düşünülebilirdi. Erin'le İlan yemek pişiriyor, Erin ve İlan birlikte sinemaya gidiyor, İlan Erin'i ailesiyle tanıştırmaya götürüyor ve Uzuri onlara hizmet ediyor... Özellikle o son detaya bayılsam da hiçbir anı içerisinde fazla zaman geçiremiyorduk. Vaktimiz gitgide daralıyordu; sıkılıyor ve yoruluyorduk. Burası sonsuzluğa alışmak isteyenler için yapılmış gibiydi. Her şey çok yavaştı ve daha da ağırlaşıyordu.

Sonra bir şeyler değişmeye başladı. Tatlı anlar içinde korkunç detaylar görmeye başladık. Bebeğimizin ilk adımını atışına şahit olurken bir an sonra düştüğünü, ellerim arasına aldığım kafasının kanlar içinde olduğunu görmeye başladım. Ya da konseye geri döndük. Kadimler beni kraliçeleri ilan etmektense yakmaya ve küllerimden yeni bir seçilmiş yaratmaya karar verdiler. Bu rüyalar artık kâbustu ve cam bir yüzey bulmaktansa acı ve korku dolu çığlıklar atmamızla değişebiliyordu.

Aralarında çok uygunsuz olanları da vardı. Rüyanın başlangıcı bir kapıyı açmamdı. Açılan kapının ardında İan'ı başka bir kadınla çırılçıplak basış anım vardı. İan neye uğradığını şaşırırken kadından uçarcasına kaçmış ve bir süre üstünü kapatabileceği bir şey aramıştı. Anın tüm absürtlüğüne rağmen hayalime bırakılmış son birkaç mahrem yerini de görmüş olmuştum böylelikle.

Fakat ben ondan daha çok utanıyordum. Bunlar benim korkularımdı. İan'ınkiler değil. Benim zihnimi tüm çıplaklığıyla görüyordu aslında. Onun sadakatsizliğinden korktuğumu mesela... Her ne kadar Morgana ile nişanını konuşsak da... Ona olan sonsuz güvenime rağmen kuruntulara ve korkularla sahiptim. Onu öyle çok önemsiyordum ki kaybedebilme düşüncesi ve bunun türlü senaryoları hep vardı. Olacaktı.

Rüyamız değiştiğinde hiçbir şey olmamış gibi mutluyduk. İan yaş almıştı ama ben ölümsüzlük yıllarım yüzünden hâlâ genceciktim. Sadece daha olgun giyiniyordum. Kollarımızın arasına alıp fotoğraf çektiğimiz, benim yaşlarımda görünen kızın bizzat bizim kızımız olduğunu fark ettim. Üniversite mezuniyetindeydik. Bir an için neden Vhartlox ya da başka bir yerden olmadığını, büyüsüz mü doğduğunu sorgularken arkasında gizlediği eliyle seri hareketlerle bir büyü yapmakta olduğunu gördüm. İleride kahkahalarla gülen ve genç bir delikanlıya sulanan kızı lanetliyordu. "İşte benim kızım," diye geçirdim içimden gururla.

Muhtemelen tüm bu savaş biter ve biz galip çıkarsak planım buydu. Büyüden olabildiğince uzağa kaçıp sevdiğim adamla sessiz sakin bir hayat yaşamak. Ama bu bir rüya değil, kâbustu. Birden okul bahçesindeki çeşmenin fıskiyeleri patladı ve her yere su sıçramaya başladı. Sonra su taştı, taştı ve devleşip dalgalar hâlinde mezuniyetteki insanları yutup götürmeye başladı. Gelecekteki kızım ve İan da o akıntılar arasında benden koparken yapayalnız kaldığımı fark ettim. Hava aniden kararmıştı. Hatta gök gitmişti. Büyük bir mağaradaydım. Büyük bir mağaranın içindeki kıyıdaydım.

Titaniçe'nin hapishanesi, diye idrak ettim dehşetle buz keserken.

Bir müziğin melodisi kulağıma gelirken o tanıdık ses zihnimde, dışarıda, suyun çalkantısında bile yankılanmaya başladı. Her yerdeydi... Geliyordu!

"Sana seçmediğim bu yalnızlığa alıştığımı söylemiştim, çocuk. Şimdi sen de alışacaksın," dedi sesi hemen yanı başımdaymış gibi duyulurken. Korkuyla sağıma baktım. İçinde olduğum su etrafa sıçradı ama kimseyi göremedim. "Bana beni hep anneliğimden vurduklarını söylemiştim. Şimdi ben seni yavrundan ayıracağım..."

Önümdeki siyah çakıllarda bembeyaz iki ayak göründü ve bana doğru adım adım yürümeye başladı. Onu kuyrukları olmadan tanıyamayacağımı düşünürdüm ama hareketleriyle hâlâ bir deniz kızıydı. Bu, O'ydu.

Panikleyen kalbim ağzımda atıyordu. Korkudan gözlerimi yummak istiyor ama gözlerimi ondan bir an olsun ayıramıyordum.

"Beni kurtarmamayı seçtiğin her gün için sana, bana yaşatılan acıların hepsini tattıracağım, Erin!" Karanlıktan hâlâ tamamen çıkmamış olsa da turuncu gözlerini görebildim. İçindeki o ateşi görebildim. Yerler değişmişti. Şimdi O'nun yerindeydim. Beni kurtarabilecek tek kişi de O'ydu.

Kurtarmayacaktı...

"Teth..." demiştim ama kendimi anında durdurdum. Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu kâbus yüzünden O'nun adını mı dillendirecektim? O'na karşı tüm gardımı indirecek, öğreneceğim gerçeklere O'nu da ortak mı edecektim? Hiç sanmıyordum.

"İan?" diye seslendim suya doğru. Bana cevaben az ilerimde bir el dışarıya uzandı. Onu tutup çektiğimde su kusan ve nefes için çabalayan sevgilimi gördüm. Olması gereken yaştaydı tekrar. Ne kadarına şahit olmuştu, bilmiyorum ama dehşetler içerisindeydi. Onu sakinleştirmeye çalışırken karşıya baktım. Titaniçe bize doğru yürüyordu. Bedeninin yarısından fazlası açığa çıkmıştı. Birkaç adım daha ve O'nu görebilecektik.

Görebilecektik.

Bir anda O'nu İan'ın da görebileceğini anladım. *Hayır, hayır, hayır...*

Bu olmamalıydı. O'nun varlığının başkaları üzerinde tesirine hiç şahit olmamıştım ve İan'ın bundan etkilenmesini istemiyordum.

İan'ın gözlerini sımsıkı kapatırken karşıya baktım. Titaniçe kahkahalar atıyordu. Yunus seslerine benzer melodiyi duymak bile baş döndürücüydü ama tüm kararlılığımla ciğerlerimi havayla doldurdum ve bağırdım. Titaniçe aydınlığa çıkamadan son anda bağırdım.

"YETER!"

Mağara sesimle inlerken görüntü cam parçaları gibi etrafa saçıldı ve parçalara ayrıldı. Kâbus gitmişti. O artık gitmişti. Yerinde zayıf bir kadın duruyordu artık. Üstünde Aurora'nınkine benzer beyaz bir elbise vardı. Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Kirpikleri sanki iyice uzamış ve yanaklarına yapışıp orada kalmış gibiydi.

Konuştuğunda sesi uyku mahmurluğundan hâlâ çıkamamış gibiydi. "Neyin yetip yetmeyeceğine ben karar veririm."

"Bir ruh olabilirsiniz ama ben de tanrısal varlıkların neye benzediğini bilirim. Onlarla oyun olmaz. Manipülasyonlarınız için tüm rüya âlemini tehlikeye atacaktınız," diye cevapladım kendimden emin bir hâlde. Hâlâ ıslak olan İan yanımda dizlerinin üstünde yerde bekliyor, şaşkınlıkla yeni ana adapte olmaya çalışıyordu.

"Haklı olabilirsin. O'nun anısını çağırmak bile beni tüketti. Sana göstereceğim onlarca başka rüya vardı oysaki."

Buna üzüleceğimi sanmıyordum. "Buraya belli gerçekler için geldik. Çoktan biliyor olabilirsiniz," dedim sabırsızlıkla.

"Biliyorum," diye yanıtladı kolunu bir balerininki gibi zarif bir hareketle kaldırıp son bir cam duvarı işaret ederken. "Kâbusların o gördüğün camın arkasında."

"Bir kâbusla daha mı baş etmem gerekiyor?" dedim bıkkınlıkla.

"Hayır," dedi huysuz bir ses tonuyla. "Buna girmeyeceksin. Yansımana bakacaksın."

"Çünkü *rüya âleminde yansımalar saydamlaşır. Gerçekleri gösterir,*" dedim şimdi ruhların ne demek istediği kafamda yerli yerine otururken.

Ruh onaylarcasına başını salladı ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Yere eğilip İan'ın kalkmasına yardım etsem de onun bana yetişmesini bekleyemeden cama yanaştım.

Diğerleri gibi göz alıcı bir ışıkla parıldamıyordu bu. Arkasındaki manzara silik de olsa seçilebiliyordu. O mağaralar ve kayalıklardı. Lavlardan göletler ve ateş püsküren oyuklar... Yine aynı cehennemvari görüntü alabildiğine uzanıyordu karşımda.

Cama yaklaşınca kendi cüsselerimden birini gördüm. Başı tıpkı Mila'nın dediği gibi alevler içindeydi. Sanki saçları yerine alevler vardı. Sürekli kararsız formuyla dalgalanıp duruyordu. Sonra karşımdaki beden biraz kısaldı. Nedenini anlamak için yaklaşınca ayakta durmadığını fark ettim. Hatta... *Ayakları olmadığını* fark ettim. Ayakları yerine bir yılan kuyruğu vardı bu kadının. Arkasında kıvrılarak toplanıyor, yukarı kalkık ucunda bir çıngırak sallanıyordu.

Bir canavardı. Yılandan bir kadındı. Körpe genç kız bedeni belden yukarısında başlıyordu. Ateşten başı ve habis bir görüntüsü vardı.

Bana ilginç bir şekilde Titaniçe'yi hatırlatmıştı. Kuyruğunun devasalığı da... Tıpkı onda olduğu gibi... Aklıma bir ejderi getiriyordu: Ateş Ejderi.

Ne demekti bu? Bu yaratığın benimle alakası neydi? Neden benim yansımamdaydı?

İan ürkekçe yanıma geldi. O benim görüntüme bakakalırken ben de onun yansımasına baktım şaşkınlıkla. İlk rüyamda İan'ın gözlerini bulduğum ama fırtınalardan bedenini anlamlandıramadığım o canavardı bu da. İan bana dokunmak isteyince yansıması da tonlarca ağırlıktaymış gibi görünen kolunu yılan kadının omzuna attı. Gözüm tekrar genç kıza kaydı.

İan ve yansıması olan fırtına adam yanına gelince karnı âdeta bir bebeğin varlığıyla şişkinleşmişti. Yılan kadın oraya baktığımı anlayınca elini karnının üzerine yerleştirdi ve gülümsedi. Gülümsemesinde beni Titaniçe gibi heyecanlandıran ve aynı zamanda utandıran bir taraf vardı.

Allak bullak bir hâlde İan'a baktım. "Biz onlar mıyız, İan? Bu, bu anlama mı geliyor?"

"Biz, biziz Erin. Bunu hiçbir şey değiştiremez," dedi İan puslu bir sesle. "Fakat uykularımızda onların anılarını yaşıyor olabiliriz."

"Ama neden? Bizimle bağlantısı ne onların?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum sevgilim."

Çaresizce İan'a sarıldım. "Bu yolculuğun bize cevaplar vermesi gerekiyordu, İan."

"Yanılıyorsun. Bana buraya gerçekleri görmek için geldiğimizi söylemiştin," dedi beni yatıştırmak için. "Her gerçek bir soruya cevap olmak zorunda değil."

Camdaki yansımaya son bir kez baktım. Kadının alevler içinde kalmış başı çevresine ışık yayıyordu. Kolum bile bu turuncu ışıkla aydınlanmıştı. Kâbuslarımda kaynağının belirsiz olduğunu düşündüğüm o ışık buradan geliyor olmalıydı. Hiç şüphe yoktu. Rüyalarımda içine hapsolduğum beden buydu.

Ama neden?

Gözlerimi yumdum.

Sorularla dolu bir zihinle uykuya dalmaya alışmıştım.

Ancak öyle uyanmak ilk defa yaptığım bir şeydi.

Gözlerimi açtım ve bir süre odamın tavanını izledim.

O yılan kadının görüntüsü, ateşten saçları bir türlü gözümün önünden gitmiyordu.

Then I remember
When the moon was full and bright
I would take you in the darkness
And do the tango in the night[28]

Fleetwood Mac - Tango in the Night

[28](İng.) Ve sonra hatırlarım. Ay dolu ve aydınlıkken, seni karanlığa çekerdim. Ve gecenin içinde tango yapardık.

21. BÖLÜM
SU GÜNCELERİ

O kadar çok teorim vardı ki... Artık hangi birinin gerçek olabileceğine akıl sır erdiremeyip hepsine inanmayı bırakmıştım. O yılandan kadın ben miydim? Korktuğum, utandığım ve kendimden uzaklaştırdığım canavarlardan biri miydim? Bu çoğu şeyi açıklardı. Ancak o bensem nasıl oluyordu da hâlâ insandım? Nasıl cadı olabilirdim? Ya da cadı görüntüsünün ardında ne isem o... Belki de o canavar ben değildim, anlaşmayı yaptığım yaratıktı. Arkaik bir varlık olduğunu onu ilk gördüğüm andan itibaren sezmiştim. Titaniçe'yle yaptığımız Akordiov büyüsünden daha güçlüyse böyle biriyle olması ihtimaller dâhilindeydi. Bir ihtimal de İan'la birlikteyken kendimize çektiğimiz canavarlar gibi o yaratığın rüyalarını da kendimize çekiyorduk. Onunla olan tek bağlantımız karanlık varoluşu olabilirdi. Bazen bu kadar basit şeyler bile gerçek olmaya yeterdi.

Bunu kızlara açmamıştım. Kadimlere asla söylemeyecektim. Yalnızca İan ve bu ritüeli gerçekleştirmeme yardımcı olan Fiona'yla konuşmuştum. Teorilerimizin güçlenmesi için yeni gelişmelere ihtiyacımız vardı. O zamana kadar bu konuyla daha fazla uğraşmayacaktım. Rüyaların puslu ve iç içe geçen yapısı gibi zihnimi bulandırıyorken düşünmesi güçtü. Düşünmemesi ise çok kolay...

Normal hayatın sıradan sıkıntılarıyla cebelleşmeye başlamıştım ben de. Kız kardeşliklerin hayatıma dâhil olmasıyla hiç beklemediğim bir arkadaşlık probleminin ortasında bulmuştum kendimi. Kendi küçük, samimi arkadaş grubum varken Sigma Fi'nin havalı kızları beni yanlarında istiyorlardı. Yemek salonunda oturmak üzereyken bana el kol sallayıp "Erin! *Mi amore*[29]," diye bağırdı Guilia. "Buraya

[29] (İt.) Aşkım.

gelsene. Bak, boş yerimiz var." Morgana'nın ve Remedy'nin boşalan yerlerini işaret ediyordu.

Freya sitemle bana gidebileceğimi söylemişti. "Onlar kız kardeşlerin. Haklılar. Onlarla vakit geçirmelisin." Sigma Fi'nin davet mektubunu olumsuz yanıtlayan Serene'ye bakıp onun gibi olamadığım için bana gönül koymuştu. Oysa o da farkındaydı. Serene'nin özellikle Sigma Fi'ye o giremesin diye adını yazdığını biliyordu.

Zorbasının tarafını tutarak beni eleştirmesine sinir olup başımı salladım. "Belki de geçirmeliyim," dedim yanlarına doğru giderken. Hem Hazal'la günlükler için konuşmam ve yeni bir randevu oluşturmam gerekiyordu.

Tam o tarafa gidecekken yemekhanenin büyük kapıları açıldı ve içeri büyük bir kalabalık girdi. Önlerini çeken cadılar arasında maiyetime istediğim Shu Ling de vardı. Neyse ki gençliği sebebiyle sanki arkadaki gruba aitmiş ama hevesle birkaç adım önden yürüyormuş gibi görünüyordu. Yoksa onun da herhangi bir öğrenciymiş gibi benimle derslere girmesi ve yatakhanemi paylaşması zor olacaktı.

İçeriye giren kalabalık türlü ırktan ve işin daha enteresanı iki cinsiyetten oluşuyordu. Aralarında bembeyaz kesilmiş olanlar vardı: Yeni Zuria cadıları. Bir de cadılara ait olmayan yeni renkler görüyordum. Bu karma ekip uzun yolculuktan geldiği için acıkmış olacak ki derhâl masalara doluşup yemeklere saldırdı. Bir açıklamanın yapılması için çatal kaşık seslerinin tümüyle yok olmasını beklemiştik.

İsobel her zamanki yönetici edasıyla kürsüye çıktı ve konuşmasını yaptı. Öğrencilere anlattığı şeyler zırvaydı. Göz boyamak için uydurma hikâyelerdi. İşin aslı konsey toplantısında dile getirildi.

Hekate başka başka ittifaklar kurmuştu. Her gün yeni güçte cadılar olmadık yerlerden ortaya çıkıyordu. Zuria cadılarının sayısı artmıştı. Troy gibi elektrikle ilişkilendirilen bir güçleri olmasa dahi kimi erkekler kendi türlerinden çıkıp cadılara dönüşmüştü. Tanrıça'mız saflarını sıkılaştırıyordu. Bizlere cadılardan ve tanrısal güçlerden bir ordu sunuyordu.

Konsey çıkışında Shu Ling'le sanki birbirlerini yıllarca görmemiş dostlar gibi kucaklaştık.

"Nerelerde kaldın?" diye sordum ona, ayrılıp yüz yüze gelince.

Shu Ling utangaç bir edayla omuzlarını kaldırıp bıraktı. "Dönüşte uğramam gereken başka duraklar oldu. Birçok okuldan, dönüşen cadılar hakkında mektuplar aldık. Hareket hâlindeki tek ekip biz olunca toplaya toplaya gelmemiz gerekti."

"Yokluğunda neler oldu bir bilsen..." dedim iç geçirerek.

"Sıhhatiniz yerinde, değil mi Kızıl Cadı'm?"

"Telaşlanma. Ben iyiyim. Sen geldiğine göre daha da iyi olacağım." Gülümseyip kabul etmesi umudumla teklifimi yaptım. "Shu Ling, yanında getirdiğin cadılardan güvendiklerinle benim koruyucu maiyetim olmaya ne dersiniz?"

Başta şaşırsa da Çinli cadı mutlulukla yanıtladı sorumu. "Beni böyle bir göreve layık görmeniz bile büyük bir onur. Seve seve!"

"O hâlde sana odanı göstereyim."

Shu Ling, yanına bir Japon bir de Endonezyalı iki cadı alarak aramıza katılmıştı. Yatak odasında oturmuş, güzel bir sohbet gerçekleştiriyorduk. Pitsy dağınıklık için ne kadar özür dilediyse de içi rahat etmemişti, toparlama büyüsü hızlansın diye bir şeyleri oradan oraya taşıyordu. Serene ise Isırık'ın üstüne yığılmış, cansız bir bebek gibi ahşap parkeleri seyrediyordu.

Himari, seçilmiş cadılardan Japon olanı, Serene'yi görünce aynı ırktan olmanın yakınlaştırıcı etkisine inanmıştı fakat yeterli olmadığını fark edince sorularıyla ona ulaşmaya çalışıyordu. Onu boşa çabası için uyarmak, hatta Serene'yi daha fazla rahatsız ederse kötü yanıyla tanışabileceğini söylemek istiyordum. Ama Himari o kadar konsantreydi ki karışamamıştım.

"Soyadının Heddohantà olduğunu söylemiştin, değil mi?" diyordu Himari. "Çok ilginç. Onlardan yıllardır haber alınamıyor. Üstelik son üç yüzyıldan bu yana hanelerine yeni bir evlat gelmediği söylentisi vardı."

Serene huysuzlandı. "Belki dişilerimiz hamile kalır kalmaz kocalarını öldürmeseydi ağzınıza böyle bir laf hiç vermezdik."

Freya yine dehşete düşmesine engel olamadı. "Tanrıçam, neden böyle bir şey yapasınız?"

Hikâyeye hâkim olan Himari hemen anlatmaya başlamıştı. "Yıllar öncesinde Japon hükümdarı, metresi olan bir Heddohantà cadısının hamile kaldığını öğrenince kellesini almak için adam tutmuş. Cadı, hem peşine düşen adamların hem de kralın kellesin uçurmuş. O gün bu gündür böyle bir gelenekleri var. Soy isimlerinin nereden geldiğini hiç merak etmediniz mi?"

Korkudan bayılacak gibi duran Freya'nın aksine ilgisi çekilmiş Pitsy, gelip Serene'nin yanına oturdu. "Bunu bile bile sizle evlenen erkeklerin olması daha ilginç."

"Hepsinin bildiğini söylemem," diye mırıldandı Serene. "Ama aşkın ölümcül olduğunu herkes bilir."

"*Femme fatale*[30]..." dedim aklıma Constantine'in yaptıklarıma rağmen bana olan zaafı gelirken. "Kimilerinin tipi bu olsa gerek."

Hazal'la önümüzdeki cilt cilt günlüklerle baş başa kalmıştık. Giulia ve Kirsten'a kalsa biraz içki ve birkaç el cadı pokeri aklımızı açardı ama bu sefer ikimiz de dirençli duruşumuzu bozmadık. İçeriden parti sesleri ve sarhoşluk çığlıkları yükselirken Ayna da bize katılmıştı. Ne yaptığımızla hiç ilgilenmeden boyalarını sıkmaya ve yeni bir tablo hazırlığına başlamıştı.

Hazal ona aldırmadan ciltlerin arasındaki renkli kâğıtları gösterdi. "Hepsini okumana gerek yok. Sisaundra'nın inişli çıkışlı duygusal hayatıyla zaman kaybetmek istemezsin. İşaretlediğim yerlerde en önemli bilgiler var."

Peki, dercesine başımı sallayıp ilk sayfayı açtım ve inci gibi el yazısıyla yazılmış satırların arasına daldım. Burası Müdire Sisaundra'nın bahsettiği hamam ödülünü kapmasından sonrasını anlatıyordu.

[30] (Fr.) Felakete neden olan kadın. Femme fatale, ilişkiye girdiği erkeklere sonunda büyük sıkıntılar yaşatan çekici ve baştan çıkarıcı kadın.

18.09.1721

Beni kıskanıyorlar. Başarım ve hırsım yüzünden böylesi ödüller kazanmamı çekemiyorlar. Tanrıça aşkına! Bu çok yorucu... Çevremde hiç gerçek arkadaşım kalmamış gibi hissediyorum. Olsa bile fesatlıklarından bu geceyi bana zehir edeceklerine eminim.

200 yaşında bu okula başlamayı ben seçmedim. Bunu biliyorlar. Kelt büyüsünden haberdar olunca buraya öğrenmeye geldim. Öğreneceğim de. Spreéntleri yerine şamanlarım beni diri tuttu diye bunu bile hor görüyorlar. Genç kalan ruhumu bile kıskanıyorlar. Yine de hiçbir kötü niyetleri değiştirmiyor. Olduğum kişiyi... Yalnız olduğum gerçeğini...

Dün gece hamamlarda kendimi ilk defa yalnız hissetmedim. Hırslarının ve arzularının kölesi olmamış bir varlıkla karşılaştım. Karşılaştım denemez. Beni kendine çağıran oydu. Önce o güzel sesini duydum. Annemin bana uyumadan önce söylediği ninnileri hatırlattı. Bana uluyarak söylediği ninnileri kısık sesle söylemeye başlamıştı küçüklerimize. Köle gittiğimiz çiftliğin sahipleri duyamasın diye neredeyse çocukların kulaklarına fısıldamıştı. Bu şarkı da öyle, kulağıma fısıldanırmış gibi yakın ve narindi. Ona bu nedenle çekilmiş olmalıyım.

Yer Altı Hamamları ve Kaplıcaları bize gösterilenden ibaret değil. Altında bambaşka geçitler ve çıktıkları kadim boşluklar var. O şarkıyı duymadan önce oraya inmiştim. Bakabildiğim kadar yere bakmak, keşfedebildiğim kadar sırrı keşfetmek istiyordum. Fakat korkuyordum da. Kaybolsam beni kimsenin bulamayacağı bu labirentten ölesiye korkuyordum. Sonra onu duydum ve en büyük sırrı keşfettim.

Bir deniz kızıydı! Yerin fersahlarca altındaki kıyıda bir deniz kızı yaşıyordu.

Öyle güzeldi ki... Hayatımda gördüğüm en güzel varlık olabilirdi. Ninnisi gibi bana karşı tavırları da uzun zamandır hissetmediğim şefkat hissi gibiydi. Benimle konuştu. Beni anladı. Bana cevaplar verdi. Bana kendini ve burada ne yaptığını söylemeden önce benimle ilgilendi. Kendisi sanki önemsiz bir yaratılış, yardım etmek için gönderilmiş bir el gibiydi.

Onunla orada sonsuza kadar kalabilirdim. Ancak uykusuzluğumdan sabahın gelmiş olduğunu anlamıştım.

Deniz kızı benimle vedalaştı ama tekrar buluşabileceğimizi söyledi. Adını söylersem beni yanına çağırabilecek bir güçteydi.

T[redacted]s. İsmi buydu. Ne güzel bir isimdi. Hâlâ aklımda. Tekerleme gibi söylemek geliyor içimden ama onun yanına gitmek istediğimi sanacak diye korkumdan anamıyorum. Birileri geliyor. Yazmayı bitirmem lazım. Kimsenin haberinin olmasını istemiyorum dün gece yaşananlardan. Birinin bu sırrı keşfetmesine dayanamam. Bana özel kalmasını istiyorum onun. Bana baktığı gibi kimseye baksın istemiyorum.

Defalarca karalanmış isminin üstünde parmaklarımı gezdirdim. Titaniçe'nin adı... Sonradan keşfetmiş olmalıydı; isimlerin gücünü ve yapabileceklerini.

İç geçirerek Hazal'a baktım ve tuvaline dalan Ayna duyamasın diye sesimi alçaltarak konuştum. "Onu manipüle etmiş. Tıpkı benim gibi, en zayıf noktalarından etkileyip zihnini kurcalayan sorulara cevap olmuş."

Hazal anlayışla başını salladı. "Okumaya devam et, Erin. Bu sadece başlangıcı..."

25.9.1721

T[redacted]'in yanına tekrar gittim. Adını andığımda beni kendine çekebilecek kadar güçlü. Bu özelliğine hayran kalmamak elde değil. Kendi dışında her şey üzerinde hâkimiyeti varken neden burada, bu izbe karanlık çukurda? Bu sefer sordum. Bencillikle kendi hayatımı ve problemlerimi üstüne bocalamak yerine onu sordum. O da anlattı.

Ah T[redacted]s... Nasıl bir acı bu çektiğin?

Halkından koparılmış, yalnızlığa mahkûm edilmiş gencecik bir kız. Sırf merakına yenik düşüp arkadaşlarının uyarılarına rağmen bu geçit-

ten geçti diye... Ne kadar süredir kendi insanlarını görmemişti, kendi de bilmiyordu. Ama kederi, esareti öyle gerçekti ki ona yardım etmek zorunda hissettim.

Onu sudan bir fanusa yerleştirip dışarıya, okulun uzaklarındaki nehirlerden birine götürmeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Onu insanlarından ayıran geçit sadece bir çizgiden ibaret değildi. Burası, bu kıyı, içinde yüzdüğü su, o şeridin bir uzantısıydı. Çıkmak için kaskatı kesilmiş portalın açılması gerekiyordu. O zaman sanki hiçbir şey olmamış gibi kendini yuvasında bulacaktı.

Kendime bir liste çıkarıyorum. Portallardan su büyülerine kadar her şeyi araştıracağım. Onu oraya mahkûm bırakmayacağım. Bu uzun zamandan sonra bana en yakın olan kişiyi kaybetmem demek olsa da T[redacted]'i serbest bırakacağım.

Hikâyenin bu kısımlarını biliyordum zaten. Sonrasında o zamanki müdiresi onu bulup uyaracaktı. Yalnız öyle bir şey olmadı. Sisaundra yazdıkça yazmış, türlü büyüleri not etmiş, başarısız denemelerinden bahsedip durmuştu. Kimse ona hikâyenin aslını anlatmamıştı.

2.11.1721

Hiçbir şey işe yaramıyor. Aklımı yitirmek üzereyim. T[redacted]'in gözlerindeki hayal kırıklığını gördükçe kendimden tiksiniyorum. Böyle olmamalıyım. Onun gücü karşısında bu kadar aciz olmamalıyım. Ama bugün bir şey oldu. T[redacted] sandığımın aksine "o kadar" güçlü olabileceğimi söyledi. Sadece ona müsaade etmem gerekiyormuş.

Gücümü üç parçaya ayırabilirmiş. Üç ayrı hazne gibi aynı anda üç farklı disiplinden de güç barındırabilirmişim içimde.

Bana ritüel için yapmam gereken hazırlığı söyledi. Üç gün sürecek bir su diyetine bugün başlıyorum.

Ritüel gününe kadar hiçbir şey yazmamıştı. Açlıktan mecal bulamamış olması bir ihtimaldi.

5.11.1721

Yanına gittiğim zaman çok tedirgindim. Bir şeylerin yanlış olduğunu en başından beri hissediyorum. Ama artık T[redacted]'i kurtarma düşüncesini de geçmiş, elde edeceğim gücün sarhoşu olmuştum. Mantıklı düşünmeme engel olan türde hastalıklı bir arzuydu bu. O nedenle açlıktan süzülmüş, yataktan çıkacak gücü bulamasam da sayıkladım adını. Bu diyeti ısrarla sürdürdüğüm gibi ritüeli nihayete erdirmeyi de aklıma koymuştum.

Beni sulardan bir yatağın içinde karşıladı. Heyecanla etrafımda yüzerken yine aklımı bulandıran işvesiyle ne kadar güçlü olacağımı, bu gücü hak edecek her şeyi yaptığımı söylüyordu. Sözleri her zamankinden tatlıydı. Ritüeli tamamlamak için bir niyete ihtiyacım vardı. O nedenle bana onu kurtarmak için bu gücü aldığımı söyletti. Gerektiğini iddia ettiği için bana şart koştuğunu ve bunu kabul ettiğimi anlamadan itaat ettim.

T[redacted]'le bir anlaşma yapmış olmalıyız...

O kendine düşen kısmını gerçekleştirdi. Büyü Öpücük'ümü bulup jilet gibi uzayan tırnaklarıyla kesip biçti ve üç ayrı yarık oluşturdu. Solungaçlar gibi geri kapanan bu yarıkların içerisinde daha o andan itibaren üç farklı disiplinde enerji akmaya başlamıştı. Ama çok acıdı. Tanrılar... 200 yıllık hayatımda böyle bir acı görmemiştim ben.

Acısı ertesi gün geçse de tırnaklarını hâlâ içimde hissediyorum. Sanki Büyü Öpücük'ümü değil de ruhumu kesti. Beni damgaladı.

Kesen taraf ben olsam dahi Titaniçe'yi ruh pençeleriyle öldürmem de bende böyle bir etki bırakmıştı. Büyü de böyle söylüyordu. O pençelerin diğer ucu parmaklarıma değil, ruhuma saplanmıştı. Sisaundra'nın günlüklerinin devamı, içimi buz kestirecek bir şekilde karanlıklaşıyordu.

20.11.1721

Anlaşma T[redacted]'te bir şeyler değiştirdi. Artık hiçbir hareketi, tavrı rica için değil. Bana emrediyor. Onu kurtarmamı bir gönül bağıyla değil,

zorunluluktan yapmam gerekiyormuş gibi istiyor. Yine de ona karşı koymuyorum. Hiçbir yorum yapmadan onu bana yaptığı iyiliğin karşılığı olarak azat etmek istiyorum.

İyilik... Bazen bu yazdıklarımı bile okuyor diye düşünerek böyle yazıyorum. Bana verdiği gücün iyi bir yanı yoktu. Anında yok olsun, açtığı yarıklar kapansın istedim. Fakat gücüm her gün evrimleşiyor. Okuldaki profesörler ve arkadaşlarım bunu fark edince bana karşı tavırları değişti. Artık çekemezlikten başka bir takdirle yaklaşıyorlar bana. Bunun için değer miydi diyorum? Başkalarının gözündeki değerim için...

12.12.1721

T[redacted]'in üstümde kurduğu baskı korkunç bir hâl aldı. Artık dayanamıyorum. Beni çok hırpalıyor. Umutsuzluğu onu daha da hırpalıyor. Genelde psikolojik olsa da en son bana fiziksel olarak da saldırdı. Pullarının çizdiği tenimdeki yaralar normal yaralardan daha geç iyileşiyor.

Ona artık bırakacağımı söyledim. Bana vurması bardağı taşıran son damlaydı. Ama korkunç bir kandırmacanın ortasında olduğumu anladım. Yardım olarak düşündüğüm lütfunun ne anlama geldiğini öğrenince şoke oldum.

O... O sadece bir deniz kızı değil; çok daha güçlü bir yaratık. Bana tam olarak ne olduğunu söylemiyor olsa da öğreneceğim. Bir yardımı olur mu bilmesem de deneyeceğim.

Bana yaptığımız şeyin bir anlaşma olduğunu söyledi. Şüphelerim doğrulanmış oldu. Bu yüzden ona karşı çıkınca, arkamda bırakıp gitmeyi düşününce bile kalbim patlatacakmış gibi bir şekilde sancıyor.

Ben onu kurtarana kadar T[redacted]'in esiriyim.

7.1.1722

Artık kendimi bırakmış gibi hissediyorum. Kendimi umursamıyorum. Sadece bahsettiği anlaşmanın bitip gitmesini istiyorum. Benden

istediği her şeyi yapıyorum. Kendi fikirlerimle bile çıkagelmiyorum. Bir köle gibi taleplerine uyuyorum ama olmayınca olmadığını kabul etmiyor. Gücümün yetersiz olduğuna ben inandım, T[redacted] inanmıyor. Beni tüketene, belki de öldürene kadar kullanmaya devam edecek. Bu anlaşma sebebiyle beni bitirecek.

Okulla hiç ilgilenmiyorum. Zevklerimi ve bana iyi gelen şeyleri de unuttum. İnsanlar bana yardım etmeye çalışıyor fakat yapabilecekleri hiçbir şey yok. Kendimi bu belanın içine bulaştırdım ve bir çıkış yolu yok.

Sisaundra'nın yaşadığı psikolojiyi o kadar iyi anlıyordum ki sözleri bana fiziksel bir acı veriyordu. Titaniçe'nin kanattığı yerlerimin sızısını, ciğerlerimin tekrar havasızlıktan kasılmasını hatırlıyor; yaptığım büyünün tenimdeki tüm kemikleri kırışını hissediyordum. Bana başka bir yol yokmuş gibi gösterdiği anların tümünü eski müdirenin genç kızlık güncesinden anbean okuyordum.

Hazal önüme bir kupa dolusu çay sürerken gelip omzumu tuttu. "Erin… İşaretlediğim yerlerin dışını okumamaya çalış. Sisaundra'nın umutsuzluğu çok iç karartıcı. Kötü etkilenmeni istemem."

Başımı anlayışla sallasam da gözyaşlarımı tutamadan okumayı sürdürdüm. Şimdi onu daha net tanıyordum. Geçen yılki tepkileri daha büyük bir anlam kazanıyordu. *"Her gücün bir bedeli vardır,"* deyişindeki yaşanmışlık buradandı. Bu zamanlardandı.

9.1.1722

Onun ismini kullanmaktan bile korkmaya başladım. Adını andığımda her yanımı sarmaladığını artık algılayabiliyorum. Beni bu şekilde kendine çekebiliyor. İsmini söylemek, rıza göstermek gibi bir şey: Bir tür davet. *Ona, o beni çağırmadıkça bir daha seslenmek istemiyorum. Aslında onu görmek bile istemiyorum. Başka başarısız bir büyüye daha mecalim kalmadı. Kendimi tekrar zincire vurulmuş bir köle olarak hissediyorum. Ben hür doğdum. Şamanların yolundan gittim ve yaşlan-*

madım. Satıldım. İşkence gördüm. Çalıştırıldım. Sonra biz çalıştırdık. Aklımızı. Büyümüzle o kendine "sahip" diyen insanları da bizim için çalıştırdık. Onların boyunduruğundan çıkmışken bu korkunç yaratığın esaretine girmek onuruma dokunuyor. Tıpkı 200 yaşında bir okula başlayıp insanların öğrenmeme duydukları kıskançlık gibi... Ben neysem, ne olduysam, bunlar onları yerle bir ediyor.

19.1.1722

Artık dayanamıyorum. Anneciğim... Ah canım annem. Biz büyümüzle ayaklanmayı akıl edemeden ayrılmıştı aramızdan. Öyle çalıştırmışlardı ki kadıncağızı; sanki bir eşek kadar değeri yokmuş gibi. Yorgunluğundan can vermişti yılların deviremediği kadın. Şamanımıza o gece seslenmiş, o gece öğrenmiştik geleceğin değişmeyeceğini. Bitmeyeceğini köleliğin. Daha ne çok siyahinin can vereceğini bu zalimliğin elinde...

O zaman karar vermiştik beyaz insanı, siyahi büyüye alet etmeye.

Şimdi beni pençelerinin arasına alan, hiçbir üstünlüğü olmasa da kendini öyle sanan bir mahlûkat değil. Onun ne olduğunu bugün öğrendim. Ve bugün vazgeçtim hayattan.

Bir Titaniçe... Hem de en eskilerinden... En yücelerinden...

Ona karşı koyamam ki...

Bu sefer köleliğim kalıcı. Zamanın ötesinden gelmiş ve belki de sonsuzluğa kadar yaşayacak o. Ben de tükenene kadar soluklandırılmamış annem gibi can vereceğim onun ellerinde. Bana "Bir çıkış yokken özgürlüğü düşleyemezsin," demişti. Ben özgür değilsem başka hiçbir şey düşleyemiyorum.

Belki de anneme kavuşma zamanı bu. O benden geriye hiçbir şey bırakmadan ben bitirmeliyim bu oyunu.

Ne yapmak üzere olduğunu anlayınca gözlerim dehşetle büyüdü. Kendini öldürmekten bahsediyor olamazdı, değil mi? O hâlde geçen yıl karşımda etten kemikten bulunamazdı. Böyle bir şeye kalkışmışsa

bile başarısız olmuştu. Günler sonrasında eklenen yazı bunu doğruluyordu.

22.1.1722

Ölemedim. Denedim ama başarısız oldum. İçtiğim zehirli iksiri seçmemdeki sebep huzurlu bir ölüm bahşetmesiydi. Başkaları gibi boğazımı tırmalayarak, kendi kanımda boğularak ölmek istememiştim. Oysa zehir damarlarıma yayılırken bedenim ani bir paniğin tesiri altına girdi. Kalbim deliler gibi çarparken aynı zamanda sıkışıp patlayacak gibi geliyordu. Yanlış zehri seçtiğimi düşündüm. Acılar içinde can vereceğime ama can vereceğime ikna olmuştum.

Ancak bu panik hissi bana istemediğim bir şey yaptırdı ve onun adını söyletti. Ona beni alma, kurtarma şansını bu şekilde verdim.

Beni yanına çağırdığında ne yapmaya çalıştığımı anladı ve öylesine öfkelendi ki bir an için beni kendisi öldürecek sandım. Ne yazık ki tek kurtuluş umudu ben olduğum için hayatımdan vazgeçemedi.

Bana cam şişeden bir su içirdi. Geri dönüşü olmayan zehrin etkisini saniyesinde söküp attı bu su. Başta onun Titaniçe büyüsünden kaynaklı olduğunu düşünmüştüm. Öyle olmadığını, yaptığını yüzüme çarparak kendisini söyledi. Ezelî Su'yun etrafında bulunan su, her tür ölümcül hastalığı ve laneti geçirebilecek şekilde şifalanırmış. Bana artık her istediği zaman elde edemeyeceği bu kaynağı tükettiğim için çok kızdı. Yine de kurtardı sefil hayatımı.

Kalbimdeki ani patlama hissine gelecek olursam... Bu anlaşmanın detaylarını yeterince iyi anlamamışım. Kendimi öldürerek Titan deniz kızını serbest bırakma sözümü tutmamış oluyorum. Eğer hedeflediğim gibi ölseydim anlaşmamı ihlal etmiş olacaktım. Ölmeyecektim. Ruhum arafta sıkışıp kalacaktı. Ne kadar korkunç bir yer olduğunu ölüme yaklaştığımda anladım.

Artık biliyorum. Bu bir seçenek değil. Ölemem. Gerçek bir kapana kısıldım.

"Bunlar gerçekten korkunç," dedim ürpertiyle kollarımı birbirine dolarken. Sesim saatlerdir susup okumaya daldığımdan çatlamıştı. Tablosuyla uğraşmayı bitiren Ayna yatmaya gitmiş, içerideki kızların sesi soluğu kesilmişti.

"Biliyorum. Sana her sayfasını okumamanı söylemiştim. Müdire'nin güçlü bir kadın olduğunu biliyordum ama bu kadarına da göğüs gerdiğini hayal edemezdim." Hazal iç çekerek tekrar gözden geçirdiği günlüklerden birini işaret etti. "Gelecek yıl da bu sayfayı yazana kadar aynı karamsarlık devam ediyor. Bence buradan devam edebilirsin."

İstekle elindeki deri ciltli günlüğe uzandım. "Sonunu merak ettiğim için bakacağım. Ama kalan sayfaları da okumak istiyorum. Yaşadığı çıkmaza rağmen önemli detaylardan bahsetmiş olabilir."

"Bahsediyor bahsetmesine ama bu sayfadan sonra planlı programlı bir şekilde bilgiler vermeye başlıyor. Kaplıcaların planlarını çizmiş, araştırmalarından ve bulgularından bahsetmiş."

Kaşlarımı çatıp yazıyı okumaya başladım. Titaniçe'ye mahkûm olduğunu kabullendikten sonra ne değişmiş olabilirdi ki?

17.4.1722

Bugün bir rüya gördüm. Şamanım aracılığıyla annem geldi. Bana öğütler verdi. Kim olduğumu hatırlattı.

Bu anlaşmanın esiri olsam dahi yapabileceklerim bitmiş sayılmaz. Onu elbet bir gün kurtaracağım. Ama kurtardıktan sonra gerisin geri içeriye tıkmama hiçbir engel yok. Ya da canını almama...

Bugünden itibaren gizli planlar yapmaya başlıyorum. Yanıma çekeceğim yandaşlarla onun serbest kalışının büyük bir felaketle sonuçlanmaması için elimden geleni yapacağım. Bana verdiği zararı başkalarına veremeyeceği şeklinde elini kolunu bağlayacağım. Sonrası kadar öncesi için de çabalayacağım.

Ben Sisaundra Creatricé du Feu, gerekirse hayatımı bu okula adayacağıma; Titaniçe'nin hırsının hiçbir cadı kıza daha dokunmasına, başka bir parlak meşaleyi söndürmesine izin vermeyeceğime ant içerim!

Kendini adadığı yepyeni hedefine istemsiz bir hayranlık besledim. Bunu gerçekleştirmek için yıllarca gerçekten de bir müdire olarak görev yapmıştı. Sözünü tutmuştu. Onu bitiren bu anlaşmanın tüm yıldırıcılığına rağmen kendine sadık kalmıştı.

Fakat söyledikleriyle uyuşmayan şeyler vardı. İsim konusunda bu farkındalığa vardıysa neden ona gittiğimde Titaniçe'nin ismini söylemişti? Bunu bilmesine rağmen onu nasıl konuşmamıza dâhil etmişti? Hâlâ aklım almıyordu. Bu anlaşmadan kurtulmak için yapması gerekeni yaptığından mıydı? Bu satırları yazan kadın nasıl soğukkanlılıkla ihanet eden birine dönüşmüştü? Çünkü beni koruyacağını söylediği cadı kızların aksine onun kucağına itmesi ihanetten başka kelimeyle açıklanamazdı.

Sonra dank etti. Tanrım! O ismi ilk kullanan ben olmuştum. Nasıl korktuğunu, tedirgin olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Adı bir kere anıldı mı konuştuklarımızı duyabilen Titaniçe yüzünden bozuntuya vermemesi gerekmişti. Beni o an orada uyarsa Titaniçe ona hesap sorardı. Anlaşmalarını yüzüne çarpardı.

Yine de beni durdurmaya, yapmaya çalıştıklarımı anlayıp Titaniçe'nin aklıma girmesini önlemeye çalışmıştı. Yalnızca ben o kadar gözümü karartmıştım ki ona kulak asmamıştım.

Hazal bu günlükleri bana Sisaundra'nın topladığı bilgiler için okutsa da çok daha değerli bir bilgiyi elde etmeme önayak olmuştu: *Sisaundra bir hain değil, dosttu.*

İan'la ilk dersimizi gerçekleştirmek üzere kışlanın gözlerden ırak teraslarından birinde buluşmuştuk. İkimiz de tam olarak ne yapacağımızı bilmemenin verdiği acemilikle hareket ediyorduk. İsobel'in gözünün üzerimizde olduğunu biliyordum ama bu beni artık eskisi

kadar da tedirgin etmiyordu. Bizi en utanç verici hâlimizle görmüşken daha afişe edebileceğimiz neyimiz kalmıştı ki?

İan hâlâ son birlikteliğimiz ve öpücüğümüzün etkisindeymiş gibiydi. Bana bakınca kızarıyor, gülümsemesini gizlemek için geriniyor ya da yüzünü buruşturuyordu. Sakin ve sert görünme çabaları ona daha şapşal bir sevimlilik katıyor ve koşup boynuna sarılarak dersi tamamen boş vermemiz için beni teşvik ediyordu.

Aramızdaki bu tuhaf gerilimlere aldanmadan savaşçılık eğitimine başladık. İan arenanın dışına doğru gerilerken eliyle *sahne senin* dercesine bir hareket yaptı. "Önce ne durumda olduğumuza bakalım. Göster bakalım yapabildiklerini."

"Pek bir şey yapamıyorum aslında," diyerek omuz silktim. Cidden de böyle düşünüyordum. Düellolarında nasıl dövüştüklerini gördüğüm için benim derme çatma tekniklerimin gülünç duracağını sanıyordum. Oysa İan, karşısında pozisyon alıp savaşçı hızında atıldığımı görünce bir kaşını, çıplak elimle enerji yüzeyi oluşturabildiğimi görünce de ikinci kaşını kaldırdı.

"Vay canına! Hep ne kadar alışılagelmişin dışında olduğundan bahsediyordun ama..." dedi etkilenmiş bir hâlde. "Benim de yapabildiğim bir şeyi bambaşka bir yön katarak yapınca ne demek istediğini anladım."

Bunu bir övgü olarak kabul edip sevinsem de utanmıştım. Bir tür ucubeymişim ve İan bunu ilk defa görebiliyormuş gibi hissetmeme engel olamıyordum. "Farkındayım. Çıplak elle bunu yapabilmem biraz garip ama..."

"Sadece o değil ki," diye kesti sözümü. "O şekilde sıçrayabilmek için aylarca pratik yapmamız gerekir. Senin için bu kadar içgüdüsel olması hayranlık uyandırıcı."

"Öyle ama kontrollü değilim, İan. Abartıyorsun."

"Sıçramayı başarıp bir de istediğin anda kendini durdurabilmene kontrol diyoruz, sevgilim." Göz kırptı. "Hadi deneyelim. Benimle birlikte dans et. Ama bana zarar verme. Balodaki dansın Çarpışma kısmını hatırlıyorsundur."

Onaylarcasına başımı sallarken hem kendimi durduramayıp İan'a çarpmaktan korkuyor hem de aramızdaki özel bir anıyı bu şekilde yâd edecek olma düşüncesiyle heyecanlanıyordum.

Terasın iki ayrı ucunda duruşumuzu aldık. Zihnimde balo anıları canlanırken o gece çalan müziği tüm canlılığıyla hissettim kulaklarımda. Derin bir nefes aldık ikimiz de aynı anda. Sanki ne zaman başlayacağımızı biliyormuşuz gibi sıçradık.

Bedenlerimiz birbirine girişecekken ön kollarımızı birbirimize siper ederek bu çarpışmayı önledik. Aksine geri sekip tekrar birbirimize atılırken kılıçlar gibi çarpışan sadece kollarımız oldu. Her hareketimizle diğer kolumuz öbürünün yerini alırken tenlerimizin temas ettiği yerden itibaren tüm kolumuz ışıldıyor, Shi'nin gümüşi renklerdeki kalkanı kendini belli edip etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

Dansımızın mücadeleci tarafı sayesinde birbirimizle atışıyor, yarışıyor ve oyunlar oynuyorduk. Her anında karşımdaki gri gözleri görebilmek, onların içiyle gülmek ve onunla başka anılar paylaşmak o kadar keyifliydi ki nefes nefese kalana kadar durmayı aklıma bile getirmedim.

İan'la kısa bir soluklanmanın ardından bana uygun görülen pençeleri denedim. Parmaklarım ağırlığını üstünde hissedince anında olgunlaşmış üzümler gibi aşağıya doğru sarkmıştı. Onları taşımanın ne kadar zor olduğunu elime giren kramplar ve yorgunluk sancılarıyla öğrenmiş oldum.

Fakat metalin bana açtığı kapı çok büyük bir avantajdı. Savaşçıların metallerinin ardında bıraktığı sert kesik izlerinin nasıl olduğunu hiç sorgulamamıştım. Şimdi anlıyordum. Metal kozmik güç ile fiziksel boyutun arasındaki katmanı yarıyordu. Bu yarıklardan içeriye dolan gücü dondurup sertleştirerek o yüzeyleri oluşturuyordu. Hiçbiri cadı olmadığı için dışarı oluk oluk akan o enerjilerin ne işe yarayabileceğini bilmiyordu.

Gücü sertleştirmeyip sadece akmasına izin verince İliza'yla titizlikle aradığımız büyü sızıntısının katlarca fazlası bir çağlayan elde ediyordum. O gücünün içine bir cadı büyüsü karıştırırsam kendi gü-

cümden tüketmeyen bir enerjinin kilidini açmış olurdum. Bu sınırsız bir enerji kaynağıydı.

Pençelerin kestiği yerlerden ateş nehirleri dışarıya akarken İan hem korkmuş hem de onun büyüsünde tanımlı olmayan bu gücü garipsemişti. "Hayır, Erin. Böyle yapamazsın," diyordu disiplinli olmaya çalışarak. "Bak böyle sert ve hızlı hareket etmelisin."

Kendi kolunu sopasının uzantısıymış gibi açarken kararlı ve keskin vuruşlarla havayı biçti ve arkasında gümüşten izi bıraktı.

Bu elbette çok önemli bir teknikti ama İan ne bulduğumu anlayamıyordu. Bu keşfettiğim şey bir hazineydi ve savaşçıların macunumsu tabakaları bunun yanında acınası kalıyordu. Nitekim sevdiğim adamın telaşla bana bir şeyler anlatmaya çalışmasını izlemek çok keyifliydi. Bu nedenle karşı koymadan dediklerini yaptım.

Ciddiye almadığımdan hareketlerim tam olarak gösterdiği gibi değildi. Hâliyle beni düzeltmek için arkama geçti. Kolumu nazikçe tutup sertleşecek şekilde eklem yerlerinden tutup diğer eliyle kavisli hareketler çizdirmeye çalıştı. "Bu şekilde. Daha sert."

Oysa ben dokunuşları arasında pelteleşiyordum. Kolum onun parmakları arasında bir kukla gibi kalmıştı. Bedenimin aşağılarından elektrik akıntıları geçiyordu. Öpüşmemizin ihtiraslı anısı zihnime dolunca göğsüm sanki onun bedenine yaslanmadığı süre boyunca eksik hissediyor, üşümeye başlıyordu.

Nefes alış verişim hızlanırken omzumun üzerinden İan'a döndüm. Öyle olmadığına adım kadar emin olmasam da bir hareket saçmalayıp sordum. "Böyle mi?"

İan kendini derse ne kadar kaptırmış olsa da puslu sesim ve tenini yalayan sıcaklığımla aklımdan geçenleri anlamıştı. Beni kendisine döndürüp kucağına aldı. Başını iki yana sallayıp güldü. "Ah, Bayan Handerson. Dikkatinize ne oldu sizin böyle? Vasatsınız."

"Benimle daha çok işin var desene." Kıkırdayarak yüzüne doğru yaklaştım ve kalan mesafeyi ona tamamlattım. Beni öpünce olabile-

ceklerden onu öyle bir korkutmuş öyle bir çekindirmiştim ki artık hamlelerin benden gelmesini bekliyordu.

Dudaklarımız birleşti ve üstünde boncuk boncuk toparlanmış ter damlaları öpüşümüze karışıp tuzlu bir tat bıraktı geride. Yine haraketleniyordum, içimdeki ateş yükseliyordu.

Tam o anda bir daha başımıza gelmeyeceğini beklediğim şey tekrar oldu. Zihnim bir akıntıya kapılıp sürüklendi. Buradan çok uzağa... O karanlık tünellere... Rüyalarıma ya da gerçekte öyle bir yer neredeyse oraya...

Yeni bir cenin gördüm rahme benzer et yumağının içinde. Yaratığın korkunç uzuvları seğirirken esnemesine ve içinde bulunduğu zarı yırtmasına şahit oldum. Doğuşuna. İlk çığlığına. İlk çığlığıma...

Artık dudaklarımı örten başka bir ağız yoktu ve iniltilere dönüşmüş çığlıklarım özgürlüğüne kavuşmuş açık havada ve önümüzdeki vadide yankı yapıyordu. İan yine bana yaklaşmakta tereddüt etse dahi ellerimi tutuyor ve sakinleşmem için okşuyordu. Ondan yine kaçmamdan ölesiye korkuyordu. Yine aynı şeylerin olmasının hayal kırıklığını yaşarken beni teskin ediyordu. "Geçti. Sakin. Sakin. Geçti bebeğim..."

Tam kaygılarımdan kurtulmuş ve aramızdaki bu büyük bariyeri kaldırmışken aynı şeylerin olması beni öyle sarsmıştı ki çığlık atmayı bırakınca ağlamak istedim. İan'a bunları yaşattığım içinden kendimden nefret ettim ve içimdeki yanlışlık hissine rağmen onun kucağına gidip sarıldım ona. Bu sefer kaçmayacaktım. Bilinçli olmadığını bildiğim bir şey için onu cezalandırmayacaktım.

İan hâlâ inanamadığını belli edercesine sayıklıyordu. "Ama neden oldu? Geçen sefer her şey yolundaydı. Neden şimdi tekrar oldu ki? Neden..."

Suçlu bakışlarımı göremesin diye gözlerimi yumdum. Nedenini biliyordum. Geçen sefer onu dürüstlükle değil, merhemi dudaklarından temizlemek için öpmüştüm. O sahte bir öpücük sayılırdı. Bu şey her neyse ikimizin de tüm kalbimizi katarak dudakları birleştiğinde gerçekleşiyordu.

Gözümün önüne Rüyalar Oteli'nde gördüğümüz o yansıma canlandı. Yılandan canavarın karnının yanıma İan gelince nasıl şişkinleştiğini hatırladım.

Sanki bir çocuğa hamile kalmış gibiydi.

22.0. Bölüm - Zamanın Çok Öncesinde

Hüküm sürerdi okyanusun beyi ve hanımı,
Dünya'nın bittiği yerde sulardan konaklarında,
Derin akıntıların çepeçevre sardığı Atlantis'te.
Yerde görülmemiş bereketle kutsanmış,
Ne şanlı ne yüce bir diyardır ki Tanrıları kıskandırır!
Oradan yönetirdi Okeanos tüm su küreyi
Ondan mesudu yoktu, gelini Tethys yanıbaşında diye.
Oysa Ezelî Suyun Titaniçesi özler dururdu,
Güneş'i, geceleri bir gümüş sikkeyi andıran dolu Ay'ı,
Ve inci inci serpiştirilmiş yıldızlı göğü.
Başını yukarı kaldırırdı Tethys, görebilmek için
O'na umut veren bu manzarayı, bir kez daha.

Yoktu evlatları suyun altında. Onları koruyamazken de
Can verip tüketilmiş Altın Soy insanları,
Tanrıların korkunç gazabıyla, silinmişti yeryüzünden.
Kronos'un oğulları gelip çaldığında Titanların tahtlarını
Sebesizce bilenmişlerdi adabı ve hürmeti bilen,
Tanrılardan farksız yaşamış bu ırkın insanlarına.
Nitekim sınanmışlardı kendi yarattıkları tarafından.
Gümüş Soydan olanlar habis varlıklardı,
Kanı kaynamazdı Cennetin anasının, eğer bir gün
Görebilse nursuz ve hayasız suratlarını.
Ancak onlar da silindi gitti Tanrıların kararsızlık,
Acemiliklerinden sebepli. Büyük taşkından sonra duruldu,
Bu soykırım, kaba saba düşmancıl Demir Soylularla.
Bıraktığı gibi kalmadı Dünya, bakacağı evlatlardan
Tek parça bulamayacaktı Tethys bir daha.

Oysa ne de ağırbaşlı ve uysallardı kocasıyla.
Titan kardeşleri Tanrılarla cebelleşirken,

ƐᘐƐOᗡƐſᘐƐ%ƐO

ᗰΠᘐΠOſ\ΠᗡᑐΞᑐᘐƐſ·ᘐXKOΠ\ΠOſᘐΞΧƐſΧΞſᗰKOƐOƐ.
ᘿΠOXK'OƐOſᘐƐXNƐ$ƐſΧΞᑐᘐΞſ\ΠXKᑐᘐKOſ
ᘐ·OKᘐXΛᑐƐOᘐK.
ᘐΞᑐƐOſKᘐƐONƐXKᑐƐOſᗡΞᗡΞᗡΞXᑐΞſ\KᑐᘐƐ$Ɛſ
KNXKONƐ\'NΞ.
XΞᑐᘐΞſSXᑐΠXOΞOƐ\ſᘐΞᑐΞᘐΞNXΞſᘐΠN\KOOƐ\.
OΞſ\KOXƐſOΞſXΠᗡΞſᘐƐᑐſᘐƐXKᑐᘐƐᑐſᘐƐſ LXX
NKOᑐƐXKᑐƐſᘐƐ\ᘐKOᘐƐᑐƐᑐ⅁
·ᑐKᘐKOſXXOΞNƐᑐᘐƐſ·ᘐΞKO·\ſNΠOſ\ΠſᘐΠᑐΞXƐ
·OᘐKOſOΞ\ΠᘐΠſX·ᘐNΠ.ſSΞXƐOƐſNΞNᗰX\ſ
XKOƐᘐK\ƐOᘐKſᘐƐΧΞ.
·X\NſΞ◇ΞXƐſ\ΠXΠOſNƐNKOƐᗡΞ\ƐſX◇X∃ᑐſᘐΠᑐᗡᑐᘐΠ.
SΠOΞ\'Ɛ.ſSΞᗡΞXΞᑐƐſᘐƐᑐſSΠOΠ\ſ\ƐᘐᘐΞXƐſ
KOᘐƐᑐKOſᘐ·XΠſKX'Ɛ.
XΞſƐOΠƐſƐO∃ΠƐſ\ΞᑐᗡƐ\NƐᑐƐXOƐ\ſXƐXᘐƐ◇XƐſSX$Π. LXXV
ᘐK\ƐOƐſXΠᘐᘐKᑐƐſᘐᘐKXᘐƐᑐᗡᑐᘐƐſNΞNᗰX\.ſ
SXᑐΞᘐƐXOΞᘐᘐſƐᗡƐO
·ᘐKſΠOΠNſXΞᑐΞOſᘐΠſOKO◇KᑐƐXƐ.ſᘐƐᑐſᘐᘐΞ◇ſᘐKᗰK.

X·ᘐNΠſΞXXKNXKᑐƐſ\ΠXΠOſKXNƐOᘐK.ſ·OXKᑐƐſ
ᘐ·ᑐΠ\ΠXKOK◇ᘐᘐΞOſᘐΞ
ΠKOſXΞᑐᗡΞſNΠᘐᘐΞNƐXOƐ\ſKXNƐOſ\·XſƐO\KOXKᑐƐ.
NKOᑐƐXKᑐƐOſᘐ·ᑐᘐᘐΠOᗡſSK◇KᘐƐXXK.ſ LXXX
\ƐXƐOOƐ\NƐſXΞᑐ\ΠΠ◇ΠΠOᘐΞO.
ᘐᑐ·O·\'ΠOſ·$ΠXXKᑐƐſSΞXƐΠſᗡKXᘐƐ$ƐOᘐKſ
NƐNKOXKᑐƐOſNKᗰNXKᑐƐOƐ
\ΞᘐΞ\Ɛ◇ΠΞſᘐƐXΞOOƐ\XΞᑐᘐƐſKᘐKᘐƐſXΞſ
ᗰΠᑐOΞXƐſᘐƐXΞO.
NKOᑐƐXKᑐᘐKOſ=K(ᑐᘐ\Ɛ◇ſXK\KGƐ\ſᘐΠſƐᑐᘐᘐƐOſ
ƐO\KOXKᑐƐOK.
OƐXΞᘐᘐƐOſ\ƐOKOOƐ\XKᑐᘐƐſᘐᘐΞOᘐƐſ
XKᑐKNXƐᘐᘐXKᑐƐſNKᑐK=ƐOᘐKO.
SΠOΠ\ſ\·XᘐKOſ·XKOXKᑐſᗰKᘐᘐƐ\ſXKᑐXƐᘐᘐXKᑐᘐƐ LXXXV
ᘐKGƐſᘐᘐXΠOKOK◇ᘐƐſΠΞOΞNƐOſKOK\ƐOƐO.ſ
Ξ$ΞᑐſᘐᘐƐᑐſSΠO
SXᑐΞᘐᘐƐX\ΞſOᗰᑐ\ΠOſXΞſᗰAXK.ƐO◇ſ\ΠᑐKNXKᑐƐOƐ.
KOΞKᘐᘐſ·OXKᑐſᘐKſ\ƐXƐOᘐƐſSƐNNƐſ
NKOᑐƐXKᑐƐOſᘐᘐKᑐKᑐ\ƐO◇XƐᘐᘐ.
KΠΞOƐXƐᘐᘐXΞᑐƐO◇ΞOſ\Ξᘐ·ΞΠXƐ.ſᘐᘐΠXΠᘐᘐſ
NK\ᘐ◇ƐO◇ᘐKOſ\·O(ᑐKſᘐᑐΠ\ΠXᘐΠ.
ᘐΠſ\·XᘐᘐᘐᑐƐO.ſᘐᘐKOᘐKſ\KᘐᘐKſᘐΠ\OKOΠƐXſ XC
ᘐΞOƐᑐſ\·XXΠXᗡᑐXK.
ᘐᘐƐᑐKᘐᘐNƐ$ƐſSƐO◇ƐſᘐᘐKXOKᘐ◇ƐſᘐΠOXK.ſ
O◇KᘐᘐKΠᗡ$ƐſΞΧXKNXKᑐᘐKO
XΞᘐᘐſᑐKᑐᗡᑐKſᘐΠXKOᗡXᗡΠKᘐᘐXƐſXΞNᗰX\ſᘐᘐƐᑐſᘐᘐKᗰK.

Karanlık yaradılışlı Kronos kendi evlatlarına
Kaybederken yüce semanın mesuliyetini
Ne Okyanus ne hanımı karıştı bu amansız savaşa.
Anneliğinden gelen ürkekliğiyle engel olmuştu
Tethys, yüreklenip hiddetlenen kocasına.
Gökteki yıldızları görmek için asırlarca bekleyip,
Suyu ayaklandırıp kıyılara savuran Okeanos'un peşi sıra
Gittiğinde, tattı bir kez daha tenine vuran gece havasını
Ve gördü göğü süsleyen yıldızların yalım almış şölenini.
Kardeşlerinin acı kaderini yaşamasın diye kocasına,
Binbir dil dökmüştü güzel sesine bezeli dizeleriyle;

"Gözlerimdeki ışık gibi parlarsın elbet, bir gün solup gitmeden feri.
Seni bekliyor olacağım, tapınağın soğuk taşları üstünde.
Son kez kapanacağım ona, kıyamet gelmeden önce.
Seni bana versin diye,
Sonsuza dek ayrılmayalım diye.
Şimdi bak yukarı.
Nasıl da parlıyor yıldızlar.
Hiç solmadan,
Bir kez yanıp hiç sönmeden."

XCV

C

CV

CX

22. BÖLÜM
DOĞA ANA

Tethys

Saka gibi, diye düşündü. Doğa ile ilişkilendirilen Ezelî Tanrıçayı arayacağı yerleri düşünse bu kent canavarının göbeğinde bulacağına ihtimal vermezdi. *Kaderin cilvesine bak, buradasın. Sen dahi insanların arasına karışmış vaziyettesin.*

Herkesin bir acelesi vardı. Sanki zaman bu dönemde diğer her şey gibi değerini kaybetmiş, kısalmıştı.

Tethys, lacivert saçları ve gizlenmek için beyaz bir saç bandanası görünümüne bürünmüş kanatlarıyla bohem kızlara benzemişti. Nefes kesici güzelliği, insanlarda belki model olabileceği düşüncesi uyandırıyordu. Hayret ki bir Tanrıça olması değil ama model olduğu inancı O'na daha büyük bir saygı ve nezaket beslemelerine yol açıyordu. Ağır ağır yürüyen bu kadına olur da çarparlarsa özür dilemek için ayağında el pençe olacak gibilerdi.

Güzellik en büyük tanrısal özellik olduysa bu Dünya, Afrodit'in ayaklarına serili olmalıydı.

Buna öfkelenirdi. Onun yerine bitmek tükenmek bilmeyen kargaşaya öfkelendi. Ormanlarını terk edip bu beton çukura gelmiş Tanrıçaya öfkelendi. O'na çarpıp çarpıp duruyorlardı. Cennetsi bedenini koşuşturmalarıyla ezip geçen insanlara öfkelendi.

Her öfke bir patlamayı hak ederdi.

Kavşağın ortasında telefonuyla konuşan adamın O'na omuz atması bardağı taşıran son damla oldu. Tethys'in hiddeti haykırışına karıştı ve omzuna uygulanan kuvvetle kendi etrafında döndü. O'na çarpan adamdan başlayarak tüm yaya geçidindeki insanlar Ezelî Su'yun

gücüne teslim olup suya dönüştü. Bir fıskiye gibi etrafına sular saçan bedenler, önce kovalarca suyun yere dökülmesine benzer bir şapırtı sesi çıkardı. Ardından ıslak kıyafetler sırılsıklam olmuş yolun üstüne düştü.

Bir anda tüm sesler kesilmişti. Tethys yaşadığı enerji boşalmasının etkisiyle nefes nefese kalmış bir şekilde etrafına bakındı ve inanamadı. Gücünü kontrol edememişti. Bloklarca ilerleyen kaldırımlarda ıslak kıyafetlerden başka bir şey yoktu. Caddeler birbirine çarpan arabaların kulak tırmalayan sesleriyle inlemeye başladı. Birkaç ufak yangın ve patlayan borudan başka bir şey kalmamıştı koca meydanda.

Tethys keyiflendi. Tanrıların gazabını hatırlamaları için insanlığa iyi bir ders olacaktı bu.

O'nu sırılsıklam eden su, teninde emilip gücünü tazelerken üstü kurudu. Hiç aldırış etmeden yere saçılmış ıslak kıyafetler üzerinden atladı ve gideceği binanın kapısına geldi. Sonra hatırladı bu tür formalitelere gerek olmadığını...

Bir çift bacaktan sonra üstünde nasıl durduğuna akıl sır erdiremediği topuklu ayakkabısı başka bir adım için kalktı ve indiği zaman kaldırımın çimento yüzeyi yerine şık bir mermer yüzeyi tarafından karşılandı. Önünde en az O'nun kadar zarif, O'nun kadar tanrısal güzellikte bir kadın dikilmiş, camından aşağıyı seyrediyordu.

"Sence de bu gerekli miydi, Tethys?" diye sordu aşağıya bakmayı sürdürürken. "Direkt yanımda bitebilirken aralarına karışan da sinirlenen de sen oldun."

Tethys hiç pişman değildi. "Aslına bakarsan senin niye böyle bir işe kalkışmadığın daha enteresan olanı."

"Çünkü kabul etsen de etmesen de onlar bizim insanlarımız. Onlara bakmaktan başka çaremiz yok."

"Bu yüzden mi buradasın? Doğa Ana bu yüzden mi plazaların yüksek katlarına çıktı?" Tethys yokluğunda O'nunla aynı görevi paylaşan ama yerine getiremeyen kardeşine sitem etti. Aynı kandan değil, aynı görevden olan kardeşiydi Doğa Ana. "Onlara bakıyorduysan doğanın bu hâli ne Physis!"

"Doğa hep kazandı. Bunu biliyorsun. Ben onlar ile varlığını sürdürebilmesi için elimden geleni yapıyorum." Ellerini etrafında açtı ve geniş ofisinin içini süsleyen ekoloji yazılarını okumaya davet etti Tethys'i. Küresel ısınmayla savaş verip insanların umursamadığını defalarca kez belli ettiği bir meseleyi gündemde tutmaya çalışıyordu. Onlar için, onlar adına; onların yerine savaşıyordu.

"Onların bu kadar önemli olduğunu kim söylemiş?"

"Senin için zerre kadar değerleri olmadığını yaptıklarından anlayabiliyorum."

"Fakat ben daha fazlasını yapmaktan bahsediyorum. İnsan evladı yozlaşmış, Physis. Demir soyluların kurtarılacak pek bir yanı kalmamış." Tethys birkaç adımla Doğa Ana'ya yaklaşıp desteğini bulmaya çalıştı. "Zamanında Tanrıların öyle soylara ne yaptığını gördük."

"Onları hiçbir zaman tasvip etmemiştim. Bir soyu ortadan kaldırmaktan bahsediyorsun sen. Sen; sevimli Tethys. Anne. Bakımın Ezelî Tanrıçası... Evlatlarını gözünü kırpmadan katletmekten söz ediyorsun." Physis ürpermişti.

"Bu evlatlar bana yabancı. Sen asırlarca baktın ama sana bile yabancı... Anlamıyor musun? Prometheus'un çevirdiği oyunları göremiyor musun?" diye sordu Tethys yakarırcasına. "Ben kendim olana bakmak istiyorum. Doğamı katletmeyi daha öğrenmemiş olanı istiyorum. Tertemiz, yeni bir başlangıca adım atalım kardeşim. Bu sefer senle ben. Sadece biz."

"İnsan evladını yaratma gücü, yerdiğin Prometheus'tan başkasında yok. Bunu nasıl yapacaksın?" dedi Physis şüpheci bir yaklaşımla.

Tethys coşkulanmıştı. "Sen bir anadan, babadan doğmadan nasıl var oldunsa Physis. Sen nasıl elementlerin birleşmesiyle hayat bulduysan bu sefer hayat vereceksin!"

"Varlığımızın ezelî tanımlarına sadık kalmalıyız, Tethys. Bizim böyle bir şey yapmamız tüm dengeyi bozacaktır."

"Ortada bir denge kalmadı. Hekate'nin yaptıklarından haberin yok senin. Nasıl güçleri parmağına oyuncak ettiğini bilmiyorsun," dedi tiksintiyle.

Physis odada turlamaya başladı. Endişeyle yeşeren tenini ve sararıp solmadan önce kızıllaşan yapraklar gibi kızaran yanaklarını sıvazladı. "O hâlde anlat. Beni davana inandır," dedi Tethys'in beklentiyle bakan suratına. "Eğer ki sana inanırsam, senin destekleyeceğim. Sellerine çorak topraklar ve meyve vermeyen ağaçlar katacağım."

"Peki, ya yeni soy?" diye üsteledi akça pakça Titaniçe.

Physis gülümsedi. "Bir savaş açacak olursak ordumuzu da hazır etmeli."

"O hâlde sana anlatmama gerek yok," dedi Tethys gözleri yemyeşil bir çay suyunun rengine boyanırken. Kendi gülümsemesini O'nunkiyle yarıştırdı. "O kızı kendi gözlerinle görürsen olan biteni anlayacaksın. Bana hak vereceksin."

Burada ikamet eder Physis, şafakla yaşıt,
Doğmamış olarak geldi Dünya'ya; annesiz, babasız,
Gelinsiz, düğünsüz, evlilik dışı bir şekilde
Dört elementin atomları birbirine karıştığında,
Ve bir sızıntı gerçekleştirdiğinde oluştu.

Nonnus - Dionysiaca 41. 51 ff

23. BÖLÜM
ÇÜRÜK ŞEYLER

Rezene

Birkaç gün önce

Riseya şatodan dışarı adımını atmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Vhartlox sınırlarından çıktığı gibi geri dönmeyi dilemişti. Üstünde buharı tüten tencereleri ve ateşi her daim harlı ocağının başında kitaplarına gömülerek çayından büyük bir yudum almayı... Rezene olmak o kadar kolaydı ki bazen eskiden nasıl hayatta kaldığını anlamakta güçlük çeker olmuştu.

Üstünde dengesini sağlamakta fazlasıyla güçlük çektiği süpürgesi gitgide havalanmış, onu bulutların üzerine; iç ısıtan bir güneş banyosuna çıkarmıştı.

Kısa süre sonra porta büyüsünün nimetlerinden yararlanan Berdea cadısı kendini güneşin çoktan battığı bir yerde bulmuştu.

Şiddetli bir rüzgârın eşlik ettiği geceyi yalnızca tepedeki ay aydınlatıyordu. Süpürgesi bulutların üstünde yağ gibi akarken kısa süre sonra parlak ve sarımtırak ışığı, uzaktan bir yıldız gibi seçilen noktayı buldu gözleri.

Gitgide büyüyen nokta üstüne oturduğu gri buluttan yükselen Diana'nın Uçan Dükkânından başkası değildi. Riseya gülümsedi. Özlemişti.

İçeriye, onu uçuşunun son on dakikası boyunca devirmeye çalışmış rüzgâr gibi tozu dumana katarak girdi. Kayan şapkasını çekip görünüşünü düzeltebilmesi için nefes nefese birkaç dakika da geçmesi gerekmişti.

Giriş holündeki hengâmeyle meraklanmış dükkânın sahibesi kafasını gıcırtıyla açılan kapıdan dışarı uzattı tereddütle. Gri saçları örülmüş, başının gerisinde tutturulmuştu. Alnının ortasında kaşlarına doğru süzülen kopkoyu bir geceye benzeyen lapis lazuli taşları şapkasının yerini alıyordu. Rezene onda sırf bu yüzden bile hep cadıdan fazlası olduğuna inanmıştı. Birkaç kez dile getirdiğini ve Diana'nın her seferinde yüksek ama edepli kahkahalarla bu sözüne güldüğünü hatırlıyordu.

Riseya utanarak kapıyı çoktan ardına kadar aralamış, ama hâlâ yüzündeki şaşkınlığı bırakamamış Diana'ya doğru yürüdü.

"Kusura bakma, Diana. Biraz paslanmışım." Elindeki süpürgeyi mahcup bir şekilde salladı.

Diana onu yarı yolda durdurdu. Gözlerinde normalde görmeye alışık olduğundan farklı bir mesafe vardı. "Ne için gelmiştin Riseya? Kapıda da 'kapalı' yazıyordu oysaki."

Riseya kendine kızar gibi başına hafifçe vurdu. "Ah Diana, kusura bakma. Saat farkını hesaba katmayı unutmuşum. Girerken de hayatta kalmaya çalıştığım için kapıya hiç dikkat etmemişim. Sadece labradorintlerim baya eskidi ve kirlendi. Onları yeniler, iki lafın bellini kırarız demiştim. Ama belli ki yanlış zamanda geldim. Bir şeyi mi bölüyorum?"

"Aslında evet," dedi Diana utana sıkıla. "Bir misafirim var."

Riseya özür dilercesine eğildi. "Hiç sorun değil, gerçekten. Başka zaman gelirim."

Tok bir yaşlı kadın sesini duyduğunda gerisin geri yürümeye başlamıştı.

"Al içeri. Çocuklarımdan kendimi sakınacak değilim."

Riseya duyduklarına bütünüyle anlam veremese de aklına çalınan birkaç düşünceyle yerine mıhlanmış gibi durmuştu. Düşündüğü şey olamazdı. Mümkün değildi.

Diana omuz silkti ve eliyle içeriyi işaret etti. "Anlaşılan o ki misafirim senin de bize katılmanda bir sakınca görmüyor. Buyurmaz mıydın?"

Riseya vücudu hissizleşmiş gibi gelirken güç bela hareket etti ama tüm bu çabası yalnızca kapının eşiğine varana kadar işe yaradı.

Gözleri odanın içini tararken ona bakan sandalyede oturan konuğu gördü.

Ayakları çıplaktı, bileklerinde tanımlayamadığı dövmeler vardı. Kat kat kumaşlardan oluşan yığının iki yanından elleri çıkmış, kucağında birbirine kavuşturulmuştu. Kollarında bilezikler ve taşlardan bir renk cümbüşü vardı. Sadeydi ama zengindi de. Gri saçları kulaklarının arkasından dökümlü toplanıp birbirine iliştirilmiş, belirli aralıklarla kendi tutamlarına tutturulmuş bir şekilde yerlere kadar uzanıyor, hatta bir sonu yokmuş gibi görünüyordu. Yaşlılığa yenik düşmüş yüzünde en dikkat çekici yer neredeyse beyaz gibi görünen açık gri gözleriydi. Onu tatlı bir gülümsemeyle izliyordu.

Riseya daha hiçbir şey söyleyemeden ya da gerçekten soramadan ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları kesilmek bilmezken sormanın gereksiz olduğunu düşündü. Çoktan biliyordu. Sesini ilk duyduğu andan beri biliyordu. Dükkâna girdiğinde gücünü hissetmemiş olmak onun ahmaklığıydı.

Böyle bir şey kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Olasılığının varlığına bile inanmazdı.

Kandan candan; karşısında gücünün annesi, en yücesi, kutsal tanrıçası Hekate duruyordu.

İan'la olanlar hakkında tekrar konuşmadık. Sadece dudaklarımız yine yasaklı bölge hâline gelmişti. Ama birlikte doyasıya zaman geçirebildiğimiz dersler hâlâ bir haftayı katlanılır kılan tek şeydi. Aynı zamanda savaşçılık konusunda kendimi hızla geliştiriyor ve bu tekniğin bana kazandıracağı avantajları daha iyi anlıyordum.

Kadimlerle yaptığımız görüşmeler, İliza ile özel sınıfımız; yeni dönemin dersleri ve ikinci öğrenim dersleri de eklenince programım inanılmaz bir şekilde sıkışmıştı. Lisedeki aşırı başarı takıntısından her kulübe ve kurula dâhil olan örnek öğrencilere benzemiş çıkmıştım.

Çürük Şeyler'in bana ilk ne zaman kendini belli etmeye başladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir yerden sonra normal olamayacak kadar fazla şeyin benzeri bir dönüşüm geçirdiğini gördüm ve onlara Karanlık Şeyler gibi bir ad taktım. İsim konusunda çok yaratıcı olduğum söylenemezdi.

Çürük Şeyler'i etrafımda, orada burada bulduğum çürümüş ve canlılığını yitirmiş şeylere diyordum. Misal komodinime moral vermesi için koyduğum saksıdaki çiçekler sabahına solmuş ve kurumak yerine bozulmaya yüz tutmuş oluyordu. Çantamın içinde avuç avuç ölü böcekler buluyordum. Bazı şeyler çok ani ortaya çıkıyordu. Ağzımı götürmek üzere olduğum ve saniyeler öncesinde hiçbir sorunu olmayan yiyeceklerin çürüyüp kurtlandığını görüyordum.

Bu öyle can sıkıcı bir hâl almaya başladı ki canlı şeylerle en az bir botanikçi kadar çok haşır neşir olan Rezene'ye gittim. O koparılmış ve kesilmiş canlıları çürütmeden önümüze koymanın bir yolunu biliyorsa elbet benim sorunum için de bir çözümü olabilirdi.

Her tezgâhından ve açık ocağından buhar kusan mutfağına girdiğimde işi başından aşkındı. Latexten, büyülü hizmetkârlar olan eldivenler oradan oraya koşturuyor, sadece dakikaların kaldığı akşam yemeği için hazırlıkları yetiştirmeye çalışıyorlardı. Rezene beni görünce afalladı ama bunun işine yansımasına izin vermedi.

"Ne işin var burada hemşire? Yemek saati geldi sayılır. Git arkadaşlarınla ye, iki ayağımı bir pabuca sokma şu saatte," dedi önündeki ahşap leğendeki patates salatasını can havliyle karıştırırken.

"Rezene, biliyorum, zordasın ama sana danışmam gereken bir şey var." Yanına gidip ellerimi cebelleştiği leğenin kenarlarına dayadım. "Neye dokunsam çürüyor, bozuluyor. Birisi bana bir lanet yapmış olabilir mi?"

Rezene dediklerime odaklanmakta güçlük çekerek önce yüzüme sonra saate baktı. "Az bekle Tanrıça'nı seversen!" Yetiştirmek istediği salataya dönmeden ikimiz de çoktan yüzümüzü buruşturmuştuk. Az önce dipdiri duran patatesler kendini bırakmış, rengi toprak grisine dönüşmüştü. Ben öğürürken Rezene çığlık attı. "SALATAM!"

Hiç yoktan artık Çürük Şeyler'in neye benzediğini biliyordu. Sakinleşip kendine gelince beni dışarı kışkışladı. "Tamam, ilgileneceğim kuzum. Ama rica ediyorum yemek saati bitene kadar dışarıda bekle."

Hangi dışarı olduğunu söylememiş, ben de havalandırma boşluğuna açılan kapıyı tercih etmiştim. Rezene'yle bu konuşmayı gerçekleştirme düşüncesinden caymak istemediğimden bir şekilde oraya kilitlemiştim kendimi.

Dakikalar boyu merakıma yenik düşüp kafamı aşağı sallandırmasam da sonunda sarmallar çizerek aşağı inen merdivenlerin tırabzanına doğru ilerledim. Sonu kararıp seçilemeyecek hâle gelse de aşağıda beni neyin beklediğinin gayet de farkındaydım. Ejderha kafalarından dökülen şelalelerin beslediği bir kuyu vardı orada. Titaniçe'nin geçen yıl beni boğduğu kuyuydu. İluna gücümü keşfettiğim ve uçarak buraya kadar yükseldiğim yer. Şimdi hep öyleymiş gibi ıssız ve sessizdi. Akan suyun şırıltısı buraya gelmiyordu.

Bir kez baktıktan sonra gözlerimi ayıramadan o boşluğu izlediğimi Rezene'nin kapıyı açıp beni içeri davet etmesiyle anladım. Yerimden bir milimetre bile kıpırdamadan dikilmiştim oracıkta.

Rezene eldiven ekibi bulaşıklara girişmişken beni un çuvalları altında neredeyse yok olmuş bir masaya oturttu ve karşıma geçti. "Bu konuda kadimlerle konuşmayı düşünüyor musun?"

"Sanmıyorum, Rezene. Sıradan bir lanet olmalı."

"Seni buna inandıracak birileri var mı? Sana bu denli sinirlenmiş olabileceğini düşündüğün..."

"Aslına bakarsan var. Hem de tam cadısı," diye oflayıp pufladım. Uzuri olabilir miydi? Berdea yetenekleri şüphemi iyice güçlendirirken en son karşılaşmamızı hatırladım.

Çalışma salonunda kızlarla birlikte tılsım dersinin ödevini yapıyorken Uzuri hışımla yanıma gelmiş ve yüzüme bir mektup fırlatmıştı. Altı yüzeyine de başka tılsımlar çizmekle uğraştığım küpü masaya bırakıp sakince derdini anlamaya çalışmıştım.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ne işler karıştırıyorsun yine?" diye sormuştu Uzuri yükselttiği sesiyle herkesin ilgisini üstümüze çekerken. Ben adam akıllı bir cevap veremezken attığı mektubu okumaya çalışmıştım. Buna fırsat vermeden mektubu alan Uzuri kendi açıklamasını yapmıştı. "Müdire'nin anneme mektubu. Senin aracılığınla beni kütüphanesini düzenlemem için istediğini ve bunun karşılığında gelecekteki başvurularım için uzun bir referans mektubu yazacağını söylüyor."

İsobel yine işleri karıştırmaktan geri durmamıştı. Ancak sandığımın aksine kitaplık düzenlemesi değildi Uzuri'nin canını sıkan. *"İsobel Tarbundle'ın yazdığı bir referans mektubunun bana açacağı kapıları düşündükçe deliriyorum. Ben böyle bir iyiliğin altında ezilemem. Üstelik senin gibi birinden geliyorsa!"*

Belki de ona bunun bir barış bayrağı olduğunu söylemeli ve hiddetini üstümden almalıydım. Ama o anki sinirinden çok büyük haz almış, iyice küplere binmesi için onu daha da kışkırtmıştım. *"Biliyorsun. Annen benim de sevgilimin annesi. Ona yaranmak için sana bile iyilik yapabilirim canım* kardeşim. "

"Berdea mı?" diye sordu Rezene neyi kastettiğimi anlayıp.

Başımı aşağı yukarı salladım. "En zehirlisinden."

"O zaman sana şu taşları verebilirim," diye yerinden doğruldu. Tezgâhın üzerinde olması gerekenden fazla hazır bir şekilde istiflenmiş bir keseye gidip içindeki yusyuvarlak taşları getirdi. Yağmur ormanlarında görülecek canlılıkta bir yeşildi renkleri. "Üstünde bir lanet varsa çözecektir."

Gülümseyerek ellerini tuttum. "Teşekkür ederim, Rezene. Sen olmasan ne yapardım ben!"

Oysa taşlar bir işime yaramadı. Diri şeyler çürümeye devam etti. Şimdiki en büyük problemim hâline gelmiş ağaç fidesi Çürük Şeyler'in başında geliyordu. Her hafta en az üç fide çürütüyorduk. Süpürgem nimfaların saldırısından sonra paramparça olmuştu ve uçuş derslerimiz kaldığı yerden devam ederken ihtiyacım olan yeni süpür-

geyi kadimlerin hiçbiri düşünmemişti. Her zamanki gibi yardımıma ilk koşan Fiona'yla kısır bir döngüye girmiştik. Bu üstümdeki lanet her neyse Uzuri'nin yapabileceğinin çok ötesindeydi. Rezene'nin taşları işe yaramayınca revire gidip Bayan Çınar'ı da görmüş ama onun yanından da elim boş ayrılmıştım.

Sonra günlerden bir gün Fiona aklına gelen şahane fikriyle kapımı çaldı.

"Fiona, bu çok saçma," diye itiraz ettim. "Dilek hakkımı böyle gereksiz bir şey için kullanacak değiliz ya."

"Asıl önemli konular için onu kullanmamak gerekiyor, Erin. Hâlâ anlayamadın mı? Geçen yaşananlardan sonra bile..."

Gözümün önüne Critza'nın simsiyah kanatları geldi. Damarlarından damlayan siyah irin... Başımı iki yana salladım. "Ama bu da biraz fazla müsrif geldi."

"Artık saymayı bıraktım. Kaçıncı fidemiz çürümüştü en son?" diye meydan okudu bana. "Üstünde besbelli doğaüstü bir gücün hâkimiyeti var ve bunu aşamıyoruz."

"Biliyorum, Fiona. Ama ya lambanın bana verdiği fide de çürürse ne yapacağız?"

"O nedenle lambadan özellikle çürümeyen bir fide isteyeceğiz."

Kuşkuyla ona baktım. "O fideden süpürge yapılabileceğinin garantisi ne?"

"Erin, bu işi başından savmaya çalışma. Bu lanetle aşık atabilecek güçteki tek şey lambanın büyüsü. Ayrıca bir süpürgeye ihtiyacın var. En kısa zamanda."

Derin bir iç çektim. Hâlâ ikna olmasam da üsteleyemedim. Lamba, Fiona'nın hediyesiydi ve besbelli dileklerimi de seçme hakkını saklı tutarak bana vermişti. Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Pekâlâ, yapalım şu işi."

Yerini bildiğimden kolayca bulduğum lambanın üstünde parmaklarım gidip gelirken dileğim zihnimden dudaklarıma, oradan dışarıya süzüldü: Çürümeyen bir fide. Bu kadar basit, gereksiz ve gülünç bir

şey istediğime inanamıyordum. Fakat kapattığım gözlerim açıldığında ve dumanların içinden yükselen şeyi görünce yanılıyor olabileceğimi fark ettim. Bu fide hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Gövdesi ve dalları bütünüyle altındandı. Bu bile paha biçilemez olması için yeterli olmalıydı. Fakat dalları süsleyen yapraklar ince ince kesilmiş yakut parçalarındandı. Bu camımsı yapraklar ona büyülü bir zarafet katıyordu.

Kendisini kucaklayıp seraya indirmemiz için bile uzun bir süre boyunca tek kelime etmeden onu izlememiz gerekmişti. Son günlerde toprak havalandırma, fideyi yerine yerleştirme ve ilk suyunu verme konusunda inanılmaz bir yatkınlık kazanmıştık. Fideyi ekme işimiz göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Ondan gözümüzü ayırma düşüncesi bile bizi tedirgin etse de tüm gün orada bekleyemedik. Yukarı çıkıp ortak odanın koltuklarına yayılırken sızlandım. "Fiona, o kadar da belli etmese miydik? Sonuçta okul başladı."

"Hiçbir şey anlaşılmaz merak etme sen?"

"Hadi ama... Yer yok diye seranın orta yerine diktik. Bir de toprağa büyük harflerle adımı yazdın. O biraz fazlaydı sanki."

"Hiç de bile. Ya kendi paranla ya da sihirli bir lambadan iste, malının değerini bileceksin, Erin. O fide paha biçilemez bir şey. Umalım da başına bir şey gelmesin."

"İnsanlar ağacı görmese de süpürgeyi görünce soru soracak. Nereden aldık? Nasıl bulduk diye... Onlara ne diyeceğiz? Bir sihirli lambamız var demek mi, onu okuldan çaldığımızı açıklamak mı yoksa tüm bunlara rağmen lambadan bir fide istediğimizi kabul etmek mi daha korkunç, bilmiyorum."

"Sera yılın bu zamanları çok sakin olur. Kimsenin oraya uğrayacağını bile sanmıyorum," demişti Fiona son kez.

Tabii bu lanet olasıca son sınıfların bir gece yarısı partisi için serayı tercih etmesinden önceydi. Yarın gerçekleşecek bir parti... Lambadan kolaylık için dilediğim bir dilekte bile şansım yaver gitmiyordu. *Harika!*

Seraya inip ne yapabileceğimizi görmek istemiştik ki bir de ne görelim? Fide ergin bir ağaç boyutuna ulaşmıştı. Sadece bir gecede! İnanması güçtü ama her açıdan büyülü bir bitkiden şaşırtıcı olmamasını beklemek asıl saçma olandı.

"Fiona, bunu gizlemek için sanırım geç kaldık," dedim başımı ellerim arasına alarak. "Kimse gelmeden çarçabuk bir dalını kesip ondan kurtulabiliriz gerçi..."

"Saçmalama, Erin. Sana uçma yetisi vermek üzere olan bir ağaca daha saygılı davranmalısın. Özellikle bu kadar değerli bir yapıya sahipken. Ayrıca süpürgeyi yapma işlemi uzun süren bir ritüel niteliğindedir. Bunu daha önce yaptın. Biliyorsun."

Doğrusunu söylemek gerekirse o bulanık zamanlarda yaptığım hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Yine de bozuntuya vermedim. "Ne bekliyorsun, Fiona? Yine gizli kapaklı işler çeviriyoruz ve lanet olsun ki gizli kalamıyor. Dikkatlerin daha fazla üstüme çekilmesini istemiyorum. Emin ol, kadimler de istemiyor. Gidip İsobel'den yardım isteyeceğim. Belki partiyi bir şekilde iptal eder."

Fiona alayla güldü. "Gerçekleşeceğinden haberleri bile olmayan bir partiyi iptal etmek mi? Altından bir ağacın sahibi görünmeyi kabul etmek istemiyorsun ama bir ispiyoncu olmakla sorunun yok yani. Eğer öyle bir şey yaparsan cadılar seni çiğ çiğ yerler."

"Parti olacak diyorsun, onu kesmeyeceğiz diyorsun. O hâlde nasıl gizleyeceğimizi söyle," dedim sıkkınlıkla.

"Onu gizlemeyeceğiz ki," diye karşılık verdi Fiona yüzünden ne yapacağını çoktan biliyormuş gibi şeytani bir parıltı geçerken. "Bu ağacı partinin odak noktası hâline getireceğiz. Öyle ki kimse onun gerçek olduğunu düşünmeyecek. Büyülü bir illüzyon gördüklerini sanacaklar."

"İlginç ama işe yarayabilir. Peki, bunu nasıl yapacağız? Partiye davet edilmedik bile."

"Basit." Fiona ellerini kadraj hâline getirip bir iç mimar edasıyla iki yana açtı. "Bu partiyi biz organize edeceğiz!"

Sigma Fi'nin gizemli bağlantılarını kimse küçümsememeliydi. Organize etmek istediğimi söylediğimde Giulia sevinçle üzerime atlamış ve beni kucaklamıştı. "İçinde bir yerlerde bir parti kızı olduğunu biliyordum," diyerek çevremde dans etmişti. Daha ne olduğunu bile anlamadan partiyi gerçekten de biz organize ediyorduk.

Popülaritenin tadını unutmak üzereydim ki bu sefer cadı versiyonu ağzıma çalındı. Özlemiş olmayı beklemezdim ama Tanrım, insanlarının gözlerinin sana bakarken ayrı bir ışıltıyla parlaması, dudakların sempati katması için özenle yukarı kıvrılması ve merak edilen bilgilere sadece senin erişmiş olman... Bunu özlememek imkânsızdı. Geçen yıl hep merkezde olmaktan yakınmışken aslında bunun hep arzuladığım ve en nihayetinde elde ettiğim bir şey olduğunu fark ediyordum. Ben sessiz, gölgelere sinen ve iddiasız bir tip değildim. Kendimi öyle zamanlarda derin bir uykuda hissediyorum. İluna'yken uyuşturulmuş hissediyordum. Ateşken canlıydım, parıl parıl parlıyordum ve parlayan her şeyin yapacağı gibi *dikkat çekiyordum*. Tanrım, her ne kadar söylemesi utanç verici olsa da ben dikkat çekmekten suçlu bir zevk alıyordum!

Fiona rüya büyülerinde ve illüzyonlar üzerinde uzmanlaşıyordu. O hâlde neden bir rüyayı hayata geçirmeyelim ki diye düşündük: Bir Yaz Gecesi Rüyası!

Ağaç her şeyin merkezindeydi. Gökte altın kum fırtınaları kaynıyor, kırmızı taşlar ve kristalize çalılar ağaca doğru çekiliyordu. Zemin düzlemini kırmış ve her yere saçılmış gibiydi. Havada minik platformlara çıkan görünmez basamaklar, yer çekiminin yön değiştirdiği tampon alanlar ve tümüyle yok olduğu boşluklar. Saniyeler sonrası burası cadılarla dolup taştığında nasıl görüneceğini merak ediyordum doğrusu. Burada nasıl dans edileceğini...

Seranın camları dolunay ışığını içeri alıyor, ışık katılaşıyor, şelaleler şeklinde bitkilerin arasından akıyordu. Sayısız mistik göz yanılsamaları, rüyaları tutan perde kalkınca açığa çıkmayı bekliyordu. Fiona gerçekten de bir *hayalperest*[31] olmayı hakkını vererek gerçekleştireceğini kanıtlamıştı bu partiyle. Her şey inanılmazdı. Ama gerçek bir or-

[31] Hayalperest, Vhardox evreninde insanların uykularına girip kâbuslarıyla savaşan cadılara denmektedir. (Y.N.)

ganizatör ruhunun da olacağını beklememiştim. Her partide müzik olurdu ve Fiona bu konuda okullar bölgesinde gerçekleşen balolardaki gibi garip Kelt, Barok, Viktoryen müziklerini tercih etmek yerine gerçek bir DJ getirmişti.

Teknolojinin bile yasak olduğu Akademiye başında devasa kulaklıklar, küçücük sırt çantasının içinde katlanarak açılan DJ paneli çıkaran bir kızın gelmesi tam anlamıyla beklenmedikti. Kız kulaklıklarını çıkartıp boynuna asınca kulaklarının sivrilip uzayan zarımsı bir tabakayla kaplı olduğunu görmüş oldum. *Bir elf mi,* sorusunu boynunu kaplayan solungaçlar etkisiz hâle getirdi. Bir sirendi! İçimi ani bir ürperti kaplarken o sokak arasını, sivri dişlerini yalayarak kollarında Troy'un baygın bedenini tutan sireni hatırladım. Fiona tedirginliğimi anlamış gibi yanıma geldi.

"Korkma, Erin. Her siren, yemek olarak genç oğlanları tercih etmiyor. Felicity uzun yıllardır insanların arasında yaşıyor ve planları arasında bir seri katil olmak yok. Yanılıyor muyum?"

Felicity güldü. "Emin ol, bolca balıktan oluşan Japon mutfağı yetiyor da artıyor. Ayrıca yemeğini kendine şarkı söyleyerek çağırmaktansa kalkıp hazırlamanın kendine has bir büyüsü var."

"Hem DJ'lik hem aşçılık. Sen çoktan bir insan olmuşsun," diye espri yaptım ikna olarak.

"Sevgilim gibi konuştun. Asla öyle bir derdim yok. Ben geldiğim yeri ve olduğum şeyi seviyorum. Asla inkâr etmem ve saklamaya çalışmam. Uyum sağlamakla kimliğini kaybetmek aynı şey değil."

"Aynı zamanda da bir aktivisttir," dedi Fiona kolunu Felicity'nin omzuna atarken. "Biz de onunla öyle tanıştık. Canavar haklarını savunma mitinginde."

Fiona'nın böyle konularda hassas bir tavır takındığından haberdar değildim. Kim bilir? Belki de bu yüzden tüm canavarsı yönlerime rağmen hâlâ benden korkup kaçmamıştı. Sohbetimiz bıraksak devam edecekti ama içeriye ilk cadı kafilesi girdi ve mekândan büyülenmiş olsalar da müziğin olmaması suratlarını buruşturmalarına neden oldu. Felicity hemen işine dönüp "Haydi, bu partiye hayat verelim," dedi.

Basit bir elektro müzik ritmi serayı kaplarken son sınıf cadı kızlar keyiflendi ve Fiona'yla yanlarına gittik. Fiona kızlara hâlini hatırını sorarken ben kenara çektiğimiz çalışma tezgâhlarının üzerine dizilmiş türlü atıştırmalığı ve içki kokteylini gösterdim. "Rezene sizler için özenerek yaptı."

Gerçekten de öyle olmuştu. Ağzımdan parti lafı çıkar çıkmaz evet ya da hayır demeden direkt kanepelere neler koyacağını düşünmeye başlamıştı. Listesinden *Magic Brownie* ve mantarlar gibi yenilebilir uyuşturucuları çıkarmak için ayrıca mücadele etmem gerekmişti. Rezene gayet normalmiş gibi *"Bizim zamanımızda partiler böyle oluyordu,"* diyordu.

Sonrası olanca hızıyla gerçekleşti. Partiler hep böyle olmaz mıydı? Önü alınamaz bir hızla doluverir ve sonra müzik ve dans işin içinden çıkılamaz bir şekilde her şeyi ele geçirirdi.

Zıplayan, uçan, birbirine dolanan ve birbirini itiştiren bedenler yumağının içerisindeydik. Felicity insanları nasıl etkisi altına alacağını iyi biliyordu. Doğru ya, o bir sirendi. Sayısız şarkıya sayısız kişiyle dans etmiş olsam da enerjim bitmek tükenmek bilmiyordu. Demek ki Rezene'nin koyacağından bahsettiği büyülü otları bu işe yarıyordu.

Troy az ileride onu bu partiye davet eden son sınıf kızlarla yarı şakayla karışık dans ediyordu. Ondan yüzde yüz ciddi olmasını beklemek haksızlıktı ya. Buna rağmen kızlar onun dibine düşüyor, en işveli danslarını sergiliyor ve okullarındaki en tatlı genç erkeği ağlarına düşürmek için tüm hünerlerini gösteriyorlardı. Diğer cadı erkekler Troy gibi savaşçılardan değil, büyücülerden çıkmıştı. İlk erkek cadımız az ama öz kaslarıyla hâlâ kızların göz bebeğiydi.

İlgiden en az benim kadar hoşlanan Troy'u ilginç bir şekilde sık sık bana bakarken yakalıyordum. Sonra gülümseyip ya da şakaya vurup başka yöne dönüyordu. Bunu bile unutacak kadar müziğin ve alkolün etkisinde olduğu anlar da olmuştu ama üstünde durmamayı tercih ettim. İşin aslı, arkadaşlığımız ilerledikçe bana bariz bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Genelde böyle zamanlarda yanlış anlayan tarafın ben olduğumu ve dünyanın merkezinde sadece ben varmışım gibi davranmamam gerektiğini düşünüp Figi'den önce kendimi yeriyordum.

Troy yanıma gelmeye yeltenmedi. Ben de şüphelerimin gerçekliğiyle yüzleşmediğim için memnun bir vaziyette dansıma devam ettim.

İşin üzücü yanı son sınıfların Troy'u getirebildiği gibi ben de kendi arkadaşlarımı partiye davet edememiştim. Bir de parti organizatörü diyordum kendime. Hiç muhatap olmak istemediğim Sigma Fi kızlarını da çıkarınca doğrudan tanıdığım bir tek Fiona vardı ve o da biraz gülünç dans ediyor ve sık sık Felicity'nin yanına gidiyordu. O nedenle çoğunlukla yalnızdım ama iyi dans eden birini gördüğünde onu içinden biri kabul eden çok grup vardı bu partide. Alkol de alamıyordum. Eğlence biter bitmez altın ağaçtan derhâl süpürgemi yapıp kurtulmam gerekiyordu çünkü. Bu stresle daha fazla yaşayamazdım.

Sonuç olarak tanımadığım kızlarla dans ediyor, alkolsüz içkileri tek dikişte bitiriyor ve işte... Zaman geçiriyordum.

Sonra bir anda her şeyin rengi değişti. Hisler başkalaştı. Seraya farklı biri adım atmıştı ve varlığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. *Karanlık... Güçlü... Cezbedici.*

Arkamı döndüğümle Constantine'le burun buruna gelmem bir oldu. Çoğunlukla yaptığım gibi iç geçirircesine ismini dillendirmedim. Yaptıklarından sonra bir daha ona beklediği değeri göstermeye niyetim yoktu. O garip bakışları ve kendine sakladığı emelleriyle benimle sürekli oynayan olmuştu. Şimdi oynama -ve oyalama- sırası bendeydi.

"Ah profesör, sanıyorum yolunuzu kaybettiniz. Öğretmenlerin briç partisi şatonun öbür yakasında kalıyor," dedim alayla. Aslına bakılırsa Vhartlox'un akademik kadrosunun boş zamanını nasıl değerlendirdiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Vampir ortağımı kışkırtmak için yaratıcılığımı kullanmam gerekmişti.

"Ne için burada olduğumu biliyorsun, Erin."

"Bilmez olur muyum? Tabii, Esilya'nın yeraltı hayatına alıştın. Burası seni baydı, değil mi?" Dudağımı büzüp elimle omzunu pohpohladım.

Constantine aşağılayıcı hareketlerime kayıtsız kalamadı ve sonunda öfkelendi. Bana karşı mahcubiyeti çekilip yerine eski puslu sesi gelirken rahatladım. O garip hâllerine ve bakışlarına katlanmaktansa tanışık olduğum bu ukala tavırları yeğlerdim.

"Haklısın. Biraz eğlenmeye geldim. Geleneksel büyülü yaşantının ne kadar sıkıcı olabildiğini unutmuşum," dedi delici bakışları dudaklarındaki keskin bir gülümsemeyle daha da koyulaşırken. Bir vampirin tek sivri yanının dişleri olmaması ilginçti. Karşısındakileri tavırlarıyla dahi ısırabiliyorlardı. O dişler bir kere saplandıktan sonra da ne kadar çırpınırsan çırpın elinden kurtulamıyordun.

"Yardımcı olabilmek isterdim. Ne yazık ki diğerleri için sen hâlâ partilerini saklamak zorunda oldukları bir profesörsün."

Umursamazca omuz silkti. "Beni görünce kaçacak delik aramadıklarına göre bu ayrıntıyı unutmuşlar demektir. O nedenle onları boş verelim."

"Boş verip ne yapalım? Dans mı edelim?" dedim dalgayla karışık.

Constantine elini belime dolarken şakamı ciddiye almış görünüyordu. "Bence harika fikir!" Kalçaları benimkileri de hareketlendircesine oynamaya, şarkının ritmi bedenin her yanından geçerken belki de bu partideki herkesten daha iyi bir dansçı olduğunu gözler önüne sermeye başladı.

"Ne yalan söyleyeyim, bir vampire göre birkaç iyi hareketin varmış," dedim şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp.

Gülümsedi. Belki buna şaşırabildiğim, belki de beni etkilemiş olduğu için ama hiç de keskinliği olmayan bir gülüştü bu seferki. "Loncada çoğu teslimat, anlaşma; gizli kapaklı partiler esnasında gerçekleşir. Gölgelerde kaybolmak için önce kalabalığa karışmayı öğrenmek gerekir."

"Doğru, senin görevin buydu. Gözden ırak bir köşede dikilip olan biteni izlemek..."

"Burada da izlemekten başka bir şey yapmıyorum. Bir parti verdin ve ben de kontrol etmeye geldim."

"Aslına bakarsan partiyi sadece organize ettim," dedim onu düzeltme bahanesiyle dikkatini dağıtarak. Bu sayede yalanım daha inanılır olacaktı. *Yani umarım...* "Sana her genç kız dramam için rapor vermem gerektiğini bilsem haberdar ederdim. Tek derdim böyle bir partiye davet edilmekti."

"Sen kalk iki koca cadı grubunun yegâne hükmü ol ama aptal bir okul partisi için kendini parala." Constantine samimiyetten uzak bir kahkaha attı. "Ben aptal olsam seninle ilgilenmek üzere görevlendirilmezdim Erin Handerson."

Sözlerinin bedenimde yarattığı tedirginliği asla dışa vurmadım. Aksine kirpiklerimin arasından ona baktım. "Cidden bu mu sadece? Benimle sana böyle söylendiği için mi ilgileniyorsun, Constantine?" Ellerim işveyle buz soğukluğunda çenesini okşadı. Tıpkı deri değiştirir gibi karakterimi değiştirdim. Tanrım, sanırım Titaniçe'ye sandığımdan çok özenmiş ve itiraf etmesi güç olsa da O'nun oyunlarında ustalaşmıştım. "Ben daha fazlası var sanmıştım."

Çarpılmış gibi bana baktı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Aynen öyle, diye geçirdim içimde. *Hadi konumuzdan uzaklaşalım!* "Konumuz bu, Constantine. Her an etrafımdasın. Beni izliyorsun," dedim bedenimi onunkine daha sertçe iterken. "Bana bunun işin olduğunu söylüyorsun ama..." Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım. "Hangi iş genç bir kızı öpmeni gerektirir?"

Ürpertiyle benden uzaklaşmaya çalıştı. Kontrolün her seferinde kendi elinde olmasına alışıktı ve kayışlar artık benimkiler arasında olunca afallamadan edememişti. Onu etkiliyordum ve bu zayıflığının üstüne gitmeye niyetliydim.

Yapmaya çalıştığımı anladığında gözlerini hayal kırıklığıyla aşağıya düşürdü. "Neden benimle oynuyorsun, küçük kız?"

"Küçük kız mı?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bakıyorum da almak için çok uğraştığın ismimden yine küçük kıza geçiş yaptık."

"Küçük bir kız çocuğu gibi davranıyorsan sonuçlarına da katlanırsın."

"Her küçük kızla böyle edepsiz dans eder misin?" dememle ona sırtımı dönmüştüm ve arkamda varlığını hissederek Troy'u çevreleyen kızlardan daha fena bir kur dansı yapmaya koyulmuştum.

Ona geri döndüğümde güçlükle yutkunduğunu gördüm. Dudakları aralandı. Müzik çehresinde akarken o her zamanki donmuş hâline bürünmüştü ve sessizce nefes alıp veriyordu. Onu kışkırtmalarıma artık kayıtsız kalamayacak bir hâldeydi. Yine kelimeleri unutmuştu. Yine afallamıştı. Dansıma ayak uydurmaktan başka bir şey yapamıyordu. Üstünde bıraktığım etkiyi hava götürecek bir ciğeri olmasa da hızlanan nefesinden ve titreşimlerden ibaret kalp atışlarının tenimin her yanında özgürlüğünü ilan etmesinden anlayabiliyordum. Bu, içimde böyle bir gücün varlığıyla alevlenen bir yanımı körüklüyordu. Kendimi kaybedecek gibi oluyordum.

Gözleri benim gözlerime kilitlenmişti. Orada ne görüyordu, bilmiyordum ama ben artık rol yapamayacak hâldeydim. Konudan uzaklaşmak istemiştim ve şimdi öyle uzak, öyle ıssız bir yerdeydik ki... Kendimi kayıp hissediyordum. İçimde varlığından haberdar olmadığım ne gibi hisleri uyandırdığımdan bihaber bir şekilde o leylak gözlere bakıyordum.

Fiona'nın rüya dekorları anı daha gerçek dışı bir boyuta sokuyordu. Işıklar bir sönüyor, bir yanıyor, çehremizde kabararak akıyordu. Tüm kalabalık müzikle tek vücut olmuş, aynı anda zıplıyor; aynı anda kollarını savuruyordu. Havada süzülen bedenler, basamaklarda laflayanlar, dans pistindekiler... Herkes kararıp aydınlanan altın ve kızıl ışıklarının altında dans ediyordu. Dans ediyorduk.

Constantine'le dans ediyorduk.

Romantik ya da aşkla alakası olan bir dans değildi bu. Şehvetti. Kana susamışlıktı. Tehlikeliydi. Sanki mideye indirilecek avlar arasında iki yılandık. Ölümün korkusuzluğuyla çevremizi sarmış yemleri bırak, gözümüz birbirimizden başkasını görmüyordu. Birbirimizi kışkırtıyorduk. Savaşıyorduk. Sevişiyorduk. Zehirliydik. Zarar veriyorduk. Dans ediyorduk.

Bir bakışımda Constantine'le yüz yüzeyiz. Gülümsediğimi fark ediyorum. Bir diğer an kafası içindeki şeytani güçle geriye bükülmüş,

boynundaki damaları görüyorum. Uzanıp o damarların üstünde tırnaklarımı gezdiriyorum. Kulaklarım bir yılanın çıngırak sesiyle doluyor. Constantine şehvetle bana bakıyor. Bana yaklaşıyor. Uzaklaşıyor. Işık gidiyor, geliyor. Bir an için aralık bir ağız bir an sonra iki sivri diş cevhersi parıltısıyla ışıldıyor. Bana yaklaşıyor. Benden uzaklaşıyor. Ağzını ardına kadar açıyor. Dişleri saldırmak üzere gibi geriliyor. Büyüleniyorum. Hipnotize oluyorum. Bana sokuluyor. Onu her yanımda hissediyorum. Bu tutku değil; bir davet. Hiçbir hareketi öpücük değil. O ısırıyor. Tenimi değil; ruhumu, bu anı, aramızdaki bu şeyi.

Gözlerimi üstüne diktim az önce baktığımdan farklı bir şekilde. Çünkü anlamıştım. Ben ona dans eden değildim. Ben dans edilendim. Bu kur oyunları ona değil, banaydı. Ödül bendim. Efendi bendim. Güç bendeydi. Beni istiyordu. Peki ya ben onu? Bilmemeyi tercih ederdim.

Sivri dişleriyle bana bir kez daha sokuldu. Ama bu sefer onu başıboş bırakmadım. Tırnaklarımla sağdaki dişinin üstüne bir fiske attım. Constantine irkildi ve şaşkınlıkla dolu bakışlarla bana baktı. "Bunlara ihtiyacın yok," dedim puslanmış bir sesle. Bana bile ait değilmiş gibi uğuldamıştı kulağımda. "Kediler pençelerini saklı tutar."

Dişlerini bunu takiben gizledi. Dediğim gibi. Ben dedim diye...

Gülümsedim. "Şimdi uslu bir kedicik ol!"

Elim çenesinden omzuna kaydı ve onu bastırarak dizleri üstüne çökmesine sebep olana dek durmadı. İşte o an Constantine üzerinde, onun benim üstümde kurduğu gibi, belki ondan bile fazla sindirici bir gücüm olduğunu anladım. Bir kez daha... Tam anlamıyla... İstesem diz çökmekle kalmaz, ayaklarıma kapanırdı. Büyü Öpücük'le yaptıklarından sonra bu içimi soğutmaya yeten yegâne şeydi.

Gözlerinde şaşkınlıkla kafasını geriye atmış, ona şimdi üstten bakan bana bakıyordu. Uzun boyu yüzünden kafası belimin hemen önünde kalmıştı. Sonrasında onu neyin beklediğini tahmin etmeye çalışıyordu. Şimdi ne yapacağım Erin, diyordu leylak gözleriyle. *Ne olacak?*

Ben de bilmiyordum. Bir üstünlük elde etmiştim ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Sadece üstünlük vardı. Onun hissettirdiği sınırsız güç ve müzik... Kalçalarım onu takiben hareket ederken Constantine ellerini belimin yanlarına koymuş, hipnotize olmuşçasına bir çıplak göbeğime bir bana bakıyordu. Bu hâliyle sarhoş görünüyordu. Bu hâlimle ben de sarhoş görünüyor olmalıydım. Kaç içki içmiştim? Doğru ya, bu gece bir yudum bile ağzıma sürmemiştim. Tamamen ayık olmalıydım. Ama neden kendimi böylesine uyuşmuş, böylesine kontrolden çıkmış hissediyordum?

Güç sarhoşluğu...

Başka bir kelimeyle açıklanamazdı.

Sonra, bir anda, sesler boğuklaştı. Zaman benim için yavaşladı. Başımı, bana hâlâ aşağıdan bakan Constantine'in üzerinden kaldırdım. Üstümde bakışların ağırlığını hissetmiştim ama gel gör ki kalabalık da en az bizim kadar kendinden geçmişçesine dans ediyordu.

Sonra Troy'u gördüm. Yüzünde şaşkınlık, öfke ve en çok da ihanete uğramış bir ifade vardı. Bu ifade için önüme İan'la olan ilişkimi sürecek olsa da asıl çekemediği nokta İan'a karşı herhangi bir sadakatsizlik göstereceksem de bunu neden onunla yapmadığım gerçeğiydi. Onunla sonra ilgilenirdim. Belki de ilgilenmezdim. Troy'u zihnimde nereye koyduğumu ve onun için ne kadarını yapacağımı bilemiyordum.

Derken Troy'un bakışları iki adım ötesine kaydı. Onu takip edince beni böyle yerime mıhlayabilen bakışın sahibinin Troy olmadığını fark ettim.

İan karşımda her an kusacakmış gibi bir ifadeyle donakalmıştı. Bakışlarım onunkine tutulunca ben de dondum. Zaman yavaşlamayı bıraktı.

Durdu.

İan aniden arkasını döndü ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Bununla birlikte ben de saatlerce suyun altındaymışım ve yüzeyi yeni bulmuşum gibi derin bir nefes aldım. Zaman tekrar eski akışında akmaya başladı ama o an onu biraz olsun yavaşlatabilmek için neler vermezdim!

Constantine'in hâlâ karnımdaki başını ellerim arasına aldım ve yüzünü kendiminkine çevirdim. Büyülü söz ben daha hangisini seçtiğimi anlayamadan dudaklarımdan süzüldü.

"Espiaj!"[32]

Leylak rengi gözleri anında geriye kaydı ve bedeni bir un çuvalı gibi yana devrildi. Aceleyle onun üstünden atlayıp İan'ın arkasından koşturmaya başladım. Kalabalık her zamankinden daha boğucuydu. Geçmek imkânsızdı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Ona yetişemeyeceğimi biliyordum ve kalbim sanki atmayı kesiyordu.

İan, diye geçirdim içimden. *Bekle...*

Bekle!

[32] Bayıltma büyüsü. (Y.N.)

24. BÖLÜM
EN HÜZÜNLÜ RENK YEŞİLDİR

Aşk gözleriyle değil, hayaliyle görür.
Ve kanatlı Cupid resimlerde bu yüzden kördür.

William Shakespeare - Bir Yaz Gecesi Rüyası[33]

İan'ın arkasından koştururken kalbim parçalara ayrılıyordu. Sanki her adımımda içimden fırlayacak, kırıklarını düşürecekmişim gibi hissediyordum.

Ama... Bunu görmemiş olması gerekiyordu. Garip bir şekilde oynadığım oyunların başka izleyiciler tarafından görülmeyeceğini hayal etmiştim. Çünkü böyleydi. Titaniçe'den gördüğüm buydu. O'nun tek izleyicisi her seferinde ben olmuştum. Ya da artık her kimi manipüle ediyorsa...

İan orada, bambaşka bir yüzümü, olmayan bir yüzümü görmüştü. Görmemesi gereken bir andı o. Onu hiç ilgilendirmeyen ve hiç canını sıkmaması gereken bir andı.

Bunu ona açıklamam gerekiyordu. İçimden çığlık çığlığa adını seslendim. İan... İan!

Telepatik bağımız sayesinde duyabildiğini biliyordum. Ama yine de durmadan devam etti.

Arkasından koştururken defalarca savaşçı hızımı kullanmayı düşündüm. Fakat o da eğer benim gibi bu gücüyle koşmaya başlarsa

[33] William Shakespare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mart 2012, İstanbul; s. 10. (Türkçe Çeviri: Özdemir Nutku, 2010)

onu tümden kaybedeceğimi biliyordum. Bu yüzden içime çektiğim nefesler ciğerimi yaka yaka ona yetiştim ve onu omzundan tutup çekiştirdim.

Sonunda durdurup bana bakmaya zorlayabildiğimde, "İan, sen çok yanlış bir şey gördün," dedim içimdeki acıyı sözcüklerin her zerresinde hissettirerek. "Çok daha yanlış anladın."

İan sitemle omuzlarını silkti. "Neyi yanlış gördüm, Erin? Orada gördüğüm şey gayet açıktı."

"Hayır. Öyle olmadığını biliyorsun. Aynı kişi yüzünden tavernada yaptıklarımı hatırlıyorsun. Rol yaptığımın farkında olmalısın."

"Böyle bir oyunculuk için başka bir motivasyonun daha olmalı."

Onu inandırabilmek için pek bir yol göremiyor ve gözyaşlarına boğulacak gibi oluyordum. Bunun olmaması için elimden geleni yaptım. Her şeyi daha kötü yapar, suçluluktan ağladığımı düşünmesine neden olabilirdim. "Seni anlıyorum. Kırıldın çünkü onun yerindeki kişi sen değildin. Kırıldın çünkü herkesin içinde seninle yapamadığım dansı onunla yapabiliyorum. Ama sen de beni anlamak zorundasın İan... Senin iyiliğin, hatta kendi iyiliğim için seni ondan saklamam gerekiyor."

İan duraksadı. Bunu önceden de duymuştu ve buna benzer bir teoriyi kendisi de Morgana'yla ilişkisini sorduğumda savunmuştu. Ancak o an, o çarpıcı görüntüleri gördükten sonra, eskisi kadar dirençli olamıyordu. Bana olan sevgisi, tıpkı benim ona olan güvenime olduğu gibi tek başına yeterli kalmıyordu. Şüpheleri ve korkuları zihnine doluşuyordu.

"Sadece bu olduğuna inanamıyorum, Erin," dedi hüzünle. "Beni istememeni anlıyorum. Aramızdaki şeyi yürütmesi çok zor ve belki sen sadece basit bir şey arıyorsun." Ona acı verse de sürdürdü. "Hayatındaki tüm sorunlara karşın daha az karmaşık bir şeye ihtiyacın var."

Başımı iki yana sallad ım. "Hayır, İan. Öyle bir şey yok. Bunlar senin kuruntuların. Sana söylediğimden başkası yok: Yaptıklarım sadece dikkatini dağıtmak içindi. Benden istediği sorulara cevap vermemek içindi." İçimden bir ses, ona yaptığım gibi o da benim

dudaklarıma parıltılı dudaklar kitini sürmüş olsa muhtemelen yeşillerim onunki kadar parlak olmaz, hatta şu anki söylediklerim belki kırmızıya çalar diyordu. İçten içe Constantine ile olan çekişmelerimizin kontrolden çıktığının ayrımına varabiliyordum. "Bilmiyorum, belki de benim bencilliğim," diye devam ettim. "*'Evet'* dediğim bir anlaşmaya karşı çıkıyorum. Çevremdeki herkese savaş açıyorum ve yöntemlerim, onları öğrendiğim varlık yüzünden fazla acımasız. Hatta korkunç."

"Yine de düşünmeden edemiyorum. Anlasana..." Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bu kez utançtan değil, kan yüzüne saf bir üzüntüden hücum etmişti. "Beni doğru düzgün öpemediğin ve onu istediğin gibi öpebileceğin aklıma geliyor. O zaman ben mahvoluyorum."

"Senin yanımda her oluşun, her dokunuşun bir öpücük, İlan. Bana böyle hissettirebilecek başka kimse yok bu yeryüzünde. Asıl sen anla," dedim bu karanlık düşünceleri bir an önce zihninden kovalasın diye.

İlan anlayışla başını salladı. Demek istediklerimi anlamıştı. Ama yine de kabul edemediği şeyler vardı. "Sadece," dedi. "Sadece bırak gideyim." Derin bir nefes aldı. "Bu gece gördüklerimi ve senden duyduklarımı hazmetmeye ihtiyacım var. Ama ondan önce kendi hissettiklerimi neden hissettiğimi düşünmem gerek."

Onu bırakmaktan başka çarem yoktu. Arkasından gidişini izlerken benim için paha biçilemez değere sahip bir şeyi kaybedecek olma korkusuyla ağlamaya başladım. Onsuz bir hayatı hayal edince artık gözyaşlarımı durduramadım. Gecenin kalanı ağlayarak geçecekti.

Parti bittikten sonra oraya dönmek belki de alınabilecek en feci kararlardan biridir. Herkes tüm bu dağınıklığı temizleme işinden kendini azat etme derdindeyken tam ortasına adım atmak aptallık olur. Fakat benim derdim ne parti ne de partinin dağınıklığıydı. Artık altın ağaçla bir an önce ilgilenmeliydim. Ama ne parti öncesinde ne de partideki danslarla kaybetmediğim enerjimi, İlan ve Constantine'le olan problemlerle son damlasına kadar tüketmiştim. Şimdi tüm bu işlere nasıl olacak gözüyle bakıyor ve bir daha ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Aklından geçenleri yapmadan önce uyusan iyi edersin. Küçük aklını ağlayarak akıttığın için biraz tazelenmeye ihtiyacın var," diye homurdandı Figi.

"Uyuyamam, Figi. Şu işi bir an önce üstümden atıp kurtulmak istiyorum."

"Kolay gelsin o zaman."

"Hooop, nereye? Bir yardım et bari gelmişken. Zaten yardım isteyemeyeyim diye zihnimin en kuytu köşelerinde saklanmayı biliyorsun. Kal, bir işin ucundan tutarsın hiç yoktan!" diye söylendim.

"Kahretsin. Bu hakkımı çok daha okkalı bir laf sokmak için de kullanabilirdim. Dahasını bırak, laf bile sokamadım."

"Derdine bak ya!"

"Kendimi küçük şeylerle eğlendiriyorum işte. Bu kalabalık zihne düştüm diye her şeye hakkım var benim bir kere."

"Her şeye de laf yetiştir," diye cıkcıkladım. **"Boş durma da başla sen. Geçen yıl nasıl yapmıştık bu süpürge işini?"**

Figi yarım ağız bir şekilde süpürge yapımının ritüelistik adımlarını sayarken onu takiben işe başladım. Üstümdeki kokteyl elbisesiyle, büyükçe bir testereyle dal kesmeye çalıştığım altın ağaç yüzünden simli bir talaş bulutu içinde kalmıştım. Dışarıdan hâlime bakan birisi sadece abartı bir süs püs olduğuna inanırdı.

Dal sonsuz gibi gelen bir kapı gıcırdama sesiyle büküldü ve sonunda gövdeden ayrıldı. Masalardan birinin üstündeki bardakları bıkkınla yere sürdüm ve dalı, camımsı yaprakların hışırtısıyla üstüne yatırdım. Küçük dalları kesmek ve yaprakları sökmek zaman alıyordu ama aynı zamanda da zihnimi durulaştırıyor, düşüncelerin tane tane dökülmesini sağlıyordu.

Figi'nin iyi hâli üzerindeydi. Benimle oğlanların dedikodusunu yapmaya bile gönüllü oldu. **"İan'ın bakışlarında asla tamir edilmeyecek bir kırgınlık vardı sanki. İkna oldu ama olmadı gibi de..."**

"Üff, öyleydi, değil mi? Benim de içime hiç sinmedi zaten." Sonra ağlamaklı sesler çıkardım. **"Sen neden diğer arkadaşlar gibi**

olaya olumlu yönünden falan bakmamı sağlamıyorsun? İyice moralim bozuldu şimdi."

"Onlara arkadaş diyorsan, sen bence bir kendini sorgula önce," diye başladı Figi yine. **"Ayrıca benim görevim bu: Sana gerçekleri, unuttuklarını ya da gözden kaçırdıklarını söylemek."** Kendi lafını kesti. **"Şuradaki dalı kaçırdın. Hah! O. Neyse, ne diyordum. Evet, görevim bu olunca alışkanlık işte şekerim, kendime engel olamıyorum."**

"Şekerim..." dedim takılırcasına.

"Beşinci sınıf, bahar dönemi... O kadar çok şekerim demiştin ki kızlar sana Şekerin **demeye başlamıştı."** Figi'nin sesi alayla eski tonunu buldu. **"Ben senin hafızanım. Tüm hareketlerim ve laflarım senin anı kitaplığından özenle seçilip karşına konuyor,"** dedi Figi galip gelmişçesine.

Utançla o anları hatırlayınca çarçabuk birkaç dal daha söktüm. **"Acımasızsın..."**

"Ha şunu bileydin!"

Sırada daha haşin bir tavırla ağaç dalını zımparalamak, onu düzgüne yakın bir sopa hâline getirmek vardı. Elim hızla git gel hareketleri yaparken dalın mantarsı dokusu toza dönüşüp inceliyor, altından çıkan odun katmanı da tıpkı dışı gibi altından olduğu anlaşılıyordu. Dışı kaplama değildi. Bu ağaç som altındandı! Bu üstümü kaplayan toz bile bir servet olmalıydı.

Sonra bir anda muhabbetimize geri döndük.

"Ya Constantine?" dedim korkuyla.

"Ah, o meselede seni kimse kurtaramaz. Ben bile."

"Kaşla göz arasında onu bayıltmayı nasıl akıl ettim ki ben..."

"O benim marifetimdi. Ne yani? Sürekli zihninden laf atmıyor oluşum izlemediğim anlamına gelmez. Constantine'i etkisiz hâle getirmeseydik de arkamızdan gelip tüm bu zaman boyunca saklamak için bin bir takla attığımız İan'ı mı görseydi?"

İan'ı en az benim kadar sahiplenmesi hoşuma gittiğinden istemsiz bir şekilde gülümsedim. **"O zaman sana bir teşekkür borçluyum.**

Sonuna kadar haklısın. Peki, bana o büyüyü nasıl yaptırdın? Sen yapamazsın, biliyorum."

"İçgüdüsel büyü senkronizasyonu. Burada içgüdü ben oluyorum. Eğer çok acil bulursam senin anlık da olsa kontrol edebilirim. Bilmiyor muydun?"

Figi'nin benim üstümde uygulayabileceği sayısız şeytani planı düşünüp ürperdim. Hiçbirini gerçekleştirmemiş olmasından da ayrı bir kıvanç duydum. **"Ne yalan söyleyeyim? Bunu bilmiyordum."**

Omzumdaki şiddetli sancıyla uyandığımda bir şeylerin yarım kaldığını ya da yarım bırakıldığını anlamıştım. Lanet olsun! Figi onu dinlemediğim için bin tantana yapacaktı. *Uyuyakalmıştım.*

Masanın üstünde neredeyse sere serpe uzanmışken şapkam hâliyle başımdan düşmüş, Figi beni uyandırmak için tek şansını da kaybetmişti. Ama onu kaldırıp başıma alamadan önce başka bir şey fark ettim. Kanımı donduran bir gerçeği...

Saatlerce zımparalamakla uğraştığım ağaç dalı yoktu. Sadece o da değil, ağacın dibinden topladığım çalılar, süsleme için ayırdığım yapraklar, hatta çöpe gidecek olanları ve her yeri kaplayan altın talaş tozları bile kaybolmuştu. Yoktu...

Acaba Figi'nin içgüdüsel olarak nitelendirdiği müdahale gücü sandığımdan daha büyüktü de ben uyurken benim yerime süpürgeyi bitirmiş ve ortalığı düzenlemiş mi diye düşünmeye başladım. Heyecanla, daha çok tahminlerimin doğru çıkması dileğiyle etrafı kolaçan edip seraya bakarken kafamdaki felaket senaryosu farklıydı. Korktuğum, birinin dalı ben uyurken çalmış olmasıydı. Ama tahmin ettiğimden daha büyük bir felaketle karşı karşıyaydık.

Ağaç gitmişti! Sadece dalları ve topladıklarım değil, koskoca ağaç gitmişti!

Tanrım, Tanrım, Tanrım, diye içimden sayıklarken ellerimi başımın arasına aldım. Şimdi ben ne yapacaktım? Bu nasıl olurdu? Seradaki tüm dağınıklık olduğu gibi dursa da ağaca dair hiçbir iz yoktu. Zımparayla masaya saçılan talaş gibi, dalı keserken her yeri toza bu-

lamış altın parçacıkları da yoktu. Sanki ağaç alınıp götürülmemişti. Hiç var olmamıştı. Tıpkı Fiona'nın rüya büyüleri gibi bir görünüp gitmişti.

Endişem, bir süpürgem olmasına bu kadar yaklaşmışken elimdeki fırsatın böyle kayıp gitmesi değildi. Aslına bakarsan bir süpürge kadar basit bir şey için büyük bir dilekten fedakârlık etmeyi bile saçma bulmuştum. Fiona'nın küçük şeylerde büyük değerler görebilmesi zırvalığına rağmen; sonuçta bir süpürgeydi bu... Uçmanın da öyle ahım şahım bir yanı yoktu. O dilekle gerçekleştirebileceğim mucizeleri düşünürken Fiona yüzünden harcamıştım onu. Öncesinde boşa harcadığımı düşünürken şimdi ne oluyordu durum? Bir dileği öldürmüştüm. Bir mucizeyi söndürmüştüm.

Şu son birkaç gündür işlerim o kadar ters gidiyordu ki kendimi mağlup olmuş hissediyordum. Omuzlarım çökmüş bir hâlde şapkamı masadan aldım ve ayaklarımı sürüye sürüye yatakhaneye yürümeye başladım.

O sırada kapıda elinde sıcacık kahve kupaları ve mosmor gülümsemesiyle Fiona belirdi. Her zamanki gibi şen şakrak hâllerindeydi. Beni yıkık, yorgun ve umutsuz görünce ne diyeceğini şaşırdı önce. Sonra arkama baktı ve parti çöpleriyle hiç olmadığı kadar dolu görünen ama aslında bizim için bomboş olan serayı gördü. Elindeki kupalar yeri boyladı ve porselen kırıkları ve sıcak kahve etrafa saçıldı. Yanmamak için geriye çekilen Fiona dehşet içinde sordu: "Erin, nerede bu ağaç?"

"Gitmiş Fiona. Bilmiyorum... Gitmiş."

Şimdi ağacın eski yerini kurcalıyor ve söyleniyordu. "O kadar emek boşa mı gitti şimdi? E, süpürge? O da mı yok! Elde var sıfır."

"Evet, dileğim boşa gitti. En başta niyetim böyle saçma bir şey için dilek dilemek değildi zaten," diye karşı çıktım. "Şimdi bana üçüncü dilek hakkımı da bunun için harcamamı söyleme o yüzden. Bir daha aynı hatayı yapma gibi bir niyetim yok."

Fiona'nın kan beynine öyle bir sıçramıştı ki hâlâ bana hesap soruyordu. "Seni bir an için yalnız bırakamayacak mıyım ben? Bu senin görevindi. Senin ritüelindi. Ne yapıyordun tüm bunlar olurken?"

"Uyuyordum," dedim dişlerimin arasından. Ona zaten sinirliydim ve bu gece erkekler yüzünden çok dolmuştum. Öfkemle uçlara sürüklendiğimi biliyordum. Fiona'nın susması için içimden dualar ediyordum.

"Uyuyor muydun? *Uyuyor muydun*, Erin!" Ama Fiona o kendine has, gerekliliği tartışılır planları bozulunca hırçınlaşıyor, ondan hiç beklenmeyen yıldırıcılıkta birine dönüşüyordu. "Nasıl da rahat söylüyorsun? *Senin işin, ne hâlin varsa gör* deyip gitmek mi gerekiyor yani? Sürekli arkanı toplamaktan yoruldum artık!"

"Eeeh! Yeter be!" diye patlayıverdim ben de. Sabrım tükenmişti. "De! Lütfen de! Bir rahat bırak beni artık! Arkamı toplamak mı? Ortalığı başta dağıtan hep sensin. Hep senin tez canlılığın ve kendi kendine yaşamaktan korktuğun maceraları bana yaşatma arzun yüzünden böyle olduk biz. Fiona olsa ne delilikler yapar, Fiona olsa ne ister? Hep sen. Sen. Sen..." Sesim korkunç bir hâl almıştı. Fiona neye uğradığını şaşırmıştı ve çatık kaşlarını kaldırmaya bile vakit bulamadan beni dinliyordu. O an öfkeden gözüm dönmüşken gözlerine dolmaya başlamış yaşları görsem belki daha ileri gitmezdim. Devam etmezdim.

Ve Tanrı biliyor ya, o son sözü söylemezdim.

"Keşke danışmanım hiç sen olmasaydın! Senin yerine normal birisi verilseydi yanıma, belki Titaniçe'yle hiç karşılaşmaz, kendimi tüm bu felaketlerin ortasında bulmazdım!"

Fiona hıçkırıklarını gömmek için elini ağzına kapadı. Ardından koşturarak, akan gözyaşlarını görmeme bile fırsat vermeden serayı terk etti.

Daha ne olduğunu fark etmeden, tükendiğini sandığım gözyaşlarıma rağmen deliler gibi ağlıyordum ben de. İçimde tuttuğum ve kendini daha paralamaması için söylemediğim bu şeyler de dışarı dökülmüştü patlayınca. Onu suçlayamayacağımı biliyordum ama öfke anı, en zehirli düşüncelerimle aklımı bulandırmıştı. Çürüttüğüm şeyler arasına kırdığım kalpler ve Fiona'yla olan arkadaşlığımız da eklenmişti.

Görüşümü bulanıklaştıran yaşların arasından yerde paramparça, taşlar arasından emilmeye başlamış kahve bulanan porselen kupalara baktım.

Sabah ayazının bu saatinde *"Kahveler geldi,"* derdi son hecesini uzatarak, eğer onu durdurmasam. Sonra da yanağıma kocamak bir öpücük kondururdu.

Elim yanağıma süzüldü. Fiona'ya belki de en çok İan ve Constantine'le öncesinde yaşadıklarım için böyle patlamıştım. Ama o oğlanlardan hiçbirinin dudağımdaki sonsuz öpücüğü, Fiona'nın yanağımdaki tek -beni sinir ettiğini bildiğinden kuru- öpüşünden daha değerli olamazdı. Öyle bir arkadaşlığı daha önce bilmiş, tanımış herkes bunu bilirdi. Bilirdi...

Sonraki birkaç gün; Constantine'den kaçınmam, İan'ı düşünmem ve ondan gelmeyen haberlerle kendi karanlık senaryolarıma gömülmemle birlikte iyice kısalmıştı sanki. Görevlerimi yerine getirmekte zorlandığım gibi derslere de odaklanamıyordum. Fiona'nın benden eksilmesi dengemi iyice bozmuştu. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Rezene son günlerde bir garipti. Troy, İan kadar olmasa da kırılmıştı. Sara'yı görmeye de gidemiyordum çünkü çıyan yaratığa ne olduğunu sormaktan korkuyordum... Yeni arkadaşlarım zaten eskisinin yerini tutmamıştı. Bazı eskilerin de hiç gerçekten olup olmadığını sorguluyordum. Kızlarla aynı yatakhaneyi paylaştığım için can yoldaşı olmalıymışız gibi davranmıştık. Birbirimize epey bir yardımımız da olmuştu, her ihtiyacımız olduğunda oradaydık. Ama yeterince tanıyabilmiş miydik birbirimizi?

Kayıp, depresif zamanlarım; büyük sorunlarla cebelleşip ölmemeye çalıştığım zamanlarım, onun dışında Fiona'yla atıldığımız sayısız maceralar... Pitsy, Serene ve Freya bunların çoğunlukla dışında kalmıştı. Onları orada ben tutmuş, şimdi kendi aralarında daha güçlü bir bağ kurduklarını fark edince dışarıda kalanın kendim olduğunu anlamıştım. Ne kadar çabalasam da Fiona'da yakaladığım sıcaklığı onlarda yakalayamayacak kadar gerideydim artık.

Esprilerini anlamıyordum. Kendim takılmak istesem yeterli samimiyetimiz var mı yok mu anlayamıyordum. Sırf bu yüzden beni kendi yanlarına çekmeye çalışan Sigma Fi kızlarına karşı koyamıyordum.

Zamanımın çoğunu kulüp odasında geçirmeye başlamıştım. Hazal'la günlükleri çalışıyor, Ayna'yla resim yapıyor ve Giulia'yla gece gündüz poker batağına düşüyorduk.

O gece kütüphanede geç saate kadar ayakta durmuş, İliza'nın üstüme yığdığı yeni kitaplarla cebelleşmiştim. İan'la sıradaki dersimizin gerçekleşeceği cumartesi günü yaklaşırken ona önden yazmayı, aramızdaki şeyi netlemeyi düşünüyordum. Ancak mektubun üzerinde elim tutuluyor, kelimelerin kâğıda damlasına bile izin vermeden havada asılı kalıyordu.

O sırada kütüphane görevlisi ve kolundan tutarak eşlik ettiği Fiona kitaplıkların sonunda göründü. Aida eliyle benim olduğum yeri işaret etti ve gizli yerimi soran Fiona minnetle ona teşekkür edip yanıma geldi. Yüzü, kısa yürüyüşü esnasında düşmüştü. Asık suratlı görmeye alışık olmadığım genç cadı, kırgınlığını içinde tutamıyordu.

Karşımdaki sandalyeye oturduğunda herhangi bir alınganlık göstermedim. Zaten o gelmese ben ona gidecektim. Patlamamın sebebi o değildi. Bunu artık daha iyi anlıyordum. O yüzden ilk konuşan ben oldum. "Hatalıydım, Fiona. Ağzımdan çıkan her kelime için senden ne kadar özür dilesem az. Hiçbirini kasıtlı söylemedim. Gerçekten."

Fiona çenesini dikleştirdi ve bir süre cevap vermedi. Sonra yumuşamaya başladı. "Belli. Benim danışmanlığım altında olman başına gelen en güzel şey."

"Gerçekten öyle." Buzların eridiğini anlayınca gülümsedim. "Sen olmasan ben ne yapardım, hayal edemiyorum bile. Lütfen, unutalım ağzımdan çıkanları."

"Kötü anıları unutması daha kolay... Bak unuttum bile." Otuz iki diş gülümsemesinde zoraki hiçbir şey görmeyince gerçekten affettiğine ve bir gün de unutabileceğine ikna olmuştum.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Fiona elimdeki kitaplara bakıp derin bir nefes aldı. "Onları odana göndersen iyi edersin. Seraya inmemiz gerek." Sebebi ziyaretinin ne olduğu belli olmuştu.

"Gece gece serada işimiz ne? Ağaçlarla beş çayına mı gidiyoruz?"

"Saçmalama, Erin," diye ayıpladı beni Fiona. "Bu saatte ne beş çayı!"

Cidden sorun olan tek şey saat mi dercesine baktım suratına bir süre. Sonra eşyalarımı hızlıca toparlayıp afroz tozuyla odama gönderdim. Sandalyemden kalkarken aniden ilhama gelen Fiona üstüme atılıp beni omuzlarımdan tuttu. "Tanrıça aşkına Erin! Tabii ya... *Beş çayı.* Sen bir dâhisin."

"Neden bahsediyorsun, Fiona? Anlamıyorum."

Cevaplamak yerine beni yaka paça seraya sürükledi. Ağacı diktiğimiz ve ardından kaybolduğu yeri gösterdi. Kökünün bile iz bırakmadığı toprak zeminin biraz ilerisinde dikkatli bakılmadıkça görülemeyecek ayak izleri vardı. Küçük, narin ayaklar seranın dış kapısına doğru gidip izini kaybettiriyordu.

"Ağacın ortadan kaybolmamış," dedi Fiona heyecanla. "Ağacın ayaklanmış ve kaçmış."

"Yürüyebilen bir ağaç dileğimizi hatırlamıyorum."

"Bize ağaç bile vermemiş ki lamba. Bir orman ruhu vermiş olmalı, Erin. En mantıklı açıklaması bu..."

"Nereye gitmiş o hâlde?"

"Tüm diğer orman ruhları ve nimfaları nereye gidiyorsa oraya. Onu kaçırdık ama tekrar bulabiliriz," diyen Fiona'nın aklından yine deli dolu planlar geçiyordu. "Aynen dediğin gibi... Yarın ağaçlarla beş çayına gideceğiz."

Ertesi gün Fiona, şapkasının yerine topuz yaptığı rastalarının çevresine çiçeklerden bir taç takmıştı. Üstündeki uçuk mor, çiçek desenli elbisesi ve sandaletleriyle pikniğe gidecek gibi görünüyordu. Beni odamda yakalayıp gardırobumdan en kır işi ne varsa onu seçti. Figi'yi, tıpkı Fiona'nın şapkasını geri bıraktığı gibi geride bırakmam gerekti.

Sonra yola koyulduk. Bana kalırsa artık bu işin peşini bırakmalıydık ama olanlar daha tazeyken ona uymam gerekiyormuş gibi hissettim. Bunu, cadı süpürgesi yerine Fiona'yla bir tür arkadaşlık aktivitesi olarak yaptığımızı düşünmeye çalışıyordum.

Kadimler, şato sınırlarından ayrıldığımı duyduğunda aklını kaçıracağı için Shu Ling'i ve diğer Asyalı kızları atlatmamız gerekmişti. Fiona'yla tekrar kendimizi ormanın patikadan sapmış yollarında bulmak ürpertici bir şekilde rahatlatıcıydı. Ürpertici olmasını gerektiren sebep, geçen yıl aynı ormana izlemeye geldiğimiz ve sonuna kadar yanlış giden o doğumdu.

Bir Dryad, çocuğunu dünyaya getirmek üzereydi ama ona Büyü Öpücük'ü vermek üzere olan öcü son anda başını kaldırıp bana bakmak istemiş ve her nasılsa her şey alev almıştı... Tabii, o ayrı bir âlemde, bilmediğim sebeplerden ötürü bir şeydi. Fakat bununla kalmamış; yarı Tanrı anne, bir değil iki çocuk doğurmuştu. İlki olması gerektiği gibiyken ikincisi olamayacağı her şeydi: Bir canavar, *bir lanet, yavru yılanlar...* O görüntünün şok edici etkisi yine tüm bedenimi tesiri altına aldı ve Fiona'yla bu küçük doğa yürüyüşü tempomuzu bozup duraksadım. Fiona da aynı şekilde bana döndü.

"Erin? Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Düşünceleri tutan baraj sonunda yıkılırken zihnimi altından kalkması güç farkındalıklar doldurdu. O anın, o görüntünün neden bu kadar ürpertici geldiğini anladım. Çünkü o dolunaylı gecede, tanrısal yaratıkların doğumunda gerçekleşen olaylar tanıdıktı... Daha önce, farklı senaryolarda olsa da bu anı yaşamıştım. Hâlâ yaşıyordum. Ve belki de hep yaşayacaktım.

O bir doğumdu. Lanetli, korkunç ama bir doğuştu. *Bir canavarın doğuşu.*

Cadı Köprüsü'nde bir yumurta kırılmıştı. İçinden dumanlar ve karanlık bir sis eşliğinde çıyan ayakları yeri döven bir canavar çıkmıştı. *Anne* demişti.

İan da o gün oraya gelmek üzereydi. O yumurta sadece beni değil, onu da çekiyordu kendine.

Asıl onunla olduğumda; dudaklarımız buluştuğunda, bu büyülü an karanlık bir mağarada bitmişti. Doğmak üzere olan bir bebeğin annesiz rahmi yırtıp ilk çığlığını atışına şahit olmuştum.

Kendimizi birbirimizden sakındığımız onca zamandan sonra da... Tekrar öpüşmüştük. Ve tekrar sadece iki sevenin birbirini daha yakından tanımasıyla bitmemişti olay. Zihnim başka bir ana gitmişti. Bir çocuk doğmuştu. Hayır... Bir canavar.

Rüyalar Oteli'nde, yansımamıza birlikte bakmıştık. İkimiz de o canavarlardan biriydik. Üstelik benim karnım şişkindi.

Buydu işte. İan'la yanlışlığı beni her an tereddüt ettiren, korkutup kaçıran ve onunla eskisi gibi yakınlaşmamı engelleyen gerçek buydu. Onunla ne zaman öpüşsek bir hayat veriyorduk. Ama yanlış bedene, habis bedene, bir canavarın bedenine.

İan'la ne zaman dudaklarımız birleşse, ruhumuz örtüşse bir canavar geliyordu dünyaya.

"Sorun mu?" dedim kusmamak için zorlu bir mücadele verirken. "Bir sorun değil... Bir gerçek var. Uzun zamandır çözemediğim bilmeceyi yeni çözüme kavuşturabildim. Ama bunu neyle ve nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Dene beni. Bilirsin, her seferinde anlamaya çalışırım."

"Biliyorum. Ama Fiona, bu bilgiyle yapabileceğin hiçbir şey olduğunu düşünmüyorum."

Fiona gözlerime endişeyle baktı. O gözlerde her anımızın silik ışıltısını gördüm. Mutluluğumuzu, kahkahalarımızı, öfkeli tartışmaları, kalp kırıklıklarını, endişeyi, korkuyu... Ama bir şey daha vardı. Artık çok sık gördüğüm ama benim de anlamlandıramadığım... Bıkkınlık.

Fiona neden bu kadar usanmıştı?

Benden mi? Hayattan mı? Problemlerinden mi?

Bana anlatmıyordu ki... Ya da ben ona, anlatsa da umurumda olacakmış gibi görünmüyordum. Critza belki de haklıydı. Ben korkunç bir arkadaştım. Ancak şimdi bildiğim bir şey daha vardı. Bana takılmış ve artık daha gerçekçi gelen yeni bir sıfat.

Ben bir anneydim: *Canavarların annesi...*

25. BÖLÜM
AĞAÇLARLA BEŞ ÇAYI

Önceki ziyaretlerimizde olduğu gibi, yaklaşmakta olduğumuzu büyülü ışıklar ve oraya yönlenen doğa ötesi yaratıklar müjdelememişti. Yemyeşil yonca öbeklerinin üstüne basa basa yürürken pat diye karşımıza camdan bir sera çıkıverdi. Burası okuldaki gibi özenli, tertemiz ve şık bir sera değildi. Okulumuz daha Vhartlox topraklarında yükselmezken, belki de bu topraklara insan evladı hiç adımını atmamışken inşa edilmişe benziyordu ki bu da tek mimarların bizimle gelmediğinin bir kanıtıydı. Onlar tanrısaldı sonuçta, keşifler ve buluşlar onlar için geçerli bir olgu değildi. Gerçekler onların hayal gücüyle sınırlıydı. Ne isteseler olurdu.

İşte karşımızdaki çamur içinde kalıp yer yer parçalanmış camlardan ağaç gövdeleri, sarmaşıklar ve gözlerimin varlıklarına dahi inanamayacağı renklerde çiçekler püsküren bir yapı vardı. Narin, eski ama kadim... Sanki Tanrılar bu bahçeye gelip şarkılar söylemiş, dünyadaki âşıklarının koynuna bu bitki perdeleri arasında girmişler gibiydi... Bu sera da, bu çay partisi de; tıpkı Fiona'nın ihlal etmeyi sevdiği her kural gibi olmamamız gereken yerler arasında yer alıyordu. Gerçekten, nasıl oluyordu da bunları bilebiliyordu ya da kendi başına nasıl keşfediyordu? O deli doluluğunun bu zamana kadar başına bela açmamış olması şanstı.Bu geleneksel ve sık sık yapılan bir beş çayı merasimi olmalıydı. İçeriden çatal bıçak sesleri ve elbette kuş cıvıltılarının sanki onlara eşlik ettiği lir ve harp müziği gelip akın ediyordu kulaklarımıza. Fiona arkasına, bana dönüp üstüne basa basa uyarıda bulundu. "Bak Erin. İçeride ikram edilen hiçbir şeye elini sürme. Çaya bile... Onlar, nasıl desem, büyülü olabilir işte. Yeme bak, sakın diyorum."

"Tamam, yemem de bunu saygısızlık olarak algılamazlar mı?"

"Hayır, onlar da yiyeceklerinin bize uygun olmadığını biliyorlar. Ama yine de bizi denemekten kaçınmayacaklardır."

"Peki, dikkat edeceğim," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

Fiona derin bir nefes alıp içeri girdi. Yerlere dökülmüş ve neredeyse tüm yüzeyi kaplamış kuru dallar ayaklarının altında çatırdamaya başlasa da durmadı. Geldiğimizi çoktan bildiklerine emin olduğum orman sakinleri sese tepki bile vermediler. Tıpkı bir ağaç gibi onlar da zamanla katılaşmış ve duyarsızlaşmış bir kabuğa sahiplerdi. Mimikleri artık oynamıyordu bile.

Fiona masanın yanına gelince reverans yapıp benden de aynısını beklediğini belli edercesine başını yana döndürdü. Kırılan dizlerimi ve yaylanan sırtımı görünce bir memnuniyet gülümseyişiyle masadakilere döndü. "İyi akşamlar değerli orman sakinleri. Keyfiniz bol olsun."

"Hayrola genç cadı? Bu ziyafette ne oldu da aramıza katılasın tuttu? Size göre değil burası... Sizin yurdunuzdaki gibi kokmaz burada çiçekler, yiyecekler..." dedi sesi tıpkı yanan bir odunun çıkaracağı çatırtı seslerine bezenmiş yaşlı bir ağaç ruhu. Teni odunsu bir dokuyla kaplıydı ve yaşlılığı kırışıklıklara dönüşen kabuklarından anlaşılabiliyordu.

Fiona hep coşkulu çıkan sesini nazikleştirerek konuştu. "Üzgünüm, sizleri rahatsız ettik. Beş çayınızı bölmek istemezdik fakat danışmak istediğimiz önemli bir konu vardı."

"Hangi husus bu güzel akşamüzerini bölmeye değecek kadar acil olabilir ki?" diye sitem etti daha genç, ağacının bir fidan olduğunu düşüneceğim denli yeşil bir Dryad.

"Altından bir ağaç ruhu kayıplara karıştı. Hem de hiçbir iz bırakmadan..." Fiona'nın kısa ama öz sözleri masada derin bir sessizlik oluşturdu. Hızlıca birbirlerine bakan orman sakinleri bir şeyleri bildiklerine dair şüphemi güçlendirerek konuyu geçiştirmeye çalıştılar.

"Oturun o hâlde. Kendinize bir sandalye seçin ve doldurun tabağınızı önünüzdeki enfes yiyeceklerle," diye buyur etti en güleç yüzlü,

Bayan Çınar'ın türünden olduğunu belli eden mantarlar şakaklarına saçılmış nimfa.

Fiona benim kolumu korumacı bir tavırla tutarak seranın içerisinde ilerletti ve karşılıklı duran sandalyelerden birine beni oturttuktan sonra masanın karşısına geçti ve yerleşti. Bir hizmetkâr gibi giyinmiş ceylan kürklü orman kızı, seri hareketlerle önümüze servis açtı ve desenlerle bezenmiş çay fincanlarımızı sıcacık, parlak yeşil çayla doldurdu. Çayın üstünden buharlar çıkmıyor olsa macun olduğunu düşünebilirdim. Neyse ki hiç iştah açıcı görünmeyişi işime gelmişti. Hiçbir şey boğazımdan geçmemeliydi çünkü.

Oysa masanın kalanı için aynını söyleyemezdim... Tabaklar kafelerin vazgeçilmezi ve bir İngiliz beş çayının bel kemiğini oluşturan şahane tatlılarla doluydu. Tarçınlı çörekler, kruvasanlar, muzlu ekmekler ve limonlu kekler, kremalı pudingler, çikolatalı ve böğürtlenli muffinler, çeşit çeşit turtalar, çilekli pasta, şeker kurabiyeleri... Her şey vardı bu devasa uzunluktaki masada. Şık tabaklar ya da metal ızgaralarda servis edilmiş, tığ işlemeli saten peçeteler tabakların yanına iliştirilmişti.

Açık avucundaki kek kırıntılarıyla bir kuşu besleyen ulu ve diğerlerinden çok daha kadim görünen kadın, başını yana yatırıp Fiona'yla ikimizi süzdü. Diğerlerinin aksine onun pembe teni kanlı canlı insan teniydi. Diğerleri gibi bitkisel bir havası yoktu. Yanaklarına kan vurmuş, saçı papatyalarla örülerek koynuna dökülen, koyu yeşil peplum bir yunan elbisesi giyinmiş bir kadındı bu. 20'li yaşlarının sonunda görünüyordu. Gülümseyince yemyeşil gözleri aydınlandı ve dolgun dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Bir tapınan görmeyeli çok uzun zaman olmuştu," dedi şarkı gibi bir sesle.

"Ben o kadar inançlı değilim," diye yanıtladım doğrudan bana bakınca.

"Sana söylemedim, Erin. Arkadaşından bahsediyordum."

Adımı bilmesi, isimlerin bu büyülü yaradılışlarını ihlal edip benden söküp almış başka bir tanrısal yaratığı hatırlamama sebep oldu. O gizli koyu döven büyükçe kuyruğu ve işveli bakışlarıyla deniz kızını... Titaniçe'yi...

Birinin böyle bir bilgiye erişimi tanrı üstü olduğunu kanıtlamazdı elbette. Ama Titaniçe'nin gözlerinin içine bakmış biri olarak o karmaşık zihnin gözün irisinde ne tür bir farklılık yarattığını biliyordum. Aynı hissi ondan da alıyordum.

Fiona şaşkınlıkla kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Tanrıçam Hekate'nin emrindeyim, eğer kastettiğiniz buysa."

Kadın'ın bakışları şefkatle okşadı Fiona'yı. "O hâlde neden inancın içime çağlayanlar gibi doluyor güzel kız? Artık sadece annenin kızı değilsin. Bunu hissedebiliyorum."

Demek istediği... Fiona, artık sadece Hekate'ye değil, diğer tanrılara da mı inanıyordu? Bunu kastetmiş olmalıydı. İnanamıyordum. Bana hiçbir şey söylememişti: En yakın arkadaşına.

Fiona şaşkınlıkla bana baktı fakat bakışlarımdaki kırgınlığı görmesinin ardından tekrar kadına döndü. "Siz... Yoksa..." Fiona ne diyeceğini bilemedi ve sandalyesini geri çekip başını masaya kadar eğdi. "Huzurunuzda olmak benim için şereftir Tanrıçam!"

Yanılmadığımı biliyordum! Kimdi peki? Kimdi bu ağaçlarla beş çayına katılan Tanrıça? Neyin Tanrıçasıydı?

Boğazını temizleyen yaşlı bir orman nimfası Tanrıçaya baktı. "Doğa Anamız, doğanın ve doğadan gelenlerin Tanrıçası *Physis*[34], bugün bizi teşrifiyle onurlandırdılar."

Bir eski Tanrı mıydı? Yoksa Hekate gibi üçüncü ya da her kaçıncı soydansa daha küçük bir Titan mı? Tanrım... Mitolojik varlıklarla bu kadar iç içe olup hâlâ nasıl Tanrıların soy ağacını ezberlememiştim, kendime inanamıyordum.

Belli ki Fiona daha adı söylenmeden O'nun kim olduğunu biliyordu. Hatta bu benim aksine onun ilk defa bir tanrının huzuruna çıkışıydı. Şoku, heyecanı ve mutluluğu görülmeye değerdi. Fiona derin derin nefesler alıp sözcük kurmak için yeterince sakinleştiğine

[34] Yunan mitolojisinde Ezelî Tanrılardan birisidir. Doğanın düzeninin ve kökenin tanrıçasıdır. En bilindik Yunan ozanlarında bahsi geçmezken Orfizm İlahileri'nde "Doğa Ana" olarak anılır. Doğumu bir anne babadan değil, dört temel elementin birleşmesiyle olmuştur.

emin olunca konuştu. "Tanrılar beni bu şerefli günde burada olma şansına nail görmüş. Geçen aylarda dualarım hep sizinleydi."

Physis gülümsedi. "Ve her biri mükâfatlandırıldı."

Fiona onaylarcasına başını salladı. "Doğa bize bonkör davrandı." Gözleri önce önündeki yemeklere, sonra bileklerindeki Spreéntlere kaydı. Geçen bahar Fiona'nın başından geçenler yine merakımı kabarttı. Israrla anlatmıyor, detay vermiyordu tatilde yaptıklarıyla ilgili. Sanki bana hep dayanak olmak, kendi yaşantısını ve sorunlarını paylaşacağı o sırdaşı olmaktan alıkoymuştu beni. Fiona Rebelleiche beni kendi dünyasından men etmişti.

"Sebebi ziyaretinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu Tanrıça çoktan bilmiyormuş gibi. Bana tavırları yine deniz kızını anımsattı. *Bir "-mış" gibi yapan daha...* Güvenilmez olduğunu bir kez daha yüzüme çarptı bu durum.

Fiona bana söz bırakmadan direkt başladı. Sanki ben çoklu Tanrı inanışına onun gibi geçmediğim için O'nun gibi yüce bir varlıkla münasebete girmeyi hak etmiyormuşum gibi... "Bir fidemiz vardı. Büyüdü ağaç oldu, büyü oldu."

"Sonra ayaklandı gitti," dedi Physis anlayışla.

Çoktan biliyordu işte Fiona, anlasana! Arkadaşımın tıpkı benim gibi bir Tanrıçanın büyüsüne kapılışını gözlerimde acıyla izledim. Geçen sene kendimin de dıştan tıpkı onun gibi görünüp görünmediğimi merak ettim: *Acınası, hayran, yakaran...* Titaniçe'yle deneyimim -Physis'le değil, benim gözümde "Titaniçe" olabilecek tek kişi vardı- bana çok ayrı bir değer katmıştı. Oyunlara artık eskisi kadar kolay düşmeyen bir Erin vardı şimdi. Olayların tüm taraflarını inceleyen ve her ihtimali gözeten bir Erin... O'ndan çok şey öğrenmiştim. İyi ki de öğrenmişim diyordum şimdi içimden.

"Evet, öyle oldu," diye onayladı Fiona sanki Tanrıça'sının ağzından evrenin sırrı çıkmış gibi. "O fide bizim için çok değerliydi. Arkadaşımın uçma ihtiyacını karşılayan süpürge olacaktı bir dalından."

"Ama arkadaşın onu kesti. Beklemedi..."

Fiona sanki korkunç bir suçmuş gibi bakışlarını düşürdü.

"Anneniz Hekate'ye ağaçlarımdan uçma yetisi verirken ona sabrı şart koşmuştum. Büyüyen fidenin düşmüş dalından yapılmalı, demiştim. Ağacın daha miadı dolmamış bir uzvundan; Doğa'ya geri dönmesi için verilmemiş bir adaktan, cadılarına hayır gelmez demiştim."

"Bu terbiyesizlik için ne kadar özür dilesem az, Titaniçem. Korkunç bir şey bu. Farkındayım," dedi karşısında iki büklüm olan Fiona. "Ancak Erin daha çok toy ve paniklemişti. Anlıyor olmalısınız... O çok değerli bir ağaçtı. Görülmesinden, şüphe çekmesinden korkmuş olmalı." Tekrar bana baktığında, sanki kavga çıkardığım için okula çağrılan annemin gereksiz yere kendini ezdirmesi ve bana kaçamak attığı öldürücü bakışlara benzemişti Fiona'nınkiler. Beni, kim olduğumu, tüm yaşantılarımızı ve bizi bu duruma sokan tüm engelleri unutmuş gibiydi. Physis'in büyüsüne kapılmış bir aptaldı şu an sadece.

"Elbette. O en nadide parçalarımdandı. Son 10 yüzyılda yeryüzünde görülmemiş bir lütuftur o. Tanrıların katından, Eski Olimpos'un bağ bahçelerinden bir meyvesiz ağaçtır. Çünkü onun meyvesi gözleridir. Gözlerine hiç bakmadan da ona dokunamazsınız. Alınır, kaçar gider..."

"Vah vah... Bilemedik işte," dedi Fiona içli içli.

Physis onu yatıştırdı. "Sıkma canını çocuğum. Bir iki lokma bir şey ye. Yüzüne bir canlılık gelsin."

Fiona dalgın dalgın elini pastacıklardan birine attı. "Fiona!" diye panikle uyarmam gerekti bu durumda. Beni kendisi uyarmışken nasıl da kapılıp gitmişti ilahi varlığın büyüsüne.

Sözümle kendine gelen arkadaşım silkinip kendine geldi ve pastayı tabağına bıraktı. "Bugün biraz iştahsızım, Titaniçem."

Physis güldü ve masada ona doğru yaklaştı. "Korkma çocuğum. Senin gibilerin korkmasına gerek yok."

"Ama ben bu yiyecekler hakkında bir şeyler okumuştum..."

"O okudukların doğanın hediyelerini değil, evlatlarının hakkını yiyenler için geçerli. Sen bunu yıllardır yapmıyorsun," dedi masadaki ulu orman ruhlarının bir tanesi.

"Kim, neyi yapmıyor?" diye sordum. Hem anlamıyordum hem de burada olduğumu Fiona'ya hatırlatmaya çalışıyordum.

İşe yaramış olmalı ki Fiona ilgiyle bana döndü. "Bu masadaki yiyecekler efsunlu. Bir kez bunları yedin mi bir daha hayvansal ürün tüketemiyorsun. Yani tüketebiliyorsun ama her lokmada o et için kesilen hayvanın acısını, sağılan sütün esirgendiği yavruların açlığını hissediyorsun. Bir tür lanet gibi..."

"Uyanış çağrısı," diye düzeltti yeşil bir nimfa.

"Ah, tabii," diye mahcubiyetle yüzünü eğen Fiona, tabağındaki kremayla kaplı keke baktı ve ağzına götürüp koca bir ısırık aldı. "Dedikleri gibi, benim endişe etmeme gerek yok çünkü ben zaten vegan besleniyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Benimle neler neler yediğini biliyordum çünkü. "Ne zamandan beri?" Fakat düşününce bahar tatilinden itibaren bir şeyler değişmiş gibiydi. Doğum günü pastamın tadının biraz farklı gelmesinden anlamalıydım.

Fiona doğrularcasına, "Geçen bahardan beri," dedi. Dedikleriyle Physis'in dedikleri arasında bir farklılık olduğunu anlamamıştım. Birkaç ayı "yıllar" diye nitelendirmek mümkün değildi. Gözüm o esnada odaya giren iki küçük çocuğa takılmış ve üstüne kafa yoramamıştım.

İkisi de tıpkı tüm yavrular gibi sevimliydi. Birisi bir satirdi. Küçük toynaklarının çıkardığı ses yalnız kalmıyor, onu kovalayan diğer çocuğun simsiyah ayakları aynı sesi çıkarıyordu. Ancak diğeri bir satir değildi. Başka bir mitolojik varlıktı ama buraya, bu kutsal mekâna ait görünmüyordu. O bir Minotor [35] yavrusuydu. Baştan aşağıya siyahtı. Gözleri dahi teninde kamufle olmuştu. Minotorlar boğalara benzetilirken o tatlı ifadesiyle benim aklıma siyah pugları getirmişti.

Beni görünce diğer çocukla oynamayı bırakan Minotor'u annesi olduğunu düşündüğüm bir Dryad endişeyle kucağına çekip başını bana bakamayacağı bir açıya çevirdi. Çocuk yine de kaçamak bakışlarla beni izliyordu. Kadının yüzü haykırışlar için bükülmüyorken ta-

[35] Mitolojide yarı insan yarı boğa olan yaratık. İsmi Yunancada "Minos'un Boğası" demektir.

nıması zordu ama siması tanıdık gelince sır perdesi ağır ağır aralandı. Bu doğum yapan o nimfaydı. Minotor çocuk da o gün karnından çıkan ikinci çocuktu. Elçinin Öpücüğü'ne yaptığım şeyin sonucu ortaya çıkan canavardı. Bu kadar hızlı büyüyebilmiş olması akılalmazdı. Oysa gelişimlerinin zamanla alakası olmadığını dövüş çukurlarından, çıyan yaratıktan biliyordum.

Diğerlerinde olduğu gibi onun da annesi sayılır mıydım şimdi? Öyleysem çıyan yaratığa yapamadığımı ona yapabilir miydim? Sırf annesinden gelen tanrısal özelliklerle göze daha güzel geliyor diye Minotor'un sorumluluğunu üstüme almaktan o kadar çekinmiyordum. Aklıma Constantine'in sözleri geldi. *"Monstrum kelimesinin bir diğer anlamı da utançtır. Canavarların deforme olmuş bedenleri insanlarda ilk bu tepkiyi çeker çünkü. Bakamama, tiksinme, onun varlığından utanma..."*

Bu yüzden çıyan yaratığa yaptıklarım kabul edilemezdi. Sadece görünüşü daha rahatsız edici diye ona sırt çeviremezdim. Buradan çıkınca bu işin peşine düşmeli, ona ne olduğunu öğrenmeliydim.

Öte yandan masada hâlâ bir konuşma sürüyordu. Fiona her ne kadar Physis'ten iliklerine kadar etkilense de buraya ne için geldiğini unutmamıştı. Hâlâ süpürgenin derdindeydi. "Peki, fideyi çağırsanız, buraya gelse de onun gözlerinin içine bakıp bir dal istesek," diyordu umutla.

"Çağıralım bakalım. Vermek isterse verir," dedi yaşlı orman ruhu.

İçeriye diğer yaratıklara kıyasla daha şaşalı bir orman ruhu girdi. Bedeni, çatlamış ve pürüzlenmiş altından genç bir kızdı. Çıplak vücudunu yakutlardan yapraklar örtüyor, kırmızı saçları dalgalanarak yaprakların arasına karışıyordu. Ürkek hareketlerle içeri giren ruh önce bana, sonra Physis'e baktı. Gözleri gerçekten denildiği kadar büyüleyiciydi.

"Konuş yavrum. Anlat bize olanları," diye kızı dürtükledi aynı orman ruhu.

"Adım Safeni. Günler öncesinde Tanrıların katında kök salmış anamın ruhundan koparılıp Dünya'ya çekildim. Bunu daha önce eşine benzerine rastlamadığım bir güç yaptı. Bir dileğin gücü... Evim-

den koparıldım. Dikildiğim yeni topraklara dalga geçercesine insan sürüsü getirildi. Köklerimin üstünde tepinildi. Yetmezmiş gibi bu kız, dalımı kesmeye kalktı. Kaçtım. Size sığındım." Kelimeleri yeni öğreniyormuş gibi acemice sarf ediyor olmasına rağmen her şeyi olduğu gibi anlatabilmişti kendi bakış açısından.

"Biz seni bir yerden kopardığımızı bilmiyorduk. Sadece bir dilek diledik. Çürümeyen bir fide," diye savundum kendimi.

"Dileğin sana istediğini vermiş gibi. Ama söylesene Erin, neden çürümemesi senin için bu kadar önemliydi?" diye sordu Physis.

Normalde olsa gerçeği ondan saklamayı düşünebilirdim. Fakat canlı ve çürük şeyler uzmanlık alanına gireceği için Doğa Ana'ya sormak mantıklı gelmişti. "Son zamanlarda üstümde bir lanet var sanırım. Etrafımda canlı hiçbir şey kalmıyor."

"Görebiliyorum," diyen Physis başını eğip masanın üstünde bana yakın yiyeceklere baktı. Onunla birlikte masadaki herkes de bakışlarını oraya kaydırdı. Alışık olduğum bir görüntü yine karşımdaydı. Yörüngemin içinde kalan pastalarla birlikte yanımda oturan orman ruhlarının elleri kararmış, çürümüş, canını kaybetmişti. Orman ruhları büzülüp kendini bırakmış ellerinin dehşetiyle sandalyelerinden fırlayıp çığlık çığlığa benden uzağa kaçıştılar.

"Şimdi Tethys'in ne demek istediğini çok daha rahat görebiliyorum," dedi Physis ismini açıkça, hepimizin duyabileceği bir yerde anarak içime korkular salarken. Sadece bu da değildi. Onunla serbest kalışından sonra karşılaştıysa bu bizim için çok tehlikeliydi. Derhâl buradan gitmemiz gerekiyordu.

Yanımda oturan ruhlar gibi sandalyemden fırlayıp gitmek istemiştim. Ancak ayaklarımla ağırlığımı kaldırmaya kalkıştığımda bacaklarımı sandalyeye mıhlamış ince, uzun sarmaşıkların direnciyle karşılaştım. Kaşlarımı çatarak aşağıya baktığımda yeşil sarmaşıkların uzayarak bedenime dolandığını, büyüyerek ve yayılarak Fiona'yla ikimizi de oturduğumuz yere hapsettiğini fark ettim.

Panikle Fiona'ya baktığımda yine çevresinden bihaber, hayran hayran Physis'i izlediğini gördüm. Belli bir yerden sonra başkalarını

yük olarak görmeye başlamıştım ama buna bile sitem edecek bir zamanım yoktu.

Physis masadan kalkarken içeriye küçük çocuklardan başka bir erkek bedeni girdi. Yine bir satirdi ama keçi boynuzlarındaki katlardan uzun süredir o toynaklar üzerinde sektiği belli oluyordu. Dudağına ahşaptan bir flüt tutturan satir, antik bir melodiyle serayı doldurmaya başladı.

"Ne yazık ki bu diyara ait değilsin, Erin. Varlığın dengeleri bozuyor," dedi Physis usul usul. Yapmaya çalıştığı saldırı sebebiyle yüzü vahşi bir açıyla bükülmemişti. O nedenle bir an olsun saldırı altında olduğumu da anlayamamıştım. Ne yapıyorsa şefkatle yapıyordu. Çünkü doğru olanı yaptığını düşünüyordu. "Bu nedenle seni bir uykuya yatırmam gerekiyor. Seninle ne yapacağımızı savaşı kazandıktan sonra düşünürüz."

En azından öldürmek istemiyor, diye geçirdim içimden uykulu uykulu esnemeye başladığımda. Beni tek hamlede katletmeye çalışanlardan sonra gözüme daha barışçıl gelmişti. Ancak satirin uyku büyüsüne kendimi kaptıracak kadar aptal değildim. Eğer uyursam dediklerinin harfiyen olacağını biliyordum. Eğer ben gidersem cadıların savaşı kaybedeceğini biliyordum.

Hızlı düşündüm. Öncelikle bu şarkıyı durdurmalı, flüt notaları beynimi bulandırmıyorken nasıl kaçabileceğimize kafa yormalıydım. Ellerim kollarım bağlıyken aklıma yapabileceğim tek bir büyü geliyordu. Matmazel Snezhnaya Rozarova'nın yoğun emekleriyle kontrol altına aldığım cadı kahkahası hünerimi konuşturma zamanıydı.

Kıkırdamaya başladığım sırada Physis yüzüme acımayla bakıp çaresizlikten sinir krizi geçirdiğimi sandı. Ardından kahkahalarım, bir opera sanatçısının ses kıvraklığıyla birbirini takip etti ve çok geçmeden kâğıt hışırtılarının sesini duymaya başladım. Başkaları göğü gürletir, fırtınaların patlak vermesine sebep olurken benim kahkahalarım komik pug polaroidleri yaratıyordu. Fakat bu gücü ehlileştirince bir fırtınadan daha iyi iş görebildiğini anlamıştım. Beyaz, parlak polaroidler bir hava akıntısıyla seranın kalan camlarını patlatıp içeri akın etti. Önce keskin kenarları orman ruhlarının ve nimfaların tenlerini çizip kanattı. Sonra öyle tepeleme yağdı ki beyaz parlak kâğıtların al-

tında gömülü kaldık. Bir dalın hesabını yapan ağaçlar, içerideki kâğıt israfına sinirlenmiş olmalıydı.

Güzel haber, müzik gitmişti. Kötü haber, şimdiki durumda sarmaşıklardan kurtulsak bile hareket edemeyecek hâldeydik. Physis tek bir parmak şıklatmasıyla kâğıtları parça parça ederek dışarıya savurdu ve sahte kar dekorlarına maruz kalmış gibi duran serayı tekrar hareket edilebilir bir hâle getirdi.

Odadaki herkes sersemlemişti ve kendilerine gelmeye çalışıp üstlerindeki tozları silkeliyorlardı. Fiona sonunda ayılmış ve içinde bulunduğumuz durumun kötülüğünün ayrımına varmıştı. "Tanrıça aşkına, Erin. Neler oluyor?" dedi nefesini toplayabildiği ilk anda. Sonra hayal kırıklığıyla Physis'e baktı.

Merak etme Fiona, diye geçirdim içimden. Bu tanrısal kadınların büyüsüne çoktan kapılıp bu şekilde oyuna getirilmiştim ben. *Bir yerden sonra alışıyorsun.*

Gerinip sarmaşıklardan kurtulmaya çalışırken ne kas kuvvetim ne de büyüm fayda ediyordu. Çürümediği gibi yanmayan bir sarmaşıktı bu üstümdeki. İlginç olanı, bedenimi serbest bırakmak için zorlarken boynumdaki boncukların parıldamaya başlamasıydı. Benim gücüme ait olmayan yeşil bir ışıltıyla parlıyordu.

Bunlar, Rezene'nin bana üstümdeki laneti bozması için verdiği taşlardı. İşe yaramadıklarını görmeme rağmen boynumdan çıkarmayı unutmuştum. Ancak parıltılarının sebebi kendi gücüm değildi. Bambaşka bir büyünün gücüyle parlayan boncuklar ısınıp daha da parlamaya başlarken Fiona'yla beni bağlı tutan sarmaşıklar çözülüyor, hatta parçalanıp yok oluyordu.

"Hekate!" diye gürledi Physis olanları fark edince. "Benim işime müdahale etmeye nasıl cüret edersin! Sana verdiğim doğanın gücünü nasıl bana karşı kullanırsın?"

Taşlardan bahsettiğini bilsem de Hekate'yle bağlantısını çözemeyecek kadar acelem vardı. Tekrar özgürlüğümüze kavuşunca yapabildiğim tek şey, Fiona'ya bakıp kaçmasını söylemekti. "Kaç Fiona! Benim peşimdeler. Sen kendini kurtar."

Fiona bunu yapamayacak gibi kıvrandı. Beni geride bırakamayacak kadar önemsiyordu ama bununla tek başıma daha rahat başa çıkabileceğimin de farkındaydı. Özür dilercesine bakıp kırılmış camların arasından sekip ormanın içinde kayboldu.

Ben de kalkıp başka bir yönde koşmaya başlayacaktım ki önümü Physis kesti. "Hiç bir yere gidemezsin, Erin. Daha işimiz bitmedi," dedi şimdi hırsla ve öfkeyle dolmuş bir ses tonuyla.

Donup kalmış bir hâlde yapabileceklerimi düşünürken sürpriz bir yardım daha günümü kurtardı. Küçük bir savaş narasıyla birlikte Physis'in üstüne atılan Minotor çocuk, siyah boynuzlarını Tanrıçanın karnına sapladı. Odada ben de dâhil kim varsa şaşkınlıkla kalakaldı. Bunu hızla atlatarak, ilk bulduğum açıklıktan atlayıp ormana dalmam gerekmişti. Bu fedakârlık benim için yapılmışken aval aval Physis'in kendine gelmesini bekleyemezdim.

Yine de soluk soluğa koştururken Minotor çocuğun tatlı suratı gözlerim önünde belirip duruyordu. Ben onu korumak, ona annelik etmekten bahsederken onun kendini benim için öne atması yüreğimi burkmuştu. Saldırdığı, türlerinin en yüce tanrıçasıydı. Konseyde Hekate'ye hakaret ettiği için bile cezalandırılması düşünülen Apokalips gibi de değil, gerçekten Doğa Ana'nın ölümsüz tenine boynuzlarını gömmüştü. Bunun için küçük bir çocuğun canını alamazlardı, değil mi?

Bir süre ayaklarımın altında ezilen yaprakların hışırtısı ve sesli alıp verdiğim nefesimden başka ses çıkmadı. Hava kararmıştı ve gideceğim yeri bilmiyorken kurtulacağıma dair umutlarım da gökyüzü gibi kararıyordu. Şatoya geri dönsem dahi bir Tanrıçanın gazabından kurtulabilir miydim?

Tereddütlerimi kafamdan silkeleyip attım. Ezelî Su'yun Tanrıçasıyla nasıl mücadele ettiysem bunu da alt edebilirdim. Tek yapmam gereken kendime inanmaktı.

Minotor çocuğun akıbetini bilmem ama arkamdan gelen seslere bakılırsa Physis hızlı toparlanmış gibi duruyordu. Bana yaklaştığını uzun ağaçların hareketlenip canlanmasından anlayabiliyordum. İlahi varlığın büyüsüyle orman hayat bulmuştu ve beni de yutacak gibi

duruyordu. Bu kökler, yapraklar, sarmaşıklar Physis'in damaları ve organlarıydı. O'na ait bir uzuvdu. Ormanın içinde kaldığım sürece O'na karşı şansım yoktu.

Nereye kadar uzandığından emin olmadığım ormanın içinden çıkmak için tek kaçış yönü yukarısı gibi görünüyordu. İşte şimdi o çıtkırıldım Safeni'nin bana vermediği süpürge işime yarayabilirdi. Sonra birden aklıma geldi: Ben süpürgem olmadan da uçmuştum. İluna formuma geçtiğimde hava benim için suyun kaldırma kuvvetine sahip oluyordu.

Koşmayı bir an olsun bırakmadan dönüşmeye odaklandım. Profesör İliza'nın dersleri böyle zamanlar için birebirdi. Zihnimi tüm panikten arındırıp güçlerimi istiflediğim o karanlık iç boyutumu bulduğumda lacivert bir ışık bana kucak açtı. Bedenim anında hafifledi ve sanki ağır ağır akan bir su varmış gibi tenim ve renklerim İluna'nın gücüne bulandı. Bu his tüm hararetimi üstümden alıp götürmüştü. Artık daha sakindim.

Ayağımı yere vurup ittim ve kalçalarımı su içinde yüzüyormuş gibi ileri geri oynattım. Hiç bekletmeden yerden yükselmeye ve yüksek ağaçların dallarının ağının dışına doğru süzülmeye başladım. Maalesef geç kalmıştım. Bana yetişen Physis'in üstüme savurduğu sarmaşıklar ayak bileğime dolanıp beni aşağı çekti. Aynı şekilde ağaç dalları birbirine sokulup ters dönmüş bir kuş yuvası gibi tepemi kapatmıştı.

Beni aşağı çeken sarmaşıklara ateş bir şey yapmamışken İluna büyüleriyle saldırmamın bir anlamı yoktu. Ancak havada uğradığımız saldırıda Bulut Nimfası'nın yaptığı oyunu hatırlayınca aynısı denedim. Sarmaşıkların içindeki suyu basit bir su ayrıştırma büyüsüyle çektim ve susuz dal kevgire döndü. Bileğimi ikinci çekişimde zorlanmadan kopmuştu.

Zemine henüz çakılmadan arkamı dönüp üstüme atılan Physis'e İluna'nın lacivert demetlerinden oluşan bir güç dalgası gönderdim. Bu ham büyü, Tanrıçaya zarar vermedi ama suyun içindeymişçesine hareket eden bedenimi aksi yönde itti. Tekrar ve bu sefer daha hızlı bir şekilde ondan uzaklaşırken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Böyle bir özelliğim varken süpürgeye kimin ihtiyacı olurdu ki?

Havanın içinde kulaç atmak yerine topladığım güç demetlerini geriye savurarak hızlanıyor, ağaçların gövdelerinin arasında yağ gibi kayıyordum. Tabii, bir yandan da Physis'in can sıkıcı engelleri oradan buradan fırlıyor, ağaç dalları yolumu kesiyor ya da önüme devriliyordu. İki ayak üstünde olmadığımdan onlarla cebelleşmek ve onlardan sıyrılmak artık daha kolaydı.

Kollarımı yukarı kaldırıp su taneciklerinden bir duvar yarattım Doğa Ana'nın önünde. Ardından birer buz boncuğuna dönüşen tanecikler Physis'in hızı yüzünden tenine kurşun gibi saplanıp O'nu taklalar eşliğinde yerde sürükledi. O'nu geride bırakmanın sevincini yaşayamadan bir sonraki kulaç yerine savurduğum büyü demetleri varla yok arası çıktı parmaklarımdan. Lanet olsun, yine aynı hatayı yapmış, gücümü iradeli kullanmamıştım. Tanrısal iyileşme gücüyle yok sürede toparlanan Physis peşime düşmüştü ve aradaki farkı hızla kapatıyordu.

Tükenmiş, yorulmuş ve hissizleşmiş bir şekilde ağaçların arasında sürüklenirken dikkatimi toparlayamıyor, önüme çıkan dallardan eskisi kadar kıvrak hareketlerle kaçamıyordum. Kimilerine çarparak oramı buramı incitiyor, dümdüz uçmaktansa helezonlar çizerek boşlukta yuvarlanıyordum. Artık bitmesini, şatonun ortaya çıkmasını beklerken daha fazla ağaçtan oluşan bir yeşil örtü karşılıyordu beni. Anlaşılan şatoya doğru değil, okullar bölgesinin arasını kaplayan devasa ormana doğru kaçmıştım. Şahane!

Burnuma lağım kokusunu andıran bir koku geldiğinde Physis'le neredeyse dip dibeydik. Risk alıp beni kapanına alabilecek ağaçların gövdelerine tekmeler atarak kendimi hâlâ ilerletmeye çalışıyordum ama yetersizdi. Fakat bu koku... Midemi bulandırması, tiksintiyle yüzümü buruşturmam gerekirken bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu.

Aynı zamanda kokunun bir rengi, ışıltısı olabilirmiş gibi göz alıcı bir yeşil ağaçlar arasında yayılıyordu. Bu ışığın içinde kozmik evreninkiyle alakası olmayan bir güç vardı. Yönümü hızla çekimi hissettiğim tarafa çevirirken Physis hızla adapte olup beni kovalamaya devam etti. Beni yakalaması an meselesiydi. Bense bahsettiği derin uykuya yatırılacağıma ikna olmak üzereydim. Pes etmem yakındı.

Her şeye rağmen elimi bir umut, bu yeşil ışığın arasına daldırdım. Bu garip akım olur da bana yardım eder diye içgüdülerime göre hareket ettim. Mantıklı olanı yapmıştım. Enerji parmaklarımın arasından elime, elimden koluma, oradan ciğerlerime ve bedenimde kan pompalanan neresi varsa her birine akın etti. Ardından akıntıya kapıldım ve kaynağına daha büyük bir hızla kaymaya başladım.

Bu sefer flütten değil, yorgunluktan gelen uykulu olma hâlinden uyanmıştım. Gözümü başka bir Erin olarak açmıştım.

Yeşil görüyordum artık Dünya'yı. Etrafımı saran doğayı bir farklı algılıyordum. Korneamın önü âdeta ejderi kaplayan pullar gibi bir dokuyla kaplanmıştı. Sanki her yanımda sürünerek kayan yılanları hissediyor, çıngırak sesi duyuyordum. Dudaklarımı araladığımda dilim bir çatal olmuş, iç gıdıklayan bir tıslama sesi çıkarmıştı. O gördüğüm yılan kadınınkine benzer bir kıvraklıkla bükülen bedenim, saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

Sonra yok yere kalbimde ani bir sıkışma hissettim. Akordiov bağınınkine çok yakın bir bağ göğsümü sıkıyordu. Bu ruhların bahsettiği anlaşma olmalıydı. Ben de onu ihlal etmeye yaklaşıyordum. Panikle derin bir nefes alırken üstümdeki garip belirtiler kayboldu ve daha tanıdık, daha insani hislerle kuşatıldım.

Tıpkı Kızıl Cadı için gerçek gücümü aranırken bulduğum ateşlerden vazgeçişim gibiydi bu. Bir cımbızla yaşadığım andan çekilip alınmıştım. Göz kırpışlarım arasında içimdeki karanlık uzayı görüyordum. Artık o dönüp duran cenin pozisyonundaki kadınlardan iki tane yoktu. Bir üçüncüsü belirmişti aralarında. Yeşil bir güç yuvası daha vardı. Gözlerimi açıp ağaçları gördüm, kapayıp ceninleri... Yeşil olanıyla göz göze gelmemizle bağlandık ve bedenim alışık olmadığı bir dönüşümün içinde buldu kendini.

Berdea!

Tırnaklarım yeşile dönerken alışık olduğum bir renk dönüşümü oradan omuzlarıma devam etti. Berdea'nın yeşil rengi, geçtiği yerlerde elbise kumaşını yosundanmışçasına çürütüp dantelden detaylara dönüştü. Sırtıma kayıp enseme sıçrayan değişim enerjisi saç köklerimi hareketlendirdi. Saçlarım öyle hızlı uzamaya başladı ki kökle-

rindeki her bir bireysel kılın yaptığı hareketi hissettim. Uzayan saçlarım kalçalarımın da altına geliyordu şimdi. Dalgalanan tutamların rengine bakmama gerek yoktu. Doğal tonda bir yeşile dönüştüğünü bu uzama anında gözlerimde beliren renkten tahmin edebiliyordum. Boynumdaki chocker kolye şeklinde duran Ejderin Kalbi de titredi ve silkindi. Taşlar yuvasını terk edip yeniden birleşti ve ikiye ayrıldı. Bu sefer bir ejderle alakasız iki uzun yılana evrilmişlerdi. Hızla kulaklarıma atılan ağız yerleri kulak mememi dişledi. Kuyruklarını içeriye yuvarlayan küpeler halka şeklini koruyarak katılaştı.

O sırada bana yetişen ve bileğimi tutan Physis'e döndüm. Yeni gücümle gözlerimi kıstım ve benimkini tutan bileğini döndürerek O'ndan kurtuldum. Tetikte bekleyen ağaç dalları ve sarmaşıklar üstüme atılırken yeni gücümü kullandım. Kollarımı dirseklerimi içe bükerek açtım ve sırt omurlarıma sıkışan güç, benim merkezimden başlayarak yeşil bir ışık yaydı. Tekrar normale döndüğümde, ormanın üçünde çürüyüp kararan ağaçlardan küçük bir oyuk vardı. Physis şaşkınlıkla konduğu dalın üstünden bana bakıyordu. O'na canlı bir şey bırakmadığım için burada bana saldıramıyordu.

"Bak sen..." dedi eğlenircesine.

Buna benzer bir anı Titaniçe'yle de yaşadığım için beklentiyle O'na baktım. Mağlubiyetini kabul edişini kaçırmamak için gözlerimi bile kırpmıyordum.

"Sana Yeşil Cadı dememi istiyorsun, değil mi çocuk?" dedi dişlerinin arasından. Sonra dalga geçercesine güldü. "Hayır. Çok daha güçlü... Ama tek taraflı..."

Tekrar bana atıldığında korkuyla başımı diğer yana çevirdim. Oysa o beni oluşturduğum bu çürükten çemberin içinden itip çıkardı ve beni kendine çeken akıntının kalbine doğru itti. Göğsüm gerilerken kollarım ve bacaklarım ona yetişememiş, saçlarım bir battaniye gibi sırtımı örtmüştü.

Sonra beni uçuranın İluna olduğunu ve artık uçamadığımı hatırladım. Atıldığım yerden bir suyun içine düşüp üstünde sektirilen taşlar gibi birkaç vuruştan sonra içine gömülebildim. Çamurlu, yeşil su bir bataklığın suyuydu. Ayaklarım suyun altındaki balçığa gömü-

lürken içine batacağım ve boğulacağım paniğiyle çırpındım. Fakat içine batmadım. Balçık ayaklarımın etrafında katılaşıp beni yüzeye yaklaştırırken hiçbir yerimi ıslatmayan bataklık suyu girdaplara ayrışarak geri çekildi. Etrafımda köpürerek dönmeye başladı. Buraya geldiğim andan beri içimde biriken güç, inanılmaz bir artış göstermişti. Öncesinde güçlüydüm. Şimdi yenilmez olmuştum. Titaniçe'yi alt ettiğim gibi O'nu da kendi gücüyle alt edeceğimi düşünmemiştim. Ama elimde Berdea'nın taptaze enerjisini tutuyorken Physis'i bile haklayabilecekmiş gibi hissediyordum.

"Korkma çocuk. Seni bataklığına kavuşturdum," diyerek kıvrak adımlarla sazlıkların arasından çıktı Physis. "Artık seni alt etmem mümkün değil. O yüzden korkma."

"O hâlde şimdi konuşabiliriz," dedim benden beklenmeyecek bir sükûnetle. Normalde olsa bu anı burada bırakır, Berdea gücünün kilidini açmış olmama sevinir ve Physis'in arkasından el sallardım. Bunun olamayacağı kadar normalden uzaklaşmıştım. Şimdi sorularım vardı.

"Peki ama acele et. Geliyorlar," dedi eski anaç havasına bürünüp.

Kimlerini geldiğini anlamayıp kaşlarımı çatsam da aldırış etmedim. "Bana Yeşil Cadı olmadığımı söyledin. Neden?"

"Bataklıkların Cadısı diyebilirim. Çürük şeylerin cadısı da diyebilirim. Zehir Cadısı da olur bak! Ama Yeşil Cadı..." Nefesini oflayarak bıraktı. "Sende hayatın ve canlıların enerjisi yok. Senin yeşilin daha karanlık bir yerlerden geliyor. O yüzden asla bir bütün olamayacak. Tüm yeşil güçlere hükmedemeyecek."

Kehanette yazan bir dize şimdi anlam kazanmıştı: *Yeşilin her tonu hayat demek değildir.*

Hiç zaman kaybetmeden bir yenisini sordum. "Çevremdeki her şeyin çürümesinin sebebi ne o zaman?"

"Ah... Onu sana söyleyecek kişi ben değilim."

"Ama bir şeyler görüyorsun."

"Tethys'in bahsettiğini görebiliyorum, evet," diye adını söyledi Physis bir kez daha. Tüylerim diken diken oldu. Adını duymamış gibi zihnimi örttüm ismine ve tınısına. Aklıma girmesine izin vermedim. Önümde duran Doğa Ana'ya ve vereceği cevaba odaklandım fakat saniyeler içinde karanlık ormanı aydınlatan meşaleler göründü. Gözlerimi kısa süreliğine kaçırmama rağmen geri baktığımda Physis yerinde yoktu. Gitmişti.

Gelenlerse Fiona'nın uyardığı kadimler ve kışladan toplanmış birkaç savaşçıdan oluşan arama ekibiydi.

"Bayan Handerson!" diye seslendi kadimler başta. Sonra hâlimi, içinde durduğum girdabı ve rengimi gördüler.

Şapkalar tekrar çıktı, dizlerin üstüne çöküldü. Fırsatı hiç kaçırmayan sayılı Berdea cadısının coşkulu tezahüratı ormanda yankılandı. Ne yazık ki bu seferkinin yanlış olduğuna emindim.

"Yeşil Cadım, hizmetindeyiz!"

EZELÎ (PRİMORDİAL) TANRILAR

KAOS
HİÇLİK

KHRONOS
ZAMAN

ANANKE
GEREKLİLİK

EREBOS
KARANLIK

AETHER
IŞIK

NYX
GECE

HEMERA
GÜN

THESİS
YARATIM

PHYSİS
KÖKEN

EROS
ÜREME

PHANES
KUŞAK

GAİA
DÜNYA

URANÜS
CENNET

TARTARUS
CEHENNEM

TETHYS
BAKİM

OKEANOS
SU

PONTUS
DENİZ

THALASSA
YÜZEY

HYDROS
ÇAMUR

OUERA
DAĞ

NESOİ
ADALAR

26. BÖLÜM
İKİ EJDERİN ÖYKÜSÜ

"Size kaç kez açıklamayı denedim," diye ısrar ettim Konseydeki kadimlere. "Physis bana kendi ağzıyla söyledi. Ben Yeşil Cadı olmadım."

"Saçmalık," dedi Kadim Cadı Agula. Berdeaların da hükmü olduğumu görünce gözüne Cecile'i aratmayacak bir hayranlık perdesi inmişti. "Varion Lutfiaların en belirgin özelliği tüm güçlerinin değişim geçirmesidir. Diğer iki disiplinde bu sıfata uygunsan Berdea için de aynısı geçerlidir."

"Demek ki diğer disiplinlerdeki gücüm hayat enerjisinden gelmiyormuş. Doğa Ana haklı. Gücümün yeşeren yerlerden değil, çürüyen taraflardan geldiğini hissedebiliyorum. Yaşamla hiçbir bağım yok." Berdea güçlerimin ortaya çıkması tüm yıl boyunca beklenen bir andı. Bunun beni Yeşil Cadı yapıyor olmasını da umuyorlardı ama öyle değildi işte. Her şey planladıkları gibi gidemezdi. Kadim olsalar bile kozmik enerjinin tahmin edilemezliğini hesaba katamıyorlardı. Aslında katabildiklerini, bunu sadece bürokratik nedenlerden ötürü direttiklerini anlamam için İsobel'in konuşması gerekmişti.

"Belki değilsiniz, Bayan Handerson. Kabul." Bana karşı hitabeti kadimlerin radarına girdiğinden beri değişmişti. "Ancak şunu da kabul etmelisiniz ki cadıların buna inanmaya ihtiyacı var. Bu sayede Beltza ve Movea da size sonsuz saygı ve sadakat gösterecektir."

Resmen cadıların halkla ilişkiler departmanına düşmüş gibiydim. Yalan söylemek ve kandırmak istiyorlardı. Bahsedilen olayın güçlü bir kehanette yazılıp çizilmiş olması onları hiç ilgilendirmiyordu sanki. İçimden bir his ne yaparsam yapayım, onları bu karardan döndüremeyeceğimin farkındaydı. O yüzden pes ettim ve hiç yoktan bu

toplantıdan elim boş dönmemek için çaba gösterdim. "O hâlde siz de bana izin verin. Bir eğitimi daha kaldırabilecek hâlde değilim. Gelecek yıla kadar Berdea eğitimine başlamak istemiyorum."

Agula itiraz edecek gibi olurken Cecile onayladı. "İlk Kızıl Cadı ve Gece Cadısı'nın disiplinlerini tamamlaması bence de doğru bir karar. Acil olan onlar. Hiç yoktan onlardan eminiz."

"Pekâlâ," dedi İsobel kışkırtıcı bakışlarını üzerime sabitlerken. "Cadımızın programı oldukça yoğun. Daha da yoğunlaştırmamıza gerek yok." Kastettiği yarınki savaşçılık eğitimimdi. Gözlerinin İan'la benim üzerimde olduğunu ima ediyordu. Geçen hafta olanları da gördüğünü anlayabiliyordum hafifçe yukarı kıvrılmış dudaklarından.

Ertesi gün İan'la olan dersimize kıyafetlerimi giyinsem de antrenman yapma niyetiyle gitmemiştim. Freya'dan bizi öyle gösterecek bir illüzyon büyüsü öğrenmiş ve İsobel'in gözetiminden uzakta halletmek istediğim bir işe odaklanmıştım.

İlk karşılaştığımızda İan'ın soğukluğunu ve mesafesini korumasını zaten bekliyordum. Fakat başta öyle olmadı. Gelir gelmez hızlı parmak hareketleriyle koordine ettiğim illüzyon büyüsü devreye girerken biz bir sis perdesinin altında kalmıştık. Odaklandığı ben olduğum için fark etmeyen İan, hızla bana koşup sarılmıştı. "Sen iyisin. Tanrılara şükür ki iyisin..."

Önceki günlerde başıma gelenleri, olayın kışladaki gençlere sıçramasından öğrenmiş olmalıydı. Sıradan bir öğrenci olduğum kanısını desteklemesi için tekrar Gorria hâlime dönüşsem dahi İan artık bir Berdea olduğumu biliyordu ve bu gücü elde etmek için baş ettiğim düşmanlar onu daha çok endişelendiriyordu.

"Büyüğünden önce küçük bir savaşım daha varmış. Ama iyiyim," dedim ona daha da sıkı sarılırken. "Buna sahip olduğumu hatırlayınca daha iyi oldum."

İan sıhhatimden emin olunca derhâl kendini geri çekti. "Ben... Başına bir şey gelmesinden korktuğum için... Yani, hâlâ sana karşı ne konumda durduğumu kafamda netleştirebilmiş değilim."

Kaçırdığı bakışlarını yakalamak için en az Physis'le olan kadar büyük bir mücadele verdim. "Benim kafam artık hiç olmadığı kadar net, İlan. Bilmeceyi çözdüm. Yanlış ya da doğru olarak sınıflandırmaya çalıştığımız şeyin ne olduğunu anladım."

"Neymiş?"

"Sana göstermeme izin ver."

"Bilmeceyi çözüp bilmece gibi konuşmana ne demeli?" dedi bu konulardan hep şikâyet edenin ben olduğumu hatırlayıp bıyık altından gülümsemişti.

Ben daha açık bir şekilde kıkırdadım ve dolabımın kulpunu çıkardım çantamdan. İlan'a daha açık bir cevap vermek yerine kapı kolunu oturtabileceğim bir oyuk aradım havada. Bulunca kolu çevirdim, havayı kâğıt gibi kesen dikdörtgen şekli içeri itip dolabımın galaksi desenli zeminini gözler önüne serdim.

İlan tereddütle bana bakıp önden buyurmama uydu ve içeri geçti. Kapıyı arkamızdan örtmeden etrafı kolaçan edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekti. Giriş, kitap yığınlarıyla doluydu ve içerisi rutubet kokuyordu. Sara'ya daha sık havalandırmasını söylemem gerekirdi ama şu anki durumda bunu ne kadar yapabilirdi, bilemiyordum.

Konsey'den yakamı kurtardığım ilk anda dolabıma ve koruyucusuna bir ziyarette bulunmuştum. Ona çıyan yaratığı nereye götürdüğünü soracaktım. Saralondé sadece, "Geleceğini biliyordum," demiş ve geri çekilmişti. "En doğrusunun onu burada tutmak olduğunu düşündüm."

Çıyan yaratığın üzgün bir şekilde yerinde kımıldayıp bana bakmasına ve iki insan başının da gözyaşlarına boğulmasına şahit olmuştum. Kırgınlıklarına sebep verdiğimden içim ezilmişti. Sara, bana onlara bir isim vererek onun gibi sahiplenebileceğimi söylediğinde bunu yalnız yapamayacağımı söylemiştim. *Anneleri ben olacaksam bu yaratığın bir de babası vardı.*

Yanıma bakıp İlan'ın tepkilerini incelemeye koyuldum. Galaksilerden kızın arasındaki, büyüyüp olgunlaşan çıyan yaratığı seyrediyor-

du. Ne diyeceğini bilmeden öylece ona bakıyordu. İki insan kafası da İan'ın gözlerini ilgiyle inceliyor, yanımda getirdiğim bu adamın kim olduğunu çözmeye çalışıyorlardı.

"Bu yumurtanın peşine düştüğümüz o gün serbest bıraktığım yaratık, İan," dedim en nötr kelimelerden birini kullansam da duymalarını ve alınmalarını istemedim. Bugün onlara bir ad verecek ve gerçek birer insan gibi muamele gösterecektik.

İan başını aşağı yukarı salladı. "Anlayabiliyorum. Sanırım onu bazı rüyalarımda ben de gördüm."

"Onlar bizim. Bize ait değiller ama bize ihtiyaçları var, sevgilim."

"Çünkü onu biz serbest bıraktık..." diye tahmin yürüttü. Hâlâ onlara *o* diyor, beyni yapışık ikiz gibi iki bireyden bahsettiğini kabul edemiyordu.

"Sadece o değil," dedim uzanıp onu kendime döndürürken. Elimi boynuna koyup başını benimkine doğru eğdim. "Sana ne zaman dokunsam yanıyorum, İan. Seni öptüğümdeyse bir canavar doğuyor. Aramızdaki büyülü bağ bu, aşkım. Biz, onların annesi ve babasıyız."

İan duyduklarını hazmetmekte zorlanarak bir bana, bir de çıyan yaratığa bakıyordu. Beti benzi atmıştı. Çaresizlikle kıvranıyordu. "Bu sorumuzu cevaplıyor, değil mi Erin? Doğru ya da yanlış sorusunu... Birlikte olmamız yanlış."

Telaşla başımı iki yana salladım. "Hayır, İan! Ne bizimle ne de onlarla ilgili yanlış olan bir şey var. Biz sadece farklıyız. Farklı olmak suç değil ve cezayı hak etmez."

"O bir canavar..." dedi İan fısıldarcasına.

"Evet," dedim göğsümü şişirerek. "Onlar bir canavar. Korkma, sesini alçak tutma." Çıyan yaratığa döndüm. "Busunuz siz. Bir canavarsınız!" Yüzlerindeki aşağılanmış ifadeye baktım ve gülümsedim. Elimi kendi göğsüme de çarptım. "Ben de öyleyim. Ben bir canavarım. Gururla söylüyorum. Artık utanmıyorum. İçimdeki karanlık yana kucak açıyorum; sırf kalbimin ateşi daha parlak yansın diye. Gerçeği ne kendimden ne de Dünya'dan saklıyorum. Ben, sen, onlar... BİZ CANAVARIZ! Doğamız gereği böyleyiz."

Öyle özgür hissettirmişti ki sonunda bunu sesli olarak ifade etmek. Yetmemişti hatta. Gidip uçurumlardan aşağıya bağırmak istiyordum gerçeğimi. Şatodaki cadılara, eski lisemdeki koridorda, anneme... Beni karanlık olan şeylerimden utandırıp bir kutuda saklamaya iten herkese haykırmak istiyordum "Canavarım," diye.

Bu isim utanılacak, tiksinilecek ve kaçınılacak bir söz olarak doğmuştu zamanında. İnsanlar onlara benzemeyen, aralarına karışmasını istemedikleri yaradılışları lanetlemek için sarf etmişti bu kelimeyi. Ancak artık zaman bu isme yeni anlamlar katmanın zamanıydı. Canavar olmak bir hakaret değil, kimliği belirten bir tanımdı. Ben kimliğimi sonunda kabulleniyor ve türüme sahip çıkıyordum.

Dolabın ücra bir köşesinde bizi izleyen Sara, mutluluk gözyaşları dökmeye başladı. Kendine utanç duymadan canavar diyebilen sayılı kişilerden biriydi o. İlan ise hâlâ kelime seçmekte zorlanıyor, bir tepki veremiyordu. Ellerini tuttum. "Parçaları birleştir, İlan. Kaymaktan korktuğun o kara deliği hatırla. Bizi orada kötü bir şeyin karşılayacağına emin misin gerçekten?"

"Oraya kaydığımda bir can aldım Erin."

"Herkes hata yapabilir. Bilinçsizce yapılan bir hata için seni karanlığa terk edemem. Onları da etmiyorum. Çünkü iyi bir yönlendirmeyle geri kazanılabileceğimize inanıyorum. Karanlığı aydınlattığımız sürece korkmamızı gerektirecek bir şey yok."

"Karanlık hep bir tehdit teşkil ediyor. Her an tetikte olmalıyız. Orada yanlışa kaymak, nefes almak kadar kolay."

"Birileri yanlış dedi diye doğamız yanlış olmuyor, İlan." Titanice en mantıklısını söylüyordu. "Yanlış, gerçekten kimin doğrusunu esas alır? Monstrum kelimesini uyduranlar bizi yanlış ilan ettiği için doğrularıma ihanet mi edeceğim yani? Yeterince uzun süredir ondan kaçtım. Artık kaçmak yok." Bunu kabul etmek bile göğsümü sıkan bir Akordiov büyüsünden kurtulmaya bedeldi.

"Benim doğrum sensin," dedi İlan ve yaklaşıp çenemi avuçlarının arasında aldı.

"Gerçeğimiz de onlar," diye karşılık verdim ve yana bakıp hâlâ çekingen davranan çıyan yaratığın insan yüzlerine gülümsedim.

Beni tekrar kendisine çeviren İan başıyla onayladı ve dudaklarını benimkine yapıştırmadan önce tekrar etti. "Gerçeğimiz de onlar..."

Öpüşümüzün yaydığı doğaüstü güç beni başka bir ana götürmek yerine buraya etki etti. Kalplerimizden yayılan sevgi ışığı birleşip önce yere aktı, sonra kanallar çizerek çıyan yaratığa doğru ilerledi. Yandan gelen güçlü ışıkla ayrıldık ve neler olduğuna baktık.

Çıyan yaratığın bedenine hücum eden turuncu ışık, tüm gövdelerini bir ışıldağa benzetirkenken bir kadına ve erkeğe ait yüzler gençleşip tekrar çocukluklarına döndü. Bedeni küçüldü. Gözlerindeki deli bakışlar silindi gitti. Yüzüstü bırakılmanın büyüttüğü çocuklar sevgiyle ve kucak basmakla tekrar eski masumiyetlerini bulmuşlardı. Kalpleri tekrar aydınlıkla parlıyordu artık.

Işık sönüp büyülenmişçesine bizi seyreden yaratık yüzler dillenince, derin bir nefes verdim. "Anne," dedi oğlan olanı. "Baba..." dedi kız kardeşi.

İlk seferinde yaptığım gibi onlardan kaçmak yerine üstlerine yürüyüp kollarımı ikisine dolamak için açtım. "Oğlum," diye başladım isim merasimine. "Senin adın, *San.*" Adlandırmamla birlikte aramızda Sara'nınkine benzer bir bağ gelişti. Saralondé'nin isim merasiminde bana olduğu gibi İan'ın tutulmasını anlayışla karşıladum ve ikinci ismi de ben verdim. "Kızım; sana da bundan sonra *Peed,* diye sesleneceğim."

Adlarını kendi ağızlarından dökmeye çalışan çocuklar öyle içten bir ifadeyle gülmüşlerdi ki en az o Minotor çocuk kadar tatlı görünüyorlardı şimdi. Her şeyin yavrusu tatlıdır...

Sarılmak üzere iyice yaklaştığım çocuklar, çıyan bedenlerini üstüne tırmanabilmem için yere eğdi. Üstüne çıktığımdaysa beni yukarılara kaldırarak ayaklarıma dokundular ve hiçbir kadimin tezahüratında görmediğim bir bağla beni sevdiler. "Anne!"

Savaşçıların kışlasından dönmüş, odama gitmeden önce okulun bahçesinde biraz turlamak istemişken çırpılan kanat sesleriyle kaşımı çattım. Elbette böyle güzel ve duygulu bir anın sonrasında beni rahat bırakmayacak bir ortağım vardı.

"Constantine?" dedim bıkkın bir şekilde sesin geldiği yöne dönerek. Taştan, yosun tutmuş bir bebek heykelinin üstüne tünemişti. "Ne var?"

"Yeşil Cadı olman gibi büyük bir gelişmeyi benimle ne zaman paylaşmayı düşünüyordun?"

Parmağımı çeneme dayayıp uzaklara baktım. "Hmm, bir düşüneyim. Bir tacizci gibi beni öpüp uykularımı manipüle etmeni bekliyordum sanırım."

"Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?"

"Ben yapılanı asla unutmam, *sapık donuk kan*!" Gözlerimi kıstım. Bir hakaret olup olmamasını umursamadan sırf Uzuri ona, geçen yıl böyle seslendiği ve haklı çıktığı için söylemiştim.

Constantine o zamanki gibi öfkelense de beni tehdit etmeye kalkışmadı. "Varlığımdan bu kadar hazzetmiyorsan anlat ve kurtul benden," dedi uzlaşmacı bir tonla.

"Artık seninle konuşabildiğimizi bile düşünmüyorum." Çenemi kaldırıp ona üstten baktım. Tabii, uzun boyuna bir de heykel eklenince bu pek mümkün olmamıştı. "Beni leydine götür. Yalnızca Apokalips'e konuşurum bu dakikadan sonra."

Yüzü düştü. "Bu ne böyle? Müdürünü çağır, o gelsin, der gibi."

"Aynen öyle. O yüzden çenen değil, kanatların iş yapsın. Sakın ha, bana ilk seferki gibi sarılacağını sanma. Ben kendi yöntemlerimle uçacağım." Önce etrafıma bakındım. Yalnız olduğumuza ikna olduktan sonra gözlerimi kapattım. Bir dahaki açışımda İluna gücümdeydim. Elimi ona uzattım. "Beni elimden tutup sürüklemen yeterli olacaktır."

Constantine gözlerini devirirken ayağımı yere vurdum ve havalandım. Kanatlarını tekrar cisimleştiren vampir profesör de kimseler

görmeden geceye karışmak için fırladı ve saniyeler içerisinde şatonun ışıkları küçücük bir noktaya dönüşmüştü. Beni bilmediğim ama pek merak ettiğim Loncanın merkezine götürürken söyleniyordu. "Kadimler bundan haberdar olurlarsa dönecek bir okulun kalmayabilir. Haberin olsun."

"Yeraltı Leydisi'ne 'evet' dediğim andan beri haberim var. Merak etme sen."

Yerin altı ne zamandan beri 100 katlı bir gökdelenin tepesi olmuştu? Bir çatı katı süitinin terasına iniş yapmıştık. Lüks ve zenginliğin şaşkınlığıyla tüm şehri görebilen balkonun kenarına doğru yürüdüm. Yanıp sönen ışıkların büyüleyici manzarası Vhartlox'un uçsuz bucaksız ormanlarından sonra iyi gelmişti. Orta Çağ'a takılı kalmış izole bir saraydansa zamanın gerçekliği içerisinde büyüyü muhafaza edebilmek daha albeniliydi. Sanırım Esilya Yeraltı Loncasının neyinin bu kadar abartıldığını anlamaya başlıyordum.

İluna gücümde kalırsam odanın içinde istemsiz bir şekilde yüzeceğimden çekinerek başka bir güç disiplinine geçmeye karar verdim. Bana hep tanıdık gelen Gorria'yı seçecekken son anda karar değişikliğiyle Berdea'nın zehirli ve tazeleyici enerjisini kuşandım. Apokalips'i şaşırtacak bir giriş yapmam onu hazırlıksız yakalardı ve en az İsobel kadar iyi olduğu manipülasyon yetilerini bir süreliğine köreltebilirdim.

Belimin altına gelen saçlarıma ve beni bir çingene kızına benzeten küpelerime bakan Constantine etkilenmiş görünüyordu. Kolumdan tutup içeriye yönlendirirken kulağıma eğilip fısıldadığı kelimelerle beni de etkilemeyi başardı. "Böyle de çok güzelsin."

Nefesimi tutup birkaç saniye bekledim. İan'la daha yeni yaşadığımız güzel anları, Constantine'in büyücü öpücüğünün ne kadar tiksindirici hissettirdiğini hatırlamaya çalıştım. Bu vampirin arzulara hitap eden cazibesinin bana işlememesi için ayrı bir uğraş sergiledim.

İçeride kendine bir kadeh buzlu viski doldurmuş Apokalips kapısını açtığımızda oturduğu yerde kıpırdanıp önce umursamazlık, sonra şaşkınlıkla ikimize baktı. Apar topar yerinden kalkıp kendine çekidüzen verdi. Üstünde saten bir gecelik ve aynı takımın parçası bir

sabahlık vardı. Çıplak teni süt beyazıydı. Dudaklarını emerek makyajını temizlemiş olsa dahi hâlâ dudakları vişneçürüğü rengindeydi.

"Constantine?" dedi önce sorarcasına. Sonra gözleri beni buldu ve rengimi gören kaşları havalandı. "Yeşil Cadı'm," diye alayla beni de selamladı. "Bu ne hoş bir sürpriz!"

"Ortağın ani isteğinde biraz fazla ısrarcıydı. Üzgünüm, haber verme fırsatım olmadı," diye durumu açıkladı Constantine.

"Çat kapı geldiğimiz için üzgünüm, Calypso," dedim bu ismin onu sinirlendirdiğini bildiğimden özellikle seçmiştim.

O da bunun farkındaydı. Dudakları ince bir çizgi hâline gelmesinin hemen ardından yapma bir nezaketle tekrar kıvrıldı. "Tanrıça misafirinin ne zaman geri çevrildiği görülmüş. Buyurun, oturun," diyerek bizi koltuklara davet etti. "Haberler sizde. Bu kadar önemli olmasa bu kadar yolu tepmemiş olurdunuz. Yanılıyor muyum?"

Koltuğa geçip bacak bacak üstüne attım. "Çok uzun süre ayrı kaldık. Birbirimizden kopmamak için bağlarımızı güçlü tutmalıyız diye düşündüm, Calypso. Umarım, hadsizlik etmemişimdir."

"Ona bu adıyla hitap ederek hadsizliğin âlâsını ediyorsun," diye uyardı beni Constantine yarım ağızla.

Omuz silktim. "Neden ama? Bu ismin kulaktaki tınısı daha güzel."

"Bırakalım, nasıl istiyorsa öyle seslensin," dedi Apokalips delici bakışlarını bir tür bıçak gibi boynuma dayarken. Sanki bir yanlış söz daha söylesem kehanet falan dinlemeyecek, boğazımı kesip canımı alacaktı. Tekrar gözlerime baktı. "Sürekli sorun arayışında olman umarım geçtiğin ergenlik sürecinin bir parçasıdır, Erin."

"Sanırım on yedime bin yıllığına hapsoldum. Eğer hormonlarım benim olgunlaşmama ayak uyduramayacaksa başımız büyük dertte," dedim espriyle.

"Söyle bakalım. Derdin nedir? Neden anlaşmamızı hiçe sayıp sağ kolumu peşinde koşturuyor, istediğimizi tek seferde vermiyorsun?"

Sonuna kadar koruduğum soğukkanlı duruşum, Constantine'e verdiği bu unvanla yerle bir oldu. O benim doğrudan üstüme yönlendirilen suçlamayla paniklediğimi düşünürken, ben anlamı hakkında fikir yürütebildiğim yeni bir kehanet dizesinin tesiri altındaydım.

"Sağ kol ölecek, korumak için mabedi."

Constantine'den mi bahsediyordu? Yanında dikildiği Yeraltı Leydisi için canını vereceğini göğsünü gere gere söylemişken mabet kelimesinin kime istinaden söylendiğini de tahmin edebiliyordum. Tanrım... *Umarım yanılıyorumdur*, diye geçirdim içimden. Onunla itişmeli çekişmeli bir ilişkimiz olsa da ölmesini isteyecek kadar nefret etmiyordum kendisinden.

Konuşmayı burada bölüp vahiy gibi aklıma düşen bu yeni teoriyle onları uyarmalı mı yoksa çoktan çözmüş olmaları beklentisiyle kendi işime mi dönmeliydim? İçine düştüğüm ikilem sessizliğimi uzatırken Apokalips ekledi. "Ona güvenmiyor musun?"

"Ben artık kimseye güvenmiyorum," diye yanıtladım hızla.

"Bana da mı güvenmiyorsun? Bunu duymak beni üzer."

"En başta size güvenmiyorum, Calypso. Benimle paylaşmadığınız onca şey varken bu zor."

Apokalips karanlık sokak arasında bizi Titaniçe'nin kaçtığına inandırmak için düzenledikleri saldırıdan bahsettiğim yanılgısına kapılıp savunmaya geçti. "Loncada işler böyle yürür. Düzenbazlıklar, işin içinde olanlar da kandırıldığı müddetçe başarılı olur."

"O zaman ortaklığımız da bir düzenbazlık," dedim meydan okurcasına. "Kimlerle aynı masaya oturduğumu bilmiyorsam, hatta durun, kandırılıyorsam buna inanmak durumundayım."

Apokalips kaşlarını çattı. Blöf yaptığımı ya da ağzından laf almaya çalıştığımı düşünüp bana istediğimi vermiyor, beni konuşmaya devam etmeye zorluyordu.

"Çıkabilirsiniz, Müdire..." dedim odanın arkasına doğru. Orada olduğunu baştan beri hissettiğim Müdire, başta sandığım gibi İsobel

değildi. Okulumuzun eski ve hain müdiresiydi. "...Sisaundra Creatricé du Feu," diye yarım bıraktığım ismi tamamladım.

Constantine ve Apokalips duyduklarıyla donakalırken saklanmasına gerek kalmadığını anlayan Sisaundra gölgelere sindiği yerden çıkıp yanımıza yürüdü. Siyahi teni kopkoyu olduğu için bu, gizlenmesini kolaylaştırmıştı. Bedenini saran siyah elbisesi ve rugan stilettolarıyla Apokalips gibi yatmak üzereymiş gibi giyinmemişti.

Her zamanki alımlılığıyla içki dolabına gidip kendine başka bir viski kadehi doldurdu. Kızıl saçları artık neon bir renkteydi, şapkası başında değildi. Bir Lonca üyesine dönüşmüştü kaçışının ardından. Günlüklerini, en özel anlarını okuduğum o kadına bakmak tuhaf geliyordu. Sisaundra bardağıyla bana dönüp konuşmaya başladı. "Aramızdaki bağlantıyı kurabildiysen bir hain olmadığımı da anlamışsındır."

"Öyle olmasını umuyorum," dedim soğuk bir sesle. Hâlâ başına gelmiş bir olayda beni Titaniçe'yle bir başıma bırakabilmesini affedebilmiş değildim.

"Sana yardım etmek istedim, Erin. Bunu her şeyden çok istedim. Seni O'ndan sakınmak istedim," dedi yüzündeki öz güvenli duruşunu bozmadan pişmanlığa da yer verdi.

"Biliyorum," dedim.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Biliyorum."

Apokalips aramızdaki bu günah çıkarma seansını bozup kendi kafa karışıklığını gidermeye çalıştı. "Benim aklıma takılan senin bu çıkarıma nasıl vardığın. Nereden anladın?"

Başımı yana yatırdım. "Öncelikle Sisaundra'nın gençlik günlüklerini okudum ve Titaniçe'nin tarafını tutamayacağını anladım. Sonra bu bilgiyle başımdan geçenleri ve onunla ilgili anıları bir daha gözden geçirdim." Uzun saçlarımla oynamaya başladım. "Koridordaki konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Bir kehanetin yaklaşmakta olduğunun ve benim 'o kız' olabileceğimin üzerine oldukça hararetli bir tartışmaydı." Apokalips beni dinlerken dudağını dişliyordu. "Önce

Sisaundra'nın beni Titaniçe'ye karşı koruduğuna inanmıştım. Ama bir yanlışlık olmalıydı. Kehaneti teslim alan kişi bana Hekate'nin en başından beri kehanetten haberdar olup Titaniçe'nin bilgisizliğini kendi avantajına kullandığını söylemişti. Bana aynı zamanda bu kehanetin çok az kişi tarafından bilindiğinden bahsetmişti." Koltukta geriye yaslanıp zaferimin tadını çıkarmaya çalıştım. Apokalips'ten bahsediyordum.

"Çok saçma. O gün orada olman imkânsız. İkimizden başka kimsenin varlığını hissetmemiştim," dedi Apokalips sinirle. Bunu yapan hep kendisiyken ondan bir adım öne geçebilmiş olmamı hazmedemiyordu.

Besbelli benim gibi hislerini geliştirmiş Lonca liderine ukalalık tasladım. "Farklı bir boyutta olduğum için olabilir. Dolabıma saklanmıştım."

Kaşını kaldırdı. "Sen de az değilmişsin. Bir tebriği hak ettin."

"Tebriği değil, gerçeği istiyorum." Tekrar Sisaundra'yı gözlerimin kapanına düşürdüm. "Ejderlerin hikâyesine inanmadığınızı yazmışsınız. Titaniçe'nin söyledikleriyle tutarsızlıkları olduğunu da yazmışsınız. Ama ne söylediğini asla yazmamışsınız."

Sesli bir şekilde yutkunan eski Müdire birkaç derin nefes alıp verdi. "Yazmadım çünkü bahsettiğin çok tehlikeli bir bilgiydi. Yanlış ellere geçmesi riskini alamazdım."

"Beni yanlış el olarak değerlendirmiyorsan şimdi neden anlatmıyorsun?"

"Bana kalırsa gerçekleri en başta bu hikâyeyle çıkagelen kişiden öğrenmelisin," dedi Sisaundra.

"Kim?" diye sordum düşünmeden. Ama cevap oradaydı. Ejderleri bulup bu hamamı ve okulu üzerine diken Mimar Cadı'nın dediklerinden başka kaynak yoktu ortada. "İsobel Tarbundle mı?"

"Ta kendisi..."

"Onun bana gerçekleri anlatacağına emin misiniz? Ağzından laf aldırmama konusunda hepinizden daha işinin ehli," dedim şüpheyle.

"Eminim ki Constantine'i okulun akademik kadrosuna aldıran Erin, bir hâl çaresini bulur," diye yanıtladı Apokalips zevkle.

"Onu bir süreliğine ikinizin arasında bir ortaklık olacağından şüphelendiğim için yapmıştım."

Şimdi şaşırma sırası Constantine'deydi. Ne zannediyordu? Karanlık cazibesine tav olup her an yakınımda kalsın istediğimi mi? Apokalips'in şuh kahkahası ikimizin bakışmasını sonlandırdı. "Ah, Erin. Bir yaşıma daha girdim. İsobel yalnız kurttur. Bize tabi olur mu hiç?"

"Bana okulda kök söktürmesi ve baskılama çabaları sizi andırdı. Ne yalan söyleyeyim..."

Yine güldü. "O muhtemelen yerine göz diktiğini düşünmesindendir. Malum, yüzyıllardır Kadimler Kadimi olarak elinde muazzam bir otorite barındırıyor."

"Kadimler Kadimi mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir de bu mu çıkmıştı başımıza.

"Yaşayan en güçlü cadıya verilen isim. Bu gidişle o şerefe nail gibi duruyorsun. Yaşlı cadaloz seni kıskanıyor olmalı," diyerek kıkırdadı.

Kısa süre sonra eski ciddiyetimize geri dönmüş, Berdea gücümden başlanarak uzunca bir sorgudan geçirilmiştim. Bu gerçekleri öğrenmek için makul bir bedeldi. Onlara çoğu şeyi anlattım.

İan hariç. Öpüşümüzün gizemli gücü ve çocuklarımız hariç...

Sonuçta her ödemeden bir komisyon ücreti alınırdı.

İki gün sonra, yani pazartesi gelip çattığında o gün benim için sıradan bir hafta başı değildi. Aynı zamanda yeni haftayı tartışmak üzere toplanılan konsey günüydü. Bunu iple çekmemin sebebi toplanma öncesi İsobel'i yalnız yakalayıp sorularımla sıkıştırma planımdı. Konuşmayı oraya taşıyabileceğim Konsey'in baskısı, İsobel'i dize getirmeliydi.

Odasına girdiğimde sabah kahvesini içiyor, dışarıyı izliyor ve bir yandan beyaz benekli kedisini okşuyordu. "Dersinizde olmanız gerekemez miydi, Bayan Handerson?" diye sordu resmiyeti bizi duyacak

kadimler olmamasına rağmen elden bırakmayarak. Dalga geçiyordu. Onu bunlarla yıldıramayacağımı ima ediyordu.

"Size danışmam gereken bir konu var, Müdire," dedim masumiyetle.

"Bu savaşçılık derslerinle mi alakalı yoksa?" diye sordu yapma bir merakla.

"Hayır, o konuda her şey yolunda."

"İllüzyonlarla dersten kaçtıktan sonra, yolunda gitmese şaşardım."

Sözlerine istinaden gözlerimi devirdim. Ondan çok kendime kızdım. İsobel'i kandırabileceğimi düşünmek aptallıktı. "Ateşle barutu yan yana koyan sizlersiniz," diyerek utanması arlanması olmayan hoyrat genç kız çizgimi korudum. İsobel'in tahmin ettiği bu olmalıydı. Dolaba girip bir canavara isim verdiğimizi öngörebilmesinin imkânı yoktu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bakıyorum da artık özre bile gerek duymuyorsun." Mimikleri bile artık bana o kadar banal gelmeye başlamıştı ki. Aramızdaki bu kandırmaca oyunu sisteme oturmuştu. Sanki konuşmuyor da karşılıklı masa tenisi oynuyorduk. O lafını bitirmeden ben arkasına kendi cümlemi diziyordum.

"Siz de hiç genç olmamışsınız gibi konuşmayın lütfen. Üstümde çok yoğun bir stres var. İlan Silverscythe aklımı dağıtmama yardımcı oluyor."

"Bu kadar basit yani," diye sorgusuna devam etti.

"Bundan daha karmaşığını bünyemin kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Kendinizi hafife alıyorsunuz, Bayan Handerson."

"Siz abartıyor olmayasınız?"

İsobel güldü ve konuşmaya başladı. "Elime koz vermekten korktuğunu görebiliyorum, Erin."

"Elinize koz verirsem ne yapmanızdan korkuyor olabilirim, Müdire?"

"Başının dikine gidersen seni sevdiklerinle tehdit etmemizden mesela..." İsobel kahve fincanını masaya bıraktı ve bileklerini defterinin üzerine dayadı. "Daha öncesinde sadece annen vardı. Şimdi koruyacağın kişilerin sayısı artıyor."

"Annemi kullanarak beni kontrol altında tutabileceğinizi düşünmeniz gülünç." Gülümsedim ve öyle serinkanlı konuştum ki ben bile ürperdim. "Bu kadar ileri giderseniz düşmanı değil, sizi öldürmek zorunda kalırım."

İsobel tehdidimden etkilenmemiş görünüyordu. "Senin bunu başarabileceğini düşünmen asıl komik olanı."

"Uçlara sürüklendiğimde yapabileceklerimin bir sınırı olmadığını görmemiş biri olarak konuşuyorsunuz." Saçımı omzumdan geriye atıp oturuşumu değiştirdim. "Umarım öğrenmemiz gerekmez."

"Sebebi ziyaretine gelelim, Erin," diye sadede gelmek istedi Müdire bu sefer rahatsızlıkla kıpırdanarak.

Net bir cevap verdim. "Bana Ejderlerin Öyküsü'nü bir kez daha anlatabilir misiniz rica etsem?"

"Bu konu hakkında yeterince yazılı kaynak mevcut."

"Fakat ben hikâyeyi, anlatıcısından dinlemek istiyorum. Belki unutulmuş birkaç detay aklınıza gelir, beni de bunlardan mahrum bırakmazsınız."

"Olanları olduğu gibi anlattım. Yazanlar yazdı, çizenler çizdi. Daha neyi sorguluyorsun, Erin?"

"Gerçeği. Bana gerçek öyküyü anlatın, Müdire."

"Yoksa..." diye sordu. Bunun bir yoksası olması gerekiyormuş gibi davranıyordu.

"Sahip olmanın içinde bulunduğumuz krize yardımı olacağı bir bilgi için sizi tehdit etmem şart mı?"

"Sözüm ona hikâyeyi saklıyorsam, olabilir." İfadesiyle küçümsedi beni. Gözleriyle üstüme yürüdü. "Ne yaparsın, kadimlerine mi ağlarsın?"

"Aslına bakarsanız, hayır... Sizin canınızı yakabilecek başka fikirler var aklımda."

"Neymiş o?"

"Size Kadimler Kadimi unvanınız için meydan okuyabilirim mesela." Onu can evinden vurduğumu bilmenin verdiği öz güvenle çenemi dikleştirdim. Normalde olsa onu öldürebileceğimden korkmayan cadı, alt edilebileceğinden de korkmazdı. Ama korkuyordu. Bunu görebilecek kadar gözüm açılmıştı.

"Hıh!" diye gülmeye benzer ama daha çok öfkeli bir küfrü andıran ünlem kullandı. "Akıl sır erdiremediğin gizemlere yelken açıyor, boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Erin. Ama kabul. Öyle olsun. Anlatayım madem. İşine yarar mı yaramaz mı bilmem ama..."

"Sizi dinliyorum, Kadim İsobel..." Hikâyede adı böyle geçiyordu. Unvanlar konusunda ciddi bir takıntısı vardı.

"Öncelikle şunu söyleyerek başlayabilirim. Ortada iki ejder olduğu yok." Kendini düzeltti. "Teorik açıdan var ama ben birini asla görmedim. Ateş ejderini... O yerin bin kat altında yaşıyordu. Dünya'nın diğer ucundaydı. Bu ucuysa okyanus ejderinin yuvasıydı." Gülümsedi. "Okyanus ejderiyle tanıştım: *Okeanos*, pek sevgili Titaniçe'nin kocası."

Şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. Uzayan kuyruğuyla bir süreliğine O'nun okyanus ejderi olabileceğine inanmıştım oysaki.

İsobel devam etti. "Okeanos, Dünya'nın sonundaki konağında hüküm sürerdi derler mitoloji mırıldanışlarında. Burası Dünya'nın sonuydu, Erin; Dünya'nın sonu ve Çukur'un başlangıcı."

"Çukur... Tartarus'tan bahsediyor olamazsınız." Cehennemin üzerinde mi okutuyordu bunca cadıyı? Aklını mı kaçırmıştı?

"Ta kendisi. Ejderlerin vazifesi budur: İki diyarı birbirinden ayırmak ve izinsiz geçeceklerden korumak. Şimdi mantıklı geliyor, değil mi? Ateş ejderinin cehennemdeki ejder olması yani. O çoktan ölmüş, Tartarus'a sürülmüştü. Ondan önce de yine aynı tünellerin başka bir yerinde hüküm sürerek görevini yapıyordu. Bu iki ejder evrenin

oluşumundan beri Dünya'nın dengesini ve düzenini koruyan yegâne yaratıktı."

"Peki, ne oldu da ejderler ortadan kayboldu?" diye sordum. Hâlâ saf gibi bu öyküye inanmayı tercih ediyordum.

İsobel güldü. "Ejderler ortadan kaybolmadı, Erin. Tanrıçamız Hekate'nin de katkılarıyla Tanrılar bu asil görevi bir deniz kızına devredip kocasını yanından sürdüler. Hapis Ezelî Su'yun Tanrıçasından daha iyi evrenin dengesini muhafaza edebilecek birisi olabilir miydi?"

Bundan bu kadar rahat bahsedebilmesinin verdiği tiksintiyle durakladım. Artık yakın gelecekten bahsediyordu. Hikâye baştan sona yalanlarla doluydu. Aurora'nın dediği gibi gerçekte olanın üstü örtülmüş, insanların anlayacağı ve daha az yargılayacağı bir hâle getirilmişti. "Siz de bu hapishanenin üstünü bir şatoyla örttünüz. Rahatsız edilmesinler diye değil, tek bir esir gizli kalabilsin diye yaptınız."

"Aynen öyle," diyerek gururla gerindi ve tırnaklarını inceledi.

"Öyleyse neden bir anda ortadan kayboldunuz? Kaçan bir ejder hiç olmadıysa sizin gidişinizin de bir anlamı yok."

Okulumuzun kurucusu ve müdiresi omuz silkti. "Maalesef okul kurmanın hayalim olduğu da o yalanların arasında yer alıyor. Müdirelikten hızlı sıkıldım ve yeni maceralara atılmak üzere Vhartlox topraklarını terk ettim."

Eski müdireyi alaşağı ettikten sonra da geri dönmüştü. Beni baskı altında tutup çok güçlenmemi engellemek için... Otorite için... Şimdi tek gayesi genç cadıları Titaniçe'den korumak olan Sisaundra'nın bizden koparılmasına haksızlık gözüyle bakmaya başlamıştım. İsobel Tarbundle, adı üstünde mimar bir cadıydı. Ne bir eğitmendi ne de öğrenciler umurundaydı."O hâlde neden bir okul yaptınız burayı?" diye sormadan edemedim. "Neden cadılarla doldurdunuz cadılardan en az hazzeden varlığın üzerini?"

Dudak büktü. "Tanrıça'm Hekate öyle emretti, ben de bir dediğini ikiletmedim. Cadıların Titaniçe'nin tanrısal gücünü soğurarak

güçsüz düşüreceğini düşünüyordu. O'nu yıllardır orada tutabildiğine göre akıllıca bir kararmış."

"Keşke aynı sağduyu sizde de olsaydı, *Müdire*," dedim. Bu sefer ismini kinayeyle sarf etmiştim. Artık kendisine bir gram saygım kalmamıştı. "Bu bilgiyi Konsey'den gizleyerek bizi ne kadar savunmasız bıraktığınızın farkında mısınız?"

"Hangi bilgiyi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Titaniçe artık burada değil. Enerjisini sömüren cadılar yok etrafında." O'nu o güçsüz hâlinde bile baş etmesi imkânsız görüyorken şimdiki hâlini tahmin edemiyorum.

"Ezelî Su'yu olsa da olmasa da daha güçlenmiş olmalı. Bunca zaman Atlantis'i aramaya giden kafileleri ölümlerine göndermişiz de haberimiz yokmuş."

27.0. Bölüm - Zamanın Başlangıcında

Tanrılar katledip sürerken Titan kardeşlerini
Okeanos'un, tarafsızlık olarak algılanır,
Gelini Tethys'in zapt edişi, kocasını
Ve bağışlanır canları ile krallıkları.
Sema yeniden paylaştırılırken Tanrılar arası,
Uygun düştü hükmetmesi Atlantis'e, ana yurtları.
Haşmetine söz ettirmeyen Okeanos,
Poseidon'a bırakırken denizlerini, Tethys efkârlandı.
Bir bir kaybettiler onlara verilmiş olanları.
Doğasında olanı yapıp içine gömerken acısını,
Haykırışlarını; kutsadı bu güzel şehri
Gösterdi yine şanlı şöhretli analığını.

Ancak gözünden kaçmaz, hınzır Hekate'nin
Cennetin gözdesinin elinde kalmış,
O'ndan başkasına yar olmamış ezelî yaradılışı.
İlk suyu var eden Tethys, saklar bu kaynağı
Sinesinde korur, gerçek bir evlat gibi.
Öte yandan Hekate, yıldızlı Asteria'nın sevilen kızı
Sinsice planlarla işinde gücünde Tethys'e yanaştı.
Okyanusların konağında ağırlandığı bu esnada,
Kirli düşüncelerle bulandırır iyi niyetli aklını
İlk suyun Titaniçe'sinin. Ona düzinelerce hediye eder,
Annesinin hatırası, pirinç oymalı yıldızları.
Göğü unutmuş Tethys'in gönlünü hoş eder cadılığın tanrıçası.
Ona güvenince de açar gizli saklı planlarını.
Tanrılara hadlerini bildirmek için, alıkoy der
Ezelî suyu, sana ait olanı. "Bir anne ders de verir,"
Öğütler Hekate: "Onlara göster böylece hikmetini."
Oysa bir tuzaktı bu, kimsenin anlayamayacağı
Son ana kadar niyetini belli etmedi Asteria kızı.
Yer'de, Gök'te ve Çukur'da hükmü olan Hekate'nin
Azgın çağlayanlarda, açık denizlerde hiç yoktur payı.
Ezelî suyu çekip kopardığı sırada Tethys,

CXV

CXX

CXXV

CXXX

CXXXV

CXL

CXLV

Çaktırmadan aldı Hekate bir parçasını.

Tanrılardan evvel Okeanos fark etti karısının ayıbını.
Aldı karşısına konuştu onunla, savaşa gitmesin diye
Tethys'in ona dil döktüğü gibi şakıdı şarkılarını:
"Gecenin kalbinde, bir yıldız kayıyor daha zifirî diyarlara.
Bırak onu; kan o arkasında bıraktığı kızıl iz.
Kaç bu düşüncelerden, ölüm için fazla gençsin sen."
Lakin bırakmadı Tethys, haklı davasını.
Dere yatakları kurudu, akarsular akmadı.
Tanrıların öfkesini hissedene kadar da sürer bu inadı.
Suyundan çalınmış parçayı görünce başlar
Kavrayışın etkisi, Hekate'nin çirkin ihanetinin.
Açıklayamaz Tethys kendinden çalınanın gerçeğini
Aşkını paylaşan Okeanos da dâhil, inandıramaz kimseyi.
Bir dalganın kıyıda dağılışı gibi, erken biter
Okyanus'un Tethys'ini kurtarma çabaları.
Binlerce ahengin bozamayacağı şarkısını, sonlandırır
Ve kirletir vazgeçişini anlatan birkaç yarım sözle:
"Son kez kapanabildim ona, kıyamet bitmeden önce.
Seni bağışlasın diye,
Uzaklara git ve asla geri dönme diye."

İşte böyle başladı Titaniçe'nin sonsuz esareti.
Uzaklara gidemedi, yerinden ayrılamadı
Buydu hep olması gerekeni. Öyle hissetti,
Baka baka kararan yıldızlarına Hekate'nin,
Bir tek o kalmıştı yanında sökülüp alınanlardan başka.
Kalbi de karardı Tethys'in yıldızlar gibi.
Yalanlarından farksız bir kurmacaydı bu yıldızlar da,
Büyücü Tanrıçanın pek değersiz hediyeleri
Titrek ışıklarını son bir kez üstüne yayarken,
Yeni bir son biçti Okeanos'un şarkısına Tethys.
Yüreğine saplanan o dizeleri, yana yana tükenen,
Bir şarkıya dönüştürüp *söyledi*, kendi kendine:
"Şimdi bak etrafına.
Abartıldıkları kadar da yoklar aslında.
Yanıyorlar titreyerek ve solup gidiyorlar.
Ben de..."

CL.

CLV

CLX

CLXV

CLXX

CLXXV

CLXXX

27. BÖLÜM
OKYANUS

Tethys

Zeugma Mozaik Müzesi, Gaziantep

Yorulmuş, sanki takati kalmamış gibi kalçalarını öne itmiş, bir başı yana kayık izliyordu karşısındaki duvarı. Üstünde parıltısını kaybedeli çok olmuş bir mozaik kalıntısı vardı. İki portre yan yana işlenmişti burada; iki âşık, karı koca.

Yüzleri o zamanın güzellik algısına göre bodur ve tombul çizilmiş, bolluk ve bereket hissedilsin diye abartılmıştı. Biri bir kadındı, sevimli -hep böyle denirdi- resmedilmişti. Alının iki yanından kar beyazı kuş kanatları yüzleri gibi bodurdu. Eli istemsiz bir şekilde saçlarının iki yanından boynuz gibi haşmetle fışkıran kanatlara gitti.

Diğeri bir adamadı. Yaşlı, kır saçlarıyla ulu bir meşe gibi engin bir adam. Okyanus mavisi gözleri yalın bakıyor, bir denizciden farksız sakalları yanmış teninden gür çıkıyordu. Kadının önünde durmuştu; kadınının.

Kaç saattir orada dikiliyordu, bilmiyordu. Müzeyi açanlar O'nu orada bulmuşlardı. Ama erken davranan bir ziyaretçi olabileceğine inanmışlardı. Bu düşünceyi, akıllarına o sokmuştu. Sonra karşısındaki işlemeye baka baka, gözlerini ustaca bir emeğin ilmek ilmek dokuduğu mozaik taşları arasında gezdirmişti.

Ayaklarının altındaki mermer O'na yabancı geliyordu. Çakılları, kumu, tuz ve yosun kokusunu özlüyordu; ya da tatlı bir şarap gibi benliğini uyuşturan dereleri, buz gibi akan kaynak sularını...

Toprak O'nu kabul etmiyordu sanki. Oysa O ilk denize değil, toprağa düşmüştü. Fazla uzak kalmıştı, yolunu kaybetmiş bir yabancıdan farksız olacak kadar fazla.

Kimin için? Cevabı karşısında, O'na yaşlı ve anlayışlı gözlerle bakıyordu. Gerçekte öylesine yaşlı bir ihtiyara benzemese de kocası hep böyleydi. Olgun, ağırbaşlı, köpüren dalgalarına rağmen fazlasıyla dingin... Hiç genç olmamıştı, yaşlı doğmuş daha da yaşlanmıştı. Böyle olması O'na duyduğu hissin sadece bir tutku değil, gerçek bir aşk olduğunun kanıtıydı.

O, adamının mavi gözlerine hayrandı; balıkçı ağlarıyla örselenmiş gibi duran nasırlı ellerine, tuzu en derinlerine işlenmiş, güneş daha yükselmeden kararmış tenine. En çok da belden aşağısını sarıp sarmalayan somon rengi, turuncu pullarına...

Öyle güzellerdi ki tunçtan işlenmiş bir tabloya benzerdi kocasının kuyruğu. Suyun altını karan her bir hareketiyle farklı farklı hikâyeler anlatırdı parıltıları. En karanlık gecelerde onlarla sokulurdu yanına, zorlamasız birliktelikleri böyle süregelirdi okyanusların beyi ve hanımının.

Tethys titrek bir nefes verdi. Bedeni sanki sudan çıkmış balık gibi çırpınıp kıvranmak istedi o an. Çünkü hissetmişti. Okyanus'un berrak serinliği çarpmıştı ensesine.

Anlaması için buna gerek yoktu üstelik. O'nun varlığını zindanından kurtulur kurtulmaz hisseder olmuştu. Kendi kalbinin yanında bir nabız gibi atan ikinci bir yürek... Nerede olduğunu parmağına koymuş gibi gösterebilirdi. İstese tek bir sekişte yanında bitebilir, dudakları O'nunkini bulabilirdi.

Ama Tethys beklemişti. Hazır olmayı değil, hiçbir zaman yeterince hazır olamazdı. Sadece O'nun karşısına çıktığında dizinin bağı çözülmeyecek kadar metin olmayı beklemişti.

Ömrünün en büyük yarısı gibi hissettiren o kısa birkaç günde hep O'nu yoklamış iken, şimdi arkasında, O'ndan birkaç adım uzakta dikilen kocasının varlığını hissedemese ahmaklık ederdi.

Okyanusun tuzuna ya da kokusuna gerek yoktu. Birazdan tutulacağı o gözler zaten tüm suların derinine açılan pencerelerdi tıpkı ken-

di gözleri gibi. Bakarken benliğinin eriyip akıntılar arasına sızacağı denli yoğun gözlerdi. "Tethys?"

Fosilleşmiş bedenini hareket ettirmeye çalışıyor gibi, kıpırdadığı her milim tenini çatırdata çatırdata arkasına döndü.

"Okeanos," sözcüğü döküldü dudaklarından, iç geçirir gibi.

"Gerçekten sensin," dedi daha bir yaşlanmış adam güçlükle. Saçları artık kır değil, Olimpos'un ak bulutları kadar beyazdı. Kırışıp sarkmış derisi altında neredeyse görünemeyecek gözlerinde hâlâ aynı parıltı vardı. Yeşil ve mavi arasındaki upuzun yelpazeye yayılmış kadar çeşitli renklerle bakıyordu. Hâlâ temiz kalmış denizlerin içinden kopan bir "ah" gibi beyninin oyuntularına sızıyordu.

"Gelmedin." Sesi soğuk kar taneleri gibi tutuşmaya hazır alevlere mani oldu. Tek bir söz aralarına aşılamayacak bir uçurum sokmayı başarmıştı sanki.

"Sen..." dedi kaçırdığı gözlerle. "...bir hata yaptın. Sonuçlarını çekmene ben dahi mani olamazdım."

"Olabilirdin. Sen her şeyi başlamadan bitirebilirdin." O'na olan sonsuz güveninin hâlâ orada olması, buna yine de inanmasından belliydi. Tethys'in en büyük zaafı aşkıydı; onca zaman bile hâlâ tek parça eksilmemiş aşkı.

"Tanrılara kafa tutamadım, tutamazdım," dedi ağzı ekşimiş gibi yüzünü buruştururken.

Tethys keskin gözlerle O'nunkilere baktı. "Titanlar Savaşı'nda ikimiz de tarafsız kaldık. Bizler uysal Tanrılarız, doğru. Ama ikimizden birine bir şey olursa hırçınlaşırız. Bu böyle. Seni sevdiğim kadar beni seviyorsan başka hiçbir şeyin önemi olmamalıydı."

"Öyle deme, sevgilim. Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı."

"Ama buna rağmen gelip beni o zifirî çukurdan çıkarmaya yeltenmedin. Halkım, yuvam, kocam, denizlerim, gökyüzüm, özgürlüğüm; bunların hepsi elimden alınırken, ben orada cehennem azabını yaşarken sen benim için GELMEDİN!" Kırgındı. O kadar kırgındı ki bu kıtaya daha sıçramamış yağmurların daha bir kudurduğunu

hissedebiliyordu. Derelerin köpürüp taştığını, akarsuların döküldüğü pınarların kaynadığını görebiliyordu.

"Sen bir günah işledin, sevgilim. Son zamanlarda iyice kontrolden çıkmaya başlamıştın. Seni tanıyamaz olmuştum." Sanki asırlar öncesinden değil de daha yeni olmuş bir olaydan bahsediyordu.

"O, sadece benim günahım değildi. Hâlâ inanmıyor musun? Sen bile mi?" Göz pınarları dökülmeye hazır yaşlarla doluyordu. Boğazına oturmuş o yumru, üstüne yıllarca çökmüş esaretten daha ağırdı.

"Artık bu yalana devam etmene gerek yok. Biliyorsun, Tanrılar sana dokunamayacak kadar aciz bir hâlde. Hatanı kabullen, kabullenmeden bir yere varamazsın." Bu görünüşüyle bilge bir adam sanılabilirdi, oysa ön yargılarıyla kör olmuş bir yaşlı bunaktan farkı yoktu.

"Benim sözümün senin için hiç mi değeri yok? Kendi karına, sevimli Tethys'ine nasıl olur da güvenmezsin? Bunca zamandan sonra bile mi? O oyuncu kaltak hepinizi parmağında oynattı da haberin yok."

"Ezelî Su'yu ancak sen alabilirdin. Bunu inkâr etmeye kalkma." Kocası ne ara bu kadar aptal olmuştu... Ve kör...

"Onu aldım, evet ama çalan Hekate'ydi. Bana inanmadınız, hepinizin gözünü boyadı. Zeus'un gözdesi; Büyülü Tanrıça(!), kimse O'ndan şüphelenmedi bile." Ağlamak istiyordu. Bağırmak, çağırmak; çığlık çığlığa yakıp yıkmak... Ama yapamıyordu. Gözyaşları başka yerde akıyordu ve sözü, bir zamanlar sevdiği bu adama hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir oyuna gelmek, acı bir iftiranın mağduru olmaktan daha kötü bir şey varsa o da kimsenin sana inanmamasıydı. Kendini o kadar çaresiz hissediyordu ki... Başkalarının güvensizliği kendini değersiz hissetmesine neden oluyordu. Ne ara onların bu kadar gözden çıkarabileceği bir hâline geldiğini sorgulatıyordu. Kimse O'nu gerçekten sevmemiş miydi? O anneleriydi, O onlara bakıp iyileştirendi. Tek verdiği şefkat olmuştu, tek istediğiyse sevgi.

Öfkesi içinde hâlâ kızgın bir demir gibi yüreğini dağlasa da O'na eğretiydi. Bu Tethys'in kumaşında yoktu. O'nun bildiği, yapması için Dünya'ya getirildiği tek şey bakmak, güzelleştirip ehlileştirmekti. O,

bu dünyada iyi olan şeylerin devamı için vardı. Nitekim tek bir hamlede silinip atılmıştı.

İşte yaratılış geldiği kaosa dönmeye bu kadar meyilliydi. İyinin kötülüğün içinde çürüyüp bozulması bu kadar kolaydı. Başlangıç habis bir tohumdan gelmişken iyi ne kadar savaşırsa savaşsın, kötülük kazanırdı.

"Unutalım bunları, Tethys. Şimdi buradasın, yanımda. Olman gereken yerde..." Çocuk kandırır gibi O'na yaklaşıyordu. İnanmadığı hâlde O'nu kabullenmiş gibi yapıyordu. Oysa bu yaptığının O'nu daha çok yaraladığından bihaberdi.

"Tanrılardan korktun, bunu anlarım. Ama onlar da düştü, Okeanos; onlar da yitip gitti ve sen hâlâ yoktun." Gözünden bir damla kurtulmayı başardı. Dünyanın öbür yanında iç parçalayan şimşekler çaktı.

"Benim onlardan farkım yoktu, sevgilim. Hepimiz düştük."

"Yalan söylüyorsun," dedi bir hıçkırıkla lekelenen sesiyle. "Biz gücümüzü doğadan alırız. İnançtan değil. Senin gücün hiç azalmadı. İstesen parmağını tek kıpırdatışında beni çıkarabilirdin oradan." Gözleri gölgelendi. "Ama yapmadın."

Okeanos sessizce dikildi. Tek bir söz söylemeden bir ihtiyar gibi derin derin nefes alıp verdi.

"Neden?" diye diretti Tethys. "Ben seni her gün özlerken sen neden beni özlemedin, Okyanus?"

"Böyle bir şey mümkün mü? Sensiz senin kadar esir olmamak mümkün mü, sevgilim?" Alnı acı dolu ifadesiyle buruşurken gözleri her zamanki aşkıyla baktı O'na. Nefesi kesilir gibi oldu, O'nsuz nefes almaya ihtiyacı yokmuş gibi. Çünkü Tethys, nefesi olmuştu kocasının. *Taze ot kokuları olmuştu...*

"Ben..." dedi Tethys içli içli. "...sırf sana daha yakın olabilmek için bacaklarımı bir kuyrukla değiştim. Senin için toprağı hepten terk edip yuvanı yuvam yaptım. Sana olan aşkım için..."

Suskunluğunu korurken gözleri parmaklarındaydı.

"Şimdi sen Okyanus... Kendi kuyruğunu bacaklara değişmişsin. Kimin için?" Sözleri O'na öylesine acı veriyordu ki boğulmak, dilsiz olmak ama tüm bunları dile getirmemek istiyordu. Çünkü kendi kulaklarıyla duyarsa gerçek olurdu.

"Senin yokluğunda su evim gibi gelmedi," dedi puslu bir sesle. "Kalbim eskisi gibi atmadı. Ruhum huzur bulamadı. Ben asla senden başkasını sevmedim. Bozuk bir kalp nasıl tekrar âşık olur?"

"Eğer onu bozanı unutmuşsan, olur."

"Seni unutamam, tatlı Tethys. Sen benim tek gerçeğimsin." O'na doğru yaklaştı ve teni tenine değdi. Her kelimeyi üstüne basa basa sarf etti. "Ben... Karımı... Çok özledim."

Tethys dokunuşun ferahlatıcılığıyla kavruldu. Bedeninin O'nunkine inanılmaz bir harmoni ile tutunuşunu, bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerini tamamlayışlarını anımsadı. Gözyaşları yanaklarında yeni ve derin oluklar açtı. Başka bir yerde daha göğü delmiş gibi yağan bir sağanak başladı. Yer onu döven damlalarda inledi.

"Seni çok özledim, sevgilim," dedi parmakları gözyaşlarını siler ve karısının çenesini yukarı kaldırırken. "Seni çok özledim."

Tethys'in dudakları asırlar sonrasında sık sık hayalini kurduğu o dudaklarla buluşunca gırtlağından geri ateşler yağdı. İçindeki su hararetle kaynadı.

Ben de seni özledim, aşkım, diye geçirdi içinden.

Kolları O'nun düşmüş olsa da hâlâ geniş omuzlarına sarılırken bir eli kocasının ensesinden dökülen zayıf saçların arasına sokuldu. Dudaklarında tuz tadı vardı, gözlerinde aşk.

Tuz ıslandı, ağır ağır karıştı aşklarına ve kaydı kadının dudaklarının arasından. Ezelî Su'yun Tanrıçası emdi suyu kana kana. Okyanusun insanı yakacak tuzlu sularını içti büyük yudumlarla.

Karşısındaki yaşlı kocası saydamlaşıp okyanusların turkuaz mavisine dönerken daha bir sıkı tuttu O'nu Tethys. Okeanos irkilip çekilmeye çalışsa da tırnakları gömüldü suya dönüşen etine, bırakmadı adamını. Dudaklarından içine çekti, bir daha O'nu bırakamasın diye. Okyanusların titanını yudum yudum tüketti karısı. Tek bir damla bırakmadı geriye.

İntikam arzusu içinde yanıp tutuşurken hararetini alamadı benliğine karışıp eriyen ölümsüz kuvveti. Eski bir tanrının; kardeşi, kocası, aşkının özünü kendininkine katmış oldu böylelikle. Asırlardır yaptığı görevi hak edecek kimliğe büründü. Okyanus ejderi oldu Tethys.

Dudaklarından bir çift söz döküldü hemen akabinde. "Ama sevgilim, seni asla affetmedim."

Dünyanın dört bir yanında okyanuslar şaha kalkmış gibi köpürdü anında. Su küre yeni efendisinin emriyle çalkalandı amansızca. Üstündeki gemileri ve denizcileri silkeleyip yuttu. İlk adağını aldı, doyumsuzca arttırdı dalgalarını.

O gün açık denizlerde olan her bir varlık kıyametin geldiğini anladı. Korkunç bir sonu ve yeni bir başlangıcı tattı.

21 ezelî tanrıdan biri yok oldu bir diğerinin elinde. *Bakım*'la *Su* bir bütün oldu o gün. Bakmadan önce öldürecek bir su oldu.

Tethys kocasının gücünü çalmadı, hayır; söküp aldı bir dakika tereddüt etmeden. Ezelî Su'yun Tanrıçası kendi suyundan önce kocasının suyuna göz dikti.

Zamanla dönüşümler geçiren şarkısı son bir kez daha yeniden yazıldı ve müzenin koridorlarında bir senfoniye dönüşerek özgür kaldı Tethys'in dudaklarının arasından.

"Son kez kapanabildim ona,
Tapınağın soğuk taşları üzerinde.
Yine de kaybettim seni.
Tıpkı yanan yıldızlar gibi..."

Ancak deniz kızlarının gözyaşı olmaz...
Ve bu yüzdendir ki daha çok acı çekerler.[36]

-Hans Christian Andersen, The Little Mermaid

[36](İng.) "But a mermaid has no tears, and therefore she suffers so much more."

28. BÖLÜM
DEDİKODU KAZANI

Çürük Şeyler böylelikle hayatımdan çıkmıştı. Hiç yoktan daha kontrollü bir hâl almıştı. Artık yalnızca bir şeye yoğun bir tiksintiyle baktığımda çürütüyordum. Bunu, pug polaroidleri saçan kahkahalar ya da alev alan gözler gibi şahsıma münhasır bir büyülü yetenek olarak kabul etmiştim. Ancak bu şekilde Physis'in hakkımda yaptığı yorumları, garip bir dönüşüm geçirmek üzereyken yaşadığım o ani sıkışma hissini ve varlığından haberdar olmadığım anlaşmanın bunlara bağlı olduğu gerçeğini göz ardı edebiliyordum. Bu huyum sanki bir evrim geçirmişti. Eskisi gibi unutmaya çalışmaktansa önceliklerim arasında geriye atarak baş edebileceğim düzeye indirgiyordum olayları. Boyumdan büyük işlerin bana neler yapabildiğini geçen yıllar çok iyi öğretmişti.

Oysa hayatımda yeni bir farklılık vardı şimdi. Titaniçe'yi öldürecek büyüyü yaptıktan sonra çehreme, günlük hareketlerime katılan karanlık bir enerjinin varlığına alışmıştım. Geçen günlerde ansızın bu karanlık somutlaşmış ve gölgelere dönüşmüştü. İlkin korkutucu değildi. Algımı aşan bir ışık oyunu sanmıştım. Fakat kendi gölgemin parçalara ayrılarak ışığın vurduğu her açıda farklı formlar aldığına şahit olduğumda işler değişmişti. Daha kötüsü, gölgeler benim hareketlerimi tekrarlamak yerine kendi iradeleriyle hareket ediyordu.

Aklıma gelen sayısız olasılığın sonucunda en büyük şüphemi gidermek için Serene'nin yanına gittim. Odasına girdiğimde sandalyenin ayakları önünde yığılıp kaldığını görünce evhamlandım. "Tanrım, Serene! İyi misin?"

Sarsıntılarımla zaten açık olan gözleri ağır ağır beni buldu. "Ben hiçbir zaman iyi değilim."

Onun korkutucu sözlerine artık direnç kazandığım için aldırış etmedim. "Ne yapıyorsun o hâlde burada? Başın mı döndü? Kalkacak mecal mi bulamadın kendinde?"

"Hayır. Böyle garip açılarda oturunca kollarımın ve ayaklarımın çekilip uyuşması hoşuma gidiyor." Bir lastiğin gaz kaçırmasına benzer bir ses çıkardı. Onu tanıyan ve mimiksiz jestlerini öğrenmiş biri, bunun iç geçirmek olduğunu bilirdi. "Bazen tamamen uyuşup yok olmanın hayalini kuruyorum."

"Bu sanırım ölmek oluyor."

"Ölmek öyle bir şey değil." Ters bakışlarından sanki bunu gerçekten deneyimlemiş ve bildiklerinden konuşuyormuş gibi rahatsız edici bir his aldım. Neyse ki konuyu dağıttı. "Ne için gelmiştin?"

Göz teması kurabilmek için yanına bağdaş kurarak oturdum ve kıyafetlerimde olmayan kırışıklıkları silkeledim. "Sanırım başıma ruhlar dadandı."

Serene hareketlendi ve bir beğeni nidası çıkardı. "İlginç."

"Bu konular uzmanlık alanına giriyor diye biliyorum. Bir bakabilir misin?"

Kollarını sıyırarak altındaki sargıları havalandıran Serene bileğimi kendine çekti ve parmağıyla dokunuşlar uygulayarak bir şeyleri ölçmeye çalıştı. Uzunca bir süre titreşimleri dinliyormuş gibi durakşayıp ikna olmayınca başını iki yana sallayarak beni serbest bıraktı. "Bunun musallat olmuş ruhlarla alakası yok. Üstünden tümü sana ait olmayan karanlık bir yaşam enerjisi alıyorum. Ruhları olsa bile ölü olduklarını sanmıyorum. Bu şey her ne ise... *Yaşıyor.*"

Sözleri yeterince tüyler ürperticiyken odanın kapısı açıldı ve anlık bir sinir boşalmasıyla sıçradım. İçeri Pitsy ve yürüyüşe çıkardığı Isırık'la kedisi İtsy girmişti. "Biz geldik!" dedi şen şakrak sesiyle. Üstümdeki kasvetli ruh hâline pek etkisi olmamıştı.

Elindeki ıslak bezle Isırık'ın patilerini silmeye girişmişken Serene'nin siyah jaguarı benim odada olduğumu anlayıp her zamanki ilgisiyle bana doğru çekildi. Pitsy yalvar yakarış hayvanı tutmaya çalışsa da Isırık başının dikine gidip yanıma geldi. Arkasında bıraktığı

kandan pati izlerine bakarak omuzlarını düşüren Pitsy homurdandı. "Şu panterin arkasını toparladığım kadar kendi dağınıklığımı toparlamadım ben." Haklıydı.

Tırıs geçip uzun bıyıklarını bana sürtercesine yaklaşan Isırık'ı okşadı Serene. "Bak. O da hissediyor."

O da hissetmiyordu; o da bana, yanıma ait hissediyordu. Isırık yırtıcı bir hayvan olarak doğaüstü olmayan şeyler arasında canavara en yakın şeydi ve diğer tüm canavarlar gibi bana yakınlık hissediyordu.

İçimde yaşayan ruhlar... Aydınlanışla yerimden kalktım ve Serene'nin omuzlarını tuttum. "Teşekkürler! Çok yardımcı oldun." Yarım ağız bir *görüşürüz*ün ardından odayı terk ettim.

İsim vererek kendime bağladığım canavarlar. Onlar olabilirler miydi? Sara, San ve Peed'den sonra Minotor çocuk için tekinsiz ormanlara geri dönmüştüm. Yaşananlardan sonra oraya gittiğimi duysa kadimler beni paralarlardı fakat bu önemliydi. Onu bir dağ ininde terk edilmiş olarak bulmuştum. Eski ilahi yaradılışları yüzünden o kadar yozlaşmışlardı ki Draydlar, Tanrıçaları yüzünden küçücük bir çocuğu toplumlarından dışlayabilmişlerdi. Elinden tutup Sara'nın yanına götürdüğüm yarı insan yarı boğa çocuk, boğazından birkaç lokma geçince kendine gelmiş ve teşekkür etmişti. Annesi ona bir isim bile vermeyi gerekli bulmamıştı. İsminin kökeninden çıkarıp Minos der olmuştu. Ona yeni bir isim verdim. Kendisini taşlardan oyukta bulduğum sıcak Ağustos gününe çağrışım yaptığı için *Augustus* dedim minik canavara. İmparatorlara layık görülen bu isim onu değersiz kabul edenlere inat seçmiştim.

Benimle birlikte süzülen gölgeler onlara ait görünmüyordu. Ancak içimde hissettiğim bu başka ruhların varoluş hissini açıklığa kavuşturmuştu. Öncelik konusunda ne demiştim? Şimdilik bu kadarı yeterliydi...

Dersin ortasında gelen asistan beni sınıfımdan aldı. Yanında bir de Uzuri vardı. Müdire'nin odasına gittiğimizi görünce bunun kitaplık düzenleme görevi olduğuna kanaat getirdim. İsobel bana verdiği cezayı unutmuşsa da odasına gidip ejderlerin öyküsü için verdiğim

gözdağıyla tekrar hatırlamıştı. Kitaplığına girdiğimizde orada yoktu. Normal odaların iki katı yüksekliğinde duvarları boydan boya kaplayan kitaplıklar dışında Uzuri'yle baş başaydık.

İşimiz aslında oldukça basitti. Kitaplıktaki kitapların çoğu zaten geçmişte de İsobel Tarbundle'a aitti ama müdireliği devrettiği cadılar arasında kitaplar el değiştirmişti. Sisaundra Creatricé du Feu aralarına şahsi kitaplarından da ekleyerek tüm düzeni kendine göre ayarlamıştı. Ama İsobel şimdi ne aradığı bir şeyi bulabiliyor ne de yıllarca topladığı ve uzun bir süredir dolabında tuttuğu kitaplara yer açabiliyordu. Bizden eski müdiremizin kitaplarını ayıklamamız ve İsobel Tarbundle'ın eski ve yeni kitaplarını kronolojik sıraya göre yeniden düzenlememiz, konulara göre ayırmamız isteniyordu.

Kitapların kapaklarını açıp içine bakarken ve nemli bir bezle üstünü silerken -evet büyüsüz yapmamız gerekiyordu çünkü kitapların üstündeki koruyucu büyüler onları patlamaya hazır birer bomba hâline getiriyordu- havaya kalkan tozların beni hapşırık krizlerine sokmasını saymazsak bayağı keyifli bir işti. Başka zaman elime almama dahi izin verilmeyecek kitapları açıp içini karıştırabiliyor, kendi kendime birkaç büyünün adını tekrarlayıp aklımda tutmaya çalışıyordum. Uzuri de aynı nimetlerden yararlandığından kısa süreliğine benimle bir ateşkes ilan etmişti.

İlgimi kitap tepeciği arasında canlı renkleri ve krom işlemeleriyle göz alan bir kitap çektiğinde neredeyse bir saat geçmişti. Yazının Vhartlox büyü alfabesiyle değil Latin harfleriyle yazılması cabasıydı.

Küf yeşili ve gece mavisi kitabın bir denizcilik el kitabına benzeyen renk kombinasyonuyla tamamen alakasız bir şekilde, Antik Yunan Mitolojisi kitabıydı. Eski yıllarda yaşamış bir ozana ait ilahiler Tanrıların kökenini ve doğuşunu ele alıyordu. Bu kitap elime şans eseri geçmiş olabilirdi ama beynimdeki yanıtlanmamış sorularla doğan açlık büyük bir hücumla bilgiye saldırmayı seçtiğinde ona engel olmadım. Öyle ya da böyle bugün bazı cevapları almamın gerekliliğiyle tüm bedenim titremiş, bir bağımlı edasıyla sayfalara sarılmıştım.

Mitoloji, bir kısmını fantastik romanlarda okuyup öğrendiğim geri kalanını da internetin güvenirliği sorgulanır sitelerinde araştırdığım için az buz bildiğim bir alandı. Özellikle Yunan mitlerinin ve

Paganizmin ilgimi çekmiş olması fazla manidardı. Artık eskisi gibi sadece bu tür inanışlara zaafım olduğuyla konuyu geçiştiremiyordum. Bir insan hayallerinin içinde yaşayamazdı, *hayalleri onun için seçilmediği takdirde.*

Başıma gelenlerden ve Tanrıların gerçekliği kanıtlandıktan sonra adamakıllı bir biçimde kaynak taraması yapmıştım. Ancak mitolojinin de İncil gibi varyasyonları vardı ve yeterince olaya hâkim değilseniz hangisinin daha güvenilir olduğunu çıkaramıyordunuz. Büyük olasılıkla İsobel'e ya da Sisaundra'ya ait bir mitoloji kitabı, benim sahip olmadığım o ilim süzgecinden geçmiş olmalıydı. Yani anlatılanlar okulun altında konaklayan Titaniçe'nin içinde bulunduğu gerçekliğe daha yakındı. Bu bilinçle daha dikkatli geçtim sayfaları.

Kaos'tan başlayıp Gece'nin ve Gaia'nın çocuklarına gelinceye kadar okudum. Yaradılışın başlarında ortaya çıkan Thesis, Phanes ve Physis'i görünce tanıdık ilk isimle karşılaşmıştım. Bir kez daha dank etti: Bunlar zekice bir kurgu değildi. Her biri etten kandan gerçek varlıklardı ve kimileriyle karşı karşıya gelmiştim. Belki gelecekte kimileriyle daha yüzleşecektim.

Titaniçe'nin isminin üstünde bir tür tılsım vardı. Bu sayede ilk gördüğümde adını okumadım ya da okuyamadım, tam olarak emin değildim ama kalbime bir anlığına dolan korkunun boşuna olmasıyla rahatlamıştım. O'nun metinlerini okuduğumu bahsi geçen Ezelî Su ve bakım gücünden çıkarabilmiştim. Sanırım müdirelerden biri nasıl bir risk teşkil ettiğini bildiğinden Titaniçe'nin adını efsunlamıştı. Bana günlüklerinde üstü karalanmış isimleri hatırlattığından, bu kitabın Sisaundra'ya ait olmasının daha olası buldum.

Titaniçe kitapta diğer Titan kardeşlerinden ayrı bir kategoride inceleniyordu: 21 Ezelî Tanrı. Bunlar gücü evrenin ve varlığın yapıtaşı olan tanrılardı. O kadar engin ve kuvvetli bir güçtü ki bu sonrasının tamamen ondan türediği anlamına geliyor, tanrısal kuvvetlerinin zamansız ve sınırsız olduğunu kanıtlıyordu. O hep Ezelî Su ile nitelendirirken "bakım" özelliğinin asıl ezelî gücü olduğunu yeni öğreniyordum. Kendisi bunu çok defa tekrar etmişti ama suyun bakıcı etkisinin aslında böylesine bir kökeni olduğunu asla tahmin edememiştim.

Titaniçe'ye saygı duyuluyordu. Anneliği en az Gaia kadar engin ve bilindikti. Sırf bu nedenle gücü ailelerin birleştirici gücünden gelen ve Zeus'un kraliçesi olarak hüküm süren Hera, zamanında Titaniçe'nin konağına gönderilmiş, ondan eğitimler almıştı. Hera kendi gücünü, anne olmayı ve aileyi çekip çevirmesini Titaniçe'den öğrenmişti.

Geçmişte O'ndan hep şefkatli ve anaç bahsediliyorken şimdi bunların silik izlerinin bile kalmamış olması içler acısıydı. Titaniçe'nin O'nu hep anneliğinden ve evlatlarından vurduklarını söyleyişi geldi aklıma. Artık kendi kanatlarım altına aldığım canavarlar varken neler hissetmiş olabileceğini daha iyi anlıyordum. Bir anne çocukları tehdit altında olduğunda hırçınlaşırdı. Hiddeti ölümcül olurdu. Peki ya korumaya çalıştığı evlatları kaybederse? O hiddet neye dönüşürdü?

Titaniçe'nin gözlerinde gördüğüm o şeye...

Sayfalar gerisine gidip parmağımı aynı okunaksız ismin üstüne getirdim. Tılsımlar ismi hatırlamadaki çabamla parlarken kaşlarımı çattım. İsmini dillendiresim geldi bir anda; O'nunla empati yapıp O'nu anlayabildikçe. Aklımı şimdi okuyabilmesini istedim. O'nu bir kez bu bakış açımla görebilmek güzel olurdu.

Bu düşünceden silkinmek için kitaplığa dönüp işimi yapmaya -daha doğrusu yapıyormuş gibi görünmeye- başladım. Elim rastgele dolaştığı ciltler arasında buz soğukluğunda bir kitaba değdiğinde ruhumdan bir parça öğütücüye tutulmuş ve iç gıdıklayan seslerle parçalanmıştı âdeta. Nefes almakta güçlük çekerek geri çekildim. Parmaklarımı dehşetle önümde kaldırdım. Soğukla kılcallaşmış ve görüntüsüne alışmakta güçlük çektiğim spreèntlerle pek bir farkı olmayan parmaklarımı endişeyle evirip çevirdim. Ama kafamda dalgalanan geçmişin silik anısına engel olamadım; kana benzer kırmızı bir sıvaya bulanmış ve histerik bir biçimde titreyen eller.

Emin olmak için, sadece kendimi bu gereksiz evhamdan kurtarma telaşı içinde kitabı tüm soğukluğuna rağmen çekip çıkardım. İçinde yaralara benzer bordo desenler gıcırdayıp genişledi ve kitap kitaplıktan serbest kaldı. Kapağı aralamama ya da sayfaları karıştırmama gerek yoktu. Kitabın ismi olan "Yaşam ve Ölüm Kitabı" üstüne alelade yazılmıştı.

Karnım şiddetle kasılırken kitabı buz soğuğuna dayanamıyormuş gibi fırlattım ve arkadaki masaya dayanarak nefesimi düzene sokmaya çabaladım. Aniden çıkan gürültü ve bocalamış hâlim Uzuri'nin ilgisini çekti. "Erin, iyi misin?"

Şiddetle yutkunarak kendimde cevap verecek gücü aradım. "İyiyim. Bir anlığına başım döndü sadece. Birazdan daha iyi olurum."

İyi değildim. Nabzım hızlanırken boynumdan yukarılara ateş yürüyordu. Kulağımda bir uğultu baş gösterdi. Dünya sanki hiçbir zaman yörüngesi olmamış ve bizi kandırıyormuşçasına dönmeye ve denge merkezimi çalkalamaya başlamıştı. Kaymamak için masayı tutan ellerimi sıkılaştırdım.

"Otur istersen," diyen Uzuri, eğilip kabarmış sayfalarıyla yere çakılan bir kuşa benzeyen kitabı almaya yeltendi.

Aceleyle öne atılıp ondan hızlı davrandım. "Sorun yok. Bir şeyim yok. Kendi işine dön sen!" Kusacak gibiyken kelimeleri kullanmak akıllıca değildi. Yemek borumda yükselen öğle yemeğimi hissettiğimde sertçe yutkunmam gerekti.

Gücenmişlik ile salladığı barış bayrağını geri katlayan Uzuri az önce sildiği rafı sinirle ovalamaya başladı. İlk defa benim için endişelenmiş ve kötülüğümü düşünmeden hareket etmişti. Ancak ben bu davranışını karşılıksız bırakacak her şeyi yaparak cevap vermiştim. Sadece yaşadığım panik ataktan -buna öyle deniyor olmalıydı- değildi hırçınlaşmamın sebebi. Kendime kızmıştım. Hâlâ belli başlı şeyler yüzünden Uzuri gibi birinin önünde kontrolümü kaybedebilmeme sinirlenmiştim.

Yaşadıklarım beni katılaştırmış, insani yanımı öldürmüştü. Ben öyle sanmıştım. Zihnim tüm korkularımı paketleyip bu anıların içerisine istiflemişti. Ne zaman o anlardan biriyle yüzleşsem dönüştüğüm güçlü, kendinden emin kadın gidiyor ve duyguların ağırlığıyla ezilen o çaresiz kızcağıza geriliyordum. Bu sefer o kızı eleştiren bir tarafımın olması da böyle çekememezliklere sebep oluyordu.

Kötü etkilendiğim tüm tetikleyici olaylar arasında bu seferkine sonuna kadar hakkım vardı oysa. O kitap ki beni bir ölümden kurtarıp bir diğerinin pençesine atmıştı. Bir katil, sonra da kurban olmama

sebep olmuştu. Ruhumun masumiyetini kirletirken yerine mükâfatlandırıcı 1000 yıl vermişti. Öfkeli bir Titaniçe'yi serbest bırakmamı sağlamıştı. Yaşam ve Ölüm Kitabı her şeyin ani bir kilit noktası olup beni tüm bu olayların merkezine oturtan yegâne şeydi.

Gözlerime dolan gözyaşlarını geri itmeye çalıştım. Burada ne işi vardı ki? Onu en son kaplıcalardaki kıyıda bırakmıştım. Bir daha görmek istemediğimden yanıma almamıştım. Kaçındığım şey, onunla gün yüzüne çıkan çarpıntı ve bulantı hissiydi. Şimdi karşımda görünce haklıydım. Tam olarak o şekilde hissediyordum. Hayatımda yaptığım en berbat büyüydü o gün gerçekleştirdiğim. Verdiği acı daha önce deneyimlemediğim bir türdendi. Sanki kendi kimliği olabilirmiş gibi; zalimdi.

Atağım gitgide kötüleşirken kaçamak kaçamak beni izleyen Berdea cadısına baktım. Lanet olasıca Uzuri, şu odadan çıkıp gitse de çığlık çığlığa bağırıp içimdeki şu öfkeden, gözlerimdeki şu yaşlardan bir kurtulabilseydim. Ama onun bu tarz durumlarda yalnız bırakmayacak türden biri olduğunu biliyordum.

Bir an önce oradan çıkmak için bana korkunç anlar yaşatan kitabı hızla aldığım yere geri tıktım ve derin derin nefesler eşliğinde kapıya yürüdüm. "Biraz temiz hava alsam iyi olacak. Bugünlük bensiz devam edeceksin gibi görünüyor." Cevabını beklemeden dışarı koşturdum ve dışa vuramadığım belirtilerimi son zerresine kadar yaşamak için hızla uzaklaştım.

Keşke bu dalgınlıkla mitoloji kitabını kapatmadığımı ve Titaniçe'nin görünmez isminin hâlâ delici parıltılarla ışıldadığını önceden fark etseydim. Çünkü Uzuri yalnız bırakmadığı gibi burnunu başkalarının işine sokmadan duramayacak bir cadıydı.

Belki... Belki, Uzuri'nin bugün garip hâlleri üstünde olan Erin'in açık bıraktığı sayfayı uzaktan uzunca bir süre süzdüğünü görseydim ya da o tılsımların, meraklı ve eline koz geçirme derdindeki bir cadı için engel olmadığını bilseydim işler farklı olurdu.

Ama öylece çekip gitmiştim ve işlerin bir kız kavgasından korkunç bir tehdide dönmek ve feci hâlde karışmak üzere olduğundan tamamen bihaberdim.

Bir dedikodunun varlığı daha kulağına gelmeden kendini belli ederdi. Fısıltılar dalgalanarak tüm koridorları doldururdu. Bakışlar mıknatıs gibi sana çekilirdi. Dedikodu bir grup aktivitesiydi ve insanları sosyalleştirirdi. Küçük kümeler hâlinde bölünür, aynı insan hakkında aynı olayı konuşurlardı.

Ne tuhaf... Lise koridorlarında birkaç kez hedefi hâline geldiğim dedikodulardan bir tanesi şimdi bir mızrak gibi üzerime doğrultulmuştu. Bunu gotik kıyafetleri, sivri uçlu cadı şapkaları ve uzun kemerlerinin altında yapmalarının hiçbir önemi yoktu. Genç kızlar her yerde aynıydı. Konuşan konuşurdu.

Bugün beni konuşuyorlardı.

Diğer cadılarınkine nazaran sempatik ve içten arkadaş grubumu bulduğumda konudan habersiz ama benimle alakalı olduğunun gayet farkında bir şekilde sordum. "Neler oluyor burada?"

Pitsy üzgün, Freya telaşlı görünüyordu. Aralarına katılmış Fiona ise öfkeli. "Öğrenmişler Erin," dedi soğuk ve katı bir gerçekliği acısız bir şekilde aradan çıkarmak istercesine. "Seni, Titaniçe'yi, O'nu serbest bırakıp cadıları savaşa sürükleyenin sen olduğunu."

Kısa bir süreliğine afalladım.

Demek ki bu yüzden cadıların gözünde dedikodu açlığından çok nefret görmüştüm. Hatta bir kız, yanımdan geçerken bana omuz attıktan sonra özür dilemek yerine ters ters bakmayı tercih etmişti.

"Kadimlerin arasında mı bir sızıntı olmuş?" *Ne? Nasıl? Neden şimdi?* gibi telaş ünlemeleri kullanmayı gerekli bulmayacak kadar serinkanlıydım. Önünde sonunda böyle bir günün gelip çatacağını biliyordum. Kimliğim afişe olmuşsa diğer türlerin anlaşmaları feshedip benim avıma düşmeleri an meselesiydi. Bu gerçek bir meseleydi. Onun için endişelenebilirdim.

Fakat Serene'nin benimkinden daha soğuk sesi düşüncelerimi yalanladı. "Sanmıyorum. Shu Ling derhâl yanlarına gitti ama yayılan dedikodu senin şimdi ne gibi bir sıfata sahip olduğunu içermiyor. Biz de tastamam bilmememize rağmen kadimlerin ellerinde tutacağı kadar değerli olduğunu biliyoruz. Onlar bilmiyor."

Fiona hüsranla başını iki yana salladı. "Bu daha çok bir kız kavgasına benziyor."

"Öyle görünüyor." Onlardan okulun ilk yıllarında bol bol nasiplenen danışmanım haklı gibiydi. "Sizin bir tahmininiz var mı?" diye bir soru yönelttim. Fiona normalde ağzında bakla ıslanmayan türden bir heyecana sahip olsa da bu konuda çok hassastı. Ondan çıkmış olamazdı. Diğer kızlar da olayın iç yüzünü tam anlamıyla bilmiyor, bilse bile bunu kimseye söyleyemeyecek şekilde saklıyorlardı.

Acaba Sigma Fi kızları, sandığımdan daha dişli çıkıp Hazal'la olan çalışmalarımızın iç yüzünü öğrenmiş ve yaymış mıydı, düşüncesi kafamı kurcalarken Freya kaşlarını kaldırarak arkamı gösterdi. "Tahminlerim var."

Arkamı dönüşümün ardından Uzuri'nin ukala gülümsemesiyle bana doğru gelişini ve yarattığı kaosu gururla sahiplenişini gördüm. *Tabii ya! Kitaplık işi.* Zehirli fısıltıların onun kalemi olduğunu geçen yıldan öğrenmiştim. Fakat şimdi yaptığının ne tür sonuçları olacağını ve hangimizi nasıl etkileyeceğini tahmin dahi edemiyordum.

Ancak etmek zorundaydım. Çünkü diğerlerinde de olduğu gibi bu kriz benim krizimdi ve bir şekilde yönetmek zorundaydım.

"Uzuri," dedim derinden gelen bir sesle. Henüz öfkeyi tonlamama yansıtmıyordum. Önce anlamam gerekti. Hasar ne boyuttaydı, bilmek zorundaydım. "Sen ne yaptın böyle?"

"Küçük kızımızın ipliğini pazara çıkardım. Senin hiçbir zaman göründüğün kadar uysal, kendini sevdirdiğin kadar temiz kalpli olmadığını biliyordum." İçinde biriktirdiği kinin boyutları benim ona karşı beslediğimden katlarca fazlaydı. "Okuluma geldin. Beni akademik kadronun önünde rencide ettin. Baloda sabote ettin. Sonra kardeşimi çaldın ve ailemin önünde rezil ettin. Yetmedi, en iyi arkadaşımı okuldan sürdün ya da arkanı kollayan okul büyüklerine sürdürdün. Nispet yapar gibi bana referans mektubu ayarladın. Bunların bir rövanşı olacağını söylemiştim."

"Bir sonrakinin arenalarda gerçekleşmeyeceğini belirtmeyi unutmuşsun," dedim duygusuz bir sesle.

"Belirtseydim benimleyken daha dikkatli olurdun. Ensende bir yılan olduğunda, bilene kadar tedirgin olmazsın. O aptal mitoloji kitabını ulu orta bırakır mıydın başka türlü?"

"Beni alaşağı ettiğini mi düşünüyorsun? Gerçekten... Bunu yapacak birileri varsa onlar da kadimlerdi. Ama bak. Buradayım. Karşındayım." Hâlâ diklenebiliyordum çünkü hâlâ rahattım. Sözlerine fazla hiddetlenmiyor, histerik karalama çalışmasıyla uğraşmasını kadimlere bırakmayı düşünüyordum. Titaniçe'nin isminin o kitapta ulu orta geçmediğini, geçenin de tılsımlandığını bildiğimden içim ferahtı. Uzuri'nin fesatlığından ne kadar ileri gidebileceğini öngöremiştim.

"Seni alaşağı edecek kişi ben değilim ki. O serbest bıraktığın deniz kızının elinden bir daha kaçabileceğini sanmıyorum. Neydi adı?" diye kendi kendine sordu. Elindeki bir koz sandığı ismi, dillendirmeden önce zevkten dört köşe bir şekilde tepkimi izledi. "Teth-"

Kelimesini bitiremeden hınçla üstüne atıldım. Şimdi onun gerçek bir tehdit olduğunu kavrıyor ve rakibimi ciddiye alıyordum. Artık öfkemi ona harcamam gerektiğinin ayrımına varmıştım. Bir elim ağzına kepenk gibi kapanırken bir diğeri kırmızı enerji demetlerine bulanmış ve katlarca güçlenmiş şekilde boğazına sarılmıştı. Üstüne pek düşünmeden onu yanımızdaki duvara sertçe çarpmıştım. "Sus. Kapa çeneni! Ne gibi güçlerle uğraştığının farkında değilsin sen!"

Uzuri ve koridorun kalanı uğradığı saldırının şaşkınlığını yaşarken bedenini istemeden yukarı kaldırdığımı ve ayakları belli belirsiz çırpınırken henüz içine korku dolmamış gözlerin beni galip gelmişçesine süzdüğünü fark ettim. Onu gerçekten boğup öldürebileceğimi, bunu nefretimden değil içime dolan panikle yapabileceğimi anladım. Yine de duramadım. Boğazını bırakıp O'nun ismini ağzına almasındansa, başkalarının bu ismi duymasına engel olmak için ölmesinin uygun bir bedel olacağını düşündüm.

Olurunu aklımda tartıyor oluşum bile canice idi.

O sırada elini omzuma koymuş Fiona bırakmayacağımı anlayınca beni sarsmaya başladı. "Erin. Kendine gel, öldüreceksin onu!"

Saniyelik bir duraksamadan sonra içimde kabaran bu karanlığa ve kirli düşüncelere yol vermiş, tekrar eski sükûnetimi bulmuştum.

Normalde olacağı gibi, *ne yapıyorum ben?* gibi bir sarsıntı da yaşamadım. Ne yapmak üzere olduğumun gayet farkındaydım. Yalnızca yapmamayı tercih ettim.

Ellerimi ondan çekip yere yığılmasına izin verdim. "Değmezsin," dedim tükürürcesine.

Hırıltılı soluklarının arasından hâlâ cümle kurmaya çalışan Uzuri yükselen kahkahaları yüzünden çabalarında başarısız oldu. Şu anda gerçek bir zırdeli gibi davranıyordu. Arsız bir şekilde yüzünü bana doğru kaldırdı. "Geç kaldın, Erin. Herkes kimi serbest bıraktığını biliyor. Savaşın öte yanını çeken Titaniçe'nin adını artık hepimiz biliyoruz. Sebebini bildiğimiz gibi."

Karnıma yumruk yemiş gibi geriledim. Yalan söylüyor olmalıydı. Bu gerçek olamazdı. İnkâr eden Erin geri gelmek ve bunların hiçbirini yaşanmamış farz edip koşturarak uzaklaşmak istiyordu. Titaniçe'nin ismi şatonun koridorlarında kol gezemezdi. Bunun çok başka anlamları vardı. Büyük bir tehlike altınaydık.

Uzuri arkamdaki cadılara bakıp dudak büzdü. "Anlayacağın şu durumda, değmeyecek tek cadı haini *sensin.*"

"Hain!" diye tekrarladı arkadaki kızlardan birisi. Diğerleri de hemen arkasından devam ettirdi.

"Türüne ihanet ettin."
"Tanrıça'mızı zora soktun."
"Tethys'le iş birliği yaptın!"

Beni sevmemeleri, beden nefret etmelerinden başka... Duyduğum isimle titremeye başlamıştım. Onların farkında olmadığı tehdidin korkusuyla bir an önce kadimleri bulmak ve Titaniçe'nin okulumuzun parlak zihinlerine sızmasını durdurmak için cadıların konuşlandığı kanada doğru kendimi kaybetmişçesine koştum.

Artık yanından geçtiğim dedikoduların içeriğini ve bir tıslamaya benzer ismin kime ait olduğunu seçebilmeye başlamıştım. Buna pişmandım. İsmini duyamamak için kendimi zorladım. Zihnimi sadece tek bir düşünceyle doldurdum ki oraya gelse bile bu haykırışlardan başkasını bulamasın istedim.

"DUYMA, DUYMA, DUYMA, DUYM..."

"Şatoyu arındıracak ritüeli tamamladık, Kadim İsobel," dedi görevini canı pahasına gerçekleştirmeyi göze almış ve bitirmiş olmanın haklı gururunu yaşayan başka bir kadim cadı. Elbette statü olarak İsobel'le bir tutulmayıp onun altındaymış muamelesi görmesini diğer kadimlere nazaran küçük yaşına borçluydu. Herkesten önce kadim olanlar; onların arasından da yerinde saymanın aksine kendini hep geliştirmiş olanlar, oturduğu yerden bir şeyler buyur edip bilgeliklerine danışılana dek sessiz bir bekleyişin tadını çıkarıyordu. Onları yaşlı kıçlarını sandalyelerinden kaldırmaya iten sayılı şey vardı. Bunlardan birisinin benim önümde eğilmek olması gülünçtü.

Ne zamandan beri dışarıda bir kıyamet koparken sakince oturmaya gönülleri el veriyordu? Bu, benim yapabileceğim bir şey değildi. Katiyen... Aksine diğer cadılarla birlikte şatoyu arşınlamak ve Titaniçe'nin tanrısal büyüsünün defedilmediği delik bırakamamak için önlenemez bir arzu duyuyordum. Fakat yetkin kişiler, benim şatonun en arındırılmış odası olan Hekate'nin kutsal tapınağının penceresiz altarında kalmam konusunda ısrarcıydı. İçim içimi yiyerek gerekli işlemlerin yapılıp yapılmadığını, yapılırken bir saldırı ya da can kaybına mahal verilip verilmediğini merak ediyordum. İsobel mağrur bir gülümsemeyle kızı onaylarken ben bu habere körü körüne inanamıyordum. Onun da emin olmaması gerekirdi ama başka meselelere yoğunlaşmaya karar vermişti.

Bana dönüp konuyu oracıkta kapatacakken ona engel oldum. Üstüme ne gibi iğneleyici bir yorumla gelecek olursa olsun, biraz bekleyebilirdi. "Tek bir ritüel yeterli olmayacaktır. Şatodaki tüm su kaynakları, bardaklarda kalmış su damlalarına kadar her sıvıyı kükürtle temizlemeniz gerekli. Tapınaktaki büstlerin de tanrısal kudreti içlerinde barındırma özellikleri var. Her birinin üstüne tütsülü battaniyeler serilmeli. Pencere pervazlarına tuz ve..."

Cecile usulca yanımda bitip elini omzuma yerleştirdi. "Kızıl Cadı'm, siz lütfen merak buyurmayın. Her türlü önlemin alınmasını sağlıyoruz." Eline ve kemiklerinden dökümlü kumaşlar gibi aşağıya salınan derisine baktım. Uğradığı saldırı spreéntlerinin etkisini azalt-

mıştı ve birkaç günde onlarca yaş almıştı zavallı cadı. *Yaşlılık,* diye geçirdim içimden, *tüm sevecenliği ve kudretinden sıyrıldığına gerçekten de Apokalips'in eleştirdiği o gerici özellikleri barındırıyor.* Yaptığı küçük çocuk muamelesinden etkilenip ona olan sempatimi kaybetmeden önce onu durdurdum.

"Bunlarla bizzat siz ilgilenirseniz içim çok daha rahat edecek, Cecile." Şu an benim kadar endişelenmiyor oluşları önemli bir ayrıntı değildi. Önemli olan endişe ediyormuşçasına titiz davranılmasıydı. Söz konusu Titaniçe'yle beklenilenden önce yüzleşmekse hepsi paniklemeliydi. Ben de dâhil hiçbirimiz buna hazırlıklı değildik.

Benim ağzımdan çıkmış bir görevle şereflendirildiğini düşünen Cecile'nin Gorria kırmızıları sevinç ışıltılarıyla parladı ve büyük bir hevesle odayı terk etti. Ardından İsobel ellerini kavuşturarak önümde geçince gönderilecek onca kadimin arasından bana koşulsuz şartsız destek çıkacak birini gönderdiğime pişman oldum. Müdire Tarbundle az önce ağzına tıktığım sözlerini dillendirdi. "Gelgelelim tanrısal ismi kulaktan kulağa dolaştıran dedikoduya..."

Doğrusunu söylemek gerekirse bunu bir anlığına unutmama izin vermiştim. Üzerine düşündükçe hâlâ başımızı böylesine büyük bir derde sokanın, bu eften püften sebep olduğuna inanamıyordum. İnanmak zorunda kalıncaysa hiddetleniyordum.

"Evet?" dedim sorarcasına.

"Kimliğiniz afişe olmuşken sizi burada güvende tutmamıza artık imkân yok, Bayan Handerson," diye çıkardı ağzındaki baklayı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Geçen yılki Büyük Konsey'de beni Akademide, erişilebilirlik ve korunma açısından en iyi konumda olan Vhartlox Şatosunda tutmayı öneren kendisi değilmiş gibi şimdi bunları söylüyordu. Benimle başa çıkamadığını, tahmin ettiği gibi sindiremediğini görmüştü ve şimdi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onun istediği gibi hanım hanımcık bir kız olsam, bana verilen unvanların gücünü altın bir tepsiyle kendisine sunsam ne de mutlu olurdu oysa. Şimdi üzerine düşününce nefret ettiği mesleğine, müdireliğe geri dönmek istemesinin sebebi bu beklentileri olduğunu anladım.

Gelen gideni aratır sözü sonuna kadar doğruydu. Aklımı, bu saçma öneriye yormak yerine nasıl yapsam da hain ilan edilmiş Sisaundra'yı aklasam ve eski makamına geri döndürsem diye çalıştırıyordum. Akademinin her şeyden önce onların menfaatini güden bir müdireye ihtiyacı vardı.

"Bu konu böyle ayaküstü konuşulamayacak kadar mühim, İsobel," diye uyardı arkadaki koltuklara çökmüş ve şu zamana kadar rahatsız edici düzensizlikteki nefeslerinden başka ses çıkarmamış yaşlı kadimlerden biri.

"Neyi beklediğimizi anlamadım." İsobel omuz silkti. "Herkes çoktan burada."

"Haklısınız. Şimdi konuşmak en iyisi. Ancak bana bir sorun söylüyorsunuz. Çözüm önerdiğiniz yok," diye yanıtladım. "Boş lakırdı edeceksek söyleyelim de çay servisine başlasınlar." Esprime gülenler hiç şüphesiz bu çay servisini ciddi ciddi bekleyenlerdi. Onlarla birlikte gülerek yüzü düşmüş Müdire ile göz göze geldim. "Latife ediyorum. Bana aldırış etmeyin. Böyle gergin zamanlarda çeneme vurur hep," diyerek yerime oturdum. Onunla kadimler arasında konuşurken Rezene'den kaptığım antika bir ağız kullanmaya bayılıyordum. Sivri dilim ve vurduğum laflarım gibi İsobel'i sinir ediyordu ve üstündeki sert, dingin enerjinin ardındaki hırçın ve güç peşindeki kadını ortaya çıkarmama yardımcı oluyordu. O kadınla yüzleşmek, sonuna kadar kontrollü ve yılların deneyimine sahip İsobel'in kendisinden daha kolaydı.

"Çözümü hep beraber kafa kafaya verip bulacağız," dedi İsobel ağırbaşlı görünmeye çabalayarak. İçinde kanatlanıp özgürlüğünü ilan etmeye çalışan bir kuş gibi çırpınan çözüm önerisini hissedebiliyordum. Aklında çoktan bir şeyler vardı. Benim gibi konuşurken aklına gelmiş gibi yapmak için hemen öne sürmüyordu, o kadar.

"Bence enerjimizi bu meseleye harcamamız anlamsız," diyerek duruşumu sertleştirmeye çalıştım. "Hiçbir yere girmiyorum."

"Korkarım bu artık yalnızca sizin kararınıza bırakılamayacak kadar elzem bir konu."

Diğer kadimler üstünde göz gezdirdim. Onların yüz yıllık akıllarına geçen sefer Cecile ile olduğu gibi giremezdim. Cecile'in yoğun hayranlığı ve inancı, ismini andığım Titaniçe'ye davet vermesi gibi zihnine girmemi kolaylaştırmıştı. Ancak bu şüpheci yaşlı bunaklarla işim zordu. O nedenle söyleyeceklerimi kendim söylemeli ve inanacakları bir şeyle çıkagelmeliydim. "Kaçınılmazı ertelemek için güvenliğimi daha büyük bir riske atmaktan söz ediyorsanız benim de söz hakkım elbet olmalı."

"Kaçınılmazla kastınız nedir?" diye bir soru yöneltti sonunda bunun katılımcısı olmaları gereken bir konsey toplasına dönüştüğünü idrak etmiş kadim Beltza cadısı.

"Şu ortalıkta dönen İçe saçmalığı işte," dedim ve sanki bundan en az onlar kadar hoşnutsuzmuşum gibi görünmek için kelimeleri özenle seçtim. Onların tarafında olduğumu hissettikleri anda onlar da benim tarafımda durmaya başlayabilirlerdi. "Söz konusu risk, beni sizden koparıp kendi liderleri yapmak değil miydi?"

İsobel bunu itiraf etmekte zorlansa da diğer cadılar korkularını kabullenmekte hızlı davrandılar. En başından beri ürkekliklerinin ve panik hâllerinin sebebi buyken yalanlasalar komik dururdu.

Sesim izleyicilerimin ilgisini çekmemle daha güçlenmiş, kendinden emin bir hâl almıştı. "Korkmayın. Beni kaybetmeyeceksiniz. Siz varken kimse bana dokunamaz. Hatırlatırım kadimlerim, biz burada konuşlandık. Burası cadılık diyarlarının arasında en güvenli savaş üssü. Bu kadar kadimi, tarih daha önce bir araya getirememişti. Beni burada dış tehditlerden koruyamayacaksanız gönderdiğiniz yerde güvenliğimden nasıl emin olabilirsiniz?" Sondaki sorumla birkaç baş inip kalktı.

"Gece Cadı'mız haklı," dedi İluna olduğu için bana bu şekilde hitap etmiş Madam Karvou. Kısa süre önce Fransız kızlarını da alıp Vhartlox'a sığınmışken beni en iyi o anlıyor olmalıydı. "Odaklanmamız gereken konu onu göndermek değil, o buradayken ve kimliği biliniyorken türler arası bürokrasiyi nasıl yöneteceğimiz olmalıdır."

Başka biri yaşına oranla fazla naifti. "Daha önce nasılsa öyle devam edemez mi?"

"Artık kimliği biliniyorken Bayan Handerson'u kaçırma girişimleri olacaktır. Bunlara mâni olsak dahi sırf buna kalkıştıkları için o türlerle ilişkimizi kesmemiz gerekecek. Ne yazık ki kurmuş olduğumuz ittifakların azlığı göz önünde bulundurulursa bu bizim için büyük bir kayıp." İsobel kontrolünü kaybettiği ve gitmesini istediği yerden hızla uzaklaşan tartışmaya çok geçmeden yön vermeye başlamıştı.

"Onların beni ve konumumu tanıması gerekli. Bir İçe olmadığımı, en azından cadıların İçe'si olduğumu anlamalılar," diyerek kendi fikrimi öne sürdüm.

"Ama bu nasıl olur Yeşil Cadı'm? Bizim türümüzde kraliçelik anlayışı hiç olmadı ki..." Bunu söyleyenin bir Berdea cadısı olması işime gelmişti.

"Çok güzel bir noktaya değindiniz." Göğsümü şişirerek söylemek üzere olduklarımın etkisine hazırlandım. "Belki de içinde olduğumuz zaman bunu gerektiriyordur. Baksanıza şu hâlimize, aynı konuşma içerisinde bana türlü şekillerde hitap ediyorsunuz. Kızıl Cadı, Gece Cadısı veyahut Yeşil Cadı... Bu daha sizlerin aklını karıştırıyorken diğer türlerin anlamasını nasıl bekleyebiliriz?"

İşaret parmağını düşünceli bir edayla dudağının üzerinde gezdiren Madam Karvou benim ağzımdan çıkmasına ya da akıllarına girmeme kalmadan aklımdakileri dillendirdi. "Daha basit bir söz daha etkili olabilir. Erin Handerson... *Cadıların kraliçesi!*"

Sözcükleri sanki bir ağırlığı varmış gibi odanın üzerine çökmüştü. İsobel kusacakmış gibi görünüyordu. İstemsiz bir şekilde masanın kenarını tutan elleri eklem yerlerinden bembeyaz kesilmişti. Herkes kafasında tartıyordu ve bunun değerlendiriliyor olması bile onu deli ediyordu.

Öte yandan ben bu seferki tartışma için bir heyecan bile duyamıyordum. Kraliçe ilan edilmek İçe'den daha küçülmem demekti. Kendimi cadılar için, dengemi ve burada kurduğum hayatı kaybetmemek için sıkıştırıp bu tanımlı unvanla kısıtlıyordum. Daha fazlasını istemediğim gibi bununla da bir sorunum yoktu. Hepsi formaliteden ibaretti. Titaniçe bana bir şey söylemişti. O zaman kandırılmama yardımcı olsa da yalan söylemediğini biliyordum.

Bu Dünya benimdi. Ne istersem benimdi, her şey bana...

Bugün, cadıların kraliçesi olmam gerekiyordu.

İsobel panikle atıldı. Erken davrandı. Belki biraz daha beklese kadimler kendi kendilerine bu fikri çürütecek ve onaylamayacaklardı. Ama Müdire Tarbundle bekleyemedi ve destekten çok tepki gördü. "Bu imkânsız! Cadılar otorite altında bulunmaya tövbe etmiş, binlerce yıl önce başka krallıkların boyunduruklarından çıkmış ve yüzyıllardır hür, başları göğe dönük yaşamakta. Onları kendi elimizle tekrar monarşiye sürükleyemeyiz."

"Bu seferki farklı, İsobel," dedi öncesinde konuşmakta zorlanan kadim Agula hızla. "Bir adamın değil, bir babanın değil... Cadılar kız kardeşlerinin kolları altına sığınacak."

Sonrasında diğer cadılar domino taşları gibi birbiri ardına devrildi ve söyleyecekleri tapınağın yüksek tavanlarında yankı yaptı.

"Üst cadılar bu yüzden yok muydu zaten? Liderlikleri ve yol göstericilikleri için."
"Evet, evet! Sadece adını değiştiriyoruz şimdi."
"Öncesinde neyse aynısı olacak."
"Ama türler arasında duruşumuz değişecek bununla."
"Cadıların itibarı güçlenecek."
"Krallar, kraliçeler muhatabını bilecek!"

"O zaman karar verildi," dedi Madam Karvou, fikrin anası olarak beyanını da o yaptı. "Yüce Konseyin huzurunda, bu isimle anılan birinci cadı; Erin Handerson'ı türümüzün ilk kraliçesi ilan ediyorum!"

Yüreğimin beklenmedik bir heyecanla kasılmasına engel olamadım. Her şeye rağmen onları yapmayacakları bir şeyi yapmaya sürüklemiştim. Onların coşkusuyla yüzümde beceriksiz bir gülümseme yeşerdi. Bu kadar kolay mıydı gerçekten? Bir oda dolusu cadının verebileceği kadar basit bir karar mıydı bu? Olan olmuştu.

Ben... Ben artık...

Bir kraliçeydim.

"Öncesinde onlarla konuşmak istiyorum," dedim bekleme odasında. Son zamanlarda okulu şekilden şekle sokmuş mimar cadı İsobel, yılların eskittiği avluya dokunmaya gelince pek isteksizdi. Vhartlox'un önemli bir bellek alanı olan bu alana böyle bir dokunuş yapmak etik açısından yanlıştı. En azından bahanesi böyleydi. Fakat diğer kadimlerin ısrarına karşı çırpınışları anlamsızdı. Bir devrim gerçekleşiyordu ve mimari tasarım etikleri sarsılmadan kalabilecek son şeydi.

Büyük avluya tepeden bakan bir halkı selamlayış balkonu, büyüyle birkaç saat içinde inşa edildi. Yepyeni oyulmuş kalkerli taşlardan payandalar ve sütunlar, dediği gibi şatonun kalan, oksitli taşlarına eğreti duruyordu. Kraliçelik unvanının yıllarca sürdürülen cadılık anlayışına ters olması gibi geçmişle çelişiyordu.

Balkona ve aşağıda birikmeye başlamış kalabalığın sesine kaçamak bakışlar atan Cecile tedirginlikle konuştu. "Son anda planları değiştirmemiz doğru olmaz, Kızıl Cadı'm. Diğer kadimler ne der sonra!"

"Onlar benim bu şatoya beraber adımımı attığım cadı adayları Cecile; sıra arkadaşlarım, dediğiniz gibi kız kardeşlerim." Derin bir nefes aldım. "Başlarına bir diktatör gibi dikilmeden önce son bir kez sıradan bir öğrenci olarak onlarla konuşmak istiyorum. Akıllarındaki soru işaretlerini gidermeden bana tam anlamıyla güvenmeyeceklerdir."

"Orası öyle ama sizin vasfınıza asla erişemeyecek küçücük kızların düşüncesinin ne önemi var?"

Yine yaşını belli eden kadim Gorria cadısına bakıp omuzlarımı düşürdüm. "Yeni neslinizden daha büyük umutlarla bahsetmelisiniz kadim cadım. Onlar bizim geleceğimiz."

"Tabii öyle ama..."

"Boşa nefesini tüketme Cecile, rica ediyorum. Madem küçücük kızların düşüncesinin bir önemi yok, kadim cadıların diyeceklerinin de kraliçeleri karşısında bir önemi olmamalı." Derin bir nefes alıp ayaklandım. "Onlarla konuşacağım." *Onlarla yüzleşeceğim. Artık kaçmayacağım.*

Cecile yalvarırcasına arkamdan koştururken bana yetişmesine izin vermeden balkona yürüdüm. Derin bir nefes alıp korkularımı, çekin-

celerimi geride bıraktım. Belki bunun için beni cezalandırıp atadıkları kraliçelikten menedeceklerdi. Saltanatımı ilan etmek üzere yanıma gelecek heyet beni bu balkonda yalnız bıraksa ne kadar komik bir duruma düşeceğimi düşünüp hayıflandım. Sırf günah çıkaracağım diye, sağlama aldığım pozisyonumu yeniden tehlikeye atma düşüncesi saçma göründü. Ancak her nasılsa biliyordum. Ne unvanın ne de pozisyonumun bir önemi vardı. Ben içimde huzursuz ve yarım kalmış hissederken önüme bakamayacaktım.

Çünkü bunu hak etmemiştim. Aksine yanlış kararlarımın altında boğulmuştum. Apokalips, Hekate'nin beni tam olarak da bunu yapacağımı düşündüğü için seçtiğini söylemişti. O'nun olmamı beklediği kişi olmak da olmamak da benim elimdeydi. Titaniçe'nin oyunlarına kanmak da kanmamak da...

Karanlığımın içinde yanan ateşle aydınlık kalabileceğini düşünüyor iken ben aydınlık yolu seçmemiştim. Hatalar etmiş ve onlardan ders çıkarmaya çabalamıştım. Ancak bu hataların sonucunda elde ettiğim statü her günüme, her anıma karıştıkça kötü kararlarımı bir türlü aşamıyordum. Kötü bir canavar olduğum için mükâfatlandırılmak, olmak istediğim canavara gölge düşürüyordu.

Kaçıyordum çünkü kaçabiliyordum. Paçayı önce Kızıl Cadı olmakla kurtarmıştım. Şimdi aynı hatalardan kraliçe ilan edilerek sıyrılırsam bu sıfatı da kabullenemeyecektim. Cadı kızların güvenini kazanmak umurumda değildi. Onların kadimler kadar riyakâr olmadıklarını, beni tek seferde affetmeyeceklerini biliyordum. Büyük Konsey'dekinin aksine gerçek bir yargılanmadan geçmek istiyordum.

Dolayısıyla bunu yapmak zorundaydım.

Yakıcı öğlen güneşi dışarıyı sapsarı bir ışık banyosuna boğmuştu. Yer yer grileşmiş taşlardan yansıyan ışınlar yüzünden birkaç saniye gözlerimi kısmam, kalabalığın fısıltılarının anlam verici kelimelere dönüşmesi için de kulaklarımdaki uğultunun dinmesi gerekmişti. Afalladığım kısa sürenin sonrasında çoktan yarısını aştığım yolu tamamlayıp balkonun tırabzanlarına tutunarak aşağıya baktım. Sesler yüzümü gördükleri anda kesildi. Ne diye buraya çağırıldıklarını bilmediğim Vhartlox cadıları huysuz bakışlarla beni izliyordu.

Normalde yapacağım gibi kekeleyen, ürkek bir kız çocuğu olmamaya gayret ettim. Kadimlerin karşısında takındığım sonsuz öz güvene sahip lider de kesilmedim. Sadece daha günler öncesine değin yan yana eğitim gördükleri Erin olarak durdum karşılarında.

"Neden burada olduğumu düşünüyorsunuz?" dedim anlayışla. "Biraz sonra öğreneceksiniz. Ama öncesinde, sizlerle konuşmam gereken bir konu ve dilemem gereken özürler var." Kalabalıktan bir tepki gelmemişti. Yalnızca geriye yatırdıkları sivri uçlu şapkalarının altında acıyan boyunlarını sıvazlayan birkaç cadı gördüm. "Öncelikle, hakkımda duyduğunuz şeyler doğru. Titaniçe'yi ben serbest bıraktım. Başımıza açılan bu belanın sorumlusu benim." Birkaç hakaret ve aşağılayıcı nidanın yükselmesine fırsat verecek kadar sessiz kaldımsa da sürdürdüm. "Fakat bilmediğiniz şeyler var. Kiminle boy ölçüşmeye kalkışıp olabilecek en korkunç şekilde kullanıldığımı bilmediğiniz gibi. Yoksa O'nun adını ağzınıza sakız etmeden önce bir daha düşünürdünüz. Kendimi mağdur göstermek için söylemiyorum bunu. Tam olarak korkmanız için söylüyorum. Korkun. O kendi korkusunu üstünüze salmadan önce korkun ki hazırlıklı olun.

Ben sizin kadar şanslı değildim. O'nun kim olduğundan ya da yapabileceklerinden bihaber karşısına çıktım. İçimde yatan gücü anlamlandıramıyordum ve O bana bunu anlatabilecek tek kişi gibiydi. Anlattı da. Tanrısal zekâsının kıvraklığıyla beni hiç istemeyeceğim konumlara düşürdükçe bir bir açığa çıkardı gücümün gizemini. Ancak tüm suçu ona atmam mümkün değil. Beni bu şekilde manipüle edebilmesi için benim de bir tür yatkınlığımın olması gerekirdi. Risk her zaman vardır. Fakat birisi bu riski alabilecek duruma gelinceye kadar tehlike söz konusu değildir. Ben böyleydim işte. Tehlikeliydim."

Sözcükler ağzımdan döküldükçe nefeslerimin seyri değişiyor, sanki dönüşüm geçiriyormuşum gibi kuşandığım yalanlar, bahaneler toz parçacıklarına ayrışıp üstümden dökülüyordu. "Sanırım tüm genç cadılar birer tehlike. Büyünün baştan çıkarıcı oluşunu eski müdiremizden duymuştum ama sizinle birlikte geçirdiğim zamanlarda gözlemleme şansım da oldu. Nitekim hiçbirinizin içindeki tehlike potansiyeli bir faciayla sonuçlanmadı. Bencillik eden bendim. Yanlış kararlarımın sonuçlarını hiç düşünmedim. Aklımın hayalimin alamayacağı güçlerle oynamak için içimdeki bu gençlik hararetinin

bitmesini bekleyemedim. Bunlar için sonsuz bir pişmanlık duyuyor ve hatalarımın sonucunu sizi de etkilediği için affınıza sığınıyorum."

Derin derin nefesler, diye hatırlatmam gerekti kendime.

"Bir suçu işlerken kimse alelade yapmaz. Çünkü sonuçlarına katlanmaktan önce utanır bunu yapan kişi olmasından. En azından arsız değilse. Ben utanıyorum. Güce olan açlığımdan utanıyorum. Bu kadar kolay oyuna gelebildiğim için yerin dibine geçiyorum hatta. Hayatım söz konusu olunca, hayatı en az benimki kadar değerli başka cadıları tehlikeye attım. Bu bencillikten utanç duyuyorum. Ancak cezamı da çekiyorum. Şimdi ben sağlığıma kavuşmuşken benim yüzümden ölen her cadı vicdanımı sızlatıyor. Ben bir kez ölümden kaçtım ancak onlarca kez ölüyorum Titaniçe'nin saldırıları altında." Titrek bir nefes ağlamak için fırsat kollarcasına süzüldü dudaklarımdan. Son anında yakaladım onu ve ciğerime geri hapsettim. Ağlayarak hem güçsüz duruma düşer hem de insanların duygularını sömürürdüm. "Sizden her şey için, içine doğdunuz bu dünyayı cehenneme çevirdiğim için sonsuz kez özür dilerim."

Sonra dikleştim ve omuzlarımı silktim. "Ama özür dileyemeyeceğim bir şey var ki o da cadı olmak. Kalbimi cayır cayır yakan meşalenin ateşiyle yakıp yıkmış olabilirim ama tehlike doğamda var. Bu ateş önce bizi yaktı. O zaman gücüm çok daha küçüktü ve hiçbir cevabım yoktu. Şimdi cevaplarım var. Titaniçe farkında olmadan çok güçlü bir silah verdi elime: Bilgi. Sınır tanımayan gücümün ne anlama geldiğini öğrendim."

Yine duraksadım ve arkaya baktım. Heyet gelmişti. Beni burada yalnız bırakacak gibi durmuyorlardı. Planları bozan ben olsam da onlar bozmayacaktı. "Önce karşınıza çıkmak ve rızanızı almak istedim. Çünkü benden nefret etmeye sonuna kadar hakkınız var. Ancak ben yaptığım hataların sorumluluklarını almaya hazırım. Bizi yakan ateş büyüdü, gücüm beni seçilmişi ilan eden Tanrıçamız Hekate'nin lütuflarıyla akılalmaz boyutlara erişti. Şimdi sıra düşmanları yakmakta. Sizin tarafınızda kalmak, hepimizi içine soktuğum bu beladan çıkarmak için oynamam gereken rolü oynamak istiyorum." Cesaretimi topladım ve sormak için buraya geldiğim soruları sordum. "Beni kabul edecek misiniz? Az sonra kraliçeniz ilan edileceğim. Zorunluluktan değil, beni desteklediğiniz için liderliğimin altına girecek misiniz?"

Cadı kızlardan ses soluk çıkmadı. Önce duyduklarını hazmetmeye çalışıyorlar, sonrasında da beni sahiden destekleyip desteklemeyeceklerini tartıyorlardı zihinlerinde. Şatonun kasvetli duvarlarının arkasından birkaç kuş cıvıltısı ve yaprak hışırtısı dışında sessizlik âdeta bir sis perdesi gibi çökmüştü avluya.

Bu, yargı anıydı. Kaygıyla onlardan gelecek en ufak bir tepki bekledim. Bekleyiş sürdü. İsobel benim sabrıma saygı gösteren diğer heyet üyelerinin aksine çileden çıkmıştı. "Eeh, yeter artık! Bu saçmalığa daha fazla müsaade etmeyeceğim. Biz kadimler kararımızı vermişken bu bacaksızlara söz düşecek değil ya. *En başta oraya çıkması hataydı,*" diye fısıldadı son cümlesini. "Hadi, bir an önce halledelim şu işi."

İsobel Tarbundle tam balkona çıkacakken aşağıda bir hareketlilik oldu. Müdire son anda donakaldı ve bakışlarım derhâl aşağıya çekildi. Bir çekiç gibi yere inen ritmik sesin sahibi Sigma Fi kızlarından biri, Giulia'nın sivri topuğundan geliyordu. Dizini karnına çekip ayağını vurarak bana olan desteğini gösteriyordu. Derken diğer Sigma Fi kızları, ardından benim arkadaşlarım topuklu korosunda yerlerini almaya başladı. Saniyeler içinde tüm cadılar tıpkı bir metronoma bağlıymış gibi aynı ritimde ayaklarını yere çarpıyor, şatoyu içinde mızraklılardan bir ordu barındırıyormuş gibi inletiyorlardı.

Zaten topuklu giyen bir kadın, silahlarını kuşanmış onlarca savaşçıya eş değerdi.

Genç cadılarla kadimlerin farkı buydu işte. Konseyde benim kim olduğumu anladıklarında yaptıkları gibi kimse boyun eğmedi. Aksine başları dik, öz güvenli bir asker gibi ellerindeki en dişi silahlardan birini yere çarpa çarpa arkamda değil, yanımda olduklarını gösterdiler.

Tezahüratını yaptıkları şey de benim unvanım değil, vadettiğim şeydi. Topuklu darbelerine sesler eklendi.

"Şimdi sıra düşmanları yakmakta."

"Şimdi sıra düşmanları yakmakta!"

"ŞİMDİ SIRA DÜŞMANLARI YAKMAKTA!"

İşte, savaşa *böyle gidilirdi.*

29. BÖLÜM
ŞAPKADAN TAÇ ÇIKARMAK

İlk saldırı yine düşmandan geldi.

Hani savaş başında, ordular karşı karşıya dizilir ve birbirine atılırken okçular yaylarını gererek ok sağanakları başlatır ya... O şekilde, çoğu sahibini bulmasa da ufak ufak can alan yaylım ateşleri geldi düşman cepheden.

Titaniçe'nin isminin Akademinin koridorunda uluorta gezmesinin sonuçları olacağını beklemiştim. Ama yanılmayı ummuştum. Titaniçe bu fırsatı kaçırmadı. Saldırdı. Neyi, nasıl yaptı; anlayamadık ama son on gün içerisinde sekiz cadı sırra kadem basmıştı. Arkalarında hiçbir iz bırakmadan kaybolan altı öğrenci cadının hepsinin ortak bir özelliği vardı. Her biri İluna sınıfına mensup cadılardı ve ellerinde çok daha nadide bir güç barındırıyorlardı: Suya hükmetme gücü.

Su büyülerini yapabilmeye yarayan bu özellik, artık emin olduğumuz üzere Titaniçe'nin biricik Ezelî Su gücünden parçalar barındırıyordu. Bu saldırıların rastgele gerçekleşmediğini kanıtlar nitelikteydi. O özellikle kendi gücünün kırıntılarına sahip cadıları hedef alıyordu.

Çoğunluğun öğrencilerden olmasının sebebi ise zihinlerini olgun ve kendini yetiştirmiş bir cadı kadar koruyamıyor oluşlarındandı. Bu ismi anmak şöyle dursun, içimden geçirmeye son vermek bile çok zamanımı almıştı. Öğrenene kadar olan olmuştu. Şimdi de öyleydi; *olan oluyordu.*

Kadimlerin tüyler ürpertici bir teorisi vardı. Titaniçe kaçırdığı bu cadıların kozmik haritasına mıhlanmış minicik Ezelî Su parçalarını damıtıp gücünün ufak zerreciklerini elde ediyordu. Bu işlem sonrasında hayatta kalması imkânsız, kayıp İluna cadılarına ölü gözüyle bakılmaya başlanmıştı.

O'nun elinden canlı kurtulabilmiş olmak içimi rahatlatmıyordu. İçimdeki güce rağmen neredeyse ölüyorken onların hiç şansı yoktu."Güç topluyor olmalı," diye fikir yürüttü Kadim Agula. "Yapacağı büyük bir saldırı için hazırlanıyor olmalı."

Odadaki herkesin tüyleri ürperdi. Zaten günlerdir şatoda diken üstünde olmayan yoktu. Saldırılar sonucunda her şey somutluk kazanmış, korku beni tahtımdan edip hükmünü ilan etmişti. Kraliçe oluşum çoktan unutulmuş gibiydi. Neyse ki şimdi kimse bana suçluymuşum gibi bakmıyordu. Ancak hınçlarını zavallı Sisaundra'dan çıkaran kadimler gibi onlar da kendilerine bir günah keçisi bulmuşlardı: Uzuri.

Tüm dedikoduyu başlatan oydu. Onca tılsıma ve engele rağmen bu karanlık isim musibetini içlerine sokan o olmuştu. Dışlanmaktan daha kötü bir şey varsa o da birilerinin ölümüne sebep olmaktı. Ben de aynı durumdaydım. Bu olayla doğrudan etkim olmasa da giden tüm gencecik hayatlarla içim parçalanıyordu. Uzuri iki yıllık tanışıklığımızda ilk defa mağlup gelmişti ve ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş gözlerle koridorlarda bir hayalet gibi dolanıyordu. Kimsenin içinden geçemediği gibi çarpılan omuzlar ve takılan çelmelerle fiziksel olarak da hırpalanıyordu. Yaptığı her şeye rağmen İan'ın kardeşi olması içimde onunla ilgilenme güdüsü yeşertiyordu. Fakat kadimler beni tüm cadı öğrencilerden soyutlamışken bu imkânsızdı.

Derslerden alınmıştım. Eğitimimle İliza'ya katılmış başka profesörler ilgileniyordu artık. Yatakhaneden de taşınmış, en güvenli cadı süitlerinden birine yerleştirilmiştim. Ziyaretçilerim bol olunca canım sıkılmıyordu. Kızlar hep yanımdaydı. Bazen Troy uğruyordu. Yeni gelişmelerle birlikte İan'la görüşmek iyice güçleşmişti. Arada derede yapabildiğimiz aynadan konuşmalarımızla yetinmeye çalışıyorduk.

"Derhâl yeni bir ekip hazırlansın," diye buyurdu İsobel Tarbundle. Saldırılar beni öyle üzmüş, öyle düşürmüştü ki artık bu otoriter tavırlarına karışmaya enerji bulamıyordum. "Atlantis'e O'ndan önce ulaşmalıyız!"

"İlunalarımız gibi kafilelerimiz de kayboluyor, İsobel. Onları ölüme göndermemiz ne kadar doğru?"

İşin içinden çıkılmadığı durumlarda aşırı evhama kapılan Cecile mırıldandı. "Kafilelerden Kayıp Şehrin konumuna dair en ufak bir bilgi gelmiş olsa pılımızı pırtımızı toplayıp oraya koca bir ordu çıkaralım diyeceğim ama..."

"Laf kalabalığı yapma, Cecile," dedi ve kestirip attı İsobel. "Pire için yorgan yakacak değiliz." Benimle olan yakınlığı yüzünden kadim bir cadıya dahi bilenecek kadar gözü dönmüştü. "Atlantis meselesine gelecek olursak; daha iyi bir ekip kurup yeniden denemekten başka çaremiz yok. Gönüllü olan var mı?" diye sordu tüm toplantı odasına ve onu çevreleyen rütbesiz cadılara. Kimseden çıt çıkmadı. Böyle olmasını bekliyormuş gibi bana bakan İsobel'in gözleri ağır ağır üzerimden sağ arkama kaydı. "Shu Ling?" demesiyle kaşlarım çatıldı. "Arubara'nın seçkilerinin neden özel olduğunu bize kanıtlamaya ne dersiniz?"

"Ama..." diye itiraz edecek oldum fakat Shu Ling öne adım attı.

"Onur duyarız, Kadimler Kadimi'm." Bana dönüp başını mağrur bir açıyla eğdi. "Size hizmet etmek büyük bir şerefti, sevgili Kraliçe Cadı'm. Ancak bu görev hanımım Kadim Arubara'nın vasiyetiydi. O cadıları bu nedenle şatoya getirdim. Hem artık korumamıza ihtiyaç duyacak konumda değilsiniz. Nihayet rütbeniz belli, etrafınız bizden de güçlü kadimlerle çevrili. Bu görevi başarıyla tamamlayıp döndüğümüz takdirde, sizi canım pahasına korumaya devam edeceğime emin olabilirsiniz." Sıcak kucaklaşmamız ve bana ayırdığı gerçek sözleri duymak için yalnız kalmamızı beklediğini ima eden bakışlarına başımı sallayarak karşılık verdim.

Ona karışmayayım dedikçe yüzlerce kez kuyruğuma basmaya devam eden İsobel'e döndüm. "Düşünüyorum da Kadim İsobel, bunca kafilenin bizden koparılmasının sebebi belki de başlarında sizin kadar kadim, hatta Kadimler Kadimi bir liderin olmamasıdır." Usturuplu bir gülümseme takındım. "Böyle kritik bir durumda onlara eşlik etmeniz çok iyi olurdu."

Çizgi hâline gelmiş dudaklarını dişlerinin etrafında gererek ağzını esneten Müdire kıs kıs gülerek yanıtladı. "Yokluğumda başka bir krizin altında olan cadı öğrencilerimi gözetecek bir müdire adayı daha olmadığı için burada kalmak durumundayım, *Kraliçe Cadı'm.*"

İşleri biraz yokuşa sürelim o hâlde. "Haklısınız. O hâlde bırakın ben de gideyim. Titaniçe'yle daha önce karşılaşmış birisi olarak O'na denk gelmemiz hâlinde kurtulma şansı en büyük cadı benim." Nefesimi topladım. "İzin verin Kayıp Şehir Atlantis'e gidip Ezelî Su'yu sizlere bizzat kendim getireyim."

"Siz Titaniçe'ye karşı son kozumuzsunuz, öyle de kalmalısınız." Buna tabii ki izin vermezlerdi. Ancak gözleri ayrı bir keyifle ışıyan İsobel'den hiç beklemediğim bir yanıt daha geldi. "Korkarım sizin de burada yerine getirmeniz gereken vazifeleriniz var, Kraliçe Cadı'm. Artık cadılık hanedanının bir üyesi olduğunuza göre sizi uygun bir eşle *baş göz etmek* lazım."

Dehşetle donup kaldım. Şaka yapıyordu, değil mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Soğukkanlılığımı korumak epey zordu. "Peki, bunu kabul edeceğimi nereden çıkardınız?"

Cecile, oturduğu yerden uzanıp masanın üzerindeki cansız bir mankene aitmiş gibi kalakalan elimi tuttu. "Ah, endişe etmenize gerek yok, Kraliçe Cadı'm. Basit bir formalite işte. Tamamen diplomatik amaçlı. Önümüzdeki savaşta tarafımızda istediğimiz ve başka türlüsü yanaşmayan türlerden çıkan uygun eş adaylarını değerlendirmeye alacağız. Ama lütfen endişelenmeyin. Gerçek bir evlilik olmayacak bu. Hiçbir gerekliliğini yerine getirmeye zorlayamayız sizi."

Bir de zorlasaydınız!

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Neler olduğunu idrak etmekte hâlâ güçlük çekiyordum. Ciddilerdi. Beni bir mal gibi satıp çöpçatanlık yapabilecekleri bir cariye gibi görüyorlardı. Öncesinde sadece gücüm olduğu için beni başlarında tutuyorlardı ve her an ellerinden kayıp gidebileceğim korkusu vardı. Fakat şimdi, pozisyonumu korumak için kendimi indirgemiş, kraliçeleri olarak basit bir ismin içerisinde büzülüp kalmıştım. Onlara gerçekten kontrol edebilecekleri bir şey vermiştim.

"Ben bunun için kraliçeliği kabul etmedim," dedim sonunda kuru bir sesle.

"Cadıların savaştaki menfaati için ettiniz, Kraliçe Cadı'm," dedi Madam Karvou. Genç kızlarla ilgilenmeye alışık olduğu için üstüme

bastırılan bu yükün bendeki tesirlerini tahmin edebiliyor ve konuyu yumuşatmaya çalışıyordu. "Bunu savaş için atılması gereken önemli bir adım gibi düşünün."

Elimi kolumu bağlayan sözlerine karşı ne diyebilirim, bilemedim. O sırada İsobel anlayışlı müdire sıfatının kendisine ait olduğunu hatırlamış gibi konuşmaya tekrar katıldı. "Eğer aklınızı kalbinizi kaptırdığınız bir genç çeliyorsa söyleyin, bilelim. Belki sizi bekâr varsaymakta hata ettik." İmayı sezemesem aptal olurdum. Bu durumun içinde bile, gencecik cadılar hayatını kaybediyorken bile hâlâ İan'ın benim için önemini test etmeye, onu bana karşı kullanabilir mi diye anlamaya çalışıyordu. "Lütfen bunun aşkınıza bir engel olacağını düşünmeyin. Bir Kraliçe Cadı olarak kendi hareminizi kurmakta serbestsiniz."

Ona ne kadar sert baktım, hatırlamıyorum fakat İsobel'in yüzündeki sahte gülümseme silinirken eli, burnundan akmaya başlayan katranımsı sıvıya gitti. Burnunu çektiği sırada nefes darlığı çekiyormuş gibi boğazını tutması ona bunu, benim yaptığım kanısını güçlendirirken İsobel de bunun farkındaydı. Odadakilere belli etmemeye çalışarak bana baktı. Gözlerinde biraz korku, biraz şaşkınlık, biraz da *saçmalama* der gibi bir ifade vardı. Onu öldürmekle tehdit edişimi hatırlamış olmalıydı. Ben o ana kadar bunu hatırlamıyordum. Yine içgüdüsel olarak katil yanım yüzeye çıkmıştı. Geçen yıl öcülere haddini bildirdiğimde ya da ağzımdan ateşler çıkardığımda olduğu gibiydi. O güdüyü yine baskılamayı başarırken İsobel tekrar nefes alabiliyordu. Burnuna derhal bir mendil tutuşturup odanın gerilerine doğru çekilirken bana kaçamak bakışlar atmaya devam etti.

Ona öyle ya da böyle tehdit ettiğim şeyleri gerçekleştirebileceğimi göstermiştim ama tatmin olmuş hissedemiyordum.

Karanlığımı kabullenip içinde yol almaya başladığımdan beri aydınlığımın zayıfladığı anları kollayan gölgelerle çevrelenmiş gibiydim. Savunmasız anlarım artık daha tehlikeliydi.

Bu gölgeleri bazen gözlerimle görebiliyor olmam ise ürpertici...

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Fiona son İluna derslerimden birisi olması planlanan ikinci öğrenim dersinde. Hâlâ bana eşlik ediyordu. Ama onun için başlangıç seviyesi olan konulara ilgiliymiş numarası yapmayı bırakmıştı.

"Bilmiyorum, Fiona. Karmakarışığım." Şeker Cadısı Penpe'nin ikramı olan lolipopu dişlerken omuzlarımı düşürdüm. Diplomatik evlilik meselem ısrarla geçiştirilmişti. Bu konuda ne diyebileceğimi benim de bilmediğim düşünülürse hazmetmem için zaman tanınması iyiydi. Ancak bu zamanı kendi yararıma kullanabildiğim söylenemezdi.

"İan ne olacak?" diye sordu gözlerini kaçırarak. Bu konuya girmek istemediği belliydi.

"Ona bunu yapamam, Fiona. Geçen seferki vukuatta olanları hatırla. İlişkimiz kopma raddesine gelmişti." Lolipopu masanın üzerine bıraktım. İştahım kaçmıştı. Bu Penpe'nin moralini bozsa da sesini çıkarmadı. Ders notları alıyor gibi görünüp bizi dinlemeye devam etti. İç geçirdim. "Hem... Benim için attığına bu kadar emin olduğum bir kalbi tekrar kırmak istemiyorum. Onu korumak için bile olsa istemiyorum."

Fiona anlayışla gözlerime bakıp benzeri bir aşkı hissettiği zamanlara gitti. Hüzün kısa bir an için gözlerini doldurup duruldu. Konumuz onun için daha önemliydi. Onu terk eden Joshua'nın bahsini geçirmedi bile. "Bu durumda kadimlere her şeyi açık açık söylemen en doğru seçenek gibi görünüyor."

"Bunu söyleyip onu savunmasız da bırakamam ki. Sevgilimi afişe edeceksem bir şekilde koruma altına da alabilmeliyim."

Fiona çenesini kaşıyarak düşünceli düşünceli karşıya baktı. "Aslında... Bir ihtimal var sanırım." Sonra heyecanla bana dönüp ellerimi tuttu. "Erin, İan'la evlenebilirsin. Senin sayende o da hanedan üyesi olur. Böylelikle hiçbir cadı ona elini sürmeye cesaret edemez."

Başta tınısını dahi garipsediğim evlilik kelimesiyle geriledim. Hâlen yetiştiğim toplumun değerlerine göre düşünüyordum. Sanki önümde kariyer mücadelelerim, sonsuz partilerim ve yalnız çıkılan Avrupa seyahatlerim varmışçasına evlilikle kısıtlanmak istemiyor-

dum. Üstüne düşününce bu dünyadaki özgürlüğümün evlilikle azalmayacağını fark ediyordum. Aksine savaşçılar eşlerine kendilerini adamak isteyen taraftı.

Yalnızca böyle büyük bir yemin verme konusunda şüphelerim vardı. Bu gerçekleşirse diplomatik bir evlilik değil, gerçek bir evlilik olacaktı. Bir yemin edilecekti. İan'a zaten *"Seni seviyorum,"* demiştim. Peki, *"Seni sonsuza dek seveceğim,"* demek için hazır mıydım?

"Bu büyük bir karar..." dedim ağır ağır. Düşünceler ağına daldığımda Fiona gibi tek bir yere bakmak bana yetmiyordu. Dolayısıyla gözüm, içinde bulunduğumuz hafif loş sınıfın içerisinde bir gezintiye çıkmıştı. Arka planda aşk hayatımla ilgili çıkmaza girmiş zihnim, önümde ise sabah bu dersi işleyen İluna cadıların hologramı andıran görüntüleri vardı.

Biz konuşurken duyamadıklarını bilsem de bir garip oluyordum onları görünce. Geçmişin anısı kaydedilen bir video gibi başa sararak tekrar oynuyordu. Tüylü kalemler not alırken inip kalkıyor, büyüleri tekrar eden cadılar çatık kaşlarıyla parmak hareketleri kombinasyonlarını deniyorlardı. İleride Pitsy'nin yanında oturan Troy durup dururken ayağa kalkıyor, her zamanki muzipliklerini yapıyor ve sınıfı kahkahaya boğuyordu. Gorrialar sınıfında olmaktansa burada gerçek zamanında olmayı yeğlerdim.

O esnada bana bu düşüncemi sorgulatacak bir şey dikkatimi çekti. Önce sadece diğer öğrencilerin oluşturduğu sivri şapkalar öbeğine aykırı bir hareket vardı. Bir cadı aşağı eğilerek sanki sabahki kahvaltısını kusuyormuş gibi sarsılıyordu. Sınıftan kimse bunu fark etmişe benzemiyordu.

Fiona hâlâ İan sorununu çözmeye yönelik motivasyon konuşmaları yaparken onu durdurdum ve önce ağır ağır sonra hızla yerimden doğruldum. Orada ne oluyor diye bakmak için sınıfın en arkasına gittim.

İluna cadı kesinlikle bir şey kusuyordu ama öğürdüğü şey kusmuk değildi, suydu. Arı su silik görüntüde bile saydamlığını belli edecek cinsten parlıyordu. Su kızın burnundan, ağzından, gözünden, hatta kulaklarından; kısacası her yerinden akıyordu. Boğuluyormuş

gibi görünmesine rağmen kızda ne bir çığlık ne de bir çırpınış vardı. Sanki suyun daha rahat akabilmesi için kendini aşağıya eğmiş, yerde oluşan göletin oluşmasına müsaade etmişti.

Bunun geçmişte yaşanan bir an olduğunu unutarak, kızı omuzlarından tutup sarsmaya çalıştım. Fakat ona atılırken üstüne bastığım su birikintisinden başka hiçbir şey somut gerçeklikte dönmüyordu. Suyun hâlâ orada olmasının şaşkınlığıyla gerileyip görüntünün içinden çıktığımda çoktan ne yaptığıma bakmaya gelen Fiona, durup olanları izliyordu.

Kız biraz daha eğildi. Biraz daha derken kayıp yerinden düştü; dosdoğru su birikintisinin içine.

Az önce bastığımda altında sert zeminden başka bir şey olmadığına emin olduğum gölet kızı içine aldı ve zavallı cadı kızın üst bedeni içine gömüldü. Sonra ağır ağır, su onu içeri çekmeye devam etti. Kalçalarının iki yanından sürüklenerek kaybolan elleri belli belirsiz seğirmeler dışında hiçbir yaşam belirtisi göstermedi. Kolej ayakkabıları da suyun için boyladıktan sonra geriye başka bir görüntü kalmadı. Sınıfın bu tarafı artık şu anda ne varsa onu gösteriyordu.

Hâlâ kurumamış bir su gölcüğü... Öğrenci cadı düşerken kafasından fırlamış sivri uçlu şapka hemen yan tarafındaydı.

Nefes alıp verişlerim hızlanırken ciğerlerim doldu ve ağzımı açtığımda bir çığlık atmakta olduğumu anlamam saniyelerimi aldı. Benimle aynı dehşeti yaşayan Fiona böyle fevri bir tepki vermemek için kendi ağzını eliyle kapatmıştı. Hızla bana doğru yürüyüp kolumu kavradı ve kendime gelmem için beni sarstı.

Boğazımdakiler kesildi ama aklımdaki çığlıklar susmamıştı

Tanrım! TANRIM!

Aklımdan başka hiçbir şey geçiremiyordum. Az önce şahit olduğum şey... O tüyler ürpertici şey... *Bir cinayetti.*

"Henüz ölüp ölmediğini bilmiyorsun," diye geçirdim içimden.

Figi beklenmedik bir şekilde yanıt verdi. **"Aslında artık biliyoruz."**

"Ne diyorsun?"

"Şapkasına bak, Erin..." Gözlerim yerde dimdik duran şapkaya kaydı. Eğilip onu oradan aldım. Cisim uzaklaşsa da onun orada saatlerce durduğunu belli eden geçmişin kalıntısı varlığını sürdürdü. **"Cini gitmiş. Anlaşma yalnızca konak cadısının vefatıyla sona erer."**

Elimdeki şapkanın içi, yer altı cinleri gibi kozmik bir varlığın enerjisiyle dolu değildi. Henüz raflarda sahibini bekleyen sıradan bir şapkadan farkı yoktu artık. Bu zamana kadar elimizde böyle bir kanıt olmamıştı. Kaybolanlar arkalarında hiçbir iz bırakmıyordu.

Artık hem nasıl olduğunu hem de neye sebebiyet verdiğini biliyorduk.

Öldürüyordu.

Titaniçe kaçırdığı cadıları öldürüyordu.

Kadimler bu gelişmeyi hoş karşılamadı. Saldırıların her an, her yerde olabileceğini ve cadılarını ne şekilde korumaya çalışırsak çalışalım bir işe yarmayacağını anlamıştık. Tek bir çare vardı, o da İluna gücünü terk etmek. Bu, aynı zamanda cadılığı terk etmek demekti. Öyle, keyfine göre büyü sınıfı değiştiremiyordun. Savaşçı olmaya karar veren cadılar gibi güçlerinin tamamen dönüşmesi gerekiyordu ki kozmik bağlantıları Ezelî Su'yun gücüyle kopabilsin.

Hepsi değil ama birçok su gücüne sahip cadı seremoniyi gerçekleştirdi. Yılları devirmiş ve kadim olmaya aday birkaç cadının da bu kararı vermesini izlemesi en acı verendi. Aslında ömürlerine başka bir şekilde son veriyorlardı. Cadıların ölümsüzlük tılsımlarından vazgeçip savaşçıların insan ömrüyle kısıtlı hayatlarına tabi olmaktı yaptıkları. Ancak daha şanlı bir niyetle vermişlerdi bu kararı. En azından körü körüne can vermeyecek, yaklaşan savaşta bir savaşçı olsalar dahi yer alabileceklerdi. Türlerinin istikbalini kendilerinden çok gözetiyorlardı. Bense kalkmış, diplomatik bir evliliğe adım atmamak için türlü yollar arıyordum.

Yine benzeri bir fedakârlık gösterisi de Shu Ling ve Doğu Asya Cadılık Okulunun seçkin cadılarından geldi. Muhtemelen kaybolan kafileler arasında yerlerini alacaklarını bile bile Kayıp Şehir Atlantis'i bulmak üzere yol çıktılar. Gitmeden Shu Ling'le öyle güçlü sarıldık ki kaburgalarımda hâlâ geçmemiş bir sızı vardı.

Savaşa henüz girmeden mağlup hisseden kadimlerin arasından sıvışıp eski yatakhaneme, kızların yanına geldim. Onlarla olmak belki şatoya çökmüş bu kasvetin etkilerini bir süreliğine uzaklaştırırdı.

Odaya gittiğimde Pitsy yanlarında değildi. Serene ve Freya birbirini yiyip bitirmekle meşguldü. Didişmelerini izlemeye, hatta yeri geldiğinde Freya'yla uğraşanlar arasında yerimi alarak keyifli bir zaman geçirebildiğime hâlâ hayret ediyordum. Kafamın dağılmasına bile izin veremeyecek kadar kötü zamanlardan geçiyorduk.

Sonra Pitsy heyecanla içeriye daldı. Hamamdan yeni çıkmıştı. Üstüne sardığı havlu dışında çıplak ve hâlâ ıslaktı. İçi içine sığmayan bir enerjiyle konuştu. "Harika! Hepiniz buradasınız."

"Ne oldu?" diye sordu Serene ondaki coşkunun binde birine bile tenezzül etmeden.

"Buna inanamayacaksınız," dedi Pitsy şen sesiyle. "Bakın yıkanırken ne keşfettim."

Gözlerini sımsıkı kapattı ve yapmakta olduğu şey çok büyük güç gerektiriyormuş gibi dişlerini sıkarak ıkındı. Saçma sapan bir şey göstereceğini sanırken tenini saran su damlacıklar kümelenip minik su küreciklerine dönüştü ve bedeninden koparak çevresine yayıldı. Bir gezegenin yörüngesine takılmış göktaşı sağanağı gibi etrafında dönmeye başlayan suyu o kontrol ediyordu. Gözlerini açarak yaptığı şeye baktı ve bize gösterebilmenin sevinciyle kahkahalar attı.

Oysa hiçbirimiz buna gülemiyorduk. Bu, eğer düşündüğümüz şey anlamına geliyorsa...

"Sevinirsiniz sanmıştım," dedi Pitsy hüsranla. Omuzlarını düşürmesiyle su tanecikleri dönmeyi bırakıp yere bocalandı.

"Pitsy," diye iç geçirdi Freya. "Ama bu... Su gücü."

"Ezelî Su'yun gücünün şu sıra ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedim onu telaşlandırmadan nasıl ifade edebileceğimi bilememiştim.

"Umurumda değil!" Pitsy çenesini inatçı bir çocuk gibi yukarı kaldırdı. "Su gücü hayatımda en çok istediğim şeydi. Ve gerçekleşti. Mutluluğuma gölge düşürmenize izin vermeyeceğim."

"Tatlım, biz sadece endişeleniyoruz," dedi Freya anaç yaklaşımıyla.

"Olan oldu, Freya. Bunun bir çözümü yok. Şu an yaptığınız, güzel haberimi berbat etmek sadece."

"Aslında var..." dedi Serene. Hep en acı gerçekleri yüzümüze vuran o olurdu.

Pitsy inanamıyormuş gibi geriledi. "Savaşçı olmamı öneriyor olamazsınız!"

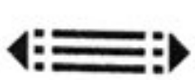
Freya utana sıkıla konuştu. "Zaten derslere odaklanmakta güçlük çekiyorsun. Bu, belki geleceğin için iyi bile olabilir."

"Yani aptal olduğumu ve cadılığa her halükârda tutunamayacağımı söylüyorsun, öyle mi?" Pitsy ihanete uğramış hissediyor olmalıydı. "Defol git, Freya!" Ama giden kendisi oldu. Hızla arkasına dönüp kapıyı çarparak çıktı.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," diye arkasından koşturan Freya diğer çarpan kapının arkasında kalmış olmalı ki geri dönmek zorunda kaldı.

Döndüğünde ağlıyordu ama onu kırmış olmak değildi hüznünün sebebi. Çaresizce bana geldi ve başını göğsüme gömerek sarıldı. "Ölecek, Erin. O da diğerleri gibi ölecek, değil mi?"

"Buna izin vermeyeceğiz," dedim usul usul. Ama aslında ben de en az onun kadar korkuyordum. "Biraz sakinleşsin, bir de ben konuşmayı deneyeyim."

Birkaç saat sonra kapısını tıklatıp içeri girdiğimde Pitsy hâlâ havlusuyla uzanıyor, yataktan aşağıya sarkıttığı başını yalayan Isırık'ı yu-

muşak hareketlerle okşuyordu. Geldiğimi görünce doğruldu ve yüzündeki buruk ama rahatlamış ifadeyi tekrar katılaştırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Erin."

Yanına gidip yatağa oturdum. "Ama ben seni anlamak istiyorum, Pitsy. Bir sebebi var, değil mi?" Freya aramızdaki en sulu göz kız olmasına rağmen duygusal zekâsı rasyonel bakışının altında kalıyordu. Onu koruma güdüsüyle doğrudan maddi şeylerden konuşmaya başlamıştı. Ben maneviyatı öğrenmek ve yapabilirsem Pitsy'i ikna etmek istiyordum.

Pitsy boynunu büktü. Bir süre soluk alıp vermekten başka bir şey yapmadı. Nefesleri birini takip eden iç çekişlere dönüşmeye başlayınca anlatmaya karar verdiğini anlamıştım. "Ben daha gençliğe yeni adım atarken benden küçük kardeşimle göle yüzmeye gitmiştik. Annem onu bana emanet etmişti. *Ribbon*... Erkek kardeşimin adı buydu. Onu çok severdim. Onu herkes çok severdi. Tatlı yanakları ve içten gülümsemesiyle kim olsa kanı kaynardı ona." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Ben kıyıya çıktığımda o yüzmeye devam ediyordu. Sonra bir anda ortadan kayboldu. Ayağı gölün altındaki otlara dolanmış meğer. Onu kurtarmak için elimden ne geliyorsa yaptım, Erin. Ama ben daha yetişemeden o çoktan can vermişti. Boğularak öldü. Cesedini sudan çıkarabildiklerinde öyle soğuktu ki..." Üşüyormuş gibi kollarını birbirine doladı.

"O zamanlar cadılık gücüm ortaya çıkmamıştı. Ancak ben, o güne kadar tek bir büyü yapmak istememiş ben, gölü ortadan ikiye ayırıp Ribbon'ı kurtarabilmek için her şeyimi verirdim. Bunu o kadar çok istedim ki..." Akmaya başlamış gözyaşlarını sildi. Bana bakmaya ve tepkimi ölçmeye hazırlandı. "Şimdi anlıyor musun? Suyu kontrol edebilmeyi hâlâ kâbuslarıma giren kardeşimi sudan çıkarmak için istiyorum ben. Bu gücü artık çaresiz hissetmemek için istiyorum."

Onu anlıyordum. Acizlik hissi tüketen bir histi. Ondan kurtulmak için güçlenmek gerekiyordu. Beni her gün motive eden düşünce de buydu. Şimdi o gücü kazanmıştı ama biz ondan kendini daha savunmasız duruma düşürecek bir fedakârlık yapmasını istiyorduk.

"Çok üzgünüm, Pitsy. Acını bu dindirecekse bize başka söz söylemek düşmüyor." Uzanıp kolunu sıvazladım. "Sadece... O kıza neler olduğunu gördüm. Aynı kaderi yaşamanı istemiyorum; o kadar."

"O kızla aynı kaderi paylaşmak zorunda değilim. Geçmiş tekrar edecek diye bir şey yok." Pitsy inatla bizim gördüğümüz şeyi görmüyordu ya da bu riski alacak kadar bunu istiyordu.

Fakat sözleri bana, her gece birkaç kez baştan sona okuduğum kehanetteki bir dizeyi hatırlatmıştı: *"Herkesin geçmişi tekrar eden olmaz..."*

Bu söz umarım Pitsy için söylenmiş olur ve dediği gibi aynı kaderi paylaşmazdı.

Su gücünü keşfeden tek cadı Pitsy değildi. Gücünden vazgeçenler kadar, hatta daha fazlası başka İluna cadıların enerjisinin içinde kendini göstermişti. Kadimler bu olayın Tanrıça'nın bir fiskesi olduğunu öne sürmüşlerdi. Hekate, almak uğruna ne badireler atlattığı Ezelî Su'dan bu kadar kolay vazgeçmemizi istemiyordu. Bana daha çok *"Düşmana pabuç bırakma,"* diyen bir annenin hırsını anımsatmıştı bu hareketi. Madem gücümüze sahip çıkmamızı istiyordu, o hâlde korumamız için de yardım eli uzatması gerekliydi.

Fakat beni ölümle cebelleşirken kılını kıpırdatmayıp Titaniçe'nin insafına bırakan Hekate, şimdi kim bilir hangi hesapları için aynısını yapıyordu.

Günler monotonlaşmış, dönem uzayıp gitmiş ve geçmeyen korku katılaşıp kıvam almıştı. Hâlâ aramızdaki varlığını sürdürüyordu. Üç İluna cadısı daha aynı saldırılara kurban gitmişti. Okuldan, öğrencilerden ve arkadaşlarımdan gitgide uzaklaştırılmış ve yalnızlaştığım gibi çevreme yabancılaşmıştım.

İçime dönmek kimi yönlerden iyiydi. Benim için içeri, İan'la bir araya gelebildiğimiz kâbuslardı; dolabıma kaçıp bana ait diyebileceğim canavar evlatlarımla, gerçek maiyetimle vakit geçirmekti. Augustus, San ve Peed ortalıkta koşturuyor, birbirleriyle oynayarak büyüyorlardı. Sara onların mütemadiyen bakıcılık görevini üstlenmişken

ben gelince kenara çekiliyor, bizi uzaktan izliyordu. Burada kimsenin haberi olmadan küçük bir aile kuruyorduk.

Onlar bana asıl izlemem gereken patikanın şu an boğuştuğum problemlerden apayrı olduğunu hatırlatıyordu. Gerçekte kim olduğumu anlamak ve kendi davamı belirlemekteki istikrarımı güçlendiriyorlardı. Canavarlarım ve sevgilim yanımdayken cadıların, diplomasilerinin, hatta Hekate'nin kavgasının aklımı çelmesine imkân yoktu.

Öte yandan taç töreni hızla yaklaşıyordu. Sonbaharda cadıların ev sahipliği yapacağı Güz Balosu bu yıl bir taç ve kabul töreni olarak gerçekleştirilecekti. Törene çıkmadan önce halledilmesi gereken bir başka mesele daha vardı: Mevzubahis taç.

Kendi aramızda küçük bir ritüel gerçekleştirdik. Bu sefer bahçede, mozoleye yakın taştan bir amfi sahnede cadı öğrenciler, ailelerinden katılmak isteyen ve savaş için aramızda olan diğer tüm cadılarla toplandık. Ormanın içerisinden meraklı gözler bize doğru çekilmişti. Fiona'yla birlikte gizli gizli izlediğimiz büyülü olaylar gibi onların da meraklı olanları soluğu burada almıştı.

Üstümde simsiyah bir pelerinle ve başımda özel günler için ayrılan şapkamla sunağın önüne dikiliyordum. Etrafımı beni kraliçe ilan eden tapınak rahibeleri ve kadim gardiyanları sarmıştı.

Seremoni alışık olduğumuz ritüeller ve kutsamalardan sonra başladı.

Gorriaları temsilen görevlendirilmiş heyet rahibesi ellerinde yakutlarla dolu bir tabağı başının üstünde kaldırdı. "Kızıl Cadı'mız; ateşin vücut bulmuş şahı!" Tabağın içine karışan gücü şişti, şişti ve devasa bir ışına dönüşerek gökyüzüne sıçradı. Yaydığı kırmızı ışık sol yanağımı aydınlattı.

İluna rahibenin elleri arasında sımsıkı tuttuğu tabakta azurit taşlarından bir tepecik duruyordu. "Gece Cadı'mız; sesinde çağlayanlar gürüldeyen, Kuzey Yıldızı kadar parlak yol göstericimiz." Lacivert ışın upuzun bir sicim çizerek gökte, kırmızı olanın yanında yerini aldı.

Berdea rahibesi hiç vakit kaybetmeden zümrütlere yalancı sıfatını seslendi. "Yeşil Cadı'mız; kökleriyle bizi birbirimize bağlayan kız kardeşimiz." Son ışının bulutlarının arasında sonunun nerede bittiği bilinmeyen bir yere gömülmesi diğerlerinden daha uzun sürdü. Ancak üç ışık da bir araya gelince iki kenarı boş kalmış pentagram tamamlanmış oldu.

Beltza rahibesi ateşte bekleyen kazanı eldivenli elleriyle aldı. Eritilmiş ve fokurdayan altını kabul etmem için dizlerim üzerine çömelmem gerekti. Anadolu büyüsünde yaygın kurşun dökme ritüeline benzer bir işlemdi. Başımın üstüne örttükleri tüy kadar hafif örtüyü parmak uçlarımla kaldırdım.

Altını ağır ağır şapkamın üstüne dökmeye başladıklarında Figi'nin ciyaklayacağını ve daha önce hiç duymadığım küfürlerle başımı ütüleyeceğini düşünmüştüm. Ancak tek bir kelime etmedi. Altın onu yakmadığı gibi şapkayı aşıp benim üstüme damlamadı. Sadece iç gıdıklayan cızırtılar çıkarıp durdu. Işıkların kaynağı olan taşlar, tabaklardan kaydırılıp olduğu gibi başımın üstüne boca edildi. Kristallerin çarpışmaları, büyülü tepkime sesleri ve her yana saçılan kıvılcımlardan sonra başımın üstünde, ağırlığı bir şapkaya kıyasla daha hissedilir bir şey vardı.

Ayağa tekrar kalktığımda kalabalıktan toplu bir iç geçiriş sesi yükseldi. Ayna namına bir şey olmamasına rağmen rahibelerin arasına dizilmiş gardiyan cadıların boydan boya uzanan kalkanları görmemi kolaylaştırmıştı. Büyü etrafa sıçramasın diye dışarıya karşı değil, bana karşı cephe alınmıştı. Sanki bu hâlleriyle bile galeyana gelip gitmemden ya da üstlerine efsunlar salmamdan çekiniyor gibilerdi. Başıma geçirdikleri bu taçtan sonra anlamsızdı.

Taç diyordum ama şapka görünümlüydü. Eski şapkam artık altında değildi. Aksine onun hatlarını koruyan ve aralarını incecik işlemelerle dolduran altın damarlardan bir taçtı üzerimdeki. Hava ızgara dokunun arkasına işliyor, başımın tepesini iç gıdıklayan bir serinlikle okşuyordu. Şapkanın sivri konisi üst üste bindirilmiş şatafatlı taçlardan oluşturulmuş gibiydi. Taşlar aralarına serpiştirilmiş, etrafı daha minik pırlantalarla süslenmişti. Aşağıya gelince şapkanın yuvarlak yelpazesi sivri oklar gibi dışarı doğrultulmuş tellerle çevrelenmişti.

Bir güneşin saçtığı ışığı ya da ilahi kimselerin başının etrafına çizilen altından hareyi anımsatıyordu.

Hâlâ yansımamda kendimi ve tacı izlerken başımın içinde bir yerde mest olmuş gibi duyulan Figi'nin sesi yankılandı. **"İşte ben buna şapka derim! Ne güzel, geniş geniş..."**

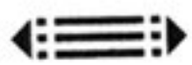
"Seni memnun edebildiğimize sevindim," dedim gülümseyerek.

"Hadi bakalım. Kedi olalı bir fare tuttun."

Dizlerim üstünde yükseldiğimde başımı tacımı düşürmemeye özen göstererek geriye yatırdım. Kraliyet figürlerinin neden başı hep dik durduğunu böylelikle anlamış oldum. Boynum, binen yükle az kalsın çat diye kırılacaktı. Sivri uçlarının kesmemesine özen göstererek elimle arkadan kavradım ve destek oldum.

Büyülü altından bile olsa ezici ağırlığı bana sanki omuzlarıma yük edilen sorumluluğun bir hatırlatıcısı gibiydi. Bana hayranlık ve inançla bakan bunca insanın gözlerinde de o ağırlık vardı.

Her şey o kadar ağırdı ki...

30. BÖLÜM
KRALİÇENİN SEÇİMİ

Töören günü gelip çatmıştı. Benimle birlikte bugün balosu olan tüm cadılar hazırlık yapıyordu. Bin bir dil dökerek kadimleri arkadaşlarımın odamda hazırlanmasına ikna edebilmiştim. Süitim devasa bir apartman dairesiyle aynı büyüklükte olunca eski yatakhanemizi aratmamıştı.

Fiona arkama geçmiş, saçlarımı tararken Gwen'in hazırladığı elbiseyle ilgili sayısız övgülerde bulunuyordu. Kuzeninin bu kadar büyük destekçisi olmasından beni neden bu kadar sahiplendiği çıkarılabilirdi. Zaten hazırlığım için birazdan odamı işgal edecek koca bir ekip yoldayken saçlarımı taraması anlamsızdı ama o, çorbada tuzu olsun istiyordu. Freya her zamanki gibi paniklemiş bir hâlde, Pitsy aylaklık peşindeydi ve Serene normalinden daha ağır hareket ediyordu.

Mor kadifeden bir mindere oturtulmuş taç, masanın üzerinde duruyordu. Elbette burada takmam için değil, saç modelimi uygun yapsınlar diye bekletiliyordu. Aynı zamanda şapka cinim Figi'yi içine aktarmam gerekecekti. Beni taç töreninde bekleyen büyük sınav için ona ihtiyacım vardı. Hâlâ evlilik konusunda ne yapacağıma kesin karar vermiş değildim. İan'a bir mektup yazıp haberdar etmemiştim. Çünkü o da söylediğimde benden ne yapacağımı öğrenmek isteyecekti. Bilmiyordum. Seçim anı gelip bilmekten başka şansım kalmayınca hep birlikte öğrenecektik.

Freya kıskançlığına engel olamadığını belli eden bir şekilde tacı süzüyordu. "Muhtemelen şu anda geleceğin bir kadim eserine bakıyorum." İç geçirdi. "Tanrıça'mız gecinden versin ama sen ölünce bu taç cadılık tarihini anlatan müzelerde sergilenecek, kitaplarda gravürleri yer alacak."

Bunun sanıldığından kısa bir sürede gerçekleşebileceğinin bilinciyle gülümsemeye çalıştım. "Tarih yazıyoruz işte. Sizden de bahsedileceğine eminim."

"Ne diye? Kraliçenin yancıları olarak mı?" diye espri yaptı Pitsy.

"O ne söz öyle? Belki hepinizin büyük resimde oynayacağınız büyük roller olup henüz açığa çıkmamıştır. Mila'yı düşünsenize. Kız yüzyılın en önemli kehanetlerinden birini söyledi."

"Ve ben de not ettim," dedi Freya gururla çenesini kaldırırken.

Muhabbet hızla zavallı Movea cadısını dışlamamıza ve şimdi nerede, ne yaptığına doğru kaysa da gerisin geri taca çekildi. Kimsenin gözünü alamadığı bir avizeye benziyor olmasından olsa gerek, bu sefer Pitsy gidip taşların üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Peki, şapka cinin nasıl karşıladı yeni yuvasını?" diye sordu merakla.

Alayla hâlâ günlük şapkamın içinde duran Figi'ye baktım. "Rahatlığına bayıldı. Kırk yılın başı kendisini tatmin edecek bir şey yaptım."

Fiona heyheylendi. "Aa, çok saçma. Şu geldiğin yere bak. Nesini beğenmiyormuş ukala cin?"

"Onun genel huyu öyle: Huysuzluk." Fark ediyordum ki bu zamana kadar hiçbirimizin şapka cini hakkında konuşmamıştık. Sanki bir sır, mahremimiz gibi birbirimizden saklıyorduk. "Sahi, sizinkiler nasıl?" diye soruverdim zaman geçsin diye.

"Benimki benden stresli," dedi Freya. Onu rahatlatacak biri olsa daha mı iyi olurdu diye düşünmeden edemedim.

"*Polka* çok sıkıcı," diye sızlandı Fiona. "Çoğu zaman hevesimi kırıyor." Buna rağmen deli gibi maceralara atılabilmesi için Fiona'nın yaşam enerjisinin apayrı bir seviyede olması gerekliydi.

Pitsy başından çıkarmadığı şapkasını okşadı. "Benim şapka cinim çok tatlı. En iyi arkadaşım diyebilirim."

Gözler Serene'ye döndüğünde ilgilenmiyormuş gibi görünüp soruyu tekrar sordurdu. Sanki sıranın ona hiç gelemeyeceğini umut

ediyordu. Sonra omuz silkti. "Benim şapka cinim yok. Bana daha başıma takamadan öldüğünü söylediler."

Hepimiz aynı anda irkilerek sanki korkunç bir ölüm haberi almış gibi şaşırdık. Bir şapka cini başta fevri görünse de cadıların olmazsa olmazıydı. Tüm bunlarla tek başına nasıl başa çıkılır, tahmin bile edemiyordum. "Ama bu çok saçma," dedi Freya. "Şapka cinleri sahipleri ölmeden gidemezler. Sen yaşıyorsun."

Fiona'yla birbirimize *doğruluğu tartışılır* dercesine baktık.

"Üstüne düşmek istemedim," dedi Serene, Freya'nın ısrarla cevap beklediğini anlayınca.

"Yani sen hiç şapka ciniyle konuşmadın mı?" diye sordu Pitsy. Atılıp Serene'nin jöleyle iyice kalıp hâline getirip ikiye ayırdığı saçlarının üstüne kendi şapkasını bıraktı. "Benimkiyle ne zaman istersen konuşabilirsin," dedi sevecenlikle.

Diğer üçümüz ona engel olmaya çalışırdık ama çok hızlı ve düşünmeden hareket etmişti. Bu yaptığı doğru değildi. Kendi sırlarını, tüm zihnini bilen şapkayı başka birisine vermek kadar o şapkanın Serene'nin zihninin tamamına erişebileceği gibi bir gerçek vardı. Şapka cini paylaşılmaması gereken sayılı şeylerden biriydi.

Serene şapkayı derhâl çıkarıp ona verecekken iki yıl boyunca ifadesiz tuttuğu yüzü salt bir şok ifadesiyle dondu kaldı. Mekanikleşmiş hareketlerle yerine geri oturdu ve bariz bir şekilde şapka ciniyle sohbet etmeye başladı. Yüzünden ifadeler hızla geçiyordu. Aralarında şaşkınlıktan başkaları da vardı.

İstemsiz bir şekilde ona doğru yaklaşmış, bir şekilde konuşmanın içeriğini duymak istiyorduk. Ancak istediğimiz cevapları alamadan Serene yerinden fırladı. Yine... Onda alışık olmadığımız dramatiklikte bir tepkiydi. Her şeyden önce insaniydi.

Serene şapkayı çıkarıp başından fırlattı ve Pitsy'nin sitemlerine kulak asmadan kapıya doğru ilerledi. Gözünü esir almış kararlılık ifadesi istese ürkütücü bakışlarını ölümcül bir boyuta taşıyabileceğinin bir kanıtıydı. Dizleri üstüne eğilip derin bir nefes aldı ve ağzına soktuğu parmaklarıyla bir ıslık sesi çıkardı. Saniyeler içinde odamın

dışındaki koridoru tutan gardiyanların çığlıkları ve tozu dumana katan bir şeyin gürültüsü duyulmaya başladı.

Isırık kapıyı kırarcasına açtı ve ardındaki cadılarla içeri daldı.

Serene ona doğru koştu ve tek sıçrayışta siyah jaguarın sırtına bindi. Bir üzengi yerine hayvanın arka bacaklarına oturttuğu çıplak ayakları üstünde doğruldu ve bir iletişim kurmalarına gerek kalmadan evcil panteri ona uydu. Geldiği gibi bir hışımla odadan çıktılar ve Isırık'ın dört ayak üzeri koşusunun sesi hızla uzaklaşıp duyulmaz hâle geldi.

Neye uğradığımızı şaşırmış hâldeydik. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Geriye sadece gözümün önündeki görüntüsü kalmıştı.

Sargıları ve beyaz geceliğiyle benimle iletişime geçmeye kalkan ruhlardan farksız bir kız, boynuna sarıldığı panterinin üzerine ileri geri savruluyordu. Örgülü saçları omuzlarını kamçılıyordu.

Pitsy'nin şapkası ısrarla ne konuştuklarını söylemiyordu. Belli ki söyleyemeyecekti. Endişe ettiğimiz gizlilik konusunda fazlasıyla prensipliydi. Tek bildiğimiz şey, Serene gitmişti ve bir süreliğine geri gelmeyecekti.

Üstüne daha fazla kafa yorabileceğimiz bir şey değildi çünkü hazırlık için ekibiyle Gwen gelmişti ve törenin ciddiyetine tekrar adapte olmamız lazımdı. Hazırlıklar tamamlanınca herkes çıkıp törende yerlerini almaya gitmiş ve beni yalnız bırakmıştı.

Kendimi Büyük Konsey üyelerinin karşısına çıkacağım zamanki gibi gergin hissediyordum. Bu sefer beni teselli etmek için camıma tırmanacak bir savaşçım yoktu. Üstelik onu kırmadan ya da kaybetmeden nasıl bu geceyi atlatacağımı düşünmem gerekiyordu.

Kapım tıklatıldığında Cecile, Madam Karvou gibi bunca zaman hep destekçim olmuş kadim cadılar beni karşıladı. Arkalarında beşer beşer dizilmiş on kişilik bir gardiyan kafilesi de vardı; uzun asaları mızrağı, üniformaları ise bir zırhı andıran cadılardı.

"Kraliçe Cadı'm, hazırsanız gidebiliriz," dedi Cecile benden daha büyük bir heyecanla.

Başımla onayladım ve önlerine düştüm. Beni takip etmeden önce uzunca bir süre saygıda durup başları eğik beklediler. Üstümdeki altın parıltılara bezeli, siyah kaftanın kuyruğu uzadıkça uzuyordu ve cadılar en az beş metre gerimden gelebiliyorlardı. Kaftanı görünce Gwen'in bu sefer şatafattan ödün verdiğini düşünmüştüm, ta ki altına gizlediği elbiseyi görene kadar. Sanırım dikkatleri taç töreni bitene kadar giydiğime çekmemek için böyle yapmıştı.

Adımlarımın sesi eteğin altında boğuluyordu. Fakat ben tüm bedenimde yarattığı ufak sarsılmalarla geçmişe dönüyor, bu ana gelene kadar yaşadıklarımı düşünüyordum. Uzun koridorlar ölüme ramak kala gözün önünden geçen o film şeridine dönüşmüştü âdeta ve ben anılar arasında dolanıyordum.

Onu gördüm.

O kızı.

Küçük Kız. Aciz Kız. İşgüzar Kız. Zavallı Kız. Cadı Kız. Hekate'nin Kızı. Deniz Kızının Karşısındaki Kız. Güçlü Kız. Güç Peşinde Koşan Kız. Tanrıçalara Kafa Tutacak Kız. Aksine Titaniçe'nin Kandırdığı Kız. Aptal Çocuk. Ölümle Cebelleşen Kız. Can Alan Kız. Ölümsüz Kız. Canına Kastedilen Kız. Suçlu Kız. Çelimsiz Kız. Kehanetteki Kız.

Kız...

Kızıl Cadı. Gece Cadısı. Değişken Cadı. Çürük Şeyler'in Cadısı. Kâbuslarında Boğulan Kız. Ateş Saçlı Kız. İan'ın Sevdiği Kız. Öpüşünce Canavarlar Doğan Kız. Canavarlara Sahip Çıkan; Karanlığa Başkaldırmış Kız. Herkese Savaş Açan Kız. İnatçı Kız. Akıllanmış Kız. Hâlâ Akıllanamamış Kız...

Hekate'nin Seçilmişi. Hekate'nin Kulandığı. Cadıların Kullandığı. Kendini Kullandırtan Kız.

İçe.

Kraliçe Kız.

Kraliçe Cadı.

Karşılama holünün kapısının önüne gelince durduk. Sanki ciğerlerimdeki nefesim de durmuş, katılaşmış, ağırlığını üstüme vermiş

gibiydi. Kapı açılmadan fısıltılardan bir dalga kapının ardına taşındı ve işlemelerle dolu devasa ahşap kapı aralanırken Şamanik ritüellerde kullanılan tefler ve davulların sert vuruşları bizi karşıladı.

Bu an bir senaryoydu. Defalarca provası yapılmıştı. Şimdi gerçekte yaşanıyor olmasının tek göstergesi, salonu dolduran cadılar ve çeşitli büyü türlerinin saygın mensuplarıydı. Davulun ritmiyle yaylanan adımlarla önce merdivenlere giden uzunca yolu aştık. Salonun iki yanını doldurmuş davetliler yanlarından geçerken başlarını hafifçe eğiyorlardı. Basamaklara gelince arkamdaki cadılarla durduk. Gardiyanlar rap rap yürüyüşlerine devam ederek kadife kaftanın uzun kuyruğunun iki yanında durup yere eğildiler ve ağır kumaşı kürk detaylarından tutarak kaldırdılar.

İnanılmaz bir senkronizasyonla merdivenleri çıkmaya başlayınca müziğe yaylı sazlar da katıldı. Tökezleyip düşmemek ya da adım kaçırmamak için pürdikkat kesilmiştim. Başka hiçbir şeyin ayırdına varamadım, sonsuz gibi gelen basamakların tepesine gelene kadar.

Merdivenin çıktığı düzlükte heyet cadılarıyla bizi karşılayan İsobel, nefretini öyle iyi saklamıştı ki geriye sadece vazifeşinas ve cadı değerlerine sonsuz saygısı olan bir Kadimler Kadimi kalmış gibi duruyordu. En yaşlıları, en bilgileri değil; en güçlüleri beni kraliçe ilan edecek ve başıma tacımı takacak kişi seçilmişti.

Önce kutsal kraliyet ziyneti olarak belirlenmiş bir yüzüğü parmağıma taktı: Malefiz'in büyülü taşı olan turmalin yüzük. Elbette kadimler, o habis cadının eserlerinden biriyle bizzat tanışmış olacağımı düşünmeden böyle bir kararda bulunmuşlardı. Zaten bana ait olan Ejderin Kalbi de gelecek nesillere benden kalacak ziynet olarak yine İsobel tarafından kaftanıma iğnelendi.

Altından upuzun bir asa tutuşturdu sonra elime. Diğerine de içine bayıcı esansını yaymakta olan ot tütsüsü konulmuş, yine altından, pandül tepsi verilmişti. Sonra İsobel'in önünde diz çöktüm ve tacı başıma yerleştirebilmesi için eğildim. Heyet cadısının ağır adımlarını, tacın altındaki minderin yaldızlı püsküllerini görebiliyordum.

İsobel üst vücudunu bir vida gibi döndürdü ve uzanıp tacı minderden aldı. Gür ve kalabalığa hitabet için birebir sesini bu sefer be-

nim için kullandı. Kulaklarımdaki uğultudan duymakta zorlandım. "Hekate'nin ve büyü âlemine göz kulak olan tüm Musaların adıyla; size cadıların, gökteki yıldızların ve yerdeki büyülü kulların şahını takdim ediyorum: Soyunun başlangıcı, bu isimle ilk anılan; Kraliçe Erin; *the Warbringer*[37]."

Tacın külçe külçe ağırlığı, başımı aşağı bastırmaya başladı. Ancak ben ona inat edip en dik duruşumla eğildiğim yerden doğruldum ve derin bir nefes aldım. Merdivenlerin sonuna iliştirilmiş, bu seferki sahici olan tahta yürüdüm, kaftanın fazla kumaşını yanımdan çektim ve dikkatlice oturdum.

Bu, davetliler için tek bir şeyin işaretiydi.

Gür ve tiz sesler birbirine karıştı ve bir tezahürata dönüştü.

"Kraliçemiz sen çok yaşa!"

Seremoni tamamlanınca balo merasimi ile devam edilecekti. Fakat öncesinde kraliçenin eş seçimi için uygun bekârlar kendini tanıtacak ve açılış dansını her biriyle kısa bir süreliğine vals yaparak gerçekleştireceklerdi.

Önce taliplerim takdim edildi. İlan izleyiciler arasından olanlar hakkında en ufak bir fikri bile olmadan bekliyor, hatta sevgilisinin konumu ve gördüğü saygıyla göğsünü kabartıyordu. Savaşçıların olduğu tarafa kaçamak bakışlar atarak danışmanlığımı gerçekleştiren cadıya döndüm.

Elbette Cecile bu konum açık olunca ilk gönüllü olan olmuştu. Elleri önünde kavuşturulmuş bir şekilde basamakların hemen altında belirdi ve başını eğerek selam verdi. "Çeşitli türlerin liderleri huzurunuza çıkmak istiyorlar, Kraliçe Cadı'm. Kendileri ilk dansınızda size kavalyelik yapmaya gönüllü olduklarını bilmenizi istediler."

Başımla onu onaylamadan geri çekilmedi. Merdivenleri çıkarken bir inip kalkan kafalar altı adam orman ruhlarını temsilen bir kadına aitti. Physis'in tuzağında rol oynadıktan sonra buraya hangi yüzle geldiklerini bilmek isterdim.

[37] (İng.) Savaş getiren.

Çoğunluğu türlerin gerçek liderleri değil, varisleri olan delikanlılardan oluşuyordu. Muhtemelen yakışıklı görünüşleri ve kuvvetleriyle beni cezbederlerse koca olarak kendime onları seçerim diye düşünmüşlerdi. Ancak satirlerin yaşlılığına rağmen çapkınlığı hiç kaybetmemiş lideri karşımda dikilenler arasındaydı. Eciş bücüş görünüşüne duyduğu bu sonsuz öz güveni ona sağlayan egosundan bir kez daha tiksinmiştim. Diğerlerinin yanında sanki Ay'ın soluk ışığı gibi parıldayan birisi daha vardı.

Onu orada görünce istemsiz bir şekilde yerimde kıvrandım. Karnımdaki bu kasılmaların, kafamda yerli yerine oturmaya başlamış bu planları darmadağın eden kasırganın sebebi elbette Apokalips'in vampir sağ kolu, Constantine'di. Burada ne işi vardı?

Onunla en son cadılığımın ilanından kısa süre önce, henüz çok göz önünde tutulmamışken konuşabilmiştik. Sonrasında cadıların oluşturduğu sık ağı aşıp benimle iletişime geçme şansı olmamıştı. Bu yüzden miydi? Sırf bana daha yakın olabilmek için kocam olmaya mı çalışacaktı şimdi de? Onca vampir dururken kendisinin türünü temsil etmesinde Yeraltı Leydisi'nin ve Loncanın bağlantılarının payı büyük olmalıydı.

Cecile tek tek önümdeki eş adaylarını ilan ederken sıra ona gelince feci şekilde yanıldığımı anladım. Constantine'in kendini tanıttığı gün neden "dördüncü" kelimesini eklediğini öğrenmek üzereydim.

"Ve vampirleri temsilen;" dedi Cecile sona kalmış soluk benizli adamı gösterirken. "İmparator IV. Constantine!"

Gözlerim yuvarlarında irileşirken bunca zaman ifadesiz kalmış dudaklarının yarım bir tebessüm için büküldüğünü fark ettim.

Kahrolasıca vampir bozuntusu! Yüzüne atılıp bir tokat yapıştırarak ona gününü göstermek istedim. Yine beni öncesinden uyarma gereği görmemişti. Oysa bu teklif ona aylar öncesinden gelmiş olmalıydı.

O sinir bozucu mizacı böyle öğrenmemin daha komik olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Ancak ciddiyetle düşününce benimle konuşması kendi yararlarına olurdu. Ortaklığımızın devam etmesini istiyorlarsa Constantine'le evlenmem en mantıklı olandı. Bunu kendileri düşünmemişse ben

hiç düşünmeyecektim. Onu hiçe sayacak ve bu denkleme hiç dâhil etmeyecektim.

Bana elini uzatan yedi adaya bakıp gözümü Constantine'in leylak irislerinden ayırdım ve tahtımdan doğruldum. Tek elimle çözmeyi başardığım kaftan boynumdan kayıp demir ve ahşap işlemeli tahtın üzerine kendini bıraktı. Gözler önüne serdiğim görüntü herkesin nefesini kesti.

Gwen'in elbise fikri son anda başka bir güç disiplinin kilidini daha açma ihtimali olan değişkenliğimden doğuvermişti. *"Ah cherie, düşünsene... Üç renkli elbise yapıyorum ama sende bir dördünücüsü daha beliriveriyor. Felaket!"* demişti korsemi sıkıştırırken. *"Tadilat için yeterli zamanım olmayabileceği için ben de rengini senin aurandan alacak bir elbise diktim."*

Tabii, ne kadar dikmek denebilirse... Porselen, cam karışımı bir korse ve her yanını mozaikler gibi kaplayan pul pul işlemelerle kabarık eteği şıkırdıyordu. Şeffaf tülleri de aynı şekilde kumaştan başka her şey olabilirmiş gibiydi. Üstüme giydiğim anda elbise beyazımtırak tonunu kaybedip kan kırmızısı, lacivert ve çam yeşiline bulanmıştı. Dolabımda gördüğüm galaksiler gibi birbirinin içine akan bir suluboya tablosu oluşturmuştu. Işığın yüzeyini yansıttığı yerler pırlantalar gibi parlayıp bu galaksi görünümüne yıldız kümeleri ekliyordu.

Kurtların genç ve kaslı delikanlısının koluna girip dansı başlatmak için aşağıya inmeye başladık. Kimi seçtiğimin bir önemi yoktu. Aşağıda bize katılan altı evlenme çağında cadıyla birlikte tüm eşleri döne döne tümüyle dans etmiş olacaktık.

Balo orkestrası klasik müziğin ilk notalarını tıngırdatırken eşimle vals benzeri adımlarla salınmaya başladık. Geniş adımlarla daireler çizerek diğer çiftleri sıyırıyor ve bileklerimizi bir kuğu zarafetiyle birbirlerinin etrafına kıvırarak ayaklarımızdaki akışı kollarımıza taşıyorduk.

Kurt genç, benimle konuşabilmek için ilk şarkının neredeyse bitmesini beklemişti. Utangaçlığı diplomatik bir evlilikte işime yarayabileceği gibi edindiği makamla türünü dize getirebileceği konusunda içime bir şüphe düşürmüştü. İlk dans bitip eşler değişirken beni tav-

layabilmek için yeterli zamanı olmadığını anlamış ve hayal kırıklığıyla uzaklaşmıştı.

Okçuların egoist varisi çıkmaza sürülen ittifak durumumuzu iyi yöne taşıyamayacak gibiydi. Satirlerin kralı kollarıma geldiğinde çoktan sarhoştu. Şarap fıçısına düşmüş gibi kokuyordu. Sulanmaları, tiksindirici şakalarıyla ve aksayan toynak hareketleriyle o dans her anlamda çekilmezdi.

Sonunda Constantine'le eşleştiğimizde iki adayla daha dans pistinde helezonlar çizerek kaymış ve ufak sohbetler etmiştik. Elleri bir vampire ait olduğunu belli edecek derecede soğuktu ama çok az hava alan elbisemin içinde piştiğim için iyi geldi denebilirdi.

"Ekselanları," dedi Constantine çarpık bir gülüşle.

"Senin benden aşağı kalın yanın yokmuş meğer."

Sesimdeki sitemle kaşlarını çattı. "Sakladığım yoktu. İsmimi ilk tanışmamızda zaten söylemiştim."

Bunun yeterli olmayacağını kendisi de biliyor ama laf ebeliği yapıyordu. Boş verip başımı iki yana salladım. "Demek bu yüzden İsobel'in karşısına çıkarken hiç tereddüt etmedin," dedim dudaklarımı kimsenin okuyamayacağı bir açıyla gizleyerek. "Bir asilzade olduğun için sana hiçbir şey yapamayacağını biliyordun."

"Sonunda bunun farkına varacağın günü iple çekmedim desem yalan olur." Hevesi yüzünden okunabiliyordu.

"Ben de aptal gibi her şeyi yanlış anlayıp seni okula profesör olarak aldırdım."

Başını kenara yatırdı. "Peki, şimdi ne yapacaksın? Beni bu sefer de koca olarak kendi yanına aldıracak mısın?"

Onu o kadar yakınıma sokunca olanlar düşünülürse evlendiğim takdirde olacaklara kimse engel olamazdı. O zamanki gerilimlere kıyasla bu, aramızdaki şeyi İan'la olacağı gibi gerçek bir evliliğe doğru taşırdı. Biz ateş ve barut gibiydik. Birbirimizi alt etmek için ardına sığındığımız flört oyunlarının tutkuya dönüşmesi an meselesiydi.

Ne yazık ki bu İan'la olduğu gibi aşk gibi masum bir his olarak değil, daha vahşi bir arzu ile kendini gösterirdi. Constantine'le bir olmam demek, olmaktan kaçındığım o canavar olmam demekti.

Cevapsız kalışımın tadını çıkarmak yerine Constantine beklemeyeceğim şeyler söylemeye başladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece benimle değil, kimseyle istemediğin bir evliliğe adım atmana gerek yok." Elde ettiği şansı kötüye kullanmak istememesi, o öpücük için sahiden üzgün olduğuna bir işaret olabilir miydi? Gözlerimin içine bakarken leylak tonu koyulaştı. "*Evet*, de ve seni kucaklayıp götüreyim buradan. Bu oyuna burada bir son verelim. Gel ve bizimle Loncanın çatısı altında savaş."

Ona göre bu bir oyundu çünkü ben Apokalips'in ortaklık teklifini kabul etmiştim. Doğruluk iksirini içmiş bir kız yalan söylüyor olamazdı. Fakat kararımı bildirirken iksirin tesiri altında değildim ve yalan söylemiştim. İkili oynamak, taraf tutmamak istemiştim. Bunun neyle sonuçlandığına bakınca tarafsızlığım bir seçime yol açmıştı. Farkında olmadan daha çok cadıların yanında durmuştum. *Tanrı aşkına...* Onların kraliçesi olmuştum!

Constantine'in teklifini kabul etmek belki de içine battığım bu korkunç bataklığın sonu olur ve artık rahat bir nefes alabilirdim. Ama buna güvenemiyordum. Apokalips'in buradakilerden bir farkı olduğunu kim garanti edebilirdi? Bu sefer kendi emelleri için beni kullanan o olacaktı.

Kraliçe olmayı kabul etmiştim çünkü buradaki konumumu korumak istiyordum. Arkadaşlarım, bir yıllık hayallerim, İan buradaydı ve buna sırt çevirmek istemiyordum. Onları korumak, bu savaşı onlara kazandırmak için değerdi. "Üzgünüm ama bunu yapamam."

Yüzünü düşürdü. "Sanırım 'evet' diyeceğin düşüncesine kendimi fazla kaptırmışım."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama İlunalar saldırı altındayken onları bir başına bırakamam." Bir başka bahanem daha olması gerekiyordu.

"Öyle olsun," dedi.

Dans bitti. Bir sonraki başladı. Yedincisi de sonlanınca balonun diğerleri için de başlaması gerekiyordu. Ancak İsobel daha üstü kapalı yürütülmesi planlanan eş seçimini herkesin içinde yapma kararı almıştı.

"Bugün sizlerle taç töreninin yanı sıra şanlı bir birlikteliği ilan etmek için bir araya geldik, sevgili konuklarımız. Kraliçemiz, cadılar ile seçtiği eş adayının mensup olduğu türü, evlilik çatısı altında birleştirmek istiyor." Sesi durmuş müziğin ve kesilen gürültünün yerini doldurmuştu. Sustuğunda fısıltı dalgaları daha büyük bir şiddetle odayı esiri aldı.

Gizlemeye çalıştığım bir telaşla haberi diğerleriyle aynı anda alan İan'ı aradım ve buldum. Kalabalığın ucunda, bana karnına yumruk yemiş gibi bakakalmıştı.

İsobel ellerini iki yana açtı ve bir tiyatro oyunu oynuyormuş gibi abartı tavırlarla sordu. "Söyleyin, yüce Kraliçe Erin Warbringer, istediğiniz bekâr yiğidin adını dillendirin ve mürüvvetinizi bir an önce görelim."

Artık karar verme zamanıydı.

Tüm gece, taliplerin arasında fır döndüğüm süre boyunca içimi bir türlü rahat ettirmeyen kararı İan'ın suratındaki ifadeyi görünce verebildim.

Bunun İsobel'in başka bir testi olduğunun farkındaydım. Mevzubahis evlilikler gerçek olmadığı kadar bir yemdi. Sırf bu oyunu ona kaybetmemek, İan'ı ellerine koz olarak vermemek uğruna, göz göre göre sevdiğim adamın kalbini kırmak yapabileceğim değildi. Görüyordum. *Artık değil...* Onu sadece dış dünyanın aksine aklında gezen şeytanlardan da korumak zorundaydım. İtiraf etmesi güç olsa da onu korumak adı altında bir kez daha üzmektense İsobel'e, hatta Apokalips'e istediğini verirdim daha iyi.

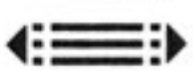
Umursamayı bıraktım. Gizlemeyi bıraktım. İan'la beni bilebilirlerdi. Kendim için nasıl savaştımsa İan için de savaşırdım. Cephelerime bir yenisi eklenirdi. Hem bu sefer yalnız olmayacaktım. İan'la olduğum sürece her türlü engelle başa çıkabilirdim. Ne demiştim: *Biz birlikte daha güçlüydük.*

İsoble Tarbundle'a bir isim vermek yerine aksiyona geçtim. Önüme dizilmiş taliplerin duvarını omuz atarak geçtim ve İan'a doğru koşturdum. Merasime katılan izleyiciler şaşkınlık nidalarıyla geri çekilirken afallamış ama bir o kadar sevinçle dolmuş İan'ın kollarına atladım ve dudaklarını öptüm. Sevgilim beni belimden tutup döndürürken karanlığın içinde kanat çırpan bir yaratığın daha serbest kaldığını hissettim. Bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Yanlışlık hissi beni tereddüte düşürmedi.

Canavarlar yanlış değildi.

Biz yanlış değildik.

Dünya bize karşıysa kendileri değişmeyi deneyebilirlerdi.

"Erin, ne yapıyoruz biz?" diye sordu İan hâlâ idrak edememiş olsa da yoğun bir heyecanla. Kabarık eteğime rağmen koşturmama ayak uydurmak için nefes nefese kalmıştı.

"Evleniyoruz," dedim ciğerlerimi yakan hava yüzünden kesik kesik. "Bunu... İstiyorum dediğin için... Tekrar sormadım ama..."

"İstemek mi? Can atıyorum." Kahkahalarla güldü.

Sevinci gerçekten de hayalleri gerçek oluyormuş gibiydi.

Benim de içim içime sığmıyordu. Kaygımı geride bıraktığımda hayatımın en romantik anlarından birinin yaşandığını görüyordum. Bunu zorunluluktan değil, tüm kalbimle istediğim için yapıyordum.

Peşimiz sıra gelen kızlar ve Troy'la birlikte tören alanından yeterince uzaklaşınca durup durum değerlendirmesi yapmaya koyulduk.

"Az önce olanlar gerçekten yaşandı mı?" diye sordu Freya olayı olduğundan fazla dramatize ederek.

"Yaşanması gerekiyordu," dedim net bir tonla. Beni içine soktukları emrivakiyi düşündükçe öfkeleniyordum. Hatta yeterince öfkelenmediğimi düşünüyordum.

"Cadılar bu durumdan hiç hoşlanmayacak," dedi Fiona yaptığımı desteklemesine rağmen sonuçlarını öngörüp endişeleniyordu. "Her-

kesin önünde böyle radikal bir hareket yapıp cadıların itibarını zedelediğini düşüneceklerdir."

"Bunu herkesin önünde başlatan İsobel de en az benim kadar suçlu."

Troy ona yakışmayan bir ciddiyetle mantıklı bir noktaya parmak bastı. "Savaşçılar zaten taraflarında olduğuna emin oldukları tek türdü. Bu iki haneyi birleştirmeyi boşa harcanmış bir şans olarak görecekler." İan'la benim için diğer herkes gibi seviniyordu ama üstündeki endişenin nedeni yalnızca kadimlerin vereceği tepki değildi. Ufacık da olsa bir hayal kırıklığı var gibiydi.

Haklıydı. Savaşçıların müdürü ve lideri Gregor, İsobel Tarbundle'ın oğlu olarak yüzde yüz sadakat garantisi veriyordu. Diplomatik açıdan bu evliliğin hiçbir artısı yoktu.

"Eğer bahsettikleri kadar saygın bir türlerse cadıların benim evliliğimi kullanmaya ihtiyacı olmamalı." Omzumu silktim. "Artık bana ait olmayan sorumlulukların yükünü de üstüme almayacağım."

"Senin bedenin sana ait. Onunla ne yapacağını kimse sana söyleyemez," diye arka çıktı Pitsy. Onu su gücü konusunda istemediği bir kararı zorlamadığım için anlayışımı geri iade ediyordu.

"Sana böyle bir şeyi, bir anda dayatabilmelerini hâlâ aklım almıyor," dedi her şeyden bihaber sevgilim. Benim karar vermemin bu kadar kısa sürmüş olduğuna inanan tarafı, annesiyle ilişkisini anlattığı hikâyedeki o çocuğu anımsatmıştı.

Acıyla gülümseyip elimdeki parmaklarının arasına kendiminkileri kenetledim. "İş işten geçtikten sonra yapabilecekleri bir şey yok."

"Bu evliliği illa bugün gerçekleştireceğiz diyorsun yani." Freya kararımın aniliğinden tedirgindi. "Hayatında yaşanan en özel anlardan birinin daha planlı programlı olmasını istemiyor musun?"

İstiyordum istemesine... Çoğu küçük kızın hayalini süsleyen o masalsı düğünlerden ben de planlamıştım. Annemin ve sevdiklerimin yanımda olmasını, evleneceğim adamla uzun yeminler yazıp birbirimize okurken duygulanmayı, ilk dansımızı sonrasında sayısız kez oynatabileceğim şekilde videoya almayı istemiştim. Ancak ne bir

masalın içindeydik ne de her şey usulünce yapıldığında beni peri kızı gibi bir düğün bekliyordu.

Ben bir cadıydım. Ya da karanlık yanım hangi gerçekleri barındırıyorsa oydum.

İki türlü de artık küçük bir kız çoğunun hayallerinde kendime yer bulamıyordum.

"Benim hayatı yaşayış tempoma bakılırsa anlık delilikler gerekli," dedim esprili olmaya çalışarak. İşin aslı İan'ı korumak için bu son ayrıntının derhal gerçekleşmesi gerekiyordu. Dışarıdan zorunluluk gibi görünüyor olmasına karşın, içime tamamen sinmese kimsenin beni böyle bir şeyi yapmaya zorlayamayacağını biliyordum. Bir şekilde kaderin beni böyle bir yola yönlendirmesine sonsuz bir minnet duyuyordum.

Yan tarafta hâlâ olanların etkisinden çıkamadığı için konuşmaya dikkatini veremeyen sevgilime baktım. İan'la gerçekten hayatımı paylaşmak istiyordum. Gözlerimiz buluşunca kafasındaki puslu düşünceler silinip göz bebekleri bir sevinç parıltısıyla ışıdı. Elimdeki elini sıkarak ve gözlerindeki gözlerimi ayırmayarak Freya'nın sözlerine daha usturuplu bir cevap verdim. "Hem bu evliliğin değerini hazırlığına gösterilen özen değil, birbirimizi ne kadar sevdiğimiz belirler. Ben seni çok seviyorum İan, ya sen?"

"Öyle çok ki sanki seni hep sevmişim, bir ara korkunç bir talihsizlikten sevmeyi unutup kaldığım yerden devam etmişim gibi..." Durumu noktalamak için diğer elimi de avucuna aldı ve göğsünün önünde kaldırıp hiç resmi olarak sormadığı o soruyu sordu. "Bu sevgi hiç kesilmesin, ikimiz birbirimizden hiç kopmayalım istiyorum. Seninle ömrümün kalanını geçirmek istiyorum Erin. Benimle evlenir misin?"

Muzip sesiyle Troy fırsatı hiç tepmedi. Bu daha çok ona yakışan bir davranıştı. "Dostum sanırım olayın gidişatını kaçırdın. Kızın niyeti baştan beri bu," dedi abartılı bir fısıltıyla.

İkimiz de ona dönüp aynı anda söyledik. "Kapa çeneni Troy!"

Sonra İan'ın bu merasimi gerçekleştirmekte en az benim kadar istekli gözlerine baktım ve başımı ufak hareketlerle salladım. Altın-

dan taç neredeyse düşecekti ama başıma bırakıldığı an sanki saçıma iğnelenmiş gibi sağlam duruyordu.

"Evet İan. Seninle evlenirim."

Okulumuzun kilise benzeri pagan tapınağına gittik. Şanslıydık ki rahibemiz törene katılmamıştı. Bizi görünce şaşırdı, yapmasını istediğimiz şeyi duyunca daha çok afalladı fakat irademizi sorgulamadı.

Kızlar nedimem olarak arkama dizildi. Troy da İan'ın sağdıcı olarak yanında yerini aldı.

Ardından rahibe konuşmaya başladı ve bağlama ritüeli tüm büyülü güzelliğiyle gerçekleşmeye başladı. Bunun gerçekten de bir evlilik olduğunu, çok ani olmasına rağmen bu hissi tadacak olduğumu anladım o an...

Biriyle ömrümü, ruhumu eşsiz bir uzantıda birbirine bağlamak üzereydim. Artık hayata ikili olarak devam edecektik. Belki karnımda büyüyen evlatlarımız olacak, onlarla genişleyecektik. Sevdiğim adamla birlikte bir hayatımız olacaktı.

Karşı karşıya durduğum İan'la birbirimizin kalbinin üzerine sağ elimizin dış kısmıyla bastırmıştık. Yakınlığımız yüzünden kollarımız bir balerin pozu gibi büküktü. Avuçlarımız içe doğru katlanmıştı.

Edilecek yeminlerimiz yoktu. Söylenecek her şey Figi'nin bazen bayıcı bulduğu uzun sohbetlerimizde çoktan söylenmişti. Onun yerine ritüelin bizim için hazırladığı sözleri kullandık.

"Ben, Erin Handerson..." diye başladım. Cadıların bana nispet yapar gibi verdikleri bu soy ismini kullanmak istememiştim. "Kendimi sana sunuyorum, İan Silverscythe." İan'ın avucunun içine kalbimden kırmızı bir ışık akıp doldu.

"Ben, İan Silverscythe. Kendimi sana adıyorum, Erin Handerson." Benim elime de kalbinden nüfuz eden enerji gümüşi renkteydi.

Ellerimizi geri çekip parmaklarımızı birbirinin içinden geçirecek şekilde birbirine bastırdık. Güçler birleşti, birbirine karıştı. Parmaklarımıza bir kurdele gibi dolandı hemen akabinde.

Rahibe tekrar bize yaklaştı ama söylemesi gereken "Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," benzeri bir cümle kurmadan geri çekildi. Sanki olması gereken şey olmamış ve kafası karışmışçasına ikimize baktı.

"Dalga mı geçiyorsunuz siz?" diye gürledi bir anda rahibe. "Evliliğin kutsal mertebesine, Hekate'nin tapınağına yapılmış bir saygısızlıktır bu!"

İkimiz de neye uğradığımızı şaşırmıştık. "Ne dalgasından bahsediyorsunuz?" diye sordu İlan tüm kibarlığıyla.

"Beni boşa uğraştırmışsınız," diye sitem etti kadın. "Siz çoktan evlisiniz."

Bu sefer herkesten bir şaşkınlık nidası kopmuştu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Biz daha önce evlenmemiştik. Böyle bir şey olmuş olsa hatırladım herhâlde.

Aramızdaki büyülü bağın bununla bir ilgisi olduğuna kalıbımı basabilirdim. O nedenle birlikte savaşırken güçlerimiz harmanlanmıştı. Geçen sene ben güç zehirlenmesi yaşarken İlan da benimle birlikte hastalanıp yatağına düştü bu sebeple. Hatta İlan'ın ağzından taptaze çıkmış sözler bile buna delalet ediyordu: *Sanki seni hep sevmişim, bir ara korkunç bir talihsizlikten sevmeyi unutup kaldığım yerden devam etmişim gibi...*

Bu evlilik bağı nasıl gerçekleşmiş olabilirdi? Rüyalarımızda geçen zaman da ikimiz için işliyor ve orada yaptıklarımız da sayılıyorsa ve bazı rüyalar unutulabiliyorsa... Ya böyleydi ya da çözümlenmemiş gizemler listesine bir başkası eklenmişti.

Fiona ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Ee, zaten amacımız da buydu. Hangi şekilde gerçekleştiğinin ne önemi var?" Şen sesiyle bir kutlama çığlığı attı ve kaşla göz arası topladığı gül yapraklarından bir konfetiyi üstümüze saçtı. "Tebrik ederim!" Yaşadığı duygu yoğunluğuyla ağlayarak bana sarıldı ve az önceki sarsıcı olayın etkisi ağır ağır kayboldu.

Evlenmiştik. Çok daha öncesinden... Şimdi bunu biliyorduk. İlan ve ben... Hâlâ inanması güç geliyordu.

Kendi aramızda kutlaşmamızı bitirmeden tapınağın kapısında tanıdık yüzler göründü. "Sana burada olacaklarını söylemiştim," diye ahkâm kesiyordu Kirsten, Giulia'ya.

"Gerçekten evlendiklerine inanamıyorum." Giulia hayretler içerisindeydi.

Arkalarından Hazal ve Esmé geliyordu. Kraliçe ilanından sonra Sigma Fi cadılarıyla iletişimim iyice kopmuştu. Bir kız kardeşliğe mensup olduğumu neredeyse unutmuştum.

Giulia ve Kirsten arayı kapatmak ve parti verme fırsatını kaçırmak istemedikleri için ellerinde şampanya şişeleri ve kadehleriyle şatoda avımıza çıkmış olmalılardı. Törende yaşananların aslını öğrenmek onların yüzyıllık dedikodu açlığını dindirecek türdendi.

Aslında iyi olmuştu çünkü kimse kutlama için bir şeyler getirmeyi akıl edememişti. Tapınakta içmek doğru olmaz diye iç bahçelerden birine gittik. Kadehlerimizi tokuşturup kahkahalar ve sevinç eşliğinde olabilecek en yavan düğünü kutlarken gecenin en karanlık saatlerinin gelmekte olduğunu bilmiyorduk.

En çok da kendi esprilerine gülen Pitsy yudumladığı şampanyayı tıksırmaya dönüşen kahkahasıyla burnundan çıkardı. Yakan asitli sıvıya rağmen hâlâ gülmeye çalışarak kendini toparlıyor sanırken bir gariplik oldu. Öğürme sesleri şiddetlendi ve yüzünde oluşan köpük lekeleri yeni akmaya başlamış duru suyla temizlenmeye başladı.

"Pitsy..." dedim fısıltıyla.

O da şaşırmış gibiydi. Hareketleri ağırlaşıp dengesini kaybetmeden önce kafasını kaldırıp bana baktı ve yere devrildi.

Göğsüm kaburgalarımı acıtacak şiddetle inip kalkmaya başladı. Freya bir feryatla arkadaşına atıldı.

Kulağım uğuldarken ben de bayılacakmış gibi hissettim.

Korktuğumuz şey oluyordu. Titaniçe onun da su gücünü almaya çalışıyordu.

Pitsy ölüyordu...

31. BÖLÜM
SONSUZ UYKU

Pitsy'nin üzerine eğilip onu omuzlarından tutarak sarstım. Şimdi gözlerinden akmaya başlamış suyu durdurmak için üstüne baskı yapıyor, başını yukarıda tutmaya çalışıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Çimlerin üzerinde, toprağın bir türlü emmediği bir su birikintisi oluşmaya başlamıştı.

Freya yanımda diz çökmüş, hüngür hüngür ağlıyor ve korkunç bir anksiyete atağı geçiriyordu. "O da gitti. Kurtaramayacağız..." diye sayıklayıp duruyordu. "Gitti..."

Ben de ağlıyordum ve hissettiğim paniğin haddi hesabı yoktu. Ancak kontrolü kaybedersem ona kim yardım edecekti? Fiona sakin kalmaya çalışıyordu. İluna gücünü uyandırıp Pitsy'nin üzerinde birkaç büyü denemeye başlamıştı fakat onlar da benim sarsmalarım kadar faydasızdı.

Lanet olası Serene ortadan kaybolacak zamanı bulmuştu. İçimizde en serinkanlısı o olduğundan bu gibi durumda yapılabilecek mantıklı önerilerle çıkagelebiliyordu.

Serene burada olmayabilirdi ama onun gibi mantıklı düşünmek için onun duygusuzluğuna bürünebilirdim. Pitsy'i diğer ikisine bırakıp doğruldum. Burnumu çekip gözyaşlarımı silerken Kirsten'in koşturarak yardım çağırmaya gittiğini gördüm. Belki bizden daha deneyimli cadılar onu kurtarmakta daha iyi iş çıkarırdı. Tabii, o kadar zamanımız olursa...

Bir şekilde zaman kazandırmamız, ölümünü ertelememiz gerekiyordu. Titaniçe'nin lanetini bozmak yerine buna yoğunlaştım. Olasılıkları hızla değerlendirirken aklıma, zamanın aynı seyirde işlemediği bir yerin çoktan var olduğu geldi. Hem de Akademinin tam göbeğinde.

"Sigma Fi evine gitmemiz gerek," dedim pat diye.

Esmé, içinde bulunduğumuz korkunç duruma rağmen itiraz etti. "Oraya yalnızca kardeşlik üyelerimiz girebilir."

"Başlatma kardeşliğine!" diye bağırdım. "Orada zamanı durduran bir büyü var. Pitsy orada beklerse üstündeki büyü aynı seyirde işlemeyebilir."

"Bu bize zaman kazandırır," diye doğruladı Fiona işe yaramamış başka bir büyüden başını kaldırıp.

Çaresizlikle Hazal'a baktım. Yüzündeki tereddüt bunun onu aşan bir mesele olduğunu gösteriyordu. Saçma kız kardeşlik kuralarını çiğneyebilecek olsa günlükleri okutmak için beni Sigma Fi'ye sokmaya bu kadar didinmezdi. Yine de derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. "*Işıklar solup gittiğinde harla yanan bir meşale aydınlatır geceyi.*" Benden çok Esmé'ye konuşuyordu. "Vizyonumuz bu. Misyonumuz da bu olmalı. Karanlığa boğulmuş bir ruhu aydınlığa taşımazsak kendimize nasıl Sigma Fi cadısı deriz?"

Esmé uyardı. "Hazel, bu seni kardeşlikten atmaya kadar varabilir."

"Öyleyse hâlâ başkanıyken bırak ne istiyorsam onu yapayım." İan'a döndü. "Kaldır kızı, gidiyoruz."

İan ikiletmeden Pitsy'nin minik, kırılgan bedenini kucakladı ve Hazal'ın yöncülüğünde Sigma Fi'nin yolunu tuttu. Onları takip ederken Fiona'yla geride kalacak şekilde adımlarımı yavaşlattım. Önemli bir şey söylemek üzere olduğumu anlayan Fiona dikkat kesildi.

"Ben önce odama gideceğim. Lambayı alacağım. Son dilek hakkımı buna kullanmak istiyorum."

Fiona her dilek dendiği anda kalbini sıkıştıran panikle karşı çıktı. Yine. "Hayır! Bu kadar kritik bir şey için kullanma o habis şeyi."

"Habis mi?" dedim şaşkınlıkla. Artık sakladığı şey her neyse saklamaya kalkışmıyordu. Onun o lambayla ilgili hiç iyi olmayan bir anısı vardı ve bu nedenle kullanmama sonuna kadar karşıydı. "Bilmem gereken bir şey varsa söyle, Fiona."

Fiona'nın tepkisi saniyeler içinde yön değiştirdi. "Bir şey yok. Sadece o dileklerin başımıza ne işler açtığına kendin şahit oldun. Asla tam anlamıyla istediklerimize eriştirmiyor bizi."

"Lanete karşı en iyi şansımız bu, Fiona."

Bana acıklı bir ifadeyle baktı ve başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum."

"Sen öndekilerle git. Ben sizinle orada buluşurum." Ve ayrıldık.

Lamba eski odamdaydı. Bu sayede kapımda nöbet tuttuklarını tahmin ettiğim cadılara yakalanmadan rahatlıkla oraya girip çıkabilmiştim. Bu telaşa rağmen hem daha az dikkat çekmesi hem de hareket kabiliyetimi sınırlandırmaması için elbise ve taçtan kurtuldum. Verilen mal geri alınmazdı ama giderken Freya'ya bıraktığım birkaç eski kıyafetimi üstüme geçirerek hızlı adımlarla kız kardeşliğe gittim.

Yolda beni tanıyanlar oluyordu ancak duymazlıktan gelmek yürüdüğüm hızda oldukça kolaydı. Kapıya geldiğimde ardına kadar açık bulmadım. Anlıyordum ki yardım benden önce ulaşmamıştı. Bu işime gelirdi. Çünkü elimdeki lambanın nereden çıktığını sorgulayabilir ve dilek hakkını Fiona'nın aksine daha önemli bir şeyler için ayırmak isteyebilirlerdi. Kadimlerin müdahalesi ihtiyacım olan son şeydi.

İçeri girdiğimde Pitsy'i büyük holün ortasında yere yatırdıklarını gördüm. Başucunda duran Freya burnunu çekerek Pitsy'den akan suları bir bezle silmeye çalışıyordu. Ancak emilmeyen sıvıyı sadece parkeler üzerinde oynattığıyla kalıyordu. Odadaki zaman büyüsü akan suyu önemli oranda yavaşlatmıştı.

Bu iyiye işaretti.

Fiona kız kardeşlik kitaplarından birkaçını indirirken Esmé'nin ölümcül bakışları altında onları inceliyordu. Ne yapacağını bilemez hâlde kalakalmış olan İan beni görünce yanıma geldi. Beni kucaklamak istercesine öne yeltense de ihtiyacım olan şefkatin bekleyebileceğini düşünüp kendini durdurdu. Omzunu sıvazlayarak yanından geçtim ve Pitsy'nin yanında çömeldim.

Onu böyle kırılgan, ölümün ucunda görmek diğerleri gibi beni de yıkıyordu. Hep şen şakrak olup grubumuza enerji katan kişiydi Pitsy. Kendi dünyasındaydı, o dünya çok dağınıktı ama hepimize içinde yer vardı. Şimdi orası sular altındaydı. Boğulan kardeşi için bir kez de o boğuluyordu. Bu sefer arkadaşları olarak biz, onu oradan çıkaramayacak kadar güçsüz ve aciz hissediyorduk.

Elimdeki lambayı bir an önce denemek istiyordum istemesine ama Fiona'nın tepkileri beni çekindiriyordu. Bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşın beklemek, hatta buna gerek kalmadan kadimlerin içeriye dalıp onu ellerimizden almasını istiyor ve yardım edebilmelerini umuyordum.

Onlardan medet ummanın doğru olmadığını hatırlayınca gücümü topladım ve lambayı ovuşturmaya başladım.

Bunu bu zamana kadar iki kez yapmamış olmasam dilek mekanizmasının işlemediğini anlayamazdım. Fakat ne büyülü bir sis ne de yakana yapışıp senden cevap bekliyormuşlar gibi içime dolan o dilek dileme beklentisi vardı. Lambanın gücü her neyse işe yaramıyordu.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı daha sert bit şekilde yüzeye bastırarak bir daha bir daha denedim. Tenim metalik yüzeyin gıcırtılarıyla kıpkırmızı kesilip yer yer kan toplasa da pes etmedim. "Bu lanet şey neden işe yaramıyor?"

Lambanın gücünü uyandırma çabama tedirginlikle bakan Fiona işe yaramadığını görünce rahatlamış gibi bir nefes verdi. Onu diken üstünde tutan şey olmayınca kalkmış omuzları geri düşmüştü. "Belki dilek hakların tükenmiştir."

"Ama üç hakkım olduğunu söyledin. Efsaneye göre de öyledir, üç kez dilek dileyebilirsin." Şüpheyle sordum. "Fiona... Senin kaç dilek hakkın olmuştu?"

"Bilmem, bir çırpıda dilemiştim." Kaçamak cevaplar verdi. "Belki iki dileğim gerçekleşmiştir, üçüncüsünün yokluğunun farkına varamamışımdır."

"Eğer sen bana verince dilek hakları yenilendiyse ben de Freya'ya veriyorum o hâlde. Onun da iki dilek hakkı olmalı." Gerçek olma-

sını tüm kalbimle dilesem de Fiona'nın tutarsızlıkları beni kuşkuya sürüklemişti ve daha çok onu denemek için bunu yapıyordum. Bu işte bir iş vardı.

Freya algılamakta güçlük çekti. Sonra ona uzattığım lambayı ovalamaktan başka bir şey yapamayacağını anlayınca işe koyuldu. Hiçbir şey olmuyordu. Lamba herhangi dekoratif bir objeden farksızdı artık.

"Fiona?" dedim dişlerim arasından. "Son bir kez soruyorum. Bana lambayla alakalı söylemediğin bir şey var mı?"

Fiona dudaklarını birbirine bastırdı. "Erin... Şey... Ben, ben sadece bir dilek tuttum. Sonuçları beni yıkınca kalan dilekleri tutamadım ve sana verdim." Düşüncesizliğinin nelere sebep olduğunu anlayınca panikle ağlamaya başlamıştı. "Ama nereden bilebilirdim ki? Dilek haklarının her yeni sahibe geçince yenilendiğini düşünüyordum."

Zaten öfkelenmiştim ve en yakın arkadaşımın gözyaşları bunu dindirmekten çok körüklüyordu. "Bana neden baştan söylemedin? Seninle aynı meseleden çoktan kavga ettik. O zaman şansın vardı ama hâlâ ısrarla söylemedin. Neden Fiona, neden? Neden sürekli bir şeyler senin planladığın gibi gitmek zorunda? Neden inisiyatifleri hep sen kullanıyorsun?"

Freya can çekişen Pitsy'nin başında böyle bir tartışma yapmamızı yersiz bulmuştu. Bir an önce arayı bulmak ve konuyu kapatmak istiyordu. "Bu da onun karakter yapısı deyip geçmek lazım, Erin. Neyi üsteliyorsun bu kadar?"

"Şu an olanları görmüyor musun, Freya? Eğer sadece iki dilek hakkım olduğunu bilseydim birini bunun için kullanabilirdim." Özellikle bizi doğrudan Physis'in kucağına götürmüş olanına hiç gerek yoktu. "Şu an Pitsy'i kurtaracak dilek hakkımız olabilirdi."

Freya kaşlarını çattı. "Eğer Titaniçe'yi serbest bırakmasaydın Pitsy'e hiçbir şey olmazdı. Olasılıklardan konuşacaksan bunu konuşalım." Bu sözlerle beni benim Fiona'yı yaralayabileceğimden daha beter alaşağı etmişti. Tekrar arkadaşıyla ilgilenmeye dönmeden önce Fiona'ya istinaden konuştu. "Senin için planlar yapan birinin olması güzel. Sana bırakıldığında aldığın kararlar malum."

Freya'nın sevdiklerine bir şey olunca sert konuşmaktan çekinmemesi bu seferlik iyi olmuştu. Bana haddimi bildirmişti. Geçen seferki gibi Fiona'nın üstüne gitmeden, o güzel kalbini kırmadan önce kendini onun önüne siper edip öfkemle savaşmıştı. Aynı şeyi geçen yıl Uzuri'ye karşı beni korurken de yapan oydu. Kendi için güçlü duramadığı kadar başkaları için duruyordu. Onu kendini kaybetmekle itham etmiştim fakat Freya, Pitsy için ayakta duruyordu.

Aksine ben, dilek ihtimali ortadan kalkınca umutsuzluğa kapılıp bir süre Pitsy'i izlemiştim. Onun için neler yapabileceğimizi değil de geçmişi düşünerek hiçbir işe yaramıyordum. Belki düşünsem bir yol bulabilir, kendi içimde yatan gücü test etsem imkânsızı başarıp onu lanetten kurtarabilirdim. Ancak yapamıyordum. Beynim durmuş gibiydi.

Sonra bir işin ucundan tutmak ümidiyle onlara katıldım ve yardım etmeye başladım.

İçeriye kadimler ve mahremlerinin işgal edilmesi şoku altındaki Giulia ve Kirsten girdiğinde Pitsy'nin durumunu kontrol altına alabilmiştik. Bizim gibi kadimler ve yanlarında getirdikleri Bayan Çınar, kız kardeşlik kurallarını feci hâlde çiğnemişti. Giulia, Hazal'ı başının etini yemek için okuma odasına götürürken arkalarından Esmé de gitti.

Lanetin akıttığı suyu silemiyorduk ama pompa görevi gören bir iksir damıtma borusuyla şişelere aktarabilmiştik. Suyu her ihtimale karşı atmıyorduk ama Pitsy'nin içinden geçebileceği bir oyuk kadar yer açmasına da olanak yoktu. Bu sayede Titaniçe onu öldürmeyi başarsa bile bedenine ulaşamayacaktı.

Bayan Çınar iyi iş çıkardığımızı söyleyip derhâl muayene etmeye başladı. İsobel ile içeri girmiş kadim Agula ilgiyle etrafı inceliyordu. "Demek Sigma Fi dedikleri yer böyle bir yermiş..."

"Bizim zamanımızda olsa emin ol, mensubu olmuş, içerisini de ağzımızın içi gibi biliyor olurduk," dedi huysuzlanmış İsobel Tarbundle. "Hem baksana şuna: Zaman büyüsünü derme çatma yapmışlar. Çok dayanmaz böyle."

"Tabii canım," diye onayladı Agula. "Bizden yardım isteseler böyle olmazdı."

Bayan Çınar işini yaparken kulak misafiri olduğum konuşma ilgimi çekti. "Affedersiniz... Zaman büyüsüyle ilgili, dayanmaz derken ne demek istediniz?"

"Ah, Kraliçe Cadı'm," dedi İsobel imalı bir sesle. "Siz de mi buradaydınız? Olaylı çıkışınızdan sonra sizi bir süre görmeyiz sanıyorduk."

"Törende olanlar için üzgünüm," dedim dişlerimin arasından. Arkadaşım bu hâldeyken olanlar hakkında hesap vermek hiç istemiyordum.

Kadim Agula, bu konuda bana destek çıkamayacağını belli eden bir ifadeyle mesafeli durdu. "Edindiğiniz konumdan sonra böyle çocukça hareketler münasip olmadı. Bizi misafirlerimizin önüne küçük düşürdü."

"Size söylemiştim," diye üsteledi Müdire. "Eğer aşk yaşadığınız birileri varsa evliliğiniz devam ederken sürdürebilirdiniz ilişkinizi." Göz ucuyla İan'a baktı.

"Üstümdeki baskıyı hayal edemezsiniz." Derin bir nefes aldım ve kısa zaman önce öğrendiğim bir olayı kendi çıkarlarım için yontarak tekrar önlerine sürdüm. "Siz bu konuyla çıkagelmeden öncesinde genç savaşçıyla evlenmiştim. Bunu nasıl söyleyebileceğimi ve bu sırrı ne kadar süre tutabileceğimi bilemedim."

Agula şaşkınlıkla ağzını kapattı. "Tanrıça korusun, evlilik üstüne evlilik bir faciayla sonuçlanırdı."

İsobel onunla evlendiğimi, İan'ı hanedan üyesi yaptığımı duyunca huylanmıştı. Emindim ki buradan çıkışta ilk iş rahibenin yanında soluğu alacaktı. Duyacakları yalnızca hikâyemi destekler nitelikteydi.

"Hım, daha erken söyleseydiniz ona göre hareket ederdik elbette," dedi İsobel, yarım ağız.

"Kapatalım bu konuyu. En kısa zamanda tekrar masaya yaratır ve konseyce diğer türlerden nasıl özür dileyeceğimize karar veririz."

Agula elini omzuma koydu. "Sorunuza gelecek olursak Kraliçe Cadı'm, korkarım zaman büyüsü çok yakında parçalanacak."

"Parçalanmak mı?" Bize zaman kazandırmasını beklediğimiz yerde bile zamanımız sınırlıydı. "Buna mani olamaz mısınız?" *Ben olsam şöyle yapardım, böyle yapardım,* diyerek ahkâm kesmesi kolaydı.

İsobel dudak büzdü. "Maalesef. Şu anki kritik anında büyüye dokunmamız her şeyi daha kötü yapar. Zira şu anda Titaniçe'nin güçlü lanetiyle başa çıkmaya çalışıyor. 300-400 yaşında cadıların toplanıp yaptığı büyü tanrısal kuvvetlerle aşık atamaz elbet."

Sözlerini doğrularcasına, odayı tutan kayışlar çözülüyor gibi ufak bir sallantı hissedildi. Havadaki objeler saat yönünde hafifçe dönüp tekrar sabitlendiler. O esnada büyünün etkisinden çıkmış bir kitap donakaldığı yerden aşağıya, salona düştü.

Sayfaların hışırtısı ve çarpma gürültüsüyle irkildim.

Pitsy'nin burnundan aşağıya yeni bir su yolu çizmiş akıntıyı gördüm. Bayan Çınar hüsran ifadesiyle başını kaldırdı ve iki yana sakladı. "Durum çok kötü. Kurtulamayacağı düşüncesine kendinizi hazırlayın."

Freya yalvarırcasına sordu. "Yapılacak hiç mi bir şey yok?"

"Bu laneti yalnızca yapan bozabilir. Bizim büyümüz çok ötesinde bir güçle yapılmış," dedi bir orman nimfası ve tanrısal yaratık olan hemşiremiz.

Tanrısal bir güçle, diye geçirdim içimden. Lokman Hekim auramı temizlememin tek yolu öyle demişti. Bizim Tanrıçamız yerine Titaniçe'nin gücü kurtarmıştı beni. O yüzden Hekate'nin bulutlu cennetinden aşağıya inip bizlere yardım etmesine ihtimal vermiyordum. Pitsy onun için önemli bir can değildi üstelik.

"Vah vah," dedi İsobel yapma bir kederle. "Biz de öyle öngörmüştük zaten. İsterseniz bedenini dışarıya çıkarın da gitmeden evvel odadaki büyüyü yerle bir etmesin. Ne olursa olsun, zaman durdurma büyüleri nadide parçalardır."

Söyleyebildiklerini aklım almamakla birlikte tahammülüm iyice tükenmişti. "Yardımınız dokunmayacaksa gitseniz daha iyi olur, Müdire." Öğrencilerine karşı bu kadar ilgisizken ona böyle hitap etmek bile sinirime dokunuyordu.

İsobel kalkık bir kaşla bana baktı ve omuz silkerek kapıya yöneldi. Kadim Agula mahcup bir şekilde onu takip ederken Bayan Çınar iç geçirerek yanağımı okşadı ve Sigma Fi evinden çıktılar.

Hazal ile diğer kızlar da asık suratla yanımıza gelmişlerdi. Giulia tedirginlikle ikinci bir sallantı geçiren mobilyalara baktı. Büyünün bozulabileceğini duyduklarına emindim. Bizi kapı dışarı etmelerini bekliyordum fakat Esmé'nin tepkisi farklıydı. "Kaderimizi bu cadalozların eline bıraktığımıza inanamıyorum. Bu kadar mıydı yardımları?"

Kirsten yanıma yaklaşıp varla yok arası ağırlığını üstüme vererek sarıldı. "Size biz sahip çıkacağız. Zaman büyüsü yıkılırsa yıkılsın. Başka ne yapabiliriz onu düşünelim."

Bizi gerçekten de yüzüstü bırakmayacaklar mıydı? Freya'nın yüzü de tıpkı benimki gibi aydınlandı. Minnetle Kirsten'a sarıldım. "Kız kardeşler bugünler için varmış demek ki."

"Aslında..." diye başladı Hazal. İhlal ettiği kurallar için yargılanmış olmanın yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "...benim bir fikrim var." Arkasına sakladığı ve üstüne günlerdir çalıştığım günlüklerden birini çıkardı. Doğrudan bana bakarak konuştu. "Erin, günlüklerde Sisaundra'nın hayatını kurtaran şifalı suyun olduğu yeri hatırlıyor musun? O su, Pitsy'nin üstündeki laneti bozmaya yetecek bir kudrette olabilir."

Tabii ya... Titaniçe kendi tanrısal gücünün yetmediği noktada o suya başvurmuşsa kendi lanetini de etkisiz hâle getirebilecek güçte olmalıydı. "Ezelî Su'yun etrafında durup ondan güç alan sudan bahsediyorsun."

"Vay canına! O şey bunca zaman burada mıydı?" diye Hazal'a doğru koşturdu Kirsten. "Eski müdiremizin aşk hayatı da yazıyor mu? Tanrım, o güzellikle aşk hayatı çok hareketli geçmiş olmalı."

Onu yol üstünde yakalayan Giulia kızın etini çimdikledi. "Şimdi sırası mı sence bunun?" Platin saçlı aşk cadısı sus pus oldu ve durumu hatırlayınca utançla başını aşağı eğdi.

Freya, Pitsy'nin başını tekrar kucağına aldığı için yerden seslendi. "Hadi o zaman! Ne bekliyoruz? Gidip alalım o suyu."

"O iş o kadar kolay olmayacak," dedim içimi basan bir karamsarlıkla. "Ezelî Su, aylardır ararken cadı kafilelerini kaybettiğimiz yerde: Kayıp Şehir Atlantis'te."

Esmé bizi mantığa davet etti. "O kadar deneyimli cadı bulamamışken biz nasıl bulacağız ki?"

"Sadece Akdeniz yakınlarında olduğunu biliyoruz. Bize kaldıkları yerden arayabileceğimiz bir ipucu bile bırakmadılar." Hülyalı bakışlarla pencereden dışarı gecenin karanlığını izlerken aslında ipin ucundan tutulabilecek bir yer bildiğimi, hatta gözlerimle gördüğümü hatırladım.

İpin değil ama şehrin bir ucunu çoktan görmüştüm. Kalanının nerede olduğunu bulmamızda orası yol gösterebilirdi.

"Bir fikrim var. Ama Esmé, senin portal açma yeteneğinden faydalanmamız gerekiyor."

"Onun adı transportasyon," diye düzeltti beni, egosuna engel olamayıp.

"Her neyse. Kimler gönüllü?" Duruşumu dikleştirdim. "Atlantis'e gidiyoruz!"

"Kendini böyle tehlikeye atmana izin verdiğimizi duysalar, kadimler bizi öldürür," dedi İan, endişeyle bana sokulmuştu ve beni kararımdan döndürmeye çalışıyordu.

"Hiçbir şey yapamazlar. Sağ salim dönersek Ezelî Su'yla dönmüş oluruz. Bu durumda kazandığımız zaferle kabahatlerimizi unutacaklardır. Onları artık tanıdım." Hepsi riyakâr, bilgelikleriyle yozlaşmış, yaşlı pesimistlerdi.

"Ya da Titaniçe'yle karşılaşırız ve hayatlarımız o an son bulur," dedi Hazal. Korkuyor olmasına rağmen geri adım atmayışı takdire şayandı.

"Orası öyle, Erin. Konseyde de bu konuşulmamış mıydı?" diye sordu Freya. Konsey sırlarını arkadaşlarımla paylaştığımı aleni bir biçimde söylememeliydi. Neyse ki zaten bu oda içinde bulunan herkes büyük bir sırra ortak olmak üzereydi. Bu gizli görevi biliyor olmaları yeter de artardı. "Titaniçe de Ezelî Su'yun peşine düşmeye hazırlanıyorsa gittiğinizde orada olabilir."

"O hâlde O'nu bir kez daha alt etmem gerekecek," dedim kararlı bir şekilde. Arkadaşımın canına kastetmesi benim canıma kastetmesiyle aynı şeydi. İçimde O'nu bitirebilecek bir güç varsa kazıyıp çıkaracağıma emindim. "Hem bir bakarsınız, O'nu alt edip Tartarus'a sürersem laneti de bozulur. Bir taşla iki kuş vururuz."

Odadaki hiç kimse buna güvenmiyor gibiydi. O nedenle oluşturduğumuz ekip oldukça kısıtlı sayıda kişiden oluşuyordu: Ben, İan, Fiona, Hazal ve Esmé'ydi şimdilik. Freya, Pitsy'e göz kulak olmak istiyor; Troy kendine zar zor yetiyordu zaten.

"Orada başımıza neler geleceğini ve ne kadar süre suyun altında kalacağımızı bilmiyoruz. Dolayısıyla okyanus büyülerinde kendini geliştirmiş birine daha ihtiyacımız var," dedi Hazal.

"Bunu akıl ettim. Tam adamını biliyorum," dedim. Fiona'yla göz göze gelmiştik. "Peri gardiyanım Critza da bizimle gelmeli."

Fiona omuzlarını düşürdü. "Ona haftalardır ulaşamıyorum. Karanlık eğilimleri yüzünden Gölkenarı Peri Okulundan sürgün edilmiş. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Bana, ihtiyacım olursa avludaki kuyuya ışık yakmamı söylemişti," dedim İan'ın aramızda geçenleri kıskandığını belli eden bakışlarından kendimi kurtarıp. "Umalım işe yarasın."

Hızlı bir iş dağılımı yapılırken bana kuyuya gitme görevi düşmüştü. Her ne kadar arkadaşımızın yasını tuttuğumuz için üstüme varmasalar da ortalıkta gezip ekipmanlar, büyülü karışımlar topluyor olsam cadılar işkillenirdi.

Şu durumda biraz yalnız kalmak da bana iyi geliyordu doğrusu. İçeride hiçbir çekincem yokmuş gibi görünüyor olabilirdim. Arkadaşımın canı için gözümü karartmıştım ama o kadar değil.

Titaniçe'yle yüzleşmekten korkuyordum. Her zerremle hem de. Kendimi cadılıkla kuşandırmıştım, evet. Peki, bu yeterli miydi O'na karşı? Benim gücümün büyüklüğünü kendi dillendirmiş ve cadı olarak potansiyelimi harcadığımdan bahsetmişti. O gittiğinden beri daha çok teslim olmuştum cadılığa. Kendimi arayamamış, gitmekten korktuğum o yere gidememiştim.

Karşılaşma zamanımız geldiğinde yeteri kadar güçlenemediysem umarım bana karşı merhametli olurdu. Bunu umabilecek kadar neyden yüz bulmuş olabilirdim? Beni öldürmeye çalıştığı gibi desteklediğinden olabilirdi. Bazen gerçekten benim iyiliğimi düşündüğünü hissettirmenin bir yolunu bulmuştu Titaniçe.

Düşüncelerin de ağırlığı eklenince, hiçbiri birbirine yakın olmayan mekânlar arasında mekik dokumuş bacaklarım artık dermansız kalmıştı. Koridorun çıktığı galeride nişlerden birine kendimi bırakıp kaslarımdaki yanmanın biraz dinmesini bekledim. Dalgınlığımdan yol boyu bir gölge misali peşimden gelen vampiri hissedememiştim. İç gıdıklayan bir esinti ve üfleme sesiyle yanımda hâlâ üzerinde balodan kalma resmî kıyafeti bulunan Constantine oturdu. Bedeni rahatsız edici bir yakınlıktaydı fakat bakışlarındaki mesafe beni tedirgin etmeyecek kadar uzaktı.

"Başka biri olmadığını sanıyordum," dedi her şeyden önce kırgınlıkla. İan'ı gözleri önünde öpmüştüm ve kadim İsobel gibi onlardan da saklamaya çalıştığım gerçeği afişe etmiştim.

Kestirip atmayı denedim. "Bu sizi ilgilendirmezdi."

"Bilsem davranışlarım farklı olurdu." İhanete uğramış gibi duyuluyordu.

"Ne gibi? Daha mı az taciz içerirdi mesela?" diye üstüne gittim tavırlarına hiddetlenip.

İrkilip yanımdan kalktı ve uzun adımlarla önümdeki boş alanı arşınladı. Bana döndüğünde sesi daha ölçülü, tüm duygulardan arın-

dırılmıştı. "Ben gidiyorum. Apokalips ipleri eline alma kararı aldı. Konsey ile olan dargınlıkları çözüp seninle yakinen ilgilenecek."

Bu hiç hoş olmamıştı tabii. Constantine'den daha çok çekindiğim biri varsa o da sahibesi, Yeraltı Leydisi'ydi.

Onun gitmesi... Hem içimi rahatlatmış hem de paniğe benzer bir hisle doldurmuştu göğsümü. Etrafımda olmasına farkında olmadan alışmıştım. Titaniçe'yi kaybedene kadar bende yarattığı heyecanı görememek gibi ayrımını şimdi yapabiliyordum: Constantine yanımdayken kalbimi göğsüme vuran başka bir güç vardı.

"İyi yolculuklar," dedim kuru bir sesle. Ben İan'ı seçmiştim. Onun aşkı çok daha huzurlu ve uysal bir yerden geliyordu. Titaniçe'nin elini tutmak yerine cadılarla kalmakla aynı şeydi.

"Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var." Duymaktan hoşlanmayacağım bir şeyi söylemek üzereymişçesine yüzünü buruşturdu. "Sana yalan söylememe sözü verip tutamadığım için üzgünüm. Fakat sana, size saldıran Lonca ekibi hakkında tamamen dürüst olmadım."

"Hangi Lonca ekibi?" Bir an için boş anıma denk geldi ve yılımı başlatan, Akademiye gelişimin fitilini ateşleyen kurmaca saldırıyı unutuverdim. Sonra aramızda kısa bir bakışma geçti ve Constantine anılarımın tazelendiğini anladı.

"Onlardan bir daha haber alınamadı, Erin. Güvende falan değiller. Ruhlarının bile izlerini bulamadık." Buz soğuklarını yaşatmayı iyi bilen leylak gözleri bu sefer sözlerinin ürpertisiyle titredi. "Onlara yaptığın şey bırak öldürmeyi, bu evrenle bağlarını tamamen koparmış olmalı."

Çığlığımın yarattığı manzara gözlerim önüne geldi. Duvarlarda oluşmuş kara delikler ve içinden dışarı uzanan gölgeden kolları hatırladım. Çevremde şekillenen o gölgelerle göz ardı edilemez benzerlikleri vardı. Bu huzursuzluk hissini alabilirmiş gibi kollarımı birbirine doladım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bilmem neyi değiştirecek?"

"Çünkü seni öptüğümde..." Duraksadı. "...bir saniyeliğine de olsa onların varlığını hissettim."

Öylece kalakaldım. "İçimdeler mi diyorsun yani?"

"Bunu çözecek kişi sensin," dedi usul usul. Sesi gitmeye başladığı zamanlarda olduğu gibi tatlı bir ninni hâlini almıştı.

Gitmeden benim de ona söylemek istediğim bir şey vardı. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Yalnız minnetimi hiç belli etmediğim bir konu daha var: Hayatımı kurtardığın için de teşekkür ederim, *Constantine.*"

"Benim için bir zevkti." Yine aynı çapkın gülüş yüzünde yeşerdi. "Bir sonraki görüşmemize dek, Erin Handerson..." Başını hafifçe eğdi ve geldiğinden daha hızlı kayboldu.

Saralondé

Demek buradasınız, diye geçirdi içinden kozmik âlemin elçisi. Karanlık boşluğun içinde saatlerce yol katetmişti. Ancak hiçbir şeyciklere rastlamamıştı. Sonra sesleri duydu. Mızmızlanan bir erkeğin sesi, çirkin büyüsünü kimseye duyuramayan bir sirenin şarkısını, tanrısal gücüyle ışıyan nimfanın fısıltılarını...

"Kim var orada?" diye bağırdı siren şarkısını aniden kesip. Varlığını hissetmişti.

Bir adam sesi onunla dalga geçti. "Kim olacak? Kimse... Hiçliğin ortasında olduğumuzu kabullensen iyi edersin."

"Hayır, ben de hissediyorum," dedi su nimfası merakla.

Sessizliğini koruyan başkalaşım yaratık aralarında en canavar olandı. Hâliyle gürleyen de o oldu. "Göster kendini!"

Saralondé gölgelerden çıkıp ufak tefek bedenini gözler önüne serdi. Çelimsiz, galaksilere sarılmış bir kız görmeyi beklemiyor olacaklar, hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdüler. Sara aldırış etmedi.

"Bizi kurtarmaya mı geldin?" diye sordu siren son bir umutla.

Sara kıkırdadı. "Kurtarmak mı? Sizin kurtarılacak bir hayatınız yok ki. Artık siz diye bir şey kalmadı."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye tısladı vampirlerden bir başkası.

"Kim olduğunuzu hatırlıyor musunuz?" diye sordu kitaplara düşkün canavar ihtiyatla. "İsminizi biliyor musunuz?"

Herkes *elbette hatırlıyoruz* dercesine bir gerindi fakat ne geçmişlerini hatırladılar ne de isimlerini. Dehşete düşmüş siren gözyaşlarına boğuldu. "Ne demek oluyor bu? Öldük mü yani?"

"Hayır. Sahiplenildiniz." Sara kollarını açtı ve arkasında görüntüsü onları daha çok ürpertecek çıyan yaratığın ve Minotor çocuğun silüeti göründü. "Annemiz size kucak açtı. Yeni bir başlangıç sundu."

Vampirler beslenemedikleri için asabiydi. "Bu mu başlangıç? Lanet olası bir hiçliğin ortasındayız!"

"Bekleyin, karanlığın evlatları... Metin olun," dedi Saralondé bilge bir tavırla. "Annemiz çok yakında gelecek, birer isim verecek sizlere. İsim gününüz serbest bırakacak benliğinizi. Onun hizmetkârları olarak tekrar ayak basacaksınız yeryüzüne."

Bu sözlerin ardından herkes boyun eğdi ve oturup dinlemeye başladı uysal görünümlü canavar kızın anlatacaklarını.

Ne yazıktır ki küçük canavarlarla evleri hâline getirdikleri cadı dolabına döndüklerinde hiçbiri gelemedi onlarla.

İsimsiz olmanın kötü yanı buydu.

Böyle zamanlarda uykuya teslim olmaya vicdanım el vermiyordu. Mantığın aksini söylerken bedeninin ihtiyaçlarını dinlemek suç gibi geliyordu. Fakat Fiona uykumu almamı tembihlemişti. Yarın yola çıkacaktık. Bizi zorlu bir mücadele bekliyordu ve orada en iyi fiziki kapasitemizle bulunabilmeliydik.

Pitsy'nin kritik durumu, çıkacağımız yolculuk, karşılaşacağımız engeller zihnimi çalkalarken uykuya dalmaktan çok yastığım üzerinde bayıldığımı söyleyebilirdim. Neyse ki kâbussuz geçen uykuyla daha dinlenmiş hissediyordum. Ormandan gelen kuş cıvıltıları açık

penceremden içeri taşınıyor, yüzüme vuran güneş kaşlarımı çatmama neden oluyordu.

Bir kedi gibi gerinip gözlerimi kıpıştırırken irkilerek yataktan fırlamama sebep olan bir manzarayla karşılaştım. Critza mesajımı almış ve gelmişti gelmesine ama ruh hastası, yüzünü benimkiyle dip dibe getirip karşıma uzanmış, beni uyurken seyrediyordu.

"Tanrı aşkına, Critza! Ne yapıyorsun orada?" İlan bile bu geceyi şatoda geçirmesine rağmen benimle uyumayı teklif etmemişti. Resmen evliliğimin ilk gecesini kocamla değil, bir peri kızıyla geçirmiştim.

"Uyandırmak istemedim," dedi tatlı tatlı.

Sese uyanan Fiona afallamış bir şekilde ayılmayı bekledi. Sonra Critza'nın geldiğini fark etti ve içinde bulunduğumuz durumu hiç önemsemeden kalkıp arkadaşıyla kucaklaştı. "Gelmişsin! Seni çok merak ettim."

"Kendimi bulmaya çalıştığım bir yolculuktu. Yolum size çıktı." Critza omuz silkti. "Üstelik yardım da getirdim."

Pencerenin kenarına sinen Mayfox ve Fallor öne atılıp benimle kucaklaştılar. Beni en son geçen yıl Lokman Hekim'i ziyaretimde gören peri arkadaşlarım hâlime sevinmişti. "Sıhhatin yerinde. Toparlanmışsın."

Yüzümü düşürdüm. "Bunun için tüm dünyayı tepetaklak etmem gerekti ama neyse."

"Dünya her birkaç yüzyılda bir değişime ihtiyaç duyar, *habibi*.[38]" Bilgeliği de bu sözler gibi Lokman Hekim'den kapmış olan Mayfox, kuyruklarını arkasında özgürce sallıyordu. Artık bir Kitsune'ye[39] dönüştüğü için ona peri demeye dilim varmıyordu. Saygısızlık gibi geliyordu.

Sayıca arttığımız için sevinmiş ve şevklenmiştik. Hep beraber kız kardeşliğe gidip plan yapmaya koyulduk. Sisaundra'nın günlüklerinde çıkardığı haritalar sayesinde Titaniçe'nin hapsolduğu koya gidecektik. Ardından suyun derinliklerinde kalmış Atlantis kalıntılarını

[38](Ar.) Sevgili, seven, dost.

[39] Japon Mitolojisinde insana dönüşebilen tilkilere denir. Spiritüel yaratıklardır.

bulacak ve şehrin kalanının kesip koparan portalı kullanacaktık. Esmé sayesinde herhangi bir aksilik anında geri dönebilmeyi umuyorduk.

Yola çıkmadan oturup düşünmek, aklımın da doğru yerde olduğunu bilerek harekete geçmek için Vhartlox'un sonbahar büyüsüyle turuncuya boğulmuş bahçesinde yürümüştüm. Taş banklardan birine oturup önümdeki nefes kesici peyzajı seyre daldım.

Kuru yapraklar üzerindeki yumuşak adım seslerinden Fiona'nın geldiğini anladığımda oturalı birkaç dakika olmuştu. Kapalı havanın gri tonunu ısıtması için normalde yapacağı gibi mor rengine bürünmemiş, moralinin düşüklüğünü dışa vurmak ister gibi siyah kıyafetler giyinmişti. Oturmak için izin istedi ve taştan bankın uzak bir köşesine yerleşti.

Hâlâ ona dargındım. O da bunu biliyordu. Bana davranış şekline olan hıncım geçmişti ama üstüne düşündükçe son dilek hakkım olduğunu bana söylemeden beni böyle saçma bir dilek için kullanmaya teşvik etmesini affedemiyordum. Her şeye rağmen Fiona'nın yanına giden olmam an meselesiydi. Onun da bir şeylere canı yanıyordu ve bilmediğimden yardımcı olamıyordum. Sorun her ne olursa olsun konuşup halledebilmeliydik.

Fiona'nın planladığı bunu yapmaktı. Elindeki eskimiş bir kapı kolunu ağır ağır taştan yüzeye bıraktı. Bir süre bir şey demedi. Aşınmış detaylarını inceleyen yüzüne baktım. "Bir dolap mı bu?" diye sordum konuşamayacağını anlayınca.

Başını iki yana salladı Fiona. Şimdiden ağlayacak gibi olmuştu. "Hayır, gerçek bir kapı kolu." Titrek bir nefes verdi. "Evimin kapısı."

"Ev mi?" dedim kafamı felaket senaryolarına yorup en kötüsünü düşünmeye başlarken. "Sizinkilere bir şey mi oldu, Fiona?"

Fiona yine başını iki yana salladı. "Hayır, Erin. Bu *benim* evimin kapısından."

"Bir evin mi vardı ki? Ne zamandan beri ayrı yaşıyorsun?"

Fiona dolu gözlerle benimkinin içine baktı. *"80 yıldan beri."*

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Fiona anlatmaya başladı. "Lambayı ilk bulduğumda o kadar heyecanlanmıştım ki kime ne diyeceğimi, kimlere haber verebileceğimi bilemedim. Dileklerin gücü en az senin Ejderin Kalbi kadar uğruna öldürülebileceğin değerdeydi. Bir süre hiçbir şey dilemeden hayatıma devam ettim. Dilek haklarının olup olmadığına bile bakmamıştım. Sonra lambayı parlatmaya çalıştım ve cini değil ama içinde üç dileği kendini belli etti. Kimse bana söylemedi 'Dile benden ne dilersen!' diye ama içgüdüsel olarak lamba bana anlattı. Çok heyecanlanmıştım, Erin. Böyle bir şeyle Dünya'yı değiştirebileceğimi düşündüm. Açlığı yok edebilir, çocukların daha renkli bir hayal dünyasına sahip olmasını isteyebilirdim..."

İkisinin aynı kefeye koymasına şaşırdım ama yargılamak bana düşmezdi. Belki de haklıydı. Karanlık zihinlerden arındırılmış bir nesil Dünya'yı muhakkak daha iyi günlere taşırdı. Ben iki dileğimle bile olsa bu kadar kapsamlı ve önemli şeyleri dilemeyi düşünmediğim için kendimden utandım istemsiz bir şekilde.

Fiona sürdürdü. "Ama geleceği bu denli köklü değiştirecek bir şey dilemeden önce daha küçük, kendi hayatım için bir şey dilemeye karar verdim." İç geçirdi. "Joshua'ya olan aşkımı biliyorsun. Ona çok düşkündüm. Beni anlayabilen sayısız insanlardan biriydi o. Öylesine güzel şeyler paylaşmıştık ki birbirimizi herkesten iyi tanıyorduk. Sadece sevgi değil, gerçek bir arkadaşlık da yeşermişti aramızda. Sonrasını biliyorsun. Bu aşkı istemediğini söyleyip hayatımdan çıkmıştı. Arkadaşlığımızı dahi sürdürmemişti.

Sana kız kardeşlik kızları hakkında söylediğimi hatırla. Onlar bir aşkı kötülemeyi de olduğundan fazlasına yüceltmeyi de çok iyi biliyorlar. Kendi geçimsizliklerinden yakınıp bizim aramızdakinin güzelliğine övgüler yağdırarak aklıma girdiler. Joshie'yi bana âşık olduğunu hatırlaması için Vlad'la kıskandırmam bu yüzdendi. Son bir test yapmak istedim. İstediğimi yapmadan bana olan ilgisinden emin olmam gerekiyordu."

"Ne istedin, Fiona? Lambadan ne istedin?" diye sordum gözyaşları çoktan akmaya başlamış arkadaşımı teselli etmek isteyerek. Bir an önce anlatsa belki ona iyi gelecek birkaç sözüm olabilirdi.

"Geçen bahar tatilinde Gwen'le değildim, Erin. Dileğimi o zaman diledim. Joshua'yla mutlu bir gelecek istedim. Hep hayalini kurduğum gibi... Bir böğürtlen tarlası değildi ama lavanta tarlalarının ortasında tatlı bir çiftlik evinde bulduk kendimizi. O geçmişin detaylarını, nereden geldiğimizi, neden burada olduğumuzu unutmuştu. Bana olan gerçek sevgisini bile unutmuştu da dileğin büyüsüyle dolmuştu âdeta. Yine de çok güzeldi. İlk yıllarımız rüya gibi geçti. Birlikte yaşamayı, kendimizi geçindirmeyi öğrendik. Tatlı bir kasaba vardı yakınımızda. Ama büyüm yoktu bu yeni dünyada. Süpürgemle uçup gidemiyordum. Bazen Joshua altına at alır, gider gelirdi.

Hayvan yetiştiriciliği yaptık kısa bir süreliğine. Onların büyümesini gördükçe etlerini kesip alamadım. Yavruları açken sütünü çalamadım inekten. Yemeği ilk defa kendi emeğimle arayınca başka bir candan değil, topraktan medet ummaya başladım. Bitkisel beslenmeye o zaman geçtim. Doğa bana nimetlerini verdikçe Doğa Ana'ya tapınmaya da aynı şekilde, o zaman başladım."

Physis yıllardır ona tapıyor olduğunu söylemişti. O yıllar gerçekte yaşanmamış olsa bunu bilemezdi.

"İki çocuğumuz oldu. Yakınlardaki bir ebe gelip doğurttu ikisini de: Bir kız, bir erkek. Ben hayatımda böyle güzel bir his tatmamıştım. Anne olmak, o tatlı suratları besleyip büyütmek... Düşünemedim. Nereden nereye geldiğimi unutmuştum sanki. Büyümün olmamasını sorgulamamış, geride bıraktığım sizlerin ne hâlde olduğunuzu önemsememiştim. Ama ne zaman ki yıllar geçti ve Joshua yaşlandı, çocuklarım büyüdü o zaman fark ettim yaşlanmadığımı. Kollarımda spreéntler belirmişti." Bilek içlerinde neredeyse son demlerine geldiği için silikleşmiş ölümsüzlük yıllarını gösterdi. "Dilek bana bunu da vermişti. Nedenini dileğim son bulana kadar anlamadım. Öncesinde dopdolu bir hayat yaşadım tabii."

"80 yıl," dedim ona dediğine istinaden.

Evet dercesine başını salladı. "Anlayınca dönmeye çalıştım. Sizi bulmaya çalıştım. Ama gittiğim dünyada ne Erin ne Vhartlox ne de Hekate vardı. Çünkü burası benim hayalimdi. Ben ne düşlediysem o kadardı. Dilek bana ben ne dilediysem onu vermişti; ne eksik ne fazla."

"Peki, neler oldu? Nasıl buradasın?"

"Zaman geçtikçe kendi ütopyamı yaşadığımı anladım. Joshua gerçekte o adam değildi. Bir tür efsunun altındaydı. Ama ikimiz de gerçek dünyadan geldiğimiz için çocuklarımız gerçekti. Hayalime ait olmayan tek şey onlardı. Hiç evlenmediler, uçup gitmediler yuvadan. Muhtemelen gidebilecekleri gerçeğini hiç düşünmediğim içindi. Onlar sayesinde sahte bir yaşam sürmedim orada. Boşa yaşanıyor gibi değildi hiçbir şey. Bir deneyimdi. Joshua yaşlanıp ölünce ben de gözlerimi açtım. Hepsi yok olup gitmişti. Elimde bir tek tuttuğum kapının kolu kalmıştı. Bir ölümlünün hayatını yaşamıştım ama dileğimi yanlış dilediğim için onları yanımda getirememiştim. Benim çocuklarım vardı, Erin... Onlar gerçekti. Bana aitti." Sesi hıçkırıkları arasında duyulmaz hâle geldi. "Artık yoklar. Belki bıraktığım o dünyada kaldılar. Ya da hiç var olmamış gibi yok edildiler dileğin büyüsüyle. Ben dileğim yüzünden hem evlatlarımı hem de Joshua'yı kaybettim. Biliyor musun? Yok, artık bu Dünya'da da. Benimle yaşadı ve öldü gencecik çocuk. Onun kalan zamanını ondan çaldım. Hepsi benim suçum. Bunu kendime yapan bendim. Kaderi değiştirmeye gücüm yetmezdi. Bir dilekle bile. Bu sebeple yazılan kaderin olmadığı bir dünya verdi bana dileğim. Dileğim bitince her şey bitti. Yitip gitti."

Aramızdaki boşluğu kapatıp başını kucağıma yatırdım. Şimdi dilekler hakkındaki bu çekincesi ve korkusunun nereden geldiğini anlıyordum. Neden bir yazda bu kadar olgunlaşıp bu kadar değiştiğinin de farkına varıyordum. Kolunu sıvazlarken o devam etti.

"O dilek bana çok büyük kayıplar verdi. Doğru dilenmedikçe herkese büyük kayıplar verebilirdi. O nedenle Dünya için bir şey istemekten vazgeçtim. Hatta başka bir şey dilemek istemedim. Kalan iki dilek hakkını sana verdim. Eğlenceli. Belki komik şeyler isteriz de neşen yerine gelir diye düşünmüştüm." Sonra yüzünü düşürdü. "Critza için istediğin şeyi ve sonuçlarını görünce kararımdan pişman oldum. Bir an önce son dileğini de dileyip bu lanetten kurtulmamızı istedim."

"Bunu bana da söyleyebilirdin, Fiona. Beni bir denek gibi kullanarak kendini dilek dileme yükünden azat etmen doğru değildi." Tavrını ve yöntemini onaylamam mümkün değildi. Fiona'nın bu

yaptığı her bakımdan yanlıştı. Kendi başına geleni biliyorken beni ateşlere atması akıl alır gibi değildi.

"Haklısın. Söylemeliydim. Geçmişi, Joshua'yı; yaptığım bencilliği anlatabilecek güçte değildim o zaman. Şimdi de olduğum söylenemez. Seni kaybetmemek için anlatmam gerekiyordu sadece. Başka türlü anlamazdın." Yüzünü kucağımdan kaldırıp bana bakarken çok savunmasız, bir o kadar da çaresizdi. Benim için yaptığı o kadar fedakârlıktan sonra bu sefer yanında olma sırasının kendimde olduğunu biliyordum. Onaylamadığım kararlar almış olmasına rağmen acı çekiyordu. Bir tek bunun önemi vardı. Ona iyi gelmeliydim.

"Geçti, geçti. Hepsi geride kaldı, Fiona." Kalbimdeki ona beslediğim sevginin köpürüp onun içine aktığını hayal ettim. En içten şekilde daha iyi olmasını istedim. "Ağla. Akıt acını. Sonra daha fazla anlat. Bana çocukların bahset mesela. Onları özleyecek bir de Erin teyzeleri olsun burada."

Fiona artık yüz yaşını geçmiş olması gerekirken çocuksu bir ifade almış yüzü aydınlandı. "Anlatırım," dedi gülümsemesiyle dudaklarının arasına akan gözyaşlarını emip.

Daha zamanımız olduğu için bolca konuştuk. Fiona anlattıkça yaşadıklarının gerçekten bir rüya olabileceğine inanmıştım. Çünkü anlatırken sürekli *rüya gibiydi*, diyordu. Onlarla bu kadar iç içe olan birisi olarak dileğini dilerken de bu kalıbı kullanmış olabilirdi. Boşluğu bulan büyü de istediğini bu şekilde vermişse... Fiona'nın spreéntlerine bir kez daha baktım. Yüz yıllık olsalar daha çetrefilli bir desenle işlenmiş olması gerektiğini biliyordum.

Bahar başı dileği tutup sonlarına doğru uyandığını kendi ağzıyla söylemişti. Ailesi onu çok merak etmiş, hatta bana ulaşmaya çalışmışlardı da kadimler izin vermemişlerdi.

Aylarca aç susuz hayatta kalmasını spreéntlere borçlu olmazdı. Fiona bir uyku büyüsünün tesiri altındaydı. Beynimde birkaç şimşek çaktı ve ağaç kökleri gibi hepsi birine bağlı olaylar zinciri son halkasıyla tamamlandı.

Gözüm aşağılara kayıp hâlâ parmağıma takılı antika yüzüğe takıldı. Malefiz'in yüzüğü...

Bu bir tesadüf olamazdı. Aurora'yla tanıştıktan sonra bu habis cadının yüzüğü bana öylesine verilemezdi. Sonrasında Fiona aynı deneyimi yaşayıp karşımda sağ salim duramazdı. Bir işaret verilmeye çalışılıyordu.

Rüyalar Oteline gittiğimiz o günde, Aurora'nın bize söylediklerini hatırladım. *"Büyülü bir uykuya yatırılınca ölüm, maddi dünyanın kurallarına göre işlemeyi bırakıyor,"* demişti. Bu yüzden hâlâ hayattaydı. Malefiz'in laneti yüzünden.

Derhâl Fiona'ya yöneldim, onu anlattığı hikâyeyi yarıda kesmeye ve benimle ilgilenmeye ikna ettim. "Fiona! Pitsy'i nasıl güvende tutacağımızı biliyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan arkadaşım sorularını kendine sakladı ve dinlemeye başladı.

"Bu, Malefiz'in yüzüğü," dedim yüzüğü parmağımdan çıkararak. "Uyuyan Güzel hikâyesindeki Aurora'yı uykuya yatıran büyü bu yüzükle yapıldı. Büyü, yüzüğün içine kodlanmış olabilir. Onu deşifre edip Pitsy'e aynı büyüyü yapman gerekiyor." Bir dilek hakkımız daha olmayabilirdi ama Fiona'ya verdiği sahte etkisini biz de yaratabilirdik.

"Ama Erin... Ben yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi Fiona yüzüğü alırken. "Hem o büyü çok tehlikeli."

"Biliyorum, Pitsy asla uyanmayabilir." Çünkü Aurora uyanmadı. "Ama denemeye değer."

Fiona gözlerini kapatıp yüzükteki yaşanmışlıkların gücünü tarttı. "Bu sizinle gelemeyeceğim anlamına geliyor."

"Sana burada daha çok ihtiyacımız var," dedim yüreklendirircesine. Onu burada bırakarak tehlikeye atmayacaktım. Bu yüreğime su serpiştirmişti.

Buna rağmen yanımda sürüklediğim diğer isimler adına utançla doldum.

Belki de yalnız gitmeliydim.

32. BÖLÜM
KAYIP ŞEHİR ATLANTİS

Kafamda dönen gizli hesaplardan kimsenin haberi yoktu. Öyle kalması için en ufak bir şeyi bile çaktırmamaya özen gösterdim.

İçime sinmeyen bir şey vardı fakat ne olduğunu tam olarak adlandıramıyordum. Ta ki Fiona'yla konuşmamızı gerçekleştirene kadar... Vicdanımı bir türlü rahat bırakmayan düşünce, Pitsy'nin canını kurtarmak için başkalarının hayatını da riske atmaktı. En başından beri tek başıma olduğumdaki korkusuz hareketlerimi özlüyordum. Oysa tehlikede olduğumu anladıkları anda çevremi arkadaşlarım, kadimler, hükmüme giren cadılar sarmıştı.

Tehlike bendim. Bir şekilde içinden sıyrılmayı başarabiliyordum. Onlar yanımda olunca felaketlerden nasiplerini alıyorlardı.

Critza'nın kanatları, saldırıda can veren kadimler, Titaniçe'nin lanetine kurban giden İluna cadılar...

Çevrem bana ayak bağıydı. Onları kurtarmak için önce onlardan kurtulmam gerekiyordu.

Şatonun içindeki gizli geçitleri sıkış tepiş aşarken aklımdan bunlar geçiyordu. Sonra karanlıkta parıldayan Hazal -Ay cadısı olmasının artılarındandı- kireç taşından bir kapı olduğu anlaşılan duvarı itti ve içeriye turkuaz ışığın akmasına izin verdi. Işıkla birlikte teneffüs ettiğimiz hava da değişti. Beklemiş ve havasız kalmış buharın kokusu hamamın türlü esanslarıyla harmanlanmış, burnumuza kadar gelmişti.

Havuzların birinin hemen yanından çakıl taşı parkelere çıkınca buraya bir yılı aşkın süredir inmediğimi fark ettim. Titaniçe'yle haddinden fazla bir araya gelmiştim ama oraya gidişim genelde büyü yordamıyla olmuştu. Su şıpırtısı korosuna burada giymeye uygun olmayan ayakkabılarımızın tıkırtısı eşlik etti ve ortadaki avluya çıktık.

Kubbesinin açık hava gibi aydınlatan kristaller, mozaik işlemeler ve merkezde duran Ambrosia çeşmesi tam hatırladığım gibiydi. Hazal, tanrıların doğuşunu işleyen heykel süslemelere girişti. O esnada su matarasını boşaltmış, Mayfox çeşmeden kendine bu leziz içecekten doldurmaya yeltendi. Fallor'un onu tutmasıyla sitem edip omuzlarını düşürdü. "Hazır denk gelmişken fırsatı değerlendirmek istemiştim."

"Orasını anladık," dedi Esmé huysuz bir şekilde.

Hazal uygun heykel parçacığını buldu ve çeşmenin altında kayan mekanizma az ileride aşağı inen bir merdiven boşluğu yarattı. Geçen sefer suya tek dokunuşumla dibini boyladığım sarnıca böyle, büyüsüz inmesi inanılmaz yüksek tavanı yüzünden çok uzun sürmüştü. Turkuaz ışıltılarla dolmuş sarnıç suyuna atlayıp birkaç kulaçlık mesafede bizi bekleyen iskeleye çıktık. Sular yükselmişti, rıhtım neredeyse görünmeyecek hâldeydi.

Onlarca tünele açılan bu iskelede hangi yolu seçtiğimi, aklımı çelmiş şarkı yüzünden hatırlayamıyordum. Sisaundra o konuda da yardımımıza koşmuştu. Hazal'ın yırtıp aldığı günlük sayfası bizi doğru, tünelin delikli kayalara dönüştüğü, dipsiz kuyuya getirmişti.

Ejder kafalarından içine şelaleler boşalan bu suda az kalsın boğulduğumu hatırlayınca tetikleyici anılar anında zihnime hücum etti. İlan'ın koluna sokulup başımı sıcacık omzuna gömdüm. Gerçek ısısı ve içimde yarattığı yanma hissiyle çok geçmeden kendimi toparladım. Critza, ıslanan kanatlarına rağmen uçabildiği için beni suya sokmadan karşıya geçirme görevini üstlenince sevgilimden ve yeni eşimden ayrılmam gerekti. Karşıya geçene kadar tenime iki kez çarpan su perdesi ve bir baca gibi yukarı uzanan kule, durumumu güçleştirmişti fakat bu sefer kontrolümü kaybettirmedi.

Yüzerek karşıya geçen İlan, içinde bulunduğumuz kayalık mağaranın rüyamdakilere ne kadar benzediğini fark etmedi. Kristallere dokunup ateşe dönüştürene dek ben de bu bağlantıyı kuramamıştım. Ondan bunu ilk seferinde anlamasını beklemek haksızlık olurdu.

Kıyıya doğru ilerlediğimizde tanıdık dalga sesleri orada bizi karşılayacak bir deniz kızı olacağını düşünmeme yol açıyordu. Sanki Titaniçe hiç gitmemiş, işveleri ve yeni oyunlarıyla bizi bekliyordu.

Kuruntularım, her zamankinden boş ve ıssız koya giriş yapmamızla yok oldu.

Burada çok anı vardı. Her biri tazelenirken İluna gücünün arkasına sığındığımda yaptığım gibi o şeylerin başka bir Erin'in başından geçtiğini hayal ettim. Bana değmeden, ruhumu eşelemeden gözlerimin önünde canlanan görüntüleri izledim ve bitmesini bekledim. Kavisle uzanan sahile vuran dalgaların beyaz köpükleri ayaklarımı ıslatana kadar kendimden geçmiş gibi yürüdüğümü anlamamıştım.

İan bileğimden kavradı. "Erin, iyi misin?"

Ona bakıp kendimi gülümsemeye zorladım ve başımı salladım.

Hazal, Sigma Fi'nin olduğu gibi bu grubun liderliğini de üstlenmişti. Eminim, Fiona burada olsa kontrolcü yapıları birbiriyle çarpıştırdı. Bizi bir araya toplayıp son bir kez planın üstünden geçti. "Kimse yanımızdan ayrılmasın. Birbirinizin arkasını kollayın ve geçitten geçtikten sonra her türlü tehdide hazır olun."

"Biliyoruz, Hazel. Kolay olmayacak." Esmé gözlerini devirdi.

Hazal isminin yanlış telaffuzuna aldırış etmedi. "Birincil hedefimiz Ezelî Su değil, şifalı su olmalı. Orada bizi neyin beklediğini gözlemleyip aklınıza not etmek en iyisi. Sağ salim geri dönebilirsek kadimlere gördüklerimizi anlatırız ve bir dahaki sefere oraya bir orduyla gideriz."

"Tabii ki sağ salim geri döneceğiz," dedi İan normalde bunu benim söylememi bekleyip suskunluğumla şaşkına dönerken.

Çoğul konuşmak istemiyordum çünkü oraya tek başıma gideceğimi biliyordum. Konuşmak istemiyordum çünkü ağzımı açtığım anda midemdekileri çıkaracakmış gibi hissediyordum.

Critza okyanusun büyüsünü çağırmaya başlarken parmaklarından başlayan enerji dalgaları bedeninde yol alıp simsiyah kanatlarının içine doldu. Sık işlemelerle örülmüş bir dantel gibi tüm kanadı saran damarlar, içine dolan turkuaz ışıkla aydınlandı. Sonra su ayaklarımızın altında şekillenirken bizi içine alacak bir oyuk açtı. Peri kızların yönlendirmesiyle yürümeye başladık. Çok geçmeden suyun açtığı boşluk daralarak yalnızca nefes alabileceğimiz bir hava akıntısına dö-

nüştü. Suyun optik illüzyonları, içinde sakız gibi uzayan hava baloncuğunun sarmallarını olduğundan daha imkânsız açılarla büküyordu.

Nefes almanın yanı sıra kulaklarımız da açık olduğu için rahatlıkla konuşabiliyorduk. Boğuk seslerle grup hâlinde hareket etmemiz mümkün olmazdı. Suya batmış bedenlerimizi bilinçsizce çırpıyorduk. Oysa Critza'nın oluşturduğu su akıntılarıyla buna ihtiyaç yoktu. Onu hiç İnce Büyü yaparken görmediğim peri gardiyanım harika bir iş çıkarıyordu. Titaniçe'nin doğaüstü kuyruğunun bizi götürdüğüyle hemen hemen aynı sürede, koparılmış şehrin kalıntılarına ulaştık.

Bu harabeleri görmek yine içimi acıtmıştı. Ölen birinin çürüyüp kemiğe ve toprağa ayrışmış hâline bakmak gibiydi. Titaniçe her gün ondan sökülüp alınanın mazi oluşuna şahit olmak zorunda bırakılmıştı. Bu geçidin ötesinde şehir aynı hazin sonu tatmış mıydı? Yoksa Atlantis'in halkı bereketli topraklarını hiçbir zaman terk etmemiş miydi?

Bunu çok yakında öğrenecektim.

Şehri koparan, ortasından zalimce bölen portal tüm ışıkları, renkleri ve dalgalanmaları olduğu gibi yansıtıyor ve kırıklı dokusunda geometrik şekillere parçalıyordu. Esmé nutku tutulmuşçasına seyrediyordu geçidi. Kendi alanı olunca normaldi hayranlık beslemesi. "Bu büyüklükte bir geçit oluşturmak için kaç cadının bir araya gelmesi gerekirdi, kim bilir," diye kendi kendine konuştu fısıldarcasına.

Yine de yanıtlama ihtiyacı hissettim. "Ne kadar fazla olursa olsun yetmeyebilir. O geçidi Tanrılar yarattı."

Tek yönlü bir geçit yaratmışlardı. Titaniçe dışında herkesin geçebileceği bir filtre gibiydi. Bir kere geçtikten sonra geri dönüşü olmuyordu. Atlantis'in halkını tahliye etmek için böyle düşünülmüştü. Başlarda bekleyenler olduysa bile zamanla hepsi Titaniçe'ye sırt çevirmiş ve onu sonsuz bir yalnızlığına terk etmişti.

Zamanla katılaşmış geçitler artık eski görevini yerine getiremiyordu. Titaniçe'nin benden ya da Sisaundra'dan istediği gibi bu geçitleri açmak, Esmé'nin kabiliyetlerinin çok ötesindeydi. Ancak yapabileceğini tahmin ettiğim bir şey vardı: Geçidin içinden geçebileceğim bir kısmını kısa süreliğine canlandırmak.

Eski hâline gelince geçit, Titaniçe harici herkes geçireceği için beni de geçirirdi. Açık tutmasına lüzum yoktu çünkü her halükârda çıktığım yoldan geri dönemeyecektim. Planı uygulayıp şifalı suyu aldıktan sonra Akademinin yakınlarına dönen bir portal açmam için bir altın para iliştirmiştim cebime. Onu kullanabilmek için kendimi güvenceye alma şansım olur mu, orası meçhuldü.

Esmé hünerini konuştururken arkamdakileri dikkatle izliyordum. Geçit açıldığı anda atik olmalı ve onları hazırlıksız yakalamalıydım. Dediğim gibi kristalize olmuş geçidin dokusu canlanmaya başlayıp âdeta sabunlu suyla baloncuklar üflenecekmişçesine inceldiğinde atıldım. Parmaklarıma doladığım kozmik düğümlerden birini onların etrafına sarmıştım. Kendimi öne, portala çekerken onları da aksi yönde ittim.

Etkimi güçlendirecek büyüyü ateşlemeden evvel İan neye uğradığını şaşırmış bir hâlde bana uzandı. Parmak uçlarımız saliselik bir an için buluştu. Bana *ne yaptığını sanıyorsun* diyen gözlerle baktı. Sitem kokan, ihanete uğramış bir ifadeden çok endişesini içime akıttığı bir bakışma olmuştu. Ardından diğerleriyle beraber suyun derinliklerine doğru savruldu.

Bunu yapacağımı çoktan bilen Esmé geçidin kıyısındaki konumu korumuştu. Yüzünü en az İan'ınki kadar endişe bürümüş bir hâlde el salladı. "Bol şans, Erin."

Tenim geçidin ışıldayan kenarına değdi ve gözlerimi kör eden bir parlaklıkla beraber kendimi yabancı suların içinde süzülürken buldum.

Critza'nın büyüsü devre dışı kalmıştı. Nerede olduğumu anlamaya çalışmadan önce nefes almamı kolaylaştırmak yerine tamamen durduracak bir büyü gerçekleştirdim. Vampirleri ölümsüz hâle getirirken tüm organlarını etkisiz hâle getiren cadılar, büyülü formüllerini göğüsleri gere gere kitaplarda sergiliyordu. Etkisi bir saat içinde bitecek büyü için kanımı bedenimin içinde tutmam yeterliydi. Kristalize olmuş ciğerlerim gerekli bedeli kendiliğinden alırdı.

Nefessizlik hissine alışmam zamanımı aldı. Göğsümü istemsiz bir şekilde şişirmeye kalkıştığımda içindeki kristallere yapışık kaburgam genişlemiyordu bile. Alıştığım gibi de etrafımı gözlemlemeye başladım.

Öncelikle buradaydım! Gerçekten gelmiştim. Kimse Atlantis'i böldükten sonra taşımamış, halkı burayı asla terk etmemişti. Vhartlox Cadı Akademisindeki koydakiyle benzer mimari üslubu paylaşan yapılar, tertemiz ve işlek görünüyordu. Kent üst üste binerek büyümüş ama giriş yaptığım portalın önünü boş tutmuşlardı.

Sıyırılmış gibi görünen yapıların önü, alabildiğine açık bir meydana bırakılmıştı. Meydan binlerce metre uzayıp giderken yer yer bırakılmış sunaklar ve ateş yerine taze su akıntısı çıkaran meşale benzeri tablalar vardı. Sunakların çevresini türlü hediyeler ve adaklar dolduruyordu.

Antik Yunan tapınma şekli olduğunu bildiğim bunca jestin kimin için yapıldığını merak ederken başımı geriye yatırdım ve meydan boyunca çeşitli fazlarına yer verilmiş deniz kızı heykellerini gördüm. Bunlar Titaniçe içindi. En az miladı dolduracak gibi görünen heykeller buraya dün getirilmemişti.

İstemsiz bir şekilde duygulandım. Titaniçe evlatlarından edildiğini düşünürken halkı ondan asla vazgeçmemiş, ona hep saygı ve değer göstermişti.

Ancak bu, benim için kötü haberdi. Eğer ki destekledikleri zat Titaniçe ise Atlantis halkının beni gördüğü yerde yakalayacaklarına hiç şüphe yoktu.

Bu ufak aydınlanış ile birlikte portalın önünde asılı kalmak yerine iki büyük kulaçla kendimi en yakın sunağın arkasına çektim. Yakalanmama ramak kala gizlenmiştim. Kuyrukları Titaniçe'ninkine kıyasla küçücük ve şatafatsız iki deniz erkeği yüzerek yanımdan geçtiler. Ellerinde tuttukları ikili yabadan devriye gezdiklerini anlayabildim.

Güvenlik önlemleri alıyorlardı. Hem de bu portalın önünde.

Portal yıllardır cansız ve hareketsizken önünde aktif bir denetim yapılıyordu.

Bu yalnızca bir şeye işaret ederdi...

Gelişim bekleniliyordu; benim gelişim veyahut benim istihbaratımla cadılardan kapsamlı bir ordunun gelişi. Bu portalı bana bizzat Titaniçe göstermiş ve özelliğini benimle paylaşmıştı. Burayı güvence altına aldıklarına göre Titaniçe'den emir alıyor olabilirlerdi.

İçimi O'nun çoktan Atlantis'e geldiğine dair korkunç bir his kapladı. Fakat durum buysa... Ezelî Su zaten elden gitmiş demek olabilirdi.

Muhafızlar uzaklaşırken iki sevimli deniz kızı meydanın yükseklik farkını karşılayan rampayı yüzerek aşıp sunaklara yanaştılar. Konuşmalarına kulak kabartabilecek kadar yakınlarında olmadığımdan ve sonsuza kadar bu yarı gizli yerde saklanamayacağımdan kendimi onlara benzetecek bir şekil değiştirme büyüsü yaptım. Derste daha basit konu başlıklarıyla uğraşmamıza rağmen saç iğnesi olarak yanımda taşıdığım Figi yardımıma koştu. Büyülü kombinasyonları uygularken hem karşımdaki deniz kızlarından hem de aklımdan hiç çıkmayan *deniz kızı*ndan parçalar alarak geçici bedenimi tamamladım.

Ürkekçe yerimi terk edip dualarını etmek için gelmiş kızlara yanaştığımda, gerçekten bir deniz kızına benziyor olmalıyım ki hiç işkillenmediler. Yanlarına gidip başka bir sunaktan aldığım mercan demetini büstün önüne koydum. Tanrı'ya şükürler olsun Titaniçe'nin ismi Yunan harfleriyle yazıldığı için boş bulunup okuyamıyordum.

Beni yanlarında görünce dualarını bitirip dedikoduya soyunmuş iki genç deniz kızı selam verdi. Onlarla çok ilgilenmeyip uhrevi hislerle dolup taşıyormuş gibi Titaniçe'nin alnından kanatlar fışkıran büstüne baktım ve dudaklarımı kıpırdatmaya başladım.

"Bugün yeni bir kafile daha yakalanmış," diye fısıldadı siyah saçları incilerle süslenmiş kız.

Beni ilgilendiren bir konu olduğunu geçen tür ismimizle anladım. "Bilmiyordum. Bu cadılar da iyice agresifleşti artık ama."

"Neye gönderiyorlarsa yine... Palas'ı çok yakında sadece esirler dolduracak, benden demesi."

Esirler! En azından tutsak edilmişler ama öldürülmemişlerdi. Bahsettikleri yeni kafilenin Shu Ling ve Asyalı cadılar olduğunu anlamış-

tım. Şifalı suyu bulmaya çalışırken bir yandan da pek değerli öncü cadılarımızı kurtarabilirsem bu zamanı en verimli şekilde kullanmış olurdum. Onların yardımıyla her şey daha kısa sürede hallolurdu. Palas dedikleri yer neredeydi acaba?

Bunu doğrudan sorarak kendimi riske atmak istemedim. Önemli bir yere benziyordu ve nerede olduğunu bilmediğim anlaşılırsa foyam da ortaya çıkardı. Sesimi temizlemek için hafifçe öksürdüm ve bunu yapamayacağımı anladım. Ses için gırtlak tellerimi titretecek bir havaya ihtiyacım olmasıyla birlikte suyun içinde baloncuklar saçarak konuşmak bir deniz kızı olmadığımın yegâne göstergesi olurdu.

Boğuluyormuş gibi -ki bu su altında mümkün olmamalıydı- hareketler yapan beni görünce yanıma yaklaştılar. Yine incili deniz kızı konuştu. "Bir şey mi diyecektin, küçük deniz kızı?"

Lanet olsun! Hızlı düşünmem gerekince bu işte daha iyi olan Figi yardımıma koştu. **"Söyleyeceklerini bana söyle. Ben bir şekilde dışarı aktaracağım."**

"Pekâlâ," dedim içimden geçirircesine. Figi bir filtreden geçirmediğini belli ederek söylediğim anlamsız kabul sözünü deniz kızlarına aktardı. Aynı zamanda dudak oynatarak sesin benden çıktığını inandırıcı hâle getirmem lazımdı. Tek bir mimik olmadan, kapalı ağzımdan çıkan melodik ses benim sesime çok yakındı fakat aynısı değildi. "Pekâlâ."

"Anlayamadım," dedi soruyu soran kız. Solungaçlarla kaplı boğazı ve açtığı ağzı işitme engellilerin konuşma şekillerini andıracak gibi daha ağır ve anlaşılma üzerineydi.

"Ah, yani, evet... Bir şey soracaktım," dedim rötarlı çıkan sese hızla adapte olup. "Titaniçe'mizi ziyaret etmek için geldim fakat saygılarımı aynı zamanda O'nun kudretli hediyesi Ezelî Su'ya sunmak isterim. Nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz rica etsem?"

Beni ele verecek bir şey söylememiş olma umuduyla kızlara baktım. Onlar da aynı şaşkınlıkla beni izledikten bir süre sonra gülümsediler. "Buralı değilsin anlaşılan. Nereden geliyorsun?"

Atlantis'te yer soran bir turist olma düşüncesi kafama yatmıştı. Karıştırdığım kitaplardan hatırladığım kadarıyla aklıma ilk gelen deniz insanı kolonisinin ismini söyledim. "Karayip kabilesindenim."

"Ne hoş!" dedi ilk konuşanın yanındaki küllü sarışın kız. "Bu kadar uzak mesafeyi sadece hanımımızın anıtlarını görmek için tepmedin herhâlde."

Doğaçlamam gerekti. "Babamın ticaret işleri nedeniyle geldik. Gelmişken bu fırsatı kaçırmak istemedim."

"Doğrusunu söylemem gerekirse Karayip kızı, eski sudan olmayıp da Tethys'i yâd etmeye gelen az kaldı. Coğrafyana ait olmayan bir tanrıçaya ilgi duyman ise göğsümü kabarttı." Şimdi genç kız olarak gördüğüm deniz kızlarının suratlarında kayaya yapışan midyeler misali rastgele şekilde oluşmuş tunç rengi katmanlar gördüm. Tenleri bizimki gibi kırışmak yerine *yosunlanıyordu*.

"Hadi öyleyse. Bizimle gel, seni gideceğin yere kadar götürelim," dedi sarışın olanı. "Ne uzun zamandır görmemiştik biz de Ezelî Su'yu. Ziyaret etmemize vesile olursun." Demek görülebilecek bir yerde muhafaza ediliyordu.

Bunu söyleyip birbirlerine bakıp gülüşmeleriyle tedirgin oldum fakat onları atlatıp başka bir yol denemeye de korkuyordum. Kayıp Şehir Atlantis'e diye çıkıp en az Chicago kadar büyük ve metropolit bir kentle karşılaşmayı beklememiştim. Buranın yüzülen akıntı sokaklarında ve yosunlu duvarları arasında, bir saatliğine sürecek büyüm asla yetmezdi. Kendimi gerçek bir vampire dönüştürüp şansımı tekrar denemek istiyorsam orası ayrıydı.

Onlara katılıp kentin derinliklerine doğru yüzmeye başladım. Bir kuyruğu hareket ettirmeye çalışmak sandığımdan zordu fakat suyun fiziği ve kuyruk yapısı gereği kendiliğinden işleyen bir mekanizmaydı.

Kaygılarım yol üzerinde gitgide azaldı. İki yaşlı deniz kadını benimle ilgilenmek ve geldiğim yeri irdelemek yerine, havadan sudan muhabbetlerine dönmüşlerdi. Ağzımdan laf almaya çalışacak olsalar sürüsüyle fırsat önlerine dizilmişti. Sanki sıradan bir turiste yardım eden yerli teyzeler gibilerdi.

Atlantis ise bambaşka bir hikâyeydi. Koyda gördüğüm harabeler arkaik bir ören yeri kalıyordu pırıl pırıl ve işlek bu şehir karşısında. Kentin zenginliği her yanından fışkırıyordu. Altın ve platin benzeri değerli metaller tüm önemli yapılarda kullanılmış, şaşasını okyanu-

sun dibini aydınlatan turkuaz kristalleri yansıtarak gösteriyordu. Sıradan yapıların cepheleri bile büyük bir özenle tasarlanmıştı.

Yunan mimarisinin kendi içinde harmanlanarak geliştirildiği yapılar; geometrik açıdan dikdörtgen, kare, daire gibi simetrik planlar kullanılarak inşa edilmişti. Üçgen alınlıklar ve kolonlar, bina girişleri tepeden tercih edilen kimi yapıların çatıları olması gereken yere yatırılmış, ters yüz olmuş antik tapınakları andırıyordu. Sokakları ve caddeleri belirleyen hâkim akıntıların kimileri, içinde yüzen balık sürüleriyle kara bir duman bulutuna benzeyebiliyor ya da alglerin sürüklendiği kirli şeritlere dönüşüyordu.

Hayranlığıma gülümseyerek bakan deniz kızı beni kolumdan nazikçe kavradı. "O kadar şaşkın bakıyorsun ki gören de seni su altında yaşamı hiç tatmamış sanır."

Ne kadar aptal göründüğümü fark edip hedefime odaklanmaya çalıştım. Çevredeki yapıların seyreldiği yerde, çok katmanlı ama sade bir devlet yapısının önüne gelmiştik. Sur gibi yüksek duvarların üstünden girilmemesi için sivri dikenlerden oluşturulmuş bir ağ ile kaplıydı. Burada aniden durakladık.

Burası mıydı? Öyleyse bu kadar önlem alınan bir yer ziyarete açık olamazdı.

Anlayamıyordum.

Önümüzdeki kapı aralanıp dışarıya deri yelek giymiş kalıplı bir deniz erkeği çıkana kadar gözlerim kapıdaki Yunancası ile birlikte Latince de yazılmış yazıya kaydı. Fiona'nın itirazlarıyla az buz öğrendiğim dilden bir kelime gözüme çarptı ve ayaklarım olsa geriye sıçrayacağım bir hareket yaptım. Fakat onun yerine kuyruğum üzerime katlandı ve kendi etrafımda kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi döndüm.

Askeriye yazıyordu.

Kolumu tutuşu sertleşen kadın beni kalıplı adamın üzerine savurdu. "Alın, size bir cadı getirdim!" dedi sert sesi.

Dehşetle nelerin yanlış gitmiş olabileceğini anlamaya çalışırken yanındaki sarışın olanı durumu izah etti. "Kız belli ki cadıların tarafında. Ezelî Su'yun burada olduğunu sanıyor."

Donakaldım.

Şu an askerlere teslim ediliyor olmamdan dahi daha büyük bir mesele vardı. Ezelî Su nasıl burada olmazdı? Başka nerede olabilirdi ki? Peki, ya Pitsy'e ne olacaktı?

Tutsak olursam bu konularla alakadar olmayacağımın bilinciyle anda kalmaya ve paçayı kurtarmaya odaklandım. Tabii, bu durumda kuyruğu kurtarmam gerekecekti.

Askeriyenin kalın surlarının içine savrulurken beş asker daha ellerinde sivri zıpkınlar, ağlar ve yabalarla çevremi sardılar. Bana içeriye kadar eşlik etmekten başka niyetleri yokmuş gibi görünüyordu. Onları böyle hazırlıksız görünce elbette çıkıntılık yapacaktım. Hızla tepeye doğru yüzdüm ve dikenli tellere tam yaklaşmışken İliza'nın kapsamlı kitaplarından öğrendiğim bir ayrışma büyüsü ile balık sürülerine dağılıp aralıklardan sıyrıldım. Tekrar beden formuna büründüğümde bana suyun altında hiç faydası olmayan ayaklar yerine kuyrukta kalmayı tercih etmiştim.

Ancak bu işte yeniydim ve erkeklerin idmanlı ve kuvvetli bedenleriyle yarışamayacağımı kavramam çok sürmedi. Bir acil durum sireni deniz kabuklarından borularla tüm şehri yaygaraya verdi. Askeri birlikler binadan dışarı akın ederken meraklı Atlantis halkı da dışarıya dökülmüştü.

Saniyeler içinde çevremi saran piyade birliklerini aşıp tepede daire hatları çizerek yolumu kesen deniz atlı süvarilere bakakaldım. Daha yüzeye varamadan işimi bitirirlerdi. Anlaşılan bu cadıların hapsedildiği Palas'ın neye benzediğini çok yakında öğrenecektim.

Ama Pitsy... Kaybedecek zaman yoktu. Esir düşerek hayatta kalabilirdim ama arkadaşım kalamazdı.

İçimi kemiren tüm korkuları kapı dışarı ettim. Gücüme olan inancımı tazeledim. *Pitsy için* diye geçirdim içimden. Sonra düşüncemi değiştirdim.

Kendim için.

Buraya gelirken su altında işe yarayacağına kanaat getirdiğimden İluna'ya dönüşmem gerekmişti. Ancak içimi kavuran panik tüm imkânsızlığına rağmen ateş istiyordu. Suyun içinde neyi yakabilir, ken-

dimi nasıl koruyabilirdim ki? Güdülerim üstün geldi ve askerler üzerime atılırken gözlerimi kapatıp Goria'nın korlara dönüşmüş ateşine gömüldüm.

Gözlerimi açtığım zaman irislerimin suya rağmen alev alev yandığını biliyordum.

Nefes alabiliyor olsaydım göğsüm içimde gürüldeyen enerjiyle inip kalkıyor olurdu. Boynumdan yukarıya bir sıcaklık yürürken saç diplerimde bir karıncalanma hissettim. Saçlarım bir balık ağı gibi omuzlarıma dolanmış ve rengi ateş turuncusuna dönüvermişti.

Kollarımı iki yana açarak askerlere karşılık verdim. Su içinde patlamalara yer veriyormuşçasına dışarı doğru püskürdü. Ateşin yakıcı enerjisiyle kaynama raddesine gelmiş su, deniz askerlerine çarpıp tenlerini kavurarak onları uzaklara sürükledi. Acı dolu çığlıkları takiben savaş naraları atıldı.

Gözlerimi kısarak baktığımda su aynı şekilde kendini ateşe bıraktı ve benim kontrolüme geçerek yıkıcı bir silaha dönüştü. Normalde olsa gücümün sınırlarının almayacağı türde bir enerji, fersahlarca suyu fokurdatarak kabarcıklara dönüştürdü ve etrafa saçıldı. Ateşten mermiler gibi değdiği yeri yakan su, yüzlerce askeri ağır yaralamıştı.

Yarattığım manzaranın tüm korkutuculuğu bir yana, yapabildiklerimle büyülenmiştim. Bu insan ötesini bırak, cadı ötesiydi: Erin ötesiydi.

Sanki Titaniçe'nin gücü gibi kendi yeteneklerimin tanrısal uzantısını keşfetmiştim.

Şehrin derinliklerinden daha fazla birlik olay yerine akın edince, sebep olduğum yıkımın katlanarak artacağını ve yalnızca kendi halkını korumakla mükellef bunca deniz insanına zarar vereceğimi anlayıp burayı derhâl terk etmeyi yeğledim. Kısacası kaçmayı tercih ettim. Düelloda içindeki şeytani güç uyandığında can almayı değil, koşarak uzaklaşmayı tercih eden sevgilim gibi; İan gibi... İçimdeki iyiliği ve şefkati onurlandırdım.

Bu yüzden ateşi tercih etmiştim. Karanlığıma aydınlık olsun diye.

Gücümün sınırları aştığını bildikten sonra onunla yapabileceklerime karar vermesi kolaydı. Aynı patlamalardan bir tanesini bu sefer

de kuyruğumun altında şekillendirdim. Düşmanlarımı yakan ateş yalnızca tenimi karıncalandırdı ve güç boşalmasının sebep olduğu ivme ile yukarıya yükselmeye başladım.

Yanmanın veremeyeceği bir acı içindeydim. Katlanarak artan bir acı omurlarımın arasında baş göstermişti yine. Öfkeli bir ejder gibi ateş üflediğim gün sırtımı kıran her neyse yine özgürlüğünü ilan etmek için kemiklerimin yerlerini değiştiriyordu.

Bedenimde kol gezen ısı, ciğerlerimi kristalize eden büyüyü yok etmiş; bununla birlikte nefes alma ihtiyacım katlanarak artarken suyun dalgalanarak güneş ışığını kırdığı yüzeyi görünür hâle gelmişti. Ancak uçsuz bucaksızlığın aksine daralan bir daire, çerçeve içine alınmış gibiydi. Geri kalan her şey okyanusun zifirî karanlığından bir parçaydı.

Bir okyanusun dibi ile yüzeyi arasındaki mesafeyi daha fazla hayal etmiştim. Bir ihtimal, bedenim az önce ev sahipliği yaptığı güce dayanamayıp ızdırap içinde kıvranırken ben süreyi daha kısa algılamış da olabilirdim.

Burgular çizerek yüzeye doğru ilerliyordum. Hızım şimdi hiçbir süvarinin aşık atamayacağı bir raddedeydi. Kuyruğumu kaplayan pullar birer birer kopup tenimi terk ederken geride kandan kırmızı ve bir balığınkinin aksine yılanı andıran pullar bıraktı. Kuyruğum sakız gibi uzarken geride kırmızı ışıktan bir iz bırakıyordu.

Nihayet yüzeyi bulduğumda ciğerlerim oksijene kavuşmanın rahatlığıyla genişledi. Ancak bu genişleme aynı zamanda sırtımı tutan bağların tamamen kopmasına izin verdi. Bedenim geriye doğru bir yay gibi bükülürken arkamda Constantine'inkiler ortaya çıktığında duyduğum türden bir silkelenme sesi duyuldu. Yana dönüp baktığımda rüzgârı hırsla döven, kızıldan bordoya çalan kanatlar gördüm. Yarasa kanatları gibi ama daha kemikli ve pulluydu.

Âdeta ejderha kanatlarıydı.

O bendim diye düşündüm. *Diğer ejder bendim.*

Ben Ateş Ejderi'nin ta kendisiydim.

Zihnim kavrayışın getirdiği sayısız düşünceyle uyuşmaya başlamıştı. Gün vaktinin kör edici ışığı ve adrenalinin yitip giden etkisiyle afallamıştım. Nereye çıktığımı anlayamadan aşağıya baktım. Askerlerin hâlâ peşimde olup olmadığını görmeye çalıştım. Onun yerine dışarıya fırlamamla birlikte yukarıya sıçrattığım suyun bir fıskiye gibi dakikalarca su yüzeyini dövdüğünü gördüm. Kanatlarımın sebep olduğu esintiler damlacıkların seyrini değiştirip yüzeyde oyunlar oynuyordu.

Sonra kanat ve su şapırtılarının engel olduğu başka bir ses duymaya başladım. Alkış sesleri...

Neydi bu böyle? Bir çeşit simülasyondan mı çıkmıştım? Kalbim deli gibi atarken şimdi göğsüm onu takiben histerik bir seyirde inip kalkabiliyordu. Gözlerimi korkuyla karşıya kaldırdım. Sayısız insan, oturdukları masalardan alkış ve tezahürat yapıyordu. Keyiflerine diyecek yoktu. Yazlık kıyafetleri ve güneş gözlükleriyle sıradan turistlere benziyorlardı.

Anlama çabasıyla etrafa bakındım. Bir otelin iç avlusundaydım. Açık büfe restoranın masaları parlak güneşin altına atılmış, ziyaretçiler yakıcı sıcağa rağmen buraya üşüşmüştü. İçinden çıktığım ve üstünde asılı kaldığım şey bir tür çeşmeydi ve algıları Hekate'nin illüzyonlarıyla buğulanmış insan evlatları, bunu bir tür su gösterisi sanıyordu.

Kalabalığı çaresizce tarayan gözlerim huzursuz edici enerjinin sahibini aradı ve buldu. Bir adamla göz göze geldim. Saçları kıvır kıvırdı, güneşten rengi açılmış sakalları birbirine girmişti. Tuzla kavrulmuş teni ve üstündeki ketenlerle yatına atlayıp tropikal kıyılara açılmış babamı andıran bir stili vardı. Ama o değildi. O daha önce karşılaştığım hiçbir adam gibi değildi.

Titaniçe'de gördüğüm türden kuvvetli bir enerjiyle doluydu. Su yeşili gözleri içimden geçip şu anda kanat çırpan ejder kızdan bile fazlasını görebiliyordu. O da diğerleri gibi alkış çalıyordu ama ellerinin birbirine her vuruşunda zihnimi dağıtan, bedenimi sarsan bir güç yayılıyordu.

Ondaki tehdidi hissettim ve panikledim. Aşağıda verdiğim mücadele bunun yanında bir hiç kalırdı. Gücümün tanrısallığından bah-

setmiştim ama o adam her kimse bir tanrıydı! Ve O'nunla karşılaşacak gücüm olmayabilirdi.

Tekrar, bu sefer canımı kurtarma derdiyle kaçmak için göğe atıldım. Kanatlarım beni iki metre daha yükseğe taşıdı fakat alkışların ne yaptığını güçsüzleşen bir kanadın burkulmasıyla anladım. Dengemi kaybedip alçalmaya başlarken diğer kanadım da güneşte kalıp diriliğini yitirmiş bir yaprak gibi yumuşamıştı. Sadece o da değil; kollarım, alt vücudum... Başımı kaldırmak için boynumda derman kalmamıştı.

Havuza doğru düşmeden önce adama bir büyü savurmaya çalıştım. Kolum güç bela O'na uzanırken parmaklarımın etrafında hiçbir akış hissetmedim. Gücümün tükenmesini bırak, sanki kozmik evrenle olan tüm bağımı kaybetmiştim. Çünkü bu sefer gücü ben bitirmemiştim. Emilerek benden alınmıştı. Az önce arşa çıkan beklentilerimin düşüşü, havuza çakılışımdan daha yıkıcı olmuştu.

Serin su beni tekrar karşıladığında içimi dolduran ateşlerle sıcaklamış bedenim, rahatlamaya benzer bir his yaşayamadı. Çünkü biliyordum. Bu mağlubiyetti. Hem cadıları hem de Pitsy'i yüzüstü bırakmıştım.

Bir kulaç atıp başımı yüzeyde tutacak mecalim yoktu. Neyse ki bana yetişmiş askerlerden ikisi batmama izin vermediler. Pes ederek kendimi kollarına bıraktım. Beni sürükleyip çeşmeden çıkarmalarına izin verdim. Aşağıya baktığımda gitgide koyulaşan suyun derinlerinde kuyrukları dalgalanan sayısız deniz insanı gördüm. Düşündüm: Bu ziyaretçilerin Atlantis gibi tarihin derinliklerine gömülmüş mistik bir şehrin üzerinde tatil yaptıklarından haberleri var mıydı acaba?

Deniz erkekleri çeşmenin kenarına gelip beni koltuk altlarımdan kavrayarak kaldıran adamlara teslim etti. "Kız sizindir."

Gücümle birlikte yok olan kanatlarım gibi kuyruğum da gitmişti. Ayaklarımın önü aşağı yatık bir şekilde yeri sürür ve arkasında ıslak izler bırakırken otelin içine daldık. Beni bu hâle sokan adam üç adım önümüzden ilerliyordu.

Sanrılar arasına sıkışmış gibi bir açılıp bir kapanan gözlerimin önünde sanki iki farklı adam vardı. Biri aynı dökümlü keten gömleği

kuşanmış zengin iş adamıydı; öbürü beyaz bir Yunan togası üstünden dökülen, saçları arasına altından defne yaprakları iliştirilmiş bir Tanrı.

Şüphelerimde haklıydım. Gerçekten de bir Olimposluydu bu karşımdaki.

Otelin otomatik kapısına gelip dışarı çıktığımızda Palas'ın nereden geldiğini öğrenebildim. Yedi altın kaplama yıldızla birlikte giriş lobisine çakılmış ismi gördüm: *Atlantis Palas Otel.*

Bir de altında komik bir alıntı vardı; "Buradayken tüm dünyadan izole, kayıp bir şehirdeymiş gibi hissedeceksiniz.".

Böyle bir kaçamağı istediğimi hayal meyal hatırlar gibiydim. Ancak iş ciddiye binince asla böyle bir sorumsuzluğu bile isteye yapamayacağımın ayırdına varıyordum. Şimdi buna katlanmak zorundaydım.

Otelin büyük bahçesini golf arabasıyla geçerek konferans salonu ve yönetim binalarının olduğu yere geldik. Mermer parkelerin ayna gibi yansıtıldığı holden az önceki tatil cennetinden kopup iş hayatının resmiyetiyle dekore edilmiş bir makam odasıydı girdiğimiz. Koltuğun sahibi olan Tanrı, yerine kurulurken yardımcıları beni karşısına ipleri kesilmiş bir kukla gibi bırakıverdi.

Kafamı uygun açıyla yerleştirince önümdeki ilahi adamla göz göze gelmekten başka şansım yoktu. Su yeşili o kadar canlıydı ki sanki diğer yeşil tonları onun hep bir ton grisi, canlılığını ve koyuluğunu kaybetmiş versiyonlarıydı.

"Sonunda tanışabildik, Erin. Hakkında çok şey duyduk," dedi ulu bir bilgelikten geliyormuş gibi tok sesiyle.

Bir tepki vermemi bekliyor gibiydi. Adımı değil, sanımı bilmesine şaşırmıştım ama ne bir mimik yapmak ne de kıpırdatabileceğimden emin olmadığım dudaklarımı herhangi bir ses için aralamak istiyordum. Zaten bitkindim ve anlaşılan o ki çaresizdim. Sadece söyleyeceklerini dinlemek ve durumun ne kadar kötü olduğunu anlamak istiyordum.

Kendiliğinden devam etti ve tanrılığının nereden geldiğini dillendirdi. "Ben denizlerin, taşkınların ve depremlerin Tanrısı; Kronos oğlu Poseidon!"

Adını duyunca birçok şey anlam kazansa da kafamda oluşan yeni soru işaretleri konuşmama konusundaki irademi kırdı geçti. "Kime hizmet ediyorsun?" diye sordum cılız sesimle.

"Cevabın Tethys olduğunu açıkça biliyorsun." İsmi zihnimden bir sis bulutu gibi geldi geçti.

Emin olmak istedim diye geçirdim içimden. Ağzımdan başka sözler çıktı. "Ama sen O'na bu esareti reva gören tanrılardansın."

"Öyle." Başıyla onayladı. "Şimdi hatalarımın bedelini ödeme zamanı."

"Korkuyorsun," dedim şaşkınlıkla. Harcayacak enerjim olsa o an gülebilirdim. Düşmüştü. Ne düşüş ama! Titaniçe'ye sadaka gibi bıraktıkları Atlantis'in üstündeki bu zavallı otele kadar alçalmıştı demek. Titaniçe kendisinde hâlâ kullanılacak bir şey gördüğü için şanslıydı. Yoksa O'nu gördüğü ilk anda gazabından pay biçerdi.

"Benim kimseden korkum yok!" diye hiddetlendi bir anda. "Korkması gereken sensin. Gelişini bekliyorduk, küçük kız. Tethys bu anı bekliyordu."

"Ne için?" diye sordum anlatma isteğini körüklemek umuduyla.

"Elbette peşinde olduğunuz şey için." Benim çıkaramadığım alaylı kahkaha sesini o çıkardı. "Ezelî Su'yun burada olduğunu düşünmeniz ne komik! Tethys ile ayrılmaz bir bütün onlar."

Duraksadım.

"Yerinden bir an bile ayrılmadı, buydu hep olması gerekeni," dedim kendi kendime. Kehanetin son dizeleri bunlardı ve şimdi ne hakkında oldukları tüm berraklığıyla ortadaydı.

Buraya gelerek büyük bir aptallık yapmıştım çünkü Ezelî Su en başından beri Vhartlox'ta, burnumuzun dibindeydi. Tabii ya! Diğer türlüsü Titaniçe asla sahip olmadığı bir şeyi bana vermeyi öneremezdi. Ezelî Su da şifalandırdığı sular da oradaydı. Ama Titaniçe onunla kaçamazdı. O bedene sahip olduğu müddetçe bu imkânsızdı.

Sarsılmıştım. "Neden beni bekledi? Neden ilk fırsatta gelip almadı suyunu?"

Poseidon bunun doğruluğuna inanmakta güçlük çektiğini ima edercesine kaşlarını kaldırdı. "Çünkü orada O'nu alt edebilecek tek kişi sendin. Artık esirimiz olduğuna göre Tethys'in oraya gidip hakkı olanı almasına hiçbir engel kalmadı."

Sözlerinin yaydığı dehşetle kanım çekildi. Arkadaşlarımı kendimden korumak için orada bırakmıştım. Şimdi daha büyük bir tehlikenin içine soktuğumu görüyordum.

Sadece Pitsy değil, hepsinin durumu kritikti.

Titaniçe, Ezelî Su'yu elde ederse tüm dünyaların düzeni değişecekti.

Bunu sindirmesi imkânsızdı ancak aklımı kurcalayan başka bir soru vardı.

"Titaniçe benden bu kadar çekiniyorsa..." dedim ağır ağır, "... neden canımı almanızı emretmedi?"

Şüphelendiğim gibi merhamet mi göstermişti?

"Şüphesiz senin için başka planları olmalı." Poseidon omuz silkti. "Şimdi dinlenme vakti. Tatilinin tadını çıkar..." dedi keyifle ve bana, şahsıma ait olmayan bir isimle seslendi. "...*Ekhidna.*"

Bu isim...

Bu tını...

Gözlerim parlak turuncu bir ışığın istilasıyla kör oldu. Ben de zihnimi yumdum. Her şeyi karanlığa gömdüm.

Gözlerimi ateş çatırtılarına açıyorum. O mağaralardan birindeyim yine. Her nasılsa burası daha mahrem hissettiriyor. Dışarıda göğü inleten bir fırtına sesi yükseliyor. Hırçın rüzgârların sarsıntısı içimi ürpertiyor. Tunç kayalıklardaki turuncu yansımalara bakıyorum. Rüyada olduğumu hatırlıyorum. Rüyamda bu ateşin sahibini gördüğümü hatırlıyorum.

Bilincim tekrar devreye girdiğinde bu kâbuslarda yaşayan bedene hapsolmuş Erin olmaktan çıktım ve özgür, hür irademe kavuştum. Sanki merceği değiştirilen bir dürbün mekanizması gibi kayarak baş-

ka bir perspektife geçtim ve kendimi dışarıda buldum. Afallamış bir şekilde aşağıya bakarken kollarımı, bacaklarımı tanıdım. Kendi bedenimdeydim. Ayaklarım kayalıkların içine gömülüyor, burada bir hayalet gibi süzüldüğümü anlamamı kolaylaştıracak biçimde içinden geçiyordu.

Kafamı geri kaldırıp az öncesine kadar içinde bulunduğum bedeni gözlemleme şansına eriştim. Çoktan görmüş olduğum için beni şaşırtan bir görsel değildi karşılaştığım. Ateşten saçları, belden aşağısı yılandan vücuduyla o canavar kadın, hüzünle kayaları seyrediyordu. Sonra dikkatini çeken bir şey oldu ve bir çıngırak ve tıslama eşliğinde içinde bulunduğumuz oyuğun ağzına baktı. Omuzlarının kayışında bile yılana ait hareketler gözlemlemek mümkündü. Çıngıraklı kuyruğu temkinli bir duruşla sırtının arkasında dikleşmişti.

Mağaranın girişine baktığımda kumaşlar yığınına boğulmuş bir kadının gelmekte olduğunu gördüm. Bir insan vücuduna sahip oluşu bana, kâbuslarımda yılan kadını katleden adamı hatırlatmıştı. Ancak bu kadının sadece bedenen insan olduğunu ama insanla uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordum. Aralarına griler düşmüş siyah saçları, kat kat elbisesiyle beraber arkasında hayal aleminden çıkmışçasına dalgalanıyordu. Ayaklarıyla içeriye gri dumanları andıran bir sis akın ediyordu. Dizlerinden ayrılmayan simsiyah tazılar dişlerini göstererek hırladılar ziyarette bulundukları yılan kadına.

Dişi canavar, "Beni sonsuz-*zzss* inzivamda kim rahatsız-*zzss* etmeye cüret eder-*rrsss*!" diye tısladı.

Gözlerindeki dinginlikte hiç korku belirmeyen kadın, konuşmadan önce çenesini kaldırdı. Adını söylemeden kim olduğunu anlamıştım. Anlamak istemesem de bu O'ydu. "Büyünün, cadıların ve ölülerin yol gösterici Tanrıçası; Hekate'yim ben!"

Burada ne işi vardı? "Burada işin ne cadı-ıısss?" diye aynısını sordu yılan kadın. "Burada yol göstereceğin ölüler yok. Yalnızca zamanın sonuna kadar yanmak için Çukur'a atılmış mahlûkların arasında sana lüzum yok."

Çukur... Ölüler... Yanmak...

Beynim parçaları birleştirince bastıran panik kalbimi gümletti. Tartarus'ta mıydık? Tanrıların ve canavarların cehennemi olan yer; evrenin en dip noktasında...

Hekate'nin yanıtı daha ürpertici gerçeklere yelken açmama sebep oldu. "Seni buradan çıkarmaya geldim, *Ekhidna.*"

Ekhidna, Poseidon'un bana seslendiği isimdi. Bu kâbusu tetikleyen başlıca şeydi. Her nasılsa kâbuslarımla bağlantılı olan yılan kadının adını neden bana söylesindi? Artık inkâr edemez hâldeydim. Bu bir rüya değildi. Bunlar anılardı. Geçmişti. İçimden can sıkıcı bir ses tam olarak 18 yıl öncesinde, doğumumdan hemen önce gerçekleştiğini söylüyordu.

Peki, Hekate bunu nasıl başarmıştı? Söylediği şeyi nasıl yapmıştı?

Aynı zihne sahip olduğumuzu kanıtlarcasına Ekhidna da aynı şeyi sordu. "Nasıl yapacaksss*ss*-ın bunu?"

Hekate egosunu sesine yansıtmıştı. "Ölülerin yol göstericisi olarak onlara geçmişlerini unutturmak ve yeniden doğacakları hayatlarına kadar eşlik etmek benim görevim. Lethe Nehri'nden anılarını silecek bir yudum alman süreci başlatmak için yeterli." Cübbesinin katlarının arasından içinde beyaz bir sıvı bulunan şişeyi salladı. Çalkalanınca ayağının dibindeki sis gibi kıvam almış su, bahsettiği yer altı nehrinin suyu olmalıydı. "Kuralların aynı şekilde işlemediği Tartarus'a nasıl gizli girdiysem seni de gizlice çıkarabilirim; en azından ruhunu."

Yeniden doğmak demişti. Cevap bu muydu? Yani... Ben bu canavarın reenkarne olmuş hâliydim. Ekhidna'nın ikinci hayatını yaşıyordum.

Ekhidna sevimsiz bir kahkahayla güldü ve kıvrak hareketlerle sürünerek kayaların arasında fır döndü. "Ruhmuş-*şşss*... *Hah!* Benim ruhum-*msss* yedi kez cehennem ateşlerinde yandı, cadı-*ıssss*. Geriye sadece ateş kaldı artık!"

"Daha iyi ya," dedi Hekate dudağında yeşeren sinsi bir gülümsemeyle. Kafasında dönen planların gözlerindeki yansımasını görebiliyordum.

"İyi falan değil! Sana tekrar yaşamak istediğimi kim *sss*-söyledi? Yeryüzünde acıdan başka bir şey görmedim ben-*nnsss*. Yakmaktan başka bir şey bilmedim-*msss*."

"Dünya yangınlara aç. Yıllardır savaş görmedi." Kışkırtıcı bir şekilde ona yürüyen Hekate'nin sisleri tüm zemine çökmüştü artık. "Sana kendi cephemde ihtiyacım var."

Ekhidna'nın ilgisi çekilmiş gibi görünüyordu. "Beni kurtarırsan *sss*-senin için savaşacağımı nereden biliyorsun-*nnsss*?"

"Anlaşma ile bunu kolaylıkla halledebiliriz."

"Yani şartların var-*rrsss*." Bükülen dudaklarının arasından çatallı dili bir görünüp kayboldu.

"Bir şartım var," diye düzeltti Hekate. "Cadı olmak... *Yalnızca* cadı olmak. Bu sayede ne yaparsan yap, benim için savaşırsın."

Bir süre bu bana hiçbir şey ifade etmedi. Anlamamıştım. Üstüne düşününce beynimden vurulmuşa döndüm. Beni kullandığını biliyordum. Nasılını hiç sorgulamamıştım.

Demek bu yüzdendi. Ruhların beni hakkında uyardığı anlaşma buydu. Anılarımın asla tamamen silinmesine izin vermeyen, kâbuslar olarak tekrar karşıma çıkaran güçlü yemin bu anda geçiyordu. Bu anı hatırlamadığımdan cadı olmayı anlaşmaya uymak için değil, içgüdüsel olarak seçmiştim. Çocukluğumdan beri mistik şeylere ilgi duymam, Titaniçe'nin her suyu önerişinde geri adım atmam, bir yanlışın içinde olduğumu anladığım onca zamana rağmen cadılıkta diretmemin sebebi bu güdüydü. Yeminimdi. *Hekate'nin koştuğu şarttı.*

Korkunç bir oyunun içinde olduğumu tüm netliğiyle görebilirken buna boyun eğebilir miydim? Bu, artık yapabileceğim bir şey miydi?

"Beni sadece savaş vaadiyle bir hapishaneden alıp-*pss* bir diğerine sokamazsın. Buna müs-*sss*-*a*ade etmem," dedi Ekhidna tiksintiyle.

"Peki, ya seni her şeyden çok istediğin şeye kavuşturabileceğimi söyleseydim?" Hekate'nin elleri ve gözleri büyülü ışığıyla parladı. Bunu yapabilecek güçte olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. "Yüzyıllık aşkını; kocanı; Gigantların en büyüğü, fırtınaların bin kollu devi Typhon'u vereceğim sana."

"*Typhon...*" diye sayıkladı Ekhidna. Gözlerinden ateş tanecikleri dökülmeye başladı. "Ezelî düşmanı Tanrı Kral Zeus-*sss* onu mağlup

etti ve Etna Dağı'nın altına kapattı. Hâlâ ölmedi. Yaşıyor onu ezen taşlara öfkesini üflediği o yerde. Bu yüzden buluşamadı hiç yollarımız-*zzsss*. Ölümden *sss*-sonra bile..."

"Artık ne tanrılar kaldı ne de krallıkları. Teklifimi kabul edersen kurtarırım onu oradan, koyarım bizzat Afrodit'e oydurduğum bir insan bedeninin içine ve çıkarırım karşına. Aşkınız ilk günkü gibi yeşerir yeniden. Yeni baştan yaşarsınız sevginizi."

Hekate'nin teklif ettiği şeye verdiği değerle gözyaşlarına boğulan Ekhidna'yla birlikte ben de ağlıyordum. Uğradığım şok ve şaşkınlık yüzünden ağlıyordum. Sıradan bir aşk olmayacak kadar güçlü bağımızın geldiği yeri, sonlanmamış evliliğimizin geçmişini duymuştum. Ağlıyordum çünkü hiç yoktan bu konuda ferahlamıştım. Bu aşkın yıllardır bitemediğinin bir kanıtıydım. Sevgimiz hayatta kalmıştı. Biz İan'la birbirimize aittik. En az tanrılar kadar eski zamanlardan beri hem de.

Ekhidna sesini bulduğunda gardının düşüklüğü kendini belli ediyordu. Artık yalvarıyormuş gibi duyuluyordu. Tıslamaları kesilmişti. "Anlaşmayı yapacağım. Ama merak ediyorum. Neden ben? Savaşına dâhil edebileceğin onca isim varken niye cehenneme kadar indin, Hekate? Kiminle savaşıyorsun sen?"

"Cennetle," dedi Hekate durağan bir şekilde. "Cennetin vücut bulmuş hâli Tethys ile."

Ekhidna kimden bahsettiğini biliyordu. "Gaia'nın, Dünya'ya olan anneliğini devrettiği, gözde evladı..."

"Ya sen? Seni de Gaia peydahladı. Cehennemin ta kendisinden, Tartarus'tan habis bir çocuk yaptı. Dişi engerek; yeryüzünden gelmiş geçmiş tüm canavarların anası, kötülüklerin ve illetlerin olduğu gibi çürükçüllerin ve pis suların efendisisin sen! Tethys ne kadar cennetse sen cehennemsin ve en az onun kadar annesin."

Titredim. *Canavarların annesi.*

"Typhon'la her bir araya gelişinizde canavarlar meydana getireceksiniz. Doğmamış olanları doğuracak, ölüleri diriltecek, kendinize bir ordu kuracaksınız evlatlarınızdan," diye sürdürdü Hekate. "Tethys'e karşı seni seçtim çünkü O, kocasının gücü olan Okyanus Ejderi'nin

gücünü ele geçirecek. Günü geldiğinde diğer ejder kudretinin benim tarafımda olmasını istiyorum."

Yanılmamıştım.

Ateş Ejderi oydu. Ekhidna. Yani ben.

Ben Ateş Ejderi'ydim. Ejderin Kalbi'nin sahibi elbette bendim. Kim bilir, belki de göğsümü deşen gladyatör söküp almıştı onu oradan.

"Cennet için cehennemi ayağa kaldırdın yani," dedi Ekhidna alayla. "Cennet hep kazanır. Su, ateşi söndürür."

Hekate başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Doğru Ateş'i bulursan su, kül bile olur."

Anlaşma anı bir çırpıda gerçekleşti ve Ekhidna, Hekate'nin elindeki şişeye yeltendi. Sıvıyı boğazından aşağıya kaydırırken bir daha başka anı yaşamamak üzere zihni çatırdadı. Paramparça oldu. Korkunç bir beyazlığın içinde yitip gitti. Anı bu kadardı. Sonrası yoktu.

Sonrasını biliyordum zaten.

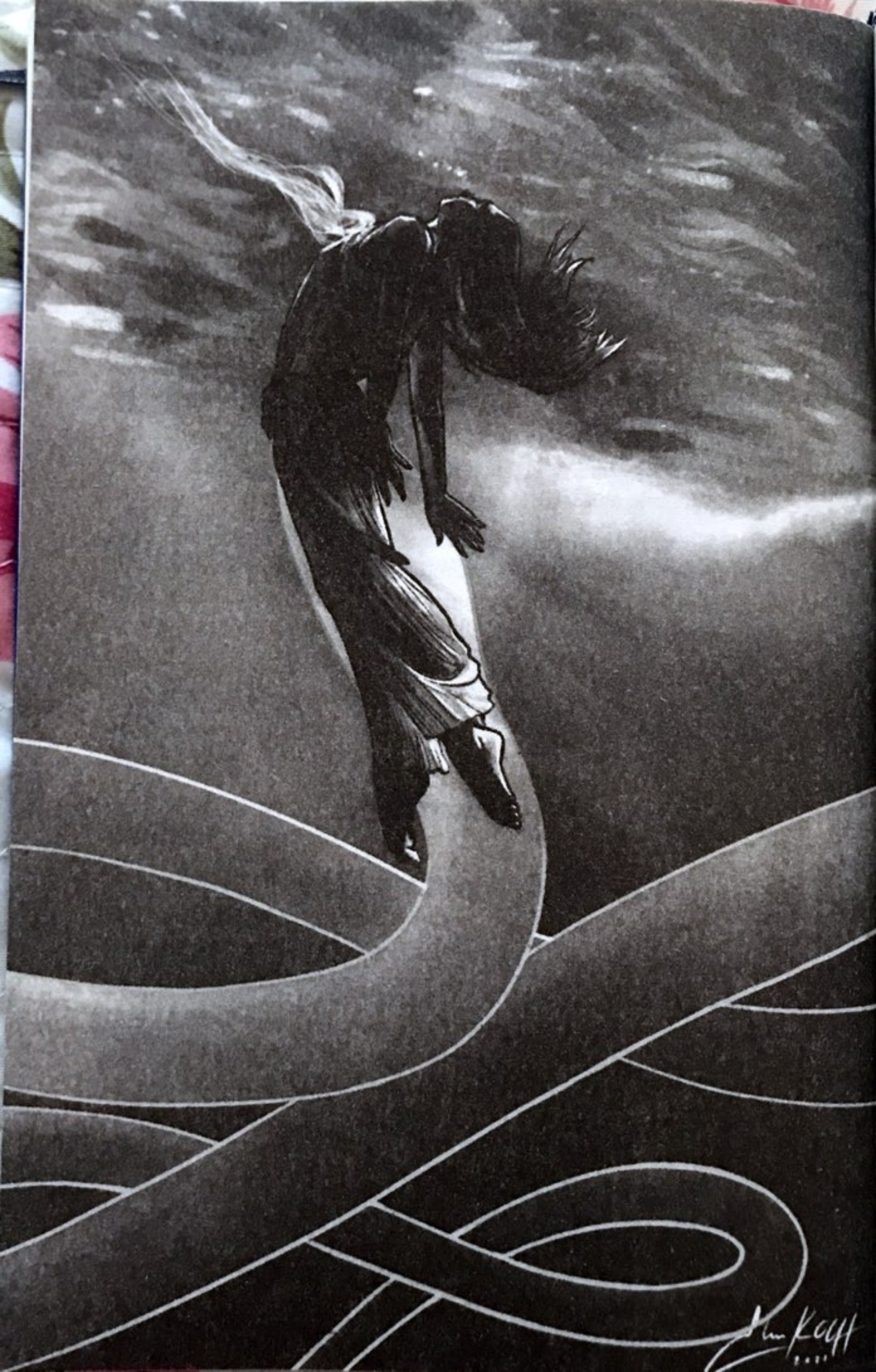
Sonrasını *ben* yaşamıştım.

Bir mağarada doğdu bu azgın yürekli Ekhidna.
Yarı bedeni bir genç kızdı onun, (...)
Yarı bedeniyse koskoca bir yılandı, korkunç,
Yerin gizli deliklerinde kaybolan.[40]

Hesiodos - Thegonia

[40] Hesiodos, *Thegonia & İşler ve Günler,* Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 14. 297 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

SON SÖZ

Sevgili Bay Silversaythe,

Bu mektubu eğer okuyorsanız hedefime ulaşmış ve sizi atlatmayı başarmışım demektir. Bunu yalnız yapmak zorundaydım. Lütfen kızmayın bana. Anlamaya çalışın. Emin olunun, düşününce siz de hak vereceksiniz.

Bir geri dönüşüm olmama ihtimali her zaman var. Kalkıştığım işte mağlup edilebilirim. Kayıp şehir gibi ben de kayıp düşebilirim bu uğurda. O nedenle şimdi yazıyorum. Sizleri, bizleri bir battaniye gibi üstüme çekerek, gözyaşlarımı mürekkebime akıtarak size yazıyorum, sevgilim.

Bu dünyada türlü insan tanıdım. Bazıları öyle içten, hayatın kötülüğüyle asla kirlenmemiş...

Freya, Pitsy'nin yatırıldığı yeri bildiği tüm tılsımlarla kaplamaya çalışıyor. Ayna, yanına çömelip zavallı can için dua ederken, Berdea cadısının kaçırdığı birkaç tılsımı ona işaret ediyor. Fiona kitaplara gömülmüş, ihtiyaçları olan uyku büyüsünü araştırıyor. Masanın kenarında tuttuğu eskimiş lambaya her göz ucuyla baktığında kalbi parçalanıyor. Diyardaki tüm hataları üstüne yük etmiş genç kız, bir dilek olabilmek için var gücüyle çalışıyor.

Bazıları âdeta sır küpü; onları anlamayı güçleştiren özellikleri sırlarını da derinlere gömüyor.

Serene bir dere kenarında mola verdiği panterinin sırtından atlayıp bir avuç su içiyor. Islanan sargılarına kaşlarını çatarak bakıyor ve farkına varmadan bileğine kadar çözüyor. Tenini kaplayan kesiklerin bütünleşip oluşturduğu tılsım örüntüsüne bakıyor. Gözlerini kapattığında izi kalmış yaralar gümüşi ilahi bir ışıkla parlıyorlar.

Kimilerinin ne gibi çıkarları olduğunu bilmek mümkün değil. Ama oyundalar. Yanında ya da karşındalar. Asla renklerini belli etmeden savaşıyorlar.

Apokalips aynanın karşısında dik bir duruşla yatmaya hazırlanıyor. Yüzünü ıslak bir bezle siliyor ağır ağır. Bezin üstü makyajla anında lekeleniyor. Ardında öyle cansız, öyle beyaz bir ten var ki... Kâğıt gibi... Küpelerini çıkarıp kutusuna koyuyor. Kan yerine kristal tozlar dökülen kulak memeleri anında iyileşiyor. Gözlerindeki lensler çıkıyor sonra. Kıpkırmızı irisi parlıyor aynadaki yansımasında. Masadaki sürahiden taze kanı bardağa dolduruyor ve solgun dudaklarına götürüyor. Kana kana içiyor vampir cadı bardakta tek bir damla bırakmadan.

Benim arzum başımıza açtığım belaları başka kayıplar vermeden temizlemektir. Ben de böyle bir insanım korumaya çalıştığım onca farklı kişi arasında. Vicdanımın gölgesinde adım atıyorum.

Sizi bıraktığımı sanmayın sakın. Asıl sizi kendimden sakındım. Sizi biricik yaptım ve her şeyi size adadım.

Bu dünyada türlü türlü insan tanıdım. Ancak hiçbiri sizin gibi olamadı. Olamazdı...

Vampirler hakkında okurken Aşil'in destanına denk geldim. Yenilmezlik için bedeninde küçük bir noktayı nasıl da savunmasız kaldığı, bunun ona ölümsüzlük ve bir zırhtan farksız ten verdiği anlatılıyor. Bu cadılara ilham olup vampirleri yaratırken kalplerini oluşturan kristale tek bir savunmasız nokta koymuşlar. O noktaya isabet edecek bir iğne ucu bile vampirleri tuzla buz edebilirmiş.

Constantine aynanın karşısında, kalbinin yerinde olması gereken mor kristali inceliyor. Biliyor. Artık ona ait değil o taş. Artık ona ölümsüzlük veren büyünün nişanesi değil sadece. Taşı birine bağlanmış. Gözleri ateş saçan o hırçın kıza kaptırmış kalbini. Kim bilir, belki de yeni değil bu. O gece Erin yalnızca Ejderin Kalbi'ni değil, onunkini de çalıvermiş.

Bu bana çok şiirsel geldi, sevgilim. İnanır mısınız, şiir olduğu kadar da anlamlı... Çünkü âşık olmak da o noktaya sahip olmak demek benim için. Sahsen yapabileceğim en insani şeyi yapıyorum ve tek bir noktaya tutunuyorum. Size tutunuyorum, İan. Siz de beni sıkıca kavrayın, bırakmayın, lütfen!

Tek savunmasızlığım sizsiniz ve tek dayanağımsınız. O yüzden geride bıraktıklarımdan tutunduğum tek şey sizsiniz. Siz benim de evimsiniz.

Ve eve dönüşüm sizin sayenizde olacak.

Ben dönene kadar evlatlarımıza iyi bakın.

Zarfın içindeki şişkinlik bir kapı koluna ait. İan cadı dolabını elinde tutarak son satırlara bir kez daha bakıyor. Bir kez daha. Ne kadar okusa da yetmeyecek bu satırlar. Her şeye rağmen tutmayacak onu burada. Kararı kesin. Gidecek aşkının peşinden. Yanında oturan Critza'ya bakıyor ve plan yapmaya koyuluyorlar.

Eli istemsizce mektubun sonundaki imzayı okşuyor.

En değerliniz,

Erin

İKİNCİ KİTABIN SONU

devam edecek...

TEŞEKKÜR

Sevgili okurlarım,

Zorlu bir dönemden geçerken, sonsuz duraksamalar ve kendimi sorgulamalarla yazdım bitirdim bu eseri. Umuyorum sabırla beklediğinize değmiştir. İlk kitaba olan olumlu dönütleriniz beni her zorluğa rağmen çabalamaya iten yegâne şeydi. Varlığınız, desteğiniz, bir okuyucu olarak hayatımda bulunuşunuz çok değerli. O nedenle size teşekkür etmeyi asla es geçmeyeceğim. Hekate'nin Kızları'nı beklentilerimin çok ötesine taşıyarak bana verdiğiniz mutluluk ve yaratma motivasyonu için size minnettarım. Okurlarla beraber kitabın medyadaki tanınırlığında payı olan tüm kitap bloggerlarına da teşekkür etmeliyim. Özellikle bir yorum duymaya en çok ihtiyaç duyduğum ilk zamanlarda özenli sözleriyle her şeyi başlattıklarına inandığım Almina Taner, Emirhan Başalan ve Funda Atila Sönmez'e teşekkür ederim.

Annem, anneler... Dünyaya getirdiğiniz evlatların zihnine de yön verme gücü olan siz kadınlar, geleceğin daha aydın nesillerle kuşatılmasını sağlıyor ve en büyük teşekkürlerden birini siz hak ediyorsunuz. Sizin yetiştirdiklerinizle günümüze gelmiş bu dünyadan ilham aldığım için kitabımı sizlere ithaf etmek istedim.

Canım editörüm Nurdan Başalan; benim zorlu sürecime ortak olduğun, bir başka deyişle "yazar kaprislerime" katlandığın için çok teşekkür ederim. İnan, sen olmasan bu kitaplar böyle olamazdı. Ayrıca ikinci kitabın beta okuyuculuğunu üstlenmiş Nisan Bilgin, Hazal Ak, Melis Buse Çayır ve Elif Damla Taşçı'ya yorumları ve zaman ayırdıkları için bir teşekkür borçluyum. Pes etmememi sağlayan Elçin Eşin'e, motivasyon konuşmalarıyla vazgeçilmezim Kübra Kiraz Berk'e, şu dönemde birlikte iyileştiğimiz "ruh yoldaşım" Ezgi Özoğlu'ya sonsuz teşekkürler. Kitap hazırlık sürecinde her fikrimle heyecanlanıp gerçekleştirmeye çabalayan Emre Özcan'a, muhteşem grafikerimiz Zelal Edin'e ve desteğini hiç esirgememiş Genel Yayın Yönetmenim Mustafa Güneş'e teşekkür ederek bitiriyorum.

Bir sonraki kitapta görüşmek dileğiyle,

Ekin S. Koch